

Sansuza Dek Bağımlı

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI
**KRISTA & BECCA
RITCHIE**

Düzenleme
Ny.özlem

Sansuza Dek Bağımlı

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI
KRISTA & BECCA
RITCHIE

Bölüm 1

LOREN HALE

Gecenin zifiri karanlığında öfkemin beni götürdüğü kadar hızla koşuyordum. Banliyö yolunun taşları çıplak ayaklarıma batarken şubat ayının soğuşunu tenimde hissediyordum. Tişört ya da palto, hatta ayakkabı giymek için bile vakit bulamamıştım.

Sertçe sıkıldığı dişlerinin arasından, “*Orospu çocukları,*” diye hırladı Ryke. Tüm gücünü ve dayanıklılığını -yani onu bir üniversite atletizm yıldızı yapan her şeyi- kullanarak caddede hızla ilerliyor, koyu renk kıyafet giymiş figürleri kovalıyordu. Ağabeyimin hızına yetişebileceğimi daha önce hiç düşünmemiştim. Artık kendime karşı duyduğum acıma ve nefret duygusuyla dolu olmadığım için hayal ettiğimden bile daha ileri gidebilirdim.

Ben de tam olarak bunu yaptım.

Bacaklarım onunkilerle senkronize hareket ederken kaslarımız aynı şekilde geriliyordu. Damarlarımız kan kırmızısı bir öfkeyle patlayacakmış gibi ısınıyordu çünkü bu aptal heriflerin, kızlardan birine pencerenin ardından ateş ettiğini düşünmüştük.

Bir dakika önce Ryke’la birlikte üst kattayken birkaç el silah ateşlendiğini duymuştuk. Hemen ardından Lily ile Daisy’nin panikle attığı çığlıklar gelmişti. Ana kata doğru koştuğumuzda Daisy hayalet gibi bembeyaz olmuştu, Lily ise küçük kardeşinin elini tutuyordu. Bakışlarımız Lil’in karnına, on sekiz haftalık hamile olduğunu belli eden yuvarlak çıkıntıya kaydı.

Lanet olası içgüdülerim anında devreye girdi ve hızla koşmaya başladım. Öncekilerin aksine, bu defa kovalanan kişi ben değildim.

Ryke hemen yanımdaydı, ne tereddüt etmiş ne de herhangi bir soru sormuştu. Daisy'nin korkudan buz kesmiş yüzüne tek bir bakış attığı anda kendini kaybetmişti. Ünümüz ve şöhretimiz kızların *hiçbiri*ni tehlikeye atmamalıydı. Bu tamamen saçmalıktı.

Altımız birden -Ryke, Daisy, Connor, Rose, Lily ve ben- Philadelphia'nın zengin, kapalı kapılar ardındaki güvenli bir sitesine taşınmıştık. Bu sözde "kapılar" sadece sekiz yatak odalı evimizi değil, tüm siteyi çevreliyordu. Bazen asıl pislikler bu sitede yaşayan insanlar olabiliyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca kapımıza yumurta atmış, bahçeyi tuvalet kağıdıyla kaplamış ve çimlere çatal saplamışlardı.

Kaçışlarına ilk kez şahit olduğumuz için, bu onları yakalamaya çalıştığımız ilk seferdi.

Onlara yaklaştıkça boğuk küfürlerinin sesi yükseliyor, hissettikleri panik aceleci hareketlerine daha da yansıyor. Adamların yarısı, kocaman bir kapısı olan tuğladan bir malikâneye girmişti. Görebildiğim kadarıyla üç kişi hâlâ bizden kaçmaya devam ediyordu.

Bir anda arkaya dönüp *paintball* silahlarını bize doğrulttular. Havaya birkaç patlama sesi yayıldıktan sonra saniyelik birer yumrukmuş gibi kaburgalarımda ve omzumda acı hissettim.

Tanrı aşkına. Boğazım kanayana kadar bağırarak, her şeyi idrak edene kadar onları sarsmak istiyordum. Odalarında öylece otururken, yapacak hiçbir şey bulamadıkları zamanlarda oynayacakları bir masa oyunu olmadığımızı anlayana kadar onları silkelemek istiyordum.

Biz insandık. *Gerçektik.* Kırılma noktaları olan, yaşayan ve nefes alan canlılardık. Tüm bunları yüzlerine haykırmak istesem de tek bir kahrolası kelime bile edemiyordum. Her şey ciğerlerime takılıp kalmıştı.

Çok yaklaştığımızı fark ettiklerinde adamlar bize ateş etmeyi kesti. "Hadi, hadi, hadi," diye birbirlerine bağırarak kaçmaya devam ettiler. Kapüşonlu *sweatshirt* giymiş olan adam omzunun üzerinden bize bakmaya çalıştığı sırada kendi ayağına takıldı. Tam sendeleyip asfaltın ortasına kapaklanmak üzereyken siyah *sweatshirt*'ünün kapüşonunu yakaladım. Adrenalin kalp atışlarımı roket hızına çıkarmıştı.

Ryke da benimle birlikte yavaşlayarak durdu.

Tutuşumdan kurtulmak için çırpınırken, “Bırakın beni!” diye bağırdı adam. Kalbimin göğsümde şiddetle attığını hissedebiliyordun. Sıska yapısını fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. *Gençmiş.*

Birkaç saniye içinde arkadaşları onu bırakıp hızla karanlığa doğru koşmaya başladı. Arkadaşlarının koşarak uzaklaştığını fark ettiğinde öfkesini onlara yöneltti. “HEY! SİZİ KORKAKLAR! BENİ BURADA MI BIRAKACAKSINIZ?”

Paintball silahını elinden alıp Ryke’a fırlatırken çocuk bana doğru döndü, yumruğunu gelişigüzel bir şekilde yüzüme doğru savurdu. Yumruğu kolayca savuşturdum ama elimden kaymadan onu dik tutmamı zorlaştıracak kadar çok kıvranıyordu.

Çocuğa bakarak, “Kendine gel,” diye homurdandı Ryke.

Kaburgalarımın dirsek atmaya çalışırken kolunu tuttum. “*Bizimle* uğraşanlardan biri sendin demek.” Sesim küçümsemeyle doluydu.

“Sen de küçük bir sürtük gibi polisi arayan amcık olmalısın,” diye hırlayarak karşılık verdi. İşte o anda kapüşonu başından düştü, zehirli bakışlarıyla göz göze geldim. Kahverengi saçları dağınık, yüzü genç ve yumuşaktı. On yedi yaşından büyük olmasına imkân yoktu.

Kanım dondu, başımı çevirerek Ryke’a baktım. “Etrafta polis görüyor musun?” diye sordum alayla.

“Hayır,” dedi Ryke sert bir şekilde.

Tekrar tuttuğum çocuğa döndüm. “Gördün mü, sadece sen ve biz varız...”

“Bu harika,” diye kısa bir kahkahayla sözümü kesti. “Hadi sikik bir çay partisi verip yeni yılı kutlayalım. Ben gittikten sonra ikiniz aynı kızı *sikerek* onu tekrar hamile bırakabilirsiniz.”

Öfkeyle titrerken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Milyonlarca farklı hakaret beynimde yankılanıyor, kötü niyetli düşünceler beni ele geçirmeye çalışıyordu.

Ryke yumruklarını sıkarak ileri atıldı. “Seni şerefsiz...”

İkisinin tam arasında durduğuma emin olunca, “Dur,” dedim Ryke’a bakarak. Ona *vuramazdı*. Çocuk manşetlerde dolaşan binlerce dedikoduyu dile getirse, onun hakkında bileceğimizden çok daha

fazlasını bizim hakkımızda bilse de fark etmezdi. O sıkılmış bir ergendi, üstelik bizim asla göremeyeceğimiz bir şekilde kendi savaşını veriyordu.

Onu anlıyordum.

Ben de eskiden bu tür saçmalıkları sürekli yapardım. Çevreye zarar vermekten nezarete atılmamın sayısı, reşit olmadan içki içtiğim için polis merkezine götürüldüğüm zamanlardan çok daha fazlaydı.

“Ne oldu?” Çocuk şaşırmış gibi davranarak Ryke’i kışkırttı. “O sür-tükle daha çok zaman geçiremediğin için kızgın mısın...”

“Bu lanet olası oyunu benimle oynamak istediğine emin misin?” diyerek sözünü kestim. Ses tonum bana fiziksel olarak acı verecek kadar keskindi. “Seni göz kapaklarından gözyaşı yerine kan akıncaya kadar ağlatabilirim. Başta bizimle uğraşan *sensin*, istediğimiz tek şey bunu kesmen. Biz hazırlık okulundan arkadaşın değiliz.” Onu aşağılı-yormuşum gibi davranmamaya çalışıyordum. Kolayca “biz senin kü-çük okul arkadaşlarından değiliz, *velet*,” diyebilirdim. Ancak biri on altı, on yedi ya da on sekiz yaşındayken bana böyle bir şey söylemiş olsaydı yüzlerine tükürür ve siktir olup gitmelerini söyledim.

Dudaklarını bükerek ağır nefesler aldı. Sanki burada bir saniye daha kalmaya dayanamıyormuş gibi nefret tüm yüz hatlarına yayıl-mıştı. Ona dik dik bakmaya devam ettim, kolay bir çıkış yolu bırak-mayacaktım. En sonunda konuştu. “Sadece şakalaşıyorduk.”

Ryke bir adım öne çıkıp *paintball* silahını kaldırdı. “Bu sikik bir şaka değil!”

Çocuk oflayarak bana döndü. “Ağabeyin bir geri zekâlı mı? O sa-dece bir *paintball* silahı.”

Ryke silahı yolun karşısına fırlattığında silah paramparça oldu.

“Hey!” diye bağırdı çocuk.

“Kız arkadaşımın travma sonrası stres bozukluğu var, seni *sikik* aptal,” diye hırladı Ryke. “Pencereye silaha benzer bir şey doğrulttu-ğunda onun gerçekten bir silah olduğunu düşünecek insanlar vardır.”

Kaburgalarım acıyla sıkıştı. Daisy’nin yaşadıkları, Lily ve benim hayal edebileceğimizden çok daha fazlasıydı. Zaten ağabeyimin Da-isy’yle mutlu olması fikrine alışabilmemin sebebi, çaresizce ihtiyaç

duyduğum bu gerçeklerdi. İlişkilerinin sonsuza kadar sürmesini sağlamaları için var olmuş tüm tanrılara dua edeceğim aklımın ucundan geçmezdi. Bu bencilce bir istek bile değildi.

Çocuğun yüzünü incelerken hissettiği tüm pişmanlığın, öfkesiyle boğulduğunu görebiliyordum. Sesi de öfkeyle titredi. “Hangi kız arkadaştan bahsediyorsun?” diye sordu alayla. “On beş yaşındayken *teca-vüz* ettiğin kız mı, yoksa kardeşinin nişanlısı mı?”

“Sikeyim, benimle dalga mı geçiyorsun?” Ryke bağırırken burun delikleri genişlemişti. Berbat bir durumdu. İsimlerini bile bilmediğimiz insanlar hayatımızla ilgili her türlü detayı biliyordu ama bunun için *çocuğu* suçlayamazdım. Sadece işler bu noktaya gelmişti.

Gitmene izin verin, bırakın da gideyim, der gibi dik dik yere bakan genç adamı izledim.

Henüz izin vermeyecektim.

Çenesini kavradım, yüzünü kendime çevirerek bana bakması için onu zorladım. “Harika,” dedim. “Bu lanet yalanlara inanman, onları yayman umurumda değil. Seni evimizin etrafında, kız arkadaşlarımızı korkuturken görürsek polisleri aramaktan fazlasını yaparız.” Bu tehditle birlikte onu serbest bırakıp kendi hayal gücünün onu korkutmasına izin verdim. “Senden daha boktan heriflerle karşılaştım, o yüzden kendini özel sanma.”

Yavaş nefesler alıp verirken göğsü alçalıyor, benimkiyle boy ölçüşemeyecek bakışlar fırlatıyordu. Bize sırtını dönerek yola doğru koşmaya başladı, bir anlığına tökezledikten sonra hızını yeniden kazandı.

“Gidin de bir sik emin, sizi amcıklar!” diye bağırarak bize ortaparmağını gösterdi.

Ryke sinirle inledi. “Bu sikik heriflerden *nefret* ediyorum.”

“Sadece canları sıkılmış.” Sitedekiler “ünlülerin” sokağın aşağısına taşındığını duymuştu, o zamandan beri bu gençler evimize çekilmeye başlamıştı. “Polisi arayamayız,” diye çıktım. “Umarım bunun farkındasındır.” İlk olarak, o kapüşonlu çocuk tıpkı on yedi yaşındaki halim gibiydi. Üstelik hapse atıldığım her seferde, bu durum beni daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı. İkincisi, bu sadece misilleme yapmaları için onlara bir bahane verirdi. Daha fazla yumurta, daha fazla *paintball* silahı ve çok daha kötü şeylerle üzerimize gelebilirlerdi.

Artık bu tarz bir kan davasının ve intikamın anlamsızlığını görece kadar akıllıydım.

Connor Cobalt bana bunu öğretmişti.

Dudaklarım yavaşça kıvrıldı.

Ryke tekrar inleyerek düşüncelerimi dağıttı. “Keşke bu sıkık durumun daha kolay bir çözümü olsaydı.”

“Evet,” derken başımı salladım. “Bunu ben de isterdim.” Karanlık sokakta evimize doğru yürümeye başladığımızda gergin omuzlarımı çevirerek gevşetmeye çalışıyordum. “Belki de kızlar yarınki toplantıya gelmemeli.” Babamın bu akşamki telefon konuşmasını hatırlamak vücudumun yeniden gerilmesine yol açtı. İçimde kaynayan tanıdık huzursuzlukla ensemi ovuşturdum. Bu geceden sonra babamla yapacağımız görüşmeyi iptal etmek istiyordum. “Biz bunlarla uğraşırken başımıza daha fazla bela açmasını istemiyorum.”

“Zaten Daisy’nin oraya gitmesini istemiyorum.” Ryke kollarını esnetirken omzundaki ve göğsündeki mavi boya lekelerini, kızarmış yara izlerini görebiliyordum. “Neden kendi sorununun içine kızları da sürüklüyor? Sadece ikimizi çağırmalıydı.” Kendi sıkı vücuduyla benimkini işaret etti.

“Ne için çağırdığını bilmiyoruz,” diye hatırlattım. “Tek söylediği dördümüzle konuşmak istediğiydi.” Dudaklarımı yaladığımda nefesim havada buharlaştı. Babamın Rose ile Connor’ı dışarıda bırakma şeklini düşünerek soğuk havada yürürken titrememeye çalışıyordum. Babamız her neyin peşindeyse bu sadece Ryke, Daisy, Lily ve beni kapsıyordu. Bizi *Ünlü Takipçisi*’nde yazılan, Lily’nin benim değil de Ryke’in çocuğuna hamile olabileceğiyle ilgili dedikodular yüzünden çağırmadığını umdum. Bu yalanları düşünmekten bile nefret ediyordum.

Derin bir nefes daha vermeye çalışsam da yüzüm sinirle buruşmuş durumdaydı.

“Jonathan söz konusu olduğunda bu görüşme her sıkık anlama gelebilir,” diye karşılık verdi Ryke.

“Aynen öyle. Bu ‘doğaçlama görüşmelere’ defalarca kez katılmış biri olarak her şeye *hazırlıklı* olman gerektiğini söylüyorum.” Ofisin-

deki görüşmede Lily'ye evlenme teklifi etmeyi bana zorla kabul ettirdiğini hâlâ hatırlıyordum.

Bu seferkinin ondan daha kötü olduğuna inanmayı reddediyordum. Belki de bu yüzden Ryke kadar çılgına dönmüş değildim. Ağabeyim babamızla yeniden ilişki kurmayı kabul etmişti ve yaşananlar onunla birlikte gelen şeylerdi. Jonathan Hale'in malikânesine her gidişimde aslanın inine adım atıyor, derin bir yarayla ayrılmamak için dua ediyordum. Karşıma çıkardığı her şeye dayanacak kadar güçlü olmak için dua ediyordum. Üstelik hayatımda ilk kez dışarıda bir yerlerde Tanrının bile unuttuğu bir şeyin, bir ruhun ya da bir delinin benim gibi bir pisliği dinlediğine inanıyordum.

Bize yönelmiş farlarla karşılaştığımızda yavaşlayarak ışığı engellemek için elimi kaldırdım. Ryke kolumdan tutup karanlığın ortasında arabanın bize çarpmaması için beni kaldırıma yönlendirdi. *Escalade*'in yanımızda durması beni hiç şaşırtmadı. Koyu renkli camlar açılırken sürücüyü ortaya çıkardı.

Beyaz gömlek giyen yirmi altı yaşındaki Connor Cobalt'ın bir eli direksiyondaydı. Dalgalı kahverengi saçları bir iş toplantısından dönüyormuş gibi kusursuzca şekillendirilmişti.

Bu arada toplantıdan falan gelmiyordu. Rose'la birlikte üçüncü kattaki çalışma odasında kitap okuyor, sözlük karıştırıyor ya da boş zamanlarında her ne yapıyorlarsa onunla ilgileniyordu.

Kör edici sırtışını gizleyemiyor, soğuk kış günündeki kıyafet eksikliğimizi incelerken bakışlarındaki mizahı açıkça hissettiriyordu. Hemen sonra mavi gözlerini benim kehribar rengi irislerime çevirdi.

"Yine mi müşteri avındasınız?" Kaşlarını kaldırarak şakalaştı. "Sakso için ne kadar istiyorsun, sevgilim?"

Yolcu kapısını açarken, "Ne kadar ediyorsan," diye yanıtladım.

Arabanın arka koltuğuna oturan ağabeyime, "Peki ya sen, Ryke?" diye sordu Connor.

"Ben satılık değilim," dedi Ryke sertçe ve kapısını çarparak kapattı.

Connor'a bir bakış attım. "Uzun bir gece oldu. Sen ne yapı... okuyordun?"

“Aslında boşalıyordum.” Connor arabayı vitesine takıp evimize doğru sürmeye başladı.

“Harika,” diye inledi Ryke. “Biz kığımız donarak o aptalları kovalarken sen sevişiyordun.”

Connor sırtışını engellemeye bile çalışmadı. “Ne açıdan bakarsan bak kazanan benim. Artık bu durum kimse için şaşırtıcı olmamalı.” Kibri de hiçbirimiz için şaşırtıcı değildi. Arabanın klimasını kendime doğru çevirerek vücut sıcaklığımı arttırmaya çalışırken yüzümde gerçek bir gülümseme vardı.

Connor’ın gözleri omzumla kaburgalarımındaki turuncu ve mavi lekelerle kaydı. Ryke’in bedeninde olduğu gibi boyanın altında kırmızı izler vardı. Gülümsemesi soldu. “*Paintball* silahları hâlâ ellerindeyken onları kovalamanın ne faydası olduğunu anlamıyorum.”

“Buna göz korkutmak denir.”

“Aptallık demek istiyorsun.”

“Öyle mi? Daha iyi fikir neydi peki? Polisi aramak mı? Bunu yapmayacağız, Connor,” diye hatırlattım.

“Aramamız gerektiğini asla söylemedim. Basının hikâyeyi öğrenip üzerimize daha çok ilgi çekmesinden başka bir işe yaramazdı.”

Duraksadı. “Sizi kazayla gözünüzden vurabileceklerinin farkındasınız, değil mi?”

Ryke kollarını göğsünde kavuşturdu. “Siktiğimin şeyi buna değdi.”

“Kızları görseydin *paintball* silahı olsun ya da olmasın peşlerinden koşmamızı isterdin,” diye ekledim.

Connor bakışlarını tekrar yola çevirdi. “Kızları gördüm zaten.”

Yüz hatlarını incelerken kaşlarımı çattım. Yine içine kapanmıştı, bu hali beni geriyordu. “Lily iyi mi?” İyi olmama ihtimalinin korkusuyla dişlerimi sıktım. Sırtım kaskatı olmuştu, kaslarım gergindi. “Connor...”

“O iyi.” Birden arabanın kapılarını kilitledi ve gözleri dikiz aynasından arka koltukta stres seviyesi giderek artan ağabeyime kaydı. *Eğer Lily iyiyse, bunun anlamı...*

“Lütfen arabadan atlama,” diye seslendi Connor. “Daha önce araba sürerken hiç kimseyi yaralamadım, sicilimi temiz tutmaya devam etmek istiyorum.”

Ryke'in burun delikleri genişledi. "Daisy'nin neyi var?"

"Küçük bir panik atak geçirdi."

Tanrım. Sanki içim bıçakla kesiliyormuş gibi yüzümü buruşturdum. Durumum çoğunlukla arkamdaki ağabeyimin duygularını hissetmekten kaynaklanıyordu. Ryke'a baktığımda gözlerini sertçe kapatıp burun kemerini sıktığını gördüm. Atmak istediği çılgılığı yuttuğu ve koltuğun arkasını yumruklamamak için kendini sıktığı belliydi.

"En azından hamile değil," diyerek ortaya bir umut ışığı attım.

Ryke ellerini yüzünden çekerken irkildi. Kahverengi gözlerini benimkilere çevirdi. "İnsanların ona eziyet etmesinden nefret ediyorum."

Artık bunun farkındayım. "Başka bir siteye taşınırsak bile farklı bir ortamda yine aynı şeyleri yaşayacağız." Nerede olursak olalım dikkatleri üzerimize çekiyorduk. Lily'nin bağımlılığı tüm kamuoyuna sızdırıldıktan, *Philly'nin Prensesleri*'nden ve babamla ilgili istismar dedikolarından sonra bu asla değişmeyecekti.

Gerçeğimiz buydu, Lily hamileydi. Rose hamileydi. Daisy akıl sağlığına tutunmaya çalışıyordu. Medya ise her zamanki gibi yıkıcıydı. Dedikodu yayıyor, Lily ile Rose'un vücutlarının fotoğrafını çekmeye çalışıyorlardı. Daisy'yi hem Ryke'la olan ilişkisi hem de Ryke'in *benim* kız arkadaşım ile olan ilişkisi üzerinden taciz ediyorlardı.

Aramızdaki en zeki ya da en güçlü insan ben değildim. Fakat herkesin lanet bir kırılma noktası olduğunu biliyordum. Bazen Ryke ile Daisy'nin birlikteliği, benim baba olacağım gerçeği ve Connor ile Rose'un bir çocuk sahibi olacağı konusunda sınırlarımızın ne kadar zorlanacağını merak ediyordum. Tüm bunlar bizi eskisinden daha fazla sınayacaktı.

Attığım tek bir yanlış adım bile ölümcül olabilirdi çünkü sadece kendime zarar vermeyecektim. Aynı zamanda Lil'i ve çocuğumuzu incitecektim, artık hata yapmaya yer yoktu.

Kendini beğenmiş bir iyimserlikle dolup taşmayı dilerdim ama dürüst olmak gerekirse, yaşanabilecek her şey ödümü koparıyordu.

Bölüm 2

LILY CALLOWAY

Dağınık banyoda dizlerimin üzerine çökmüştüm, tuvalete kusan küçük kız kardeşimin sırtını okşuyordum. “Ön bahçelerini tuvalet kağıdıyla kaplamalıyız,” dedim başımı sallayarak. Geçen hafta evimize yaptıkları tüm o aptalca şeylerin ve birden ortaya çıkıp bizi *paintball* silahlarıyla korkutmalarının ardından her şeyi hak ediyorlardı.

“Ya da taşaklarını yerinden sökmeliyiz. Yavaşça,” dedi Rose soğuk, tehditkâr bir ses tonuyla. Elindeki Japon usulü kâğıt yelpazeyle banyonun içinde volta atarak kendini ve Daisy’yi serinletiyordu. Sık sık yerdeki kırıışık bir havluyu katlamak, yeşil banyo paspasmı düzeltmek gibi şeyler için duruyordu. Şampuan şişelerini çoktan ikinci defa düzenlemişti ve Daisy’nin tamponlarıyla tarağını kaldırmıştı.

Çok tuhaf olsa da, sanırım şu anda üçümüz arasındaki en soğukkanlı kişi bendim. Seks henüz aklıma bile gelmemişti. İçten içe gülümseyerek bu nadir başarıyı, aklımdaki diğer başarıların yanına kaydettiğimden emin oldum.

Rose’a bakarak, “Onların... şeyine dokunmam,” dediğim anda yüzüm kızardı.

“*Taşaklarına.*” Rose kelimeyi vurgularken bana destansı boyutta ölümcül bakışlar atıyordu. Sarı-yeşil gözlerindeki yoğunluk için hormonlarını suçluyordum. Artık eskisinden daha korkutuculardı. “Ya da daha iyi hissedeceksen *testis* diyebilirsin.”

Kızarmış yüzümle başımı iki yana sallamaya devam ettim. Zaten

hamilelik yüzünden bütün gece başım dönüp durmuştu, tenimdeki kızarıklıklar da bu durumuma hiç yardımcı olmuyordu. “Bu daha kötü. Ayrıca onlarla bir sorunum yok, taşakları severim.” Yüzümü buruşturdum. “Yani *onları* severim.” Lo’nun sert ve fazlasıyla erekte olmuş aleti gözümün önüne geldiğinde tenimin ısındığını hissettim. *Hayır. Hayır. Hayır.* Bacaklarımı sertçe birbirine bastırdım.

Rose’un yoğun bakışlarının ardında kardeşçe bir endişenin parıltılarını görebiliyordum.

Kaplumbağa gibiydim, yavaş ve istikrarlıydım. Yüzüm kızarmadan seks hakkında konuşabildiğimi yüzde yüz söyleyemezdim. Hayatımın bir noktasında biri yüzüme *dildo* fırlatacakmış gibi hissetmeden *bu kadar* rahat olabileceğimi pek sanmıyordum.

Üstelik iki hafta önce *Lucky’s Diner*’da bunu yapmışlardı. Hiç eğlenceli değildi. Hamile olmamın *bana ve doğmamış bebeğime seks oyuncakları fırlatmayın* türünden bir uyarı sağlayıp beni biraz rahatlatacağını düşünmüştüm. Maalesef sağlamamıştı.

“Onlardan hoşlanıp hoşlanmaman hiç fark etmez, o adamların taşaklarının gitmesi gerekiyor,” dedi Rose. Bize sürekli eşek şakası yapan çocuklara çok öfkeliydi. Ben de öfkeliydim ama kafamda savaş haritalarıyla evin etrafına siper kazma planları kurmuyordum.

Daisy sonunda klozetin başından hafifçe çekildi, artık midesindekileri çıkarmıyordu. O derin nefesler alırken sifonu çekip alnına soğuk bir bez bastırdım.

Üçümüz de bir dakikalığına sessiz kaldık. Etrafta sadece Daisy’yi serinleten yelpazenin *şak şak* sesleri duyuluyordu. Az önce olanlar acı verici bir şekilde gözümün önünden geçti. Beni sarsan şey çocukların yaptıkları değil, kız kardeşimin *paintball* silahlarına verdiği tepkiydi.

Daisy lila rengi ojeyle ayak tırnaklarımı boyarken “Anne Adayı” isimli dergideki hamilelik hikâyelerini okuyordum. Sırtım pencereye dönüktü ama o yukarı bakmış, katıksız ölüm paniği yerleşen gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

İşte o anda silah sesleri başlamıştı. Cama neon renkli kuş pisliği gibi yapışmış mavi ve turuncu boyayı görmüştüm, oje halıya dökülürken ikimiz de hızla ayağa fırlamıştık.

Ryke ve Lo bize doğru koşup hızla kapıdan çıktıklarında Daisy bir şeyler mırıldanmış, ardından sendeleyerek üst kata çıkmıştı. Boğulurcasına keskin nefesler alırken bir hayaletten farksızdı. Karaya vurduğu için susuz kalmış bir balık gibiydi. İkinci kattaki banyosuna girmesine yardım etmiş, nefeslerinin normale dönmesi için onu sakinleştirmeye çalışmıştım.

Tüm bunlar yaklaşık yirmi dakika sürse de kustuktan sonra biraz olsun sakinleşip rahatlamıştı. Üzerindeki “*Kapow, baby*” yazan beyaz, kalın askılı atleti terden sıırıslam olmuştu. Sutyen giymiyordu, bu tercihini çok iyi anlıyordum çünkü ben de sutyen giymiyordum. O bölgenin serbest kalması en iyisiydi, zaten ikimizin de göğüsleri pek büyük sayılmazdı.

“Konuşabilecek durumda mısınız?” Yüzüne gelen sarı saçlarını çektim. Ryke’la birlikte Kosta Rika’dan döndüğünde rengârenk saçlarını tekrar sarıya boyayıp uçlarını nane yeşiline çevirmişti. Benim için fazla havalıydı, ayrıca *küçük* kardeş olan oydu. Daisy’nin birçok insan üzerinde yarattığı etkinin farkında olduğunu bile sanmıyordum. Gü-lümsediğinde genelde etrafındaki insanları da gülümsetirdi.

Belki de bu yüzden Daisy’nin üzüntüsü bu kadar canımı yakıyordu. Pelüş bir ayıcığın ağlamasını izlemek gibiydi.

Gözyaşları akarken, “Aşırı tepki gösterdim,” dedi üzgün bir şekilde.

Midem düğümlendi. “Ben de oradaydım, Daisy. Gerçekten korkunçtu.” Klozete yapışmaması için onu kendime doğru çekip kolumu beline doladım. Ryke’ın mavi-kırmızı *Penn*“ beyzbol şapkasını ters bir şekilde takıyordu. Yorgunlukla başını omzuma yasladı.

“Özür dilerim,” diye mırıldanarak gözlerini hızla sildi. “Sadece kendimi... hayal kırıklığına uğrattım.” Sesi titriyordu.

Rose’a araya *girmemesi* için bir bakış attım. Dünyadaki en rahatlatıcı insan olduğu söylenemezdi, bunu o da biliyordu. Bu yüzden dudaklarını oynatıp, “*İyi*,” diyerek konuşmanın dışında kaldı.

“Neredeyse altıma işiyordum,” dedim Daisy’ye dönerek.

Hafifçe güldü ve bana baktı.

* “*Kapow*” genellikle çizgi romanlarda yer alan patlama, çarpma ya da güçlü bir yumruk benzeri darbelerin sesini ifade etmek için kullanılır. (ç.n.)

** Pennsylvania Üniversitesi kısaltmasıdır. (ç.n.)

“Ciddiyim. Hatta azıcık işemiş bile olabilirim.”

“Hamile olduğundandır,” dedi zayıf bir gülümsemeyle. “Mesaneni tutamıyorsun.”

“Hayır, kesinlikle korkudan oldu. Henüz *o kadar* hamile değilim.” On sekiz haftalık hamileydim, karnımın şişliği yeni yeni fark edilmeye başlamıştı. Aşağı yukarı beş kilo almıştım ve doktorum “zayıf” olduğum için daha fazla yemek yememi istiyordu. Bense “ince” tanımının daha kibar olduğunu düşünüyordum.

Rose yirminci haftasındaydı ve benden daha çok hamile gibi görünüyordu. Vücudunu saran siyah Calloway Modaevi elbisesinden karnının yuvarlak şişliği görülebiliyordu. Son dönemde tamamen kendisi için daha çok hamile kıyafeti tasarlıyordu. Lo geçen hafta ona gösterişçi olduğunu söylemişti, Rose da Lo’ya çizim defteriyle vurmuştu.

Rahat hissettiğinden emin olması hoşuma gidiyordu. Özellikle etrafımızda bu kadar çok şey değişirken huzur çok önemliydi.

Daisy gözyaşlarının son damlalarını koluyla sildi. Diğer kolunun dirseğine kadar olan kısmı parlak sarı bir alçıyla sarılıydı. Kosta Rika gezisinin, Daisy’nin başına kötü bir açık kırık ve çıkık bir omuz getirmesine kimse şaşırmamıştı. Vahşi doğada serbest bir şekilde dolaşabildiğinde bunu fazlasıyla sertçe yapıyordu.

Bezi alnından çektim.

“Teşekkürler, Lily,” diye fısıldadı.

Kalbim acıyordu. Acısının kaynağının benim bağımlılığım (ve bağımlılığımın birlikte gelen medya ilgisi) olduğunu kabul ediyordum. Ancak Daisy’nin yanında olmak istememin asıl nedeni suçluluk duygusu değildi. Kız kardeşime karşı duyduğum saf sevgiydi.

“Lily, ayağın,” dedi Rose yüzünü buruşturarak.

Aşağı baktım. Lila rengi oje ayak parmaklarıma dökülmüştü, üstelik sol ayak tırnaklarımda sadece yarısı boyalıydı.

“Ojeni yeniden süreceğim,” dedi Daisy.

Rose kendini yelpazelerken, “Buna zamanın olmayacak. Ryke buraya gelir gelmez sana sarılmak isteyecek,” diyerek gözlerini devirdi. “Gerçi bu biraz sevimli.”

Bahsettiği kucaklaşmanın başka şehvet dolu eylemlere yol açtığını hayal etsem de üzerinde *çok* durmadım. Bacaklarımı birbirine bas-

tırıp hafifçe kıpırdandım. “En azından bu gece büyük ihtimalle seks yapacaksın,” diyerek Daisy’nin kalçasını dürttüm. Bu benim kitabıma göre kesinlikle bir avantaj olurdu. Elbette Ryke Meadows ile değil, Lo ile birlikte olursam avantajdı. *Onlardan ayrı*. İçten içe kararlılıkla başımı salladım ve yüzümün kıpkırmızı kesilmesinden kaçındım.

“Regl dönemimdeyim,” diyen Daisy’nin yanakları hâlâ solgundu. “Yani öyle bir şey olmayacak.”

Hepimiz bir anlığına sessiz kaldık ama söyleyeceklerimi içimde tutamadım. “O zaman duşta sevişin.” Her zamankinden daha açık konuşabildiğim için kendime şaşıırıyordum. Belki de Ryke’la yaptığım tüm o seks konuşmaları bilinçaltımda bana yardımcı oluyordu. Masanın altına girmeme gerek kalmadan bazı tüyoları paylaşıyordum.

“Daha önce hiç o şekilde yapmadık. Garip olurdu,” dedi Daisy.

Kaşlarım çatıldı. “Hiç duşta sevişmediniz mi?” *Bekle*. Ellerimi kaldırdım. “Ryke *ormanda* bile seks yaptığını söylüyor ama daha önce hiç duşta yapmamış mı?” Taş döşemeli şık banyo duvarlarını, üç farklı fiskeyi ve musluğu olan dev duşun cam kapılarını gösterdim.

Rose konuşmamızdan büyülenmiş gibi görünüyordu. Bizi izlerken sırtı dik, gözleri tetikteydi.

“Duşta seks yaptık, sadece regl döneminde değildim.” Kız kardeşim Ryke’la olan aşk hayatı konusunda utangaç değildi ve davranış biçimi gerçekten hoşuma gidiyordu. Bu durum onunla Lo hakkında konuşmamı kolaylaştırıyordu. “İğrenç değil mi?” diye sordu.

“Buna değiyor ama...” Duraksadım. “Bu konu hakkındaki en iyi kaynak ben olmayabilirim. Sonuçta seksi yemekten üstün tutmamla biliniyorum.”

Daisy yumuşakça güldü. Artık bağımlılığım ile ilgili şaka yapabildiğim, hatta gülümseyebildiğim için mutluydum.

Daisy’ye dönerek, “Misafir odasında bir pijama partisi yapmaya ne dersin?” diye sordu Rose. “Lily’nin ayak tırnaklarını en baştan boyarız ve hep birlikte o büyük boy yatakta uyuruz.”

“Sizi tekmelerim,” dedi Daisy aniden. “Yani, eğer aynı yatakta

uyursak. Uykumda çok hareket ediyorum, rahminize falan tekme atıp benim yüzümden düşük yapmanıza sebep olabilirim.” Keskin bir nefes aldı.

“O zaman bana bir iyilik yapmış olursun.”

“Rose!” diye bağırdım.

Tekrar gözlerini devirse de bakışlarında parlayan pişmanlığı görebiliyordum. Son zamanlarda ağzından çıkacak *hiçbir şeyi* filtrelemiyordu. “Burası çok sıcak.” Kendini biraz daha yelpazeledi, alnında boncuk boncuk ter damlaları oluşmuştu.

“Belki de oturman gerekiyordur,” diye önerdi Daisy.

“Bu geceki misilleme planlarımızı yaptıktan sonra oturacağım. Onlar çok daha önemli.” Fena halde sabah bulantıları yaşamasına rağmen hamileliğin onun üzerinde *hiçbir* yan etkisi yokmuş gibi davranmaktan hoşlanıyordu. Tanrıya şükürler olsun, ben o aşamayı atlatmıştım.

“Oyumu pijama partisinden ve adamların bahçelerini tuvalet kağıdıyla kaplamaktan yana kullanıyorum.” Elimi kaldırdığımda etrafı aceleci ayak sesleri doldurdu, ardından banyonun kapısı hızla açıldı.

Bölüm 3

LILY CALLOWAY

Ryke peşinden gelen Lo ve Connor’la birlikte hızla banyoya girdi. Onlar tepemizde dikilmeye başlarken havada yeni bir gerilim oluştu. Sanırım hepimiz, grubumuzun dinamiğinin biraz olsun değiştiğini hissedebiliyorduk. Eskiden Ryke ve Daisy bu iç çemberin dışındaydı.

Şimdiyse erkeklere karşı kızlardık.

Onları incelediğimiz sırada bize aynı şeyi yaptıklarının farkındaydık. Birbirimizin durumunu anlamaya çalışıyorduk. Lo’nun omzuyla kaburgalarındaki mavi ve turuncu boyadan oluşmuş kızarıklıkları görebiliyordum. Ryke da benzer izler taşıdığı için vurulduklarını varsaymak yanlış olmazdı. Midemin bulandığını hissettim. *Vurulmuşlardı.* Bu şekilde ifade edince... Hayır, böyle bir şeyin gerçekten yaşandığını hayal bile etmek istemiyordum.

“Umarım o adamlar sizden on kat daha kötü görünüyordur,” dedi Rose gerginliği bıçak gibi keserek.

Lo ifadesiz bir şekilde, “O adamlar bir avuç ergendi,” diye cevapladı. Muhtemelen onların gitmesine izin vermişlerdi.

“Harika, o zaman ailelerini arayabiliriz.”

Erkekler sessizleşmişti, Ryke gözlerini kız kardeşimden ayırmıyordu. Daisy’nin tüm bu olanlardan ve kendisine gösterilen ekstra ilgiden utandığı belliydi. Bacaklarını göğsüne doğru çekip giydiği transparan tişörtün önünü kapatırken erkeklerin göğüslerini görmesini engelledi.

Alçısının iç tarafındaki beyaz kısımla oynadıktan sonra yanağını tekrar omzuma yasladı.

“Dinliyor musun?” Rose parmaklarını erkeklere doğru şıklattı, ardından bakışlarını elleri siyah pantolonunun cebinde olan Connor’a çevirdi. “*Sana* söylüyorum.”

“İspiyonlamayacağız, Rose.”

Ona dik dik baktı. “Lütfen. Bu ispiyonculuk değil. Bu *adalet*.”

“İkisi de. Hatta onları ispiyonladığımız gerçeği, şüphesiz adaletten daha ağır basacaktır.”

Connor lavabonun olduğu taraftaki Rose’a doğru yürürken Ryke ile Lo bize yaklaştı.

Daisy ile göz hizasına gelecek şekilde çömelerek, “Dais...” diye fısıldadı Ryke. Yüzündeki endişe kalbimin birçok şekilde sıkışmasına sebep oluyordu. Her zaman kız kardeşimin ona bu kadar derinden değer verecek birini bulmasını istemiştim. Tabii bu kişinin Loren Hallel’le akraba olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. İlişkileri ne kadar sürerse sürsün, Daisy’yle paylaştığım bu ekstra bağı her zaman sevecektim.

Gerçi ben sonsuza kadar devam etmelerini istiyordum.

Daisy başını kaldırarak sonunda Ryke’in bakışlarına karşılık verdi. Kirpiklerinden dökülen gözyaşları, yanağındaki uzun yara izinden aşağı doğru akıyordu. “Ben...” Çenesi titredi. *Aşırı tepki verdim*, demek için kendini tuttuğunu tahmin ettim.

Ryke, Daisy’nin önüne oturup bacaklarını onun etrafına doğru uzattı. Bu şekilde onu yakınına çektiğinde Daisy tam olarak göğsüne yaslanabilecekti. Ryke gibi agresif bir adamdan asla beklemeyeceğim kadar yumuşak, nazik bir kucaklamaydı. Ancak söz konusu kız kardeşim olduğunda yumuşak bir tarafının ortaya çıktığı inkâr edilemezdi.

Daisy beyzbol şapkasını öne doğru çevirerek ucunu aşağı eğdi, böylece gözlerini Ryke’tan ve odadaki herkesten saklamıştı. Vücudu daha ağır gözyaşlarıyla titriyordu, onu nasıl teselli edeceğimi bilemi-

yordum. *Paintball* silahları yüzünden panik atak geçirip olay çıkardığını düşündüğü için kendini başarısızlığa uğramış gibi hissediyordu.

Ryke ona sıkıca sarıldı, Daisy de incecik kollarını onun çıplak göğsüne sardı. Şiddetli fırtınanın ortasında sabit kalan kayaydı, Ryke Meadows her zaman böyle biri olmuştu.

“Lily,” diyen sesin keskinliği dikkatimi çekti. Lo karşımda duruyordu, kehribar gözlerinin tüm odağı üzerimdeydi. Yüz hatları, keskin elmacıkkemikleri ve pürüzsüz İrlandalı teniyle ölümcül derecede güzeldi. *Onun bebeğini içimde taşıyorum*, diye düşündüm. Çok garip bir düşünceydi.

Yine de beni bir elektrik akımına kaptırmayı başarmıştı. Her bir sinirimi ateşlerken kalbimin daha hızlı atmasını sağladı.

“Selam,” diyerek sığ bir nefes aldım. Onu ilk kez görüyormuşum gibi hissediyordum. Boynum ısındı, kıpkırmızı kesildiğinden hiç şüphem yoktu.

Dudakları muhteşem bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Lily.” Boğuk, derin ve *seksi* bir ses tonuyla adımı tekrar söyledi.

Vücudum karıncalandı. “Yapma şunu,” diye sertçe fısıldarken yüzüm daha çok kızardı.

Altdudağımı hafifçe yalayarak, “Lily,” diye tekrarladı. *Aman Tanrım*. Beni *adımla* tahrik ettiği için onu çimdiklemeyi ya da yumruk atmayı hedefleyerek hızla ayağa kalkmaya yeltendim. Böyle bir şeyi kim yapardı ki? Üstelik henüz bana dokunmamıştı. İki ayağımın üstünde durmaya başladığım anda, dünya etrafımda yüz seksen derece dönmeye başladı. Görüşüm kör edici siyah-beyaz noktalarla bulanıklaşırken geriye doğru sallandım.

“Lily.” Sesi endişeyle gölgelenmişti. Ben daha düşmeden ellerinin kalçalarımın dolandığını hissettim. Kısa kahverengi saçlarımı yumuşakça yüzümden uzaklaştırdı. Gözlerimi kırptırdığımda sersemletici sisin ardındaki yüz hatları netleşti.

“Bu... en sevmediğim *Lily*,” diye fısıldadım.

Yüksek sesle nefesini verdi. “Bir dahaki sefere bu kadar hızlı ayağa kalkma. Tansiyonun...”

“Düşük,” diye cümlesini tamamladım. “Biliyorum.” Sağlıklı bir ha-

milelik geçirmek için vitamin almak, daha az abur cubur yemek ve bol bol kitap okumak gibi bir sürü ekstra şey yapıyordum. Ancak bu konuda ne kadar çok çabalarsam o kadar az başarılı oluyordum. Rose doktorunun yanından bir A+ notuyla sırtı sıvazlanarak ayrılıyordu, ben ise üzerinde çalışmam gereken şeylerin listesiyle ayrılıyordum.

Lo bizi alt etmek isteyen Rose ve Connor'm güzel şeyler söylemesi için muhtemelen doktora rüşvet verdiklerini söylemişti. Bundan şüpheliydim. Gerçi doktor, Rose'un gazabından korkuyor olabilirdi. Dr. Freida Dhar'ı seçmeden önce dört tane kadın doğum uzmanından geçen ablam düşünüldüğünde, bu ihtimalin geçerli olması mümkündü.

Parmağım kaburgalarındaki mavi boya üzerinde gezindi. Boyanın altındaki teni o kadar kırmızıydı ki, morarıp morarmayacağını merak ettim. Kollarımı beline dolayarak Lo'ya sarıldım. Gerçek bir kurşunun tenine saplanması ihtimali neredeyse ciğerlerimdeki tüm havayı söküp alacaktı. Loren Hale'i kaybetmek, hayatımı kaybetmek anlamına geliyordu. Hayatımızı altüst eden yıkıcı değişimlerin, acımasız ve çirkin kazaların ortasındaki anlarda onu ne kadar derinden sevdiğimi anlıyordum.

Parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırdığında acı çeken yüz hatlarımı çok iyi bir şekilde okuduğunu biliyordum. "Biz iyiyiz."

Başımla onayladım. *Biz iyiyiz.* Bir an sonra beynimi uyuşturan bir baskı ve güçle dudaklarımı öptü. *Evet.* Gözlerimi kapatarak içimde patlayan hislerin derinliğine doğru sürüklendim. Elini belime, taytımın içine girebilecek şekilde kumaşın üstüne koydu. *Evet, evet.* Sırlıklam hissediyordum, aletin zihnimde beliren hayalinin gerçeğe dönüşmesi için fazlasıyla hazırdım. Acaba şu an uygun bir zaman olmayabilir miydi?

Emin değildim.

Geri çekildiğinde dudaklarım hâlâ dokunuşunun etkisiyle sıcaktı. "Sonra," dedi dudaklarını oynatarak.

Sonra. Sonrası için bekleyebilirdim. "Sonra ne olacak?" diye sordum.

Gülümsemekle yetindi.

Bu tahrik edişleri hem iyi hem de kötü anlamda beni öldürüyordu. Ayak bileklerimi birbirinin üzerine atıp kardeşlerimle yüzleşmek için

onlara doğru dönerken sırtımı Lo'nun göğsüne yasladım. Ellerini kalçama yerleştirdiğinde birkaç parmağı taytımın belinden içeri doğru ilerledi. Sinsinin tekiydi.

Sanki o da benim kadar *tahrik* olmamaya çalışıyormuş gibi parmak uçlarını hafifçe tenime bastırduğunda kasıklarına sürtündüğümü fark ederek kendimi durdurdum.

Sonra.

Ryke'in sessizce Daisy'ye bir şeyler fısıldadığımı duysam da söylediklerini anlayamıyordum.

Tam karşımdaki Rose, ipeksi kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde toplarken Connor'la Fransızca konuşuyordu. Bakışlarını benimkilere çevirdiği anda sessizleşti.

"Bizden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu Lo. Onun tatsız gülümsemesini görmesem bile hissedebiliyordum.

Rose gözlerini kıstı. "Kocamla çok fazla zaman geçiriyorsun." Connor onun ne demek istediğini çok iyi bildiği için araya girmedi ancak biz kafa karışıklığıyla kaşlarımızı çattık.

"Nedenmiş o?" diye sordu Lo.

"Onun narsisizmi sana da bulaşmış. *Hayır*, sizin hakkınızda konuşmuyorduk." Saç bandını sertçe yerine oturttu. "Kendine gel."

Lo'nun yüz hatları keskinleşti. "Hey, Rose," diye başladı. *Olamaz*. "Karmik adaletin neye benzediğini bilmek ister misin? Bebeğinin, vajinandan çıkarken onu yavaşça *parçalaması*." Tekrar kuru bir gülümseme ortaya attığında kolunu yumrukladım. Saldırımın farkına bile varmamıştı. *Kendine gelmek* hakkındaki yorum ona fena halde dokunmuş olmalıydı.

Rose dikkatle doğruldu, iki elini birden kaldırıp ona ortaparmaklarını gösterdi. "Siktir. Git. Hatta iki kere siktir git."

"Sayı sayabiliyorum, çok teşekkürler," diye cevapladı Lo.

Connor, kolu Rose'un beline sarılı bir şekilde lavabonun tezgâhına yaslandı. Onlar tartışmayı sürdürdükçe sırtışı genişliyordu. Onun adına sevinmişim ama devam eden bu karşılıklı atışmaların gerçekten çok kötü bir yola sapması korkusuyla aşırı derecede terlemeye başlamıştım. Daha önce o yola girmişlerdi, her an tekrar yaşanabilirdi.

Başını yana eğerek, “Ceza sınıfında cebir de mi öğretiyorlarmış?” diye sordu Rose.

“Zayıf bir geri dönüşü,” diye karşılık verdi Lo.

Rose dudaklarını birbirine bastırdı.

Hâlâ Ryke’la birlikte yerde oturan Daisy’ye baktım. Ryke mavi beyzbol şapkasını Daisy’nin kafasında yeniden ters çevirmişti. Kardeşimin gözyaşları kurumuştu. Benim gibi o da nadiren makyaj yapardı, bu yüzden yüzünde rimel izi yoktu. Ryke onu öpmek için eğildiğinde hızla başını çevirdi.

Reddedişiyle midemin bulandığını hissettim.

Ryke kaskatı kesilmişti. Hemen ardından, “Az önce kustum da...” dedi Daisy. *Ah... Daisy.* Değiştirmeyi ve geri sarmayı istediği anların ne kadar çok olabileceğini düşününce içten içe yüzümü buruşturdum. Daisy ayağa kalkıp lavaboya doğru yürüdü. Connor dişlerini fırçalaması için ona yer açarak yana kaydı.

Ryke da peşinden ayaklandı. Bize doğru yaklaşırken düşünceli bir şekilde dudaklarını ovuşturuyordu. Sonra bana doğru fısıldadı. “Kustu mu?”

Başımla onayladım. “Midesi bulanıyordu. Sanırım şimdi daha iyi.”

Ryke’a bakarak, “En azından seni uyardı,” dedi Lo. “Lily olsa beni direkt öperdi.”

Yüzüne boş boş bakarak bir an için düşündüm. “Evet... belki.” Muhtemelen kustuğumu unutturdum. Burnumu kırıstırdım. “O kadar iğrenç miyim ben?”

“Hayır, aşkım,” dedi Lo. Dünyanın en fena şekilde tahrik eden insanı olarak dudağımın kenarını öptü. Ryke’ın çoktan yanımızdan ayrılıp Daisy’ye gittiğini o anda fark ettim.

Rose herkesin dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

“Kıl yumağı mı yuttun?” diye sordu Lo.

Rose ellerini bir *şak* sesiyle birbirine çarparak onu duymazdan geldi. “Siz üçünüz ortaya çıkmadan önce bir oylama yapıyorduk. Bu adamlardan intikam almak istiyoruz...”

“*Hayır,*” dedi Lo anında. Çıkışıyla beni ağzım açık kalacak kadar şaşırttı.

Rose kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu, dikkatleri hamileliğin ilk haftasından bu yana oldukça büyümüş olan göğüslerine çekmişti. “Cahil seçmenlerden nefret ediyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Lo zorlukla. Bir adım öne çıkarak benden ayrıldı. “Bunu yapanları, kız kardeşlerini korkuttukları kadar ciddi şekilde korkutmak istiyorsun ama misilleme yapman onları daha çok kışkırtmaktan başka işe yaramaz.”

Derin bir nefes aldım. Bu yeni bir Loren Hale’di. Onun tüm hatalarından ders almış versiyonuydu. Doğruyla yanlışı, hatta aradaki o gri ve darmadağınık kısmı bile anlayan haliydi.

Daha iyi bir Loren Hale’di, bunca zaman olmak için çabaladığı versiyonuydu. Açıklamasından o kadar etkilenmişim ki, gözyaşlarımı akmaya başlamadan hızlıca silmem gerekti.

“Bu bir otokrasi” değil.” Rose katladığı kâğıt yelpazesini ona doğrulttu. “Tüm ev adına tek başına karar veremezsin.”

“Eğer bu bir demokrasiyse,” diye araya girdi Connor. “O zaman neden bizsiz oylama yapıyordunuz, Rose?” İyi noktalara değiniyordu.

“*Burada* olmadığınız için, Richard.” Rose ona doğru döndü. “Artık burada olduğuna göre oyunu kullanabilirsin.”

“Acıma oyu,” dedi Connor kolayca. “Bana nefret ettiğin bir şey veriyorsun.”

Rose’un kıstığı gözleri, Connor’ın bu geri dönüşüyle beklenmedik bir şekilde yumuşadı. Omuzları bir an için gevşedi.

Daisy musluğu kapattığında dişlerini fırçalamayı çoktan bitirdiğini fark ettim. Ryke’m onun elini tutması gerçekten sevimliydi. Büyümeye başlayan gülümsememi engellemeye çalıştım. Bir saniye önce gözyaşlarına boğulmak üzereydim, şimdi neredeyse mutluluktan ısılıyor sayılırdım. Hormonlarımın bir su molası falan vermesi, bir kez olsun mutluluğumu yaşamam için beni rahat bırakması gerekiyordu.

“Bence bu konuda kavga etmemeliyiz,” dedi Daisy yumuşakça.

Bize gözlerini deviren Ryke hariç hepimiz, “Etmiyoruz,” diye cevap verdik.

“Bu tuvalet kâğıdı,” diye aniden söze girdim. “Biz sadece şeyimizi geri alıyoruz...”

* Bir hükümdar, küçük bir küme ya da tek bir siyasi partinin siyasal erki elinde bulundurduğu yönetim biçimidir. (ç.n.)

“Gücümüzü,” dedi Rose çenesini kaldırarak.

Ryke başını iki yana salladı. “Güvende hissetmek için sıkık bir mısilleme yapmaktan daha iyi yollar var.” Gözleri benden Rose’a, ondan Daisy’ye ve tekrar bana kaydı.

Komşularımızı kışkırtmama konusunda haklı olduğuna inandığım Lo’nun mu, yoksa desteğime ihtiyaç duyan kardeşlerimin yanında mı yer alacağımı düşünürken tereddüt ediyordum. “Daisy karar vermeli,” dedim ani bir fark edişle. Daisy’ye iyi hissettirecek şeyi yapmak istiyordum. Sonuçta en çok korkan kişi o olmuştu.

Daisy tedirgin bir şekilde duraksadı, tüm gözler ona çevrilmişti. Ryke arkasında kollarını Daisy’nin göğsüne dolamış bir şekilde duruyordu. Böylece kimse kardeşimin tişörtünden belli olan meme uçlarını göremiyordu. Bu el ele tutuşmalarından bile daha şirindi. Aynaya yansıyan yüz ifadem gözlerime takıldı. Aman Tanrım, gülümsemem çok aptalca görünüyordu.

“Ben... kimseyi üzmem istemiyorum,” dedi sonunda.

“Üzmeyeceksin,” diye cevapladı Connor. “Herkesin kendi fikirleri var, seninkine de saygı duyacağız. Tabii bu sorunun bir doğru, bir de yanlış cevabı var.”

Rose elinin tersiyle Connor’ın göğsüne vurdu. Connor onun elini yakalayıp avucuna bir öpücük kondurdu.

“Bunu düşünmek için biraz zaman isteyebilir miyim?” diye sordu Daisy.

Rose onu terslemeden önce, “Evet,” diye hemen atladım. “Kararını vermeden önce düşünürsen daha iyi olur.”

Şaşırtıcı bir şekilde Rose onaylartasına başını salladı. Yine de hâlâ kafasında intikam senaryoları planladığına emindim. Keşke bir *voodoo* bebeğim ya da uzaktan ölümcül olmayan cezalar verebileceğim bir büyü yeteneğim olsaydı. Tıpkı *Genç Cadı Sabrina** gibi. Gerçi onun büyüleri hep geri tepdi.

Parmağımı Lo’nun eşofmanın beline geçirirken Daisy’yle göz göze geldim. “Pijama partisi yapıyor muyuz?”

“Neyden bahsediyorsun?” diye sordu Ryke.

* *Sabrina The Teenage Witch*, 1996-2003 yılları arasında yayınlanmış bir gençlik dizisidir. (ç.n.)

Rose'un parmakları Connor'inkilere dolandı. "Geceyi misafir odalarından birinde geçirmeyi düşünüyoruz. Sadece kızlar olarak."

Ryke'in ifadesi yaklaşan bir fırtına gibi karardı. Daisy'nin kendi yanında uyumasını tercih edeceği açıkça ortaydı ama bizi tekmeleyeceğinden de korkuyor olabilirdi. Geceleri Daisy'nin kendini güvende hissetmesi için ne yaptığını, kardeşimizin bizim yanımızda uykuya dalıp dalamayacağını merak ettim.

"Konuş," diye çıkıştı Rose.

"Daisy sizinle uyumak istiyorsa bunda sikik bir sorun yok," dedi Ryke. "Ona ne yapacağını söyleyecek değilim. O ne istiyorsa ben de aynı şeyi istiyorum."

Rose'un dudaklarının uçları yukarı doğru kıvrıldı. "Julian'dan çok daha iyisin."

Lo kuru bir şekilde güldü. "Erkek nüfusunun yarısından fazlası Daisy'nin eski erkek arkadaşından daha iyi zaten."

"Bana o orospu çocuğunu hatırlatma," dedi Ryke.

Daisy boğazını temizledi. "Bu geceki uyku planlaması konusunda ne yapmak istediğimi biliyorum." Herkes dikkatini ona verdi. Güçlü bir şekilde nefesini verdi, "Bence kendi yatağında uyumalıyım. Yuvarlanıp birinizin üstüne çıkmayı gerçekten hiç istemiyorum. Korkarım bunu... ve diğer şeyleri yapma ihtimalim, uyuyamayacağım kadar ödümü patlatıyor."

Anlayışla başımı salladım, Rose da aynısını yaptı.

"Bize hislerini söylediğin için teşekkür ederiz," dedim Daisy'ye gülümseyerek.

O da gülümseyerek karşılık verdi.

Ne seçerse seçsin kabul edecektim ama isteği oldukça iyi bir tercih sayılırdı. Bu gece Loren Hale'le sahip olacaktım.

Tüm dünyadaki en sevdiğim şeye.

Bölüm 4

LILY CALLOWAY

Şampanya renkli yorgan kral boy yatağın ucunda toplanmıştı ancak ikimiz de yorganı çekmek için enerji harcamadık. Vücudum ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı, çevremi saran hafif yorgunluğa rağmen ikinci turu fazlasıyla arzuluyordum.

Dalgalanan hormonlarım bana hiç, hem de hiç yardımcı olmuyordu.

Lo başını yanımdaki koyu kırmızı yastığa yaslamıştı, göğsü ağır bir ritimle yükselip alçalırken sırtüstü yatıyordu. Birlikte yaşadığımız onca yer arasında bu oda en geniş, kişiliklerimize en uygun olanıydı. Yatağımızın üzerinde (ışılıklı elmaslar yerine) mumlarla süslü siyah bir avize asılıydı. İki siyah gardırobun yanında rahat bir süet kanepeyle koyu mor sandalyeler duruyordu. Ayrıca kırmızı yastıklar ve şampanya rengi bir halı vardı. Gerçekten ev gibi hissettiriyordu.

Lo'nun nefes alıp verişlerini izlerken bacaklarımı birbirine bastırarak yerimde kıpırdandım. Karın kaslarına dokunmak için can atıyordum.

Dudaklarını yaladı. "Anladığım kadarıyla yeterince iyi değildi."

Gözlerim fal taşı gibi açılarak, "Ne?" diye cıyaktım. Çok iyiydi. Yıldızlara ait gibiydi. Roket uçaklarına ve ay yolculuklarına layıktı.

Gülümsememek için kendini zor tutarken yanaklarında gamzeleri belirdi. "Yüzünde o bakış var."

"Hangi bakış?" Tamamen ona döndüm, kalçam yumuşak yatağın üzerindeydi.

“Seni tekrar becermemi istediğini söyleyen bakış,” dedi son derece rahat bir şekilde. Bu sergilediği tavır, yeni keşfedilmiş bir heves ve arzuyla içimi aydınlatma tarzıydı.

“Ah... o bakış.” İfadem kontrol altına almaya çalışsam bile pek işe yaramıyordu. Öpülmek için yalvaran yumuşak, pembe dudaklarına çok fazla bakıyordum. “Tekrar yapmak istiyor olma *ihtimalim*, geçen seferin yeterince iyi olmadığı anlamına gelmiyor.”

“Biliyorum,” dedi. “Sadece seninle dalga geçiyorum, Lil.” Beni kendine doğru yaklaştırdığında elinin bacaklarımın arasındaki ıslak noktaya yöneleceğini düşündüm. Onun yerine avucu boynumdan karnıma doğru kaydı.

Karnım henüz o kadar büyük ve yuvarlak olmadığı için minnettar sayılırdım. Seks sırasında bazı pozisyonlar daha zor olacaktı. Evet, bu bencilce bir düşünceydi. Üstesinden gelmek için gerçekten çok uğraşıyordum çünkü yaklaşık beş ay içinde tamamen özverili olmam ya da en azından biraz daha kontrollü bir seks hayatına sahip olmam gerekecekti.

Parmakları karnımda dolaşırken, “Bir şeyler hissettiğin oldu mu?” diye sordu usulca.

Dikkatimi seksten uzaklaştırmaya mı çalışıyordu, yoksa ciddi ciddi soruyor muydu bilmiyordum. Ayak bileklerindeki buruşuk çarşafı tutup belimize kadar çekerek aletini gizlediğinde ilk seçeneğin geçerli olabileceğini düşündüm. Yine de cevap verdim.

“Hayır,” dedim fısıldayarak. “Dört gözle beklediğimi söyleyemem. Çok garip olacak.” Bebeğimin canlı ve aktif olduğunu bilmek beni mutlu edecekti ama *içimde* canlı, hareket eden bir şeyin büyüdüğü fikri ürperticiydi. Bebeğin Lo’nun bir parçası olduğunu hatırlamak olayın garipliğini biraz hafifletiyordu.

“Hissetsen bana söylerdin, değil mi?” diye sorarken gözleri benimkilere kaydı. “İlk hareket ettiği zamanı bilmek istiyorum.”

Gülümsememi zapt etmeye çalışma sırası bendeydi. Lo hamileliğimi öğrendiğinden beri bana destek oluyordu. *Hiçbir zaman* çocuk istemediği, bebeğin mutluluk verici olmaktan ziyade istenmeyen bir sürpriz olduğu gerçeği rafa kaldırılmıştı. Bir daha asla ulaşamayacağımız kadar uzak bir yerdeydi.

“Sana her şeyi anlatıyorum,” diye hatırlattım. “Japon balığı krakerlerimi bir kâse naneli çikolatalı dondurmanın içine attığımı bile anlatıyorum. Üstelik tadı hem çok güzel hem de çok iğrençti.” En sevdiğim atıştırma malıydı.

“İğrençti gerçekten,” diye onayladı Lo. Dirseğini yatağa dayamıştı, parmakları hafifçe kalçakemiğimi okşuyordu.

Gözlerimi kapatıp adeta eridiğim sırada elini tekrar boynuma çıkardı. *Çok acımasızdı.* Gözlerimi tekrar açtığımda komodinin üzerindeki beyaz zarfı gördüm. “Belki de beklememeliyiz.”

Lo bakışlarımı takip ettikten sonra başını iki yana salladı. “Rose seni öldürür.”

Haklıydı. Birkaç hafta önce altın rengi balık krakerlerimi dondurma okyanusuna batırıyordum, ablam da saplantılı bir şekilde portakal yiyordu. Kabuğu soyarken, bebeğimin cinsiyetini öğrendiğimde orada olmak istediğini söylemişti.

Bunu söylerken caydırıcı bir ürkütücülüğü vardı ama gülümsüyor olsaydı da evet derdim. Ultrasondan sonra doktora haberi bir zarfın içine koymasını söylemiştik. Şimdi de orada duruyordu. Sanırım sabaha kadar bekleyebilirdim.

“Ne olsun istiyorsun?” diye sordum. Bu sorudan ikimiz de bir süredir kaçıyorlardı. “Kız mı, erkek mi?” Tarafsız olup bir erkekle bir kızı eşit derecede arzulamayı dilesem bile cevabımı içten içe biliyordum.

“Cinsiyetinin bir önemi olmamalı,” diye geçiştirdi. Kehribar rengi gözleri benimkileri inceliyor, aynı soruya vereceğim yanıtı bekliyordu. Sorun değildi, önce ben itiraf edebilirdim.

Kelimeleri söylemek için dudaklarımı araladığımda içimdeki korkular yüzünden hepsi bir anda boğazımda düğümlendi.

“Lily?” Adımı mırıldanırken yanında küçük kalan bedenime doğru eğilip yüzümdeki saçları geriye doğru taradı. Vücudunun yarısı üzerimdeydi, diğer yarısı tamamen benden ayrıydı.

Bacaklarımı onunkilere doladım. *Çok daha iyi.*

“Bir şey söylemek zorunda değilsin.”

Bence söylemem gerekiyordu. Bunları gizlemektense ortaya çıkmasını tercih ederdim. “Eğer bir kızımız olursa...” Yavaş bir nefes al-

dım. “Alay malzemesi olma ihtimali çok yüksek.” Annesi seks bağımlısıydı sonuçta. Tıpkı Daisy gibi olacaktı, o da sırf kardeşim olduğu için aynı şekilde damgalanmıştı. Kızımın yolunun daha engebeli, kayalıklarla dolu olacağını tahmin edebiliyordum. Daisy’nin yaşadıkları yeterince korkunçtu.

Lo ellerimi bulup parmaklarımızı iç içe geçirdi. Bacağım uyluğuna değiyor, kasıklarına yakın duruyordu. Kalp atışlarım biraz hızlandığında eli kalçakemiğime doğru inerek sabit durmamı sağladı. Bu pozisyonla iyice rahatlayarak gevşedim, vücudunun sıcaklığı beni ısıtıyordu. Zahmetsiz bir şeydi. Bizim normalimiz buydu.

“Belki gelecekte insanlar kızları erkeklerden daha çok yargılamazlar,” dedi Lo.

“Ne demek istiyorsun?” Yine dudaklarına bakıyor olsam da dikkatim söylediklerindeydi.

Uçuşan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Belki o gelecekte kimse erkeklerle birlikte olan kızlara sürtük demez. Belki erkek gibi muamele görürler. O zaman hiç kimse, senin bağımlılığını Luna’ya taciz edecek kadar umursamaz.”

Luna. Kızımız olursa seçeceğimiz ismi duyduğumda kalbim heyecanla attı.

Tarif ettiği dünya hayali görünüyordu. Bir gelecek değil, kurgusal bir dünyaydı.

“Orası şüpheli,” diye fısıldadım.

Gözlerimin içine baktı. “Onu güvende tutacağım.”

Gözlerim yaşlarla dolarken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

“Dünyaya karşı ikimiz mi, Loren Hale?”

“Evet,” diyerek başıyla onayladı. “Dünyaya karşı ikimiz, Lily Calloway. Bu savaşa aşinayım zaten.”

O pembe dudaklarla buluşmak için başımı yastıktan kaldırarak onu öptüm.

Öpücüğü derinleştirdi, uzaklaşmadan önce dili benimkine şehvetli bir şekilde dolandı. Aklımdan geçen çözmeye çalışarak, “O zaman erkek olmasını mı istiyorsun?” diye sordu. Bir erkeği kızdan daha iyi

yetiştirebileceğimi düşünüyordum. Sanırım bir anne olarak beni se-verdi. En azından seveceğini umuyordum.

“Evet,” dedim fısıldayarak. Şimdi Lo’nun gözlerinde cevap arayan bendim. “Erkek çocuk istiyor musun?”

“Sen erkek olmasını istiyorsan, evet,” diye başıyla onayladı.

Koluna hafifçe vurdum. “Bu bir cevap değil, beni yatıştırmaya çalışmayı bırak artık.”

Kehribar rengi gözleri kısıldı, sanki bana değil de aniden karşısında beliren bir uzaylıya bakıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Ne zamandan beri *yatıştırmak* kelimesini kullanıyorsun?”

“Connor bana Noel hediyesi olarak eşanlamlı kelimeler sözlüğü verdiğinden beri.” Rose bunun kaba bir hediye olduğunu söylemişti ama Connor sayfaların kenarlarına notlar almak için zaman harcamıştı. Mesela *piç* kelimesinin yanına *en yakışıklısı senin kollarında* yazmıştı. Tam anlamıyla gerçektir. Ellerimi Lo’nun omuzlarında gezdirdim. “Benim için tüm havalı kelimelerin altını çizmişti.”

Lo kısa bir kahkaha attı. “Connor’ın havalı tanımını senin ve benimkiyle aynı değil.”

“Ah.” Muhtemelen bu da doğrudur.

Sırıttıktan sonra yüzümü ellerinin arasına alıp ne olduğunu bile anlamadan beni öptü. Sürpriz bir öpücüktü. Kemiklerimi sızlatan, ruhumu uyandıran bir öpücüktü. Altdudağımı nazikçe emerken eli kahverengi saçlarıma dolandı. Başparmağı boynumdaki yumuşak noktayı ovduğunda öpüşüne karşı inledim.

Dili ağzıma girmeden hemen önce gülümsedi.

Kasıklarım onunkine doğru yükselirken bacaklarım iki yana açılarak onu arasına aldı. *Evet.*

“Seni yatıştırmak böyle bir şey işte,” dedi nefes nefese.

Ah.

Kıpkırmızı kesildim. “Peki tekrar yapabilir misin?”

“Bunu yapmayı bırakmamı istedin,” diye alay etti. “Benim dileğim senin emrindir.”

Yumruğumu bir kez daha omzuna vurdum ancak bu yalnızca gülümsemesinin genişlemesine yol açtı. Bu sefer gamzeleri gerçekten

ortaya çıkmıştı. “Ben kız olsun istiyorum,” dedi aniden. Kelimeleri söylerken gülümsemesi kaybolmuştu. Geri dönmesini istiyordum.

“Neden?” Fısıldayarak sorsam da sanırım sebebini biliyordum.

“Çocuğumuzun benim gibi olmasını istemiyorum.” Yüz ifadesi öncekinden daha acı verici görünüyordu. “Kinci, acımasız ve lanet bir pislik olmasını istemiyorum.” Bakışlarını kaçırıp başını iki yana salladı. “Onun senin gibi olmasını istiyorum.”

“Seks bağımlısı olmasını mı?” Kaşlarımı çattım.

“Hayır, Lil,” diye mırıldandı. “İyi kalpli, sevgi dolu... içedönük.”

“Ben içedönük değilim.”

Dudağımın kenarını öptü. “Öylesin, aşkım.” Benden sadece bir nefes uzaktaydı. “Babamın beni büyütürken yaptığı hataları yapamam,” diye ekledi.

“Sen o değilsin,” dedim usulca. Jonathan bir oğlunu yabancılaştırmış, diğerini ise kapkaranlık bir yola sürüklemişti. Lo bunu asla yapmazdı.

Şakağımı öpüp çarşafı üzerinden attı. “Duşa gireceğim.” Çırılçıplak bir şekilde yataktan kalkarken bana doğru döndü. *Sen de bana katıl*, diyen bir bakış attı.

Yüzüm anında aydınlandı. Telefonum çalmaya başladığı sırada kendimi kollarına atmak üzereydim. Lo’nun telefonu da komodinin üzerinde titriyordu. Uzanıp telefonlarımızın ekranına baktık.

Çarşamba günü 7:30’da benim evimde. Bu zorunlu bir görüşme, o yüzden iptal etmeyi düşünmeyin bile. -Jonathan

Mesajı attığı grubun üyelerine baktım. Daisy, Ryke, Lo ve ben. Bize yapmak istediği “görüşmeyi” hatırlatıyordu. Midem bulansa bile, “Sadece bir akşam yemeği gibi görünüyor,” demeyi başardım.

“Evet.” Lo’nun sesi o kadar iyimser değildi.

Kendimi en kötüsüne hazırlamaya çalışsam da bu noktada en kötüsünün ne olabileceğinden bile emin değildim.

Bölüm 5

LOREN HALE

Kar yağışı sabah boyunca bizi eve hapsetmişti. Dışarıda koşuya çıkamayacak olsak bile Connor ve benimle birlikte antrenman yapıp yapmayacağını öğrenmek için ağabeyimin odasına uğradım. Kaslarım gergindi, göğsüm sıkışıyordu. O zarfı açmadan, özellikle de babamla buluşmadan önce bu gerginliği üzerimden atmam gerekiyordu.

Kapı kolunu açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu fark ettim. Tedirgin bir şekilde iç çekip ona mesaj atmayı denedim ancak cevap vermedi. *Siktir et.* Onu uyandıracaktım. Yumruğumu beyaz, ahşap kapıya vurarak bir tepki bekledim.

Birkaç saniye süren fısıldaşmalar ve yaklaşan ayak seslerinden sonra kapı açıldı. Ryke kaskatı kesilmiş koluyla kapıyı tutuyordu. Arkasından fırlayan Daisy banyoya girdi.

“Ne oldu?” diye sordu ağabeyim sertçe. Sadece bir eşofman altı giyyordu. Sıkıntım üzerindeki eksik kıyafetlerden ya da Daisy’nin onunla yatıyor olmasından kaynaklanmıyordu. Bazen çok tuhaf gelmesine rağmen bu gerçeği kabul etmiştim.

Beni rahatsız eden konu, onun bariz yorgunluğuydu. Sert ve karanlık bakışlarının ardında bile ne kadar bitkin olduğu gözlerinden anlaşılıyordu. “Dün gece hiç uyudun mu?”

Duvarın diğer tarafında akmaya başlayan düşün sesi geldi. Ryke başını iki yana sallayarak sessizce konuştu. “Daisy dehşete düşmüş-

tü, yaptığım hiçbir şey işe yaramadı...” Parmaklarını gür saçlarında gezdirdi.

Ağabeyim her durumu düzeltmek için kendini olaylara dahil etmeyi severdi, bu yüzden muhtemelen yaşananlar onu öldürüyordu. “Çarşamba günkü toplantıya gelmesi gerekiyor,” diye hatırlattım. “Bunun berbat olduğunu bilsem de babamın kurallarına göre oynamalıyız.” Birimiz babamızı ekerse ne olacağını öğrenmek istemiyordum. Ayrıca böyle bir şey olursa içmeye başlamasından korkuyordum. Bunun zamandır ayıktı, artık çok daha farklı biriydi. Tabii ki hâlâ bir pislikti, tam olarak yumuşamış sayılmazdı ama söyleyeceklerinin çoğunu filtreden geçirmeyi öğrenmişti.

Artık yanında olmak daha kolaydı.

Ryke gözlerini kıstıktan sonra elleriyle yorgunca ovuşturdu. “Daisy’nin terapistini arayacağım. Umalım da toplantı öncesi onunla görüşebilsin.”

Suyun fayanslara vurmasını dinlerken içimden bir düşünce geçti. Yüzümü buruşturmama sebep olan bir düşünceydi, yine de söyledim. “Sadece seks yapmayı hiç denediniz mi?”

Ryke öfkeyle bana bakarken kapı pervazını yüzüme çarpmak üzereymiş gibi sıkıca tutuyordu.

Keskin bir sesle söylemek istediğimi detaylandırdım. “Bunun bir çözüm olduğunu söylemiyorum ama yeterince uzun süre yaparsanız yorulup uyuyakalır.”

“Lily için böyle mi yapıyorsun?” diye sordu gergin bir şekilde.

Dişlerimi gıcırdattım. Olayı bana çeviremezdi. “Lanet olası bir kere yapacaksınız, seni pislik,” dedim. “Daisy buna bağımlı olmayacak. O yüzden gidip onu becer ve beynini kapatıp uyuyabilsin.”

Omuzları gevşedi. “Regl döneminde, şu anda becerilme fikri onu pek heyecanlandırmıyor.”

Aman Tanrım. Dudaklarımı ovuşturarak kimden bahsettiğimizi düşünmemeye çalıştım. “Şu anda duşta. Benimle konuşmayı kes ve gidip seks yap. İşin bittiğinde Connor’la birlikte spor salonunda

olacağım.” Konuşmaya devam ederken geri geri yürümeye başladım. “Bizimle birlikte gelmek yerine, onunla birlikte boşalmaya bak. Sonra görüşürüz.”

Bana ortaparmağını gösterdi ama kapıyı kapatırken başını salladığını gördüm.

Merdivenlerden inip Princeton’daki evin iki katı büyüklüğünde olan mutfığa girdim. Pahalı çatal bıçak takımları gümüştü. Duvarları griydi, granit tezgâhın önünde deri bar tabureleri vardı. Hepsi Rose’un tuttuğu bir iç mimar sayesinde yapılmıştı. Malikânenin modern, klasik ve kesinlikle benden daha yetişkin görünen dekorunu her fark ettiğimde kendime çekidüzen vermem gerektiğini hatırlıyordum.

Artık üniversite yıllarımda değildim. Yirmi dört yaşındaydım. *Büyüme zamanı geldi.*

Deniyordum.

Tanrım, gerçekten deniyordum.

Mermer lavabonun yanında duran Connor, camlı dolaptan mavi bir kupa alıyordu. “Günaydın, sevgilim,” dedi. *Nike*’tan bir eşofman altı, lacivert bir tişört giymişti. Bu yüzden hâlâ spor salonuna gitmeyi isteyip istemediğini sormama gerek yoktu.

Ona doğru başımı sallayıp kollarımı tezgâhın soğuk yüzeyine dayadım. “Erkek mi, kız mı?” Soru şimdiden kaslarımı rahatsız edici bir mengene gibi sarmıştı. Onu beklerken mutfakta mekik çekmeye karar verdim. Ada tezgâhın önüne geçerek parkenin üstüne uzandım.

“Benim istediğimi mi soruyorsun, yoksa Rose’un hangisini doğuracağını düşündüğümü mü?”

“Senin istediğini.” Kahvesini doldurmasını izlerken ellerimi başımın arkasına yerleştirdim, karın kaslarımdan güç alarak bedenimi bükülmüş bacaklarıma doğru kaldırdım.

Connor yanıma gelerek ayakkabılarımdan üstüne bastı ve beni sabit tuttu. Elindeki fincanı kavramıştı. “Çok çocuğumuz olsun istiyorum. Bu yüzden ikincisine sahip olacağım sürece ilk bebeğin cinsiyeti pek önemli değil.”

Söylediği beni şaşırtmıştı, dizlerime doğru yükselirken hareketin ortasında donup kaldım. “Neden çok çocuk?” Kibirli, kendini beğen-

miş biriymiş. Ayrıca kötü bir şekilde değilse bile gerçekten bencildi, bu bir gerçektir. Üstelik bu özelliklerinin hiçbiri, “*Büyük, gürültülü bir aile istiyorum,*” diye bağırıyordu.

Kahvesini yudumlarken sırtıttı. Bir doksan üstü boyuyla tepemde dikiliyordu. “Yaşanılacak zorluk, karşılığında alacağın ödüle değer ve ben yeni bir tanesine hazırım.”

En azından birimiz kendinden emindi. Kaşlarımı çatmış ona bakarken sırtım yeniden yere değiyordu.

“Gayet iyi olacaksın, Lo,” diye beni temin etti Connor.

Ona inanmak istiyordum ama insanları *yatıştırmakta* iyi olan biri varsa o da Connor’dı. Kelimeleri beni sakinleştirmek için seçtiğini bildiğimden söylediği her şeye inanamıyordum. Bunu seviyordum, hatta buna ihtiyacım vardı. Ancak geçmişim, başarısız olma ihtimalimin başarılı olmaktan daha fazla olduğunu söylüyordu. Bu yüzden ona sadece, “Göreceğiz,” diyebilirdim.

Parkeye çarpan ayak seslerini duyduğumda başımı çevirdim. Fark ettiğim ilk şey, bileğine kenevirden yapılan bir halhal bağlanmış olan ayaktı. Ayakların üzerindeki uzun bacaklar bir eşofmanın altına, *Ryke’in* eşofmanın altına gizlenmişti. Üstünde ise ön tarafında “*çiçeğin gücü*” yazan kesik kesik, sarı bir tişört vardı.

Bu da ne demek oluyordu? Buzdolabını açan Daisy’ye, “Erkek arkadaşın nerede?” diye sordum. Seks yapmış olmalarına imkân yoktu. Daisy’yle birlikteyken Ryke’in boşalması bir dakikadan daha uzun sürerdi. Yüzümü buruşturmamaya çalıştım. *Bu konu hakkında düşünme.*

“Efendim?” Aptal numarası yaparak bir *Lightning Bolt!* enerji içeceğini dolaptan çıkardı.

Kollarımı dizlerime dayadım. Connor kahvesini içmeye devam ederken onu dikkatle izliyordu. Daisy’nin kan çanağına dönmüş gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

“Bok gibi görünüyorsun,” dedim ona açıkça. “*Erkek arkadaşın nerede?*”

Beyzbol şapkasını aşağı doğru eğerek bakışlarını gizledi. Bu çok sinir bozucuydu. “Baban nasıl gözüktüğümü umursamaz, değil mi?”

Bilmiyorum. “Endişeleniyorsan makyaj yapabilirsin.” Sesimin kes-

kinliği neredeyse kulak zarımı ortadan ikiye bölmüştü. “Lily yapmayacak, yani sen de yapmak zorunda değilsin.” Nefesimi verdiğimde Connor kahvesini yeniden doldurmak için ayakkabılarımı serbest bıraktı. İçimden bir ses bugün spor salonuna gidemeyeceğimizi söylüyordu.

“Ryke burada işte.” Eliyle arkamı işaret edip enerji içeceğinden bir yudum aldı.

Tam o sırada ağabeyim ada tezgâhın köşesini dönerek içeri giriyordu. Doğruca Daisy’ye ilerleyip kafasındaki beyzbol şapkasını çıkardığında nemli saçları tişörtünü ıslatmaya başladı.

“Hey, ağabey,” dedim. Daisy burada olduğu için başka bir şey ekleyememiştım. Üçümüz birlikteyken kızlar ve seks hakkında konuşmak normaldi ama onlar yanımızdayken kolay olmuyordu. İçimden bir ses kızların da bize aynı şeyi yaptığını söylüyordu.

Ryke başını çevirdiğinde ona, “*Ne sikim oldu?*” dercesine baktım. Bir planı olduğunu sanıyordum.

“O, Lily değil,” dedi aniden.

Gözlerim kısılrken kanımın kaynamaya başladığını hissedebiliyordum. “Bu ne demek şimdi?”

Ryke’a doğru kaşlarını çatarak, “Evet, ne demek bu?” diye sordu Daisy.

Ryke öfkeyle inledi. “Sadece kapatın konuyu.”

“Hayır,” diye çıkıştım. Şimdi kafamda bir sürü fikir dönüyordu. “Sen başlattın. Sen bitir.”

“Özlü sözler,” diyerek gülümsedi Connor. Tartışmayla hiçbir ilgisi olmadığı için tamamen rahattı. Belki de bizi gözlemlerken ihtiyacı olan her şeye sahipti.

“Demek istediğim şey,” dedi Ryke kollarını iki yana açarak. “Lily’nin yatakta neredeyse *her şeyi* yapacağı.” Lily ile sık sık seks hakkında konuşuyor olması beni hâlâ tedirgin ediyordu. “Daisy ise bunu yapmaz, ben de onu istemediği halde sevişmeye zorlamam.”

Daisy’nin ağzı açık kalırken yüzü utançla kızardı. Connor’a doğru anlık bir bakış atınca daha da kırmızıya büründü. “Şu anda böyle bir şey olmuyor,” diye mırıldandı.

“Oluyor,” dedim ona alayla sırtarak.

“Lanet olası bir pislik gibi davranma,” diye patladı Ryke. Şimdi konuyu kapatmaya çalışıyordu.

Lily’ye kız kardeşinin uyuyakalmak için seksi kullanıp kullanmadığını sormak için bekleyebilirdim. Böylece “lanet olası bir pislik” olmazdım. Ya da Ryke’a sormak için Daisy’nin gitmesini bekleyebilirdim. Ancak açık olmak gerekirse, tüm bu çaba çok fazlaymış gibi hissettiriyordu. Üstelik ağabeyim Ryke sık sık *benim* kız arkadaşım la seks hakkında konuşuyordu ve aynen böyle hissettiriyordu. Yerde oturmuş bacaklarımı esnetirken, “Daisy,” diye seslendim.

Ryke bana bir bakış attı. “Lo, siktir git.”

Daisy bana döndüğünde ağabeyimi görmezden gelip açıkça sordum. “Uyumak için seks yapmayı hiç denedin mi?” Yüzümü buruşturmadan konuşmaya çalışmak, kelimeleri söylemekten daha fazla çaba gerektiriyordu.

“Cevap vermek zorunda değilsin,” dedi Ryke. Ardından bana dönüp, “O lanet çeneni kapa,” dedi dudaklarını oynatarak. Bunun için artık çok geçti.

Daisy’nin yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. “O amaçla yapmadım, hayır...” Daha fazlasını ekleyecek gibi dudaklarını araladı ancak tereddüt ediyordu.

“Duygularımı incitmekten korkma,” dedim. “Söyleyeceğin ne ise kaldırabilirim.” İşte bu yüzden hep kendini tutuyordu, Lily’yle benim etrafımda herkesin sürekli ince buz üzerinde yürüyormuş gibi davranmasının sebebi de buydu. Sanki camdan bebeklermişiz gibi bizi kırmaktan korkuyorlardı. Bunu çoktan aşmıştım. Sonuçta zaten kırılmış bir şey yeniden kırılmazdı.

“Seksi bu şekilde kullanmak istemedim.” Hızla devam etti. “Lily ile yaptığım şeyin yanlış olduğunu söylemiyorum, sadece ben...” Nefesini bıraktı. “Belki de denemeliyim...”

Ryke hızla araya girdi. “Hayır, bunu yapmak istemiyorsun.”

“Ama Lo diyor ki...”

“Lo, seni öldüreceğim,” diye hırlarken Ryke’in bakışları ölümcüldü. “Her sikik cevaba sahip değilsin.”

Ellerimi kaldırdım. “Sakin ol, *Chewbacca*’. Sadece bir öneriydi.” Daisy’ye doğru başımı salladım. “O haklı. Bunu yapmak istemediğin belli, o yüzden yapmamalısın.”

“Neyi yapmayacak?” Lily aniden kucağıma oturup kasıklarımın üstüne doğru yerleşti. Elleri göğsümde dümdüz uzanıyordu, yüzünü benimkine iyice yaklaştırarak fısıldadı. “Neden yerdesin?” Yanakları, anında gülümsememe neden olacak coşku dolu bir mutlulukla parlıyordu.

Termal taytla tişörtten oluşan pijamasını giyip beyaz tüylü *Wampa*’’ şapkasını taktığını görünce bir anda geçmişe döndüm. On yedi yaşındaydı, çocukluk evimin önünde aynı takımın içinde duruyordu. En az şimdiki kadar tatlıydı.

Burnumu tüy kadar hafif bir dokunuşla onunkine sürttüğümde keskinleşen nefesini duydum. Dudaklarımı kulağına götürerek mırıldandım. “Üzerime oturman için hazırlıklıydım.”

Göğsümü şakacı bir şekilde itti. Gülerek kalçalarını kavrayıp onu daha uzakta değil, tam burada istediğimin farkında varmasını sağladım. *Ne bir adım uzağımda ne de bir metre*. Bilinçsizce kalçasını hareket ettirdiğinde aletimdeki basınç arttı, içimde yükselen bir iniltiyi yuttum. Buna alışmıştım.

Boynundan alnına kadar uzanan kızarıklığa bile alışmıştım. Sürtünmesinin ortasında ne yaptığını anlayarak donup kaldı. Herkesin ona baktığını fark ettiğinde *Wampa*’sının kulaklarını çekistirdim.

“Selam,” dedi Lily. “Neyi böldüm acaba?”

“Hiçbir şeyi,” dedi Daisy aceleyle.

Ondan daha iyisini bekliyormuşçasına, “Bu gerçekten hiç şüpheli olmadı,” dedi Connor. Daisy lanet olası bir aldatma uzmanıymış gibi konuşmuştu. Yani... bizden çok şey saklamıştı ama bu konuda *o kadar* iyi değildi.

Lily’nin bakışları Ryke’a, Connor’a, ardından da bana kaydı. “Ona karşı grup olmuyorsunuz, değil mi?” Keskin bir nefes alarak duraksadı. “O anlamda söylemedim!”

Birden “grubu” cinsel bir anlama geçirdiğini fark ederek irkildim.

* Bir *Star Wars* karakteri. (ç.n.)

** *Star Wars* evreninde yaşayan bir kar canavarı. (ç.n.)

“Lily.” Ryke sızlanırken ellerini sıkıntıyla başının üzerine koydu. Hissettiğim gibi görünüyordu. Connor hâlâ kayıtsızdı. Onun kadar kayıtsız olabilmeyi dilerdim ama önce zihnimin temizlenmesi gerekiyordu.

“Özür dilerim!” diye bağırdı Lily gözlerini kapatarak. “Herkesin böyle düşündüğünü sandım.” Bana doğru kaçamak bir bakış attı. “Sen öyle düşünmüştün, değil mi?”

“Elbette,” diye yalan söyledim.

Kuru ses tonumu kolayca anlayarak ellerinin içine doğru inledi.

“Lily, sorun yok,” dedi Daisy. “Önemli bir şey değil.”

Lily uzun bir nefes verirken omuzlarına masaj yaptım. Sonra bir çift topuklu ayakkabının parkeye vuran sesini duydum. *İşte başlıyoruz.*

“Herkes hazır mı?” diye sordu Rose. Parmaklarının arasmda bir zarf tutuyordu.

“Öğleden sonraya kadar bekleyeceğimizi sanıyordum.”

“Şu anda hepimiz birlikteyiz.” Kin dolu bir karşılık vermekten ciddi ciddi kaçınmıştı. Ne kadar gergin olduğu sarı-yeşil gözlerinde titreyen korkudan belliydi. Connor da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü onu hemen göğsüne çekip belini sıkıca kavramıştı. Rose’un giydiği siyah elbise Lily’ninkinden çok daha büyük olan karnını ortaya çıkarıyordu.

Bu beni korkutuyordu.

Her kadının vücudunun farklı olduğunu biliyordum ancak bazen Rose’un vücuduyla kıyasladığımda Lily’nin bebeğimizi kaybedip kaybetmeyeceğini merak ediyordum. Bu düşünce beni daha fazla korkutuyordu... En başında hiç istemediğim bir şeyi kaybetmekten korkuyordum.

Hissettiğim duygular deliceydi. Her berbat duyguyu alkole dayanmama gerek kalmadan yaşıyordum. *Marker’s Mark*, *Macallan* ya da *Jameson* olmadan hissediyordum.

Bazen canımı yaksa bile sanırım bununla bir sorunum yoktu.

Lily buruşmuş zarfı açtığında sırtımı dikleştirerek alt dolaplara yaslandım. Lily hâlâ kucağımdaydı.

Omzunun üzerinden ablasına bakıp, “İlk sen açmak ister misin?” diye sordu Lily.

Rose başını iki yana salladı, nefesini tutarken köprücük kemiği

belirginleşmişti. “Hayır, sen açabilirsin.” Connor ona doğru eğilerek Ryke’in kulak misafiri olmasını umursamadan Fransızca bir şeyler söyledi, Rose da kısık sesle cevap verdi.

“Kameramı getireyim mi?” diye sordu Daisy parlak bir gülümsemeyle. Gülümsemesi sayesinde gözlerinin altındaki koyu halkalar artık o kadar da belirgin değildi.

“Telefonunu kullanabilirsin,” dedi Lily. Elleri gerginlikle titriyordu. “Ama Instagram’da hiçbir şey paylaşma.”

Daisy şakayla şaşırmış gibi yaptı. “Çoktan paylaşmıştım oysa.”

“Ha ha,” dedim kuru bir sesle.

Ryke onu dolaba dayayıp becermek üzereymiş gibi bakıyordu, bu ifadeyi onun yüzünde görmekten hoşlanmıyordum. Daisy ise diğer eli alçıda olduğu için sağlam elini kullanarak tezgâhın üzerine çıkmaya çalışıyordu.

Ryke bir an bile tereddüt etmeden onu kolayca kaldırarak tezgâha oturttu. Daisy bacaklarını sarkıtıp telefonunu çıkardı. Fotoğraf yerine video çekiyordu, hatta anlatmaya bile başlamıştı. “Bugün 7 Şubat Cumartesi. Lily Calloway bebeğinin cinsiyetini öğrenmek üzere. Kız mı olacak, yoksa erkek mi? Tahminleri alalım.” Telefonu Ryke’a çevirdi.

“Kız,” dedi Ryke dümdüz bir şekilde.

“Bir de gülümse.”

Dudakları belli belirsiz kıvrıldı.

“Acması bir durum,” diye araya girdim. “Gelecekteki çocuğum için bile gülümsemiyorsun.”

“Evet, Ryke amca,” diye dalga geçti Daisy.

Ryke ona sert bir bakış attı. “Bunu bir daha söyleme.” Sonra gerçekten gülümsedi, dişlerini gösterdiği bir gülümseme değilse bile yeterince iyiydi. Bu anın videoya alınması şaşırtıcı bir şekilde kaslarımdaki gerginliği azaltıyordu.

Lily’nin endişeleri başka bir yerlere savrulmuştu, yüzü hissettiği büyük heyecanla parlıyordu. *Teşekkürler, Daisy.*

“Sizin tahminleriniz nedir, Connor ve Rose?” Telefonun kamerasını kahve demliğinin yanında duran çifte çevirdi.

Rose’un vücudu kaskatıydı. “Kız.”

“Erkek,” dedi Connor kupasını tezgâha koyarken.

Rose dönüp ona baktı. “Bana katılmamak *zorunda* mısın?”

“*Zorunda* değilim.” Sırıtmak için duraksadı. “Gerçi hoşuma gitmediğini söyleyemem.”

Rose aniden sessizleşti. Connor’ın eli saçlarının arasından kayarak ensesini kavradı, onu alnından öptü.

Daisy bu sefer kamerayı bize doğru çevirdi. “Lily ve Lo, sizin tahminlerinizi alalım.”

Lily’nin yeşil gözleri benimkileri bulduğunda bakışları korkuyla ve tereddütle dolup taşıyordu. Yalnız olmayı, bu anı sadece ikimizken yaşamayı diledim. Böylece ona sarılıp dünyanın kalanından saklayabilirdim.

Sadece biz olurduk.

Başka bir gürültü olmazdı.

“Kız,” diyerek derin bir nefes aldı Lily. İsteddiği bu değildi. Benim istediğimi söylemişti ama ne olursa olsun canımızı acıtacaktı.

“Erkek,” diye fısıldadım.

Göğsü verdiği nefesle çökerken sanki erkek olmayacakmış gibi başını iki yana salladı. *Olabilirdi*. Bir parçam Lily için mutlu olacaktı. Diğer bir parçam yine korkudan aklını yitirecekti. Ona âşık olan parçam ise her zaman favorim olarak kalacaktı.

“Acele et,” dedi Rose, sesi anormal derecede tizdi. Yüzümü buruşturdum. Taş kesilmiş gibiydi çünkü sırada o vardı. Rose her gün düzenli bir şekilde sinirlerimi bozsa da onu bu şekilde görmekten hoşlanmıyordum.

Connor hızla kulağına bir şeyler fısıldadığında Rose’un ellerini endişeyle ovuşturduğunu fark ettim. Connor ellerinden birini tutarak tenini daha fazla acıtmasına engel oldu.

Lily dikkatimi başka yöne çekerek, “Sen aç,” diye fısıldadı. Zarfı ellerime doğru itti.

Midem düğümlense bile bir şekilde eklemlerimi çalışmaya zorladım. Mührü yırtarak beyaz kâğıdı açtım. Kalbim bir binadan atlayıp tıklım tıklım dolu bir stadyumun önünde konuşma yapacakmışım gibi hızla atıyordu. İlk başta yazan harfleri zar zor okuyabildim. Birbirlerine karıştılar ve onları ayırabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Lily uzunca bir süre ifademi izledi. “Erkek.”

Sıfırın altındaki bir sıcaklıkla donmuşken çoktan anladığı gerçeği doğrulayabilmesi için kâğıdı ona uzattım.

Gözleri hevesle kelimelerin üzerinde gezindi, okuduktan sonra kâğıdı özenle katladı.

“Gülümseyebilirsin, Lil.” *Lütfen gülümse.*

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

Hayır. Öne doğru eğilip yüzünü ellerimin arasına aldım. “Lily, ben *mutluyum*.” Bir yerlerde mutluydum. Ona ait olan tüm iyi yerlerde, tam orada iyi olduğumu biliyordum.

Çatlayan dudaklarını yalayarak bir oğlumuz olacağı gerçeğini teyit etmek için tekrar kâğıda baktı.

Akan gözyaşını sildim. “Bir şey söyle.” *Gülümse, Lil.*

“Ben... gerçekten çok mutluyum.” Sesi titriyordu. Sonra yarı acılı bir tavırla güldü. Acısı benim içindi. İki zıt duygunun yamacındaydı.

“Böylesi daha iyi, erkek olması,” diye fısıldadım. Buğulanmış gözleri benimle kâğıt arasında gidip geliyordu. “Buna inandığıma inanmalısın.” Tek istediğim sevincini hissetmek, benden ona sızan katrandan kurtulmaktı. Dokunduğum her şeyi mahvediyordum ve bana kalan en iyi şey oydu.

Tekrar tekrar başını sallayarak gerçeği kabullenmeye çalışıyordu. Tam o anda onu öptüm. Çaresizlik damarlarımı, kemiklerimi ve paramparça ruhumu boğuyordu. Lily boğazı yırtılıyormuş gibi bir ses çıkardı. Benim onu sarmaladığım gibi bana yaslandı, bedenlerimiz kelimelerimizin vaat edemediği sözleri veriyordu.

Keskin bir nefes alarak sarılmamızı derinleştirdim, dilim onun kine dolandı. Göğsü benimkiyle birleşti, ellerim şapkasının altındaki kısa saçlarında kayboldu.

Lily’yle tek bir insanmışız gibi hissettiğim bazı anlar vardı. Tenimizi ısıran her bir hissi paylaştığımız anlardı.

Şu anda bu mutfakta bizden başka kimse yoktu.

Yine de ailemiz buradaydı. Rose yüksek sesle Fransızca bir şeyler söylediği anda bu gerçeğin farkına vardım.

Lily’yle aniden ayrıldık.

Rose bağırırken bizi işaret edince Connor hemen karşılık verdi.

Rose'un çırpınmayı bırakması için bileklerini kavrayıp sıkıca tuttuğu anda konuşmanın ciddiyeti ortaya çıktı.

Oturduğumuz yerden hızlıca kalktık. Kavga eden çift dışında bilgi alabileceğimiz tek kişiye dönerek, "Neler oluyor?" diye sordu Lily.

Ryke bir elini Daisy'nin bacağına koymuş, kaşları çatık bir halde Rose'u izliyordu. "Bunu yapamayacağını söylüyor," diye konuşmalarını çevirdi. Daisy videoyu durdurarak telefonunu bir kenara koydu.

"Neyi yapamazmış?" Kaşlarımı çattım. Erkek çocuk sahibi olmaktan bu kadar korkuyor olamazdı.

"Cinsiyetini öğrenmeyi," diye açıkladı Ryke. "Connor da ona, bu yaşanmıyormuş gibi davranmayı bırakması gerektiğini söylüyor."

Lily'nin ağzı açık kaldı. Bakışları ablasıyla Ryke arasında gidip geliyordu. "Başka?" diye sorguladı. Bir çevirmene sahip olmanın güzelliği akla bir soru getiriyordu...

"Bunu neden daha önce yapmadın?" diye çıkıştım.

Ryke'in eli tezgâhtan sarkıttığı bacaklarını sallayan Daisy'nin uyluğunda yukarı doğru çıktı. "Çünkü şimdiye kadar hiç önemli olmamıştı. Her gün birbirlerine söyledikleri şeyleri duymak istemezsin. Güven bana."

Evet, güveniyordum.

Lily ayaklarının üzerinde öne doğru saflandı. "Rose ne dedi?"

Ryke bir saniye duraksayarak dinledi. "Cinsiyetini şimdi ya da bebek doğduğunda öğrenmelerinin bir önemi yokmuş."

Connor ağır nefesler alıyor, yüz hatlarında bir sürü duygu dolaşıyordu. Öfke, endişe, kararlılık ve genellikle içine attığı tüm o duygular birbirine karışmıştı. Tekrar Fransızca konuşmaya başladı. Şu anda kendi dünyalarındalardı, tıpkı az önce Lily'yle olduğumuz gibiydi. Ciddi bir an için çevremizi görmezden gelmiştik.

Ryke çevirmeye devam etti. "Connor dedi ki: *Elinden geldiğince hazırlanmak istemiyor musun?*"

Rose sarsılarak onun dokunuşundan uzaklaştı ve tekrar çıkıştı.

"*Ne kadar çok okuduğumun ne kadar çalıştığının bir önemi yok. Bir bebeğe hazırlanamam. Asla hazır olmayacağım,* dedi." Bu gerçekle birlikte odaya bir ağırlık çöktü. Sanırım bu hepimizin paylaştığı bir korkuydu ama Rose çocukları hiç sevmemişti. Belki de bu yüzden du-

rum onun için daha farklıydı. Tam olarak bilemiyordum. Başımı iki yana salladım. Bu korku erkek ya da kız çocuk sahibi olmayı aşiyordu, tamamen çocuk sahibi olmakla ilgiliydi.

Ryke bu çeviri işi onu sinirlendiriyormuş gibi iç çekti. “Connor’ı duyamıyorum.” Çünkü şu anda Rose’un kulağına fısıldıyordu.

Rose tekrar kocasının güçlü tutuşundan kurtulmaya çalıştı. “Bırak beni, Richard,” dedi sonunda İngilizceye geçerek.

“Rose,” dedi Connor zorlayıcı bir sesle. Sesi o kadar soğuktu ki, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Connor,” diye cevapladı Rose. Sesi en az onun kadar buz gibiydi. “Kes şunu.” Sarı-yeşil gözleri ona saldırıyordu.

Connor sonunda onu serbest bıraktığında, Rose’un sıkılı yumruğunun arasında bir zarf olduğunu fark ettim.

Sanki gerçek buymuş gibi, “Bir kızımız olacak,” dedi Rose. Kesinlikle öyle değildi. Sonra mutfak çekmecelerini açıp kapatmaya başladı, bir şeyler arıyordu.

“Rose,” dedi Connor tekrar. Bu defa ses tonu daha dengeli ve ılımlıydı. “Sorun yok. Sadece bir saniye durup nefes al.” Rose onu duymazdan geliyordu. “Rose.”

Rose dördüncü çekmeceyi çarparak kapatırken başımı iki yana salladım. “Kendini kaybetti.”

“Kapa çeneni, Loren!” diye bağırdı Rose.

İrkildim. Beni gerçekten dinlediğini düşünmemiştim. Beşinci çekmeceye geldiğinde bir paket kibrit buldu.

“Rose!” Daisy ile Lily aynı anda bağırdı ancak onlar ablalarının etrafına toplanamadan Connor karısının yanına gitti. Rose çoktan kibriti yakmıştı ve kâğıda doğru tutuyordu.

Alev kâğıdı hızla tutuşturduğunda, Connor zarfı onun elinden alıp lavaboya fırlattı. Rose’un arkasındaydı, kolları beline sıkıca sarılmıştı. Connor kulağına bir şeyler mırıldanırken Rose’un kaskatı kesilmiş vücudu çözülmeye başladı. Sanki tüm yakıcı, zehirli duyguları dışarı atarak onu çıplak bırakıyordu.

Yüzümde kalıcı hale gelen buruşma yine ortaya çıktı. Hamilelik dönemi başladığından beri Rose’un geçirdiği sinir krizleri sıklaşmıştı.

Connor onu kendi etrafında döndürüp başını omzuna yasladı. Bakışları benimkilere çevrildiği anda yüzüne kazman ifadeyi okudum. Mahremiyete ihtiyaçları vardı.

Daisy tezgâhtan atlayarak Ryke’la birlikte oturma odasına gitti. Biz de el ele tutuşup onları takip ettik. Rose’un bebeğinin cinsiyetini öğrenmemize imkân yoktu. Doğacağı güne kadar bilemeyecektik.

Mutfaktan iyice uzaklaştığımızda, “Maximoff Hale,” dedi Daisy. “Dünyadaki en havalı ebeveynlere sahip olacak.” Yumruğunu ablasına doğru uzatmıştı, Lily’nin gülümsemesi şu anda gerçekten parlıyordu. Sadece sorun olup olmadığını anlamak için göz ucuyla bana baktığında gülümsemesi hafifçe sarsıldı.

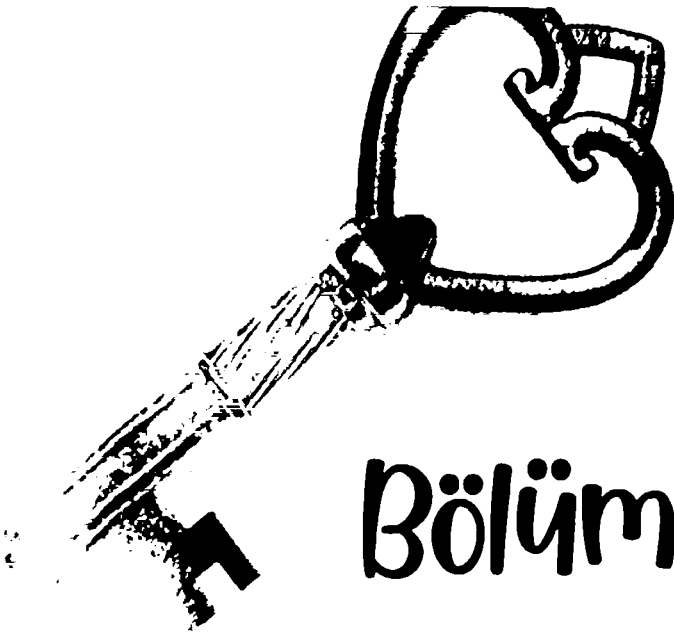
Gülümsediği için beni üzmemekten endişelenmesi fikrinden nefret ediyordum. Ona doğru başımı sallarken gevşemeye çalıştım.

Lily kardeşinin yumruğuna çakararak karşılık verdi.

Daisy sonrasında hayatımı olduğundan çok daha iyi gösterip güneş gibi parlayan bir ifadeyle yumruğunu bana doğru kaldırdı. Başımı kaldırdığım anda ağabeyimle göz göze geldim. Onu neden sevdiğini anlayabiliyordum.

Yaşadığı tüm kötü şeylere rağmen, Daisy karanlık bir yerdeki ışıktı. Karşımdaki çift özverili kelimesinin tanımıydı. Onlarla kıyaslandığında ben bir canavardım, pisliğin tekiydim ve hikâyedeki kötü adamdım. Ancak Lily Calloway’in gözlerinde bir kahramandım.

Bunun bir anlamı olmalıydı.

Bölüm 6

LOREN HALE

En iyi arkadaşım, kız arkadaşım ve müstakbel karım oldukça doyumsuzdu.

Lily'nin bileklerini kavrayıp başının üzerine kaldırmış halde içinde hareket ederken terden sıırıslıklamdım. Onu derin bir şekilde öptüm ve kalçamı daha sert ittim. İnleyerek dudaklarımdan uzaklaştığında dudakları aralık kalmış, nefesi kesilmişti. Gözlerinin kapanmasını izlerken bacaklarının gevşeme ihtiyacıyla titrediğini hissedebiliyordum. Vücudum alev alev yanıyordu. Aletim boşalmak için adeta çığlık atıyordu.

Hemen şimdi boşalmak istiyordu.

Bu talebi görmezden geldim. Sığ nefesler ve boğazımı sızlatan bir iniltiyle Lil'in içinde ritmik bir şekilde hareket etmeyi sürdürüp bunu onun için yeterince iyi hale getirmeye çalıştım. Bileğini bırakarak bedenlerimizin arasına uzandım, parmaklarımla şişmiş klitorisini okşadım.

O anda kendini kaybetti ve sırtı gerilirken kasıklarını benimkine bastırarak, "Lo!" diye çığlık attı.

Boşalma, diye zorladım kendimi. O boşalırken, aletimi sıkıca saran nabzını hissetsem bile zirveye çıkmak istemiyordum. *Henüz değil*.

Hâlâ sert bir şekilde içinde hareket etmeyi sürdürdüm. Boştaki eli, hamileliği sayesinde büyüyen hassas göğüslerini okşuyordu. Elini yumuşakça kenara itip dikleşmiş meme ucunu parmaklarımla arasında

sıkıştırdım. Yanağını yastığın içine gömerken, “Evet,” diyen keskin nefeslerini duyabiliyordum.

Tanrım. Yakında boşalacaktım. Dudaklarımı şakağına bastırdım. Beni bir anlığına kör eden bir noktaya vurduğumda, “Lil,” dedim homurdanarak.

Tekrar inledi, belimin etrafındaki bacakları titriyordu.

Bedenim onunkiyle iç içe geçmişti, aramızda hiçbir engel yoktu. On dört yaşındayken seks yaptığımızda, doğru olması için yalvarma-
ma rağmen aramızdakiler yanlış hissettirmişti.

On yıl sonra bile bedenim hâlâ onunkiyle daha önce hiç ayrılmamış gibi bir oluyordu. Belki aramızdakiler diğerlerinin “doğru” olarak tanımladığı aşk türlerinden biri değildi ancak buna yanlış denemezdi. Sadece bize ait bir aşk türüydü.

Kendimi son kez sertçe içine iterek boşaldım. Sinirlerim alev almıştı, tenim yanıyordu. Göğsüm aldığım nefeslerle inip kalkarken onu doldurmaya devam ettim. Kollarını omuzlarıma sardığında belimin etrafındaki bacakları sıkılaştı. Neredeyse anında, tekrar bir kaya gibi sertleştim. İniltimi bastırdım ve yüz ifadesini inceledim. Yüzündeki tek yorgunluk işareti yarı kapalı gözleriydi.

“Tekrar,” diye fısıldadı. Kalan enerjisiyle kalçalarını oynatmaya çalışıyordu.

Hamile Lily, şu ana kadar karşılaştığım en azgın Lily’ydi. Daha önce onu memnun etmek zordu ancak her zaman bunu başarmıştım. Şimdiyse kelimenin tam anlamıyla imkânsızdı.

Hâlâ bana yaslıyken içinden çıkmadan yana doğru yuvarlandım. Nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için arkaya doğru taradığım sırada, onu çağırıyorlarmış gibi dudaklarıma bakıyordu. Bir anda beni aç bir şekilde öpmeye başladı, yan dönmüş bir şekilde yattığımız yerde kalçalarını bana doğru itiyordu. Çarşaflar yatağın ayakucunda toplanmış, yere doğru sarkıyordu. Loş ışık yüz hatlarını görebilmem için mükemmel bir şekilde aydınlatıyor, teninin her bir santimi bastıramadığım bir uyarılmaya dolup taşıyordu.

“Lil.” Kulağına fısıldamak için öpücüğü yarıda kestim. “Şşt.”

“Sadece bir kez daha...” derken ellerinden biri ben yardım etmezsem kendine dokunacakmış gibi aşağı indi.

Bileğini tekrar kavrayarak kolunu omzuma doladım ve orada tutmaya zorladım. “Bana bak, aşkım.”

Başını eğse de gözleri dudaklarıma kilitlenmiş durumdaydı.

“Daha yükseğe bak.” Lily için bedenimin, bir şişe *burbon* alıp yatağa girmemle aynı şey olduğunun farkındaydım.

Yeşil gözleri sonunda kehribar gözlerimi bulduğunda dudakları ihtiyaçla aralanmıştı. Bakışları çene hatlarımı izlerken bedeni bilinçsizce öne doğru sürtündü.

Sabit bir tutuşla kalçasını kavradım, tamamen sertleşmemek için gözlerimi kapatmak zorunda kalmıştım. Sonunda gözlerimi açtığımda dudaklarıma ya da vücuduma değil, doğruca *bana* bakıyordu. *İyi iş, Lil.* Kolumu başının arkasında tutabilmek için biraz daha yaklaşım onu kendime çektim.

“Bir kez daha,” dedi kocaman gözlerle. “Söz veriyorum, bu sefer son olacak. Yemin ederim.”

Hormonları altüst olmuş durumdayken onu reddetmekten nefret ediyordum. “Aletim sana ait olsa da onu bütün gece beceremezsin, Lil.” Şu noktada onun kişisel seks oyuncağı sayılabilirdim. Açık konuşmak gerekirse, bir *seks* bağımlısı olmasaydı bunu hiç sorun etmezdim.

Kıpkırmızı kesilirken nefesi sığlaştı. Bakışlarının aşağı doğru kayıp bacaklarının arasında kaybolan aletime yönelmesini izledim. Bacaklarından biri belime sarılıydı.

“Sakso çeke...” diye cümlesine başladı.

“Hayır. Beni dinle, Lil,” diye sözünü kestim. “Şimdi uyuyacağız, sonra...” Saate baktım, sabahın üçüydü. “Sabah tekrar seks yapacağız ama beklemek zorundasın.” Tekrar orgazm olmadan yirmi dört saat dayanacağının hayalini bile kurmayacaktım.

“Tamam.” Derin bir nefes aldığı anda içinden çıkmak için hareket ettim ancak bir anda kolumu tutup tırnakları etime batacak şekilde kavradı. “Bekle, bekle, bekle.”

Tereddüt etsem de tekrar içine yerleştim.

İri yeşil gözleriyle bana baktı. “Yalnızca... seni içimde istiyorum.”

Kelimeleriyle benim yanmaya başladı. Onun içinde kalmaya bayılıyordum ama... “Hareket edemezsin.”

“Etmem!” derken göğsü hevesle inip kalkıyordu. “Gerçekten hareketsiz olacağım, söz veriyorum.”

Seks sırasında verdiği sözler çok tatlı olsa da tamamen güvenilirmezdi. Terle parlayan bedenini bir an için baştan aşağı inceledim. Kemikleri belli olan zayıf kalçaları şu anda sağlıklı, kadınsı ve narin görünüyordu.

“Bırak deneyeyim,” diye yalvardı.

Bu cümlesi benim için yeterliydi. Yenilgiyle sonuçlanacağını düşünsem bile ondan bir başarı ihtimalini çalmayacaktım. “Deneyebilirsin, aşkım.” Küçük bir test yapmak için dudağının kenarını öptüm. Kendini dizginleyerek öpücüğü derinleştirmede ama aletimi saran kadınlığının nabız gibi attığını hissedebiliyordum. Neredeyse içinde daha da sertleşmeme yol açacaktı.

Derin bir nefes vererek bedenimi benimle işbirliği yapmaya ikna ettim. Bunu Lily için yapıyordum. Sertleşemezdim çünkü sertleşirsem tekrar kalçalarını hareket ettirecekti, bu defa ben de kendi arzularımı kontrol edemeyecektim.

“Gözlerini kapat,” diye hatırlattım. “Uyu.”

Yanağı yastığın üzerindeyken sonunda gözlerini kapattı. “Uykumda bile hâlâ seni görüyorum,” derken dudakları gülümsemesiyle kıvrılıyordu.

Ben de gülümsüyordum. “Çirkin versiyonumu falan hayal etmeye çalış.”

“Hayır,” dedi o sevimli dudak büküşüyle.

Onu hızlıca dudaklarından öpüp elimi hafifçe belinin altına, tam kıcının üstüne bastırdım. Vücudunun her bir parçasına aşınaydım, sırf bu düşünce bile sikimi Lily’nin en iyi tutuşundan daha sert bir şekilde kavırıyordu. Kulağına doğru fısıldadım. “Rüyanda onlarca süper gücün devreye girdiği ve çok sayıda kaybın yaşandığı bir mutant savaşı gör.” Şu anda düşünebildiğim seksi olmaktan en uzak şey buydu.

Omuzları gevşedi, güçlü bir şekilde nefes verdi.

Yorgunluk kaslarımı gevşetmeye başlamıştı ama Lily adına duyduğum endişeyle tekrar gerildim. Benden önce uykuya daldığından emin olmak istiyordum.

Kısacık birkaç dakikanın ardından kalçasını bana doğru itti. *Kahretsin.* Uyguladığı basınç sertleşmeme sebep olunca nefesi kesilerek arzu dolu bir çığlık attı. Neredeyse saniyeler içinde boşalacaktım.

“Lil,” diyerek azarladığımda gözleri anında açıldı. “Ne oldu?”

Omzumu kavradı. “Şeyi hayal ettim...” Yanakları kızardı. “Hellion’un* X-23’ü” becerdiğini. Benim suçum değil!” diye çıkışırken dili dolanıyordu. “Rüyamda görmem gerektiğini söylediğin mutant savaşının bir parçasıydı.”

“Artık senin için mutant yok, aşkım.”

“Hayır, hayır, hayır,” dedi hızlıca. “Onlarla başa çıkabilirim. Seninle ve senin...” Gözleri aşağıya, birleşen kalçalarımıza indi. Hareket etmemek için kendini tutarken bacakları ve kolları titriyordu. Şu anda tek istediğim onu meniyle doldurana kadar derinlerine girmekti.

Ancak tehlikeli bir sınırın üzerindeydik.

“Hareket edeceksin, değil mi?” diye fısıldadı. “Lütfen, Lo. Sertleşmişsin ve bu...” Tekrar kıvrandı.

İsa aşkına. Tüm sinirlerim uyanmıştı. “Sakin ol... sakin ol,” diye fısıldadım. Alnımı onunkine yaslayıp uzun bir nefes aldım. “Ne hayal etmiştin?” Elimini karnından göğsüne doğru götürerek başparmağımla meme ucunu ovmaya başladım.

“Hmm?”

“Hellion ve Laura’yla ilgili kurduğun hayal nasıldı?” diye sordum en sevdiğim *X-Men* çiftini kastederek.

“Sertliği... bacaklarımın arasında... yani *Laura’nın* bacaklarının arasındaydı,” dedi usulca. “Lütfen...”

Başımı eğerek dilimle meme ucuna hafifçe vurduğumda gözleri geriye doğru yuvarlandı. Sırtı bir kez daha gerilirken dudakları aralandı. Kalçasını kavradım ve o sikimin etrafında kasılırken kendimi daha sert ittim. *Tanrım.*

Lanet olsun.

Damarımla birlikte zihnim de patlıyor olsa bile bir şekilde onunla aynı anda boşalmamayı başardım. Alışkanlıktandı, kendimi tutuyordum.

* *Marvel Comics* tarafından yaratılan kurgusal bir mutant karakterdir. Kapanmadan önce Xavier Enstitüsü’nde *X-Men* eğitim ekibinin bir üyesiydi. (ç.n.)

** Asıl ismi *Laura Kinney* olan X-23 kod adlı *X-Men* karakteri, *Wolverine*’in klonu olması dolayısıyla aynı temel güçlere sahiptir. (ç.n.)

“Tekrar,” dedi nefes nefese.

Doyumsuzdu.

Ne kadar sevişirsek sevişelim *tekrar* demeye devam edecekti.

“Daha sonra.”

“Hâlâ sertsin,” derken gözleri bu gece bininci kez dudaklarıma doğru kaydı.

“Aletimi görmezden gel, Lily Calloway.”

Bana bakakaldı. “Asla.”

Gülümsememem gerektiğini bilsem de kendimi tutamadım. “Tahmin et ne olacak, Lil?”

“Ne?” Gözleri parlıyordu.

“Seni yavaşça becerdikten sonra tüm gece içinde kalacağım. Eğer bunun ardından tekrar boşalırsan içinden çıkarım.” Lily’nin aletimin etrafında kasılmasına kelimenin tam anlamıyla dayanamıyordum. Yorgunluk ve baskı benim için çok fazlaydı.

Kaşları çatıldı. “Bu hiç kibar değildi.”

Ona iyice yaklaştım, dudaklarımızın arasında sadece bir nefes vardı. “O zaman bunu en son duyan sen olmalısın... ben çok... gerçekten çok... *kabayım*.” Onu öyle bir güçle öptüm ki, vücudunu izlemek için geri çekildiğimde beni takip etmeye çalışarak yastıktan kalktı.

Sonra yavaşça içinde hareket ettim. Aletimin etrafını sımsıkı sarmıştı, kalçamı geri çekip zorlukla itiyordum. İleri-geri hareket etmek yerine içinde daha derine gömüldüm. Artık yan yana değildik, onun üzerindeydim. Lily’yi öpen dudaklarım şişmişti, dilimde onun tadı vardı. Hareketimle birlikte tüm yatak sallandı ve ahşap direkler duvara çarptı.

Altımda açgözlü bir şekilde şehvetle yanıp tutuşurken küçücük görünüyordu. Çocuğumuzu taşıdığının farkındaydım ve bu farkındalık beni daha fazla azdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

İki derin itişin ardından Lily başını yastığa gömerek tekrar inledi.

Kollarımı yatağa dayadığımda boğazımdan keskin inleme çıktı. Sıcaklığında hareketsiz bir şekilde dururken zihnim yorgunlukla doldu. İkimiz de terden sıırılsıklamdık, saçlarımız maraton koşmuşuz gibi ıslanmıştı.

Tekrar yan yana uzanmaya başladığımızda yüz hatlarını inceledim. Sesli bir şekilde dile getirmese bile gözleri aynı şeyi söylüyordu.

Tekrar.

Hayır.

Bu kadarının yetmesi gerekiyordu. Hafifçe dudaklarını öptüm.

“Artık bitti.”

Anlayışla başını salladı ancak bacakları sanki başka bir tur daha istiyormuş gibi uzunca bir süre titredi. “Bu sefer uyuyacağım. Söz veriyorum.” Kararlılıkla başını salladı.

Dudaklarım şakağına değerken nemli saçlarını okşadım.

Uzun bir gece olacaktı.

Bölüm 7

LILY CALLOWAY

Orgazmlarım bu dünyadaki her şeyden daha inanılmazdı.

Bu durum aynı anda hem en iyi hem de en kötü şeydi çünkü yalnızca daha fazlasını istiyordum. “Bence bu şimdiye kadarki en lezzetli viskiyi tatmak gibi bir şey,” dedim Lo beni ayağa kaldırırken. Arada şekerleme yapsak da uzun, çok uzun bir süre seviştığımız gecenin sabahındaydık.

Her yerim ağrıyordu, eklemlerimde ve en hassas noktamda sızı hissetmeden zar zor hareket edebiliyordum.

Zihnimin bunun bir gerileme olduğuna inanmasına izin vermeyecektim. Harika orgazmların yanı sıra, daha yüksek bir libido hamileliğin etkisiydi. Normal olmayan şey ise içimdeki kontrol edilemeyen, zorlayıcı canavardı ama Lily canavarı şu anda küçük bir körfezdeki rahat mağarasında kış uykusundaydı. Bundan emindim. Bir daha asla dışarı çıkmaması gerekiyordu. Bunun *fazlasıyla* farkındaydı.

Siyah bir *boxer* giyen Lo’nun kehribar rengi gözleri beni baştan aşağı inceledi. Karşısında tamamen çıplak bir şekilde duruyordum, o bana baktıkça tenim daha çok kızarıyordu. Sarhoş edici gözleri yenden benimkileri bulduğunda, “Benden dolayı sarhoş mu oldun, aşkım?” diye sordu.

Belki. “Sadece bağımlı değilim.” Benzetmemin kötü olduğunu o anda fark ettim.

“Güzel.” Beni kendine çekip şakacı bir şekilde boynumu ısırdı. “Sen banyo yap, ben duş alacağım,” dedikten sonra burnumu öptü.

Kaşlarımı çattım. “Neden birlikte banyoya giremiyoruz ya da duş alamıyoruz?”

Aniden beni kollarının arasına alıp kucakladı. “Çünkü,” dedi yürürken şakacı bir ses tonuyla. “Erkeklerle kızlar birlikte yıkanmaz. Bunu herkes bilir, Lil.”

“Biz o kuralı uzun zaman önce bozduk.” Kıçımı beyaz mermer küvetin soğuk kenarına bırakıp musluğu açtı.

Sıcaklığı kontrol ederken tavana bakarak, “Bozduk mu?” diye sordu sahte bir şaşkınlıkla. “Lily Calloway’le banyo yaptığımı hatırlamıyorum.” Tekrar bana baktı. “Nasıl biri?”

Kendimi nasıl tarif edebilirdim ki? “Kahverengi saç...” Lo’nun bakışları son haftalarda iyice büyüyen göğüslerime takılınca konsantre olmakta zorlandım. “Gerçekten küçük göğüsler, kemikli bir popo...”

“Söylemek istediğin dünya üzerindeki en *sevimli* kıç, en tatlı göğüsler ve en güzel kahverengi saçlar mı?” Alaycı bir tavırla iç çekti. “Onu tanıyorum,” derken parmaklarını şaklattı. “Şu şeyi yapıyor, hat-ta...” Cümlesini özellikle yarım bırakarak kahkaha attı.

Gülümsedim. “Neyi yapıyor?”

“Sen anlamazsın. Onunla benim aramda, içsel bir şey...” Yüz hatları biraz daha keskinleşirken duraksadı. “Ayaklarını suya sok, aşkım.”

Küvetin kenarını bacaklarımın arasında sıkıştırdığımı o an fark ettim. *Aman Tanrım*. Sürtünüyor muydum yoksa? Kurumuş dudaklarımı yalayarak ayaklarımı ılık suyun içine bıraktım. Sebep olduğum korkunç gariplikten kurtulabilmek için, “İçsel şeyleri anlıyorum,” dedim. “Sapık anlamda bir şeylerden bahsetmediğinin farkındayım.” *Aman Tanrım*.

Yarısı dolmuş küvete girdim, böylece suyun altında boğulup asla yüzeye çıkmayabilirdim. Lo planımı sezmiş olmalıydı çünkü zemine oturduğum anda parmaklarını benimkilere dolayarak dikleşmemi sağladı. Rose’un benim için hazırladığı güzellik ürünleri sepetindeki banyo topuna uzandım.

“Burnuyla...” diye devam eden Lo’nun sesi daha aydınlıktı. “Şu şeyi yapıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Neyi?”

“İşte bunu,” diye gülümsedi Lo. Ardından şok olmuş gibi davranarak devam etti. “Tanrı aşkına, sen Lily Calloway’sin!”

Ona doğru sıçrattığım su acınası bir şekilde küvetin kenarına çarptı, yeterince yükseğe gitmemişti. “Ne yapıyorum?”

“Burnunu kırıstırıyorsun. Çok düşündüğünde ya da kafan karıştığında.”

Ağzım açık kaldı. *Hayır*. “Bende ‘kim osurdu suratı’ mı var? Bunca zamandır hep var mıydı?” İnleyerek suda daha derine gömüldüm. Su bana ihanet edip sadece göğüslerimi örtecek kadar yükseldi. *Musluk, daha hızlı çalış!* Altına saklanabileceğim bir su kalkanına ihtiyacım vardı.

“Acı verecek kadar sevimli,” dedi Lo. Ayağa kalkıp *boxer*’ını indirdi. “Gözler yukarı, Lil.”

Elbette. Bakışlarımı aşağıdaki güzel aletine değil, yüzüne odakladım. Küveti benimle paylaşmasını bekliyordum ama onun yerine duşa yöneldi. “Güzel saçlarını yıkamayı unutma.”

“Benimle küveti paylaşmamaya kararlı mısın?”

“Bu sabah değil.”

“Sana dokunmayacağıma söz veriyorum,” dedim. Beyanım konusunda kendimi iyi hissediyordum. Loren Hale’e dayanabilirdim. Bunu yapabileceğimi biliyordum.

“Teklifin fena halde baştan çıkarıcı. Güven bana, Lil.” Cam kapıyı açıp duşun içinde kayboldu. Su akmaya başladığında artık onu duymıyordum.

Benimle banyo bile yapamayacağı kadar kötü bir halde miydim?

Ellerimi suya bırakıp hâlâ sızlayan bacaklarımı birbirine bastırdım. Teması arzuluyordum, gerçekten arzuluyordum. Bir parçam bacaklarımın arasını, klitorisimi ovmadan lifleyip lifleyemeyeceğimi merak ediyordu.

Bunu yapabilirdim. Mor bir lif buldum, bacaklarımın arasını hızlıca temizleyip bir kenara atarak daha fazla ileri gitmemek için kendime engel oldum. İşte buydu, o kadar da kötü durumda değildim.

Su yükseldikçe aşağı doğru çöktüm. Başımı daldırarak saçımı şampuanladıktan sonra biraz daha rahatlamış durumdaydım, uyuşukluk vücudumu ele geçiriyordu.

Yavaşça uyuyakaldım.

Bölüm 8

LILY CALLOWAY

Bugün büyük bir gündü. Doğumumun olacağı gün değildi, bunun gerçekleşmesine daha haftalar vardı. Bu, Jonathan Hale'in ne istediğini öğreneceğimiz gündü.

Herkesin mutfakta benimle buluşmasını beklerken *Superheroes & Scones* mağaza müdürü Maya'ya, Deadpool'un yeni baskılarını satın alması için bir mesaj gönderdim. Sanırım erken gelmiştim, fırının saati 18:30'u gösteriyordu. Lo birkaç dakika içinde Halway Çizgi Romanları'ndan dönerek kapıdan içeri girecekti.

"Gelmek zorunda değilsin, Dais," dedi Ryke inatla. Sert sesi oturma odasında yankılanıyordu. Onları görebilmek için boynumu eğdim ama duvarın arkasında kalıyorlardı.

"Baban bunun zorunlu bir görüşme olduğunu söyledi," diye cevap verdi Daisy. "Ayrıca orada olmak istiyorum."

"Ben senin orada olmanı istemiyorum çünkü kahrolası şu anda bile acı çekiyorsun."

Ne? Bar taburesinden fırlayıp oturma odasına koştum.

"Harika hissediyorum," dedi Daisy sanki on kilometre koşabilecekmiş gibi.

Ryke ona cevap verdiği sırada oturma odasına giriyordum. "İki büküm olmadan söyleyebilseydin sana daha çok inanırdım, Calloway."

Daisy destek almak için elini kanepenin arkasına koymuştu, kam-

bur bir şekilde ayakta duruyordu. Başı öne eğikti, alçısı bedeninin yanında aşağı sarkıyordu. "Dik duruyorum," dedi. "Şu an uzundan da uzunum." Alçılı bileğini ağrıyormuş gibi karnına doğru kıvrıldığını fark ettim.

"Siktir," dedi Ryke onu kollarının arasına alıp kolayca kucaklarken. "Sorun ne?" diye sordum.

Ryke bana doğru dönerken Daisy başını onun göğsüne çevirdi, acıyla irkildiği belli oluyordu. "Kasılmaları var."

Kaşlarım çatıldığında tıpkı Lo'nun söylediği gibi burnumu kırıştırdığımı hissettim. O görüntüyü yüzümden silmeye çalıştım.

"Hapşirmek üzere falan mısın?" diye sordu Ryke o kaba, duygusuz tavrıyla.

"Hayır." Kızarmaya başladım. "Sadece kafam karıştı..." Ryke'in beyaz tişörtünü yumruğunun arasına sıkıştırmış olan Daisy'yi inceledim, rahatsızlığı açıkça ortadaydı.

"Bunda kafa karıştırıcı ne olduğunu anlamıyorum," dedi Ryke dümdüz bir ifadeyle.

Daisy'yi utandırmaktan korktuğum için konuya girmekte tereddüt ettim. Ancak Ryke çoktan konuyu açmıştı, bu yüzden... belki her şeyi biliyordu. Zaten Daisy de onunla çıkmaya başladığından beri daha açık davranıyormuş gibi görünüyordu. "Daisy," dedim usulca.

"Efendim?" Yüzünü Ryke'm omzundan kaldırmadı, acı çektiğini görmeme izin vermiyordu.

"Bu kasılmalar bir regl dönemi için biraz fazla uzamadı mı?" Reglinin başladığını söylediğinden beri geçen günleri saymaya çalıştım. Yaklaşık dokuz gün olmuştu.

Ryke kaskatı kesilirken onun adına konuşmamak için Daisy'ye baktı.

"Biraz uzun sürdü," dedi yavaşça. "Ama daha önce... on gün süren regl dönemlerim olmuştu, biliyorsun. Şöyle bir teorim var..." Yüzünü buruşturdu. "Bu vücudumun beni sevdiğini söyleme şekli." Krampları intikam isteğiyle geri dönerken neredeyse Ryke'in vücuduna tırmanacaktı. Ryke'm erkeksi yüzüne hem korkutucu hem de sevimli olan sert bir ifade hâkimdi.

Daha açık olmak gerekirse benim için değil, Daisy için sevimli olan bir ifadeydi.

Tam o anda idrak ettim. “Regl dönemlerin hâlâ düzensiz mi?” Eskiden aşırı diyet yaptığı zamanlarda düzensizleşirdi. Modelliği suçluyordum.

“Eskisi kadar kötü değil,” dedi Daisy.

Ryke o kadar iyimser görünmüyordu. “Dört ay boyunca hiçbir şey olmadı, şimdi böyle mi oluyor?” dedi Daisy’ye bakarak. “Benimle tanışmadan önce nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.”

“Cennet gibiydi,” diye alayla cevapladı Daisy.

“Şimdi cehennemde benimle dalga geçiyorsun.”

Daisy gülse de gülüşü hızla soldu.

“*Midole** ihtiyacın var mı?” diye sordum.

“Çoktan içtim zaten. Hakkında düşünmezsem geçer. Rose regl ağrısıyla ilgili hep bunu söylemiyor mu?”

Zihnin gücü. Bu güç, sahip olduğumu düşünmediğim zeki insan özelliklerinden biriydi. Regl ağrım olduğu zamanlarda bir kenara kıvrılır, Lo’ya sarılır ve *Marvel* film maratonu yapardım. Genellikle filmlere konsantre olamaz, sadece karnımdaki kasılmalara odaklanırdım.

Ancak Daisy’nin bunu yapabileceğine inancım vardı. O güçlüydü.

Aniden parkeye vuran ayak seslerini duyduk ve çok geçmeden arka kapıdan gelen Lo görüş açımıza girdi. “Selam,” dedi hepimize. Önce benim iyi olup olmadığımı inceledi. Sonra sıra ağabeyine ve Daisy’ye geldi. “Trafik olabilir, şimdi çıksak iyi olur.”

Gerginliğini kilitlenmiş omzundan, keskin çene hatlarından anlayabiliyordum. Elleri bile biraz titriyordu ama baktığımı fark ettiğinde yumruk haline getirdi.

Ryke kucığında Daisy’yle ön kapıdan çıkarken Lo bana yaklaştı. “İyiym, Lil,” diye temin etti. “Gel hadi.” Kolunu omuzlarıma doladı.

“İş nasıldı?” diye sordum.

“Sıkıcı.” Dudaklarını ovuşturarak söylemesi, endişeli olduğunu gösteren başka bir işaretti. Uzanıp elini tuttuğumda omuzları bir parça gevşedi.

* ABD’de satılan, regl ağrısına iyi gelen bir ilaç. (ç.n.)

Kapıyı arkasından kapattı. “Daisy’nin neyi var?”

“Regl ağrısı.”

“Ne?” dermiş gibi yüzünü buruşturdu.

“Ben de sorguladım ama regl dönemleri hâlâ düzensiz.” Asıl garip olan, Daisy’nin regl dönemlerini tartışmanın bir süredir normal bir durum haline gelmesiydi. Rose’un bu haberi orman yangını gibi yaydığıнын farkında mıydı acaba? Erkeklerin arasında bile konu haline gelmişti. Bundan çok fazla utanmadığını umuyordum.

Kısa merdivenlerden inip Lo’nun köknar ağacının yanına park ettiği siyah, mat *Audi*’sine doğru ilerledik. Eskiden hep benim arabamı kullanırdı ama Halway Çizgi Romanları’na ilk başladığında Jonathan güven fonundaki aylık sınırı kaldırmıştı, böylece bir araba almaya yetecek kadar parası olmuştu.

Ryke, Lo ile birlikteyken hep *Audi*’yi sürmeye çalışırdı. Bu iki kapılı arabaya duyduğu sevgi ve takıntı, gümüş *Infinity*’sini aldatmasıyla sonuçlanıyordu.

Bu defa Lo’dan arabayı sürmeyi istemek yerine, bizden önce hamle yaparak Daisy ile arka koltuğa geçti. Havalı bir araba kullanmaktansa kız arkadaşıyla ilgilenmeyi tercih ediyordu. Sosyal medyaya girme iznim olsaydı bu anı belgelemek adına gönderi paylaştırdım. Raisy’nin birbirlerine ait olduğunun daha büyük ve sevimli bir *kanıtı* olamazdı.

Daisy’nin yerinde ben olsaydım, Ryke benim için arka koltuğa binmezdi. Hatta inleyip sızlanmalarına katlanmak zorunda kalmamak adına arabayı sürmek için Lo’ya *yalvarırdı*. Ailelerimizin reklamcıları bu tarz kanıtların “üçlü” dedikodularına karşı ne kadar yararlı olabileceğini göremiyorlardı.

Lo kısa, eğlenen bir kahkaha attı. “Ryke ölüyor olmalı.”

İçimden bir ses bunun arabayla ilgili olmadığını söylüyordu. Daisy regl döneminde olduğuna göre, muhtemelen Ryke bir süredir yatakta bir hareketlenme görmemişti. “*Dört ay* boyunca seks yapmadı,” diye hatırlattım Lo’ya. “Bu kadarı onun için kolay olmalı.”

“O kadar kolaydır ki, büyük ihtimalle mastürbasyon yaparken tekrar sevişeceği ana kadar gün sayıyordur.”

Emin değilim.

Ryke bir erkekti ama bir nedenden dolayı, Daisy'nin hiç regl olmasındansa bu şekilde regl olmasını tercih edeceğine dair bir izlenime kapılmıştım.

“Doğum yaptıktan sonra haftalarca seks yapamayacağımı biliyorsun, değil mi?” Kelimeler birden ağzımdan dökülüp gitmişti. Lo'nun bu konuyu sorun edebileceği hiç aklıma gelmemişti ancak onun da ihtiyaçları olacağını unutmuştum. Bu ihtiyaçları ekstrem seviyelere ben getirmiştım. Ryke bile söylemişti. Lo grubumuzdaki erkekler arasında en fazla sevişen kişiydi.

Bunu onun elinden alacaktım.

“Biliyorum, Lil,” dedi Lo hızlıca. Ellerini omuzlarıma koyarak beni *Audi*'ye doğru yönlendirdi. Ardından dudaklarını boynuma yapıştırıp inledi. Pek iyi bir inlemeye benzemiyordu. “Saçların Rose gibi kokuyor.”

“Bana verdiği sepetteki ürünler yüzündendir.”

Şakağımı öptü. “O sepeti yakacağım.”

“O sepet bir hediye idi.”

Yüzünü buruşturdu. “Peki, tamam. Dekorasyon olarak kalabilir.”

Onu görebilmek için boynumu çevirdiğimde kasların biraz daha gevşediğini fark ettim.

“Lily?”

“Efendim?”

“Daha hızlı hareket et.” Kızımı okşadığında nefesim kesildi. Arabasından yaklaşık on adım ileride duraksadıktan sonra bu teşvikiyle adımlarımı hızlandırdım. Ancak o anda nereye gittiğimizin gerçekliği tüm ağırlığıyla üzerime çöktü.

Jonathan Hale'in yanına gidiyorduk.

Arabaya binip sitemizden çıkarken, “Mekânı golf kulübü olarak değiştirdi,” dedi Lo. *Ah*. Yani Jonathan Hale'in evine gitmiyor muyduk?

Lo arabaya bağladığı *iPod*'unu bana uzattı. Sürücü koltuğunun

yanında oturmanın en iyi yanı buydu. Müzik üzerinde tam kontrole sahiptim, ayrıca Loren Hale'e dokunma mesafesindeydim.

Siyah deri koltukta bacak bacak üstüne attım ve başını Ryke'in kucağına koyarak top gibi kıvrılmış olan Daisy'ye baktım. Jonathan'la neler yaşayacağımıza dair, "Teoriniz var mı?" diye sordu hepimize.

İpod'da gezinirken, "Bence sadece yalnız," dedim.

Lo direksiyonda parmaklarıyla ritim tutuyordu. "Bu şey her neyse önemli olduğunu söylüyor."

"Sikik bir *brunch* ve golfün önemli olduğunu düşünüyor," dedi Ryke sertçe. Kolu siyah deri koltuk boyunca uzanıyordu. *Audi*'ye birazcık sarılıyormuş gibi görünüyordu. Gözleri aniden bana çevrildi. "Niye bana bakarak öyle gülümsüyorsun?"

"Bir insan sana öylesine gülümseyemez mi?" diye sordum.

"Hayır," diye kestirip attı.

Göründüğümde daha havalı hissederek saçlarımı ona doğru savurdum ve önüme döndüm. Sonunda tüm bu parlak melodiler evrenindeki en sevdiğim şarkıyı bulmuştum. Elektronik ritimler hoparlörden yükselmeye başladığı anda sesi sonuna kadar açtım. *Skrillex*'in şarkısı *Bangarang*'i başka şekilde dinlemek mümkün değildi.

Lo'nun dudakları şarkıyı duyduğu anda kıvrıldı, anılar ve duygular üstüne akın ediyormuş gibiydi. Bu şarkıyla yatak odasında güzel dans partileri yapmıştık. Duvara karşı sevişmemiz efsaneydi.

Kafamı ve omuzlarımı sallayarak dans etmeye başladığımda Ryke inledi. Arabada olmasaydım şu anda Lo'ya sürtünüyordum. Bu şarkı teması hak ediyordu.

"Lanet olası berbat bir şarkı," dedi Ryke.

Çenem düşerken anında donup kaldım.

Bir eli direksiyonda olan Lo, boştaki eliyle Ryke'a ortaparmağını gösterdi. *Hah!* Ona doğru dilimi çıkardım. Çok çocukça bir hareketti ama Lo ile birlikte kendimi yeniden genç hissetmiştim. Tıpkı ergenliğimizdeki gibi çevremizdeki diğer her şeyi bastırıyorduk.

Daisy çok fazla gülüyordu, muhtemelen ilaç etkisini yavaş yavaş göstermeye başlamıştı.

"Eğer çocuğun senin müzik zevkini miras alırsa kahrolası sikik saçlarımı yolacağım."

Gülümsedim. Bir parçam Maximoff'un müzik zevkimi paylaşmasını umuyordu.

“Siktir,” diye küfrederken Lo'nun çene kasları seğiriyordu. Penceresinden bakınca yan şeridinde *Audi*'nin hızına yetişen krem rengi bir minivan gördüm. Aracın futbolcu çocuklar ve anneleriyle dolu olduğundan şüpheliydim.

Paparazziler ya bizi siteden çıkarken görmüştü ya da birileri nerede olduğumuzu onlara bildirmişti. “İnsan içine çıkma” fobimle mücadele etmeye çalıştım ama arabanın bu kadar yakın olması beni geriyordu.

Tırnak etlerimi ısırđım ve topuğumu bacaklarımın arasındaki noktaya bastırarak şekilde kaydıldım.

Daisy paparazzilere bakmak için başını onun kucağından kaldırırken, “Hızlanmayı dene,” diye önerdi Ryke. Minivanın camları açıldı, bir kameraman objektifini *Audi*'nin renkli camına doğrulttu. İyi bir çekim yapabileceğinden şüpheliydim ama buna aldırmadan fotoğraf çekmeye başladı, flaşlar yanıp sönüyordu.

Lo arabanın vitesini değıştirdi. Kalabalık, iki şeritli bir yolda hız sınırının yaklaşık otuz kilometre üzerinde gidiyordu.

Konsantre olabilmesi için şarkının sesini kısıtım.

“Sesi tekrar aç,” dedi Lo. Sesinde hafif bir gerginlik hissedilse bile paniklemiş görünmüyordu. Ryke da aynı şekildeydi. Bu yüzden müziğın sesini bir kez daha yükselttim. Sol şeride geçip dikiz aynasını kontrol etti.

“Benim teorim şu,” dedi Daisy gerginliğı azaltmaya çalışarak. “Jonathan onun için bir tür hayır işi yapmamızı istiyor. Halkla ilişkiler gibi falan.”

“Bu oldukça iyi bir teori,” diyerek başımı salladım. Bunun gerçekleştığını görebiliyordum. Parmağım acıyordu... tırnağımı köküne kadar kemirmiştim. *Siktir*.

“Lil, ayaklarını yere indir,” dedi Lo. Topuklarımın pozisyonunu fark etmiş olmalıydı.

“Yola bakıyor olman gerekirdi,” dedim ayaklarımı paspasın üzerine koyarken. Yine de uyluklarımı birbirine kenetlemiştim, sadece bu

endişeyi ortadan kaldırmak için daha güçlü bir baskı hissetmeyi umuyordum. Doruğa ulaşmak kulağa iyi geliyordu.

Dur, Lily.

“Birden fazla işi aynı anda yapabilirim,” dedi tekrar dikiz aynasını kontrol ederek. “Connor Cobalt bu yeteneğin patentini almadı sonuçta. Lanet olsun.”

Aptal aracın bize yettiğini gördüğümde koltukta huzursuzca kıpırdandım. Lo bir saniye için bana baktı. “*Lil.*”

Azarlayan tonu karşısında irkildim. Elim bir suçlu gibi bacaklarımın arasında geziniyordu. *Hayır, hayır, hayır.* Avuçlarımı havaya kaldırarak teslim oldum. “İyiyim. Yemin ederim.”

Endişesi aşırı boyutlara ulaşmıştı. “Belki de bu görüşmeye gitmemeliyiz...”

“Hayır, hayır, hayır. Bunu yapabilirim. Lo, lütfen.” Gözlerimi, “*İnan bana,*” dercesine kocaman açtım.

Bakışlarını yoldan ayırarak ifademi inceledi ve başını salladı. “Hey, ağabeyciğim,” diye Ryke’a seslendi. “Yolun kenarına çekeceğim. Daisy’yle birlikte öne geçip Lil ve benimle yer değiştireceksiniz.”

“Bana uyar,” dedi Ryke. Araba kullanacağı için mutlu görünüyordu.

Lo’nun *bu derece* endişelenmesinin sebebi benim kaygılı olmamdı. “İyiyim,” diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

“Yalan söyledim,” dedi Lo acil durum şeridinde yavaşlayarak. *Audi*’yi park edip kemerini çözdü. “Birden fazla işi aynı anda yapamıyorum.”

Ah. Kurumuş dudaklarımı yaladım. “Tamam.”

Emniyet kemerimi çözdüm. Minivan önümüze park ettiğinde kapıları çoktan açılmıştı. Şu anda kamu arazisineydik, bu yüzden fotoğraf çekmek için her türlü hakka sahiplerdi. Hepimiz *Audi*’den indiğimizde iki kameraman fotoğraf makineleriyle araçtan çıkmıştı.

“Lily, bu tarafa bak,” diye seslendi aralarından biri.

Kameramanların attığı yemlere kanmamayı öğrenmişim. Lo’nun arabasına odaklanıp başka hiçbir yere bakmadım.

Ryke kardeşinin yanından geçerken iki kameramana da ortaparmak gösterdi. Bu sırada flaşlar ardı ardına yanıp sönüyordu.

“Lily senin bebeğine mi hamile?” diye sordu bir tanesi Ryke’a.

“Daisy, Ryke’in ablanla yatması hakkında ne düşünüyorsun?”

Midem bulanmaya başladı. Daisy’nin hâlâ benim hatalarımdan etkileniyor olmasından nefret ediyordum.

Ryke’in gösterdiği ortaparmak dışında hiçbirimiz paparazzilere cevap vermedik. Yeni koltuklarımıza geçtiğimiz anda Lo ellerini benimkilerle doladı. Şefkatli dokunuşuyla sinirlerim biraz olsun yatışmıştı.

Ryke ile Daisy emniyet kemerlerini bağladı. Ardından kız kardeşim sevgilisinin ön cebinin *derinliklerine* uzandı.

Beklenmedik bir şekilde alev alev yandığımı hissettim. Bunun utançtan mı, yoksa daha kötü bir şeyden mi kaynaklandığını anlamıyordum. Kendimi ilki olduğuna ikna etmeye çalıştım.

Daisy’nin yaptığını fark eden olup olmadığını görmek için etrafıma baktım ama Lo mesajlaşıyordu. Muhtemelen babasıyla konuşuyordu. Ryke ise koltuğuyla aynaları ayarlıyordu.

Kız kardeşim Ryke’in telefonunu çıkarıp arabaya bağladığında biraz daha rahatladım. Zihnim çok, gerçekten çok kirli bir yerdi.

“Siz ikiniz...” Ryke dönüp bize baktı. “Siktiğimin emniyet kemerlerini takın.”

“Beni öldürme yeter,” dedi Lo kemerlerimizi bağlarken. “Ölmek için çok gencim.” Yüzünde kendine özgü yarım gülümsemesi vardı.

Ryke tek eli direksiyondayken arabayı geri geri sürdü. Arabayı Lo’dan çok daha dikkatli kullanıyordu, aynı zamanda trafikte hepimizden önce öfkesine yenik düşen oydu. Bence o kadar iyi bir takas sayılmazdı.

Daisy hayal meyal hatırladığım bir şarkı seçtiğinde ekranda ismine baktım. *Modest Mouse*’dan *Dark Center of the Universe*’ çalışıyordu. Bunun daha çok Ryke’m tercih edeceği bir şarkı olduğu konusunda bahse girebilirdim çünkü Daisy genellikle daha neşeli melodileri, daha az endişeli şarkıları tercih ediyordu.

Ryke arabayı geri vitesten çıkardığı anda, sıfır kilometre hızdan ölmek-üzereyim hızına geçiş yaptık. Kolumu karnıma dolayıp Lo’nun bacağını kavradım.

* (İng.) Evrenin Karanlık Merkezi. (ç.n.)

“Bizi öldürecek,” diye fısıldadım sadece Lo’nun duyabileceği şekilde.

Kameramanların araçlarına geri dönmelerini izlemekle meşgul olduğu için bana cevap veremedi.

Ryke’a doğru bakarak, “Otuz kilometre yakınlarda hiç polis yok,” dedi Daisy.

Kaşlarımı çattım. “Bunu nereden biliyorsun?”

Telefonunu bana doğru salladı. “Bir uygulama sayesinde.”

Gözü kara küçük kız kardeşimin, çevredeki polisleri haber veren bir uygulamaya sahip olması beni şaşırtmamalıydı.

“Bonnie ve Clyde,” dedi Lo kuru bir sesle. “Banka soymuyoruz. Ayrıca gerçekten sizi neyin azdırdığını bilmek istemiyorum. Tamam mı? Teşekkürler.”

Ryke öne doğru eğilerek pencereden dışarı baktı. “Orospu çocukları.”

Evet, bize ulaşmışlardı.

Ryke aniden gaza bastığında ciğerlerim resmen boğazıma fırladı.

“Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.” Lunaparktaki hızlı trenlerinden birindeymişiz gibi hissediyordum. Yükseklikten korktuğum için sonunda biraz altıma kaçırdığım bir makinedeydim sanki.

Ancak şu anda hissettiğim korku çok daha kötüydü çünkü bu makineyi Ryke kullanıyordu.

Frene sertçe basarken bize, “Sıkı tutunun,” dese bile uyarısı çok geç gelmişti.

Sanırım az önce altıma işemiştim. Kasıklarımı kontrol ettim. Tanrıya şükür, çok fazla değildi.

Lo elimi sıkarken araç bizi hızla takip etmeye devam ediyordu. Ryke çimenli refüjden *diğer* yöne giden şeritlere saptı. Şu anda kameramanların, aynı zamanda da golf kulübünün ters yönünde ilerliyoruz.

Daisy içinde bulunduğumuz duruma tüm hafta boyunca yaşadığı en iyi şeymiş gibi gülümsüyordu. Bununla da yetinmeyip camı indirek elini dışarı uzattı.

Gerçekten birbirleri için yaratılmışlardı.

“İkiniz de delisiniz,” dedi Lo basit bir gerçeği dile getirerek. “Ço-

cuk konusunda endişelenmenize hiç gerek yok çünkü bunun gerçekleştiğini görecektir kadar uzun yaşayacağınızı sanmıyorum.”

Daisy yalandan şok olmuş gibi yaptı. “Çok geç. Ben zaten hamileyim.”

“Şirinsin, Calloway.” Ryke hızını artırıp yeni bir yola sapabilmek için en yakındaki çıkışa yöneldi. Hızlı bir şekilde ilerlemeye devam ediyordu.

“Dua etmeye başlamalı mıyız?” diye fısıldadım Lo’ya. “Belki yeterince konsantre olursak ısınlanma güçlerimiz devreye girer ve göz açıp kapayıncaya kadar uzaklaşabiliriz.” Duraksadım. Ryke ve Daisy’yi yalnız bırakmak gerçekten bencilce olurdu. “Ya da belki zamanı durdurabiliriz.”

O anda devasa, beyaz renkli bir *Trailblazer** şeridimize girerek *Audi*’ye çarptı. Tam olarak sürücü kapısına ve Lo’ya yakın olan yerden darbe almıştık.

Yan hava yastıkları patladı, kırılan camlar küçük parçalar halinde Ryke ve Lo’nun üzerine yağdı.

“*Lanet olsun!*” dedi Ryke. Aracın kör noktasında kalmış olmalıydık.

Emniyet kemeri karnıma sertçe saplandığında bacaklarımın arasında daha fazla ıslaklık hissetmeye başladım. Bunun çışten daha kötü bir şey olabileceğini düşünürken kaskatı kesildim. Ryke ve diğer sürücü, arabaları en yakındaki benzin istasyonuna çekmek zorunda kalmıştı. *Audi* tuhaf bir şekilde ilerliyordu.

“Sanırım tekerlek yamulmuş,” dedi Ryke. Daisy müziği kapatıp Ryke’in saçındaki cam parçalarını temizledi.

Aynısını Lo’ya yapıyor olmalıydım ancak gözlerim kocaman açılmıştı, sadece tek bir konuya takılmış durumdaydım. Bacaklarımı aralayıp aşağı baksam da taytım siyah olduğu için pek bir şey göremedim.

Endişeli bir ses tonuyla, “Lil?” dedi Lo. Hareket edemiyordum.

Ryke kendi tarafındaki kapıyı açmaya çalıştı ama sıkışmıştı. Önce Daisy arabadan indi, ardından Ryke orta konsolun üzerinden sürünecek dışarı çıktı. Sırada ben vardım.

* Bir SUV araç modeli. (ç.n.)

Hareket edemiyordum.

“Lily.” Lo zorlukla adımı söylerken yüzümü tutup kendine doğru çevirdi. “Sorun ne?”

“Ya altıma kaçırdım ya da...” Gözlerim yanıyordu.

Lo kucağıma baktı. “Kanaman mı var?”

“Bilmiyorum,” dedim gergin bir sesle.

Kazağımyı yukarı kaldırdı, aşağı bakmak için taytımın belini çekiştirdi. Külotumu da çektikten sonra ikimizin de ilk fark ettiğı şey birkaç damla kan oldu.

“Lo...” dedim gözlerimden yaşlar akıyordu.

“Muhtemelen önemli bir şey değildir...” Söylediklerine rağmen çoktan telefonunu çıkarmış, bir numarayı aramaya başlamıştı. Sanırım 911’i arıyordu. Şakağımyı öperek, “Arabadan çık. Tam arkanda olacağım,” diye fısıldadı.

Boğazımdaki yumruyu yutkunup arabadan indim. Uzaktan siren sesleri geliyordu, kırılan camlar kaldırıma saçılmıştı. *Trailblazer* bizim küçük arabamız kadar hırpalanmış görünmese de sürücüsü tampionunu incelemeye devam etti.

“Daisy,” dedi Ryke sesi endişeyle doluydu.

Başımı onlara çevirdiğimde kız kardeşimin *Audi*’nin kaputuna yaslandığım gördüm. Uzaklara dalmıştı, aklını kaybetmiş gibi görünüyordu. Ryke önünde elini sallayıp duruyor ama ondan cevap alamıyordu.

“Daisy. Lanet olsun, bana bak.”

“Ne...” Daisy şaşkınlıkla gözlerini kırptıştırırken kolları titriyordu. Bambaşka bir yerdeymiş gibiydi. Belki de kendini Paris’teki isyanda, yüzünün yaralandığı yerde görüyordu. Sirenler ve kaza o geceki travmasını tetiklemiş olabilirdi.

Lo arabadan çıktığı anda ellerini kalçama koydu. “Lily,” diye fısıldadı. “Bir ambulans geliyor. Sadece seni kontrol ettirmek istiyorum. Önlem olarak, tamam mı?” Bir tutam saçımı kulağımyın arkasına sıkıştırdı.

Gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışırken yanağımı ısırdım.
“Babanla görüşmen ne olacak?”

“Ona çoktan mesaj attım.” Bana sarılarak göğsüne bastırdı. “Muhtemelen önemli bir şey değildir.”

Doğru. Muhtemelen önemli bir şey değildi.

Sıcak bir gözyaşının yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. Kaderin merhametine kalmıştım. Hayatımın, evrenin ellerinde olması çok acımasız bir şeydi.

Nadiren bizim tarafımızda olan güçlerin insafına kalmıştık.

Bölüm 9

LOREN HALE

“Keşke onu hissedebilseydim,” dedi Lily.

Hastane yatağında dinleniyordu. Avuçlarından biri karnının alt kısmına yerleştirmişti, diğer elini ben tutuyordum. Acil doktorunun Lily’yi ultrasona almasını beklerken yanında duruyordum.

“Onu daha önce hiç hissetmediğimi biliyorum ama şu anda gerçekten tekmelemesini ya da kıpırdamasını istiyorum. Yani şeyi anlamak için...” Yeşil gözlerinde yaşlar birikti, yanakları kızarıyordu.

Elini sıktım. “O iyi.” Sesim istediğimden daha keskindi, kalp atışlarım hiçbir şekilde yavaşlamamıştı. *Onu kaybetmek istemiyorum.* Bu farkındalık ciğerlerimi eziyordu.

En başında istemediğim bu çocuğu kaybetmek istemiyordum.

O benden ve Lily’den bir parçaydı. Birçok insan bunu lekeli, hasarlı bir şey olarak görebilirdi. Ancak düşündükçe, *bizim* çocuğumuzu taşıdığı süre uzadıkça en iyi yanlarımızın farkına varıyordum.

İyi yanlarımız vardı.

Çocuğumuzun, benim şu anda olduğumdan çok daha fazlası olabileceğine dair bir şans, umut vardı. Benden daha iyi olabilirdi.

Lily burnunu çekerken başparmağımla göz altlarını sildim. Sonra ağabeyimi kontrol etmek için başımı çevirdim.

Ryke kapının yanında kambur şekilde oturuyordu. Telefonu kucağındaydı ve yüzünü ellerine gömmüştü. Şu ana kadar yaklaşık yüz kere falan özür dilemişti.

Özürlerin biri hurdaya dönen arabam için, geriye kalan doksan dokuzu Lily içindi.

“Senin suçun değil,” dedim ellinci kez. “Araba bize çarptı. Sadece garip bir kazaydı.”

“Hız yapıyordum,” dedi ellerini indirerek. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Benimkiler hâlâ kuru olsa bile yanmaya devam ediyordu, bu yüzden tıpkı onun gibi göründüğümü tahmin ediyordum.

“O kadar hızlı değildin.” Bir noktada yavaşlamıştı.

Telefonu çaldığında hemen açtı ve yüzünü buruşturdu. “Psikolojik değerlendirmeye alınıyor.” Daisy’yi hastane odasına kadar takip etmeye çalışmıştı ama bir hemşire ona *sadece aile bireylerinin* girebileceğini söyleyince bizim odaya yönlendirilmişti.

Artık onu neden kovduklarını biliyorduk. “Belki bu iyi bir şeydir.”

Daisy iyi görünmüyordu. Paris isyanını hâlâ aklımdan atamıyordum. Ryke’in kaşı yarılmıştı, Daisy yanağında o gecedan kalan gerçek bir yara izi taşıyordu. Benim dışarıdan belli olacak bir yaram yoktu ama o korkuyu, hiçbir şeyi kontrol edememe hissini hatırlıyordum. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyordum. Panik o kadar derindi ki, ölümün çok yakın olduğunu hissettirmişti. *Boğucuydu*.

Bugün yaşadıklarımız o günün çok küçük bir haliydi. Sanırım hepimiz bu kazanın, Daisy’de göremediğimiz bir şeyi tetiklediğini biliyorduk.

Ryke ellerini sıkıntılı bir şekilde saçlarında gezdirip hastane yatağında uzanan Lily’yi inceledi. “Çok üzgünüm, Lily.”

“Sorun değil,” dedi Lily yumuşak bir sesle. Çenesi titriyordu.

“Şşşt, aşkım.” Ona yaklaşarak yüzünü ellerimin arasına aldım. “O iyi.” Gözlerinde gördüğüm acıyla göğsüm sıkıştı.

“Onu hissedemiyorum,” diye ağlarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Kalbim paramparça oldu. “Zaten onu daha önce de hiç hissedememiştin,” diye hatırlattım. “Bu öldüğü anlamına gelmez.” Kelime dudaklarımın arasından çıkar çıkmaz boğazından kopan bir hıçkırıkla daha çok ağlamaya başladı. İçimden geçen acıyı nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum, sanki suyun altında kalmıştım ve yüzeye çıkamıyor-

dum. “Şşt, Lil.” Boğuk sesimle ismini söylerken yapabildiğim tek şey başını okşamaktı. Keşke hastane yatağında yanına kıvrılıp onu kollarıma alabilseydim.

Kapı aniden açıldı, Ryke odadan çıkmak için harekete geçmişti. Gözden kaybolmadan hemen önce avuçlarını gözlerine bastırdığını gördüm. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Lily’nin nefesleri ağırlaştı, yanaklarında ıslak izler oluşurken gözleri kapandı.

Ryke odaya tekrar girdiğinde yanında bir doktor vardı, ağabeyimin onu çağırmaya gidip gitmediğini merak ettim. İçimden bir his tam da bunu yaptığını söylüyordu.

Şekillendirilmiş sarı saçları olan mavi önlüklü doktor muhtemelen medyadan yüzlerimizi tanımıştı. Bizi tekrar incelerken duvardan bir çizelge aldı. “Ben Doktor Adams. Ultrasonunuzu ben çekeceğim.”

“Genç görünüyorsunuz,” dedim ona bakarak.

“Asistanlığımın ilk senesi.”

Makineyi okuyabildiği sürece kaçınıcı yılı olduğu hiç umurumda değildi.

Doktor Adams bir tabureye oturarak Lily’nin kazağını kaburgalarına kadar kaldırdı. Karnına jel sıkarken gözleri benimle Ryke arasında gidip geldi. “Peki babası kim?”

Ryke göğsünde kollarını kavuşturdu, ben de adama dik dik baktım. Ciddi olamazdı.

“Onun babası Loren,” diye cevapladı Lily usulca.

“Çocuğumu kaybetmiş olabilirim ve sen bana bunu mu soruyorsun?”

Dr. Adams ultrasonun monitörünü açtı. “Eğer bir babalık testine ihtiyacınız varsa...”

“Lily’nin teste ihtiyacı yok,” diyerek sözünü kestim. Boğazım başka bir şey ekleyemeyeceğim kadar gergindi. Kuru bir gülümsemeyle bile karşılık veremeyip sadece ters ters bakmakla yetindim.

Ryke araya girdi. “Hayatımda gördüğüm en kötü doktor tutumuna sahipsin.”

Zoraki bir tavırla, “Üzerinde çalışıyorum,” diye cevapladı Doktor Adams. Sonra ultrason başlığını Lily’nin karnına bastırıp teninde gez-

direrek jeli yaydı. Sonogram monitörde belirlediğinde Lily'nin eli parmaklarını sıktı. Nefes alırken köprücük kemikleri ortaya çıkıyordu.

Bir süre sonra yavaşça başka bir kalbin atışını duydum.

Rahatlamayla neredeyse olduğum yere çökecektim.

O iyiydi.

Bedenim bana nefesimi vermem ya da ağlamam gerektiğini hatırlatırken dudaklarımı ovdum. Normal insanların dışarı yansıttığı tüm duyguları bir kenara kaldırmıştım. *Neden sıkık bir şekilde ağlıyorsun, Loren?* Kulağımın dibinde babamın sesini duyduğum anda gözyaşlarını durdurdum. *Derhal.*

"Gayet iyi görünüyor." Doktor Adams düşüncemi doğruladı. "Hem annen hem de çocuğun hayati değerleri iyi durumda. Herhangi bir iç kanama yok, her şey yolunda." Aceleyle ayağa kalkıp Lily'nin karındaki jeli bir havluyla sildi. "Her zamanki rutininizde, bir hafta içinde kadın doğum uzmanınızla görüşmenizi öneririm ama her şey yolunda gidecektir. Bazı evrak işlerini halletmem gerekiyor, gidebileceğiniz zaman bir hemşire gelip sizi taburcu edecek."

Hızlı hızlı konuşarak kapıya ilerledi ve hiç duraksamadan dışarı çıktı. Bu iyi haberin ağırlığı bana çok fena vurmuştu.

Hayatımın yönü tekrar değişmemişti. *Bu defa değil.* Hastane yatağının kenarında oturuyordum, Lily hemen kollarını omuzlarıma dolayarak alnını göğsüme yaslamıştı. Ona sıkıca sarılırken kalbimin gümbürdeyen atışlarını hissedip hissedemediğini merak ettim.

Bu bebeği istiyordum.

Lanet olsun, bu bebeği hayatımda istediğim birçok şeyden daha fazla istiyordum.

Bunun sebebinin, onun bizim bir parçamız olmasından kaynaklandığını biliyordum. Lily'nin bir parçasını asla yok etmek istemezdim. Önümüzdeki yol daha zorlu bir hal alsaydı bile Lily olmadan yaşamak dayanılmaz olurdu. Oğlumuzu kaybetmenin ona gerçekten sahip olmaktan daha çok acı vereceği bir noktaya geçmiştik.

"Lil," diye fısıldarken dudaklarım yanağına değiyordu. "Seni seviyorum." Elim boynuna doğru kaydığında başını kaldırıp beni öptü. O kadar şefkatliydi ki, bunun sadece bir öpücük olmasını ve hiçbir

şekilde cinsel anlam içermesini istemediğini anlıyordum. İyi olup olmadığını sormak için dudaklarımı araladım.

O benden önce davrandı. "Rahatlamışsın."

Başımı sallayarak çenesini yukarı kaldırdım.

Kaşlarını çattı.

"Mutluyum," diye açıkladım. Tüm korkularıma rağmen hayatta olduğu için mutluydum.

Yanağımı öptüğünde kendimi daha fazla tutamayarak onu tüm gücümle, hissettiğim tüm yoğunlukla öptüm. Onun nefesleri bana, benimkiler ona karışıyordu. Kollarımdan birini sırtına sardım. Kapının açıldığını duyduğumuz anda birbirimizden ayrıldık.

Onu buraya getiren hemşireye, "Teşekkürler," dedi Daisy.

"İhtiyacın olan başka bir şey var mı, tatlım?"

"Hayır, iyiyim." Zımbalanmış birkaç kâğıdı tutarken odadan ayrılan hemşireye doğru el salladı. Sonunda bize döndüğünde, Ryke hiç tereddüt etmeden ilerleyip onu derin bir endişeyle öptü. Daisy de beline tutunarak ona karşılık verdi ve bedeni sarılışını kabul ederken arzulu bir şekilde erkek arkadaşına doğru kıvrıldı.

Tam bakışlarımı kaçırmak üzereyken Ryke geri çekildi. "Lanet olasıca, beni çok korkuttun."

Ryke'm gözlerinin içine bakarak, "Kendimi de korkuttum," diye fısıldadı Daisy. "Beni ağlatma."

"Ağlamanda bir sorun yok, Dais."

Midem düğümlendi.

Daisy başını sallayıp parmak uçlarında yükselerek onu tekrar öptü. "Seni seviyorum."

Ryke'in omuzları rahatlar gibi olsa da yüzü sert kalmaya devam etti. Daisy'nin kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Ben de seni seviyorum, demesine yetecek kadar zaman verdikten sonra boğazımı temizledim. Ardından ikisi de bize bakmak için yatağa doğru döndü..

Daisy öne doğru bir adım atarken gözleri kocaman olmuştu. "Lily..."

“Bebek iyi,” diye açıkladım. Lily hâlâ nefes almayı baştan öğreniyormuş gibi bana tutunuyordu. “Kâğıtlarla ne işin var?” derken Daisy’nin elindeki kâğıt yığınına işaret ettim.

“Ah...” Daisy bir an için duraksadı, bakışları benimle ağabeyim arasında gidip geldi. “Tahmin edin ne oldu?” Kâğıtları dramatik bir şekilde salladı ve kollarını iki yana açtı. “Hamileyim.” Eğilerek selam verdi.

Odaya ölüm sessizliği çöktü.

Ağabeyimin yüzü asıldı.

Ben de kaskatı kesildim.

“Ne?” dedi Ryke elini başının üstüne koyarken.

Lily’nin çenesi resmen yere düşmüştü.

Sonra Daisy oyuncu bir gülümsemeyle dikleşti. “Yalnızca şaka yapıyordum.”

Ryke hırlamaya dönüşen uzun bir nefesi serbest bıraktı. “Lanet olsun, Daisy. Son bir saat içinde beş kez falan kalp krizi geçirdim.”

“Sadece şakaydı,” dedi sessizce. “Biliyorsun ya, sonunda gülmen gerekenlerden.”

“Ben gülmüyorum.”

“Şakayı yanlış insanlara yaptım,” dedi. “Kahkaha atacak erkek arkadaşın bulunduğu odayı kaçırmış olmalıyım.”

“Belli ki, o erkek arkadaş seni pek iyi tanımıyor.” Ryke hızla onun elindeki kâğıtları alıp inceledi. Daisy “hamilelik” duyurusunu orada yazan şeyin üzerinden dikkatleri çekmek için yapmıştı.

Ryke’m ifadesi tamamen ciddileştiğinde durumun ne kadar vahim olabileceğinin farkına vardım.

Daisy’ye dönerek, “Ne oldu?” diye sordu Lily.

Zayıfça omuz silkti. “Tekrar ilaç almamı istiyorlar.”

Ryke kâğıtları karıştırıp Daisy’nin alması gereken ilaçlarla talimatlarından oluşan reçeteyi diğerlerinden ayırdı. Katlayarak arka cebine koydu.

Telefonum titredi ama bu defa sadece benimki değildi.

Lütfen, aranızdan biri lanet olasıca beni arasın. Görüşme zamanını sonra tekrar belirleriz. Sadece torunumun hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum. -Baban

Kazadan dolayı trafik kilitlenmese muhtemelen çoktan burada, yanımızda duruyor olurdu. Ona cevap atan ilk kişi bendim.

Evet. Ekleyecek başka şeyler ararken vücudum daha fazla duyguya bağlanıyordu. İçgüdüsel olarak bu duyguları yatıştırmaya çalışıyordum. Yutkunup mesajımı yazdım. O iyi.

Bölüm 10

LOREN HALE

Elimde bir market poşetiyle yavaşça yatak odamın kapısını açtım. Lily'nin uyuyor olmasını ya da kaldığımız yerden *Thor*'u izlemeye devam etmesini umuyordum. Canı bir anda elma ve krem peynirli pasta kreması çekmeden hemen önce birlikte film izliyorduk. İkisi de mutfağımızda yoktu, bu yüzden Lily'nin arabasını alıp -benimki şu anda kullanım dışıydı- markete gitmiştim.

Geri döndüğümde Lily'yi yatağımızın üzerinde, kaşları çatık bir şekilde tabletime bakarken buldum. Kapıyı kapattığım anda irkilip tableti yorganın altına sakladı.

Ne olur porno olmasın. Aklımdan geçen ilk ve tek düşünce buydu.

"Bir şey mi saklıyorsun?" diye sordum.

Market poşetini almak için ellerini uzatırken gözleri kocaman açılmıştı. Yatağın kenarına gelince duraksadım. Üniversitede pijama olarak aldığı kırmızı Örümcek-Adam tulumu içinde gülünç derecede sevimli görünüyordu.

"Pasta kremasını aldın mı?" Neşeyle plastik poşete tekrar uzandı.

Sert tavrımı koruyarak kolumu geri çektim. "Takasa ne dersin? Bana tableti ver, ben de sana yemeğini vereyim?"

Tableti çıkarmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Yanlış bir şey yapmıyordum."

Aniden ayak bileğini tutup onu yatağın kenarına doğru çektim. Nefesi kesilirken gözleri aletime kaymıştı. Yüzümü ona iyice yaklaş-

tırdım, böylece bakışları doğrudan benimkilere odaklandı. “Lily Calloway, porno mu izliyordun?”

“Hayır,” diye cevapladı. Yalan söylemiyordu.

“Tumblr’da mıydın?”

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Ona saçmalamaya açık olmadığımı gösteren bir bakış attım. “Lil.”

“Lo.”

Başımı iki yana salladım. “Kıymetli elmalarını ve pasta kremanı riske atacak kadar önemli ne olabilir ki?”

Ellerini kaldırdı. “Açıklayabilirim.” Dudakları donup kalmış, ağzı kocaman açılmıştı ama hiç ses çıkarmıyordu.

Lafı daha fazla dolandırmamak için bir dizimi yatağa dayayarak öne doğru eğildim ve tabletimi ondan çaldım. Geri almaya teşebbüs bile etmedi. Sadece yüzünü yorganın içine gömdü, yanakları utançtan kızarmıştı.

Kafam daha da karıştı. Kilit ekranına şifremi yazdığımda karşıma Tumblr’dan değil, normal bir internet sitesinden açılmış bir haber çıktı.

HAMİLELİK SIRASINDA EN İYİ SEKS POZİSYONLARI.

Buna kötü bile diyemezdin.

Yorganına doğru, “*Sadece merak etmiştim,*” der gibi bir şeyler mırıldandı.

Pasta kremasıyla dilimlenmiş elma tabağını poşetten çıkarıp onu sırtüstü yatırdım. Ellerini yüzüne kapatmıştı.

“Elimde değildi. Yani elimdeydi aslında, sadece neyin en iyi hissettireceğini merak ettim... ve şimdi konuşmayı keseceğim.”

Dizlerimi kalçasının iki yanına koyarak üzerine çıktım, o da parmaklarının arasından kremayla elmaları inceledi.

“Rüya mı görüyorum?” diye fısıldadı.

“Hayır, aşkım.”

Burnunu kırıştırdı. “Bu fena şekilde fantezilerimden biri gibi gözükmeye başladı.” Duraksadı. “Tabii çıplak olman gerekiyordu.”

“Biraz zaman ver,” dedim pasta kremasının paketini açarken.

Dirseklerinin üzerinde doğrularak, “Yani bana kızgın değil misin?” diye sordu.

“Sana güveniyorum, Lil.” Seviştiğimizde panik ve endişeli olmasındansa rahat hissetmesini tercih ederdim. Ben tüm bu sitelere girip bakabilir, istediğim bilgilere ulaşabilirken onun tahrik olma ihtimali dolayısıyla bakması yasaktı. Bunun adil olmadığına farkındaydım. Zaten ne olursa olsun sevişecektik.

Daha da kızaran yüzüyle, “Şimdi seks mi yapacağız?” diye fısıldadı.

“Neden fısıldıyorsun? Yoksa yatağın altında sakladığın biri mi var?”

“Hayır,” derken elmayı kremaya batırışımı izliyordu.

Diğer elimle bacaklarının arasındaki o noktayı avuçladığımda altımda kıvrandı, dudaklarından nefes nefese bir inleme döküldü. Ale-tim nabız gibi atıyordu. Elmayı dudaklarının arasına koymak üzere öne doğru eğilirken penceremiz bir anda paramparça oldu. Bir tuğla gümbürdeyerek parkeye çarptığında irkildim.

Ne sikim oluyor? Lily korkuyla kaskatı kesildi, parmakları kol kas-larımı kavradı.

Üzerinden kalkıp içgüdüsel olarak onu arkama aldım. “Lil, arkam-da dur.” Komutum dışarıdan gelen bağırışlar ve yatak odamızda yan-kılanan telaşlı sesler arasında kayboldu.

“Hadi, gidelim. Çabuk olun!”

“Kaçın. Kaçın! Yoksa bizi göreceksin!”

Parçaları birleştirdiğimde kalbim kan kırmızısı bir sıcaklıkla atma-ya başladı. Bu bir eşek şakasıydı. Dişlerimi sertçe birbirine bastırdım. *Aptalca* bir şakaydı. Anında yataktan kalktım, Lily de yatağın kenarı-na doğru süründü.

Ona uyarıcı bir bakış attım. “Lily, geri çekil.” Yerde çok fazla cam vardı, parçalara yaklaşmasını istemiyordum. Gözlerim karnına kaydı. Artık göz kulak olmam gereken başka biri daha vardı. Komutum, Lil-y’nin içindeki annelik dürtüsünü tetiklemiş olmalıydı. Kıpırdamadan durdu, arkamdan gelmeye çalışmadı.

Midemde bir çukurla keskin cam parçalarının etrafından dolandım ve üzerine bantla bir not yapıştırılmış olan tuğlayı yerden aldım. Okumadan pencereye doğru ilerlerken kaslarım gerilmişti. Siyah ka-

püşonlular giymiş beş tane ergen bahçemiz boyunca koşuyordu. Ön lambalar hâlâ çimleri aydınlatıyordu.

Çocuklardan sadece biri dönüp arkasına baktı ve gözleri benimkilerle buluştu. *Tam isabet.* Yüzümün ne kadar keskinleştiğini, gözlerimde biriken kini hissedebiliyordum. Ancak karşımdaki gençte aynı ifadeyi gördüğüm anda tüm bu duygular uçup gitti. *Paintball* şakası sırasında sokakta yakaladığım çocuktu.

Ona doğru başımı iki yana sağladım. Ağır nefesler aldıktan sonra arkadaşlarının peşine takılarak koşar adımlarla uzaklaştı. Bakışlarımı soğuk tuğlaya çevirdim. Bandı koparıp beyaz kâğıdı açtım.

“Ne yazıyor?” diye sordu Lily.

Güller kırmızıdır.

Menekşeler mavi.

Sürtüğünü sikeyim.

Hepimiz ağabeyinin de sikeceğini biliyoruz.

Kâğıdı buruştururken parmak boğumlarım bembeyaz oldu, damarlarım alev alev yanıyordu. Öfkemi bastırdım. Üçlü dedikodularından nefret ediyordum, çocuğumuzun Ryke’a ait olduğunu söyleyen dedikodulardan daha çok nefret ediyordum.

“Lo?” dedi tekrar.

En çok hazmedemediğim şey ise Lily’nin bu tür eylemlere tepkiydi. Tek istediğim hepsinin üstesinden gelmesiyle bunlar onu yıkıyor, paramparça ediyordu. Bu şeyin canını yaktığını biliyordum. Bu yüzden onu bu saçmalıktan korumak için elimden geleni yapacaktım.

Mor renkli kadife perdeleri çekip kapattım, çoktan kafamda bir yalan uydurmuştum. “Küçük penislerle ilgili kötü bir şaka. Komik bile değil.”

Başını sallayarak onaylasa bile bana inanmadığını tahmin ediyordum, yine de konuyu uzatmadı. Bakışlarını cama çevirdi, kırık cam çoktan perdenin arkasına gizlenmişti.

“Sonra temizlerim,” dediğim anda kapımız çalınmadan açıldı.

“Hey,” dedi Ryke. “Bir ses duydum...” Önce yerdeki camları ardından elimdeki tuğlayı fark etti.

“Al bakalım.” Kırıkların etrafından dolaşarak tuğlayı ve top haline getirdiğim notu ona uzattım. “Bununla ne istersen yapabilirsin. Benim için hiçbir önemi yok.”

Omuzları gerilirken notu açıp hızla okudu. Sesini Lily’nin duymayacağı şekilde alçalttı. “Bu sikik şey çok yanlış.”

“Daha önce duymadığımız bir şey değil,” dedim. “Bununla başa çıkabilirim.” Ryke’in benim adıma çocukları tehdit etmesine ihtiyacım yoktu. Üstelik zaten benim sesim ondan daha gürdü. Her zaman öfkeden patlama yeteneğine sahip biri olmuştum. Şu an daha önce hiç denemediğim bir yolda ilerliyordum.

Bekleyip görecektim, sakın olacaktım. Duygularımı bir kenara bırakarak daha iyi bir seçenek bulmaya çalışacaktım.

“Emin misin?” diye sordu Ryke. Gözleri önce yataktaki Lily’ye, sonra tekrar bana kaydı.

“Kalplerimizi kırıp küçük parçalara ayırmayacaklar sonuçta,” dedim kuru bir sesle. “Yani kimsenin bir emlakçıyla görüşmesine falan gerek yok. Taşınmayacağız.” Hepimizin hayatı dış güçler yüzünden defalarca kez değişmişti. Bu evin *bize* istikrarlı bir güven sağlaması gerekiyordu ve bu ergenler bunu elimizden alamayacaktı.

Zaten çok şey kaybetmiştik.

“Bir şeye ihtiyacın olduğunu hissedersen bana gel, tamam mı?” dedi Ryke aniden. İçkiyi kastediyordu.

Salağı oynadım. “Elbette. Bir dahaki sefere ağlayacak bir omuza ihtiyacım olursa gömleğine sümüğümü sileceğimden emin olabilirsiniz.”

Bana ortaparmak gösterdiğinde ikimiz de zayıfça gülümsedik.

Boynumun arkasını ovdum. “Evdekilere durumu sen anlatabilir misin? Şu anda Lily’yle yalnız kalmak istiyorum ve Rose hâlâ kapı çalmayı öğrenemedi.”

Ryke gözlerini devirdi. “Tamam, sana bir saat vermelerini söyleyim...”

“Daha uzun süreye ihtiyacım var.”

Lily şaşkın ve tahrik olmuş bir şekilde iç çekti.

Ryke'la birlikte dönüp ona baktık, teni neredeyse kırmızı tulumuyla aynı renk olmuştu. Ryke'in utancını görememesi için hemen yorganı başının üstüne çekti. Gülümsemeden edemedim. Lanet olsun, onu çok seviyordum.

Davranışını saçma buluyormuş gibi, "Seni çoktan gördüm, Lily," dedi ağabeyim.

"Hayır, görmedin," diyormuş gibi bir şeyler mırıldandı.

Ryke'in omzuna hafifçe vurdum. "Sonra görüşürüz."

Söylemek istediğimi anladı, yatak odasından çıkarken kapıyı arkasından kapattı. Yatağa geri dönüp Lily'nin üstüne çıktım ve yorganı yüzünden çektim. Saçları elektriklenerek kabarmıştı. Bakışlarını vücudumda gezdirdiği sırada dudaklarını araladı.

"Fantezimde çıplaktın," diye hatırlattı.

"Bunun bir saatten daha uzun sürmesini istiyor musun, aşkım?"

Kocaman, arzulu gözlerle başını salladı.

Dudaklarını şefkatle öptüm. "O zaman çok ama çok yavaş bir şekilde ilerlemeliyiz," diye fısıldadım.

Gülümseyerek bu planı kabul etti ve öpüşüme karşılık verdi. Bir an için duraksadığında vücudundaki tereddüdü hissedebiliyordum. Bu hiç Lily'ye göre bir hareket değildi.

"Sence bir noktada duracaklar mı?" diye sordu ciddiyetle.

Gençlerden bahsettiğini fark ettim. "Belki," diye cevaplarırken kaşlarını çatıttım. "Bilmiyorum. Korkuyor musun?"

"Çok değil. Hazırlık okulunda onlardan daha kötü pisliklerle uğraştık, değil mi?"

Benim gibi, diye düşündüm. Ben çok daha kötüydüm. Birinin ön kapısına domuz kanı dökmüştüm, sayamayacağım kadar çok kötü şey yapmıştım. "Doğru."

"Evin içine giremezler sonuçta..." dedi tedirginlikle.

"Hayır," dedim zorlukla konuşarak. "Giremezler. Ayrıca güvenlik sistemimiz var."

Birkaç kere başıyla onayladıktan sonra beni hızlı, derin bir şekilde öptü. Sırtını tekrar yatağa yasladım. Bölündüğümüz anı, ergenleri ve o çocuğun yüzündeki keskin ifadeyi aklımdan çıkarmaya çalıştım. *Siktir git*, diyen bakışlarını unutmaya çalıştım.

Öldür beni, diyen bakışlarını da...

Bölüm 11

LILY CALLOWAY

“Kahrolası bir araba kazası sırasında nasıl uyuyabildim?” dedi Rose bilmem kaçınıcı kez şaşkınlık içinde. Deri bar taburesine oturmuştu, önünde kışlık yemek tarifleri kitabı açık bir şekilde duruyordu.

“Kraliçe Rose, on gün oldu,” diye cevapladı Loren biraz olsun eğlenerek. “Sen *orada* bile değildin. Bu yüzden olayın etkisini biz piyonlar yansıtalım, sen de bunu arkada bırak.” Sonra ona tatsız bir şekilde gülümseyip havlu kâğıtla elimde kalan unları temizledi. Söylediği şey, bugün yaptığı nispeten nazik yorumlardan biriydi.

Yemek pişirmenin Loren Hale’i kabalaştırdığını keşfetmiştim. Zencefilli kurabiye adamların *mutlu* gülümsemesi neredeyse onu sinirlendiriyormuş gibiydi. İkinci kurabiye tepsisinin üzerine çoktan asık suratlar koymuştu, herkesin onun sinirli halini paylaşmasını istiyordu.

“Arkamda bırakmıyorum,” dedi Rose. “Kimse bizi *aramadı* bile.” Öfkeyle tarif defterinin sayfasını çevirdi. Araba kazasını biz onlara söyleyemedi. *Ünlü Takipçisi*’nden öğrenmişlerdi. Bunu asla unutturamayacaktık.

Ancak meselenin aramamaktan daha fazlası olduğunu biliyordum. Rose *dışarıda* kalmış olmaktan korkuyordu, Connor da hiç mutlu değildi. Her şeyi, herkesten önce bilmek istiyorlardı. Bu yüzden kırılmışlardı.

Daisy ve Ryke’ın paslanmaz çelikten mutfağımızdaki *blender*’ı çalıştırmalarını izledim. Ölçü kapları, kek tepsileri, şeker ve tereyağı tezgâhın üzerine yayılmış durumdaydı.

Etrafta boş dolaşmıyordum, Rose'un yanındaki paketten çikolata parçacıkları yiyerek bunun bir şekilde yardımcı olduğunu düşünmeye çalışıyordum. Yemeklere tadım yapıyordum sonuçta.

Yenilebilirlerdi. Aralarından merak eden olursa söyleyebilirdim.

Bir kutu yumurta açarken, "En azından mesaj atmanızı isterdim," dedi Connor. Tezgâhın diğer tarafında, Lo'ya en yakın yerde duruyordu.

Lo dolaba yaslandı. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa hemen bir mesaj atarım." Cümlelerin sonuna sadece bana ve en yakın arkadaşına özel kullandığı sevgi sözcüğünü -aşkım- bile eklememişti.

Connor kaşlarını kaldırarak ifadesiz bir şekilde ona baktı.

"Yemek pişirmek seni kabalaştırıyor," dedim Lo'ya.

Tezgâhı kavradı, derin bir nefes alıp kısılmış kehribar rengi gözlerini bana çevirdi. "Babam toplantıyla ilgili mesaj attı."

Çalışan *blender* dışında mutfak tamamen sessizleşti.

"Ne yazmış?" diye sorarken nefesimi tuttum.

"Hiçbir şey. Yüz yüze açıklayacağını söyleyip duruyor ama ne zaman olacağını söylemiyor." Nefesini verirken doğruldu. "Aşırı derecede sinir bozucu."

"Sadece bizimle dalga geçiyor. Yaptığı sikik şey bu," dedi Ryke.

Lo ağabeyinin söylediğine katılmayarak başını iki yana salladı. "Korkmuş gibi ya da başka bir şey var... bilmiyorum. Açıkçası bunu düşünmek bile istemiyorum."

Rose içinde nane şekeri olan bir kurabiye fotoğrafı gösterdi. "*Whole Foods** bu kurabiye'nin *tıpatıp* aynısını satıyor."

Lo konuyu dağıtan kişi Rose olsa bile buna minnettar görünüyordu. Ablam bar taburesinden atlayıp alışverişe gitmek için anahtarlarını kaptı.

Alışveriş becerileri yemek pişirme becerilerinden çok daha üstündü.

Bu arada ona katılıyordum, harika bir plana benziyordu. Sevinerek kendime geldim. Pişirme denememizden vazgeçmek üzereydim. Zaten tembelliğimle tanınan biri idim, yani mükemmel bir bahanem vardı.

Ama Connor tarif kitabını Rose'un elinden çekip aldı ve malzemelere göz attı. "Bunu kolayca yapabilirsin, sevgilim."

* *Amazon*'un bir yan kuruluşu olan *Whole Foods Market* çok uluslu bir Amerikan süpermarket zinciridir. (ç.n.)

Rose'un sarı-yeşil gözleri bu defa Connor'ın alnını deliyordu. "Ben yemek yapmam. Akıllıca olan şey zamandan tasarruf edip bunların hepsini satın almak, Richard." Tepsideki şekilsiz zencefilli kurabiye adamları (Lo'nun eseri idi), yanmış *snickerdoodle*'ları* (Daisy hazırlamıştı) ve mükemmel şekilde kahverengileşmiş kuru üzümlü yulafları (Ryke'a aitti) işaret ediyordu.

"Söylediğini yapmak daha verimli," dedi Connor. "Ama Maria ev yapımı kurabiye istedi, hazır alınmış değil." Kızı bir çeşit unlu mamul satışı yapacağı için en büyük ablamız yardımımızı istemişti.

"Maria aynı zamanda benim bir şeyler pişirmekten *nefret* ettiğimi de biliyor." Rose yaklaşıp Connor'la konuşmak için ada tezgâhın üzerine doğru iyice eğildi.

İşte bu harikaydı. Çikolata parçacıklarını patlamış mısırmış gibi yerken dudakların eğlenceyle kıvrıldı. İnek yıldızlar parlamaya başlamıştı. Lo da ikilinin etkileşimini izliyordu, yanıma gelip elini çikolata parçacıklarının olduğu pakete soktu.

Connor şu anda resmen sırtıyordu. "Bunu özellikle yaptığını mı ima ediyorsun?"

"Evet." Rose'un omuzları saldırmaya hazırlanan bir kedi gibi gerildi.

Connor şu anda açıkça sırtıyordu. "O altı yaşında."

Lo kulağıma doğru fısıldadı. "Lafı soktu."

"Bu tartışmayı Rose kazanır," dedim fısıldayarak. "İzle." Normalde İnek Yıldızlar Takımı'nı tutuyordum ama bir taraf seçmem gerekirse her seferinde ablamınkini tutardım.

Kollarını tezgâha dayayıp, "Tüm çocuklar kılık değiştirmiş şeytandır," diye karşılık verdi Rose. "Görünüşe göre, onları gerçek suretleriyle gören *tek* kişi benim."

"Peki neymiş onlar?"

"Küçük, minik *gremlin*'ler".

Lo'nun boğazına bir çikolata parçacığı takıldı. Yemeye devam ederek onun sırtını sıvazladım, gözlerim keyifle büyümüştü. Bu tartışma, bütün yaz gişe rekorları kıran bir filmi izlemekten bile daha iyiydi.

* Un, yağ, şeker ve tuzla hazırlanıp tarçınlı şekere bulanan bir kurabiye türüdür. (ç.n.)

** 20. yüzyılın başlarında uçaklardaki süreç ve operatörlere bağlı arızaları açıklamak için kullanılan yaramaz, kurgusal yaratık türüdür. (ç.n.)

Rose konuşmayı sürdürürken poposu tabureden havalandı. “Tüm zamanınızı, enerjinizi emecek türden bir şey. Farkına bile varmadan sizi çökük, iğrenç kurabiyelerden başka *hiçbir şeyi* olmayan yaşlı bir kadına dönüştürüyorlar.”

“Abartıların yeni bir şey değil,” dedi Connor. Bence abartılı cümleler sadece Rose söylediğinde hoşuna gidiyordu.

Ablam yüzünü buruşturdu. “Doğruyu söylüyorum.”

“Burada doğruyu söyleyen biri varsa o da benim, sevgilim,” diye göz kırptı Connor.

Rose ona ters ters baktı. “Bir sonraki göz kırpışında gözlerini oyup ateşe vereceğim, Richard.”

Connor ona doğru eğildi, dudaklarının arasında sadece bir nefes vardı. “Dene de görelim.”

Rose’un bakışları dudaklarına kaydı, aralarındaki cinsel gerilim giderek artmasına rağmen beni zararlı yerlere götürmüyordu. Onların entelektüel aşkı, benim için her zaman erotikten çok eğlenceli olmuştu. “Sen doğruları söyleyen biriysen,” dedi Rose. “O zaman ben ne oluyorum, Richard?”

“Bir hikâye anlatıcısı. Dünyanın buna ihtiyacı var, o yüzden kendini kötü hissetme.” *Offff*.

“İki sıfır oldu,” dedi Lo bana bakarak. “Ne diyordun, aşkım?” O da sonuna kadar Connor’ın takımındaydı.

Teslim olmayı reddediyordum. Ablam kazanacaktı.

Gerçi Rose’un yanakları öfke ve tahrikle kızarmıştı. Nefesleri kesik kesikti, doğruca Connor’a bakıyordu. “Bana sırtma.” Gözleri tekrar Connor’ın dudaklarına, ardından derin maviliklerine kaydı.

Connor’ın sırtışı tüm yüzünü kaplıyordu, kibirli ve...

“Bir egomanyakla evlendim,” dedi Rose. “Benim sorunum ne?”

Tamam, belki bu tartışmada altta kalacaktı ama bence yatak odasında oluştuktan hoşlanıyordu. Yani benim kitabımda, o kazanmıştı. Kendimden emin bir şekilde başımı salladım.

Connor bileklerini tezgâha dayayarak öne doğru eğildi. Parmakları Rose’un kollarında geziniyordu. “Rien du tout.” *Hiçbir şey*.

Elimdeki çikolata paketiyle şaşkınlıkla irkildim, çikolata parçacık-

ları havada uçuşuyordu. Herkes bana döndüğünde kıpkırmızı kesildim. Yine de Connor'ı işaret ederek, "Seni anladım! Al işte!" dedim. Fransızca çeviri kitabım *sonunda* işe yarıyordu.

Connor bana en içten gülümsemelerinden birini gösterip alkışlamaya başladı. Dalga geçerek değil, bir testi A+ notuyla geçmiş birini takdir eden tavrıyla alkışlıyordu.

Bu beni hiç olmadığım kadar yoğun bir güvenle doldurdu. Evdeki en zeki iki insanla aynı seviyede olabilirdim. Sadece biraz çalışmayla özveri gerekiyordu. Onların üstün olduğu şeyleri ben de öğrenebiliyordum.

Lo şakağımı öperken ellerini arkadan belime yerleştirmişti. Vücudum dokunuşuyla ısındı, ona çok uzun süre bakmadığım için yüzüne bakmaktan bilerek kaçınıyordum. Muhteşem çene hattı ve kehribar rengi gözleri, beni tek yönlü bir biletle anında yatak odasına gönderiyordu. Son birkaç gündür seks departmanında pek iyi sayılmazdım.

Sürekli tahrik olmak çok zordu.

Lo bile beni çok iyi okuyarak tahrik etmekten kaçınıyordu. Sadece tek kolunu gevşekçe vücuduma dolamıştı, yanımdan ayrılmıyordu. "Pişirme işinin çoğunu biz yapmışken sızlanman çok komik," dedi Rose'a bakarak. Önce kendi göğsünü, ardından Ryke ve Connor'ı işaret etti.

"Daisy de bize yardım etti," diye hatırlattı Ryke çikolatalı kremanın kapağını açarken.

"Ve Daisy," diye düzeltti Lo.

"Sadece kendim için değil, Lily adına da konuşuyorum." Rose çenesiyle beni işaret etti. "Rica ederim." Ellerini tezgâhın üzerinde kavuşturup dimdik oturdu. Lo'nun karşı tarafında olsa bile Rose'u seviyordum.

Lo ona yarım bir şekilde gülümsedikten sonra Connor'm yanına doğru yürüyüp omzuna vurdu. "O tamamen senin, aşkım."

Connor ona milyar dolarlık sırtışıyla karşılık verdi, gözlerini Rose'dan hiç ayırmamıştı. Sanki beyinleri bir konuşma halinde gibiydi. Zihin okumak, zeki insanların süper gücüydü.

Lo fırını kontrol ederken gülümseyip tezgâhtaki çikolata parçacıklarını topladım. Başımı tekrar kaldırdığımda kardeşim ve sevgilisini flört ederken buldum, Ryke *iki* parmağını çikolata kremasına daldırmıştı.

Vücudum buna ciddi ciddi tepki verdi, tenimin ısınmaması gereken yerleri ısındı. Geçmişte onlarla yaşadığım benzer bir krema olayını hatırlayarak kaskatı kesildim. Onlar birlikte değilken yaşanmıştı ama o zamanlar hiç ısınmamıştım. Kesinlikle tahrik olup terlememiştim. Kolumla nemli alnımı silerek *herhangi bir şey* hissettiğim için kendime lanet okudum.

Daisy kendinden yaşça büyük erkek arkadaşına bakarken pantolonunun kemer halkalarına tutunmuştu. Ryke parmaklarını ağzının derinliklerine sokup çikolatayı emdiğinde gözleri sahte bir orgazmla devrildi.

Siktir.

Başka tarafa bakmam gerekiyordu. Ryke Meadows tarafından tahrik ediliyor *olamazdım*. Hayır, hayır *olamazdı*. Bu zamana kadar değişmeyen tek şey, Ryke'in benim tahrik modumun katili olduğuydu. Beni *kurutması* için kullandığım bir görüntüydü. Hormonlarla dolu bedenim onun ne kadar sinir bozucu olabileceğinin farkında değildi.

Ryke parmaklarını çıkarır çıkarmaz Daisy'yi ustaca bir dil hareketiyle derince öptü. Elleri onun kalın telli kahverengi saçlarını kavradı.

İslendiğimde bakışlarımı başka bir yere çevirmek için kendimi zorladım.

Bu *ateşli* değildi, kendimi kandırmaya çalışıyordum. Sürünerek bar taburesinin altına saklanmak, döşeme tahtalarıyla bir olmak istiyordum.

Bunu konuşmak bir yana, kirli ve berbat durumdaki zihnimde düşünmek bile çok garipti. Dirseklerime kadar kızarmıştım.

Harika.

Bir tepsinin fırında takırdadığını duyduğumda Lo'nun beni sadece kıvrınırken görmediğini, aynı zamanda uyarılmamın kaynağını da yakalamış olabileceğini fark ettim.

Ah, Tanrım.

Yüzüm utanç içinde buruştu. Ağabeyi beni tahrik etmiyordu, buna inanamazdı. Geçen gün *Febreze* şişesindeki *Mr. Clean*'in bile beni tahrik edip tüm gün rahatsız ettiğini düşünürsek olmazdı. O adam yaşlı, kel ve tamamen iki boyutluydu.

Ancak Lo'nun yüz hatları neredeyse yedi yirmi dört taşıdığı “*bu lanet olası dünyadan nefret ediyorum*,” ifadesiyle donuklaştı. Bakışlarını benden ayırarak Ryke’a, “Kurabiyelerin yanmış,” diye çıkıştı.

Bekle, geri gel.

Ryke anında Daisy’den ayrıldı. “Siktir,” diye küfredip fırındaki tepsiyi kontrol etti. “Bana iyi görünüyorlar.” Kaşlarını çatarak birini ters çevirdi. Alt kısmı açık kahverengiydi.

“Benim hatam,” dedi Lo kuru bir sesle.

Ona seslenmek için ağzımı açtığımda bana soğuk davranıyormuş gibi aniden sırtını döndü. Kalbim gümbürdeyerek atmaya başladı. *Arkanı dön*. Onu üzmediğimi... kırmadığımı bilmeye ihtiyacım vardı. Genelde Lo’yu en iyi ben anlardım ama Connor gibi süper zihinsel ikna güçlerim ya da sihrim yoktu. Bunu düzeltmek için fazla yetersizdim.

Arkanı dön. Hiç etki etmedi.

Lo fısıldayarak Connor’la bir şeyler konuştuğunda ciğerlerimdeki çukur daha da derinleşti.

Ryke ellerini yıkarken bir anda Daisy’nin telefonu çalmaya başladı.

“Kim arıyor?” diye sordu Rose.

Daisy’nin yüzü biraz düştü. “Annem. Doğum günümü planlamanın yanı sıra, yaram için beni yeniden plastik cerraha gitmeye ikna etmeye çalışıyor.” Yorgun bir nefes vererek gözlerini ovuşturdu. “Birkaç dakikaya geliyorum.”

Daisy yanından geçerken Rose elini uzatıp telefonu almaya çalıştı. “Ben konuşurum.”

“Hayır.” Daisy telefonu göğsüne bastırarak bodrum kapısına doğru geri geri yürümeye başladı. “Stres yapmaman lazım. Her şey yolunda. Onunla başa çıkabilirim.” Bununla birlikte ortadan kaybolurken, “Selam, anne,” dediğini duydum.

Daisy ya da Lo hakkında endişelenmemeye çalıştım, bunun yerine lavaboya kirli kâseleri atan Ryke’a odaklandım. Belki bu şeyi bastırıp Lo’yu *hiçbir şey* olmadığına ikna edebilirdim. Ryke beni itiyordu. *O kadar* platoniktik ki, bu yüzden canımız acıyordu.

Cinsel olmayan bir şekilde platoniktik.

Yüzümü buruşturdum. Gerçekten düşünmeyi kesmem gerekiyordu. “Ona ne alacaksın?” diye sordum Ryke’a.

Bana döndüğünde yüzünde tamamen karanlık bir ifade vardı. Tıpkı kardeşi gibi buza dönmüştü. “Ne için?”

Rose hiç şaşırmamış bir tavırla belli belirsiz güldü. “Doğum günü için,” dedi ifadesiz ses tonuyla. “Ona çoktan bir şey aldığını söyle.”

“Tanrı aşkına, daha *yeni* Sevgililer Günü geçti.” Küçük araba kazasından sonra paparazziler aşırı saldırgan olduğu için Daisy ile yıldızların altında kamp yapma planını iptal etmek zorunda kalmıştı. Ne zaman magazin basınında yer alsak, fotoğraflarımız daha çok paraya satılmaya başlıyordu. Böylece Ryke 14 Şubat’ta Daisy’ye yemek pişirmiş ve geceyi bizim gibi evde geçirmişlerdi.

Connor ve Rose o gün dışarı çıkmaya cesaret eden tek çiftti. New York’taki akşam yemeği rezervasyonlarına geç kaldıkları için Rose geceyi “cehennem” olarak nitelendirmişti. Bulundukları yer medyaya bildirilmiş olsa da eve alışılmadık derecede sersem bir gülümsemeyle ve kırmızı-pembe güllerle *dolu* bir limuzinle dönmüştü.

Güller sırf ona, “*Seni seviyorum, Rose Calloway,*” demek ve Sevgililer Günü’nde ona bir hediye vermek isteyen hayranlarından geliyordu. Kısa ömürlü *reality* şovumuzu bu tür beklenmedik sevinçleri hayatımıza soktuğu için seviyordum. Neden bu tarz hayranların dünyayı yönetmesi gerektiğini doğrulayan bir durumdu.

Düşüncelerimi yeniden hediye konusuna yönlendirerek, “Sevgililer Günü daha *yeni* geçtiyse ne olmuş yani?” diye çıktı Rose. “Ayın yirmisi hâlâ onun doğum günü, *erkek arkadaşından* bir hediye bekleyecektir.”

“Üzerinde çalışıyorum,” dedi Ryke. Lo ve Connor birkaç adım ileride sinsi sinsi fısıldaşırken o tezgâha biraz daha yaklaştı.

Bir tutam saç kulaklarımın arkasına sıkıştırırken avuçlarım terliyordu. Keşke dışlanmış olmasaydık.

“Bak,” diye devam etti Ryke. “Bir sürü şey oluyor...” Rose en yakındaki mutfak aletini -bir çarpma telini- kapıp tehditkâr bir tavırla ona doğrultunca cümlesi yarıda kesildi.

Eğer eline bıçak ya da çatal gibi keskin bir şey geçirseydi, bu oldukça korkutucu olabilirdi.

O buz gibi ses tonuyla, "Sakın bana onun doğum gününü unuttuğunu söyleme," dedi Rose. *Olamaz.*

O anda Ryke'in, Lo olmadığını hatırladım. Ellerini kendini savunurcasına havaya kaldırdı. "Daisy kimseye doğum gününü hatırlatacak biri değil. Bu benim suçum olamaz."

Hakareti elindeki beyzbol eldiveniyle havada yakalamış gibi, "Bunu direkt bana söyledin resmen," dedi Rose.

Ryke kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sana doğum günü programımı öncesinde e-posta ile göndermiştim..." Ryke'in anlam veremeyen ifadesini görünce, "E-postalarını *kontrol* ediyor musun?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, şifremi bile bilmiyorum," diye cevapladı Ryke. "Hem kim doğum gününü *altı ay* önceden planlar ki?" Sağlam noktalara değiniyordu. Lo'ya bakarken bu konuşmanın ne kadar samimi olduğunu, hepimizin seksilikten ne kadar uzak olduğunu görüp görmediğini merak ettim.

Sırtına baktıkça kalbim sıkışmaya devam ediyordu.

Rose parmaklarını ritimli bir şekilde tezgâha vuruyordu. "Yaptığımdan utanmıyorum. Yılın tamamen *bana* adanmış tek günü bu. Üç yüz altmış dört gün standartlarımı karşılayamasa bile her zaman o güne sahip olacağım."

"Connor gibi konuşuyorsun," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Bana ters ters baktı. "Connor kendi doğum günündeki narsisizmi takdir etseydi söylediğin mantıklı olurdu ama doğum günlerinin sadece anlamsız olduğuna inanan biri."

Connor'm nasıl doğum gününü hiç kutlamadığıyla ilgili konuşarak araya girmesini bekledim ama Lo gibi o da tartışmamıza dikkat etmiyordu.

Kendimi kolumu kaşırken buldum ve hemen hafif bir panikle donup kaldım. Bunu uzun süredir yapmamıştım. Ryke'in yüzü o erkekse endişeyle sertleşti, bu ifade şu anda görmek istemediğim bir şeydi. Aslında onunla göz teması kurmayı tamamen bırakmam gerekiyordu. Yeni bir taktiğim vardı, Ryke Meadows'tan uzak duracaktım.

Rose'un odağı hâlâ tamamen doğum günü konusundaydı, neyse ki tuhaflığımı fark etmemişti. "Ona elmas küpe al," dedi Ryke'a.

"Bundan lanet olası derecede nefret eder."

"Ona ne alsan bayılacaktır," diye mırıldandım tezgâha bakarak. Daisy memnun etmesi en kolay insandı.

"Tezgâhla ilgili bizim bilmediğimiz ilginç bir şeyler mi var?" diye sordu Ryke aniden.

Gözlerimi kısarak granitin üstündeki gri, siyah ve beyaz beneklere baktım. "Sanırım bir gözünü aynen böyle kapatırsan... bir tavşan görebilirsin."

"Hepiniz kahrolası derecede tuhafsiniz."

Rose elinin bir hareketiyle bu yorumu geçiştirdi. "Daisy'yle ilk kavganı yapana kadar bekle." Sanki o anın gerçekleşmesini bekliyormuş gibi söylüyordu. Neden bu düşüncayı Ryke'ın aklına sokuyordu ki?

Rose'a hafifçe dirsek attım. "Böyle söyleme. Onlar kavga etmez." Daisy'nin sırf bir hediye yüzünden *bu kadar* sinirlendiği bir an düşünemiyordum.

"Herkes kavga eder."

Parmağımı Ryke'a doğru uzatırken yanlışlıkla gözüne soktum. Aman Tanrım! Ne ara bana bu kadar yakınlaşmıştı ki?

"Siktir, Lily," diye küfretti elleri hızla yüzüne giderken.

İrkildim. "Özür dilerim... Sana Daisy'yle kavga etmemeni söyleyecektim."

"Sikeyim, onu anladım." Şiddetli bir hırıltıyla iç geçirdi. "Öyle söylemek istemedim." Elini yüzünden indirdiğinde gözleri saldırımdan dolayı biraz kızarmıştı. Önce bodrum kapısına, sonra da bana baktı. "İyi misin?"

"Evet?" *İyi görünmüyor muyum?* Kalbim endişeden hızla atıyordu.

Olduğum yerde azıcık kıpırdasam külotumun ne kadar sırılsıklam olduğunu hissedebildim. Buna onun sebep olmasından nefret, nefret ve *nefret* ediyordum. Şu anda onu çekici bile bulmuyordum.

Aniden tezgâhın etrafından dolandı. Yakınlığı beni endişelendiriyordu, özellikle de Lo'nun bizi ve tepkimi izlediğini fark ettiğimde daha kötü bir hal aldı. Ryke bileğimi kavrayarak elimi kolumdan ayır-

dı. Dirseğimin yanında yarım ay şeklinde tırnak izleri vardı. Yine mi kaşınıyordum?

Vücut ısını hissedebiliyordum. İçgüdüsel olarak tabureden atlayıp onu amaçladığımdan daha agresif bir şekilde göğsünden ittirdim.

“Ne oluyor lan?” dedi Ryke.

“Uzak dur sadece,” dedim ağır nefesler alıp verirken. Yerimde duramayarak mutfak tarafına geçtim.

“Lily...”

“Şşşt. Bundan bahsetmezsen daha iyi olur,” dedim ona bakarak. *Yaşadığım tuhaflığı unutup her şey yolundaymış gibi davranalım. Ryke ve benim aramda hiçbir şey olmuyor. Hiçbir şey.*

Ryke bana ters ters baktı. “Yine mi o sikik magazin dergilerini okuyorsun?”

“Evet,” diyerek başımı salladım. “Tüm dedikodulardan haberdar olmam önemli.” Üçlü dedikoduları, *Ryke’m bebeğini taşıdığım* dedikoduları kontrolden çıkmıştı. Lo bunların onu rahatsız etmediğini söylüyordu ama hastanedeysen doktorun yorumundan rahatsız olduğunu görmüştüm. Beni de aynı şekilde incitmişti.

“Bu duyduğum en aptalca bahane,” dedi Ryke. “Biz arkadaşız, Lily. *Bu* kadar. Sen bunu biliyorsun, ben de biliyorum. Tüm dünya bize inanmıyorsa ne olmuş ki?”

“Ben umursuyorum!” diye bağırdım. Onun gibi konuyu kapatamıyordum. Bir süre sonra dalga geçmeleri canımı acıtmaya başlıyordu.

“Kahrolası bundan daha güçlüsün!” diye bağırarak karşılık verdi. Güçlü hissetmiyordum. *Bugün değil.* Bence Ryke sadece onun seviyesinde olmamı diliyordu. Eğer hiçbirimiz umursamazsak, o da bizim paramparça oluşumuzu izlemek zorunda kalmazdı.

Gözlerimin yaşardığını hissediyordum. Onun gibi olmayı gerçekten çok isterdim. Sahip olduklarının küçük bir kısmını elde etmek için kendimizden bir parçayı değiştirmeyi ne kadar istediğimizi anlamıyor muydu?

“Hey,” diye araya girdi Lo. Sesi fena halde keskindi. “Onu rahat bırak, dostum.”

Kalp atışlarım iyice hızlanmıştı. Lo beni savunsa da onu hâlâ anla-

yamıyordum. Bu durum beni korkutuyordu. Senkronize olamıyorduk, üstelik en son ne zaman böyle bir şey yaşadığımızı bile hatırlamıyordum. Belki de üniversitedeyken bir hafta boyunca hiç konuşmadığımız, bağımlılıklarımızın hayatımızı ele geçirdiği zamandı.

Ryke derin nefesler aldı. “Sikik magazin dergilerinin arkadaşlığımızı mahvetmesini istemiyorum.”

“Umdukları şey tam olarak bu zaten. Hepimizin dağılması. O küçük pislikler...” diye araya girdi Rose. Sanki birinin ölümünü planlıyormuş gibi bakışları boşluğa kilitlenmişti.

“Hâlâ arkadaşız,” dedim Ryke’a.

“O zaman niye bana bakamıyorsun?”

Senden korkuyorum. Korkunç gerçek buydu. Aslında kendimden korkuyordum fakat suçluluğu başka bir şeye yüklediğimde göğsümdeki ağırlık azalıyordu.

Sadece Loren Hale’in bakışlarıyla karşılaşmak için gözlerimi yukarı kaldırdım. Sanki ruhumun derinliklerine ulaşarak tüm karmaşık korkularımı parçalara ayırıyormuş gibi bana bakıyordu. Beni en çok korkutan şey, en yakın arkadaşımın ne hissettiğini bilmemektir.

Mutfağın ortasında ona yaklaşıp kendimi sert bedeninin üstüne atmak üzereydim ama ayağımı kaldırmama bile gerek kalmadı.

Çoktan bana doğru yürümeye başlamıştı. Küçük vücudumu kendine çekip güçlü kollarıyla kalp atışlarımın yavaşlamasını sağlayan sıcak bir koza gibi beni sardı. Yanağımı göğsüne yasladım, vücudu benimkine dayanırken gözlerim kapandı.

Eli sırtımın alt kısmına düşerken başını eğdi. Dudakları kulağıma değiyordu. “Hiçbir yere gitmiyorum,” diye fısıldadıktan sonra kalbimi durduracak kadar uzun bir süre duraksadı. “Lil... ne kadar tahrik oldun?” Yalnız olsaydık hiç sormadan direkt kontrol ederdi.

Kızarak çenemi yukarı kaldırdım ve hızlıca fısıldadım. “Beni sadece sen tahrik ediyorsun.”

İfadesi keskinleşirken, “Şşt,” dedi Lo.

Neden beni susturuyordu? “Doğruyu söylüyorum.” Sesim titriyordu.

Dudaklarımın kenarını gerçek bir şefkatle öptü. Şu anda ne düşünüyordu? “Lil,” diye uyardı yanlış bir şey yapmışım gibi. Konsantre olduğumda kalçamı ona doğru ittiğimi fark ettim. Bacağımı etrafına *dolamıştım*, sertliği neredeyse ıslaklığıma dokunuyordu.

Bacağımı indirdim, tüm vücudum utançtan alev alev yanıyordu. İki elimle yüzümü kapattım. Keşke silebilsem dediğim günlerden birini yaşıyordum. Terapistim Doktor Banning herkesin böyle günleri olduğunu söylüyordu ama benim kötü günlerim bir döngüye girmişti, sonsuzluk boyunca bana eziyet ediyorlardı.

“Sorun yok, Lil,” dedi. “Bana bak.” Bileklerimi kavrayıp yüzümden uzaklaştırdı. Yine de gözlerimi sıkıca kapattım, çok utanıyordum... tekrar ortadan kaybolmak istiyordum.

Görünmezlik gücü, ortaya çık. Lütfen.

Çok anlayışlı bir şekilde, “Seni seviyorum,” dediğinde yüreğim parçalandı. “Seni anlıyorum. Lütfen buna tutun, Lil.”

Bana sinirlenmesi gerekiyordu. Vücudumun arzuladığı şeyden... iğrençliğimden nefret etmesi gerekiyordu. Bu doğru değildi.

“*Lily*,” dedi zorlukla. İki eliyle yüzümü tekrar kavradı. “Nefes al, aşkım.”

Derin bir nefes aldığımda birkaç adım arkamda uzun boylu, erkeksi bir beden hissettim. Büyük ihtimalle Connor’dı. Çok yakınımda değildi ama orada durduğu sürece vücudum hoşlanmadığım tepkiler veriyordu. Lo tüm kas hareketlerimi, spazmlarımı inceleyerek bana teşhis koyuyordu. Ayak bileklerimi birbirine bastırdım ve tekrar gözlerimi kapatıp toplum içinde, hatta hiçbir yerde sergilenmemesi gereken tüm sapkın görüntüleri aklımdan silmeye çalıştım.

Neden böyle oluyordu? Neden hoşlanmamam gereken şeylerden hoşlanmak zorundaydım?

İki bedenın sıcaklığı beynimin terk ettiği bazı parçalarımı uyarıyordu. İsimleri, ilişkileri ve yüzleri çok az önemsedığım şehvetli kısımları canlandırıyordu. Aklımda sadece doruk noktasında olduğum anlar vardı.

Connor olmaz.

Ondan dolayı ıslanamazdım.

Bu çok yanıltı.

Kendimden korkuyor, titreyen bedenimle Lo'ya tutunuyordum. Uzun zamandır bu kadar iğrenç hissetmemiştim.

Sırtımı okşarken dudakları kulağımdaydı. "Şşşt, Lil." Beni sıkıca bedenine bastırdı, aramızda hiç boşluk yoktu. "Seninle ilgileneceğim, aşkım."

Seks yaparak mı? Merak etmiştim. Suçluluk duygusu içimde derin, boş bir yere saplandı.

"Seks yaparak değil," dedi aklımı okuyabiliyormuş gibi.

Yüzümü koluna gömerek, "Özür dilerim," diye mırıldandım. Rose, Ryke ya da Connor burada yokmuş gibi davranıyordum.

Bugün o kadar da iyi bir gün değildi.

Kendimi dizginleyebilirdim ama trampleden atlayıp o derinliğe karınüstü çakılmıştım. Bağımlılığın inişleri ve çıkışları olduğunu biliyordum, sadece inişler gerçekten çok acıtıyordu. En azından Lo bu sefer boğulmamı engellemek için suya dalmıştı.

Bizden vazgeçmiyordu.

Zaten böyle bir ihtimali düşünmek bile aptalcaydı. Bu mantıksız korkunun bana yapışmasına asla izin vermemem gerekiyordu. O benim ruhumdu. Ben de onun... Birbirimizden vazgeçtiğimiz an, birimizin var olmayı bıraktığı andı.

Lo beni bacaklarımı etrafına saracağım şekilde kucığına alarak merdivenlere doğru götürdü. Ona bir koalanın ağaca sarıldığı gibi sarıldım.

Biz çıkarken Daisy'nin mutfığa girdiğini duydum. "Annem doğum günümü çoktan planlamış." Uzunca bir süre duraksadıktan sonra devam etti. "Yatla açılacağız, partiye herkes davetli."

Zihnim sadece ve tamamen Loren Hale'e odaklanmışken gelecekte karşılaşacağımız dramaya zar zor konsantre olabildim. Lo'ya ihtiyacım vardı.

Onu istiyordum.

Ancak bu gece, kendime onun tamamına sahip olma iznini vermezdim. *Seks yok.*

Yine de yeterli olacaktı. Olmak zorundaydı.

Ön kapı hızlıca açılarak duvara çarpmadan önce Lo sadece iki basamak çıkabilmişti.

Boynunu çevirip omzunun üstünden baktığı anda kollarıyla karındaki tüm kaslar gerildi. Lo'nun kol kaslarının arasından gizlice göz atar atmaz sert, ciddi bir adamla göz göze geldim. Şakaklarındaki koyu kahverengi saçlar ağarmıştı. Ryke Meadows'unki gibi sert ve korkutucu bir çenesi, Loren Hale gibi ölümcül bakışları vardı.

Jonathan Hale, iki oğlunun da en korkutucu yanlarından oluşuyordu.

“Toplantı,” dedi sertçe. Sesi boğuk, tavrı tehditkârdı. “Hemen.”

Hâlâ tahrik olmuş durumdaydım. Jonathan'ın kötü zamanlaması, içimdeki duyguları öylece söndürmemi sağlamıyordu. O anda başımın ciddi bir belada olduğunun farkına vardım.

Bölüm 12

LOREN HALE

Kahrolası bir çılgılık atmak istiyordum.

Özel olarak birine bağırarak gibi değildi.

Eğer yapabilseydim Lily'yle birlikte yatak odamda kaybolur, onu şu anda bulunduğu noktadan daha iyi bir yerlere götürmeye çalışırdım. Endişeli olmasından ve kendinden korkmasından nefret ediyordum. Az önce olanların farkındaydım, benden başka birinden tahrik olmuştu. Bu yeni bir gelişme değildi, hamile kaldığından beri neredeyse her şeyden tahrik oluyordu.

Farklı olan şey bağımlılığının aklını karıştırmasına, ilişkimizi etkilemesine izin vermeye başlamasıydı. Hiçbir şeyin, özellikle ikimizin de uzun süredir mücadele ettiği bir şeyin bizi ayırmasına izin vermezdim.

“Loren!” diye seslendi babam.

Merdivenlerin üstünde tedirgin bir şekilde duruyordum. Lil'i ayaklarının üstüne bırakmak üzereydim ama oturma odasındaki babamdan çok kendinden korktuğu için bedenimi örümcek gibi sarmıştı. Yıllarca seks bağımlılığıyla mücadele ettikten sonra ona nasılardım edebileceğimi biliyordum, sadece hem ona hem de babama aynı anda cevap veremiyordum.

“Lo,” dedi Lily fısıldayarak.

“Lil...” Bir elimle yüzünü, diğeriyle kalçasını kavrayıp onu bana bakmaya zorladım. Daha konuşmaya başlayamadan sözümü kesti.

“Sadece seni çekici buluyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?” Sesi korkuyla yükselmişti.

Yüzümün kızgınlıkla keskinleştiğini hissedebiliyordum. Ona karşı duyduğum bir kızgınlık değildi, sadece duruma öfkeliydim. Onu yu-karı çıkarıp konuşmak için zaman istiyordum. “Biliyorum, Lil...”

“Loren, *hemen* buraya gel.” Babam tekrar araya girdi.

“Bir saniye!” diye bağırdım. Lily’yi benimle aynı noktaya getirmek için elimdeki tek şans buydu. “Lil, pornoyu ne kadar sevdiğini biliyor-sun, değil mi?”

Başını salladığında sessizce akıttığı gözyaşlarının birazını sildim. O üzüldükçe mideme bir ağrı saplanıyordu.

“Bu tıpkı ona benziyor. Bir sürü şeyden tahrik oluyorsun, aşkım. İki çiftle birlikte yaşıyoruz. Bu çiftlerin biri, birbirlerine insan içinde fiziksel temasta bulunmayı seviyor...” Anlamaya çalışırken yüzünü buruşturma-sını izledim. İnsan içinde fiziksel temasta bulunulmasından tahrik oldu-ğunu hemen anlamıştım. Zaten Connor’a da Lily’nin evdeki erkeklerden korkmaya başlaması konusunda endişelendiğimden bahsediyordum.

Bu sadece küçük bir gerilemeydi. Karşımıza çıkan bir tümsekti.

Bu yüzden test etmiştik. Connor birkaç saniye onun arkasında durmuştu. Ona o kadar yakın bile değildi. Lily’nin korktuğunu daha önce de görmüştüm ama Connor’dan, yani eskiden eşcinsel olduğunu düşündüğü birinden hiç korkmamıştı.

Lily üst üste başını iki yana sallamaya devam etti, yeşil gözlerine kafa karışıklığı sızmıştı. Parmaklarını omuzlarıma gömerek kocaman açılmış gözleriyle, “Ağabeyin beni tahrik *etmiyor*,” diye fısıldadı.

“O *herhangi biri* olabilir, Lil. Anlıyor musun?” Gözlerindeki acı... benim için duyduğu, *beni* incittiğini düşündüğü için hissetti-ği acı kalbimi paramparça ediyordu. Dünya üzerinde sadece ikimiz kalana kadar ona sarılmak istiyordum. Etrafımızda kimse kalmayana kadar her şeyi dışarıda bırakmak istiyordum.

Gözlerini ovuşturdu. “Yani o bir porno yıldızıymış gibi mi düşü-neceğim?”

Çenesi titremeseydi, düşüncesi karşısında gülebilirdim. “Lil?” Ci-ğerlerimin parçalandığını hissettim.

“Porno izlemeye iznim yok,” dedi panikle. “Yani... eğer her şey porno gibiyse o zaman...”

Hayır. Tanrı aşkına, hayır. “Lil, bu kahrolası dünyadan korkma lütfen.” Tekrar evden çıkmaktan korkmasına izin veremezdim. Bu sefer işleri gerçekten fena halde batırıyordum. Bu bir sınavdan başarısız not almak gibi değildi. Şu anda kız arkadaşımın ruhsal açıdan iyi olup olmayacağı tamamen benim ellerimdeydi.

“Peki ben... bunu nasıl düzeltebilirim?” diye sordu.

“LOREN!” Babamın bağıırışı karnıma saplanan bir bıçak gibiydi.

Parmaklarımı düz kahverengi saçlarının arasından geçirdim. “Sadece hissettiklerinde bir sorun olmadığı gerçeğini kabullenmen gerekiyor.”

Gözünden yaşlar akmaya devam etti. “Lo...” Boğazı düğümlenmişti. “Sorun yokmuş gibi hissettirmiyor.”

Yanağı öperken fısıldadım. “Babamla konuşmamız bittikten sonra sana sorun olmadığını göstereceğim.”

“LOREN!”

“Ona lanet olası bir dakika müsaade et,” diye çıkıştı Ryke merdivenlerin aşağısından.

Nabızımın sertçe damarlarımda attığını hissedebiliyordum. Onu yalnız bırakırsam kendine dokunmayacağına güvenim tamdı. Ancak bu zamana kadar elli milyon kez üstesinden geldiği bir zorlukla şimdi yeniden yüzleşmesini istemiyordum. Bu hiç kolay olmayacaktı ve acı dolu bir saatin ardından kendini kanıtlamaya ihtiyacı yoktu.

Hiç acı çekmemesini tercih ederdim. Bu durum, ona imkân sunmam ve seks yapmamız anlamına geliyordu. Bunu yapamazdım. Acı ile zevkin arasındaki bir şeye razı olmak zorundaydım. Zirve ve dip arasındaki bir yerlerde kalmalıydı.

O yeri bulmak, kulağa gerçekte olduğundan daha kolay geliyordu.

Lily’yi kucağımda tutmaya devam ederek merdivenlerden aşağı indim. Oturma odasındaki şömine yanıyordu, buğulanmış pencerelerin dışında ise kar yağıyordu. Ortam fazlasıyla gergindi. Ryke ve babam ayakta duruyor, Daisy süet koltukta oturmuş halde uzun bacaklarını sürekli hareket ettiriyordu.

Lily’yle kanepeye oturduğumda babam onu uzun uzun inceledi.

“Arayabilir ya da mesaj atabilirdin.” Hiçbirimizin onunla spontane bir buluşmaya ihtiyacı yoktu. Zaten yeterince endişeliydik.

“Ama atmadım. Hazırlıklı olmadığın saçmalıklar her gün başına gelebilir, Loren,” dedi sanki zaten buna aşina değilmişim gibi.

Hayatım boyunca gözlerim bağlı yürümüş, sürekli bir şeylere çarpmamayı ummuştum. Bazen de çarpmak için dua etmiştim. Hazırlık yapmak hiçbir zaman bana göre olmamıştı. Hayatım “bu dartı bana fırlat” türünden rasgele bir şeye dönüşmüştü. *Fırlat ki bu defa vücudumun neresini delecek görelim.*

Babam ilgisiz bir şekilde uzun ahşap bir rafta duran Rose ve Connor’a ait ciltli kitapları inceledi. “Bunu bir hayat dersi olarak düşün.”

Çenem sinirle seğiriyordu. “Sanki daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi.”

Küçük bir pislik gibi davranma, demesini bekledim.

Yumruklarını siyah pantolonunun cebine gömmüştü, elinde viski yoktu. Yüzünü kanepeye doğru çevirdi. “Muhtemelen haklısın.” Bana hakaret etmemişti. Şaşkınlıkla arkama yaslandım. Neredeyse dört aydır ayıktı, hâlâ bir rüya gibi görünse de böyle anlar bunu daha gerçek kılıyordu.

Lily’nin omuzlarını ovduğumda belime doladığı bacaklarını sıktı. Onu kucağımda tutmayı tercih ederdim ama bana sürtünmesinden korkuyordum. Mindere oturmasını sağlayıp üzerine mor bir battaniye attım. Topuklarını bacaklarının arasına gelecek şekilde ayarladı.

Tanrım, Lil.

Babamın bakışları odanın girişindeki koridora kaydı. “Bu sadece dördümüzün arasında olacak.”

“Seninle daha önce hiçbir konuda kavga etmedim,” dedi Connor kolayca. Rose onun tam yanında duruyordu. “Bu durumu değiştirmeyelim.” Kulağa bir tehditmiş gibi geliyordu.

Daha önce hiçbir odada babamla aynı gücü elinde tutan birini görmemişim. Lily’nin babası, Jonathan’a karşı itaatkâr davranan biriydi. “Yumuşak,” derdi babam ona. Connor ise şimdiye kadar oyunlarını hep sahte bir gülümseme ve sıkı bir el sıkışmayla oynamıştı.

Bu farklıydı.

Babam onu ölçüp tartarak gerçek anlamda baştan aşağı süzdü.

“Bırak kalsınlar,” dedi Ryke.

Rose çoktan yanımdaki *Queen Anne* koltuğuna yerleşmiş, bacaklarını birbirinin üstüne atmıştı. Connor kolçağın yanında ayakta duruyordu.

Babam dikkatini Connor’ın üstünden ayırmadı. “Ryke’i neden sevdiğini anlıyorum. Geçen gün ne demiştin ona? Senin *saldırı köpeğin* miydi?”

Ryke yüzüne bakmadan Connor’a hareket çekti ama şaka yapıyordu. Bunu daha önce defalarca kez yüzüne söylemişti.

“Yine de ondan hoşlanıyorum,” dedi Connor.

“Peki ya Loren senin için ne ifade ediyor?” diye sordu babam. Connor’ın zayıf noktasını dürttüğünü zannediyor, oldukça kötü bir iş çıkarıyordu. Onu kıramazdı. Connor titanyumdan ya da bir çeşit yok edilemez uzaylı madeninden yapılmıştı. Süpermen gibiydi.

Onu rahat bırakmasını söylemek üzere ağzımı açtım.

Ancak babam devam etti. “Lo üniversite terk, denediği her atletik sporda başarısız olmuş biri.” Kanım donarken Lily hemen elimi tutup beni rahatlatmaya çalıştı. Hareket edemiyordum. “Ne zeki ne de güçlü. Dürüst olmak gerekirse, o lanet olası bir *ayak bağı*. Senin ne işine yarıyor ki?” Tüm bu söylediklerinin arkasında, bir şekilde beni Connor’dan korumaya çalıştığına inanmak istiyordum. Tıpkı Ryke’m zamanında yaptığı gibi davranıyordu, değil mi?

Ağabeyim, Connor’m insanları kullanıp atan biri olduğunu söylemişti.

Kaşlarım çatıldı. Evet, onun böyle biri olduğunu biliyordum.

“O benim en iyi arkadaşım,” dedi Connor hiç duraksamadan. “Yanında olmaktan keyif alıyorum.”

“Öyle mi?” Babamın bakışları, karşısındaki adamı kâğıt gibi buruşturup atacak türdendi.

Connor asla geri adım atmadı. “Ne ima ettiğini biliyorum ve buna son vermelisin.”

“Bu bir tehdit mi?”

“Evet,” dedi Connor ifadesiz bir yüzle. Dürüst olmak gerekirse, duygularını hiç görememek insanı korkutuyordu.

“Buraya seni mahvetmeye gelmedim, Connor. Ama yoluma çıkar-san, bunu yapacağımdan emin olabilirsin. Senin aksine ben kaybedecek çok az şeyi olan bir adamım.”

“Jonathan,” dedi Rose aniden. Gözleri alev alev yanıyordu. Babam sanki onun burada oturduğunu az önce fark etmiş gibiydi. “Kocamı devirirsen, beni de devirmiş sayılırsın. Biz tam *burada* kalıyoruz.” *Biz bu grubun içindeyiz, seni sürtük. Kimse bizi dışarıda bırakamaz, demekten farksızdı.*

Babam hoşnutsuzlukla dişlerini gıcırdattı.

Connor kazanmıştı.

Rose, Greg Calloway ile akrabaydı. Greg de Jonathan’ın en yakın arkadaşıydı. Yani babam bu kıza asla zarar veremezdi.

Bakışlarını tekrar Connor’a çevirdi. “Kendini çok iyi ayarlamışsın. Bir bardak *burbon*’ım olsaydı senin şerefine kaldırırdım.”

“Kaldırmadığın için mutluyum,” diye cevapladı Connor. Ukalaca bir yanıt vermesini bekliyordum ama bu kez kendini tutmuştu. Belki de sadece dürüst davranıyordu. Bunu asla bilemeyecektim. Connor’ın kafasının içinde olmadıkça böyle şeyleri anlamak çok zordu.

Babam tüm odaya hitap ederken Ryke tam olarak Connor’ın yanında ayakta duruyordu. Babamın bakışları en çok benimle Lil’in üzerindeydi. Şöminenin önünde volta atmaya başladığında elleri kalçalarındaydı. Bir an sonra elinde içki bardağı tutmayı özlüyormuşçasına parmaklarını birbirine sürtüp ellerini ensesine koydu.

Düşüncelerim karmakarışık. Konunun ne olduğunu bir türlü bulamıyor...

“Siz dördünüz,” diyerek birden volta atmayı bıraktı. Sanki değerimizi hesaplıyormuş gibi Ryke, Daisy, Lily ve benim aramda dolaşmaya başladı. Gözleri bana takıldığında ciddi ciddi kızarmıştı. “Birinizin artık *lanet olasıca* büyümesi gerekiyor. Hanginiz olduğu umurumda değil ama bu olmak zorunda.”

Boğazımdan acıyla karışık kahkaha gibi bir ses çıktı. “Sen neyden bahsediyorsun?”

“Kahrolası kulaklarını aç, Loren.”

Yüzümü buruşturdum. “Doğru, *hiçbir* şey anlamıyorum çünkü ne

yeterince zekiyim ne de yeterince güçlüyüm. Ne hedefi gözünden vurabiliyorum ne de Amerikan futbolu oynayıp sayı atabiliyorum. Kelimeleri, cümleleri bile bir araya getiremiyorum.” Yüzümü acıtan yarım bir gülümsemeyle ona baktım.

“Aptal olmadığın belli. Sadece başıma bela olmayı seviyorsun.” Geniş omuzları gerilirken zamanı tükeniyormuş gibi takım elbisesini düzelterip saatini kontrol etti. Tekrar dördümüze döndü. “Medyada hepiniz eşit derecede rezil gösteriliyorsunuz. *Ben* hepinizin küçük güzel pislikler olduğunuzu düşünsem de fikrimin bir önemi yok.” Cebini karıştırıp kahve lekeleriyle dolu buruşuk bir kâğıt çıkardı.

Kafası karışmış gibi görünmeyen, tüm cevaplara sahip olan tek kişi oydu.

“Burada fikirleri önemli *olan* bazı insanlar var.” Kâğıdı okumaya başladı. “Yaşlarının ortalaması kırk iki olup on erkek ve dört kadından oluşan on dört kişilik bir gruptaki her lanet olası kadın, büyük oğlum Ryke Meadows’u kaba, saldırgan, tehditkâr ve tırnak içinde söylüyorum ‘her yerdeki çocuklar için bir tehlike’ olarak gördüklerini söyledi.”

“Ne sikim okuyorsun sen?” diye sordu Ryke.

Babamız elindeki kâğıdı bize doğru çevirdi. Görmeyi beklediğim bilgisayar çıktısı yerine sadece kalemle karalanmış yazılar vardı. “Notlarım,” diye açıkladı. “Beş adam seni gelişim aşamasında olarak niteledi. Diğer beşiyse sende hiçbir umut ışığı görmemiş. Yetmiş beş yaşındaki birinin düşüncesini aynen aktarıyorum. ‘Bir kameramanın yüzüne tükürdüyse bizimkine de tükürmeyeceği ne malum?’ Akıllıca bir ifade.”

Kalp atışlarım gitgide hızlanıyordu. Başımı iki yana sallamaya devam ettim.

Kimse babamın konuşmasını bölmedi. Bu defa ağabeyimin kız arkadaşına, Lily’nin küçük kardeşine odaklanmıştı. Ondan uzaklaştırmayı dilediğim birine...

“Daisy Calloway, saygın bir girişimcinin kızı. Bütün kadınlar senin fazla genç, fazla toy ve çok pervasız olduğunu söyledi. Ancak erkekler seni çekici, cazibeli ve düzgün görünümlü buldu.” Babam kâğıttan başını kaldırdı. “Aletleri tarafından yönlendirildikleri için onların fikirlerine pek itimat etmiyorum.”

Daisy'nin ağzı açık kalmıştı.

Ryke öfkeden kuduruyordu, resmen vücudundan dumanlar yükseliyordu.

Buna hazırlıksız yakalandığım için çok şaşkındım. Tek yapabildiğim ısınan enseme kaşımak oldu.

Ağabeyim kelimenin tam anlamıyla ileri atılmadan önce -bu git-tikçe yaklaşan bir olasılıktı- babam kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. "Lily Calloway'e geçiyoruz." *Kahretsin*. Battaniyenin altından Lily'nin dizini kavradım. Hareket etmiyordu.

"Halkın onun hakkında ne düşündüğünü okumana gerek yok," diye çıkıştım. "Zaten biliyor." Daha önce duymadığımız bir şey olamazdı.

Parmağını kâğıtta hareket ettirdi. "Bu on dört kişi halkın tamamı değil. Sadece bir kısmı, hatta önemli bir kısmı." Notlarını okumaya devam etti. "Lily Calloway, iki oğlumla aynı anda cinsel ilişkiye giriyor. On dört kişiden beşi bu şekilde belirtmiş. Kadınlar hamile olmandan hoşlansa bile seni utangaç, kişiliksiz ve kamera karşısında beceriksiz buluyor. Erkeklerin üçü Princeton'dan mezun olmana hayranlık duyuyor ama kalanları bunun önemsiz olduğunu düşünüyor. Kadınlardan birinin söylediklerini aktarıyorum. 'O en popüler Calloway kızı, aynı zamanda en rağbet görmeyeni.' Çok saçma olsa da doğru."

Lily basından en olumsuz tepkiyi alan kişiydi ancak bir çift olarak, *Philly'nin Prensesleri*'nin bizi yayınlama şeklinden dolayı en büyük hayran kitlesine sahiptik. Bu yüzden az önceki yorumu anlıyordum. Anlamadığım şey tüm bu maskaralığın *amacıydı*.

Babam aniden bana döndüğünde donakaldım. "Loren Hale, ikinci oğlum..." Omuzları gevşeyip gözleri benimkilerle birleştğinde ifadesinde daha fazla hayranlık ve daha çok sevgi gördüm. "On dört kişinin tamamı, başta seni benim önümde eleştirmekten korktu ama onları bunu yapmaya teşvik ettim."

"Bekle." Kaşlarım çatıldı. "Bu insanları şahsen tanıyor musun?" Sebepsizce onların rasgele bir test grubu olduklarını düşünmüştüm. Birinin sokaktan geçenlere bizim hakkımızdaki fikirlerini sorması gibi bir şey sanmıştım.

“Elbette tanıyorum,” diye cevapladı babam. “Bu on dört kişinin hepsi *Hale Co.*’nun yönetim kurulunu oluşturuyor.

Birden tüm bunların neyle ilgili olabileceğini fark ederek gözlerimi kaçırdım. *Hayır, olamaz...*

Başım dönerken babam konuşmaya devam etti. “Loren Hale, ağabeyi Ryke Meadows kadar asabi değil... Başta sana karşı oldukça yumuşaklardı.” Kâğıdı gözden geçirdi. “Çoğunluk senin ‘sinirli bir görüntün’ olduğunu söyledi, gerçi bu aptalca bir sıfat. Kadınlar sevgiline karşı düşünceli ve ilgili görüldüğünü söylediler ancak bir takım oyuncusu olup olmadığı konusunda endişelilerdi. Piç oğlum olduğun için medyada genellikle sempatik bulunuyorsun. *Hale Co.* söz konusu olduğunda ise ilgisiz görünüyorsun, bu durum onları endişelendiriyor. Bu yüzden buradayım.”

Bakışlarımı tekrar benimkilere çevirdi.

Hepimizin beklediği cevap nihayet gelmek üzereydi.

“Senin ve benimle ilgili olan... söylentilerden beri hem sosyal hem de kurumsal açıdan *lekelenmiş* durumdayım.”

Dillendiremiyordu.

Taciz söylentilerinden bahsediyordu. Babamın çocukken bana dokunduğuna dair yanlış suçlamalardı. Bunun aksini savunan ne kadar kanıt ortaya çıkarsa çıksın, doğru olduğundan şüphelenen insanlar her zaman olacaktı. Ne kadar çılgılık atarsak atalım, insanlar yine de bize inanmayacaktı.

“Hisse senetleri düştü. *Hale Co.* iyi durumda değil ve yönetim kurulu bana sadece bir vâris belirlemem için değil, şirketi devretmem için baskı yapıyor. Artık temsilcileri ben olamam. Ancak *Hale Co.*’yu başkasına, rasgele beyaz yakalı küçük bir pisliğe devretmeyi reddediyorum. Onun yerine siz *güzel* dört küçük pislikten birine giderek ailede kalmış olacak.”

Haftalardır, belki de aylardır bunu içinde tutuyordu. Yönetim kurulu onu istifa etmeye zorluyordu ve ben devreye girmeyi aklıma bile getiremiyordum.

Çizgi roman işindeydim. Bir bebeğim olmak üzereydi. Lily'nin hormonal dengesizlikleri vardı, üstelik gerilemeye başlamıştı. Bağımlılığımın en son nüksettiği zamandan beri yalnızca *dört* aydır ayıktım.

Hale Co. milyarlarca dolarlık bir şirketti. Ben hâlâ kendimi yetiştikincilik oynayan küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

"Kimse bir şey söylemeyecekse," diyerek tekrar konuşmaya başladı. "O zaman devam ediyorum. Beni değil, yönetim kurulunu etkilemelisiniz. Sizi her an görevden alabilecekleri için onların saygısını kazanmalısınız. Aranızdan sadece birini kabul edecek, ona rehberlik edip eğitecekler. Bunu biliyorum. *Hale Co.* bir aile şirketi, babamın bana devrettiği bir görevdi. Bunu takdir ediyorlar. Bu çok iyi bir pazarlama aracı."

Ryke koltukta oturan Daisy'yi işaret etti. "O benim karım değil, onu bu işin dışında bırak."

"Yönetim kuruluna birkaç seçenek vermek zorundaydım. *Fizzle* ile olan ilişkisi nedeniyle gündeme gelen isimlerden biriydi. Ayrıca senin için bir şey ifade ediyorsa, benim ve Hale mirası için de bir anlam ifade ediyor demektir. Onunla evlenmesen bile o hâlâ lanet olası bir Calloway."

Boğazımda bir taş düğümlendi, bir şekilde onu yutarak konuşmaya çalıştım. "Yönetimi kimin devralacağına yönetim kurulu mu karar verecek, yoksa biz mi?"

"Yönetim kurulu karar verecek. Onlarla etkinliklere, toplantılara katılacaksın. Eğer seçilirsen belgeleri imzalamaya, şirkete kendini adamaya istekli olmalısın. Aksi takdirde şirket ailemizin kontrolünde olmaz ve hisselerin *önemli* bir kısmını kaybederiz."

Babamın dünyayı yeniden altüst edeceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar aklıma gelmemişti. Birimizin hayatı tamamen değişecekti.

Ryke başını iki yana sallamaya devam etti.

"Ryke, ben iyi olacağım," dedi Daisy. "Hem eğlenceli olabilir."

Daisy koltukta otururken Ryke tepesinde dikildi. "Yıllarını lanet olası annen için bir şeyler yaparak geçirdin. Aynısını babam için yapmana izin vermeyeceğim." Jonathan'a geri döndü. "Toplantılara katılma, tamam. Sadece Daisy'yi rahat bırak."

“İşler böyle yürümüyor,” dedi Jonathan. “Onu seçmemeleri için kendini sabote edebilir ama ne olursa olsun toplantılara katılması gerekiyor.”

Ryke’in gözleri parladı. “Bize uygun olup olmadığımızı sormadan insanlara bir şeyler *vaat* edemezsin.”

“Çek hesabındaki tüm mevduatların yanında yazan isme hiç baktın mı, Ryke? *Hale Co.* yazıyor. Güven fonundaki her kuruş o şirketten geliyor, bu yüzden senden izin istemem gerektiğini sanmıyorum.”

Ryke ellerini başının üzerine koydu. “Bu sikik derecede inanılmaz bir durum.”

“Lanet olası şirketimi kaybettiğim halde sinir krizi geçiren *sen* misin? Hiç gerçek bir işin bile olmadı. *Hepiniz* ayrıcalıklı ve şanslısınız. Her gün bunu hafife alıyorsunuz.”

Kahretsin.

Duydukları Ryke’in içindeki bir şeyleri kırmış gibiydi. Ağabeyim öne doğru atıldığı anda ayağa fırlayıp omzunu tuttum.

“Gel hadi,” diye fısıldadım onu geriye doğru itmeye çalışırken. Ancak tuğladan bir duvar gibiydi, tek hedefi Jonathan’dı.

“Gerçek ebeveynlerim yokmuş gibi *davranarak* büyüdüm. Bir alkoliğim. *İki* oğlun da alkolik. Hiçbir ayrıcalık, hiçbir zenginlik bize yapılanlara ve sevdiğimiz insanlar hakkında söylenenlere değmez,” dedi öfkeyle. “Hayatta olduğum için şanslıyım ama senin oğlun olduğum için şanslı değilim.”

Kaburgalarım ciğerlerime dar geliyordu. Yıllar süren sessizlikten sonra yeniden konuşmuş olmaları bile yeterli bir ilerlemeydi.

“Lütfen bana gerçekten ne hissettiğini söyle,” dedi babam kuru bir sesle.

Daisy ayağa fırlayıp onların arasında durdu. Ellerini ağabeyimin göğsüne koymuştu. “Ryke, sorun yok.”

Lily’ye dönüp baktım. Şaşkınlık içinde bizi izlerken elleri battaniyenin üstünde düz bir şekilde duruyordu. Kendine dokunmuyordu. Bu endişemi biraz olsun hafifletti.

Daisy’ye bakarak, “Bu *sikik* işin dışında kal,” dedi Ryke. “Buna dahil olmanı istemiyorum.”

“*Hale Co.*’yu yönetmek için seçilmeyi, senin yönetimi ele almanı

izlemeye tercih ederim,” dedi Daisy dürüstçe. “Bana milyonlarca kez bunun bir parçası olmayı hiç istemediğini söyledin. Her zaman nefret ettiğim şeyleri yapmamamı, sevdiğim şeyleri yapmamı söylüyorsun. Bu yüzden şimdi değişme.”

Ryke’in burun delikleri genişledi. “*Sen* de bu işten nefret edecek-sin. Tüm sıkık gün boyunca bir binanın, küçücük bir odanın içinde olacaksın, Daisy.”

“Orası bir ofis,” diye araya girdi babam. “Philly’nin en iyi manzara-larından birine sahip. Atlayabileceği bir sürü pencere var.”

Ryke onu boğazlayacakmış gibi bakıyordu.

Babamın kötü yorumuna karşı yüzümü buruşturdum. Benim de kolayca söyleyebileceğim bir şeydi.

“Ryke.” Daisy onun kolunu tutarak dikkatini kendine çekti. “Ney-den nefret edeceğime, neyi seveceğime benim karar vermeme izin versen nasıl olur?” Sesi tatlıydı ama kelimeleri birer yumruk gibiydi.

Ryke hemen o anda yumuşadı. “Bundan nefret ediyorum,” dedi alçak sesle.

Daisy kendi kazanma ihtimalini sabote etmeyecekti çünkü Ryke’in seçilmesini istemiyordu. Ryke muhtemelen daha çok çabalayacaktı çünkü Daisy’nin bu tür bir hayat yaşamasını istemiyordu. Sanırım he-pimiz Daisy’nin böyle bir işten keyif alma ihtimalinin yüzde iki oldu-ğunu biliyorduk.

Özgür olmayı, kazanma ihtimalime zarar vermeyi gerçekten çok istüyordum. Ryke veya Daisy’yi kendi hayalleri yerine babaminkilerin peşinden gitmeleri için yalnız bırakmayı istiyordum ama artık o adam değildim. Yapılması zor olan şeyler genellikle doğru olanlardı.

Bunu artık biliyordum.

“Ben yaparım,” dedim. Yapmak *zorunda* olmama rağmen tüm odaya sadece deneyeceğimi söylemiştim. Bu ifadenin ağırlığıyla bas-kısından, benim olacak şeylerin sorumluluğundan göğsüm daralı-yordu. Hepsi Halway Çizgi Romanları’nın, *Superheroes & Scones*’un, çocuğumun ve bağımlılıklarımızın üzerine binmişti.

“Hayır,” dedi Connor ve Rose aynı anda. İkisi de bu teklifte bulun-duğum için bana *öfke*yle bakıyordu.

Sadece babam tam anlamıyla mutluydu. Onun daha önce hiç böyle gülümsediğini, bu kadar gururla dolduğunu görmemiştim. Bu yabancı duygu içime oturdu. Hep *Hale Co.*'yu benim devralmamı istemişti. *Ryke'in değil*. Piç ve ikinci çocuk olsam bile yetiştirdiği oğlu bendim.

Onu anlıyordum. Bu benim mirasımdı, eninde sonunda yapmam gereken şeydi. Hayatımdaki her şey beni bu sona yönlendirmişti.

Lily aniden araya girdi. "Lo'nun zaten bir işi var. Başka bir şey için zamanı yok."

Bu doğruyd.

"Yöneticiler, *personel* bunun için var," diye vurguladı babam. "Halway Çizgi Romanları'nı güvenli ellere bırakabilir. *Superheroes & Scones* neredeyse kendini işletiyor zaten."

Ona sert bir bakış attım. "Lily çok şey yapıyor..."

Babam hızla araya girdi. "Lily'nin de bu yarışta elinden gelenin en iyisini yapmasını bekliyorum."

Ciddi olamazdı. "O *hamile*," dedim gergin bir şekilde.

Kollarını iki yana açtı. "Bu bir *bebek ürünleri* şirketi. İşe dahil olması için bundan daha iyi bir zaman yok. Hatta doğum yaptığında Maxof'u bazı ürün denemelerine getirebilir."

"Maximoff," diye düzeltti herkes aynı anda.

"Buna alışın." Babam kaşlarını çatı, hançer gibi bakışlarıyla oturma odasını tarıyordu. Etrafta hâlâ bir içki rafı yoktu. *Üzgünüm, baba*. "Yaptığınız şeyleri herkes anlamayacak."

Lily daha dik oturdu. "Ben yaparım."

"Lily." Başımı iki yana salladım. "Hayır." İhtiyacı olan son şey daha fazla endişeydi.

"Sen olacağına ben olayım daha iyi."

"Hayır." Az önce Ryke'in aynı duyguları hissettiğini fark ederek yüzümü buruşturdum. Dişlerimi öncesinden bile daha sert sıkıyordum, şu anda daha kızgındım. Kızları *Hale Co.*'da istemiyordum. Onlar için böyle bir hayat istemiyordum.

Onlar özgürdü.

Değil mi?

"İkiniz de kendinizi sabote edeceksiniz." Daisy ve Lily'ye bakarak çıkıştım.

“Hayır,” diye cevapladılar inatla.

Sanki raylarının üzerine yatmıştım ve trenin hızla üzerimden geçmesine izin verirken sadece hareket gücüne kapılmamayı umuyordum. Yaşananların bundan farksız olacağını şimdi anlıyordum.

Babamın teklifini birbirimiz için kabul ediyorduk. Artık kimse geri adım atamayacaktı.

Seçimini yaşamamdan ve bu dünyaya gelmemden yana kullandığı an için babama borçluydum. Ona kendimi kanıtladığımı sanmıştım ancak bu gelecek, en başından beri buradaydı. Bir noktada karşılaşacağımı bildiğim bir yoldu. Takım elbise, kravat ve *Hale Co.* logolu bir evrak çantasıyla yola devam edecektim.

Bu görev bana aitti.

Başka kimse bu işi yapmamalıydı.

Yine de herkes bunun için mücadele edecekti. Ağabeyimin aklındaki çarkların döndüğünü şimdiden görebiliyordum. Gergin kaslarından ve başını sallayarak, “*Geri çekil, bunu bana bırak,*” diyen bakışlarından belliydi.

Sonunda cennete gidebileceğim anlamına geliyorsa, Ryke cehenneme sonsuza kadar katlanırdı.

Bir zamanlar bunu yapmasına izin verebilirdim ama artık mümkün değildi.

Kendi cennetini hak ediyordu. Bu yüzden ağabeyime karşı savaşıacaktım. Bu pozisyon için Lily ve Daisy’ye karşı savaşıacaktım. Kaybeden kişi savaşın kazananı olacaktı.

Üstelik bu kafesin üzerinde benim adım yazıyordu.

Bölüm 13

LOREN HALE

Daisy'nin spor çantasını aşağı indiren Ryke'a, "Bu kadar mı?" diye sordum. Rose'un beş parçalık bavulu, hepimizin yat gezisi için hazırladığı bavullarla birlikte kapının yanına yığılmıştı.

"İşte bu kadar." Spor çantasını bavul yığının üzerine fırlattı. Biz her şeyi arabaya taşırken kızlar kahvaltı yapıyordu. "Lily nasıl?" diye sordu evin girişindeyken.

Connor mesajlaşmayı aniden kesip yaslandığı duvardan doğruldu.

"İyi," dedim belli belirsiz bir ses tonuyla. Babam *Hale Co.* ile ilgili haberleri vereli birkaç gün olmuştu. Sonrasında Lily'yi tüm gece kucağımda tutarak *Harry Potter* maratonuyla dikkatini dağıtmaya çalışmışım. Bu filmler onu tahrik etmeyecek şeylerdi.

Sanırım benden uzaklaşıp dürtüleriyle savaşımaya çalışmasından önce sadece iki kere *hayır* demem gerekmişti. Benim de kendi payıma düşen iniş çıkışlarım vardı ama Lily'nin dibe vuruşunu izlemek her zaman kendiminkini yaşamaktan daha zor olacaktı. Sevdiğin birinin acı çektiğini görmek ve bunu düzeltememek kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir ıstıraptı.

Ryke ayakkabılarını giyerken, "Seks yaptınız mı?" diye sordu Connor. Ağabeyim benimle birlikte koşuya çıkmak için ayakkabılarının bağcığını bağlıyordu.

"Siz yaptınız mı?" diye karşılık verdim. Connor artık kuralları

biliyordu, karşılığında bir şey almadan seks hayatımla ilgili detayları paylaşmayacaktım.

Connor elindeki kahve fincanını kaldırdı. “Ben içine girdiğimde uyandı. Yani evet diyebilirim.”

Aklımda beliren *görüntü* karşısında kaşlarım kalktı. *Tanrı aşkına.*

Ryke çömeldiği yerden doğrulmadan Connor’a bakakaldı. “Uyurken onu gerçekten becermediğini söyle.”

“İçine girdikten birkaç saniye sonra uyandı, zaten amaç buydu.” Kahvesini yudumlarken Ryke’in ifadesinin kararmasını izledi. “Sakin ol, oğlum,” dedi alayla.

Ryke ayağa kalkıp aramızdaki bir santimlik farkı bile gösterirken genişçe gülümsedim. Şimdi Connor’ın boyuna öncesinden daha yakındı. “Çok komiksin.”

“Aynı şekilde düşünüyorum.” Connor sırtarak elindeki kupayı kapının yanında duran sehpa koydu. “Sadece karımın neyi sevdiğini biliyorum. Daisy bundan hoşlansaydı sen de yapardın.” Daha önce hiç Lily’yle bu şekilde seks yapmamıştım, dürüst olmak gerekirse bu fikri onun aklına sokmak istemiyordum. Böyle bir şeyi beklememesi daha iyiydi.

Yıllar içinde halka açık alanda seks yapmak gibi küçük adımlar atmıştık. Aslında terapisti bile bunu onaylamıştı. Sadece en başta yalan söylediğimiz ve bunu izin verilmeden çok daha önce yaptığımızı itiraf etmediğimiz için bizi azarlamıştı.

Yalan söyleyerek hata yapmıştık. Bence ikimiz de bunun farkındaydık.

Şimdi o yalanlardan tekrar kurtulmuştuk.

Ryke kolunu omzunun arkasından esneterek kısık sesle konuşmaya başladı. “Daisy uyuklarken onu becersem çıldırır,” dedi. “Eve zorla giren biri olduğumu düşünür...” Yüzünü buruşturunca cümlesini tamamlayamadı çünkü Daisy ona tecavüz edildiğini düşünürdü.

Benim de yüzüm buruştu. “Bazı sorunları var.”

Ryke bana ters ters baktı.

Kendimi savunurcasına ellerimi kaldırdım. “İyi anlamda söylüyorum.” Yine de keskin ses tonum pek yardımcı olmuyordu.

Asıl konuya geri dönerek, “Dün gece seks yaptınız mı?” diye sordu Connor. Bana, Lily’ye ve onun bağımlılığına dair her hafta yaptığımız bir konuşmaydı. Onlar da bir şeyler paylaştıkları için bu durum beni eskisi kadar kızdırmıyordu.

“Evet,” dedim. “Gerçekten kötüleştikten sonra yirmi dört saat falan bekledik.” Sadece bir kez boşalmış, sonrasında kendini durdurmuştu. Bu kontrol seviyesine asla ulaşamayacağından endişeleniyordum.

“Gülümsüyorsun,” diye belirtti Connor.

“İyi geçmiş olmalı,” dedi Ryke kollarını indirerek.

“Kesinlikle iyiydi.” Tabii düşündüklerinden çok daha farklı bir sebebi vardı. “Hazır mısınız?” Kapıyı açtığımda ağabeyim başıyla onayladı. Gökyüzünden dökülen karlarla birlikte şubat soğuğu eve girerken ceketimin kapüşonunu başıma geçirdim.

Ryke kapıdan dışarı adım attığı anda duyduğum ezilme sesi kemiklerimi dondurdu. “Orospu çocukları,” diye küfretti Ryke.

Neler olduğunu görebilmek için kapıyı ardına kadar açarken, “O küfrü herkesin lügatinden çıkardığımızı sanıyordum. Yanılıyor muyum?” diye sordu Connor.

“Bok çuvalları,” diyerek güldüm. *Gerçek* tam olarak buydu. Ağabeyim az önce kahverengi bir kese kâğıdının içindeki bir yığın pisliğe basmıştı.

Ryke sanki böyle yapınca çıkacakmış gibi ayağını sallarken Connor ona güldü. “Buna verilecek çok fazla yanıt var.”

“Sikik sesini kes, Cobalt,” diye karşılık verdi Ryke.

“Lüften... bokla korkutulmaya çalıştığın ilk sefer olamaz.” Connor gülümsemesini engellemek için dudaklarını ovdu ama kendini tutamıyordu. Ryke ona ortaparmağını gösterirken kaburgalarımın altına giren kramp yüzünden kapının çerçevesini kavramıştım.

Tiksintiyle ayağını kaldırıp, “Siktir,” diye inledi Ryke. “Lanet olası aptallar. Onları öldüreceğim.” Ayakkabısının tabanı kesinlikle bokla kaplanmıştı, sokağın aşağısındaki gençlerin işi olmalıydı. Şakalarına henüz son vermemişlerdi.

Harika.

Paintball silahlarıyla yaşanan olayı ve tuğlaya yapıştırdıkları notu hatırladığımda gülümsemem soldu.

Ryke ayakkabısını merdivenlere sürtmek üzereyken Connor omzundan tutup onu durdurdu. "Ayakkabını bir köpek pisliği poşetine koy."

"Connor ben bir kö..."

"Şaka bir yana, ciddi söylüyorum," dedi Connor. "Pisliği merdivenlere bulaştırma." Omzunun üstünden dikkatle arkasına baktıktan sonra tekrar bize döndü. "Rose'un yolculuk öncesi böyle bir strese ihtiyacı yok."

Gerçekten köpek boku kullanmış olmaları için dua ederek, "Verandayı ben temizlerim," diye teklif ettim.

"Ben hallederim." Ryke koşu ayakkabılarını çıkarıp temizlik malzemelerini almak için evin içinde kayboldu.

Başımı uzatarak etrafta koşan gençler olup olmadığını görmeye çalıştım. Ancak buz tabakasıyla kayganlaşan uzun yol ıssız ve sessizdi. Soğuk havaya karışan nefesimi görebiliyordum.

Babamın geldiği günden beri kimse *Hale Co.*'nun geleceği meselesini açmamıştı. Bu yolculuğun zorlu geçmemesi için o konuşmayı zihnimin arka taraflarına atmaya çalıştım. Aynı şeyi sokağın aşağısındaki gençler konusunda da yapmayı deniyordum ama içime şüphe düşmüştü.

"Ya buna bir son vermezlerse?" diye sordum Connor'a. *Ya her şey iyice kötüleşirse?*

Sessiz kaldığında yüz ifadesini okuyabilmek için başımı çevirdim. Bakışları sanki içimi, tüm korkularımı görerek beni delip geçiyordu çünkü derin mavi gözlerinden aynı duyguları okuyabiliyordum.

"O zaman durmazlar," dedi basitçe. Önemsiz bir şeyden bahsedermiş gibi konuşuyordu.

Ancak bu olanlar önemliydi. "Yakında bu evde çocuklarımız olacak."

"Onlar sadece sıkılmış bir grup ergen," diye hatırlattı. "Ne kadar çok ilgi gösterirsek, geri dönme olasılıkları o kadar artar. Sadece sabırlı olmalıyız. Senin için zor olduğunu biliyorum... ama onlarla yüzleşmen gerektiğini söyleyen o dürtüyü görmezden gelmelisin."

Başımla onaylarken sabit bir şekilde yere odaklanmıştım. *Haklıydı.* Bu bir bekleme oyunuydu.

Bölüm 14

LILY CALLOWAY

Okyanusun dalgaları yatı dengesizce sallıyordu. Kamaramızdaki şifoniyere tutunarak kendimi sabitlemeye çalıştım. Meksika'nın Puerto Vallarta şehri şu ana kadar bana gayet iyi davranmıştı. İlk günden güneş yanığı olmamıştı, deniz tutmamıştı ve ailem tarafından çok az yargılanmışım.

Gerçi magazin dergilerine azıcık göz atmıştım.

Onlar hiç nazik davranmıyordu.

Yaptıkları son anket özgüvenime direkt bir darbe olmuştu. **LILY CALLOWAY ANNE OLMAYA UYGUN MU?** Dedikodu sitesindeki bu haber başlığına, yata güvertesinde eğilirken çekilen bir fotoğrafım eşlik ediyordu. Güneş gözlüklerimi düşürmüştüm ve römorkörde gizlenen bir kameraman beni en kötü açıdan yakalamıştı. Ryke arkamda duruyordu, Lo da önümdeydi.

Kötü görünüyordu. Anket sonuçları da daha iyi sayılmazdı.

Evet: %36

Hayır: %64

Dünyadaki kimse bana inanmıyorken pozitif kalmak zordu.

İyi şeylerin bir son kullanma tarihi vardı.

Okyanus da yerçekimine karşı isyan etmeye karar vermişti. Tekne sallanırken cılız kollarımı şifoniyere dolayarak cansız nesneye can havliyle sarıldım.

Düş-me-ye-cek-tim.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Ya şu an batıyorsak? Can yelekleri, acil çıkışlar gibi Rose'un kesinlikle hazırlıklı olduğu şeyleri okumayı unutmuştum.

Belki de o yüzde altmış dört oyu verenlerin benden şüphe duymasını hak ediyordum.

Anne olmak konusunda şimdiden berbattım, üstelik bebek henüz vücudumdan *çıkamamıştı*.

Bir el sırtımı okşadı. "Lil, tekne o kadar kötü sallanmıyor." Lo beni teselli etmeye çalışıyordu.

Gözlerimi açtım. Düzgün duruyor *gibiydik*. "Bu bir aldatmaca," dedim ona. "Bir hile. Bir bakmışsın çekmecelerden bir *böcürt* çıkmış." *Böcürtler*, *Harry Potter* dünyasında çok havalı şeylerdi. *Patronus* büyüsünü kullanmak için kesinlikle güzel bir bahaneydi.

Lo gülümsememek için kendini zor tutuyordu ama gamzeleri ortaya çıkmıştı. "Bir sorun var, Lil. İkimiz de büyücü değiliz."

Sıkıntıyla kaşlarımı çattım. "Bir tür süper gücümüz var. Sadece henüz kendilerini göstermediler." Ağzını açtı ama şu anda herhangi bir alaycı yorumu kaldıracak durumda değildim. Sihirli olduğumuza inanmak istiyordum. "Şşşt, bu hafta sonu ortaya çıkacaklar. Hissedebiliyorum." Tekne yeniden sallandığında şifoniyere daha sıkı yapıştım. "Acil çıkışlara bakmayı unuttum," dedim. "Eğer tekne batarsa..."

"Ben buradayım, aşkım." Paniğimi ezip geçti ve sıcacık Loren Hale sarılığıyla kolunu kalçalarımın doladı. Sırtımı göğsünün sertliğine yaslayınca kalp atışlarım yavaşlamaya başladı, başım dönüyordu.

Parmaklarım tek bir nefeste şifoniyerin üzerinden kaydıktan sonra beni kendine doğru çevirdi. Hipnoz eden kehribar rengi gözleri güvenle parlıyordu. Bakışları hissettiğim tüm endişeleri yatıştırırken kemiklerim eriyerek durgunlaştı. Lo yüzümü kavradığında bedenim ona doğru kıvrılarak dokunuşuna karşılık verdi.

Yüz hatlarını titizlikle inceleyip keskin çene hatlarını, elmacık-kemiklerini aklıma kazıdım. Göğsünün ağır, durgun bir ritimle inip kalkmasını izledim. Gözlerinin ardındaki kararlı ve dayanıklı ifade ruhumu aydınlattı.

Loren Hale bir buzdu.

Dayanıklı ona uygun bir kelime değildi. Ateşle karşı karşıya geldiğinde kaybederdi. Ryke ondan daha uzun süre dayanırdı çünkü o bir taştı.

Ancak şu anda, Lo'nun içinde buna meydan okuyan bir şeyler vardı. Ona doğru uzandım, parmak uçlarım yanağı boyunca pürüzsüz tenini okşayıp aralanmış dudaklarının üzerinden geçti.

İçimde bir his dönüp duruyordu. Birini hayatımız boyunca tanımamıza rağmen bir anda garip bir şekilde gözümüze farklı görünmeye başlardı. Sanki daha önce hiç yüzeye çıkmamış ya da dokunulmamış bir parçasını ortaya çıkarıyormuşuz gibi hissettirirdi.

Bunca zamandır sakladığı, ortaya çıkarılmayan ve bilinmeyen bir parçasını işte şimdi görüyordum. Hiç fark etmediği bir gücü vardı. Elim mıknatısla çekiliyormuşçasına yüz hatlarını izledi, ardından boynuna doğru sürüklendi.

Gözlerinin içi gülüyordu. "Artık dengesiz görünmüyorsun."

"Sen bir adamsın," dedim yumuşacık bir ses tonuyla.

Dudakları kıvrıldı. "Bunu yeni mi fark ediyorsun, Lily?" Altdudağını yaladığında tenim yanmaya başladı.

"Sadece... daha büyük görünüyorsun," dedim. *Daha güçlü.* Dünyanın karşısına çıkardığı her şeye dayanabilecek biriydi.

"Zaman bize bunu yapıyor," diye mırıldanırken dudakları benimkilere çok yakındı. *Öp beni.*

"Hayır," diye fısıldadım. "Zaman değil, bu başka bir şey." Bedenlerimiz birbirine bağlanmış, hiçbir ayrılma planı olmadan birleşmişiz gibi nefesimi verdim.

Söylemek istediğim şeyi hissettiğinde gözleri farkındalıkla parladı. Benden, bağımlılığımın ya da kendisinden korkmuyordu. Babasının ondan aldığı özsaygının her bir zerresini yeniden inşa etmişti.

Bana doğru eğildi. *Öp beni.* Dudakları yanağımın yanından geçerek kulağımın çukurunda durdu. "Her şeyin nasıl başladığını hatırlıyor musun?" Elleri kalçalarımın uyluklarıma doğru kaydı. Benim parmaklarım da onun kaslı omuzlarındaydı, boğazım gıdıklanıyordu.

Konuşmak için nefesimi düzene sokmaya çalıştım. "Ben ve sen mi?" *Nasıl başladığımız.* Beni bir yere yönlendirirken ayaklarım ser-

semlemiş bir şekilde onu takip etti. Bacaklarımın arkası yatağın kenarına, üzerinde minik çapalar olan denizci yorganına çarptı.

“Sen ve ben,” diye onayladı.

Zaman, yer ve tarih için beynimi zorlarken kaşlarım çatıldı. “Beş yaşındaydık... ya da altı, değil mi?” O anı biliyor olmam gerekirdi ama aklımda Loren Hale’e ait çok fazla anı vardı. İlkini bulup seçmek onlarca yılımı alırdı.

“Hayır. Arkadaşlığımızdan bahsetmiyorum, Lil.” Kollarımın altından tutarak beni kaldırdı ve yatağa mükemmel bir şekilde yerleştirdi. Sırtımı yumuşak şilteye yaslamıştı, bacaklarımız birbirine dolanırken üzerimde bana bakıyordu. Kehribar gözleri tenime işleyip doğruca kalbime saplanıyordu. “*Bizim* nasıl başladığımızı hatırlıyor musun? *Biz olmamızın.*”

Biz olmamızın...

Anı güçlü bir şekilde aniden bana çarparken gözlerim dolmaya başladı. Ailemin yatındaydık.

Bu yatta, bu odadaydık.

Neredeyse dört yıl önceydi. İkimiz de yirmi yaşındaydık, paramparçaydık ve biraz huzur bulabilmek için çabalıyorduk. Sonra Lo her şeyi değiştiren o sözleri söylemişti.

Bırak sana yetmeyi deneyeyim.

“Hatırlıyorsun,” dedi başparmağıyla bir damla gözyaşımı silerken.

“Buradaydık.” Sesim bir fısıltıdan ibaretti.

Başıyla onayladı. “Buradaydık.” Büyüleyici ifadesi beni kendine çekerken uyluklarımız birbirine çarptı. Ruhuma işleyen gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. “O zamanlar,” dedi usulca. “Sana çok bağımlıydım.” Yüzünde çok nadir gördüğüm o içten gülümseme belirdi. “Hâlâ öyleyim.”

Bedenime sığmayan duygularla dolup taşmış halde ağlamaya başladım. Duygularım bu şekilde kendini dışarı atarken onları silmeye bile çalışmadım. Umurumda değildi. Sadece bu mutluluğun içinde süzülerek Loren Hale’in beni almasına izin verdim.

Parmakları esnek penye şortumun içine girdi, lastiği çekiştirerek yavaşça baldırlarıma kadar indirdi. Ağırdan alan hareketiyle içimdeki

ateşi tutuşturuyordu. “O zaman senden kız arkadaşım olmanı istemiştim.”

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Birlikte bile olmadığımız, kimsenin kız arkadaşı olmadığım o geçmişi düşünmek çok garipti. Bunlar eskide kalmış, karanlık günlerdi.

“Sonra seni becerdim,” dedi basit bir gerçeği dile getirerek.

Bacaklarımı aralayıp yatağın ucunda ayağa kalktı. Popomun yarısı yatakta, diğer yarısı havada olacak şekilde beni çekiştirirdi. Nabız gibi atan kadınlığımı, kot pantolonunun üzerinden yarı sertleşmiş aletine bastırırdı. Bacaklarım tamamen onun kontrolündeydi. Ne kadar ıslak olduğumu hissedip hissedemediğini merak ettim. Bacak aramın ritmik bir şekilde kasılarak onu arzuladığını hissedebiliyor muydu?

“B-ben... hatırlıyorum,” diye kekeledim. Kelime dağarcığımın kontrolünü kaybetmiştim.

Kısa bir an duraksadı, gözleri sıcak dalgalar halinde vücudumda geziniyordu. “Bu o zamandan milyon kat daha iyi hissettirecek.”

“Nee...” Cümlemi bitirmeyi bile başaramadım. Söyledikleriyle birlikte sırtım gerildi ve ona sürtünmeye çalıştım. *Daha yakına.* Ancak bacaklarımı esir almıştı, gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarım tuzluydu. Berbat haldeydim, tabii Lo’nun bakışlarına göre *seksi* bir berbatlığım olabilirdi.

Aniden dizlerinin üstüne çöktü. *Aman Tanrım.* Bacaklarımı omuzlarının üzerine attı. *Evet, evet, evet.*

Vücudumu kaldıracak gücüm olmasa da başımı doğru açıyla eğip onu biraz olsun izleyebildim. Gözlerimin içine bakarak kalçamın iç kısmına yumuşak bir öpücük kondurdu. Ağzım hafifçe aralanırken boğazımdan nefes nefese bir inleme çıktı.

“Lo,” diye haykırdım.

Tüý kadar hafif öpücükler bırakarak devam etti, sızlayan noktaya yaklaşıyordu. Geri çekildiğinde o noktaya varmasına sadece bir santim kalmıştı. *Hayır!*

İç çamaşırımı ayak bileklerime kadar indirip bacaklarımı tekrar kaldırdıktan sonra ayağımdan çıkarıp bir kenara fırlattı. Bacaklarımı

yeniden omzunun üzerine yerleştirdiğinde karşılaştığım görüntüyle kıvrandım. Ona ihtiyacım vardı.

Onu istiyordum.

Tam içimde olmalıydı.

“Lo.”

“Seni boşaltacağım.” Loren Hale’e özgü keskin ses tonu ölümcül ve çekiciydi. “Çok yavaşça,” diye ekledi. *Evet.* Arzuyla inledim, onun için tamamen hazırdım. Dudakları bacağımanın üzerinde ilerlerken nefesi sıcak, hareketleri zehirliydi. Bu hali, olabilecek en iyi şeydi.

Elleri kalçalarımın yumuşaklığını kavradı. Ona uzanıp avuçlarımı ellerinin üzerine kapattım. Aslında ellerini bacaklarımın arasına yönlendirmeyi umuyordum ama bunun yerine kaburgalarımaya yükseldi. Pamuklu tişörtümün altına girerek göğüslerime kadar çıktı.

Aman Tanrım. Başparmakları hassas meme uçlarımı okşuyor, hafifçe sıkıştırıyordu. “Sana ihtiyacım var,” derken gözlerim yine yaşarmıştı. Sadece bu defa yaşların sebebi sonsuza kadar sürecekmış gibi uzattığı zevkti.

Tam oradan öp. Beklemeye devam etti. “Sana bir hediyem var,” dedi sonunda.

Orgazmlar, diye düşündüm. Hediyesi bana hayatımın en iyi orgazmını vermek olacaktı. “Gayet iyi idare ettim,” diye hatırlattım. Son gerilemeden sonra daha güçlü bir şekilde geri dönmüştüm ve asla seksin dürtüsel derinliklerinde boğulmamıştım.

Gülümsemesi dudaklarını çekiştiriyordu. “*Harika* idare ettin.”

Aklım başımdan gitti. “Harika, iyiden daha iyidir.” Bacaklarımın arası kasılırken başım geriye düştü. Daha o bana bir şey vermeden boşalacaktım. “Lo!” Destek için kollarını kavradım, ayak parmaklarım kıvrılırken omzundaki bacaklarım kasılıyordu.

Bununla birlikte belimi kavrayıp beni olduğum yerde sabit tuttu. “Benim için rahatla, Lil,” dedi tatlı bir sesle. “Kasılmak yok.”

Ne kadar sertleştiğini görmek istiyordum. İçimde olmasını istiyordum. Beynim başka hiçbir şeyi algılayamaz durumdaydı.

Başı görüş açımdan çıktığında dilini tam orada hissettim, bacaklarım tepki vererek kasılmaya başladı. Hâlâ sıkıca tutmaya devam ettiği bacaklarımdan birini daha sert kavradı.

Ağızıyla en hassas sinirlerimi okşayarak emip yaladıkça ciğerlerimdeki oksijen hızla tükeniyordu. Gözlerim geriye doğru devrilmişti. Tüm dorukların en tepesine çıkmış şekilde boşalırken hiçbir ses çıkaramadım.

Bedenimin alçalışını bile hissedemedim. Sonsuza kadar bu noktada asılı kalacağımı düşünüyordum. *Daha fazla.* Benim için normal tepki buydu.

Hep daha fazlasını istiyordum.

Lo da bu sessiz yakarışı tanıyordu.

Neredeyse her gün bana oral yapıyordu ama sert bir şey arka girişime baskı yaptığı anda farkı anladım. *Aman Tanrım. Lütfen, evet.*

Gözlerim yaşlarla doldu. “Lo,” diye inledim. *Lütfen, lütfen bu gerçek olsun ve zihnimin bir oyunu olmasın.* Heyecanın oluşturduğu dürtüyle kalçamı ileri ittim, hemen ardından hissettiğim baskıyla irkildim. *Aman Tanrım.*

Dudakları beni terk ettiğinde yorganın içine doğru inledim.

“Rahatla, aşkım,” diye hatırlattı.

Kendimi çok fazla sıkmamam gerektiğini bileceğim kadar anal seks yapmıştık ama vücudum kendi kendine tepki veriyordu. Lo uyluklarıma tekrar masaj yaparak uyarılmamı tetikledi. Zihnim şu anda şehvetle özlemi birbirine karıştıran bir mikser gibiydi.

Doktorumuz hamileyken anal seks yapmamamızı tavsiye etmişti, bu kısıtlama beni fazlasıyla üzmüştü. Bu yüzden Lo’ya, “Parmaklarını mı kullanıyorsun?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. Cevabı gözlerinden okunuyordu.

“Gözlerim fal taşı gibi açılırken çenemin düştüğünü hissettim. *Seks oyuncakları. Aman Tanrım.* İçimdeki büyük olasılıkla küçük bir tıkaçtan ibaret olsa bile uzun, sert bir şeyi hayal ederken her yerim karıncalanıyordu. “İznimiz var mı?” diye fısıldadım.

“Kadın doğum uzmanına sordum. Bunu onayladı.”

“Kıpırdama,” dedim aniden. “Ya da kıpırda ama... onu çıkarma, tamam mı?” Korku tekrar yüzeye çıkmıştı, erkenden bitmesinden korkuyordum.

“Şşşt, Lil. Yavaşça nefes al.”

Düzensiz nefesler aldıkça göğüs kafesimin belirginleştiğini hissedebiliyordum. Biraz daha arkama yaslanarak gözlerimi kapattım. *Beni aynı anda iki tarafımdan da dolduracak.* Bir süredir doyurulmasını istediğim bir arzuydu.

Kaslarımı gevşetmeye çalışırken öpücükleri yeniden başladı. Yumuşak, tatlı dokunuşlarla ihtiyacımı arttırıyordu. Daha sert, derin bir giriş beklentisiyle kasılıyordum. Oyuncağı içime ittiği anda basınç ve tüm o hisler beni kör etti. *Evet.* “Lo,” diye yalvardım.

Ayağa kalkıp saniyeler içinde kot pantolonuyla siyah *boxer*’ını çıkardı. Hayal ettiğimden çok daha sertti. Tamamen uyarılmıştı, en az benim kadar istekli görünüyordu. *Hemen içime gir,* diye zihnimden emrettim. *Şimdi.*

“Lil,” dedi boğulurcasına. Yüz hatlarından tahrik olduğu belliydi.

Arkam tamamen doluydu. Ön tarafımın da dolu olduğunu hayal bile edemiyordum. Çok, çok uzun zamandır bu hissi yaşamamıştım. *Yıllardır.* Henüz içime bile girmeden, “Daha sert,” diye mırıldandım.

Lo dokunamayacağım kadar uzağımdaydı. Bacaklarım beline sarılmış halde ayakta duruyordu. Ben uzanırken kalçalarım havadaydı. Bir elimle yorganı, diğer elimle göğsümü kavramıştım.

“Daha sert,” diye yalvardım. Aleti tam oradaydı. Az önce bir kez doruğa ulaştığım için ona doğru ilerleyemeyecek kadar bitkindim. Kontrolün çoğu ondaydı, bu düşünce beni daha sıcak ve bunaltıcı bir yere götürdü. “Lo.”

Sonra kendini içime iterek beni sertçe doldurdu. Bitmiştim. Vücudum titrerken Lo beni yeni bir gezegene götüren melodik, derin ritimlerle içimde hareket ediyordu. *İçime* her girdiğinde dudaklarımdan tiz bir inleme çıkıyordu.

Bir dizini yatağın kenarına dayamıştı. Aynı hareketi diğer dizisiyle de yaparak üzerime tırmandı. Bedenimi yastığa doğru çekip ön kolunu başımın yanına koyduktan sonra dudağımın kenarını öptü. “Aç,” dedi sadece.

Ne istediğini anladım. Kirpiklerimi araladığımda içime girerken doğruca gözlerimin içine baktı. Çıkardığım sesleri kontrol edemiyor-

dum. Daha yakınımnda olduğu için mutluydum, böylece sırtına tutunarak onu kendime doğru çekebiliyordum.

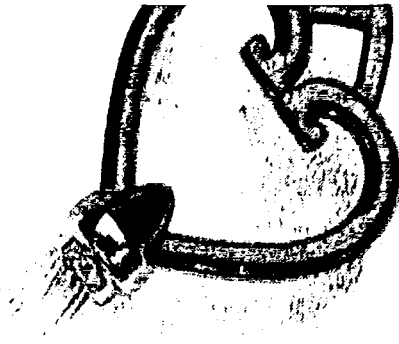
Onu o kadar fazla sıkıyordum ki sadece *içime* girebiliyor, dışarı çıkamıyordu. Bu uzun süren bir cennet gibiydi. Bir kez daha doruğa ulaşırken başım döndü, göz kapaklarım titriyordu. Bacaklarımın her noktası ürperiyor, dünyadaki tüm mutluluk üzerime yağmur gibi yağıyordu.

Seksi, beraberinde getirdiğı tüm ihtişamı ilk kez deneyimlemiş gibi hissediyordum.

Lo'nun omuzları, göğsü ve alnı ter tabakasıyla kaplıydı. Nefeslerimiz kesik kesikti. Lo sırtıyordu, gözleri bilmişlikle doluydu.

Evet, Loren Hale.

Sen benim için yeterlisin.

Bölüm 15

LILY CALLOWAY

Daisy yataın oturma odasında bana güneş kremiini uzattı. Ebeveynlerimiz, Jonathan Hale ve bir arkadaşı baş taraftaki kanepelerde inzivaya çekilmişti. Kahvaltı sırasında onlarla aramızda rahatsız edici bir gerginlik olduğunu fark etmiştim. Babam sessizce bir simit alarak tek kelime etmeden pruvaya gitmişti. Annem de aceleyle onu takip etmişti.

“Dün gece ne oldu?” diye sordum herkese. Daisy uzun bacaklarına güneş kremi sürerken Rose cam masadan aldığı bir derginin sayfalarını çeviriyordu. Poppy onun hemen yanında *mojito*’sunu yudumluyordu. Rose yanında meyveli, alkollü bir içecek içtiği için ona bir bakış attı. Hamilelik dolayısıyla alkol alamadığım için pek üzüldüğümü söyleyemezdim, zaten öncesinde çok içki içmezdim. Rose ise *bloody mary*, *mimoza* ve kırmızı şaraplarını seviyordu.

Aşağı sarkmış hasır şapkasını düzeltirken, “Bağırışları duymadınız mı?” diye sordu Poppy.

“Bağırış mı vardı?” Gözlerim karikatürlerdeki gibi yuvalarından fırladı. Orgazmımın mükemmelliği dışarıdaki tüm sesleri bastırmış olmalıydı. *Vay canına*.

Hamileliğin avantajları vardı, diğer yandan azgınlığım hem şaşırtıcı hem de dehşet vericiydi. Dün geceyi hatırlamak bile klitorisimin zonklamasına sebep oluyor, vücudumdaki tüm kan oraya hücum ediyordu.

“Herkes olanları unutmali,” dedi Rose ilgisiz bir şekilde.

“Bu benim için kolay olacak çünkü ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandım. Avucuma güneş kremi sıkarken şişeden osuruk gibi bir ses çıktı ve kimsenin duymadığını umarak utanç içinde başımı çevirdim.

Daisy gülümsüyordu, daha iyi hissetmemi sağlayan türden bir gülümseme idi. “Babam bana sinirlendi,” dedi. “Ama zaten hatalıydım.”

Rose burnundan bir ses çıkardı. “Bu doğru değil.”

“Rose haklı,” diye araya girdi Poppy. “New York’ta yıllarca modellik yapmana izin verdi. Şimdi ne kadar büyüdüğünü *gördüğü* için sana kızamaz.”

“Çok kabaydı,” dedi Rose buz gibi bir ses tonuyla.

“Sana haksızlık etti.” Poppy’nin ses tonu daha sıcak, çok daha yumuşaktı.

Tamam... ben hariç, tüm abla destek sistemleri devredeydi. Ellerimi kaldırdığımda kollarımdan biri hâlâ güneş kremiyle bembeyazdı. “Ne oldu? Gerçekten bilmek istiyorum.” Bu derece kötü olup olmadığını merak ediyordum. Seks beni yine konunun dışında bırakmıştı ama bu farklı olabilirdi. Bu defaki seks, şimdiye kadar yaptıklarımın en iyisiydi. Yanlış olamazdı.

Rose elindeki dergiyle kendini yelpazelemeye başladı, Poppy ondan önce davranarak cevap verdi. “Babam dün gece Daisy ve Ryke’in kamarada birlikte kaldıklarını öğrendi. Evli ya da nişanlı olmadıklarını söyleyerek onları ayırmak istedi.”

Kaşlarımı çattım. “Bekle...” Başımı iki yana salladım. “Bu hiç mantıklı değil. Ergenliğimizden beri Lo ve benim aynı kamarada kalmamıza izin veriyorlar.”

Rose beynimle bağlantı kurmam gerekiyormuş gibi bana doğru başını eğdi.

Ah. “Lo’dan dolayı,” dedim farkındalıkla. O her zaman istisnaydı. Connor da aynı durumdaydı. Poppy’nin kocası Samuel Stokes’un başlangıçta yaptığı hiçbir şey yanına kâr kalmamıştı. Babamın gözüne girebilmek için çok uğraşmıştı, görünüşe göre Ryke için de durum aynı olacaktı.

"Ryke çok öfkelen-di." Poppy detaylara girmeye başladı.

"Öfkeden *deliye* döndü," diyerek durumu netleştirdi Rose. Ryke'in kanının damarlarından patlamaya hazır olduğunu, kol kaslarının belirginleşip damarlarının şiştiğini gözümde canlandırdım.

"Babam birlikte yaşadığınızı bilmiyor mu?" diye sordum Daisy'ye.

Neon yeşili bikinisinin iplerini sıkılaştırarak başını iki yana salladı. "Hayır. *Philly'nin Prensesleri*'ndeki gibi farklı odalarda kaldığımızı düşünmüş."

Aman Tanrım.

Gözlerim şu noktada kocaman olmuştu. O zaman durum gerçekten kötüydü. Uysal mizaçlı babamızın Ryke'a karşı öfkelenildiğini hayal ettim. Muhtemelen en küçük kızının "bekâretini aldığını" düşünüyor-du. Durum... tam olarak böyle değildi. "Ryke geri adım attı mı?"

"Elinden geldiğince denedi," dedi Daisy. "Ama babam resmen ona saldırıyordu."

Tekne hafifçe sallandığında Rose konuşmaya olan odağını kaybetti, teni solmuştu. Uzun, sarsıntılı bir an boyunca gözlerini kapattı. Ne zaman midesinin bulandığını anlamak zordu, sadece son zamanlarda daha sık tuvalete gitmeye başlamıştı. Sabah bulantılarıyla mücadelesine deniz tutmasının eklenmesi hiç hoş olmamıştı.

"Bu tekne..." dedi Rose söyleyeceklerini uzatarak. "Beni öldürüyor. Bu tatilin sonuna kadar onu katledeceğim. Ayrıca bana karşı olumsuz... ya da *mantıklı* bir şey söyleyecek biri olursa onu da denize atacağım."

Onu kesinlikle kışkırtmayacaktım.

Poppy konumuza geri döndü. "Bence Ryke kendini ve Daisy'yi savunma konusunda harika bir iş çıkardı. Babama herkesin söylemek istediği şeyleri söyledi." Daisy'nin bir yetişkin olduğuyla ilgili kısımları tahmin edebiliyordum. "Muhtemelen bunları çok fazla küfürle yaptı," diye ekledi Poppy. "Ama ilk bağırmaya başlayan taraf babamdı."

Çenem düştü. "Ne?"

"Gerçekten çok kızgındı," diye hatırlattı Daisy.

"İyi de..." Bu çok saçmaydı. Babamın sesini yükselttiği bir anı hatırlamaya çalıştım.

Poppy kafa karışıklığının ve şaşkınlığının farkındaydı. "Eskiden

Sam konusunda o kadar sinirlenirdi ki, sonunda bağırmaya başladığı olurdu. Sadece erkeklerin bizden faydalanması konusunda endişeleniyor.”

Ah. Babamla olan ilişkim kız kardeşleriminkinden çok daha farklıydı. Bana kızından çok oğluymuşum gibi davranırdı, ayrıca Lo'ya çok güvendiği için istediğimi yapmama izin verirdi. Onlara yaptığı şekilde beni korumak zorundaymış gibi hissettiğini hiç düşünmüyordum.

Babamla karşılıklı baş sallamalar, omuz silkmeler ve kısa gülümsemelerle iletişim kuruyorduk.

Seks bağımlılığımı öğrendikten sonra varlığımı tekrar kabul etmesi biraz zaman almıştı. Ona sorunlarımı anlatmayarak bir şekilde aramızdaki sessiz bağı koparmıştım. Üstelik terapistim bunun üstünde durana kadar durumumuzun farkında bile değildim. Şimdi yeniden iyi bir noktadaydık.

Gülümsemeler geri dönmüştü. Omuz silkmeler, hafifçe vurmalar daha sık gerçekleşmeye başlamıştı. Henüz kalp kalbe bir yüzleşme yaşamamıştık ancak zaten bunu yapmayı dört gözle beklemiyordum.

Ryke'la olan durumunu, “Saygısızlık yapmamaya çalışıyoruz,” diyerek açıkladı Daisy. “Ayrı odalarda kalsak bile gerçekten sorun olmazdı.”

Bu onun doğum günüydü. Dün yaşadığım gibi bir orgazm yaşamayı, hatta çok daha fazlasını hak ediyordu. Keşke onunla yer değiştilerilseydim ama bu pek mümkün görünmüyordu.

Rose yanaklarına yeniden renk geldikten sonra *mojito*'sunu yudumlayan en büyük ablamıza baktı. “Senden nefret ediyorum,” derken delici bakışlarıyla onun her yerinde gerçekten delikler açıyordu.

Poppy peçeteyle ağzını sildi. “Ben Maria'ya hamileyken *margarita* içtiğin zamanları hatırlıyorum. Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsun.”

Rose dudaklarını büzmüş, naneli içeceğe dik dik bakıyordu. “Emimin tadı berbattır.”

“Daha iyi olabilirdi,” dedi Poppy kibarca.

“Senden biraz daha hoşlanıyorum.”

Onlar konuşurken duvarın yanındaki rafta bir dergi gördüm, ka-

pağında üstsüz bir *Zac Efron* vardı. Bacaklarımın arası yine zonklamaya başladı. Şu anda hissettiğim şey, adamın iki boyutlu karın kaslarını gördükçe büyüyen bir ağrıydı. *High School Musical*'ın yıldızı ne zaman böyle görünmeye başlamıştı? *Tanrım*.

Sertçe yutkunarak bedenime lanet okudum. Sırf *bu* yüzden *Teen Wolf*'un yeni sezonunu izlemeyi bırakmak zorunda kalmıştım.

Beni geriordu. Lo bana dünyanın pornolarla dolu bir oyun alanı olmadığını anlatmaya çalışmıştı. Her şey beni tahrik etse bile etrafımdaki şeylerden korkmama gerek yoktu. Sadece derin nefesler almalıydim. Bir nefes verdim... zihnimi farklı şeyler üzerine yönlendirerek cinsel saplantılarımdan kaçındım.

Bu yolculuktaki sloganım şuydu. *Tahrik olduğumda harekete geçmeyi reddediyorum. Loren Hale tarafından yapılmadığı sürece.*

Kararlılıkla başımı salladım.

Şimdi ortadan kaybolup yüzümün kızarıklığını saklamalıydim. "Ben gidiyorum," dedim kız kardeşlerime. Güneş kremine bulanmış bir halde sürgülü cam kapıdan dışarı çıkıp yatın havuza bakan güvertesine ilerledim.

Kollarımı esnetirken öğleden sonra güneşi omuzlarıma vuruyordu. Aşağı güverteye bakarak dalgın bir şekilde şezlong sıralarını inceledim. Uzun, erkeksi bacakların üstündeki süper sekizli karın kasları olan birinde duraksadım.

Bar sayesinde adamın yüzü görünmese bile olduğum yerde donup kaldım. Mükemmel karın kasları lacivert mayosuna doğru uzanan esmer vücudu, tam anlamıyla iki kez inceledim.

Hormonlarım mantığımı umursamıyordu.

Bacaklarımı birbirine bastırdım, güneşten daha fazlası yüzünden sıcaqlamıştım. *Aman Tanrım*. Loren Hale'in vücudunun her bir zerresini biliyordum ve bu onun vücudu değildi. Suçluluk duygusuyla alev aldım. *Onu asla aldatmayacağım*, diye hatırlattım kendime. Soğuk havuza dalmaya ihtiyacım vardı. *Hemen*.

"Vücudu insanı çileden çıkarıyor," dedi Rose bir anda yanımda belirerek. Korkuyla olduğum yerde sıçradım.

"Sen ne ara..." Daisy sürgülü kapıyı kapatarak bize katıldığında

cümlem yarıda kesildi. Üzerinde Ryke'in el yazısıyla "*siktir git*" yazan sarı alçısı ıslanmaması için plastik bir ambalajla sarılmıştı.

Rose dirseklerini korkuluklara yaslayarak aşağıdaki adama odaklanmıştı, sanırım bir yandan da deniz tutmasıyla mücadele etmeye çalışıyordu. "Umarım üçüncü derece yanık olursun ve boğulursun!" diye bağırdı.

Ne? Kaşlarım çatıldı. İşte o anda aşağıdaki beden doğruldu. *Olamaz. Hayır, olamaz.* Çıplak ayaklarını şezlongun iki yanına sarkıtarak dik oturdu. Öne doğru eğildiğinde yüzü açıkça görünüyordu.

Connor Cobalt.

Az önce ablamın kocasından tahrik olmuşum.

Daha önce hiç bu şekilde etkilenmediğim biriydi. Hamileliğin harika, çok güzel olduğunu söylemek isterdim ama bu kısmı bana zarar veriyordu. Utançtan kavruluyor, hiç kıpırdamadan güvertede bir heykel gibi duruyordum.

Connor şık bir güneş gözlüğü takıyordu, elinde kâğıt kapaklı bir kitap vardı. Rose'a bakınca sırtışı büyüdü. "Umutlarını imkânsızlığa harcıyorsun, sevgilim."

Rose doğrulup korkulukları sıkıca kavradı. "Senden daha fazla boşa harcadığım bir şey yok."

"Bu tamamen yanlış..." Connor'm bakışları transparan elbisesinin içindeki siyah bikinisinden bile belli olan, eskisinden daha büyük göğüslerine takıldı. "Ama bu seferlik konuyu kapatacağım."

"Dikkat et, Rose," dedi Lo omzunda bir havluyla altımızdaki havuz güvertesine doğru yürürken. Spor salonunda saatlerce çalışarak şekillendirdiği gövdesini inceledim. Manzara daha hoştu, üstelik daha az aşağılayıcıydı. Keşke vücuduma bir *YARDIM* sinyali gönderebilseydim. *Sadece Loren Hale'den tahrik ol.* "Connor'ın şaplaklardan *fena* halde hoşlandığını duydum."

"Bunu yeni mi duydun?" diye alay ederken Connor'm gülümsemesi kör ediciydi.

Lo sahte bir farkındalıkla parmaklarını şıklattı. "Doğru söylüyorsun, aşkım. Dün geceyi unutmuşum."

"İmkânsız," dedi Connor. "Ben unutulmazım." Lo'ya göz kırptı.

ğında bu flörtöz erkek şakalaşması karşısında yüksek sesle nefesimi verdim. Bu nefes, 1.0 olan açgözlü yatak odası Lily'ye aitti. Lily 3.0'a ait değildi.

Rose tamamen kocasına odaklanmış durumdaydı. Ancak yüzü terden sıırsıklam olmuştu; teni neredeyse kül rengiydi. "Elin kıcımın yakınına asla gelmiyor." Mide bulantısıyla ileri geri sallanırken tehdidi kulağa zayıf geliyordu.

Connor'ın sırtışı bir saniye içinde yüzünden silindi. "Rose?"

Rose bir elini ağzına kapatıp hızla sürgülü kapıya doğru koştu.

Connor anında ayağa fırladı, artık eğlenmiyordu. Havuz güvertesinden merdivenlere doğru koştu. Rose geldiği odanın içine dalmıştı, muhtemelen kusmaya gidiyordu.

Connor ikinci katın güvertesine koşarken tahterevalli gibi sallanan duygularımı zorlukla kontrol ediyordum. Her şeyden çok karısı için endişeleniyordu. Daisy'yle bana tek bir bakış atmadan yanımızdan geçti ve ablamın arkasında ortadan kayboldu.

En kötüsü, hâlâ sıcaklık hissediyor olmamdı.

Hızlıca soluma baktığımda Daisy'yi pancar kırmızısı yüzümü incelerken yakaladım. Soğukkanlı davranmaya çalışarak kollarımı gevşettim ve ona küçük bir gülümseme sundum. Kalçasını hafifçe benimkine vurup gülümsememe aynı şekilde karşılık verdi. "Kimseye seçme şansı verilmediğini bilsem de burada olduğunuz için çok mutluyum," dedi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Gelmek. Alev almış durumdaydım. *Herkesin* bu sapkın düşüncelerimi okuduğu fikriyle paranoyam artıyordu. "On dokuzuncu yaş gününün kutlu olsun." Aslında bu sabah kutlamam gerekirdi.

"Teşekkürler." Şimdi daha parlak gülümsüyordu. "Gidip bardan bir içki alacağım. Su ya da başka bir şey ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Yine de yanında gelirim." Dıştaki dar yürüyüş yolunda ilerledik. Giydiği kolsuz tişörtü şimdi fark ediyordum. Bunu doğum günü için ben almıştım. Ön tarafında papatya tarlasında zıplayan bir tek boynuzlu at ve gökkuşağı baskısı vardı. Görür görmez bana onu hatırlatmıştı, hediyesini vermek için hafta sonunu

bile bekleyemeyecek kadar heyecanlanmıştım. Beyaz kumaş bikinisini örtüyordu.

“Ryke sana ne almış?” diye sordum.

Omuz silkerek saçlarını yüksek bir topuz yaptı. “Pek hediye veren bir adam değil.”

Haaayır. Unutmuş olamazdı. Rose ona Daisy’nin doğum günü hediyesini unutması halinde yapacaklarıyla ilgili yirmi farklı tehdit mesajı atmıştı. Bunu bilmemin tek sebebi, Ryke’in bana ablamın gönderdiği yarısı kesilmiş ve yanmış sosisli sandviç fotoğrafını göstermiş olmasıydı.

Tanrıya şükür ki, et ve et ürünleri fotoğrafları beni tahrik etmiyordu. Böyle bir şeyin olması, yeni ve korkunç bir düşüşe geçtiğim anlamına gelirdi.

“Senin için bir istisna yapmıştır.”

“Sorun değil,” diyerek tekrar omuz silktili. Bunun onu gerçekten rahatsız edip etmediğini anlayamıyordum.

Tam o anda, Ryke bizim inmemiz gereken dar merdivenleri çıkmaya başladı. Kurabiye yaptığımız günden sonra ondan kaçınmayı başarmıştım. Ryke’in yanında kendimi iğrenç bir canavar gibi hissetmek istemiyordum. Bu yüzden hislerimi nasıl değiştireceğimi bulana kadar, kendimi bu şeyleri hiç *hissedemeyeceğim* bir konumda tutmaya karar vermiştim.

Bu durum, şu andaki karşılaşmamızı gerçekten çok garipleştiriyordu.

Daisy ile sessizleşmiş, bir tür çıkmaza girmiştik. Bu on kat daha kötüydü çünkü Ryke fazla bronz, tamamen üstsüzdü. Başka bir karnın kası seti karşımdaydı. Bu defa mavi süslemeli siyah mayoya doğru uzanan daha fazla kas vardı.

Bir çözüm yolu bularak bakışlarımı ayaklarına diktim. Bu güvenliydi. Şu noktada utançtan kızarma konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece görmezden gelmem gerekiyordu.

Ryke huzursuz sessizliği bozdu. “Güneş gözlüklerimi kamarada unutmuşum.”

Daisy yalandan şaşırması gibi yaptı. “Bu güneş gözlüğümü mü kastediyorsun?” Siyah güneş gözlüğünü havada sallayıp kendi gözlerine taktı.

Onlara göz atarak çok büyük bir hata yaptım çünkü Ryke küçük kız kardeşimi tarihin en uzun süren bakışıyla baştan aşağı inceliyordu. Nefesim daraldı ve utancım erimiş bir lav gibi içimde yükselmeye başladı.

“Tatlısın, Calloway.”

Buradan gitmem gerekiyordu. Tüm vücudumu buz gibi bir havuza sokacaktım. Belki o zaman beynim yeniden çalışırdı. Planımı yapınca dikkatimi tekrar güverteye vererek uzaklaşmak için bir adım öne çıktım.

Ardımdan göğsüm anında Ryke’inkiyle çarpıştı. İrkilerek geri çekildim. Gerginlikle, “Özür dilerim!” diye bağırarak ellerimi kaldırdım. Göz ucuyla ona baktığımda kafa karışıklığıyla kaşlarını çatıldığını gördüm.

“Neden sıkık derecede kıpkırmızı oldun?”

Aman Tanrım.

“Çünkü hava sıcak.” Daisy benim yerime konunun üstünü kapattı. Bu kızarıklığın farklı türden bir sıcakla ilgisi olduğunu çok iyi biliyordu. Yine de benim tarafımı tutuyor, beni savunuyordu. Bu tüm kalbimle sevdiğim ve değer verdiğim bir nezaketti. Suçluluk duygum katlanarak arttı çünkü kızarmamın sebebi kısmen *onun* erkek arkadaşığıydı.

Her şey berbat olmuştu.

Terli avuçlarımı yüzüme kapattım.

“Evet, gerçekten çok sıcak. Ben havuza giriyorum!” diye hızla mırıldanıp merdivenlere gitmek için topuklarımın üzerinde döndüm.

“Hemen arkadayız,” diye seslendi Ryke.

Kendimden korkmanın sınırlarına yaklaşmama sebep olan, hatta daha kötüye giden bir ürperti bastırdım.

“O anlamda *değil*, Lil.” Sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

“Biliyorum, biliyorum,” diye mırıldandım. Ana güverteye inmek için birkaç basamağı atlayıp havuza doğru giden köşeyi döndüm. Bebekten dolayı hafifçe belirginleşen karnımı saran tek parça mayomun kumaşını çekıştirdim. Masmavi su önümde belirldiğinde şezlongdaki Lo’yu görmezden geldim. Suyu atlamaya hazırdım.

İçimdeki yunusu ortaya çıkardım.

İşte gidiyordum.

Zıplayıp havuza atladığım anda soğğun ciğerlerimi delerek nefesimi kesmesini ve her şeyi düzeltmesini bekliyordum.

Bunun yerine su kemiklerimi ısıttı.

Ne. Bu. Şimdi.

Banyo sıcaklığındaki klorlu suyu tükürerek zarafetten uzak bir şekilde yüzeye çıktım. Planım düşündüğüm gibi gitmemiştir. Islak saçlarımı yüzümden ve gözlerimden çekebilmek için geriye doğru tardıktan sonra vücudumu havuzdan çıkarmaya çalıştım. Çok uzun süre çabalamama gerek kalmadı. Lo önümde çömelip kollarımın altından tuttu ve beni kolayca kaldırdı.

Yüz hatlarını inceledikçe katkısız erkeksiliğini arzuluyordum. *Kendine gel, Lily.* Bir canavara dönüşeceğini umarak hızla gözlerimi kırptırdım.

Tabii ki dönüşmedi. Loren Hale baştan aşağıya muhteşem, tam anlamıyla çarpıcıydı. Canavar özellikleri varsa bile bunlar güzelliğiyle örtülmüştü.

“Neden bu kadar yakışıklısın?” diye sordum.

Kehribar gözleri içime işliyordu. “Sadece sabahları ne kadar kötü göründüğümü düşün.”

Küçük bir kahkaha attım. “Yine de yakışıklısın.”

Dudaklarına bakmayı bırakmam için çenemi kaldırdı. “Lily Calloway,” dedi. “Gerçekten iyi gidiyorsun. Seninle gurur duyuyorum.” Kalbim göğüs kafesine sığmıyordu.

Tahrik olduğumu biliyordu. Neredeyse her şeyden etkilenererek ortaya çıkan bu duyguları bastırmanın benim için ne kadar zor olduğunu anlıyordu.

Kendimi kontrol edebildiğimi göstermek için üzerine su damlatarak hızlıca burnuna bir öpücük kondurdum. Biraz olsun kontrol edebiliyordum. Onun yanındaki sezlongu seçip uzandım. “*Jedi* akıl kontrolünü kendi üzerimde kullanabilsem her şey yoluna girecek,” dedim denemek için gözlerimi kapatırken.

Sezlongunun ayaklarının güverteye sürtündüğünü duydum. Artık

başı benimkine değiyordu. Havlusunun üstüne uzanıp bana yaklaşmıştı ama çok yakın değildi. Ayartıcı olmayan mükemmel bir mesafedeydi.

“Bilmen gereken bir şey var, Lil,” dedi alçak bir sesle. “Bu yattaki tüm erkeklerin ayakları lanet olası derecede kıllı. Tıpkı *Hobbit*’lerinki gibi.”

Gözlerimi ayırmadan gülümsedim. Frodo sevimli olsa da ben elflerden yanaydım. “Aynı zamanda hepsi kısa mı?”

“Evet, beline ancak ulaşırlar.”

“Sen hariç,” dedim dudaklarımı yalayarak.

“Ben bir elf değilim,” diye hatırlattı.

Tek gözümü açıp başımı ona çevirdim. O da benim gibi sırtüstü yatıyordu. “Sen bir büyücüsün...”

“Hayır, Lil,” diye fısıldadı. “Ben bir insanım.”

Yan dönerek bacaklarımı birbirinin üstüne attım. Elini tutmak için uzandığımda bana izin verdi, bağımlılığımıza olanak tanıyacağından korkmuyordu. “Sence bebeğimizin güçleri olacak mı? Biz insan olsak bile o büyü olabilir mi?”

Lo kararlılıkla başını salladı. “Kesinlikle. Gelmiş geçmiş en güçlü adam olacak.”

“Profesör Xavier* gibi.” Bu görüntü karşısında gülümsedim ama gülüşüm hızla soldu. “Sence... sence biz sadece insansak ve o daha fazlasıyla bizi unuttur mu?” Şakağımdan aşağı su damlaları yuvarlanıyordu.

Lo’nun eli koluma uzanarak yatıştırıcı bir şekilde tenimi okşadı. Hareketi beni tahrik etmekten çok rahatlatıyordu. “Bilmiyorum,” dedi dürüstçe. “Sanırım bekleyip göreceğiz.”

Evet, sanırım öyle yapacaktık.

Lo’ya yaklaşp ayak bileğimi onunkinin üstüne attığımı fark ettim ama bunu cinsel bir amaç güderek yapmamıştım. Sadece içgüdüyle yaptığım bir hareketti.

Lo su almak için içeri gittiğinde havuzda birkaç saniyeden daha uzun kalmaya karar verdim. Telefonda gezinmek hiç iyi bir fikir de-

* Bir X-Men karakteri (aşağıda).

ğildi çünkü güneş gözlüğümü almak için eğilirken çekilmiş fotoğraflarım internet şakalarına dönüşmüştü. *Photoshop* yapılmış düzinelerce görsel karşısında kaşlarım çatıldı. Ryke'in orada öylece durmak yerine beni arkadan kavracağı bir görsel vardı.

Güneş gözlüğü yerine dildoya uzandığım bir görsel bile vardı.

Loren ve Ryke'in kırılıp yerlerine iki tane sosisli sandviçin geldiği görseller yapılmıştı.

Hepsi korkunçtu. Gerçi insanların *photoshop* yetenekleri oldukça iyiydi. Bu konuda haklarını vermem gerekiyordu.

Hemen yanındaki şezlongda oturan kocasına, "Connor," diye seslendi Rose. Connor'm kâğıt kapaklı kitabı kucağındaydı, elini ablamın çıplak boynundan ayırmıyordu. Rose ise boş bir buz kovanını tutarken ona masaj yapıyordu, dışarıda benimle olmak için tekrar kusma riskini göze almıştı.

Kendisi şu anda devre dışı olduğu için kocasının bir şeyler yapmasını emrettiğinin anlaşılması sadece bir saniye sürdü. Connor'ın onu okuyabilmesi için daha fazla bilgiye ihtiyacı yoktu.

Öne doğru uzanıp telefonumu benden *çaldı*. Sonra hiçbir şey olmamış gibi arkasına yaslandı, eli yeniden Rose'un boynundaki yerine döndü.

"Bu çok kabaydı," dedim ona. "Önemli bir araştırmanın ortasındaydım."

Telefonu ablama uzatırken, "Ben yapmasaydım, kendi yapmayı deneyecekti," diye açıkladı Connor. "Karımın gezinmesini istemiyorum."

Rose telefonumun geçmişini incelerken bana soğuk bir bakış attı.

Elimi havuzun dışına doğru kaldırdım. "Onlardan kaçınmak zordu."

"Bunlara ne kadar çok bakarsan o kadar paranoyak olursun. Denize atlayacak biri varsa o da *benim*." Tekneyi katletmekten kendini boğmaya geçiş yapmıştı. Hâlâ çok kötü hissettiği belliydi.

Connor kitabının bir sayfasını çevirip Fransızca bir şeyler söyledi.

Rose gözlerini sıkıca kapatarak cevap verdi. Connor ise onu yanına çekip kollarını omzuna doladı, rahatlaması için sarılıyordu. Fransızca bir kelime daha fısıldadı ve Rose'u alnından öptü.

Onları anlayabilmeyi dileyerek kaşlarımı çattım. Fransızca çalış-

mama rağmen sadece birkaç kelime öğrenebilmişim. Parmaklarımı güneş ışığına karşı siper edip Connor'ın kitabının sırtını inceledim. Çatık kaşlarım gevşerken yüzümde bir gülümseme belirdi. C.S. Lewis'in *Şafak Yıldızı'nın Yolculuğu* kitabını okuyordu.

Noel'de ona *Narnia Günlükleri* serisini hediye etmişim. Normal insanlar Noel istekleri için liste verirlerdi ama Connor ona kendi sevdiğimiz şeyleri hediye etmemizi istemişti. Lo'nun hediyesini, yani *George R. R. Martin'in Ateş ve Buzun Şarkısı* serisini üç hafta içinde bitirmişti. Şimdi benim hediyem üzerinde çalışıyor olmalıydı.

Daha mutlu bir ruh haline girerek bakışlarımı güvertenin kış tarafındaki gümüş küpeştede oturan Ryke ile Daisy'ye çevirdim. Demir attığımız için yat çok fazla sallanmıyordu. Daisy gömleğini çıkarırken Ryke onun tokasını bileğine taktı. Kardeşimin sarı saçlarıyla yeşile boyanmış uçları birbirine karışıp hafifçe kabarmıştı.

Konuşmalarını anlayamayacak kadar uzaktaydım ama Ryke'm gülümsemesi yeterince çok şey anlatıyordu.

"İyi bir çift oldular," dedim yüksek sesle. Sonra Rose ile Connor'a dönüp kollarımı havuzun kenarına yasladım. "Medya neden güzel bir şeyi yok etmek konusunda bu kadar ısrar ediyor ki?"

Rose *Chanel* gözlüklerini taktı. Dizi Connor'a doğru kıvrılmıştı, neredeyse yan yatıyordu. Öncesine göre biraz daha rahat görünüyordu.

Connor elini kalçasına koyarak ona bir bakış attı. "Bu retorik bir soru muydu?"

"Sanırım öyleydi."

Aslında değildi ama belki bir cevabı da yoktu.

Connor kitabını bırakıp telefonunda gezinmeye başladı, her yarım dakikada bir Rose'a bakıp onu kontrol ediyordu. Gözleri tekrar telefonuna kaydıığında birden kaşları çatıldı. "Lily, sen..." Şezlongu dik pozisyonda olmasına rağmen tamamen doğruldu. "Twitter hesabı mı açtın?"

"Sadece iki saniyeliğine girdim," dedim ellerimi tekrar havaya kaldırarak. Bir kullanıcı adı bulmak gerçekten zor olmuştu çünkü "Lily Calloway" varvasyonlarının nereden bensei havranlar 4446 1

çoktan alınmıştı. Sonunda @lilycallowayX23'e karar verip toplamda üç tane çok önemli *tweet* atmıştım.

"Şimdi mi?" diye sordu. "Hesabını beş dakika önce, hepimiz burada otururken mi açtın?"

Gözlerimi kıstım. "Bu retorik bir soru mu?"

Rose konuşulanları doğrulamak için telefonu Connor'ın elinden kaptı. "Neden sürekli şu OTP ifadesini kullandığını anlamıyorum."

"Çünkü harika bir şey," dedim dünyanın en bariz gerçeğiymiş gibi. "Twitter dünyasına Raisy Takımı'nı yüzde yüz desteklediğimi bildirmem gerekiyordu." Basın danışmanlarımız bu stratejiyi aylar önce düşünmeliydi. Ben sadece yardım ediyordum.

Bu *tweet*'ler konu hakkında duruşumu artık netleştirmiş olmalıydı.

Tweet 1: *Bu Lily Calloway'in resmi Twitter hesabı. Yaşasın!*

Kendimi duyurmam gerekiyordu.

Tweet 2: *#Raisy benim en sevdiğim OTP. Onları çok yakıştırıyorum.*

Tweet 3: *Ryke & Daisy şu anda tatlıdan da daha tatlılar. #Raisy yaşıyor.*

Bunu trendlere sokacaktım. Artık o aptal "Raisy öldü" etiketleri son bulacaktı.

"Basın danışmanlarından geçmediklerini biliyorum," dedim. "Ama zaten attığım *tweet*'lerin yapabileceği tek şey yardımcı olmak."

Connor ile Rose aniden sessizleşip tamamen hareketsiz durmaya başlamıştı. Birbirlerine Fransızca birkaç kelime söyledikten sonra Rose telefonunu ona nazikçe geri verdi.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Şu anda birleşmiş bir güç gibi el ele tutuşuyorlardı.

Kalbim gümbürdeyerek atıyordu.

Connor ciddiyetle güneş gözlüklerini çıkardı, mavi gözleri çok sakin. Bu tavrı gerginliğimi azalttı. "Lily," dedi. "Çok fazla çabalıyormuşsun gibi görünüyor. Ne demek istediğimi anladın mı?"

“Seni anlıyor,” dedi Rose. “Onu küçümsemek zorunda değilsin.”

Aslında onu anlamıyordum. “Sadece kendimi ifade ediyorum.”

“O zaman daha çok *tweet* atmalısın,” dedi Connor. “Çünkü sadece bu haliyle bir şeylerin üstünü örtmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor.”

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Yapmaya çalıştığım şey bu değildi.”

“Biliyorum,” dedi hızlıca. “Biliyorum ve diğer insanlar sana inanacak.”

“Tamam, güzel,” Boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalıştım. *Lo nerede?*

Daisy’nin içten bir kahkaha attığını duyunca dikkatim onlara çevrildi. Ryke her zamanki gibi huysuz görünse de dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı.

İki saniye içinde Ryke kasıtlı olarak Daisy’yi güçlü bir şekilde omzundan itti.

Daisy teknenin kenarından aşağı düşerken çevremizde daha gür bir kahkaha yankılandı. Arkadaş canlısı ya da hoş değil, kaba bir hareket gibi görünüyordu ama vahşi, cesur kız kardeşimin buna bayıldığına emindim.

“Ryke!” Sert bir ses güverte boyunca gürledi. Babam aklar düşmüş siyah saçları, ütülü pantolonu ve polo tişörtüyle teknenin bu tarafına doğru fırlamıştı. Ryke’i denize atmaya hazırmış gibi görünüyordu.

Connor ve Rose alarma geçerek doğruldu.

Sinirler karnıma hücum ederken Lo’nun ortaya çıkmasını bekleyerek omzumun üstünden baktım. Hiçbir yerde görünmüyordu.

“Kızımı öylece tekneden atamazsın!” diye bağırdı babam.

Ryke ayağa kalksa da hâlâ küpeştenin dışındaydı. Kasları gerilmiş, çenesi kilitlenmişti ve öfkeli olduğunun tek işareti bu değildi. Yüzünün her yerinden hayal kırıklığı okunuyordu. “Alınma ama yaptığım her sikik şey seni rahatsız ediyor.”

“O zaman belki de bunu değiştirmen gerekiyordur,” diye karşılık verdi babam.

Ryke içgüdüsel olarak başını iki yana salladı.

“Hayır mı diyorsun?” dedi babam tiksintiyle. İkisinin sesleri, Daisy ve Ryke’in az önceki konuşmasından çok daha yüksek çıkıyordu. Çoğu şeyi duyabiliyordum.

“Bak, baştan başlayabilir miyiz?” diye sordu Ryke. “*Elimden geleni...*”

“Yaptığın şey kızımı Kosta Rika’dan kırık bir kolla geri getirmek ardından alçısına küfür yazmak oldu. Yani *hayır*, yeniden başlamıyoruz. Onunla olan ilişkin ve birlikte yaşamanız hakkında bana yalan söylediğini unutmayacağım. Yine de şu anki davranışlarınla öncekileri karşılaştırabilirim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Ryke gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu.

Kendimi ondan uzaklaştırmış olsam bile arkadaşımı destekleyebilirdim. İçten içe elimde bir Ryke Takımı posterini tutuyordum. *Hari-ka gidiyorsun, Ryke*. Babamla yaşananlar onun için gerçekten zordu. Ryke çok sabitti, eğilip bükülemezdi. Her duruma kolayca uyum sağlayabilen Connor gibi biri değildi.

Sonunda kontrollü bir nefes alıp babama dönmeden önce Daisy’yi kontrol etmek için tekneye bir göz attı. “Kolunu kırmasına sebep olduğumun farkındayım. Bunun tüm sorumluluğunu üzerime alıyorum ama aynı zamanda bir kazaydı. Benim dahil olmadığım pek çok kaza geçirdi.”

Kosta Rika’dayken Ryke bir şelalenin tepesinden atlaması için Daisy’ye meydan okumuştı. Tabii önce kendisi atlamıştı. Kardeşim tepeye tırmanışının yarısında ıslak bir kayaya basıp kaymış, kötü bir şekilde kolunun üzerine düşmüştü. Görünüşe göre o sırada Ryke’in, onun kolunu kırdığından haberi bile olmamıştı. Ryke onun yanına fırlamak üzereyken Daisy şelalenin çıkıntısından aşağıdaki göle atlamıştı.

Daisy ona doğru yüzdüğünde Ryke olanları anlamıştı ve hikâyeyi anlatışından bile kendini suçladığını görebilmiştım. Eğer onu düzgünce izliyor olsaydı Daisy’nin hiçbir yerini kırmayacağını söylemişti.

Babamın cevabını duyamadım. Biri havuza atlamış gibi yüksek bir sesle birlikte su zaten nemli olan saçlarıma sıçradı. Arkamı döndüğümde suyun altından bana doğru yüzen bir figür gördüm.

Lo'nun siyah şortunu fark ettiğim anda tüm dünyam aydınlandı. Bana yaklaşıırken ellerini hafifçe uyluklarıma sürtüp şakacı bir şekilde tenimi ısırdı. Nefesim kesilmişti. Tehlikeli bir an için Lo'nun başka bir noktaya, onun dikkatini çekmeye çalışan noktama ilerleyip ilerlemeyeceğini merak ettim.

Sakin ol, Lily.

Sloganımı içimden tekrar ederken Lo'nun kafası sudan çıktı. Elleri de belime, yani sızlayan yerlerimden uzaklara doğru kaydı. Böylesi daha iyiydi.

Açık kahverengi saçlarını oldukça seksi bir şekilde yüzünden çektiğinde büyük ve killi ayakları olan *Hobbit*'leri düşünmeye başladım. "Çok şey kaçırdım mı?" diye sordu.

Twitter konusundan kaçınarak tekrar savunmaya geçen ağabeyini işaret ettim. Babam ona küçük kız kardeşimi koruması konusunda nutuk çekerken Ryke sessiz kaldı.

"Evet, bunun tekrar edeceği belliydi," dedi Lo. Sanki yaşanacakların bu kadar kesin olmamasını diliyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ben de aynı şeyi diliyordum. "Gidip ona yardım edeyim..." Lo havuzdan çıkmak üzereyken Ryke babama karşı başını iki yana salladı. Ona sırtını dönerek kelimenin tam anlamıyla teknenin yanından fırladı. Okyanusa atlamıştı.

Bu atlayış ya inanılmaz derecede aptalcaydı ya da şimdiye kadar yaptığı en havalı şeydi.

Sanırım babam bir cümlemin ortasında kalmıştı.

Babamın yüzü kıpkırmızı kesildi. Lo hariç kimsenin ağzından tek bir kelime çıkmadı. "Ağabeyim az önce *şu lanet sesini kes* deyişini çok daha farklı bir seviyeye taşıdı." Şaşkın bir kahkaha attı. "Baban bu tarafa doğru gelmeseydi, onu yavaşça alkışlardım." Babam oflayarak bize bir bakış attığında Lo ve Connor aynı anda gülümsedi. Ryke'in henüz öğrenemediği, iyi çalışılmış, sahte bir gülümsemeydi.

Lo el salladığında babam yatın içinde kaybolmadan önce ters bir şekilde karşılık verdi.

Connor şezlonguna sırtını yasladı. "Köpekleri tekneye bindirirseniz böyle olur işte. Atlarlar."

“Greg hâlâ Ryke’in eğitilebileceğini umuyor.” Lo yanağımdan öptü. beni şaşırtan rasgele bir öpücüktü. Yanına yaklaşıp başımı göğsüne yasladığımda su damlacıkları teninden aşağı yuvarlanıyordu.

Anlık bir sessizliğin ardından, “Bazı insanlar oldukları haliyle daha iyidir,” dedi Connor.

Gözlerim şokla kocaman açıldı.

Ryke’in değişmesini istemiyordu. En azından bu kadar değişmesini istemiyordu.

Hiçbirimizin bunu istediğini sanmıyordum ama babamın bazı kurallarına uymak zorunda kalacağına şüphe yoktu. Eğer uymazsa Daisy’yle olan ilişkisinin onarılamaz bir şekilde yara alacağından korkuyordum.

Üstelik onların ilişkisi sonsuza kadar sürmek zorundaydı.

Raisy yaşıyor. Bundan daha azına asla inanmayacaktım.

Bölüm 16

LOREN HALE

Çok sevdiğim bir ülkeye tatile gittiğimde bile babam gerçekleri unutmama asla izin vermiyordu. Bana tüm *Hale Co.* yönetim kurulu üyelerinin profillerini, sevdikleri ve sevmedikleri şeyleri bir dosya halinde e-postayla göndermişti. Lily, Ryke ve Daisy karşısında bana avantaj sağlamaya çalışıyordu. Nadiren insanların benimle ilgili yargılarını değiştirmeye çalışır ya da onlara yalakalık yapardım. *Hale Co.*'nun çift kanatlı cam kapılarından içeri adımımı attığım anda insanların söyleyeceği şeylerden korkuyordum. *Bu sikik çocuğun burada ne işi var?*

O bir alkolik.

Üniversiteden atıldı.

Eziğin teki.

Başarısız olmak için doğmuş biri.

Ancak oğlum büyüdüğünde benimle ilgili aynı izlenimlere sahip olmasını istemiyordum. Tüm bunlardan daha fazlası olmamla tanınmak istiyordum. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bir yanımda bunun imkânsız olduğuna inanıyordu. Ne kadar zorlarsam zorlayayım dağları yerinden oynatamazdım.

Düşünmeyi kes, dedim kendime. Zihnimi bir türlü kapatamıyordum. Yatın kamarasında, derin bir uykuya dalmış olan Lily'nin yanında uzanıyordum. Saate baktığımda sabahın dördü olduğunu gördüm.

Dört yıl önce olsaydı bir şişe *Jameson* alıp birkaç yudumdan fazlasını içerdim. Bir saat sonrasında geceyi sonlandırırdım.

Derin bir nefes vererek sessizce yataktan çıktım.

Ay odayı maviye boyamıştı, doğruca kapıya giden yolu görebiliyordum. Kapıyı arkamdan yavaşça kapatarak odadan çıktım. Ardından sonraki hedefimi bilerek koridorda ilerlemeye başladım.

Başka bir kamaranın önünde duruyordum. Kapının altından parlayan lambanın ışığını gördüğümde tereddüt etmeden ya da tekrar düşünmeden açtım.

Ryke üzerinde sadece bir eşofman altıyla yatağına uzanmıştı, elinde bir tarafını katlayarak okuduğu kitabı vardı. Sorgulayan bakışları endişeyle benimkilerle buluştu. Odada yalnız olduğu için kapıyı kapatıp ona doğru yürüdüm.

Yatağına dönük duran ahşap sandalyeye oturduğumda, “Selam,” dedi usulca.

Uyanık olmasına şaşırmamıştım. Biyolojik saati berbat olan biri varsa o da ağabeyimdi. Kimin yardıma ihtiyacı olduğuna, tırmanışa gidip gitmeyeceğine bağlı olarak sabah beşle akşam beş arasında gidip geliyordu.

Hafifçe eğilip dirseklerimi dizlerime yasladım. Parmaklarım titriyor, bacağım istediğimden daha fazla sallanıyordu. Dudaklarımı ovuşturdum ama endişemi gördüğü açıkça ortadaydı.

Bir nefes daha vererek ona baktım. O da kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine dayadı. Gözlerim parmaklarından gevşekçe sarkan, ön kapağında bir boğa resmi olan kitaba takılmıştı. “Ne okuyorsun?”

Bakışları kitaba kaydı. “*Güneş De Doğar.*”

Oturduğum yerden kitabın adını okumaya çalışarak kaşlarımı çatıttım. “Böyle yazmıyor.”

Romanı yastığının altına sıkıştırdı. “İspanyolca.”

Doğru. Gülümsemeye çalışsam da bu acı bir tebessümdü. Benim öğrenebileceğimden çok daha fazla yabancı dili akıcı bir şekilde konuşabiliyordu. “Güzel mi?”

Omuz silkti. “Fena değil.” İfademi uzunca bir süre inceledi, benim bakışlarım ise titreyen ellerime doğru düştü.

Nefesimi verirken gerginlikten ciğerlerim patlamak üzereydi. Uyumsuz ağabeyimi bir takım elbise giyip kravat takmış şekilde, olmadığı bir şeymiş gibi davranırken hayal ettim. Özellikle kaçtığı o saçma dünyanın içine girdiğini düşündüm. Bu yanlıştı. “Değişmeni istemiyorum,” dedim aniden. Bu tamamen bencilce bir istek değildi. Ona olduğu gibi ihtiyacım vardı.

“Beni tanıyorsun.” Bu iki kelime uzun yıllar boyunca gerçekleşmemişti. “Gerçekten değişebileceğimi düşünüyor musun?”

Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim. “Kurulun seni asla seçmeyeceğinin farkındasın, değil mi?” diye patlarken sesim daha keskindi. Pişmanlıkla yüzümü buruşturdum. “En azından olduğun gibi kalırsan.” Çok fazla küfrediyordu. Kendi doğum günü dahil, her yere geç kalıyordu. Zekâsını herkesten saklıyordu. Böylece insanların gördüğü tek şey bu agresif, filtresiz adam oluyordu. Oysa tüm bu özellikler onun neden Ryke olduğunu, ben ya da Connor olmadığını açıklıyordu.

Onu sevmemin nedenlerinden biri buydu.

“O zaman siktirip gitsinler,” dedi sertçe. “Yine de deneyeceğim.”

Ayrıca asla pes etmezdi.

Korkuyordum çünkü sonunda hep aynı şey oluyordu. Birbirimizle karşı karşıya getirildiğimizde kaybediyordum. *Her seferinde*. Avuçlarımı birbirine bastırıp parmaklarımla dudaklarıma dokundum. Ayağım hâlâ yere vuruyordu. “Bana bırak gitsin.”

Yüz ifadesi kararırken yatağın kenarına doğru kaydı. Artık çıplak ayakları yere değiyordu, bana daha yakın oturuyordu. “Hayır,” diyerek tek bir kelimeyle içimde delik açtı.

“Hayır mı?” Dişlerimi gıcırdatarak ona ters ters baktım. “Bunu istemiyorsun bile.”

“Sen de istemiyorsun,” diye karşı çıktı. “Ona tek bir sikik şey bile borçlu olmadığını daha kaç kere söylemem gerek, Lo?” Kapıyı işaret etti.

Sertçe yutkundum. “Onun sayesinde hayatta...”

“Babam senin yaşamana *evet* dediği için mi? Düzgün insanlar bunu çocuklarına şantaj yapmak için kullanmazlar. Bu sikik dünyaya

gelme konusunda *seçme şansın yoktu*. Sonrasında hayatınla ilgili ne yapacağına dair bir seçimin olmalı ve o bunu senden alıyor.”

İçgüdüsel olarak başımı iki yana sallamaya başladığımı fark ettiğim anda kendimi durdurdum. Avuç içlerimle gözlerimi ovuşturdum. Bu seçimi Ryke’in elinden de alıyordu.

Ağabeyim öne doğru eğildi. “Lo, *lütfen* bu işten vazgeç. Bu lanet olası şey seni hasta edecek.”

Yüzümü buruşturarak tişörtümün yakasını çekiştirdim. Bir kez olsun güçlü taraf ben olmak istiyordum. Ağabeyimi bu cehennemden kurtarmak istiyordum. Ancak o bunun için çok zayıf olduğumu söylüyordu. Bu şansa sahip olmadan önce kendimi yok edeceğimi düşünüyordu.

Artık daha iyi olduğuma inanmak istiyordum ama iyi olduğumu söylemek kolaydı. Kanıtlamak daha zordu. *Kanıtlamak istiyorum*. Tanrım, bunu gerçekten çok istiyordum. “Sanırım... ikimiz de kızların *Hale Co.*’nun başına geçmemesi konusunda hemfikiriz.”

Ryke kararlılıkla başını salladı.

Lily çocuk doğurmak üzereydi. Daisy dışarıda olmalı ya da sevdiği şeyleri yapmalıydı. Bunu kazanmaya çalışmalarının tek bir sebebi vardı. Ne Ryke’in ne de benim bu hayatı yaşamak istemediğimizi biliyorlardı.

“O zaman neden başlangıçta birlikte çalışmıyoruz?” diye sordum. Eğer birbirimize yardım edersek, kızların hiç şansı olmazdı. Bu bir uzlaşma olsa bile kendimi ondan daha fazla yükün altına girerken görüyordum. Sonunda gerçekten bunu yapacaktım. Bir kez olsun onun yükünü ben taşıyacaktım. “Kızlara karşı biz.”

Ryke parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirirken bir anlığına önerimi değerlendirdi. Sonra kahverengi gözlerini benimkilere çevirdi. “Kurulun beni asla olduğum gibi kabul etmeyeceğini söylüyordun.” Zor olacaktı, yine de bir şansımız vardı. Biz Jonathan’ın oğullarıydık. “Neden benimle çalışmak istiyorsun?”

“Çünkü sen benim kardeşimsin,” dedim hiç duraksamadan. “Sana karşı olmaktansa seninle takım olmayı tercih ederim.”

Ryke’la savaşılamazdım. Sonuna kadar, ikimizden biri seçilene ka-

dar yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Belki bir gün Connor ile Ryke benden uzaklaşırdı ve artık destek için onlara yaslanmama gerek kalmazdı.

En son alkol almamın üstünden sadece dört ay geçmişti, bu yüzden onların korkuları zamanla bana ait olmaya başlamıştı. Nüksetme korkusuyla doluydum. Ona ihtiyacım vardı.

Ağabeyime ihtiyacım vardı.

Sandalyemde doğrulup güvenle omuzlarımın duruşunu düzelttim. “Peki benimle sefil olmaya ne dersin, Ryke Meadows?”

Bunu kabul etmek onun için zordu.

Gözlerinde görebiliyordum. Kabul ederek, beni bile isteye yaşamamın kesin olduğu bir işkenceye maruz bırakacaktı. Bunu yapmaktansa beni yenmeyi tercih ederdi. Ben de onu yenmeyi tercih ederdim ama cam kapılardan ilk kez geçip kurulun yargılarıyla karşılaştığım o ilk başlangıçta bunu yapabileceğimden emin değildim.

Kendi başıma kaçmadan önce dayanmak için bir koltuk desteğine ihtiyacım vardı. Bu destek ya Ryke Meadows ya da bir şişe içki olacaktır. İkincisinin olmasına izin veremezdim.

Yapmam gereken şey buydu. *Lütfen. Evet de.*

Ayağa kalktığında ben de aynı şeyi yaptım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Sonra elimi tutup diğer avucunu sırtıma bastırarak bana sarıldı. “Tamam,” dedi. “Bunu birlikte yapalım, küçük kardeşim.”

Kaslarım sonunda gevşedi. Tüm gece boyunca ilk defa rahatladım.

Birbirimizden ayrıldığımızda kapıya bir şey çarptı. İkimizin de irkilmesine neden olan ses tekrar geldi, bu defa daha yumuşak bir güm-bürtüydü.

Bir adım öne çıktığımda Ryke elini uzattı. “Ben hallederim.” Dikkatle kapıya ilerleyip hafifçe araladı. Sonra çabucak ardına kadar açtı.

Daisy uzaklara dalmış şaşkın bakışlarla kapının diğer tarafında duruyordu.

Yüzünden okunan endişeyle, “Daisy?” dedi Ryke. Elini onun yüzüne doğru salladığında kız gözünü bile kırpmadı. “Siktir,” diye küfretti.

“Uyurgezer,” diye tahmin ettim.

“Evet” Daisy omuzlarını süssün. Ninova 1 x 1 1 1

kildi. “Bunu yeni ilaçlarını almaya başladıktan sonra birkaç kez yaptı.” Bir elini nazıkçe onun omuzlarına koyup zorlamadan yatağa doğru yönlendirdi.

Geri çekildim. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

Daisy lacivert yorganın üzerine oturduğunda, “Hayır, iyiyim,” dedi Ryke. Bacaklarını yatağın üzerine kaldırabildi. Daisy gözlerini kapatırken onu battaniyenin altına soktu. “Lanet olası derecede harika,” diye mırıldanıp bana doğru bir bakış attı. “Eminim Greg sabah yatak odasında olmadığını fark edecektir.”

“Ona geceyi Lily’yle geçirdiğini söyleyeceğim.”

Ryke şaşkınlıkla geri çekildi.

Kapıya doğru yöneldim. “Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin,” diye hatırlattım. “Ben de sana yardım edebilirim. Bunu biliyorsun, değil mi?” Sesimdeki zehri duyabiliyordum. Ondan arınabilmeyi diliyordum ama belki de bu imkânsızdı.

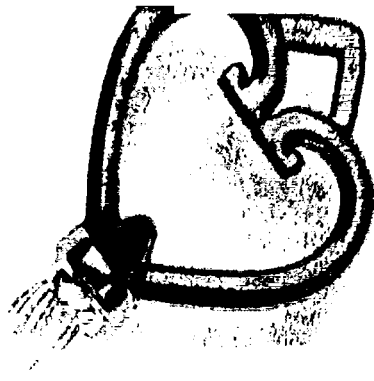
Birkaç kez başını salladı. “Minnettarım.”

“Benden sadece seks tavsiyesi isteyemezsin. Sana bir kere bunu verdim, sen reddettin. Bir adam ancak bu kadarını kaldırabilir.”

Ryke zayıf bir gülümsemeyle bana ortaparmak gösterdikten sonra dikkatini tekrar yatağındaki sarışın kıza çevirdi. Yarın Puerto Vallarta’ya gidiyorduk. Ryke’in planlarından Daisy’nin haberi yoktu. Aynı şekilde kızlar da bilmiyordu.

Doğum günü için ona sürpriz yapacaktı.

Umarım iyi bir sürpriz olurdu.

Bölüm 17

LILY CALLOWAY

“Alkolsüz *margarita*,” diye onuncu kez vurguladım. İspanyolca çevirisi, İngilizcemden o kadar uzak olamazdı. İçimde otuzlu yaşlardaki barmenin bu cümleyi anladığına dair bir his vardı. Adam “hayatımı yaşayıp” doğruca şişeden tekila içmem gerekiyormuş gibi gülüyordu. Karnım bar tarafından kapatılmış durumdaydı, bu yüzden sebebimi fiziksel olarak göremiyordu.

Biraz İspanyolca konuştuktan sonra *shot*’ları doldurmaya başladı.

Gözlerim kocaman açıldı. “Hayır, hayır, hayır.” Zamanı tersine çeviren bir süper gücüm varmış gibi elimi salladım. Keşke öyle olsaydı ama onu daha iyi şeyler için kullanabilirdim. Güçlerimi elde ettiğimde onları böyle şeylere harcamayacaktım.

Gece kulübü yavaş yavaş insanlarla doluyordu. Çok renkli flaş ışıkları dönüp duruyor, hoparlörlerden Latin müzikleri yükseliyordu. Elektronik müzik olmasa da son derece dans edilebilir şarkılardı. Benden A++ almıştı.

“Hamileyim,” dedim barın arkasına gizlenmiş göbeğimi işaret ederek.

İçkileri bana doğru iterken bakışları omzumun arkasına doğru yükseldi. “Bu senin erkek arkadaşın mı?” İngilizce konuşabiliyor muydu?

İçten içe inanılmaz öfkelenmiş olsam bile muhtemelen dışarıdan kıyıya vurmuş bir deniz anası gibi görünüyordum. Omzumun üzerin-

den bakıp kimden bahsettiğini kontrol ettim. 110 kiloluk korumam Garth ellerini önünde kavuşturmuş bir şekilde arkamda duruyordu. Kaslı olmaktan çok göbekliydi. Kel kafası ışıktaki parlıyordu ama bana korkutucu görünüyordu.

Üstelik *babam* olacak kadar yaşlıydı.

Bu yüzden barmene dönüp Rose Calloway bakışları atmaya çalıştım. "Hayır, o benim erkek arkadaşım *değil*."

"Peki ya şu?" Eğlenen bir gülümsemeyle tekrar omzumun üstünü işaret etti. Benimle dalga geçiyordu. Ancak gösterdiği yöne bakıp Hawaii tişörtü giyen sarışın, kısa boylu koruma Mikey'yi ve kapalı alanda siyah güneş gözlükleri takan Dave'i gördüm. Dave, Poppy'nin orta yaşlı korumasıydı. Mikey ise Daisy'nin korumasıydı. Sanırım etkisini düşünürsek, Rose'un biber gazı da onun koruması sayılırdı.

Tam zamanında kız kardeşlerim ortaya çıkarak barı ve etrafımı sardı. Sonunda rahat bir nefes alabilmiştim.

"Cidden hamile bir kadına içki servis etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Rose buz gibi bir sesle.

Barmen çaktırmadan göğüslerine bakmaya çalışıyordu.

"Ben de hamileyim," diye çıkıştı Rose. "Hamile *olmasaydım* bile gözlerine tuz atardım." Gerçekten tuzluğa uzandığında Daisy onu koldan yakaladı.

"Doğum günümde kavga etmek yok, hatırladın mı?" Ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak müziğe eşlik ediyordu.

"Bugün doğum gününden *sonraki* gün," diye hatırlattı Rose. "O kapı çoktan kapandı." Ryke'in doğum günü için yaptığı tüm planları ona söylemeden ayın yirmi birine ertelemesine hâlâ sinirliydi. Bir kez daha işin dışında kalmıştı.

Benim de haberim yoktu. Bu planlar erkeklerin birlik olduğuna dair başka bir kanıttı, belki de küçük kız kardeşimizden sır saklayamayacağımızı düşünmüşlerdi.

Ne olursa olsun Ryke'in, Daisy'nin on dokuz yaşına basmasını kutlamak için bugünü seçmesi iyi olmuştu. Annemiz Daisy ile vakit geçirmek istemişti. Bu yüzden Ryke sabah ve öğleden sonra için ATV*

* Amerikan Ulusal Standartlar Enstitüsü tarafından tanınlandığı şekliyle hafif ticari araç, dörtlü bisiklet veya dörtlü olarak da bilinen arazi aracıdır. (ç.n.)

gezisiyle *bungee jumping* planlamıştı. Rose ve benim katılmamız mümkün değildi, zaten Daisy de katılmamızı istemezdi.

Şimdi biraz içki içip dans edecektik. Benim için alkol kısmı iptaldi.

Rose barmenle girdiği “kim önce pes edecek” bakışmasına devam ediyordu. Barmen artık onu arzulamıyor, sadece kızdırmaya çalışıyordu. Bu da Connor’ın herkesten daha iyi yaptığı bir şeydi. *Connor nerede?*

Başımı çevirdiğimde Poppy’nin sıcak bakışlarıyla karşılaştım. “Henüz dönmediler,” dedi merakımı anlayarak.

Kayboldukları ya daha kötü bir şeyin olduğu endişesiyle midem düğümlendi. Telefonumu kontrol ettim, Lo’dan yeni bir mesaj yoktu. Erkekler yemekten sonra bizden ayrılmışlardı. Bir puro dükkânına gitmek istediklerini söylemişlerdi ama daha önce Ryke’m ya da Lo’nun isteyerek sigara içtiğini hiç görmemiştim.

“Kim hamile *değil* o zaman?” dedi barmen seksi bir ses tonuyla. İstenmeyen hormonlarımı uzakta tutabilmek adına ona fazla bakmama çalışıyordum. Kardeşlerimle birlikte büyükten küçüğe sıralanmış gibi barın önünde dikiliyorduk.

Poppy sıranın diğer ucundaki Daisy’yle kendisini işaret etti. “Biz *değiliz*.”

“Yüzüme vur,” diye patladı Rose.

Poppy gülümsedi, hepimiz gibi Rose’un çıkışlarına alışmıştı.

Daisy kolunu omuzlarıma doladığı sırada barmene bakıp, “Onun doğum günü,” dedim 1.80 boyundaki kardeşimi işaret ederek.

Barmen sanki “*becermen gereken kişi o*” demişim gibi tüm dikkatiyle Daisy’ye odaklandı. Niyetim kesinlikle bu değildi. Söylediğimi çürütmek için dudaklarımı araladım ama adam arzulu bir bakış atmak yerine Daisy’nin yanağı boyunca uzanan yara izini fark edip tepkisini gizlemekten aciz şekilde yüzünü buruşturdu.

Daisy kibarca gülümsese de ağırlığını öne doğru vermişti. Kalçasını dürtüklediğimde bana *sorun yokmuş* gibi zayıf bir şekilde gülümsedi.

Öyle hissettirmiyordu.

* Bireylerin yüksek bir yerden aşağıya atladıkları ve esnek bir halatla yukarı çekildikleri, heyecan verici bir etkinliktir. (ç.n.)

Barmen çoktan içkileri Poppy ve Daisy arasında paylaştırmaya başlamıştı. Birinin benim için olduğunu göstermek amacıyla başımın tepesine dokunarak, “İki alkolsüz *margarita* istiyoruz,” dedi Rose. “Eğer içine alkol ekleyip bebeğimi zehirlersen fena halde canını yakarım.”

Adam güldü.

“Şaka yapmıyordum,” diye vurguladı Rose.

“Babası kim? Kel olan mı?” Tekrar başını sallayarak korumaları işaret etti. Neden sürekli Garth’in çocuklarımızın babası olduğunu söyleyip duruyordu ki? Bu rahatsız ediciydi.

Rose bakışları ve manikürlü tırnaklarıyla barmeni yok etmeden önce, “Bu çok kaba,” dedi Poppy.

“Sizi kulüp boyunca takip ettiler,” diyerek fikrinin sebebini açıkladı barmen.

“Onlar bizim korumalarımız.” Daisy durumu açıklığa kavuşturdu. Beyzbol şapkasının altındaki saçlarını düzelterip şapkayı bu sefer doğru olacak şekilde tekrar taktı. Bu şekildeyken sarı bukleleri yara izini örtüyordu.

“Bunu biliyor zaten,” dedi Rose sarı-yeşil gözlerini Daisy’nin üzerinden hiç ayırmadan.

Barmen *margarita*’larımıza tükürecekmiş gibi geliyordu. Zaten artık ondan bir şey istemiyordum.

Ancak Rose bir konuda haklıydı. Bizi *tanımamış* olsa bile onların koruma olduğunu anlamalıydı. Kulübe gelerek -özellikle de hep birlikte olduğumuz için- üzerimize daha çok dikkat çekmiştik. Şimdiden telefonlarıyla fotoğrafımızı çeken, bize bakıp birbirleriyle fısıldaşan insanları görebiliyordum. Üç ya da dört kez hayranlarım yanıma gelip imza almak ya da fotoğraf çektmek istemişti.

Amerika Birleşik Devletleri dışındaki insanların benimle ilgilenmesi beni her zaman şaşırtıyordu. *Philly’nin Prensesleri* ailemi o kadar büyük bir üne kavuşturmuştu ki, bazen bunu idrak etmekte bile zorlanıyordum. Şu anda dünya çapında tanınıyorduk. Kendi normallik balonumda yaşamak çok daha kolaydı. Asıl çılgınlık dışarı çıktığımız zaman başlıyordu.

Poppy ve Daisy bardaklarını tokuşturup tekilalarını kafaya dikerken barmen içkilerimizi hazırlamaya başladı. “Erkekler size mesaj attı mı?” diye sordum kardeşlerime.

Hepsi telefonlarını kontrol etti.

“Hayır.” Daisy telefonunu yeniden şortunun cebine soktu. Farkında olmadan Ryke’in doğum günü için ona yaptığı yeşil ve sarı renkli kenevir bilekliğe dokunmuştu. İçinde mağazadan alınabilecek diğer tüm şeylerden daha fazla sevgi barındıran basit bir hediye idi.

İyi iş çıkarmıştı.

“Sam’den de mesaj yok,” dedi Poppy.

Rose başını iki yana sallasa da aramızda bir mesaja cevap yazan tek kişi oydu.

Barmen daha fazla *shot* bardağına tekila doldurup Daisy’ye bir bardak daha uzattı. “Doğum günü kızı için.” Şimdi ona karşı çok tatlı davranıyordu. Acaba bunun sebebi yarasını saklaması mıydı, yoksa ona acıması mı?

Her iki durumda da düşünmek acı veriyordu.

“Yaşını tahmin etmeme izin ver,” dedi gülümseyerek.

Tekrar telefonumu kontrol ettim. Mesaj yoktu. Tırnaklarımı ısır-
maya başlayınca çabucak elimi indirdim. Gerçi ablam beni çoktan ya-
kalamıştı, alevli bakışları altında kavruluyordum.

Barın üzerindeki içki peçetelerinden birini döndürürken, “Yalnız-
ca seninkini tahmin etmeme izin verirsen,” diye yanıtladı Daisy.

Adamın yüzü aydınlandı ve kollarını tezgâha dayayarak kardeşime baktı. Tüm vücudunu baştan aşağı inceleyen bakışları Daisy’nin uzun bacaklarında oylanmıştı. “Sadece hamile olmadığından emin olmak istedim.”

Rose şiddetli bir küfür mırıldandı ama sadece *penis* kısmını duyabildim. Poppy anaç bir şekilde onun bileğini kavradı. Tutuşu aynı zamanda, “Soğukkanlılığını koru,” diyordu.

Heykel gibi donup kalmaları karşısında ben de ortamdan tamamen soğumuştum. Tatilimiz şu ana kadar sorunsuz geçmişti. Babam dışında pek drama yoktu ama işler kesinlikle bir yerde yanlış bir yola

sapmak zorundaydı. Sanırım o gece, bu geceydi. Sadece o anı bekliyor, fırtına bulutlarının toplanmasını izliyordum.

“Fırında bir bebek yok,” dedi Daisy basitçe ama odağı adamdan çok peçetedeydi.

“Yirmi beş yaşındasın,” diye tahmin etti barmen.

Daisy yalandan nefesi kesilmiş gibi yaptı. “Nereden bildin?”

“Yüzlerle aram iyidir,” dedi adam gülümseyerek.

Rose homurdandı.

Başta biraz gülsem bile adamı Daisy’nin ince ve atletik vücudunu izlerken gördüğümde gülüşüm soldu.

“Sıra sende,” dedi adam.

Daisy bir *shot* daha atıp tekilayla ıslanmış dudaklarını yaladı. “Seksen dokuz ya da yetmiş dört yaşında olabilirsin.”

“İyi deneme,” dedi barmen. “Otuz iki yaşındayım.”

Tekrar yalandan şaşırmış gibi yaptı. “Haklı değil miydim yani? Sağ gözünün kesinlikle biraz kör olduğunu düşünmüştüm.”

Adamın dudakları aşağı doğru büküldü.

“On dokuz yaşındayım,” diye karşılık verdi Daisy. “İyi denemeydi.”

Gülümsememi tüm yüzümü kaplıyordu. Bu harika bir cevaptı. Beşlik çakması için elimi kaldırdığımda Daisy avucuma vurdu.

Barmenin yüzündeki şok ifadesi çabucak geçti. “Bu benim için bir şey ifade etmiyor,” dedi. “Amının kardeşlerinininkinden daha sıkı olması dışında.”

Ona yumruk atmak üzereymiş gibi görünen Rose hariç hepimizin ağzı açık kalmıştı ama onun da bunu yapması mümkün olmadı. Bir çift el arkasından beline dolanmıştı.

Connor.

Ryke ölümcül bakışlarını barmene çevirmiş halde aniden Daisy’nin yanında belirdi. *Siktir.* “Lily.” Lo kulağıma adımlı fısıldadı.

Göğsüm rahatlamayla yükseldi. Hepsi dönmüştü, herhangi bir zarar görmemişlerdi. Poppy’nin kocası Sam de Ryke gibi tıraşsızdı ve yüz hatları diğerleri kadar erkeksiydi.

Ryke’m sıkılı yumruğunda bir kese kâğıdı vardı. *Purolar,* diye dü-

şündüm. “Sana ne sikim söyleyeceğimi bile bilmiyorum,” diye hırladı barmene.

“Ben biliyorum,” dedi Lo alayla. Ardından Ryke ve Daisy’yi işaret etti. “Onlar birlikte, seni sikik aptal. O yüzden dilini tutup sekiz kişiden yalnızca üç tanesi senin boğulmanı dilediği için kendini şanslı say.” Sanırım bu sırada Ryke, Rose ve kendisini kastediyordu. *Çabuk hiddetlenen üçlü.*

Sersem gibi gülümsemenin hiç sırası değildi, yine de gülümsüyordum. Şu ana kadar bir takım olduklarını hiç görmemiştim.

“Bence bu işi bitirelim gitsin,” diye tehdit etti Rose.

Connor arkasında durduğu yerden ateşini ölçüyormuş gibi elini alnına götürdü. Rose onun kolunu ittirdi. “Öfkenin tek başına bir beyni kaynatıp kaynatamayacağını görmeye çalışıyorum,” dedi Connor.

“Beynim mükemmel çalışıyor,” dedi Rose. “İğrenç bir insan gördüğü anda *ölmeli* diyor.”

Connor’ın sırtışı kulaklarına varıyordu. “Beyninin hiç merhameti yok, sevgilim.”

Rose cevap veremedi çünkü barmen araya girip suçlayıcı bir şekilde Daisy’yi işaret etti. “Benimle flört ediyordu. Erkek arkadaşı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.” *Aman Tanrım.*

Daisy’nin yüzü bembeyaz oldu. “Yapmadım...”

Daisy’ninkine *hiç* benzemeyen tiz bir ses tonuyla, “*Seninkini tahmin edeyim,*” diye taklit etti barmen.

Elini Daisy’nin omzuna koyarak, “Siktir git,” diye araya girdi Ryke. “Gel hadi, Dais.”

Barmen olayın peşini bir türlü bırakmıyordu. “Ben sadece doğruyu söylüyorum.”

“Ben de sana *siktir olup* gitmeni söylüyorum,” diye hırladı Ryke.

Araya girdim. Evet, onca insan arasından olaya müdahale eden kişi bendim. “*Margarita* sende kalabilir,” dedim. Prensiplerim gereği onun elinin değdiği hiçbir şeyi içmeyecektim. Kız kardeşimi zan altında bırakması hiç hoşuma gitmemişti.

Arkamı döndüğümde sadece Rose’un değil, Poppy ve Daisy’nin de aynı şeyi yaptığını görüp şok oldum. Bu hareketin lideri bendim, du-

varın yanındaki açık deri kanepeye doğru ilerledim. Bu yürüyüş, bize doğrultulan telefon kameralarının ilgi odağı olmayı da içeriyordu. Buna rağmen hepimiz güvenli bir şekilde hedefe ulaşarak kanepeye yerleştik.

Hepimize yer kalması için Lo'nun bacaklarının arasına oturup göğsüne yaslandım. En çok burayı seviyordum.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bir süredir yoktun," diye fısıldadım.

Gözleri hançer gibi keskindi ve içimden bir ses bunun barmen yüzünden olmadığını söylüyordu. "Dışarıda bir sürü turist vardı."

Buna inanmıyordum. Şubat ayındaydık, üstelik çok kalabalık olmayan gece kulübündeki insanlar çoğunlukla yerli halktan oluşuyordu. "Bana yalan mı söylüyorsun?" Bir iç çekerken yüzüm düştü. Gerçekten durumumuz erkekler kızlara karşı mıydı?

Yüzünü buruşturup bana doğru yaklaştı, dudakları kulağımın dibindeydi. "Bütün gün üç adam tarafından takip edildik. Onları atlatmaya çalışıyordum."

Kaşlarım çatıldı. "Ne tür adamlar?"

"Paparazzi değiller," diye açıkladı hızlıca. "Tatile gelmişler ya da burada yaşıyorlar ama Ryke'la beni ATV parkında bir türlü rahat bırakmadılar. Sadece bizden bir tepki almaya çalışıyorlardı." Çenesi buz gibi kaskatıydı.

Kollarımdan aşağı soğuk bir ürperti indi. "Özellikle bir şey söylediler mi?" Ben, Lo ve Ryke arasındaki üçlü söylentileri aklımdan geçti.

"Bilmiyorum," dedi sinirle.

"Ama... sesleri duydun, değil mi? Yakındalar mıydı?" Yoksa duyuma mesafesinin dışında mıydı?

Lo dişlerini gıcırdattı. "Sadece İspanyolca konuştular."

Ah.

Ah.

Bu tavrı, Ryke'in tüm konuşmaları çevirmediği anlamına geliyordu. Onun kadar akıcı bir şekilde İspanyolca konuşabilen Connor da çevirmemiş olmalıydı.

"Bu çok sinir bozucu," diye mırıldandı Lo. İçmek gibi kötü bir tepki vermesinden, incinmesinden korktukları için onu sansürlüyorlardı.

Cılız kollarımı göğsüne doladım. "Ben sana inanıyorum."

Güçlü bir nefes aldığını hissettim, ardından şakağımı öptü. “Seni seviyorum, Lil.” Kolları beni sıkıca sardı.

Ben de seni seviyorum, Loren Hale. Aniden beni tekrar öptü, bu defa hedefi dudaklarımdı. Telepati gücü olmadığı için (henüz) tüm konuşmayı gözlerimin yaptığını varsaymak zorundaydım.

Ryke’in elindekine bakarak, “Kese kâğıdında ne var?” diye sordu Daisy. Düşüncelerim yön değiştirdi. Ryke hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor, sadece kahverengi torbayı tutuyordu. Daisy’nin yara izinin üstüne dökülen saçlarını inceledi. Sonunda beyzbol şapkasını çalıp (şapka zaten onundu) ters bir şekilde kendi kafasına taktı. Bizimi yanımda sıkışmışlardı, grubumuzdaki diğer iki çift de karşı kanepeye sıkışarak oturmuştu.

Sam kocaman bir gülümsemeye Poppy’nin kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Poppy ise olabilecek en komik hikâyeyi dinliyormuş gibi gülüyordu. Rose’un “mide bulandırıcı” olarak niteleyeceği bir manzaraydı, şu anda bu tepkisini gözlerini devirerek ifade ediyordu.

“Mutluluğunuzu biraz azaltabilir misiniz?” diye çıkıştı Rose.

Lo kollarını omuzlarıma dolayıp beni iyice kendine çekti. “Rose’un mutluluğa ve çocuklara alerjisi var. Boynuzları bu yüzden çıkıyor.”

“O zaman sen de aynı dertten mustarip olmalısın,” diye karşılık verdi Rose. “Bir aynaya baksana.”

Nefesimi tutarak bu cümleyle birlikte tartışmanın bitmesini umut ettim.

“Benim boynuzlarım elmaslarla kaplı değil,” dedi Lo. “Yani aynı değiliz.”

Rose’un dudakları yavaşça yukarı kıvrılmaya başladı. Loren Hale az önce Rose Calloway’i *gülümsetmişti*.

Bu kesinlikle bir ilkti.

Connor karısının omzuna belli belirsiz masaj yapıyordu. Rose şu anda onun yüzündeki karşı konulmaz gülümsemeyi görseydi muhtemelen onunla daha ateşli bir tutkuyla mücadele ederdi.

İnek yıldızlar resmen alev almıştı. Tabii kötü bir şekilde ya da kalıcı olarak değildi, bu *asla* olmayacaktı. Kendi kendime başımı onaylarcasına salladım.

“Millet,” diyerek tek bir kelimeyle dikkatimizi üzerine topladı

Connor. Daisy'yle kendi dünyasında yaşayan, kese kâğıdının içindekileri çoktan çıkarmış olan Ryke'a doğru kayan bakışlarını takip ettim.

Plastik bir kutuydu. Kapağını açıp kutuyu Daisy'nin kucağına bıraktıktan sonra cebinden bir çakmak çıkardı.

Yaptığını fark edince kalbim kabardı ve düşüncelerimi onaylamak için kutuya baktım. İçinde bir dilim erimiş çikolatalı pasta duruyordu.

Connor'ın sırtışı, Daisy'nin ılık ılık parlayan bulaşıcı gülümsemesinin yanında hiçbir şeydi. Hepimizin dudaklarının kıvrılmasına yol açmıştı, Rose bile inci gibi dişlerini gösteriyordu.

Çikolatalı pasta.

Bu dört adamın aradığı şey puro değil, buydu.

Bu muhtemelen gördüğüm en tatlı, en nazik jestlerden biriydi çünkü Daisy'nin bayıldığı bir şeydi.

Ryke mumu yakıp sert, şefkatli bir elle kardeşimin saçlarını karıştırdı. Ardından hep birlikte "iyi ki doğdun" şarkısını söylemeye başladık.

Daisy bize baktığında gözleri yaşlarla doldu. Doğum gününü önceden kutlamış olsak da bu seferki farklıydı. Artık hepimiz daha yakındık. Sonunda Ryke ile birlikteydi. Sanki hayatlarımızın yapboz parçaları birbirine tam olarak uymaya başlamıştı.

Şarkıyı bitirdiğimizde aceleyle gözlerimin altını sildim.

Rose'un da hareketimi tekrarladığını görünce parmağımı ona doğrultarak şaşkınlıkla baktım. Geçen hafta izlediğimiz filmin sonunda ağlamaya başladığımda *üstesinden gelmem* gerektiğini söylemişti.

Dudaklarını oynatarak, "*Kapa çeneni*," dedikten sonra hızla ekledi. "*Hormonlar*." Tamam, sürekli aynı durumu kullandığım için hormon kartını oynamasına izin verecektim.

Daisy mumu üfleyip hiç beklemeden parmağını çikolataya daldırdı. Parmaklarını emmek yerine *-edepsiz anlamda söylemiyorum-* Ryke'm dudaklarını bir çizgi halinde çikolatayla çizdi.

"Lil," diye uyardı Lo. Tekrar kasıklarına doğru kaymıştım. Bu benim hatam değildi. Birbirlerine bakma şekilleri... bu hayatımda gördüğüm en iyi gözlerle birbirini *becerme* bakışıydı.

Bir saniye sonra iyi pornolarda aranan türden bir şehvetle birbirle-

rine saldırdılar. Sapkın düşüncelerime karşı gözlerimi sıkıca kapattım. Bu çok kötüydü.

Gözlerimi açtığımda öpüşmeleri ortada ve spot ışıklarının altındaydı. Benden başka kimse izliyormuş gibi görünmüyordu. Ciddi bir *dil* kullanımı vardı. Hem de doğru şekilde kullanılıyordu. Ryke öpücüğü derinleştirirken elini onun yüzüne sarmıştı. Daisy bir anlığına ondan uzaklaşarak zevk dolu bir çığlık attı.

Vay canına.

Bu o kadar fiziksel ve patlayıcı bir öpücüktü ki, gerçekten bir ateş gösterisini hak ediyordu.

Diğer çiftler sohbet edip flörtleşirken Lo aniden ayağa kalktı. “Benimle gel,” diye fısıldadı kulağıma.

Başımı önümdeki sevgi gösterisinden *uzağa* doğru çevirerek, “İyi-yim,” dedim hızlıca. *İzleme, Lily.* İçimdeki iğrenç, utanç verici suçluluk duygusunu gömmeye çalışıyordum. *Onlar burada yoklar,* diye kendime defalarca tekrarladım.

Kaşları havalanırken, “Biliyorum,” dedi Lo. Dürüst olduğunu göstermek için gülümsedi.

Ona inanıyordum.

“Benimle gel, aşkım,” diye tekrar etti.

Bütün iyi-kötü yerlerim sızlıyordu. *Evet.* Bir rüyadaymışım gibi ayağa kalktım. Küçük kanepeler alanından çıkıp dans pistine doğru ilerledi. Geri geri yürürken başını müziğin ritmine uydurarak sallıyordu. Salsa yapmamız gereken bir şarkıydı. Alev alev yakan pürüzsüz vokalleri ve melodik bir ritmi vardı.

Lo’nun koyu gri bisiklet yaka tişörtü üzerine tam oturuyordu. Göğsünde, ok ucu şeklinde bir kolyesi vardı. Bir süre önce, yirmi birinci doğum günü için ona verdiğim bir hediye-ydi. Tişörtünün altındaki karın kaslarının sıkılaştığını görebiliyordum, özellikle vücudunu şarkıya göre hareket ettirmeye başladığında iyice belirginleşmişlerdi. Kızlar kıkırdarak onu videoya çekiyordu, telefonlarını en yakın arkadaşlarına doğrultmuş durumdaydılar ama onun gözleri sadece benim üzerimdeydi.

Küçükken bana dans etmeyi öğretmişti.

Her zaman kimse onu izlemiyormuş, kimse bu kısa zaman diliminde ona zarar veremezmiş gibi hareket edebilirdi.

Okuldan atılmadan önce üniversitedeki son yılında benimle dans etmeyi reddetmişti. *Her seferinde*. Barda öylece oturup ona her sorduğunda kendi başıma dans etmemi söylemişti.

Eskiden böyle değildi.

Bu yüzden şimdi kulübün ortasında, elinde bir içki olmadan onu dans ederken görmek beni ifade edemediğim bir şekilde etkiliyordu. Sanki ruhum hayattaydı. Sanki çok çok derin bir uykudan uyanmıştım.

Yavaşça ona doğru yürürken elini uzattı, yaklaşıp tutmam için bekliyordu.

Ben de tuttum.

Beni hızla göğsüne doğru çektiğinde nefesim kesildi. Kalçaları benimde yoğun bir sıcaklık oluşturacak şekilde benimle birlikte hareket etmeye başladı.

Sarhoş edici gözlerinin altında parladığımı hissediyordum, onu tamamen içime çektim.

Beni etrafımda döndürdükten sonra tekrar göğsüne çekti. Ayaklarım sabit bir tempoyla onu takip ediyor, birbirine karışmış bedenlerimiz her bir parçamı harekete geçiriyordu.

Gitmesine izin vermiyordum.

Birkaç dakika sonra şarkı durdu ve daha yavaş bir ritme geçiş yaptık. Müzikle salındığımız şu anda bir anlam ifade etmese bile cevabını duymak istiyordum. Ne olursa olsun cesaretimi toplayarak, “Benimle dans eder misin?” diye sordum. Her şeye rağmen hâlâ reddedilmekten, her zaman gelen o tanıdık yanıtı korkuyordum.

Yuvarlak yüzümü kavradığında parmakları saçlarımda kayboldu. Dudakları kıvrılırken, “Evet, aşkım. Seninle dans ederim,” dedi yumuşacık bir sesle.

Bölüm 18

LOREN HALE

“Kocalar eşlerini, erkek arkadaşlar da kız arkadaşlarını seçemez. Hatta tam tersi de olmaz.” Poppy *rom* ve *Fizz* karışımı içkisini yudumlarken oyunun kurallarını belirliyordu. Duvar kenarındaki deri koltuklara yerleştikten sonra Poppy, Daisy, Connor ve Sam adına VIP şişe servisi için ödeme yapmaya karar vermiştik. Boktan barmenlerle uğraşmak yerine her şeye razıydık. Genellikle birimizin çılgına dönmesiyle sonuçlanmasına rağmen *Doğruluk mu, Cesaret mi?* oynamak bile ondan daha iyiydi.

Lily kucağımda oturuyordu, biraz önce dans ettiği için teni terle parlıyordu. Gerçekten güzel zaman geçirmiştik. Bunu sandığımdan daha çok özlemiştim.

Onu göğsüme bastırdım, arkadaşlarımız ve ailemizi ekip ortadan kaybolamayacağımız için memnundum. Tam burada olmak, yaşadığımız şu an mükemmele en yakın şeymiş gibi hissettiriyordu.

Sam fotoğraflarımızı çekmekle kalmayıp bar taburelerinin üzerine çıkarak video çeken insanlara dikkatle baktı. “Bu oyunu başka bir zaman oynayabilir miyiz?” diye sordu. “Bu gece yaşananlar ne olursa olsun, onları temizlemeleri için *Fizzle*’ın basın danışmanlarını aramak zorunda kalmayı gerçekten istemiyorum.”

Kendisi *Fizzle*’ın pazarlama müdürü gibi bir şeydi. “Sammy,” dedim başımı ona doğru eğerek. “Şaperonluk yapmak gözeneklerinin o

kadar derinine işlemiş ki, hiçbir yüz maskesi onu çıkaramaz. Bunu anladım ama biz *on* yaşında değiliz.”

Connor söylediğimi başka bir şekilde ifade etti. “Hepimiz videoya alınmaya alışkınız. Bazılarımız diğerlerinden daha samimi anlarda videoya alındı.” Sohbet eden bir ses tonuyla konuşuyordu, sert değildi. Lily’yle seks kasetlerimiz porno sitelerinde dolaşıyor olsaydı *kıyameti* koparırdım. Connor’ın bu istenmeyen ilgiyi kendi yararına kullandığının farkındaydım ama bu tür bir mahremiyet ihlali Rose’un içini kemiriyor olmalıydı. İlk kaset yayınlanalı bir yıldan fazla olmuştu, son duyduğuma göre internete düşen toplamda *beş* video vardı.

Onun bu yorumu üzerine Rose gerilerek kollarını göğsünde kavuşturdu. “Benim bir kadeh şarap içebileceğim zamana kadar kimse-nin seks kasetlerinden bahsetmesine izin yok.” Başını hızla kocasına çevirdi. “Buna *sen de* dahilsin.”

“Bir noktaya parmak bastım,” dedi Connor sıradan bir şekilde.

“O zaman bunu ben odada değilken yap,” diye karşılık verdi Rose.

Fransızca tartışmaya başladıklarında onları duymazdan geldim. Kanepemizin diğer ucunda Ryke kolunu Daisy’nin beline dolamış bir şekilde oturuyordu, Daisy de yanağını onun omzuna yaslamıştı. Lily’yle dans etmeyi bitirdiğimizde Daisy ve Ryke ortalıkta yoktu. Poppy gizlice tuvalete gittiklerini söylemişti. Sevişmek için kaçmışlardı.

Belli oluyordu.

Dönüşlerini görmek düşündüğüm kadar rahatsız edici değildi. Belki de Lily’nin benim kucığımda oturması gibi birbirlerinin üzerine çıkmadıkları içindi. İnsan içinde birbirine sevgi gösterme unvanının sonsuza dek üzerimizde kalacağını farkındaydım. Korkutucu olan şeydi ki, biz sadece arkadaşken de hep birbirimize dokunuyorduk.

Bu içimize işlemişti. Onu göğsüme daha çok çektiğimde nefesi sığlaştı. Dürtülerini kontrol etmek için çabalayarak düzenli nefesler alıp vermesini izliyordum. Rahatlaması için kolunu ovdum. Gayet iyi gidiyordu.

Sam votka sodasını kavradı. “Biz yine de zarif olmaya çalışalım.”

“*Doğruluk mu, Cesaret mi?* doğası gereği çocukçadır. Zarif bir oyun arıyorsan satranç ya da *Scrabble* oynayabiliriz. Ancak karımı

yenemezsiniz, kesinlikle beni de yenemezsiniz. Yani sizin için eğlen-
ce seviyesi pek yüksek olmaz. Tabii ben keyif alırım,” diyerek sırtıttı
Connor.

Kibirli ifadesi karşısında ıslık çaldım, ben de gülümsüyordum.

“Doğruluk mu, Cesaret mi? oyunu kimse fazla ileri gitmediği süre-
ce sorun olmaz,” dedi Sam. Gözleri benim üzerimdeydi.

Ona saldırgan bir bakış attım. Cidden bana on iki yaşındaymışım
gibi davranmasına gerek yoktu. Barmene söylediklerim kadar çirkin,
iğneleyici bir karşılık dudaklarımın ucuna kadar gelse de yuttum.
Sam’i o seviyeye koymak istemiyordum, beni biraz sinirlendirmeye
başlamıştı.

Connor sessizliği doldurdu. “Bazı zebalar çizgilerini değiştiremez.”

Ryke araya girdi. “Bana sıkık bir zebra mı diyorsun, Cobalt?”

“Alınmayın,” dedi Connor söylediğini inkâr etmeden. “Neredeyse
her hayvanın krallıkta bir rolü vardır. Zebaların bile.”

“Öyle mi?” diye cevapladı Ryke sertçe. “Peki ben sıkık bir zebra-
sam sen nesen?”

Connor’ın masmavi gözleri, umutsuzca arzuladığım bir açıklıkla
dolu bir şekilde benimkilere çevrildi. Yüzü kayıtsız, boş bir ifadeye
bürünmüştü. “Sen hangi hayvan olmak istiyorsun, sevgilim?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Seçme hakkım mı var?” İçimden bir ses eğer
dürüst davransaydı daha düşük sayılabilecek bir hayvanı seçeceğini
söylüyordu. Yanımdayken dikkatli davranıyordu. Bu durum uzun sü-
redir devam ediyordu. İçten içe bana da ağabeyim gibi zebra demesini
dilediğim sırada kaşlarım gerildi.

Ryke söylenmeye başladı. “Ben bu lanet olası şeye saçmalık diyo-
rum.”

Kocasının elini sıkıca tutarken, “Bunun adı aslında *adam kayır-
ma*,” diye araya girdi Rose.

“Adam kayırma *tam bir* saçmalık zaten,” dedi Ryke.

“Katılıyorum,” diyerek destekledi Rose. Nadiren olsa da Ryke’la
takım olmasından nefret ediyordum. Üzerimize doğru ilerleyen bir
buldozerden farksızlardı. Birbirlerine karşı olmalarıyla baş etmek çok
daha kolaydı.

“Saçmalıklar bir yana,” dedi Connor bu tartışmayı hızla geride bırakarak. “Oyunu kim başlatıyor?”

“Lily başlamalı,” dedi Poppy. Çoğunlukla sessiz duran Lily’yi işaret ediyordu. Grup tartışmalarında daha çok gözlem yapar, gürültücü ya da atılgan davranmazdı. Bu yüzden kendisine gösterilen tüm ilgi karşısında yanakları kızardı.

“Ahh...” Soru soracak birini bulmak için başını sağa sola çevirip durdu. Düşüncelerinden daha emin hale geldikçe sırtı dikleşti.

“Rose,” dedi ablasına dönerek.

Rose bacak bacak üstüne attı, sanki bir üniversite sınavı sorusuna cevap verecekmiş gibi tetikteydi. Elbette oyuna katıldığı için mutluydu.

“Doğruluk mu, cesaret mi?”

“Doğruluk,” dedi Rose hemen.

“Şaşırmadık,” dedim sırf onu sinirlendirmek için.

Sarı-yeşil gözleri beni delip geçiyordu.

“Hmm,” dedi Lily. Yüzü giderek daha çok kızarıyordu. Onun aklını okuyamasam bile kafasında neler döndüğüne dair güçlü şüphelerim vardı.

“Seksle ilgili bir soru olabilir,” diye kulağına fısıldadım. Oyunun amacı buydu zaten, işler pisleşecekti.

Lily’nin gözleri endişeyle Sam’e kaydı. Evet, onu uzun zamandır tanıyordu. Sevdigi, sevmediği şeyleri ya da ailesinin diğer tarafını bilmediğimiz için biraz mesafeli olduğumuz ağabeyimizle konuşmak gibiydi. Durumu daha da garipleştiren bir diğer konu ise birlikte çalıştıkları için Greg’le yakın olmalarıydı.

Sam telefonunu kontrol etti. Hiçbirimizin kendini utandırmasına fırsat kalmadan bunun bir an önce bitmesini umuyordu.

“Ah, asil Kaptan Amerika,” dedim kuru bir sesle. “Kulaklarını kapat bakalım.”

Sam telefonunu cebine koydu. “Neden?”

“Sen onun ağabeyi gibisin, ayrıca babasıyla çalışıyorsun.”

Sam’in yüzündeki kafa karışıklığı açıkça okunuyordu.

Tanrı aşkına. “Bunu senin için açıklamalı mıyım?”

Hâlâ bomboş bakıyordu.

“S... E...” diye hecelelemeye başladım.

“Anladım,” dedi Lily’nin bakışlarından kaçınarak. “Peki bu konu hakkında gerçekten konuşmalı mı?”

Lily’nin göğsü alçaldı.

“Evet,” diye çıktım. “O bir insan ve insanlar *Doğruluk mu, Cesaret mi?* oynarken seksle ilgili sorular sorar.”

Sam bu çıkışım karşısında başını iki yana salladı. “Ben sormam.”

“O zaman sen bir sürüngen olmalısın, Sammy. Git de başka yerlerde sürün.”

“Lo,” diye araya girdi Poppy. “Nazik ol.”

“Peki, anne,” diye karşılık verdim. “Baba, beni de cezalandıracak mısın?”

Sam de en az benim kadar keyifsizdi. Kimsenin Lily’yi utandırmasına izin vermeyecektim. Seks bağımlılığı konusunda Sam’in kafasının karışık olduğunu biliyordum. Çoğu insan aynı durumdaydı ama şüpheleri Lily’nin zihnine bir şeyler yerleştiriyordu. O etrafta yokken bunları yüksek sesle söyleyebilirdi. *Tamam*. Lily şu anda bu tarz aşâğılâyıcı yorumları hiç umursamadan karşılayabilecek kadar rahat bir noktada değildi.

“Bence her şey bir oyun olmalı. Genelde öyledir zaten,” diyerek konuşmaya katıldı Daisy.

“Ben sadece siz kızların yanında daha çekingen oluyorum,” dedi Sam yeni bir farkındalıkla.

Sinirlerim biraz yatıştı. “Bu yüzden sana kulaklarını kapatmanı söyledim.”

O anda aklında bir ampul yandı. “*Şimdi anlıyorum*,” dermiş gibi bakıyordu. Çoğumuz birbirimizin yanında fazlasıyla rahattık ve Sam bunu anlamaya başlıyordu. Bu yüzden başıyla onayladı ancak risk almayı seçerek kulaklarını kapatmadı.

“Tamam, buldum.” Lily ellerini dizlerimin üzerine koyarak araya girdi. Boğazını temizledikten sonra, “Rose, en çok hangi pozisyonu seviyorsun?” diye sordu. Cümlesini kekelemeden kurabildiği için gülümsemesi genişlemişti.

Rose kucagında duran Connor'ın elini, tenini morartacak bir güçle sıkıyordu. Lily'nin seks kasetleri konusunu gündeme getirmesi Rose için daha kötü ve çok daha garip olurdu, bu yüzden sevgilim yumuşak davranıyordu.

“En sevdiğim pozisyon, Connor'ın en sevmediği pozisyon.”

“Bunun adı yalan ya da cesaret değil, sevgilim.” Connor elini uzattı, Rose'un saçlarını bir omzunun üzerinde toplayarak diğer tarafı çıplak bıraktı.

Rose dudaklarını büzdü, köprücükkemikleri siyah elbisesinin altından belli oluyordu. “Peki... En sevdiğim pozisyon misyoner.” Kısa bir an duraksadı. “Birkaç değişiklikle.”

Bunu duyduğu anda, Connor onu kanepenin üzerinde becermeye hazırmış gibi görünmeye başladı.

Çenemi kapalı tutamadım. *Alışkanlık*. “Kelepçeler, kırbaçlar ve ‘evet, efendim’ söylemlerini kastediyor.”

Rose bana doğru atıldı. Ne *sikim*...

Rose lanet olası masanın üzerinden fırlamadan hemen önce içgüdüsel olarak geri çekildim. Aynı anda Connor onu belinden yakaladı. Aşırı derecede hamileydi ve olimpiyatlarda sıırıyla atlama yapıyormuş gibi davranıyordu.

Ona garip bir bakış attım. “İntikam için bebeğini feda ediyorsun demek, aferin.” O kadar alçakça bir laf etmişim ki, kelimeler dudaklarımın arasından çıktığı anda pişman oldum. Kalbim sıkışarak tekliyor, aynı anda beş kez atıyormuş gibi hissettiriyordu.

Connor yüzüne yerleşmiş, “*Kapat şu konuyu*,” diyen bir ifadeyle bana baktı. Rose şiddetle Fransızca bir şeyler söylerken Connor onun başının arkasını tutuyordu.

Ryke'a baktım.

Ağabeyim iç geçirdi ama sonunda onları ele verdi. “Connor'a asla *efendim* dememiş.”

Connor'ın sinirinin bozulduğu yüzünden okunuyordu. Ryke'in aralarında geçen özel Fransızca konuşmaları anlamasından hiç hoşlanmıyordu. Bu yüzden Ryke'a *İtalyanca* bir şey söylemesine şaşırmadım. Ryke aynı dilde cevap verip aynı kızgınlıkla el hareketleri yaparken Lily'nin gözleri kocaman açıldı.

Kollarını neredeyse yüzüme vuracak şekilde öne uzattı. “Hani daha fazla gizli dil olmayacağını söylemiştik?”

Araya girdim, bu tartışma dizisini başlattığım için şimdiden üzgündüm. “Yanlış anladım,” dedim Rose’a bakarak. “Bunu kabul ediyorum. Tanrı aşkına, üç şeyden sadece birini doğru bilsem şaşırmazdım.”

Rose bu defa sert duruşu ve odaklanmış gözleriyle bana daha özgüvenli bir şekilde bakıyordu. Cinsel tercihlerini kabullenerek, “Üçte ikisi doğrudu,” dedi dürüstçe.

Başımı salladım. “O kadar da ezik değilmişim,” dedim kuru bir sesle. “Şok edici.”

Biraz daha sakinleşti. İşte bu ilginçti, buz kraliçesini sakinleştirmiştim. Bugünün geleceğini kim bilebilirdi?

Başını bana doğru çevirerek, “Connor’ın zeki insan güçlerinin bir kısmını miras alıyor olabilirsin,” diye fısıldadı Lily. O da benimle aynı şeyi fark etmişti.

Ona gülümsedim. “Evet, belki de.”

“Ya da bunca zamandır zaten bu güce sahiptin, sadece haberin yoktu.” Bu fikir karşısında gözleri parlıyordu.

“İlki daha olası,” dediğimde kaşlarını çatmasını bekliyordum. Bunun yerine bana sıkı sarılarak ne olursa olsun beni sevdiğini söylemeye çalıştı.

Derin bir nefes alıp her türlü gerginliği serbest bırakırcasına geri verdim.

Saniyeler sonra bir garson masamıza geldi. Poppy’ye yeni bir bardak *rom* ve *Fizz* getirdi. Daisy’ye bir tekila *sunrise*, Connor’a da bir kadeh şarap uzattı. Poppy pipetini içkisinin içinde döndürürken Rose’a seslendi. “Sıra sende.”

Rose elbisesinin eteğini düzelterek Connor’a döndü. “Doğruluk mu, cesaret mi, Richard?”

“Onu seçemezsin,” diye hatırlattı Poppy. “Çiftlerin partnerlerini seçmesine izin vermiyoruz.”

Rose dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. “Bu saçma kural...” Bu defa ablasını hedef aldı. “Doğruluk mu, cesaret mi?”

Poppy’nin kasları tükettiği içkinin etkisiyle gevşemişti, kocasının

göğsüne yaslanarak oturuyordu. Toplum içinde öpüşmekten çok sarılıyorlardı, hatta tartışmaya başladıkları zaman genellikle başka bir odaya geçiyorlardı. Onların tamamen normal olması, yanımızda geçirdikleri zamanda hepimize hayatımızın uç noktalarında nasıl gezindiğimizi ve nadiren “iyi” bir duruma girdiğimizi hatırlatıyordu.

Connor çok kibirliydi.

Rose çok gergindi.

Daisy çok çılgındı.

Ryke çok agresifti.

Lily çok garipti.

Ben çok nefret doluydum.

Sam ve Poppy tam olarak uygundu.

Acaba hepimizin uğruna çabalaması gereken ideal kişilik onlar mıydı? Yoksa doğamızı kabullenip olduğumuz gibi devam mı etmeliydik?

Kısa bir süre düşündükten sonra, “Cesaret,” dedi Poppy.

“Bana omuz masajı yap.” Rose ablasına, “*acele et,*” dermiş gibi parmaklarını şıklattı.

Elbette bu oyundan yararlanmanın bir yolunu bulacaktı.

Poppy koltukta kız kardeşine yaklaşıp parmaklarıyla Rose’un omuzlarına masaj yapmaya başladı. Rose sanki her şey onun lehine işliyormuş gibi huzurlu görünüyordu.

“Loren,” dedi Poppy. “Doğruluk mu, cesaret mi?”

Gerginlikle, “Doğruluk,” dedim. Aslında cesaret benim için çok daha kolay olurdu. Fakat bencilce, Lily’yi herhangi bir neden yüzünden kucağımdan indirmek istemiyordum. Onun olduğu yerden memnundum.

“Bu odadaki kaç kişiyi çıplak gördün? Adlarını da söylemelisin.”

Başımı yana eğdim. “Tam senden hoşlanmaya başlıyordum, Poppy.”

“Hep böyle söylüyorsun,” dedi sıcak bir tavırla.

Gerçekten söylüyor muydum? Yaptığı yorumu zihnimde bir kenara atarak cevabımı hesapladım. *Tanrım.* “Dört kişiyi çıplak gördüm. Tabii ki, Lily. Ryke.”

Ryke *suçluymuş* gibi hızla kaşlarını kaldırdı. Etkinlikler için tek

odada hazırlanmak zorunda kaldığımızda böyle oluyordu. İkimizin de umurunda değildi.

“Connor,” diye ekledim.

Connor şarap kadehini bana doğru kaldırdı.

“Maalesef bir de Daisy.” Evimizde çıplak gezdiği için ona ters ters baktım. Sadece bir anlığına görmüştüm ama bu süre, umutsuzca silmeye çalıştığım bir imgenin zihnime kazınması için yeterliydi.

Şakacı bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim.”

Ryke rahatsız bir şekilde kıpırdansa bile hiçbir şey söylemedi. Bu konunun onu çok üzdüğünü sanmıyordum. Ancak onun, Lily’yi soyunurken görmesi düşüncesiyle neredeyse yüzümü buruşturacaktım. İğrenç duygular tarafından istila edilmişim.

Hayal etmekten ya da hakkında konuşmaktan hoşlanmadığım çok şey vardı. *Bebeğin babası kim?* söylentilerinden başlayıp Ryke ve Lily’nin seks hakkında konuşmalarıyla biten çok fazla konuya uzanıyordu. Ryke ile Daisy’nin öpüşme seanslarının Lily’yi tahrik etmesi geçici ve hormonları tarafından körüklenen bir durumdu. Bu yüzden daha sakindim, bununla yaşayabilirdim.

Beni huzursuz eden kısım bahsettiğim diğer şeylerdi.

“Peki ya Rose?” diye sordu Daisy bana aniden. “Onu sülük olayında çıplak görmemiş miydin?”

Rose’un ağzı açık kaldı. “Loren...”

“Süpürgeni kılıfına sok,” dedim ona. “Sana bakmaya bile çalışmadım. Birincisi, *hayır*.” Yüzümü buruşturdum. “İkincisi, Lily’ye odaklanmıştım.” Kızların gölde çıplak yüzdükleri o yolculuğu hatırlıyordum. Hepimiz üstlerindeki sülükleri temizlemeye çalışıyorduk. Birbirimizin sevgililerine, eşlerine ya da arkadaşlarına... adına her ne denirse, göz atmak aklımızdan geçmezdi.

Rose yeniden gevşeyip Connor’ın göğsüne yaslandı.

Daisy’ye doğru başımı salladım. “Doğruluk mu, cesaret mi?” Cesareti seçeceğine dair bahse girerdim.

Bir an için tereddüt etti, yanağı hâlâ Ryke’in göğsündeydi. Gözleri buğuluydu ve çakırkeyifti, belki sarhoş olmak üzereydi. Bu gece o ka-

dar şiddetli bir alkol arzusu hissetmemiştim. Etrafta benim dışımda ayık kalan başkaları da olunca daha kolaydı.

Daisy başını kaldırarak beni şaşırtan bir cevap verdi. “Doğruluk.”

Aklımda bir soru belirdi. Pislik birinin soracağı türden bir soruydu. Daisy için normalde her zamanki kindar, hafif cezalandırıcı doğamı yumuşatmayı *denerdim*. Ancak bu defa reflekti, kendimi dizginleyemeden hızla dilimden dökülüverdi. Karşımdakinin Rose olmadığını bir an için unutmuştum.

“Ryke yüzüne boşaldığı sırada Connor odaya girince ne kadar utanmıştın?”

Tüm kız kardeşlerin çenesi resmen yere düştü. Daisy kanepeye yığılıp kaldı, tamamen dehşete düşmüş şekilde gözleri kocaman açılmıştı. Grup içinde hâlâ saklanan birkaç sırdan birini açığa çıkarmış olabilirdim.

“Neredeyim ben?” Sam’in eğilerek Poppy’ye mırıldandığını duydum. Elleriyle gözlerini kapatmıştı. Daisy’yi neredeyse ezelden beri tanıyordu.

Connor şarap kadehine doğru gülümserken Ryke kafamı koparmak istiyormuş gibi görünüyordu. Belki de Connor’ın kafasını koparırdı.

Connor’a bakarak, “Ona söyledin mi?” diye hırladı Ryke.

“Sanım bir ay önce söyledim,” diye itiraf etti Connor. “İyi bir hikâyeydi. Kendime sakladığım için suçluluk duydum.”

“Siktir git,” diye küfretti Ryke.

Rose kocasının göğsünü yumrukladı. “Onları bastın mı?”

“İstemedim oldu,” dedi Connor basitçe. “Gerçi zamanlamam kötüydü ya da mükemmeldi. Nasıl baktığınıza göre değişir.”

“Buna iyi bakabilmenin tek bir sıkık yolu bile yok,” diye karşılık verdi Ryke.

“O anda odaya girmemiş olsaydım Daisy’nin yüzüne boşalacağını sanmıyorum.”

Ryke inledi. “Konuşmayı kes artık.”

“Daisy?” dedi Lily. Küçük kız kardeşini teselli etmek için uzandığını görmek, anında kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. Böyle hissetmeyi hak ettiğimi biliyordum.

“Sorun yok,” dedi Daisy yumuşakça. Ardından gerçekten irkildi. “Yani olanlar hoş değildi...” Gözlerime baktı. “Neredeyse şu an kadar utanç vericiydi.”

Ryke zamanda geri gidebilmeyi diliyormuş gibi burun kemerini sıktı.

Evet, şimdi bok gibi hissediyordum. Kaslarım gergin dalgalar halinde kasılıyordu. Sanki ağzımı her açtığımda bir şekilde bu acıyı hissediyordum. Çok sığ bir pişmanlıktı, hep yüzeye çıkmanın bir yolunu buluyordu. Buna rağmen onu hâlâ orada, tam eşikte tutmayı tercih ediyordum.

Beni babamdan ayıran şey, hissettiğim suçluluk duygusuydu.

Bunu biliyordum.

Ryke’in uzanarak Daisy’yi kucağına almasını izledim, böylece aşağılanmışlık hissiyle olduğu yere yığılıp kalmamıştı. Kolunu sevgilisinin köprücükkemiklerinin etrafından göğsünün üstüne doğru koruyucu bir şekilde sardı. Connor’la bana “*şu anda sizden lanet olası derecede nefret ediyorum*” bakışları atmaya devam ediyordu. Babamızın bakışlarının yanında onunkiler çok zayıf kalıyordu. Connor hiç tedirgin değildi, sadece şarabını yudumluyordu.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordu Daisy aniden Lily’ye.

Lily kaskatı kesilerek, “Doğruluk?” dedi kararsız bir şekilde.

Loren Hale’in siki kaç santim? sorusunu bekliyordum. Onun yerinde olsaydım, kindar bir soruyla karşılık verirdim. Rose da aynısını yapardı. Beni utandırmak için her şeyi denerdi. Bu soru beni kızdırmazdı ama gönüllü bir şekilde paylaşılmasını isteyeceğim bir şey değildi.

Bana karşı fazla nazik davranarak, “Lo’yla ilgili en sevmediğin şey ne?” diye sordu Daisy.

Lil çenesini bana doğru kaldırdığında bakışlarımı ona çevirdim. “Sayfaları kırıştıracığımı *düşündüğün* için çizgi romanı tutmama izin vermemen.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. “En büyük sorunun bu mu, aşkım?”

“Sandığından çok daha sinir bozucu,” diyerek kararlılıkla başını salladı.

Çizgi romanlarımı fazla sahipleniyordum, bu durum kendimi bil-

dim bileli değişmemişti. “Senden başka kimsenin çizgi romanlarımın yüzde yetmiş beşini ödünç almasına izin vermem.”

“Bunu takdir ediyorum,” dedi Lily. “Ama bazıları benim çizgi romanlarım.”

“Bu da doğru.” Demek tüm çizgi romanları fazla sahipleniyordum.

Sorma sırası tekrar Lily’ye geçmişti, bu defa gözleri Ryke’a odaklandı. Onun tarafına bakıyor, aynı zamanda bakışlarını kaçıyordu. *Harika*. Hem kurgusal hem de gerçek olanlar dahil, temelde tüm erkek nüfusundan tahrik olmasına rağmen hâlâ ondan korkuyordu.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordu sessizce.

“Cesaret,” dedi Ryke. Lily’nin tedirgin tavrıyla daha çok sinirlenmişti. “Bana bakabilir misin?”

“Hayır.”

“Neden bir hastalığım varmış gibi davranıp duruyorsun, Lily?” diye inledi.

Yeniden kıpkırmızı kesildiğini gördüğümde bu işi Lily için kolaylaştırmak adına araya girdim. “Soru sorma sırası sende değil.”

Ryke bana öfkeyle baktı. “Şu anda gerçekten seninle konuşmak istemiyorum.”

İyi. Zaten asık suratının suçlusu çoğunlukla bendim. Lil’i dürttüğümde hemen doğruldu.

“Otuz saniye boyunca... amuda kalk.”

Sam bu iffetli cesareti duyduğunda nihayet ellerini gözlerinden çekti. Babalığın onu daha muhafazakâr yapma ihtimali olup olmadığını merak ediyordum.

Elim Lily’nin karnına kaydı. *Tekmele*, diye aptalca emrettim oğlumuza.

Evet, hiçbir şey yapmadı. Sonunda başparmağımla karnının üzerinde daireler çizmeye başladım. Lily elini benimkinin üzerine koydu. Ciğerlerimdeki havayı dışarı atmaya çalışıyordum.

Çocuk sahibi olduktan sonra ne kadar değişebileceğimi kavrayamıyordum. Daha iyi bir versiyonuma mı, yoksa daha kötü bir versiyonuma mı dönüşeceğimi merak ediyordum.

Daisy talebi yerine getirebilmesi için ağabeyimin kucağından kalk-

tı. Ryke da ayağa kalkıp avuçlarını kolayca yere koydu ve bacaklarını dikleştirmek için üst bedeninin gücünü kullandı. Ceptelefonu flaşları anında dalgalar halinde yayılmaya başladı.

Lily ağabeyimi izlemiyordu bile ama Daisy kanepenin kolçağından eğilerek erkek arkadaşına bir şeyler fısıldıyordu. Komik bir şey söylüyor olmalıydı çünkü onu dinleyen Ryke'in yüzündeki karanlık ifade bir nebze olsun aydınlanmıştı.

Süresini doldurduğunda kolayca ayağa kalkıp kanepeye döndü. Daisy'yi tekrar kucakladı.

"Yuvarlanacağını ummuştum," diye takıldı Connor. "Daha karnını okşayamadım bile."

Ryke hiç eğlenmiyordu. Bu sefer ona ortaparmak bile göstermemişti. *Siktir.*

Connor etkilenmemiş gibi davranıyordu ama ağabeyimin gözlerindeki -saldır diyen o bakış- daha önce hiç bize yönelik olmamıştı. Connor'a seslenerek, "Cesaret mi, siktiğimin cesareti mi?" diye sordüğünde geri çekildim.

Connor şarabını bitirip boşalan kadehi iki kanepenin arasındaki sehpa koydu. "Kendi uydurduğun dilde, her kelimenin yanma küfür eklemenin sonraki kelimenin anlamını değiştirdiğini biliyorum ama geri kalanımız için o kelimeler aynı kalıyor."

"Cesaret mi, siktiğimin cesareti mi?" Ryke geri adım atmıyordu.

Connor karısının elini bırakarak kızgınlığını gizlemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını ovdu. Gerçi bundan emin olamıyordum. "Bana verdiğin tek seçeneği seçiyorum."

"Loren'ı öp. Otuz saniye boyunca," dedi Ryke hiç duraksamadan.

Evet.

Bir taşla iki kuş vurmuştu.

Midem bir ağrıyla sıkıştı.

Gözlerim genel anlamda beni inceliyormuş gibi görünen Connor'a kaydı. İfadesini okuyamıyordum ama kesinlikle çoğu insanın olacağı gibi rahatsız değildi.

Cinsel tercihime bu cesareti gerçekleştirebilecek kadar güveniyordum. Tek endişem bize çevrilmiş olan kameralar ve bu durumun

kendi itibarımdan çok onu nasıl etkileyeceğiydi. Cobalt Şirketi'nin CEO'su olduğu için kaybedecek daha çok şeyi vardı.

Sam'in yine gözlerini kapattığını fark ettim, bunlar yaşanmıyormuş gibi davranıyordu. Belki gerçekten olmazdı yaşanmazdı.

"Sikik şeyi yapamıyor musun?" diye meydan okudu Ryke. Connor'ın "çocukça" bile olsa herhangi bir oyunu bıraktığından şüpheliydim.

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan, "Sadece seçeneklerimi tartıyorum," dedi Connor. Rose'a bu konuda benzemiyordu. Ryke'in meydan okuması, Rose'u istenileni yapmaya teşvik ederdi. Yapmadan bırakamayacak kadar gururluydu ama Connor hareketleri konusunda daha mantıklıydı.

Sonra ayaklarının üzerinde durup bana, "Ayağa kalk," diye emretti.

"Emin misin..."

"Gelecek tepkilerle başa çıkabilirim," derken gözleri kısa bir süreliğine Ryke'a kaydı. Ne yaptığını anlamıştım. Ryke'la olan arkadaşlığına o kadar değer veriyordu ki, şartlarını eşitlemek için magazin dergilerindeki yeni bir manşeti göze alıyordu. "Ayağa kalk."

Tanrı aşkına. Kalkıyorum, kalkıyorum. Lily'yi kucağımdan indirip Daisy'nin yanındaki mindere bıraktım. Yüzümü Connor'a çevirerek ayağa kalktığımda bizi ayıran tek şey sehpaydı.

Bu nasıl olacaktı ki? Benden beş santim daha uzundu, ayrıca kimin başlatacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dudaklarımı gergin bir şekilde yaladım ve bunun endişeli olmaktan çok seksi görünüp görünmediğini merak ettim. Elimle ağzımı silerken başımı çevirip Lily'ye baktım. "Sakin izleme." Lanet olsun, *bundan* tahrik olmasını istemiyordum.

Eliyle gözlerini kapattığında Connor'a döndüm.

Rose anlayamadığım birkaç Fransızca kelime söyledi ama Connor cevap vermedi. İçimden bir ses Ryke anlayabildiği için cevap vermediğini söylüyordu. Rose oflayarak İngilizceye döndü. "Loren, korkmuş görünüyorsun. Belki oturmalısın."

Sesi her zamankinden daha kibardı. Connor'a doğru baktım. *Korkmuş görünüyorum çünkü kocan inanılmaz baskın.*

“Sen bir antilopsun, o da bir aslan,” dedi Rose aniden. Bir antilobu kovalayıp beslenmek için onu öldüren bir aslan hayal ettim.

Omuzlarım bu gerçek karşısında gerildi. “Öyle mi?” Connor’ın arkasındaki Rose’a baktım. “Sen de mi bir antilopsun?”

“Ben onunla aynı cinstenim,” diye cevapladı.

“*Toujours*,” dedi Connor ona. Bu Fransızca kelimeyi anlamıştım çünkü hep söylüyordu.

Her zaman.

Connor’a döndüğüm anda eli başımın arkasını kavradı.

Dudakları benimkilere dokundu.

Kaslarım kaskatı kesilmişti çünkü dudaklarımızı beceriksizce birbirine bastırmak yerine beni gerçekten öpüyordu. Hiçbir zaman sahip olamayacağım kadar özgüvenliydi.

Dudakları benimkilerin üzerine kapandığında gözlerimi açmadan elimden geldiğince onu takip etmeye çalıştım. Eylemi kontrol eden taraf Connor’dı ve bunun için ona minnettardım. Eli boynuma kaydığında kendimi onun kol kaslarını kavrarken buldum. Ciğerlerim hava almak için çırpınsa bile tüm oksijeni başka bir yere hapsettim.

“On beş saniye,” dediğini duydum Poppy’nin.

Daha önce hiç, bir erkekle öpüşmemiştim ve bu gerçeği belli ediyor olmalıydım. Son üç saniyede Connor’ın dudaklarıma karşı sırtıttığını hissettim. Yemin ederim, en tuhaf şeyler onu eğlendiriyordu.

“Vakit doldu,” dedi Poppy.

Aynı anda birbirimizden ayrıldık. Dudaklarım baskıdan dolayı hafifçe sızlıyordu. Daha önce kaç erkekle öpüştüğünü merak ettim. Bu öpüşmeden sonra, onun için bir ilk olduğumdan ciddi şekilde şüpheliydim. Aksine inanmam için çok fazla işaret vardı.

Connor başparmağıyla dudağını ovarken bana göz kırptı ve Ryke’a döndü. “Ödeştik.”

Ryke başıyla onayladı, kaşları şaşkınlıkla havalanmıştı.

“Bunun ateşli olduğunu düşünen başka biri var mı?” diye sordu Daisy çakırkeyif gülümsemesiyle.

Connor’ın onu merakla incelemesine neden olarak, “Fena değildi,” dedi Rose ilgisiz bir tavırla. Benden nefret edip Connor’a âşık olduğu

ve az önce *öpüştüğümüz* için Rose'un ikimizden birine saldırmasını bekliyordum.

Umurunda bile değildi. Bu ikisini çoğu zaman aklım almıyordu.

"Bekle, bekle, bekle." Lily kelimeleri hızla sıraladığında içime bir panik yayıldı. Dikkatimi anında ona yönelttim, hâlâ elleriyle gözlerini kapatıyordu. "Ne kadar ateşliydi? Bunu bilmem gerek!" İyi olduğunu gördüğümde omuzlarım rahatladı.

"Sağlam bir sekiz derecesinde," dedi Daisy. Tabii bunu söylerken sadece Ryke'a bakıyordu. Şu anda birbirlerine "*becer beni*" bakışları atıyorlardı. Bu tamamen yanlıştı. "Mastürbasyona değer."

Yüzümü buruşturdum. "Kes şunu."

"Connor'ın egosunu okşuyorsun," dedi Rose kız kardeşine.

Lily tamamen başka bir renge bürünmüştü, kıpkırmızıydı. *Okşamak. Şu anda* o lanet şey sırasında olduğumdan daha fazla ürperiyordum.

"Tüm cinsel ilişkilerim mastürbasyona değer," dedi Connor. "Bu yeni bir şey değil." Gerçekten milyonlarca insan onun karısıyla seks kasetlerini izleyerek mastürbasyon yapıyordu.

Yavaşça alkışlamaya başladım, bir an sonra Ryke da buna katıldı.

Connor'm gülümsemesi genişledi.

Komik olan şey, kulüpteki diğer insanların da alkışlamaya başlamasıydı. Gülümsediğimi hissedebiliyordum. Arada aşağılayan birkaç kişi dışında hayranlar gerçekten havalı olabiliyordu.

"Demek sekiz," diye tekrar etti Lily hayretler içinde. "Kaçırdığıma inanamıyorum."

Koltuktaki yerime geri döndüm. "Öyle bir şey değildi, Lil."

"Muhtemelen internette aratarsan bulursun," diye ekledi Poppy.

"Porno izlemesi yasak," dedi Rose.

"Bu porno değildi," diye ilan ettim herkese.

"Yani izleyebilir miyim?" Lily'nin elleri hâlâ yüzüne siper olmuş şekilde duruyordu. Şu anda bunu hayal ediyor, muhtemelen gerçekten yaşanan şeylerden çok daha fazlasını düşünüyordu. "Dil kullandınız mı?" diye fısıldadı şüphelerimi doğrulayarak.

"İkisinin de cevabı hayır." Lily'nin ellerini gözlerinden indirdim. Bakışları dudaklarıma kaydı, sanki onların en iyi arkadaşlarımdan bi-

rinin dudaklarıyla birleştğini hayal ediyormuş gibiydi. Beyninde yer etmesini istediğim bir fantezi değildi.

Connor, Rose'un yanına oturup alnını öptü. Rose rahat görünüyordu.

Herkes öyleydi.

Bu nasıl grubumuzdaki gerginliği kırabilmişti ki? Üstelik bir cesaret sorusu sorarak yanlışlıkla *benim* sebep olduğum bir gerginlikti.

Sonra Connor'ın derin mavi gözleri benimkilerle buluştu ve bana gülümsedi. Sadece arkadaşları için ayırdığı, içten bir gülümsemeydi.

Connor araya girdiğinde tartışmaları kesip atabilirdi. Kaynama noktamı azaltarak arkadaşlığımızı sağlam tutabilirdi, ayrıca daha az önce öpüşmemize rağmen azıcık bile garip davranmıyordu.

O hayatımın bir parçasıydı.

Tanrıya şükürler olsun.

Aslında, Connor'a şükürler olsun, demek. *Evet*, diye gülümsedim. *Connor cümleyi bu şekilde tekrar kurmamı ister.*

Düzenleme

Ny.ozlem

Bölüm 19

LILY CALLOWAY

Gece kulübünden sonra yatımıza dönebilmek için kaldırım boyunca rıhtıma doğru ilerledik. Poppy'yle birlikte kollarımızı küçük kız kardeşimizin beline dolamıştık, yürüyüşünü çoğunlukla biz destekliyorduk. Daisy'ye yaklaşıp, "Dökül bakalım," dedi Rose.

Rose erkeklerin bizden önce öğrendiği malum cinsel kaçamakla ilgili detayları istiyordu. Doğrusu biraz daha fazla bilgi sahibi olmayı ben de istiyordum. Oral seksle ilgili her şey, gereğinden çok daha fazla ilgimi çekiyordu.

Daisy cevap verip Rose'un isteğini gerçekleştirmedi. Bunun yerine geceyi, dolunayı ve ısıltılı yıldızları içine çeker gibi derin bir nefes aldı. Yumruklarım gelişigüzel havaya kaldırarak, "MERHABA, MEKSİKA!" diye bağırdı.

Yaklaşık on metre önümüzde yürüyen dört erkek aynı anda bu tarafa doğru döndü. *Vay be*. Bu seksi bir hareketti. Yüzüm kızarmadan bunu kabul edebilirdim, değil mi?

Kollarımı kontrol ettim.

Hayır, hâlâ kızarıklardı.

Bize doğru bakmayı sürdüren tek kişi Ryke'tı. Tamamen bizden tarafa dönerek elindeki alüminyum folyoya sarılmış *taco*'yla geri geri yürümeye başladı. Bir yiyecek standının önünden geçmiştik, erkeklerin çoğu şu anda *taco* yiyordu. Ben tercihim tatlıdan yana kullanmış, gece atıştırmalığı olarak bir *churro** seçmiştim.

* Bir tür kızarmış hamur tatlısı. (ç.n.)

Daisy erkek arkadaşına odaklandığında neredeyse takılıp düşecekti. "Dikkat et, Calloway," dedi Ryke.

"Sen dikkat et," diye cevap verdi Daisy. Sarhoş haliyle çok iyi bir karşılık verememişti. Onu sıkıca aramızda tutmaya devam ettik.

"Ediyorum zaten." Ryke'in gözleri tamamen Daisy'nin üzerindeydi. "Dikkat ettiğim şey çok ateşli görünüyor."

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu Daisy yumuşak bir sesle. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılırken gözleri hafifçe kapanmıştı.

Rose suçlayıcı bir şekilde onları işaret etti. "Flört etmek yok. Kız kızı vakit geçiriyoruz."

Ryke onu görmezden gelip Daisy'ye cevap verdi. "Sana sonra gösteririm, tatlım." Ardından arkasını dönüp diğer erkeklerle birlikte yürümeye devam etti. Elini Lo'nun omzuna koyduğunda kendi aralarında konuşmaya başladılar. Toplandıkları yerden kahkahalar yükseliyordu. Üstelik Lo'nunki en yüksek çıkan, en içten gelen kahkahaydı ve gerçek mutlulukla doluydu.

Hissettiğim duygularla gözlerim yanmaya başladı.

Loren Hale gülüyordu.

Bu nadiren birleşen bir kelime grubu olmamalıydı ama öyleydi.

Ben en çok o mutluyken mutlu oluyordum. Aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu biliyordum.

Bir süre boşluğa baktıktan sonra, "İyi kız tavlama sözleri var," dedi Poppy.

Daisy'nin kaşları çatıldı. "Ryke'in mi?"

Poppy başıyla onayladı. "Çok tatlıydı." Kardeşimize nazikçe gülümsedi.

"Bir kız tavlama sözü değildi," diye reddetti Daisy kaşlarını çatarak. Aklından geçeni söylediği için biraz şaşırmış bir halde olduğum yerde sallandım. Huzuru koruyan haliyle kıyaslandığında bu Daisy'yi daha çok seviyordum. Ne zaman iyi vakit geçirdiğini ve ne zaman bizim iyiliğimiz için eğleniyormuş gibi göründüğünü anlamak daha kolaydı.

"Söylemek istediğim şey bu değildi." Poppy hafifçe Daisy'nin yan tarafını sıktığında dengem bozuldu. Neyse ki, hemen toparlandım çünkü ben düşersem bebeğim de düşerdi. Bu düşünce beynimi sinirsel bir spazm geçiriyormuşum gibi gıcıklayıp duruyordu.

Boştaki elimle ara sokaktan aldığım, ağzımda eriyen *churro*'yu ısırımdım. Uzun, kızarmış çörek erkek cinsel organına biraz fazla benze-se bile Ryke Meadows'un "*diğer insanların ne düşündüğünü umursa-mama*" tavrını uygulamaya çalıştım. Dudaklarımdan duyulabilir bir inilti bile çıkmıştı. *Umurumda değil.*

Tabii yanaklarımla dirseklerim utançtan yanıyordu.

Bir sonraki lokmayı geciktirmeye çalışarak yavaşça çiğniyordum. Buna rağmen canım çok istediği için erkenden yutuyordum.

"Ryke yüzüne boşaldı," dedi Rose açıkça.

Bu konuya geri dönmüştük. "Ve bize söylemedin bile," diyerek sohbe katıldım.

"Belli ki onun için utanç verici bir andı," dedi Poppy.

Rose kolundaki çantasını düzeltti. "Eğer bana olay yaşandığı anda söyleseydi, ona bir mücevher ve "*siktir git*" elbisesi alabilirdim."

Daisy gülümsedi. "O elbise neye benziyor?"

Rose ona doğru parmağını salladı. "Hayır. Hayır, dikkatimi dağı-tamayacaksın. Connor'dan daha fazla ayrıntı bilmeye ihtiyacım var."

Daisy burnunu kııştırdı. "Bu mümkün değil. Olay anında *oradaydı*."

Tüm bunlar karşısında gözlerim kocaman açıldı. Hayatımda ol-dukça garip anlarla karşılaşmış olsam da böylesini hiç yaşamamıştım. "Hoşuna gitti mi peki?" Muhtemelen en önemsiz soruyu sormuştum. Sadece tekrar etmek istediği bir fantezi olup olmadığını merak edi-yordum.

"Hayır," dedi Daisy yumuşakça. Gerçekten bize içini açmaya baş-lıyordu. Kolları jöle gibi iki yanından sallanıyordu. İçki eklemlerini gevşetip onu sallanan... bir şeye çevirmişti. *Churro*'mun üstüne ök-sürdüm.

Rose kaskatı eliyle sırtımı sıvazladı. "Sana onu yememeni söyle-miştim."

Tatlı bana açık bir şekilde iyi gelmediği için *churro*'yu Rose'un göğsüne doğru ittim. Hoşnutsuz bir şekilde onu kaldırıma attı.

Poppy keskin bir nefes aldı. "Rose, yere çöp atmamalısın." En bü-yük ablamız *churro*'yu yerden alıp bir çöp kutusu bulmak için yanı-mızdan ayrıldı.

Çoktan bir çevreci görevine çıkmış olan Poppy'nin arkasından, "Kuşları besliyorum," diye seslendi Rose.

Daisy'yi tek başıma dik tutmak çok daha zor olsa da bir şekilde idare etmeye çalışarak kalçasının etrafındaki kolumun yerini değiştirdim. Rose bu çabamı görmüş olmalıydı. Hızla Poppy'nin yerine geçip kolunu Daisy'ninkine doladı ve yavaşça ilerlemeye başladık.

"Oral seks yapmaktan nefret ediyorum," dedi Rose aniden bize içini dökerek. Connor'la olan seks hayatından nadiren bahsettiği için dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Belki de Daisy'yi sıkıştırdığından kendisi hakkında biraz bilgi vermenin adil olacağını düşünüyordu. "Söylemek istediğim..." İç çekip gözlerini devirdi. "İlk seferim korkunç değildi ama şu ana kadarki en az sevdiğim şey sayılır. Bu konuda iyi değilim, Connor da kocaman... Aletine iltifat ettiğimden ona *bahsetmeyin*. Lütfen."

Söyledikleriyle havalara uçtum. "Dudaklarım mühürlü." Hayır, aslında değildi. Ağzım kalıcı olarak açık kalmıştı, yine de kardeş bağımız için sır tutabilirdim. Rose daha önce bana sırları konusunda güvenmişti.

"Senin hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Daisy bana çakırkeyif bir gülümsemeyle.

"Evet," dedim kızarmadan. *İşte bu! Başarı.* "Kontrol hissini ve Lo'yu... izlemeyi seviyorum." *Boşalırken.* Kulaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. *Kahretsin.*

"Ben hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadım," dedi Daisy dürüstçe. "Ryke'la bilikteyken benim onu memnun etmemdense, beni memnun etmeyi tercih ettiğini söyleyebilirim. Bu yüzden genellikle onu boşaltmadan beni durduruyor."

"Yaa," dedim. Bu sesi daha önce hiç çıkarmamıştım ama benim kitabımda bu tepkinin verileceği bir an varsa o da buydu. Bazı insanlar kitabıma sapık diyebilirdi, sanırım adını Lily Calloway'in Seksi Zamanlar Kitabı olarak değiştirecektim.

Kulağa hoş geliyordu ve bana daha az ucube gibi hissettiriyordu.

Daisy daha büyük bir gülümsemeyi saklamaya çalıştı. "Meydan okumayı biliyorsunuz." Bize detayları mı anlatacaktı? Onu meraklı bir

şekilde dikkatle dinliyorduk. “Ryke’a *ilk kez* oral yaptığım zamandı ve tam o anda Connor içeri girdi.” Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp peşimizdeki kalabalığın (evet, korumalarımızın arkasından bizi takip eden insanlar vardı) sesleri artmaya başladığı için sesini yükseltmek zorunda kaldı. “Kapının açıldığını duyduğum anda geri çekildim...” Duraksadı.

“O da fışkırdı,” diye tamamladı Rose hiç tereddüt etmeden.

İrkildim. “O terimi kullanmak zorunda mısın?”

“Evet,” dedi Rose kendinden emin bir şekilde. Utandığım için Daisy’nin de daha çok utanmasına sebep olup olmadığımı merak ettim. Bu kırmak istediğim çirkin bir döngüydü.

“Lo daha önce üzerime boşalmıştı,” diye paylaştım. Vay canına, bu biraz iyi hissettirmişti.

Daisy gülümsedi. “Gerçekten mi?”

“Evet, yüzüme de. Artık pek yapmıyor.” Kaşlarımı sertçe çatarak şu anki durumumuzu düşündüm. Kendimi daha sağlıklı hissediyordum ve Lo seksle ilgili tüm bu adımları aylara, hatta daha fazlasına yaydığı için mutluydum. Yavaşlık daha iyiydi.

Hızlı gitmek benim için doğru ilerleme değildi.

Daisy biraz kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Derin bir nefes aldı. “Hiç sadece koşmak istediğin oldu mu? Tüm kıyafetlerini çıkarıp bir caddeden aşağı hızla ilerlemek istedin mi? Tüm gücünü kullanarak, kendinden başka kimse seni durduramayacak şekilde.”

Kulağa özgürleştirici geliyordu ancak bunun aklımın ucundan bile geçtiğini söyleyemezdim. İki dakika acınası bir şekilde koştuktan sonra yüzüstü düşerdim ya da nefesim kesilirdi. Karnımda bebek olsun ya da olmasın bu gerçekleşirdi.

“Hayır,” dedi Rose kesin bir ifadeyle. “Ben koşmam. Hızlı yürürüm.” Yüksek topuklu ayakkabıları keşfettiğinden beri sloganı buydu.

“Teoride kulağa güzel geliyor,” dedim Daisy’ye.

Koşmaya hazırlanmış gibi pozisyon aldı. “Tüm teoriler bir kez olsun test edilmeli.”

“RYKE, DUR!” diye bağırdı Lo aniden.

Kalbim boğazımda düğümlendi. Ryke sörf desenli bir tişörtle yıpranmış şort giyen rasgele bir adamın üzerine atlamıştı. Lo omuzlarından tutarak onu dizginlemeye çalışıyordu.

Ryke'm dudaklarından kötü kelimeler dökülüyordu, üstelik... hepsi İspanyolcaydı. Onlara ulaşmak için daha hızlı yürüdük.

“Gitsenize!” Rose korumalara bağırarak onları sığır güdüyormuş gibi yönlendirdi. “Yardımaınıza ihtiyaçları var.”

“Daisy, Lily ve Poppy'yi korumak için işe alındık. Bu yüzden onların yanından ayrılmayacağız,” dedi Mikey.

Rose ona ters ters bakıp çantasında biber gazını bulmaya çalışırken küfürler mırıldanmaya başladı.

Poppy porselen kafatasları satan bir satıcının standına takıldığı için geride kalmıştı. Koruması Dave, onun başında bekliyordu. Neler olduğunun farkında değil gibiydi. Sam ise Connor, Loren ve Ryke'i yalnız bırakarak Poppy'ye doğru koşuyordu.

“Hainsin,” diye bağırdı Rose ona. “Hemcinslerinin sana ihtiyacı var!”

“Poppy'nin de bana ihtiyacı var!” diye karşılık verdi Sam bağırarak.

Rose dudaklarını büktüğü sırada, erkekleri attıkları her adımda takip eden sörf tişörtlü çocuğu izledim. Yalnız değildi. İki arkadaşıyla birlikte İspanyolca bir şekilde alay ediyorlardı. Göğüslerini şişirmelelerinden, kaslarını germelerinden ve el kol hareketlerinden ne yaptıkları anlaşılıyordu.

Üç adam. Belki de bunlar rasgele insanlar değildi. Lo üç tane adamın gece boyunca nereye giderlerse gitsinler onları rahatsız edip durduğunu söylemişti. Belki onları yine bulmuşlardı.

“Biz... bir şeyler yapmalı mıyız?” Daisy sevgilisine doğru koşmak için tereddüt ediyordu ama ben onun jöle gibi olmuş kolunu sıkıca kavramıştım.

“Hayır, bu işe karışmayalım.” Yine de olaya daha yakın olmak istiyordum. Bu yüzden hızımızı koruyarak ilerlemeye devam ettik.

Ryke İspanyolca konuşurken o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki kulaklarım acımişti. Sesindeki öfkenin altında acı vardı. Lo ise kolla-

rında çırpınırken onu tutmaya çalışıyordu. “Connor,” dedi yardım ister gibi. Connor müdahale etmeden dikkatle karşılarındaki üç adamı dinliyordu.

Sadece bir metre falan uzakta olmalıydık. Sörf tişörtlü çocuk, Ryke ile Lo’ya aynı şiddetle bağırdıktan sonra bir savaş kazanmış gibi alaycı bir gülüş attı. Hayatlarımız halka açıldı. Camdan bir evde yaşıyor-muşuz gibi insanlar duvarlarımıza vurmaktan, bir tepki alarak biraz olsun eğlenmekten zevk alıyorlardı. Oyuncu ya da vitrin mankeni olmadığımızı unutuyorlardı.

Hepimizin aynı duyguları hissedebileceğini unutuyorlardı.

“CONNOR!” diye bağırdı Lo tekrar yardım için. Ryke kollarından kurtulmak üzereydi, ondan çok daha güçlüydü. Bu her zaman bir gerçektir.

“Bırak gitsin,” dedi Connor soğukkanlılıkla.

“Ne?” diye soludu Lo. Bu bana acı veriyordu. Artık ona çok yakındım. Dokunmak için uzandığımda omzumda büyük bir el hissettim. *Garth.*

Beni bir ya da iki adım yana çekti, böylece sallanan uzuvlar tarafından tokatlanmaktan kurtuldum. Daisy elimden fırladı ve Rose onu bırakarak kavgaya doğru ilerledi. Daisy kendi başına dik durmayı başarmıştı, sadece biraz sallanıyordu.

“Connor, *bana yardım et*,” diye yalvardı Lo.

“Etmeyeceğim,” dedi Connor. Ryke’in bu insanlarla kavga etmesini istiyormuş gibiydi. “Sadece gitmesine izin ver, Lo.”

Sonra sörf tişörtlü çocuk, parmaklarıyla bir V şekli oluşturup dilini müstehcen bir şekilde içine soktu. Bakışları değişmiş, tam da benim üzerime çevrilmişti. Tüylerim diken diken oldu.

Lo omzunun üstünden bakarak bu alayın kaynağını buldu.

Bendim.

O anda fark ettim. Tüm bu olanların sebebi bendim.

Belki vajinamın çok büyük olduğunu söylüyorlardı. İğrenç olduğumdan, yüzlerce “yüzsüz” adamla yattığımdan bahsediyorlardı. Hastalıklı ve iğrençtim. Anne olmak için hiç uygun değildim. Bir seks bağımlısıydım, hep öyle kalacaktım. Bundan daha fazlası olamazdım.

Bunların hepsini daha önce duyup sosyal medyada okumuştum ama hiç İspanyolcasına şahit olmamıştım.

Bir adım daha attığımda Lo bana doğru bağırdı. “LILY, GERİDE KAL!”

Kalbim durdu. Sesi kadar, yüzündeki öfke ve acıyla karışık ifade de yerimde donup kalmama sebep olmuştu. Bakışları karnıma kaydı. Bebeğimi tehlikeye atmak istemiyordum, bebeğimi tehlikeye *atmazdım*. Atmayacaktım. Sadece Lo...

Nefesleri düzensizdi. *Lütfen, Lily, der gibi* başını salladı.

Ona başımı sallayarak karşılık verdim.

Güvenliğimi riske atmayacağımdan emin olduğunda ağabeyine geri döndü ve ellerini hızla onun üzerinden çekti. Tam o anda Ryke’in tüm kontrolünü kaybedeceğini, saldırgan tarafının devreye girip bir yumruk atacağını düşündüm. Kendini çoktan kaybetmişti zaten ama yumruklarını hemen savurmadı. Hatta yumruğunu kaldırmadı. İleriye doğru bir adım attıktan sonra durdu.

Her şey çok hızlı gelişti. En uzun adam Ryke’a saldırdı, gözleri onun üzerindeydi. Üç uzun adım atarak parmak eklemlerini Ryke’in çenesine geçirdi. Kalbimin göğsünden fırladığını hissedebiliyordum.

Bu, Ryke’ı beton yola düşüren beklenmedik bir yumruktu.

Diğer iki saldırgan da ona katılıp Ryke’in üstüne atladı. Bu da Lo’nun onları kollarından çekerek bir iki yumruk atmasına sebep oldu.

Bir çift yumruk Lo’nun yüzüne çarptığında irkildim. “Durun!” diye bağırdım saldırganlara. Lo’nun acısıyla sesimi yeniden bulmuştum. Sağımızda karanlık okyanus, solumuzda dükkânlar, tepemizde ay ve görüş alanımızda rıhtım vardı. Bizi demir atmış yata götürecek olan römorkörden *o kadar* uzakta değildik.

“Böyle bir şey olmuyor,” dedi Rose elinde biber gazıyla *daha* ilerleri yürürken. Yanından geçtiği anda Connor onun bileğini yakaladı.

“Ne yaptığını sanıyorsun, sevgilim?”

“Kardeşim için savaşıyorum,” dedi ciddi bir şekilde. O da hamileydi. Benim adıma yumruk yumruğa bir kavgaya girebilecek bir ablaya sahip olduğum için çok sevinsem de bunun için iyi bir zaman değildi.

Daisy bile yerinde kalacak kadar mantıklı...

Düşünce aklımdan geçer geçmez kardeşim ileri doğru koştu. Mikey onu belinden yakaladığında havaya tekmeler savuruyordu. "Bırak ona yardım edeyim."

"Hayır, Daisy," dedi Mikey.

"Bu çok... cinsiyetçi," diye cevapladı Daisy serbest bıraktığı kollarıyla bacakları sallanırken.

Connor'a doğru bakıp, "Katılıyorum," dedi Rose.

"Hayatım," dedi Connor. "Doğmamış çocuğumuz için bir taşıyıcı olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Beni daha fazla kızdırmaya mı çalışıyorsun?" diye karşılık verdi Rose. "Şimdi seni yumruklamak istiyorum."

"Doğruyu söylüyorum. Söylediklerim hoşuna gitmiyorsa bunu dünyadaki yalancılarla tartışabilirsin." Sörf tişörtlü çocuk Lo'nun göğsünün altına *sert* bir tekme attığında hepimizin dikkati dağıldı.

"Lo!" diye bağırdım yere yığıldığında. Karnıma bir ağrı saplanıyordu, daha önceki sakatlığını hatırladım. Paris isyanında kırılan kaburgalarını düşününce gözlerimin kenarlarından sıcak yaşlar süzülmeğe başladı.

"*Lütfen*, düşüncesizce bir şey yapma." Connor dikkatle Rose'u tembihledikten sonra Lo'yu savunup onu kavgadan uzaklaştırmak için aralarına dahil oldu. Gelen bir sağ kroşeyi savuşturdu, kimsenin ona dokunmaması için Lo'nun tepesinde koruyucu bir şekilde durmaya başladı. Sevdiğim adamın betonun üzerine boğuk bir şekilde öksürmesini izledim.

Daha birkaç dakika önce gülüyordu.

Bu çok yanılttı.

Lo'yu tutmak, sarılmak için içgüdüsel olarak öne atıldım. Kollarımı ona dolamak istiyordum ama Garth beni durdurdu.

Ryke dikkatini sörf tişörtlü çocuğa çevirip karnına sağlam bir darbe indirirken Connor'ın elmacikkemiğine bir yumruk geldi. Ryke'in dudağına attıkları bir yumruk sonraki darbeydi. Resmen tüm güçle-

riyle dövüşüyorlardı ve bundan nefret ediyordum. Korumalarımıza dönüp baktım. Hissettiğim her duyguyu, yalvarışımı gözlerimle ifade etmeye çalışıyordum.

Lütfen, onlara yardım edin.

Garth ile Mikey bakışmakla yetindi. Ardından bizim müdahale etmemiz için değil, dövüşe katılabilmek için aynı anda bizi serbest bıraktılar.

Bu hamle, destedeki güçlü kartları öne sürmekten farksızdı. Kav-gaya girdikleri anda Garth çabucak Ryke'ı sörfçü çocuğun üzerinden çekti. Mikey de Connor'a yardım ederek diğer ikisini uzaklaştırdı. Şid-det seviyesi bir milyon derece düşmüştü.

Ryke yere kan tükürüp saldırganlara öfkeyle İspanyolca bir şeyler söyledi. O kadar korkutucu bir kavgaydı ki, bütün vücudumun titredi-ğini Rose uzanıp korkuyla seğiren elimi tuttuğunda fark ettim.

"Onlar iyi," dedi usulca.

"Az önce yaşananlara inanamıyorum," diye mırıldandım. Ryke'ın ellerini havaya kaldırışını izliyordum. "*Tamam. Durdum işte,*" der gi-biydi. Elinin tersiyle kanlı ağzını sildi.

Gün ışıyla yüzleşme, hayranların arasında durma korkularımı yenmiştim. Artık *selfie* çekmek için yanıma yaklaştıklarında heyecanlanıyor, üzerimizdeki sürekli ilgi karşında felç olmuyordum. Artık evinde saklanan küçük bir keşiş değildim. Ancak dışarı çıktığımda Lo'yu yerde, yanında sevdiğim insanlarla dayak yerken bulmak iste-miyordum.

"Ya bıçakları olsaydı?" Her şeyin kolayca daha kötü bir hal alabi-leceğini şimdi fark ediyordum. "Ya silahları olsaydı?" diye sorarken donup kaldım.

"Fazlasıyla tahammüllü olsak da bir noktada kendimizi kaybede-riz. Ryke'ı öfkeliendirmek daha kolay ama Connor onun gibi değil, o bile sinirliydi. Yani söyledikleri her neyse, tehdide benzer olduklarını bilmelisin." Çenesini kaldırdı. "Eğer hamile olmasaydım..."

"Sen de mi yumruk atardın?" diye tahmin ettim.

“Onların iğrenç, küçük kara kalplerine topuklularıyla kazık çakardım.”

Tanrıya şükür ki, Rose benim tarafımdaydı.

Saldırganlar, erkeklerimizden ayrıldıktan sonra hafifçe sendeleyerek geldikleri yöne geri döndü. Kıyafetleri kanla lekelenmişti, gözleri şişip morarmaya başlamıştı.

Lo, Ryke ve Connor biraz daha iyi görünüyordu. Kıyafetlerine kan sıçramıştı. Hepsi birkaç darbe almıştı. Connor, Lo’nun yanına çömelmiş halde onunla sessizce konuşuyordu. “İyiyim,” dercesine başını salladı Lo.

Göğsümü sıkıştıran bir nefesi vermeye çalıştım.

Ryke sonunda bize doğru döndü, birkaç adım geride tek başına duran Daisy’yle göz göze gelmişti. Kardeşim acımasız bir dalganın altında boğuluyormuş gibi görünüyordu. Göğsü ağır, düzensiz bir ritimle inip kalkıyordu.

Aynı zamanda o da sevgilisini inceliyordu.

Dar tişörtünü çekiştirdiğinde az önce soyunup koşmak ve hiçbir şey tarafından geride tutulmamakla ilgili düşüncesini hatırladım.

Git, diye seslenmek istiyordum. İskeleye doğru koşabilirdi. Saldırganlar yan sokakta gözden kaybolmuştu, grubumuz artık güvendedeydi.

Ancak olduğu yerde kaldı. “Dolunay seni delirtiyor, biliyorsun,” dedi Ryke’a yumuşacık bir sesle.

“Senden daha çok delirtmiyor.” Ryke ona doğru yaklaşıp bedenini göğsüne doğru çekti. Elini Daisy’nin tişörtünün altına sokmuştu, daha fazla sıkışmış hissetmemesi için kumaşı esnetiyordu. Tatlı bir hareketi. “Hem bunun dolunayla ilgisi yok, Dais. Sevdiğim insanlara bok atmak isteyen sikik tiplerdi işte. Buna katlanamıyorum.”

Açıklamasıyla omuzlarım yükseldi. Lo hâlâ yaralıydı ve ona sarılana, kolları beni sıkıca sarmalayana kadar midemdeki düğüm çözül-meyecekti.

Bu yüzden Lo ayağa kalkar kalkmaz onun yanına doğru gittim. Doğrulurken irkilip kaburgalarını tutmuştu. Yüzündeki acıyı gördü-

gümde neredeyse yeniden titremeye başlayacaktım. “Lo?” diye fısıldadım.

Başını eğerek bana baktığında dudağının patladığını gördüm. Connor’ın elmacikkemiği kızarmıştı, büyük ihtimalle moraracaktı. Ancak görünüşe göre, en kötü durumda olan Ryke’tı. İki yanağı birden morarmıştı, dudağı patlamıştı ve kan içindeydi.

“İyiim,” dedi Lo.

“Sana sarılabileceğim kadar iyi misin?” diye sordum şüpheyle. Kendini iyiymiş gibi gösteriyordu.

Başını salladı. “Devam et, Lil.”

Bedenlerimiz arasındaki mesafeyi koruyarak nazikçe kollarımı beline doladım.

Sıcak nefesi şakağımı okşarken, “Biz böyle sarılmayız,” diye fısıldadı.

“Canını acıtmayacağım,” dedim ona inatla. “Acı çektiğini biliyorum...”

Beni hızla çekip göğsüne bastırduğunda cümlem yarıda kesildi. Her zamanki kucaklaşmalarımız gibi beni sıkıca sarmaladı. Vücutlarımızın nerede başlayıp nerede bittiği anlaşılmayan, tamamen iç içe geçtiğimiz o kucaklamalardan biriydi. Tek bir bedenmişiz gibi bütündük. Kalbinin tenime karşı *güm, güm, güm* diye attığını hissedebiliyordum.

Ne kadar süre böyle kaldığımızdan emin değildim. Zamanda donmuştuk, dünyayı ikimizin dışında tutuyorduk. Günün geri kalanını gölgede bırakıp ömrümü tek görüntüyle sabitleyen bir andı. Karnımda bir hareketlenme hissettim, bir tahta gibi kaskatı doğrulmama neden olan gerçek bir hareketti.

“Lo...” diye fısıldadım.

“Lil?” Yüz ifademi dikkatle inceledi.

Hareket tekrar oldu ama bu sefer daha güçlüydü, bir ayakmış gibi... Karnıma dokunurken kalp atışlarım hızlandı.

“O...” Lo cümlesini tamamlayamadan duraksadı.

Başımınla onayladım. “Sanırım öyle.”

Lo bir elini karnıma koydu, birkaç sessiz saniyenin ardından o hafif hareket tekrar gerçekleşti. Lo'nun kocaman gülümsemesi tüm yüzüne yayıldığında ben de gülmeye başladım.

Aniden beni öptü, dudakları tam benimkilerin üzerindeydi. Kollarım tekrar ona dolandı. Lo'nun kolları da tam olması gereken yere, bedenime sarıldı.

Bölüm 20

LOREN HALE

“Kapıyı kapat,” diye emretti Ryke musluğu açarken. Yatın banyo kapısını arkamdan kapatıp fayans döşenmiş zeminin üzerindeki porselen küvetin yanına çöktüm.

Bir kolumu acıyla inleyen kaburgalarım dolamıştım, yeniden kırılmış olabilirlerdi. Görmezden gelmeye çalıştım. Bu sakatlığı daha önce de yaşamıştım, yapabileceğim tek şey iyileşmeyi beklemektir. Bağlı olduğum için her zaman ilaçlardan uzak durmam tavsiye edilirdi. Yani acıyı uyuşturabilmek için hiçbir destek alamayacaktım.

“Siktir.” Ryke kanlı parmak eklemlerini suyun altına sokarken irkildi.

Connor aynaya bakarak çürük elmacıkkemiklerini incelerken Ryke’a Fransızca bir şeyler söyledi, o da aynı dilde cevap verdi.

“Durun,” dedim onlara. Aldığım her derin nefes ciğerlerime saplıyordu. “Bilmem gerekiyor.” Kızlar, Poppy’den gelen fazlasıyla endişeli bir mesajla uyanan ailelerini sakinleştirmeye çalışıyordu. Bilmek istediğim tek şey, bu adamların bizi takip etmelerinin sebebi ve Lily hakkında söyledikleriydi.

Ryke ve Connor’ın tereddütlü davranışları, kaburgalarım tekmele atılıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Kaldırabilirim,” dedim sahip olduğum her şeyle.

Kaldırabilirim.

Kimse beni gömmeyecekti. Şu anda her şeyden çok kendime gü-

venmek zorundaydım. *Asla* kendi başıma ayağa kalkamadığım, hep Ryke ve Connor'dan destek alarak geçirdiğim bir hayatı gözümde canlandırmak beni fena halde *incitiyordu*. O adımları kendi kendime atmak istiyordum. Onları düşmekten koruyan adam olmak istiyordum.

Bu bana hep imkânsız bir şeymiş gibi hissettiriyordu.

Oysa artık ilerlememi sağlayan bir hedefti.

"Bu beni deviremeyecek," diye devam ettim. "İçmeyeceğim. Sadece bilmem gerekiyor."

Ryke lavaboya dönüp yüzünü yıkadı.

Connor tuvaletin kapağının üstünde oturup bakışlarını yere çevirdi. Gözleri neredeyse kederliydi.

"Lanet olsun," diye hırlarken gözlerim yanıyordu. "Biri bir şey söylesin." Bu beni öldürüyordu.

"Deniyorum..." Ryke dudağına bir havlu bastırırken duvara yaslandı. Onun da gözleri yerdeydi.

Daha dik oturdum ama acı vücuduma yayılarak hafifçe kamburlaşmama sebep oldu. "Lily hakkında olduğunu biliyorum." Kaslarım yanıyordu.

"Bununla başa çıkamayacağını düşündüğüm için susmuyorum," dedi Ryke aniden. Havluyu dudağından çekerek ona odaklandı. "Söylediklerini..." Yüzünü buruşturdu. "Çılgılık atmadan çevirebileceğimden emin değilim."

"Bana bir şeyler söyle yeter." Kelimeleri boğulurcasına söylüyordum.

Connor da sessizdi, benim için endişeli görünüyordu.

"Bununla başa çıkabilirim," diye hatırlattım ona.

"Başa çıkabileceğini biliyorum," dedi Connor. Duymak istediklerimi söyleyerek beni yatıştırmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Ryke elindeki havluyu sıkarak yumruk haline getirdi. "Bir kısmını olabildiğince hızlı bir şekilde söyleyeceğim."

Başımınla onayladım.

"O sürtüğün içine kaç adam girdi?" dedi ilk olarak. Tekrar tekme yemiş gibi oldum.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. *Bunun hakkında düşünme.*

"Acaba hâlâ onların menileriyle mi dolu?"

Karnımdaki ağrının artmasıyla hafifçe hareket ettim ama artık kaburgalarımda acı hissetmiyordum. Bu cümleleri duyacak olsa, Lily'nin yaşayacağı türden bir işkence çektiğimi hissedebiliyordum. Ona ait olan parçam acıdan çökmüş durumdaydı. Bana ait olan kısım öfkeden titriyordu.

"Onu buraya getir..." Ryke'm sesi çatladı.

Gözlerimi açtığımda çığlık atarak tekrar birilerini yumruklamak istiyormuş gibi elini ağzına kapattığını gördüm.

Gözlerim yansa bile kendimi tutmaya devam ettim. *Ne sikime ağlıyorsun ki? Kes ağlamayı.* Hayır, ağlamıyordum. "Devam et," dedim Ryke'a.

"Edemem," diyerek başını iki yana salladı. Bir elini saçlarının arasından geçirdi.

"Etmek zorundasın."

Ryke içimi görüyormuşçasına bana bakıp yüzünü buruşturdu.

"Devamını söyle gitsin." Neredeyse bağırıyordum.

"Hayır." Tekrar başını iki yana sallayarak duvardan uzaklaştı. "Artık sana lanet olasıca işkence etmeyeceğim. Şu anda acı çekiyorsun ve daha fazla acı çekmene sebep olmamı istiyorsun."

Yaptığım şey bu muydu? *Mazoşistlik.* "Kaldırabilirim."

"Ben kaldıramam!" Göğsünü işaret etti, onun gözleri de benimki gibi kan çanağına dönmüştü. Ağır nefesler alarak bana baktı. *"Onu buraya getirin, içine kaç sik sığdırabileceğini görmek istiyoruz..."* Sesi çatlayınca bir kez daha duraksadı. "Yapamam."

Ağlıyordum.

Bunu ancak dudaklarımdan yükselen hıçkırık sesiyle fark edebildim. Gözyaşları ıslak ıslak yüzümden aşağı akıyordu. Dizlerimi kaldırarak göğsüme yasladım ve kollarımı onlara dolayıp başımı eğdim. *Ağlamayı kes.*

"Devam et," diyebildim boğuk bir fısıltıyla.

Connor'ın beni duymasına şaşırmıştım. Durumu devralıp sakın bir şekilde konuştu. *"O koca amcığına kaç sik sığabilir? Sürtüğüne bir tasma taksan iyi edersin çünkü bu gece onu becermeyi planlıyoruz."*

Acı göğsümü delip geçiyordu.

Connor konuşmaya devam ederken Ryke yanıma çöktü. Öfke ve keder arasında kalmış bir şekilde boş boş oturuyordum, duygularım savaş halindeydi. Her şeyi kapatmak istiyordum ama aynı zamanda en soğuk, sert kısımlarını hissetmek istiyordum. Belki o zaman artık beni incitmezdi.

Beş dakika sonra ellerim yumruk halini almış, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Omuzlarım titrerken, "Dur," diye fısıldadım.

Sınırıma ulaşmıştım. Sokaktayken Ryke'm bir anda patlamasının nedenini anlıyordum. Bu kadarı çok fazlaydı.

Lily'yi bu tarz bir alaya karşı korumak istesem de yapamazdım. Sanırım başa çıkması en zor şeylerden biri de buydu. İnsanlar bizimle yüz yüze gelerek bu saçmalıkları açıkça söyleyebiliyordu.

Oturup buna katlanmak dışında yapabileceğimiz *hiçbir şey* yoktu.

Daha çok duvar ör. Bu kadar hassas olma, Loren. Lily'ye âşıktım. Onu inciten insanlara karşı öfke ya da kederle dolmamak, hiçbir şey hissetmemek için sikik bir robot olmam gerekiyordu.

Hiçbir duvar böyle bir acıyı engelleyemezdi. Bu sefer alkol yoktu. Neredeyse bir yıl öncesini, hakkımda bu tarz karalayıcı sözler duyduğum zamanı hatırladım. Yere çökerek bir şişe *Glenfiddich*'e uzanmıştım. Ayıklığımı ilk kez o zaman bozmuş, o gece oturduğum yerden hiç kalkamamıştım. En azından kendi başıma yapamamıştım.

Medyada olduğum için bu acıyla yaşamayı, ayağa kalkıp ilerlemeyi öğrenmiştim.

Şu anda yapacağım şey tam olarak buydu. Yarın ve ondan sonraki gün de aynısını yapacaktım. Bu mücadele ne kadar sürerse sürsün dayanacaktım.

Sadece ayağa kalk.

Yavaşça ayaklarımın üstünde yükseldim. Ağırlaşmış, prangaya vurulmuş hissediyordum.

Yine de hareket ettim.

Bölüm 21

LOREN HALE

“Şu lanet olası şeyi doğru anlamama izin verin,” dedi babam keskin bir sesle. “Dördünüz sizi tüm gün taciz eden üç adama saldırdınız. Hem de sokağın ortasında?”

Ailemizden uzun süre kaçınamamıştık. Banyodan çıkar çıkmaz Greg ve Jonathan bizi yatın oturma odasına çağırmıştı. Ryke ile Connor’ın arasında ayakta duruyordum. Sam ise en uçta, aramızda dayak yememiş tek kişi olarak bekliyordu.

“Teknik olarak önce onlar Ryke’i yumrukladılar,” diye açıkladım.

Babamın ardından bize doğru dönerek, “Bu hepinizin o şekilde karşılık verdiğiniz gerçeğini ortadan kaldırmıyor,” diye cevapladı Greg. Lily’nin annesi de dahil olmak üzere tüm kızlar arkamızdaki koltuklara yerleşmiş halde konuşmamızı izliyordu. Sanki resmi olmayan bir duruşmada ifade veriyor gibiydik, ceza almayı bekleyen küçük çocuklardık.

“Ben çocuk değilim,” dedi Ryke. Nasıl olduysa küfretmeden cümlesini tamamlayabilmişti.

“Birine vurmak sana büyük bir adam gibi mi hissettirdi?” diye alay etti babamız. Jonathan’ın elindeki kristal bardağa odaklandım. İçinde buz küpleri olan berrak bir sıvıydı.

Votka olmadığına inanmak istiyordum. Keşke ona güvenebilseydim ama bu yolculukta babamla ilgili beni kızdıran çok şey yaşanmıştı. En çok da beraberinde getirdiği “randevusu” öfkeliendiriyordu. Şu

anda oturma odasında olmamasına bile şaşırmıştım. Kadın limandan ayrıldığıımızdan beri babamın kalçasına yapışmış durumdaydı.

“Siktir git,” dedi Ryke. Sorgulanma havasında değildi. Hiçbirimin o havada olduğunu zannetmiyordum.

“Sakin ol. Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz,” diye araya girdi Greg. Bakışları hepimizin üzerinde geziniyor, yaralarımızı ince-liyordu. Benim yüz ifadem sadece buradan hemen gitmek istediğimi söylüyordu. Duygularım hâlâ kaslarımı bir mengene gibi kavramış durumdaydı. Connor ve Ryke’in çevirdiği her kötü niyetli kelime kafamın içinde yanıp sönüyordu. *Bunun hakkında düşünme.* Elimden geleni yapıyordum.

Tanrım, tüm gücümle deniyordum.

Greg’in bakışları Sam’in üzerinde durdu. “Senin neden üstün başın düzgün?”

“Ben olayın dışında kaldım, efendim,” dedi Sam. “Kavga gerçekten hiç başlamamalıydı. Eğer önerdiğim gibi hepimiz onları görmezden gelseydik, Ryke’a saldıracaklarını sanmıyorum.”

Dişlerimi sıkarak ona doğru adım atmak için bedenimi çevirdim. Connor yolumu kesti ama bu konuda çenemi kapatamıyordum. “Hey, Sammy,” dedim gözlerimde buz gibi bir ifadeyle. “Neden gidip başka bir gemide kahramanlık yapmıyorsun?” Aslında içine düştüğümüz duruma kızgın olsam bile ona patlıyordum. “Senin kendini beğenmiş saçmalıkların kimsenin umurunda değil.” Suçluluk duygusu içimde yeterince büyük bir delik açmamıştı. Belki de çoktan ortadan ikiye bölünmüştüm.

“Loren,” diyerek kocasını savundu Poppy. Koltuktan kalkmak için hamle yaptığıında Samantha Calloway omzunu kavrayıp onu geri çekilmeye zorladı.

“Hayır.” Daha bitirmemiştim. Parmağımla Sam’i işaret ettim. “Bizi bırakıp gitti, şimdi de sanki en iyisini o biliyormuşçasına sıkık bir barış koruyucusu gibi davranıyor.” Kimse en iyisini bilmiyordu. “O yüzden biliyormuşsun gibi davranmayı bırak.”

Onca insan arasından Connor Cobalt bile Ryke’ı dizginlemeyi reddederek kavgaya evet demişti. O adamların yüzlerinin yumruklanmasını istiyordu. Bunun bir anlamı olmalıydı.

“Seni Poppy’ye yardım etmek için bıraktım,” diye karşılık verdi Sam. “Yoksa ben de yanınızda olurum.”

“Poppy’nin bir koruması var.” Greg’in ses tonu sanki Poppy’nin başı beladaymış gibi endişeliydi. Başı belada falan değildi. “Onunla ilgilenmesi gerekirdi.” Koyu renkli gözlük takan Dave’e doğru döndü. Kahvaltı masasında Mikey ve Garth’la birlikte oturuyordu.

“Poppy iyiydi,” diye onayladı koruma.

Sam birkaç kere başını iki yana salladı. “Ona göz kulak olduğum için ciddi ciddi suçlanıyor olamam.”

“Ailene göz kulak olursun,” dedi Greg.

“Benim ailem Poppy ve Maria.”

Greg sustu, kızgınlığını sessizleşerek belirtti. Açık olmak gerekirse, şimdiye kadar sadece Sam ile Ryke’a bağırdığını duymuştum. Bu kez bilindik *beni hayal kırıklığına uğrattın* bakışlarını takınıp hiç kıpırdamadan duruyordu.

Konuşmayı babam devraldı. “Senin ailen bu lanet odadaki herkes,” diye karşılık verdi. “Hepimiz bir şekilde birbirimize bağlıyız. Ona ihtiyaç duyacağın bir zaman mutlaka gelecek.” Ryke’ı işaret etti. “Ya da ona.” Beni işaret etti. “Tıpkı bu gece onların sana ihtiyaç duydukları gibi... Bencil bir pislik olup kendi küçük filikanda kürek çekmek ve diğer herkesi boğulmaya terk etmek istiyorsan, öyle olsun. Bunu yapmaya devam et, Samuel. Geri kalanımız can yeleği taşıırken sana bir tane bile atmayacağız.”

Bu çok sertti ancak yaşam tarzımızla ilgili hiçbir şey pürüzsüz değildi. Kolay, basitçe çözülebilir şekilde olmamıştı. Her zaman diğerlerine karşı biz olmuştuk. En zoru da birbirimize düşman olmamızdı, bunu hepimiz biliyorduk. Ayrılıklara neden olduğum için ben bile suçluydum ama ayrı olmaktansa birlikte kalmak daha iyiydi.

“Deniyorum,” dedi Sam yavaşça. “Bu kavramla başa çıkmaya çalışıyorum. Bu çocuklara alışkın de...”

“Ben çocuk değilim,” dedim hararetle.

“Ben seni çocuk olarak hatırlıyorum,” diye cevapladı Sam. “Üstelik büyümüş olsaydın, o adamlara bir tepki ya da değersiz bir kavga başlatmak için bir neden vermezdin. *Bebeğin* olmak üzere...”

Ryke beni onun söylediklerinden korumak için aniden araya girdi. “Lanet çeneni kapat.”

Bununla başa çıkabilirdim.

Kaldırabilirdim. Buna inanıyordum.

Connor sonunda konuştu. Yanıcı kişiliklerle dolu bir odada sesi ılımlıydı. “Ne demek istediğini anlıyorum, Sam. Ancak Loren’la ilgili bir yargıya varmadan önce, kavganın ne hakkında olduğundan bile haberin yoktu. Tabii birden İspanyolca konuşmaya başlamadıysan?”

Sam başını iki yana sallayarak sessizleşti. “Özür dilerim.”

Bana baktığını fark ettim.

Kaşlarımı derince çattım, kafam karışmıştı. Connor onun üzerinde bir çeşit hipnoz uygulamış gibiydi. Başımı sallayarak özrünü kabul ettim. Korunması gereken bir çocuğa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamıyordum ama onun yerinde olsaydık, aynı şekilde davranacağımız konusunda şüpheliydim. Onunla aramızda bir fark vardı. Hepimiz birbirimize sadıktık. Haklıydı, ondan daha gençtik. Birlikte büyümüştük ve hayatımız boyunca unutulmayacak anlar yaşamıştık.

Sam bizi tanı mıyordu.

Gerçekten tanı mıyordu.

Onun bağlılığı körü körüne, kâğıt ve mürekkeple belirtilmiş ilişkilere dayanıyordu. Duygularla ya da kanla bağlı değildi. Belki de bu yüzden onun için daha zordu.

Bakışlarını Ryke ve Connor arasında gezdirerek, “İspanyolca ne diyorlardı?” diye sordu Greg.

Herkes sessizliğe gömülürken kaburgalarım alev aldı. Kaskatı keşilmiştim, hareket edemiyordum.

“Biri konuşsun.” Babamın parmakları bardağının etrafında sıkışmıştı.

“Lily’yle ilgiliydi,” dedim ama bundan fazlasını söyleyemedim.

Oda yeniden sessizleştiğinde omzumun üzerinden Lily’ye baktım. Kanepenin kolçağını tutarken bana zayıf bir gülümseme gönderiyordu. *Lil.*

Onunla ilgili olduğunu biliyordu. Bunca zamandır...

Biliyordu.

Midem düğümlenip kasıldı.

“Bir sorum var,” diye araya girdi tekrar Greg. Saldırganların tam olarak ne söylediğini sormasını bekliyordum ama bakışları Connor’ın üzerindeydi. “Sen kavgaya girdiysen, Rose neredeydi? Onun koruması yok.” Konuşmayı başka birine yönlendirdiği için bencil bir şekilde minnettardım.

“Karıma güvendim,” dedi Connor kolayca. “Bir seçim yapmam gerekiyordu, ben de yaptım.”

Babam içkisinden bir yudum aldığı anda tekrar elindeki sıvıya odaklandım. “En azından hepimiz önceliklerinin ne olduğunu biliyoruz.”

Connor bu hakaret karşısında kayıtsız kaldı. “Ben parlak zırlı bir şövalye değilim. Hiçbir zaman öyle olduğumu ima etmedim. Bunu ata binmeyi ve çayırlarda hoplayıp zıplamayı seven adamlara bırakıyorum.”

Ryke yanımda güldü, bunun kendisine yönelik bir şaka olduğunu biliyordu.

Ben de gülümsedim. Tanrım, şu anda nasıl gülümseyebiliyordum? Gülümsemem aynı hızda ortadan kayboldu.

Bir sonraki yudumunda, “Omurgasısın,” dedi babam. Acı dolu bir ifadeyle yüzümü buruşturdum.

“Eğer ben omurgasıysam, karşılaştırmada bahsi geçen her erkek bir aneliddir.”

Babamın kaşları havaya kalktı. “Anüs mü dedin?”

Rose araya girdi. “Bir tür *solucan*.”

Connor sırttı, karısının onu anlamasına bayılıyordu. “Jonathan,” dedi rahat bir tavrıyla. “Rose’un tamamen zarar görmemiş olması, tam şurada oturuyor olması...” Arkasındaki kadını işaret etti. “Benim doğru seçim yaptığımı ve senin yanlış olduğunu gösteriyor. Bu yüzden lütfen bir sonraki tartışmaya kanıtlarla gel.”

Babam konuşmadan Greg müdahale etti. “Buradaki asıl mesele, Garth ile Mikey’nin sizi korumak için Daisy ve Lily’den uzaklaşmak zorunda kalması.” Ryke, ben ve Connor’ı işaret etti. Aniden bu konuşmanın başından beri neyle ilgili olduğunu anladım.

“Hayır,” diye çıkıştı Ryke.

“Evet,” dedi babamız. “Hepinizin bir koruması olacak. Belki o zaman *sizi* hapse girmekten korurlar.” Benim için sıkıntı yoktu.

“Bu harika bir fikir,” dedi Rose çenesini kaldırıp avuçlarını dizlerinin üzerine koyarak. “Baştan beri erkeklere değil, sadece kızlara koruma verilmesi dengesizdi.”

“Senin de bir koruman olacak,” dedi Greg.

Rose’un gözleri babasının alnında delikler açıyordu. “Hayır, benim korumaya ihtiyacım yok. Bunu kanıtladım.”

“Söylediğin gibi, hayatım,” dedi Connor. “Güç dengesi kuruluyor.” Bu konuda mutluydu, bunu mavi gözlerinde görebiliyordum. Medyanın içine bu derece girdiğimizden beri karısının bir koruması olmasını istiyordu.

Ryke öfkeden çılgına dönmüştü. “Bir adamın beni takip edip durmasını istemiyorum.”

“Neden?” diye sordu Greg.

Ryke bir elini kalın telli kahverengi saçlarında gezdirdi, gerginken yaptığı bir hareketti. “Çünkü...” Kısık sesle konuşmaya başlasa bile açıklamaya devam etmedi. *Hadi ama, Ryke.* Belki saygısızlık etmemek için kendini sansürlüyordu ya da açıklama yapmakta zorlanıyordu.

“Bu yeterli değil.”

“Yirmi beş yaşındayım,” dedi Ryke. “Bu sikik odadaki *hiç kimse* hayatımda yaptığım seçimleri kontrol edemez...” Sesi bir anda kesildi, muhtemelen *Hale Co.*’yu ve şu anda gerçekten istediği en son şey olsa bile ne için çabaladığını hatırlamıştı.

Neden bir korumaya karşı bu derece şiddetle karşı çıktığını anlamaya çalışıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bunu tam olarak çözemiyordum.

“Bir işin yok,” diye gerçekleri sıralamaya başladı Greg. “Hapse atıldıktan sonra kaya tırmanışı için yaptığın tüm sponsorluk anlaşmaları ortadan kalktı. Mali açıdan *babanın* kontrol ettiği güven fonuna bağımlısın.”

Ryke’in yüzü sertleşti. “O zaman güven fonumu elimden alabilir.”

Ağabeyime bakarak başımı iki yana salladım. Bir koruma yüzünden finansal güvenliğini kaybetmek... buna değmezdi.

“Peki ya kızım?” Greg sanki kızını onun hayatından çıkarabilecek güce sahipmiş gibi bu kartı oynamıştı. Çok boktan bir hareketti.

“Baba,” dedi Daisy kocaman açılmış gözleriyle. Lily’nin yanında oturuyordu.

Ryke fena halde gerildi. “Motosikletle peşimden hızla gelen, tırmandığım her kayalıkta bana eşlik eden sikik bir koruma istemiyorum,” dedi kontrollü bir sesle. Göğsü güçlü bir şekilde yükselirken yeri işaret etti. “Beni Daisy’den uzaklaştıran sikik bir koruma istemiyorum. *Beni küçük kardeşimi* korumaktan alıkoymaya çalışan birini de istemiyorum.” Henüz var olmayan biri tarafından tehdit edildiğini hissediyordu.

“Uzlaşalım o zaman,” dedi Greg. “Kızlarımla toplum içindeyken bir koruman olacak. Yeterince adil mi?”

Ryke bunu kabul etmekte zorlandı.

Elimi omzuna koyarak, “Bu iyi bir teklif,” diye fısıldadım.

Ryke derin bir nefes aldı. Uzun bir saniyenin ardından gergin bir şekilde başını sallayarak onayladı.

“Geleceğin hakkında konuşmamız gerekiyor.” Greg doğruca ağabeyime hitap ediyordu. Bu sözleri ondan ve Jonathan’dan defalarca kez duymuştum. Başka birine yöneltilmiş olmaları garipti. “*Fizzle*’la ilgili benim için yapmanı istediğim bir şey var ama yardımcı olmak istemediğini söyleyip duruyorsan, belki de kızımı söylediğin kadar sevmiyorsundur.”

Ryke zayıf bir kahkaha attı, gözleri kızarmıştı. “Kızını güneş kadar seviyorum. Buna dair binlerce şey söyleyip yapsam bile beni asla kabul etmeyeceksin.”

“Tek bir şey bile yapmadın,” dedi Greg kaşlarını kaldırarak. “Ben *tek* bir şey istiyorum. Bu çok basit. Herkes yatmaya gittikten sonra beni dinleyeceksin, tamam mı?”

“Baba, yapm...” Daisy konuşmaya başlayamadan sözü kesildi.

“Dais, sorun yok,” dedi Ryke oluşabilecek bir tartışmayı kolayca bastırarak. Lily’yle babasının arasının açılmasına sebep olmak istemedim, Ryke’in da aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Greg’e tekrar başını salladı. “Seni dinleyeceğim.”

Babamın içkisinin dörtte üçü bitmişti. Bardağına odaklanmış durumdaydı, belki de ben ona odaklanmıştım. Neredeyse bitirmek üzereydi, içten içe spekülasyon yapmayı sürdüremezdim. Dürtüyle bir adım öne çıkıp bardağı ondan çaldım.

“Gerçekten mi, oğlum?” dermiş gibi başını bana doğru eğdi.

Sıvıyı kokladım, sadece misket limonu kokusu alıyordum ama soda kabarcıklarını görebiliyordum. Cin tonik miydi?

Jonathan Hale ölümcül gözlerini kısarak bana tek bir karanlık bakış attı. *İç onu, evlat. Eğer lanet olasıca bana güvenmiyorsan iç.*

Buz keserken bardağını dudaklarıma bastırdım.

“Lo!” diye bağırdı Ryke. Eli omzuma kenetlenmişti, bardağı elimden kapmak üzereydi.

Artık çok geçti. Sıvı boğazımdan aşağı kayarken tat alma tomurcuklarım içindeki tüm malzemeleri yakalamıştı. Ryke içkiyi ellerimden çekip aldı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Bağırışı bana değil, babamızıydı. Hem kendisinin hem de benim ayıklığımı bozduğunu düşünüyordu.

“Sadece soda ve limon.” Ryke’a açıklama yaparken içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Babam sinsilik yapmazdı. Tekrar içmeye başladıysa, bunu açıkça belli ederdi. En başında onu sorgulamamalıydım.

Ryke ikna olmamıştı. İçkiden bir yudum içti, suyun tadını aldıktan sonra kasları gevşemeye başladı.

Babamız ona bakıp iç geçirdi. “Bana neden güvenmediğini anlıyorum, oğlum. Ama en azından kardeşine güvenmelisin. O sana yalan söylemez.”

“Sicilim pek iyi değil,” diye mırıldandım boynumu ovuşturarak.

Odadaki sessizlik giderek uzadı, sanki herkese kaç kez çuvalladığımı hatırlatmıştım. Zaferlerimi sergileyebilecek durumda değildim, hepsi tonlarca hatanın arkasına saklanmıştı.

Kızıl saçlı bir kız merdivenleri tırmanarak aniden yatın oturma odasına girdiğinde gerginlik arttı. Bir şarap bardağının sapını kavramıştı, parlak saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Üzerinde neredeyse iç çamaşırı gibi görünen yeşil renkli, ipek bir elbise vardı.

Mide bulantısıyla tişörtümün yakasını çekiştirdim.

Kadın yirmi altı yaşındaydı.

Üstelik babamın kız arkadaşıydı.

Onu görmek vücudumda ekşi bir his yaratıyordu, özellikle babama doğru yürüyüp dudaklarını onunkilere bastırduğunda durum daha kötüydü. Ryke'la aynı anda başımızı çevirdik.

Tüm hayatımı her yaştan kadının evime girip çıkmasını izleyerek geçirmiştım. Bir kere bile onları fazladan bir gece için davet etmemişti. Erkeklerle özel tüm partilere katılırdı. Beş yaşında, on beş yaşında ya da yirmi yaşında olmamın önemi yoktu. İnsan içindeyken bekârdı. Evdeyken de ne isterse onu yapıyordu.

Neden tekrar evlenmeyi ya da biriyle çıkmayı reddettiğini hiç sormamıştım. Şimdi bunu neredeyse Ryke'ın yaşında bir kızla yapmayı seçmesi beni sadece hasta ediyordu.

Nefes almaya çalıştıkça kaburgalarım ağrıyordu. Havaya ihtiyacım vardı.

Hiçbir şey söylemeden sürgülü cam kapıyı açıp ayın aydınlattığı güverteye çıktım. Küpeşteye doğru yürürken jakuzinin önünden geçtim.

Ben sadece...

Gökyüzü yıldızlarla doluydu, ay parlıyordu. Nemli havayı içime çektim, ciğerlerim genişledikçe içime acı saplanıyordu. İrkilerek kollarımı korkuluklara dayadım, omuzlarım üzerine bir yük binmiş gibi eğilmişti. Yer çekimi beni okyanusa doğru çekiştiriyordu. Beni aşağı çağırıyordu.

Cam kapının açılıp kapandığını duysam da hangi üzgün insanın benimle fazladan zaman geçirmeye karar verdiğini görmek için arkama dönmedim.

"Cayman Adaları'na gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Lily huşuyla suya bakarken.

Kalbim gümbürdeyerek atmaya başladı, gelen kişi o olduğu için mutluydum. Burada, benimle birlikteydi. "Yedi yaşındayken mi?" Daha net hatırlamaya çalışırken çocukluğumuzun bulanık sisini silmeye çalıştım.

Başıyla onayladı. “Babalarımızın bir haftalık iş seyahati vardı. Bizi bu yata getirmişlerdi.”

Tüm anılar yavaş yavaş geri gelmeye başladı. Kreşte beklemek yerine toplantılarının çoğuna arabayla götürülüyorduk. Sadece ikimiz ve puro içen bir ton yaşlı adam etrafımızda oluyordu. “Koltuk minderleriyle pruvada bir kale inşa etmiştik,” dedim hatırlayarak. İnce yapılı bedeni, iri gözleri aklıma geldikçe gülümsüyordum. Sessiz ve utangaçtı, gemi garsonları bize ne zaman içki isteyip istemediğimizi sormak için yanımıza gelse siparişini kulağıma fısıldardı.

Aynı yatakta uyumadığımız tek bir gece hatırlamıyordum. Masum yatıya kalmalardı. Başta hepsi öyleydi ama aradaki süreçte bir yerlerde bu durum değişmişti. Ona âşık olmuştum.

Anılarımızın hatırlattıklarıyla gülümsedi. “Bana küpeşteye tutunmazsam tekneden düşeceğimi söyledin. Ayaklarımın altından otomatik bir yay çıkıp beni denize fırlatacakmış gibi.”

Birkaç kez başımı onaylarcasına salladım. “Çok yaklaşmanı istemiştin.” En iyi arkadaşımın boğulmasından korkuyordum. Çocukken kendi ölümünden çok bu olasılıktan korkardım. Sonra bu daha büyük bir anıyı tetikledi. “O zamanlar karı koca olduğumuzun farkındasın, değil mi?”

Gözlerini kısarak bana baktı, bunu hatırlamaya çalışıyordu.

Yalandan şok olmuş gibi yaptım. “İlk düğünümüzü hatırlamıyor musun, aşkım?” Elimi kalbimin üzerine koydum. “Yaralandım.” Cayman Adaları tatilinden hemen önceydi. Sadece rol yapıyor olsak da arka bahçemizde yaptığımız “törenden” sonra Lily’ye teknede karım demiştim. Hatta babam bile Lily duşta çok oyalandığında, “Gidip karını yemeğe çağır,” diyerek bu duruma dahil olmuştu.

Yirmili yaşlarımızda, tekrar burada olacağımızı hiç düşünmemiştim. Bu duygular ilk seferden çok daha yoğundu. Daha güçlü bir aşkla bağlıydık. Kötü bir gün, daha iyi bir güne dönüşebiliyordu. Tek yapmamız gereken birbirimizle olmaktı.

“Biz karı kocaydık,” dedi gülümsemesini gizleyemeden.

“Öyleydik.” Kolumu beline dolayarak onu kendime yaklaştırdım ve burnunu öptüm.

Resmen parlıyordu.

Göğümdeki baskının gittiğini fark ettim. Öylece, bir anda kayboldu.

Bu gece oğlumun hareket ettiğini hissetmiştim. Bu küçük kıpırtıyı düşünmek tüm kızgınlıkları bir kenara atıyordu. Uzunca bir süre, belki gerçekten hayatta bile olmayabileceğini düşünmüştüm. Bizden çekilip alınacağına inanmıştım.

Artık benim için neyin önemli olduğunu farkındaydım. Oğlum ve Lily, sadece üçümüz önemliydik. "Lil..." Ay ışığında parlayan yeşil gözlerine baktım. "Seninle yeniden evleniyorum."

Dudakları aralandı. "Ne?" Bir yılı aşkın bir süre önce, ilk nüksetmemden beri evlilik konusunu hiç açmamıştık.

Ona dönüp ellerimle yanaklarını kavradım. "Bir gün, bir düğün daha yapacağız ve bu yedi yıl önceki düğünümüzü fena halde gölgede bırakacak."

Gülümsemesi genişlese de acıyla doluydu. Gözyaşlarının bir damlası elime düştü. "Lo," diye fısıldadı. "Biz birlikte olduğumuz sürece, düğün hiç gerçekleşmese bile olur... bu benim için yeterli."

Bağımlılığım nüksettiğinde her şeyi batırmıştım. Onun inandığı bir şey vardı ve ben onu paramparça etmiştim. "Yedi yaşındaki Lily benimle evli olmayı seviyordu," dedim ona zayıf bir gülümsemeyle. "Seni milyonlarca kez sırtıma almıştım."

Gözlerimin içine bakarak, "Evli insanların böyle yaptığını söylemiştin," diye belirtti.

Elim kalçalarına düştü. "Bir gün bunu tekrar düzelteceğim," dedim usulca. "Benden gelen sözlerin pek bir anlam ifade etmediğinin farkındayım." Bunu biliyordum. "Bu yüzden sana daha iyi bir şey vereceğim." Onu arkama kaydırıp kolayca sırtıma aldım.

Bacaklarını belime, kollarını boynuma doladığında gülümsemesini hissedebiliyordum. Dizlerinin altından sıkıca kavrayarak pruvaya doğru döndüm. "Benimle uçar mısın, Lily Calloway?"

"Sadece hiç ama hiç büyümek zorunda olmadığımıza inanırsak," diye fısıldadı.

"Bununla ilgili bir sorun var, aşkım." Onu sırtımda taşıyarak güverte boyunca yürüdüm.

“Neymiş o?” diye sorarken o tapılası kaşlarını çatıldığını gözümde canlandırdım.

Bütün gece olduğundan çok daha geniş bir şekilde gülümsedim.
“Bizim hayallerimiz hep gerçek oluyor.”

Sahte düşünlerimizden sahte ilişkimize kadar, sonunda hepsi gerçek olmuştu. Lily Calloway ile asla ama asla büyümemeyi çok istedim. Bu evrenlerden birinde, sonsuza dek genç kalacaktık.

Bölüm 22

LILY CALLOWAY

Sertçe Lo'nun sırtına bakıyordum. Çıplaktı, benimle resmen alay ediyordu. Normalde koala tarzıyla onun üzerine atlamak zorunda kalırdım. Nisan ayındaydık, Philly'ye geri dönmüştük ve Daisy'nin doğum gününden bu yana karnım daha çok büyümüştü. O kadar büyümüştü ki, gelecekteki tüm sırta alınmalar için bir engel oluşturunuyordu.

Lo duvara odaklanmış halde rulo boya fırçasını yüzeyde gezdirdiyordu. Üstünü ancak Connor'ın hediyesi olan Cobalt Elmasları tişörtünü giydiğini fark edince çıkarmıştı. Tıpkı kız kardeşim gibi, Connor da hediyelerine düzgün bakılmazsa çok gücenirdi. Şirketinin logosu üzerine mavi boya sıçramasından hiç hoşlanmazdı.

Duvarda boyadığım kısım onunkiyle kıyaslandığında çok acınası görünüyordu. Kendimi savunmam gerekirse, elimde sadece küçük bir boya fırçası vardı ve ara verip durmam işimi kolaylaştırmıyordu. Salıyan sandalye beni çağırıyordu. Odadaki tek mobilya parçası olmakla kalmıyor, aynı zamanda sırtımdaki tüm kasları rahatlatıyordu.

Parkelerin üzerinde oturarak fırçamı duvara doğru yavaşça hareket ettirdim. Düzenli ya da mükemmel olmayı pek umursamıyordum. O sırada gözlerim yeni bir güzelliğe takıldı.

Lo'nun kıcı.

Çok güzeldi.

Maskülen, çıplak omuzlarından daha iyiydi. Gerçi ilgimi çeken kısım şu anda çıplak değildi.

“Kıçıma mı bakıyorsun, Lil?”

Şaşkınlıkla sıçrayarak bileğimi boyadım. *Kahretsin.*

Gözlerinde bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana baktı.

“Güzel bir kıçın var,” diye cevapladım.

Sırtışı bu kez dudaklarına yayıldı, bakışlarını açık duran kapıya çevirmişti. Çocuk odamızın karşısında bir çocuk odası daha vardı.

Rose ve Connor tüm mobilyalarını Paris'teki bir butikten getirtmişti. *Hale Co.* ürünleri hakkındaki fikirlerini son anda değiştirmişlerdi. Sanırım bunun sebebi Connor ve Jonathan'ın uzun süren gerginliği idi.

Rose bizim için de bazı eşyaları sipariş etmeyi teklif etmişti ama biz *Hale Co.*'yu desteklemek istiyorduk. Bu yüzden tüm eşyalarımız kısa süre içinde oradan gelecekti.

Odanın bebek pembesi duvarlarıyla tavandan sarkan ışıltılı avizesini görebiliyordum. Tam prenseslere göre düzenlenmişti. Duvarlarda elle boyanmış sanatsal çiçek desenleri vardı. Bizim çocuk odamız *Hale Co.*'nun sallanan sandalyelerinden biri ve yumuşak tonlardaki mavi boya dışında bomboştı.

Sade zevklerle ilgili hiç sorun yaşamamıştım ama çocuğumuzun yaşaması ihtimalini düşünerek endişeleniyordum.

Belki de prenslere göre bir odası olmalıydı.

Lo yanımdan geçip kapıyı sessizce kapattı.

“Belki dekorasyon için birini tutmamız gerekiyordur?” diye önerdim. Rose bana çeşitli iç mimarlara ait üç kartvizit vermişti. Gizli olmayan işaretler gönderip duruyordu.

“Çocuk odamız çok güzel olacak, Lil.” Bana iyice yaklaşp ellerini omuzlarıma koydu. “Tabii ışıltılı bir avizesi olmayabilir.” Dudakları kıvrıldı.

Ben de gülümsedim.

“Yine de mükemmel olacak,” diye ekledi ardından. “Rose’un oğlu olursa, tüm bunları fena halde kıskanacağına dair bahse girebilirsin.” Yarısı boyanmış mavi duvarları işaret etti. Ablam hâlâ kaderin onun lehine hareket ettiğini, bir kız çocuğu olacağını iddia ediyordu.

Gerçeği kimse bilmiyordu. Rose kesin olarak öğrenmeyecekti.

“Erkek olma ihtimaline karşı bir yedek planı olmalı,” dedim. “Bir çeşit göreve hazır dekoratör vardır. Rose her zaman hazırlıklıdır.”

Başını iki yana salladı. “Hazırlık yaptığını düşünmüyorum.” Duraksadı. “Rose’u kucağında bir bebek tutarken hayal edebiliyor musun?”

“Hayır,” dedim dürüstçe. Çok tuhaf bir görüntüydü. Oyuncak bebekleri bile sanki canlanıp ağlamaya başlayacak, yüzüne tüküreceklermiş gibi belli bir mesafede tutuyordu. Rose bebeklere karşı olduğu için onun tıpkı kendisine benzeyen güzel, küçük bir insanla dolaşmasının düşüncesi bile sadece... çok garipti. “Gerçekten korkuyor olmalı.” Anlık bir farkındalık yaşıyordum. Rose neredeyse her şeyi içine atardı, yani korkularını göğsünde taşıyarak gösteriş yapmak ona göre değildi. Korkuları davranışlarıyla, yürüdüğü yollar boyunca ortaya çıkardı.

“İyi bir iş çıkaracak,” dedi Lo kendinden daha emin bir şekilde. “Bir buz kraliçesi olabilir ama ona ihtiyaç duyduğunda yanında olabilmek için tüm programını yarıda bırakır. Ondan bunu istemene bile gerek kalmaz, Lil. Bu sevgi demek, biliyorsun.”

Özverili olmak. Lo ve benim geliştirmeye çalıştığımız bir şeydi. “Az önce kız kardeşime iltifat ettin,” diye belirttim.

Parmakları boynumdan yukarı kayarak kısa saçlarıma dolandı. “Biliyorum, çok yanlış hissettiriyor.” Yıkanmış saç tellerimi okşadı, yağlı değillerdi.

Dün saçlarımın boyu koltuk altlarıma kadar uzanıyordu. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Elime bir mutfak makası alıp omuzlarıma gelecek şekilde keserek eski uzunluğuna geri dönmüştüm. Dergiler şimdiden “rezalet” saç kesimim konusunda çılgına dönmüştü. Neden bahsettiklerini bilmiyordum, bence daha iyi görünüyordu.

Başımı kaldırıp tepemde dikilen Lo’ya baktığım anda gözlerim dudaklarına kaydı. *Öp beni.* Bacaklarımın arası onun sahip olduğu sertlik için sızlıyordu. Elleri başıma şehvetli bir şekilde masaj yapıyordu. Ağzımdan nefes nefese bir ses çıkardım. Ayağa kalkıp bacaklarımın arasını onunkilere bastırmak için can atıyordum ama vücuduna malum bölgeden önce karnımın çarpacağını biliyordum.

Çocuğumuzun odasında seks yapmak istemiyordum. Sadece Loren Hale ile seks yapmak istiyordum.

Bacaklarını kavrayarak onu tam burada, yanımda tutmaya zorladığımı fark ettim. Saçımı hafifçe çekiştirdiğinde bir ses daha çıkardım. Yavaşça ayağa kalkarken kalbim tepeye tırmanırcasına hızlanmıştı. Gözlerinin baş döndürücü bir ifadeyle bedenimi takip edişini izledim. Onun uyarılmışlığı içimdeki tüm muhtaç yerleri ısıtıyordu.

Boyaya başlamadan yaklaşık iki saat önce seks yapmıştık.

“Doyumsuzum ben,” diyerek doğruluğunu her zaman bildiğim kelimeleri söyledim.

“Mükemmelsin,” dedi bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. “Bu duvarı bitirdikten sonra senin içindeki işimizi de bitireceğim.”

Aman Tanrım. Bacaklarımı birbirine bastırdım. “Sadece on dört haftam kaldığını biliyorsun...” Omuzlarım, doğum yapacağım tarihi seks kıyameti gibi gündeme getirdiğim için pişmanlıkla öne doğru eğildi. Gerçekten böyle hissettiriyordu. Doğumdan sonra altı hafta boyunca seks yapamayacaktım.

“Seksten mahrum kalma konusunda gergin misin?” diye sordu ciddi bir şekilde.

“Biraz,” diye itiraf ettim. Son zamanlarda seks konusunda çok canavarlaşmıştım. Yirmi dört saat boyunca seks yapmamayı bile hayal edemiyordum. Altı hafta bana sonsuzluk gibi geliyordu. “Poppy seks yapmak istemeyeceğimi söyledi, bu yüzden daha az korkuyorum.” Bir bebeği vajinamdan çıkarmamın beni o kadar da azgın yapmayacağını söylemişti ancak bu durumun istisnası olacağımdan endişeleniyordum. “Eminim Maximoff konusunda o kadar stresli olacağım ki, seks umurumda olmayacak.” Kaşlarım çatıldı, bu çok yanlış görünüyordu.

Ne kadar çok stres yaparsam, o kadar çok seks isteyecektim. Endişelerimi “yatıştırmak” için sevişiyordum, böylece sakin ve huzurlu bir ruh haline bürünüyordum.

Endişeyle dolup taşığını bildiğim için Lo’nun gözlerine bakmadım. Yalnızca karın kaslarına odaklanarak çıkıntılarını parmaklarımla takip ettim.

Eli sıkıca kalçamı kavradı. Daha yakın olmak için can atsam da avuçlarımı çıplak göğsüne koymakla yetindim. “Tam tersine,” dedi

bana. “Azgın olan taraf ben olacağım. Altı lanet hafta boyunca beni *defalarca* reddetmek zorunda kalacaksın.”

Zayıfça gülümsedim. “Ödeşme zamanı mı?”

Başıyla onayladı. “Ah, evet. O güzel, küçük yüzüne söylemek zorunda kaldığım her *hayır* için ödeşeceğiz.” Yanaklarımı çimdiklediğinde elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

“O zaman *senin* o tatlı, küçük yüzün birçok *hayır* duyacak.”

“Bunun için sabırsızlanıyorum.” Eğilip aramızdaki boşluğu kapattı. Dudaklarını benimkilere bastırdı, yumuşak hareketlerle başlayıp öpücüğü derinleştirerek içimdeki hisleri canlandırdı. Naneli nefesini tadarken başımın arkasını kavramıştı.

Ancak parkenin üzerindeki telefonum titremeye başladığında ondan ayrılabilirdim. Lo duvara dönüp fırçasını boyaya batırmaya geri döndü, ben de mesajı kontrol etmek için tekrar yere çöktüm.

Espresso makinesi bozuldu. Güç bugün bizimle değil. Yeni bir tane almamı ya da birinin gelip tamir etmesini ister misin? -Maya

İdari bir karar verdim.

Önce birileri gelip baksın.

Mesajı gönderdim. *Superheroes & Scones*’taki sabah vardiyası çalışanlarımızdan birinin tıpkı benim gibi, biraz kendi halinde bir karakteri olduğunu öğrenmiştim. Bu yüzden arızanın sadece bir kullanıcı hatası olması mümkündü.

Kaçırdığım bazı mesajlar olduğunu fark ettim. Gerçi bazılarını tüm hafta bilerek açmamıştım ama şimdi onlara tıklayacaktım.

Bunu değiştirmek için yapabileceğim herhangi bir şey var mı?
-Ryke

Bu lanet olası derecede berbat. -Ryke

Geçen hafta sessizlik yolunu seçerek olgunluktan uzak davranmış-

tım. Ancak ona varlığından tahrik olduğumu, bundan dolayı iğrenç hissettiğimi söyleyecek cesareti bulamamıştım.

Aynı şeyleri Connor'a da hissetmişim, sadece iki kez yaşandıktan sonra tamamen bitmişti. Ryke'i her gördüğümde kendimi garip hissediyordum.

Lo ağabeyine beni biraz rahat bırakmasını söylemişti. Bu yüzden genelde yaptığı gibi beni yüz yüze soru yağmuruna tutmamıştı. Sadece mesajlar atarak uzaktan saldırıyordu. *Yakında*, diye düşündüm. Çok yakında değilse bile mutlaka onunla yüzleşecektim.

Lo'nun telefonu bir kuş gibi cıvıladı.

Lo fırçayı duvarda yuvarlamayı durdurdu. "O da neydi?" diye sordu. Telefonumu bırakıp onunkini elime aldım, internet ve uygulama gibi özellikleri olan bir telefonda.

"Ahh..." *Telefonundaki Twitter bildirimlerim*. "Bir kuş mu?" Korkunç bir yalancıydım. Şey, bu doğru değildi. Tüm aileme üç yıl boyunca yalan söylemişim. Sanırım, *Lo'ya* karşı korkunç bir yalancıydım.

"Lil," dedi uyarırcasına.

"Tumblr'da değilim!" Açgözlülükle Twitter'a baktığımda nihayet birinin resmi hesabımı keşfettiğini fark ettim. *Vay be*. Raisy ile ilgili olan üçüncü *tweet*'im, binden fazla kez *retweet* edilmişti. "Raisy yaşıyor!" Hemen ayağa kalktım, olduğum yerde zıplayarak tezahürat ettim.

Lo bana garip bir bakış atıp telefonu elimden kaptı.

Umurumda değildi. Kendi etrafımda dönüyordum, başarmıştım. Başarmıştık! "Artık üçlü söylentileri yok," dedim şarkı söyler gibi. "Herkes Raisy'ye bayılıyor."

"Hesabını siliyorum," dedi Lo bomboş bir sesle.

Dönüşümün ortasında duraksadım. Yüksek sesle şarkı söyleyerek gerçekten bir daire içinde döndüğümü o an fark ettim. Tenim kıpkırmızı kesildi. "Ne? Lo işe yarıyor i..."

"Cevapları okudun mu?" diye sorarken elmacıkkemikleri iyice keskinleşmişti.

"Hayır... ben... çok mu erken kutlamaya başladım?"

Gergin bir şekilde başını sallayıp telefonu bana geri vardı. "Sil onu, Lil."

Cevapların bazılarına göz gezdirmeye başlayınca heyecanım gökyüzündeki bir güvercin gibi dibe vurdu. Evet, hak ettiğim şey bir güvercin olmaktı. Görkemli bir kartal ya da neşeli, mavi bir alakarga değildim.

@littlehex99: *@lilycallowayX23 kesinlikle Ryke'i beceriyorsun ve bunu örtbas etmeye çalışıyorsun. Bahse girerim Daisy de hâlâ o model adam Julian'la birlikte. Öyle değil mi?*

Hayır.

@Sherlock2Baby: *@lilycallowayX23 Bunu en başından beri biliyordum! Ryke'i SEVİYORSUN! Bizi kandıramazsın, Lily!*

Kandırmaya çalışmıyordum.

@lotusflowwers: *@lilycallowayX23 Sen lanet olası bir sürtüksün. Umarım aynı anda iki erkeği becermekten ölürsün.*

Yüzümü buruşturdum. Bu hiç hoş değildi.

“Burada iyi bir şeyler de olmalı,” dedim Lo'ya bakarak.

“Lil, lütfen hesabı sil. Bu strese değmez.”

Henüz pes etmek istemiyordum. “Bir fotoğrafını çekmeme izin ver,” dedim. “Bunu *tweet* atıp diğer tüm yorumları görmezden geleceğim.”

Birkaç saniye tereddüt etti. “Sadece olumsuz *tweet*'lere cevap vermeyeceksen kabul ederim.”

Hararetle başımı sallarken göğsüm daha fazla heyecanla genişledi.

Boya fırçasını havaya kaldırdı. İmzası haline gelmiş tatsız bir yarım gülümseme yerine içten, gerçekten çekici ve gamzelerini belli eden bir şekilde gülümsedi. Kadınlığının zonklamasını engellemek için bacaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldım. Hızlıca bir fotoğraf çekerek herhangi bir açıklama girmeden paylaştım.

Kelimeler, fotoğraflardan daha kötü bir şekilde çarpıtılabiliyordu.

Gerçi yatta iki sosisli sandviç arasında çekilmiş *photoshop*'lu fotoğraflarım da oldukça kötüydü.

Lo duvar boyamaya geri döndü. Elimde onun telefonuyla tekrar oturup *Ünlü Takipçisi*'nin sitesine girdim ve hızlıca haber başlıklarını okudum.

RYKE MEADOWS'UN MEKSİKA'DAKİ DESTANSI KAVGASI VIDEOYA ALINDI!

Videolar viral olmuştu. Lo kolayca kışkırtılacağımı düşündükleri için Ryke ne zaman dışarı çıksa insanların onunla alay ettiklerini söylemişti. Herkes dövüşün ikinci bölümünü görmek istiyor, Ryke'in eğlencelerini arttırmasını bekliyordu.

"Ryke iyi mi?" diye sordum Lo'ya. Paparazzilerin ve halkın ne kadar bunaltıcı olabileceğini biliyordum. Ancak bununla başa çıkabilecek biri varsa o da kesinlikle Ryke Meadows'tu.

Lo kısa bir an için bana baktı. "Neden ona kendin sormuyorsun?" Ses tonu sadece birazcık keskindi.

Bu tavrı savunmalarımı yükseltmeme neden oldu. "Ağabeyini çekici bulmu..."

"Onu çekici bulmadığını biliyorum, Lil. Bana sürekli hatırlatmak zorunda değilsin."

Bu porno değil. Sorun yok. Kendime bunu söylemeye ihtiyacım vardı.

Başka bir manşete baktım.

RYKE, KIZ KARDEŞİNİN DOĞUM GÜNÜNDE LILY CALLOWAY'IN ONURUNU SAVUNDU.

Bundan nefret ediyordum. Söylenenler tamamen gerçek olmasına rağmen dışarıdan çok yanlış görünüyordu.

VIDEO: LOREN HALE & CONNOR COBALT MEKSİKA'DA ÖPÜŞÜYOR!

Sırtım dikleşti. Bunu yapmalı mıydım? Parmağım haberin linki üzerinde gezindi.

“Lily,” diye uyardı Lo.

“Lo,” diye karşılık verdim.

“Yüzünde o bakış var.”

Gözlerimi kırptıstırdım. “Tatmin olmamış gibi mi?”

“Hayır, kötü bir şey yapmak üzereymişsin gibi.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Hayır, kötü bir şey yapmayacağım.” Kuruyan dudaklarımı yaladım ama *o kadar* cazipti ki... Hayranların öpücük hakkındaki yorumlarını bile uzun zamandır videodan kaçındığım için okumamıştım. Lo aniden telefonumu çaldı... daha doğrusu *kendi* telefonuydu.

“Buraya nasıl o kadar çabuk geldin?” diye sordum. Ağzım açık kalmış, gözlerim kocaman olmuştu. “Süper gücün ortaya çıktı.”

Telefon ekranına odaklanırken alnı kırıştı. Sonra gözlerini benimkilere çevirdi. “Connor’ı öptüğümü hayal ettiğinde bu ne kadar sürüyor?” diye sordu.

“Otuz saniye,” dedim yanaklarımın ısınmaya başladığını hissederken. Kızarıklığım yalanımı çok hızlı ortaya çıkarıyordu. “Tamam, aslında bir dakika kadar falan... işin içinde biraz dil de olabilir.”

Lo inledi. “Lil.”

“Aşırı aktif bir hayal gücüm var. Bu benim suçum değil, kirli beynimin suçu.”

İç geçirdi, telefon ekranına dokunup bana çevirdi. *Aman Tanrım.* Oynat tuşuna basmıştı. Videoyu izliyordum, onu izliyordum...

Gözlerim kısıldı. “Bu çok bulanık.”

“Karanlık bir gece kulübündeydik. Videoların hepsi bulanık.”

Tam olarak kısa olmasa bile destansı bir uzunlukta değildi. Connor ve Lo’nun dudakları birbirine kenetlenmişti, gerisini anlamak için gözlerimi kısmam gerekiyordu. Yüzlerini zar zor seçebiliyordum. Lo’nun boynundaki bir çift eli görebilmiştim. Connor’ın onu yönlendirdiği belliydi, böylece bir duvarı öpmekten daha fazlası olmuştu ama gerçekten takıntı haline getiremeyecek kadar hızlı bitiyordu. Üstelik:

Omuzlarım çöktü. Bence bir sorun yoktu, hatta belki iyiden de iyiydi.

“Fantezini mahvettim mi?”

Başım la onayladım. “Bu video mahvetti.”

“Güzel.” Önümde çömeldiğinde sadece o büyüleyici kehribar gözlerine bakmak bile sınırlarımın alev alması için yeterliydi. “Bu gerçeklik nasıl?”

Kocaman gülümseyerek, “Kesinlikle çok daha iyi,” dedim yepyeni bir farkındalıkla.

Bölüm 23

LILY CALLOWAY

Cam asansörle yetmiş beşinci kata çıkarken Daniel Perth ikinci kez, “*Hale Co.* milyarlarca dolarlık bir imparatorluk,” diye tekrarladı. “Buraya kıkırdamak için getirildiğinizi düşünüyorsanız, bir daha düşünün.”

Konuşması, Lo’nun babasına neredeyse bir kopya olacak kadar benziyordu. Jonathan Hale’in özellikle bu kişiliğe sahip insanları işe alıp almadığını ya da çalışanlarının bir süre sonra bu dili kapıp kapmadığını merak ediyordum. Daisy’yle beş dakika önce lobiye geldiğimizde Daniel kendini on dört yönetim kurulu üyesinden biri olarak tanıtmıştı. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Belirgin bir burnu, kaba- rık kahverengi saçları ve çok pahalı bir takım elbisesi vardı. Hiçbir saçmalığı kabul etmiyordu.

Bunu bize çoktan üç kez söylemişti.

“İkiniz de yönetim kurulunun geri kalanıyla tanışmak üzeresiniz. Tokalaşma faslının ardından öğle yemeğine geçilecek. Yeterince basit.”

Yarın Ryke ve Lo ile tanışacaklardı. Bizi ikişer ikişer ayırmak istemişlerdi, böylece kendi başımıza nasıl davranacağımızı daha iyi anlayabileceklerdi. Şu ana kadar her şey yolunda gitmişti.

Terli avuçlarımı sinirle haki renk pantolonuma sildim, ipek bluzumun altından belirginleşen karnım görünüyordu. Daisy yüksek belli lacivert şortu, sutyensiz giydiği beyaz bluzuyla yanımda duruyordu.

Sarı alçısını mart ayında çıkarmıştı, bu yüzden bileği altın bileziklerle süslüydü.

Podyumda yürümeye hazırmış gibi aşırı şık görünüyordu, ben ise kendimi bir kanepeye uzanıp lüks bir şekerleme yapmaya hazır hissediyordum. Ancak buraya bir görev için gelmiştim. Loren ve Ryke'in yeni CEO olarak seçilmemesini sağlamalıydım. İkisi de yıllarını bu hayattan kaçarak geçirmişti, şimdi bunun ortasına düşmeleri için hiçbir sebep yoktu.

Daisy'nin zorlu bir rakip olacağını görebiliyordum ama ondan daha iyisini yapmam gerekiyordu. On dokuz yaşına yeni girmiş, zaten hayatının çoğunu çalışarak geçirmişti. Şirket dünyası onu çağırıyor-du. Hayır, çağırmayacaktı. Buna izin vermeyecektim. Abla öncelikle-rim bozulmamıştı, insanları etkilemeye hazırdım.

Gerçi... şu ana kadar kimseyi etkilememiştim. Benim yöntemim duvarın yanında durup boyayla kamufle olmaktı.

Bu üstesinden gelmesi zor bir meydan okuma olacaktı.

Daniel kravatını düzeltti. "İçinizden birinin CEO olması konusunda son sözü biz söyleyeceğiz ve bu unvanı kolayca devretmeyeceğiz. Sonunda kimi seçersek şirketin yüzü o olacak." Gözleri bana çevrildi. "Eğer o kişi olmak istiyorsanız çok ikna edici olmanız gerekecek."

Bir bebek şirketinin yüzü olarak bir seks bağımlısı...

Bunun neden biraz sorunlu olabileceğini anlayabiliyorum. Buna rağmen elimden gelenin en iyisini yapmak zorundaydım.

Parlak bir gülümsemeyle, "Harika olacak," dedi Daisy kolunu omuzlarıma dolayarak.

Daniel'in gözleri sonunda ona kaydı ve farklı bir şekilde üzerinde yoğunlaştı. Ablalık koruma duvarlarım yaklaşık yüz metre yükseldi. *Hayır. Hayır. Hayır.*

"Çekicisin." Sanki bu özelliği "pozitifler" kategorisine koyuyordu. Jonathan erkeklerin Daisy hakkında böyle düşündüğünü söylemişti.

Kardeşimin sarı saçlarının uçları günbatımı gibi turuncuya boyanmıştı. Tutamları yanağındaki yara izini kapatacak şekilde şekillendirmişti. "Açık sözlüsün," diye karşılık verdi.

"Tatlım," dedi Daniel. "Karşınızdaki on dört kişiden hiçbiri lafi

dolandırmayacak. Jonathan böyle istiyor.” Bakışları onun uzun bacaklarından aşağıya indi. “On yaş daha büyük olsaydın, mükemmel bir aday olurdun.”

“Hayatımın özeti,” diye mırıldandı Daisy.

Keşke daha uzun olsaydım. Aralarında durduğum halde başımın üzerinden rahatlıkla konuşabiliyorlardı. Daisy yüksek topuklu ayakkabı giyyordu. Adamın boyu 1.80’i geçiyordu. Ben sadece bir altmış beşten azıcık daha uzundum. Ryke burada olsaydı, Daniel’in uzun incelemelerinden hoşlanmazdı. Şimdi de arkadaş içgüdülerim devreye girmişti.

Elime öksürerek adamın bakışlarını üzerime çevirmesini sağladım.

“Evet?” diye sordu.

“Kız kardeşimi süzmeyi bırakırsan sevinirim.”

“O ve *sen* buna alışsanız iyi olur,” dedi Daniel. “İkiniz de şu andan itibaren *süzüleceksiniz*.” Konuşurken tırnak işareti bile kullanmıştı. Bakışları karnıma kaydı. “Bazı kadınlar sana yalakalık yaparsa şaşırma. Bizim hedef kitlemiz olmasan da Jonathan’ın torununu taşıyorsun. Hepsi çok heyecanlı.”

Bu kadınların benimle tanışmak için *heyecanlanması* karşısında şaşkınlıkla irkildim. “Bu güçlü bir sıfat,” dedim usulca.

“Doğru bir sıfat,” dedi. “Herkes Jonathan’ı sever ve eğer onun imajım düzeltebilseydik, kesinlikle bunu yapardık. Artık bunun için çok geç.”

Asansör aniden bir ses çıkararak durdu. İşte gelmiştik, yetmiş beşinci kattaydık.

Kapılar açıldığında ellerinde şampanya kadehleriyle etrafta dolaşan garsonları, dört kadını ve geriye kalan erkekleri gördük. Hepsi dönüp bize bakmıştı. İfadeleri sert, profesyonel, dengeli ve özgüvenliydi. Bizi hemen ölçüp biçmeye başlamışlardı.

Daniel şaşkın tepkilerimizi izleyerek, “*Hale Co.*’ya hoş geldiniz,” dedi.

Öğle yemeği başladığında tanışıp selamlaşma faslı yüzünden neredeyse kız kardeşimi kaybediyordum. Çevremiz yüksek masalar, küçük

sandviçler ve meze tabaklarıyla doluydu. Soğuk suyla doldurulmuş bir şarap bardağının sapını sıkarak ilgi odağından uzakta, köşedeki bir masada oyalanmaya başladım.

Burası güvenliydi. Çok fazla konuşmamak için yemeği bahane ederek yavaşça çiğnemeye devam ettim. Gerektikçe başımı sallıyordum. Dört kadın üzerime akın edip bana bebeklerle ilgili en çok hangi *Hale Co.* ürününü sevdiğime dair bir şeyler sormuştu. Aslında yeterince basit sorulardı ama “cana yakınlık” becerilerim hakkında zihinsel notlar aldıklarından şüphe ediyordum.

“Sallanan sandalyeleri seviyorum,” dedim salatalıklı sandviç lokmaları arasında. Kadınlar bana sanki bir fare konuşmuş gibi bakıyordu. Suyumdan büyük bir yudum aldım. Gizlice elimi kaldırıp, “Binada içe kapanık bir kişilik var!” demek istiyordum. Tabii bu bana yardımcı olmazdı.

Daisy gibi birini istiyorlardı.

Erkekler ona gerçekten bayılmıştı. Kardeşim mankenlik kariyerinde öylesine sohbet etme sanatını öğrenmişti. Yedi orta yaşlı adam, geniş konferans salonunun yere kadar uzanıp Philadelphia manzarasını gözler önüne seren pencerelerinin önünde onun etrafını sarmıştı.

Aralarında en büyük olan kadın dikkatimi başka yöne çekerek, “Bir basın toplantısı yapılırsa kişisel soruları nasıl ele alırsınız?” diye sordu. Muhafazakâr mavi bir elbise giyyordu. Kısa sarı saçları, korkutucu çatık kaşları vardı. Adının Irene olduğunu söylemişti.

Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırarak, “Elimden geldiğince cevap veririm,” dedim.

“Bunu yapma,” dedi Rachel. Bir seksen boylarında esmer bir kadındı. “O zaman basın rahatsız olduğunu düşünür.”

Rahatsızım zaten.

Irene, “Rahatsız zaten,” diye belirtti.

Kahretsin. “Sadece hamilelikle ilgili bir durum. Yüzde yüz varlığını gösteremiyorum.” Neredeyse karnıma dokunup kaçış için Maximoff’a teşekkür edecektim.

Irene söylediğimi yemedi. “Peki sana Loren’in nasıl olduğunu sor-sam bana ne söylerdin?”

“O harika,” dedim yanaklarım kızarıırken.

“Hep böyle kızarır mısın?” diye sordu Rachel.

Yavaşça yemeğimi yerken başımı salladım. Lokmamı yuttuğumda herkes bir cevap beklercesine bana bakıyordu. “Bu... olan bir şey.” *Aman Tanrım*. Beni buradan kurtaracak birine ihtiyacım vardı. Odayı tarayıp Lo’yu aradığımı fark edince kendimi durdurdum.

“Olan bir şey mi?” dedi başka bir kadın. Adını hatırlayamıyordum.

“Gerçekten Princeton’dan mı mezun oldun?” diye yeni bir soru sordu Rachel.

Başımla onayladım.

“Not ortalaması oldukça zayıftı,” dedi Irene. “Bu yüzden kimse bu kadar etkilenmemeli.”

Tanrım. Göğsümden öfke fışkırdı. *Yıllarca* o diploma için mücadele etmişim. Elbette çok yardım almıştım, yine de bunun için çalışıp çabalamıştım. “O diplomayı hak ettim,” dedim. “Tüm derslerimi geçtim, her sınav için çalıştım. Odadaki en zeki kişi olmayabilirim ama en azından denedim ve başardım.”

Irene uzunca bir süre bana baktı. Delici gri bakışları altında küçülmememe kısa bir süre kalmışken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bununla çalışabiliriz.”

Az önce biraz Rose tarzıyla konuşarak kendimi savunmuştum. İçten içe kendi sırtımı sıvazladım. *İyi iş, Lily*.

Rachel bana başka bir soru sorduğu sırada erkeklerin kahkahaları dikkatimi dağıttı. Daisy komik bir hikâye anlatıyormuş gibi el hareketleriyle söylediklerini destekliyor, erkeklerin hepsi buna bayılıyordu. İçlerinden biri avucunu kardeşimin omzuna koyup sırtına doğru kaydırdı.

Ardından elini daha aşağıya, kalça kıvrımına kadar indirdi.

Hayır. Hayır.

Yeni bir görev bilinciyle, “Affedersiniz,” diye mırıldandım. Küçük kız kardeşimi korumalıyım. Irene, Rachel ya da diğer iki kadının söylediği hiçbir şeyi duymuyordum. Aceleyle Daisy’ye doğru yürürken kalp atışlarım hızlanıyordu. Maximoff’un onca zaman arasından

tam *şu anda* kaburgalarımın tekme atmaya karar vermesinin duruma hiçbir faydası olmadı.

Harika. Sadece harika.

Daisy sinsi bir hareketle, dokunmayı seven adamın kişisel alanından çıkmaya çalıştı ama adam onunla birlikte hareket etti. Kardeşim konuşmadan büyülenmiş gibi başını ona ve diğerlerine doğru sallıyordu. Dokunmayı fazlasıyla seven adamın kemik çerçeveli gözlükleri olduğunu fark ettim. *Heroes*'u izledikten sonra bu gözlükleri takan kimseye güvenmiyordum. Evet, paranoyaklıktı.

Ancak hayatımın büyük bir bölümünde varlığını göstermeyen bir kardeş olmuştum. Artık en iyi abla ödülü için Rose ve Poppy'yi yenmeyi planlıyordum. Bu yüzden Daisy'nin yanına yaklaşıp vücudumu onunla kemik-çerçeveli arasına sıkıştırmaya çalıştım.

Adamın eli Daisy'nin sırtından düştü. Bu bir başarıydı.

İçten içe sırtımı bir kez daha sıvazladım.

Ardından karşımdaki tüm erkekler bana yoktan var olmuşum gibi bakmaya başladı. Sadece bununla sınırlı değildi, zihinlerinin çalıştığını görebiliyordum. Sanki bir anda gözlerine "*o bir seks bağımlısı*" damgası vurulmuştu. Sanırım rahatsız edici sessizliğin uzamasına neden olacak kadar eşsiz bir örnektim.

Bunu nasıl değiştireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Konuşmalarını böldüğümde ne söyleyeceğime dair bir plan yapmamıştım. Çekingen bir tavırla aralarına sızıp görünmez olabileceğimi, kemik-çerçevesinin elini ittikten sonra gizlice uzaklaşabileceğimi düşünmüştüm.

Rezil olmuştum.

Daisy içedönük insanları kaynaştırma konusunda mükemmeldi. "Onlara çocukken *Hale Co.* bisikletlerini test ettiğimiz zamanı anlatıyordum," diyerek kolunu omzuma doladı.

Bu olayı hayal meyal hatırlasam da diğer sisli anıların arasında kaybolmuştu.

"Altı yaşındaydım," diye hızlıca aklımda canlandırmama yardım etti. "Bisikleti gidonu kullanmadan sürmeye karar vermiştim. Yan evimizdeki Jonathan'ın *Range Rover*'ına çarptım."

Kabarık kahverengi saçlı Daniel konuşmaya katıldı. "Demek sonrasında motosikletini çarpmaya geçiş yaptın?"

Tüm erkekler hafifçe güldü. Flörtöz kahkahalar atıyorlardı, hatta bazıları *gergindi*. Sanki muhteşem, kendine güvenen bir kız otomatik olarak gözlerini korkutuyordu. Bu çok tuhaftı.

Daisy omuz silkti. “Hızlı gitmeyi seviyorum.”

Kemik-çerçeveli bana odaklandı. “Peki ya sen, Lily? Yaklaşımında daha temkinli misin?”

Hayata yaklaşımında mı? Tüm gözler vücuduma çevrildiğinde boynumun ısındığını hissettim. Ardından Maximoff beni tekrar tekmeledi, tam olarak *mesaneme* vurdu. O kadar sert bir tekme atmıştı ki, kendimi durdurmak için fırsatım olmadı. Diğer masada içtiğim sudan pantolonuma sızmaya başladı.

Tüm dünyam ağır çekimde hareket ediyordu.

Haki pantolonumda ıslak bir leke filizlenirken herkes cümlemi bitirmemi bekliyordu. *Aman Tanrım.*

Çok utanmıştım. Bu utanma seviyesinde yukarıda bir yerlerdeydi... çok ama çok yukarılardaydı.

Bunu göremezler. Göremezler. Yüzümün henüz domates kırmızısına dönmemiş olması için dua ettim.

“O benden daha analitik.” Onlara cevap verdikten sonra Daisy’yle göz göze geldiğimizde bana, “*İyi misin?*” diye soran bir bakış attı. Hayır, değildim. Daisy hepsine gülümseyerek dikkatleri benden uzaklaştırmaya çalıştı.

“Fevri kız kardeş sen misin?” diye sordu kemik-çerçeveli. Tıpkı Daniel’in yaptığı uzun uzun kardeşimin bacaklarını süzmüştü.

“Kesinlikle benim,” dedi Daisy. “O kadar fevriyim ki, Lily’yi hepimizden uzaklaştırmak zorundayım. Kusura bakmayın, sadece kısa bir molaya ihtiyacımız var.” Kolunu benimkine doladı ve kadınlar tuvaletine doğru ilerledik. Neredeyse koşuyor sayılırdım.

“Sorun ne?” diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. Henüz söylemezdim. Bedenim taş kesilmiş durumdaydı ve o anı kafamda tekrar oynattıkça tüylerim ürperiyordu. Yüzüm her geçen saniye daha yoğun bir şekilde yanıyordu.

Tuvalete girdiğimizde Daisy arkamızdan kapıyı kapattı. Derin bir nefes alarak durumu açıkça söyledim. “Altıma işedim.”

Daisy pantolonuma bakıp acı dolu bir gülümseme takındı. “Eyvah!”

O bölgeye bakma cesaretini ancak şimdi bulabilmiştim. Pantolonumun ön tarafı çok ıslaktı. Aynada kendimi kontrol ettiğinde arka tarafımda da büyük bir leke gördüm.

Hepsi altıma işediğimi görmüştü. “Şansımı mahvettim.”

“Hepsi hamile olduğunu biliyor.” Daisy hızlı adımlarla ilerleyerek tüm kabinlerin boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra yanıma döndü. “Ben işeseydim tuhaf olurdu.”

Evet. Tamam, bunun için bebeğimi suçlayabilirdim. Bu onun hatasıydı. Aman Tanrım, söylemek bile kulağa korkunç geliyordu.

Daisy telefonunu çıkarıp hoparlöre verdi. Şimdiki durumumuzda problem çözücü taraf oydu. Benim daha büyük olmamın bir önemi yoktu. Koşullara göre rollerimizi değiştirebiliyorduk. Ben onu birçok durumdan kurtarmıştım, Daisy ise beni çok daha fazlasından kurtarmıştı.

Bana ablalık yapmak zorunda kaldığı için kendimi hep suçlu hissetmişim. Şimdi tekrar değerlendirdiğimde, onca zamandır yanılmış olabileceğimi düşünüyordum.

Aramızdaki yaş farkı yüzünden birimizin diğerinden daha çok sorumlulu olması gerekmiyordu.

İkimiz de savunmasızdık.

İkimiz de güçlüydük.

İkimiz de problem çözücüyduk.

Sanırım kardeş olmanın anlamı buydu. Birbirimize destek olup birimiz tökezlediğinde ayağa kalkmasına yardım etmektir. Birimizin ihtiyacı olduğunda diğerinin süper kız kardeş pelerinini giymesiydi. Sonuçta ikimiz de insandık.

“Selam,” dedi Daisy telefonun diğer ucundakine. “Hale Co. ofislerine yakın olma ihtimalin var mı acaba?”

Duyduğum sesi değil, Rose’un buz gibi sesinin araya girmesini beklemiştim. “Ralph Stover’a gitmek üzereydim ama bana ihtiyacın varsa o tarafa geçebilirim.” Konuştuğu kişi Ryke Meadows’tu. Bir süredir konuşmadığım tek kişiyi aramıştı.

Gözlerim dehşetle kocaman açılmış halde Daisy'ye bakıp buna bir son vermesi için ellerimi sallıyordum. "Hayır!" dedim sessizce dudaklarımı oynatarak. Daisy bana, "Tek seçeneğimiz bu," diyen bir bakışla karşılık verdi. Lo... çalışıyordu. Connor ve Rose da çalışıyordu.

Salı günü herkes çalışıyordu. Sadece Ryke boştaydı.

"Dais? Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Erken çıkmak istersen seni alabilirim."

"Hayır," dedi Daisy hemen. "Sorun o değil. Lily'nin birkaç kıyafetini alabilir misin..."

"Hayır, hayır, hayır," diye araya girdim. Sesim çok tiz çıkıyordu. "Sorun yok. Ralph Stover'la buluşması gerekiyor. Onu arkadaşından ayırmak istemem..." Daisy'nin gülümsediğini görünce duraksadım.

Telefondaki Ryke bana cevap verdi. "Ralph Stover sikik bir milli park." Orada kaya tırmanışı yapıldığını hatırladım. Kaya tırmanışına gidiyordu. "Neye ihtiyacım var, Lily?" Kapının gıcırdayarak açıldığını duydum ve çoktan yatak odama girip girmediğini merak ettim.

Sanırım İtfaiye Utancı adı verilen kırmızının yepyeni bir tonuna bürünmüştüm. Hangi kıyafetlere ihtiyacım olduğunu mırıldanmak için dudaklarımı araladım ancak sadece hava yutmakla yetindim.

"Yeni bir pantolon," dedi Daisy ona kolayca. "Bir de iç çamaşırı."

Tam şu anda atomlarıma ayrılmak istiyordum.

"Ne sikim oldu?" Ryke'in sesi endişeyle sertleşti.

"Altıma işedim," dedim hızlıca.

"Altına mı işedin?" diye sordu Ryke. Arkadan bir çekmecenin açılma sesi geliyordu.

Sıkıntılı bir ses çıkardım ve alnımı lavabo tezgâhına dayayıp iki büklüm oldum. Daisy sırtımı sıvazlıyordu.

"Hey." Ryke sesini yumuşatmaya çalıştı. "Sorun yok. Hemen geliyorum, Lily."

Daisy telefonu ağzına yaklaştırdı. "Hız yapabilir misin?"

"Elbette," dedi tereddüt etmeden. "Senin için her zaman bu sikik yasayı çiğnerim, tatlım." Bu o kadar tatlıydı ki, neredeyse kızarmak yerine bayılacaktım ama bugün fazlasıyla rezil olmuştum.

Görünmezlik güçlerim beni bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bölüm 24

LILY CALLOWAY

Beş dakika içinde Irene bizi kontrole geldi ve ona birinin bana kıyafet getirmek için uğrayacağını söyledik. Kadının çatık kaşları acıma dolu bir gülümsemeyle yer değiştirdi. İşte durum o kadar kötüydü.

“Asansöre binmiş yukarı çıkıyor,” dedi Daisy mesajlarını kontrol ederek.

Tuvalet kapısını aralayıp birbirleriyle sohbet etmek için fazladan zaman ayıran on dört yönetim kurulu üyesine baktım.

“Henüz kimse bizi ekmedi,” diye fısıldadı Daisy. O kapı aralığına üstten bakarken ben de onun altından eğilerek bakıyordum. Doğru söylüyordu. Hâlâ yiyip içmeye, gülümsemeye devam etmeleri iyi bir şeydi.

Asansörün katta olduğunu bildiren ses duyulduğu anda, tüm yönetim kurulu üyeleri sessizleşerek sürgülü metal kapılara doğru döndü. Ryke fermuarı yakasına kadar çekilmiş deri bir motosiklet ceket ve göğsünde tokaları olan siyah bir sırt çantasıyla dışarı çıktı. Alt askılarından birinde kancayla asılmış yeşil bir su şişesi sarkıyordu.

Kimse ona yaklaşmadı. Bugün burada olmasını beklemediklerinden şaşkın bir sessizlik içinde donup kalmışlardı.

Aslında bu öğle yemeği partisine davetsiz gelmişti, buna rağmen hiç umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Etrafa bakınarak saklandığımız tuvaleti gördü. Sonra kendini tanıtmadan, hatta tek bir kişinin bile elini sıkmadan bu tarafa doğru yürümeye başladı.

Yine de yolda birkaç mini sandviç kapmaya karar vererek onları tek lokmada yuttu.

“Kendi sabote etmeye mi çalışıyor?” diye fısıldadım Daisy’ye. Yönetim kurulu üyeleri mırıldanarak onun hakkında dedikodu yapıyordu. Ryke tüm bunları duymazdan gelmekle meşguldü.

“Hiç sanmıyorum.” O yaklaşırken Daisy kapıdan uzaklaştı, ben de aynısını yaptım.

Ryke içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Yüzümü ellerimle kapattım, düşünceli bakışlarıyla karşılaşmayı reddetmemin birçok nedeni vardı. Birincisi, az önce altıma işediğim için pantolonumdaki ıslaklığı görebilirdi.

“Yani öğle yemeği yiyeceğinizi söyleyip tek lokmalık sikik sandviçler mi getirdiler?” diye küfretti. Lavabo tezgâhının üzerinde sırt çantasının fermuarını açtığını duydum, henüz kirli pantolonumun reklamını yapmadığı için minnettardım.

“Yarın buraya gelmeden önce yemek yemen gerekecek,” dedi Daisy. Parmaklarımın arasından bakarak onun tezgâhın üzerine oturmasını izledim.

“Bu milyarlarca dolarlık bir şirket, İtalyan sandviçi falan sipariş edebilirlerdi.”

Daisy sinsi bir gülümseme takındı. “Hanımefendiler o kadar uzun bir şeyi ağızlarına sokmazlar.”

Aman Tanrım. Ryke ve Daisy ile yalnızdım. *Flörtöz* Raisy’yle baş başaydım. Yardıma ihtiyacım vardı. *SOS. Biri beni kurtarsın.* Ellerimi yüzümden indirip cebimdeki telefonuma uzandım.

Ryke ona doğru kaşlarını kaldırdı, sırt çantası tam orada duruyordu. *Accio*, kıyafetlerim!* Kıyafetler sihirli bir şekilde ellerime düşmedi. *Harry Potter* başarısız olmuştu. Ben gerçekten bir büyücü değildim.

“Calloway,” dedi Ryke, “Sen hiçbir zaman bir hanımefendi olmadın. Ayrıca bunun ağzına otuz santimlik bir şey almanla ilgisi yok.”

Hassiktir.

“Bir daha söyle,” diyerek kocaman gülümsedi Daisy.

“Hayır!” Çıldırılmış bakışlarla araya girdim. Bana baktıkları sırada

* *Harry Potter* serisinde geçen bir çağırma büyüsüdür. Büyücü, “*Accio*,” dedikten sonra istediği nesnenin ismini söylediğinde nesne havalanarak eline ulaşır. (ç.n.)

bir elimle gözlerimi koruyordum. “Onun... şeyinin kaç santim olduğunu bilmek istemiyorum.” Otuz santim olamazdı. Bu çok büyüktü.

“Otuz santim değilim,” dedi Ryke. *Tanrıya şükür.* “Lily, bana bakabilir misin?”

“Bakamam,” dedim. “Sapkın düşüncelerimi” yüzeyin altında tutmaya çalışıyordum. Tahrik olamazdım. *Hayır.* Bedenimin utanç, suçluluk ve zevki aynı anda hissetmesine izin vermeyecektim. Bu en zehirli, en iğrenç karışımdı.

Ryke’in yaklaştığını hissederek geriye doğru kaçtığımda omuzlarım tuvalet kabinlerinden birinin kapısına çarptı.

“*Lily.* Sadece benim.” Sesinde acı vardı.

Boğazımda düğümlenen yumruyu yutarak elimi yavaşça indirdim. Pantolonumu bana uzattı, bunu gerçekten kibarca yapmıştı. Daisy lavabo tezgâhından beni izlerken başıyla onayladı. İçimden bir ses şu anda barışmamızı planladığını söylüyordu. Belki de diğerleri yerine onu seçip çağırmasının sebebi buydu.

Garip ve tuhaf görünmeden bunu nasıl yüksek sesle söyleyebilirdim?

Kaşlarını çatarak, “Belki bu konuda konuşursan aramızdaki bu lanet havayı yumuşatabiliriz,” dedi Ryke. Ne yaptığını bile bilmiyordu. Sadece ondan kaçıp duruyordum. “İşte, al bunu.” Pantolonu bana doğru uzattığında temiz kıyafetlerime can yeleğiymiş gibi tutundum.

“Ben bir sapığım,” dedim bir anda.

Yüzü düştü. “Sen lanet bir sapık falan değilsin.”

“Sen her zaman...”

Dudaklarını yalayarak, “Ben götün tekiyim,” dedi aniden. “Aklımdan geçenleri hiç düşünmeden söylüyorum. Yüksek sesle dile getirince bazen niyet ettiğim gibi çıkmıyor. Sapıkça şeyler düşünüyor musun? Evet. Ben de düşünüyorum. Bu ikimizi de sapık yapmaz.” Gergin bir nefes aldı. “Söylediğim şeyler yüzünden öyle olduğuna inanmanı istemiyorum. Bu... dürüst olmak gerekirse gerçekten kalbimi kırardı.”

Söyledikleri yıllar içinde gerçekten beni etkilemiş olabilirdi. “Onları bu kadar kişisel almamalıydım...”

Birkaç kez başını iki yana salladı. “Hayır. Ben o sikik şeyleri en başında söylememeliydim.” Kendine kızarak derin bir iç çekti.

Kötü hissetmesini istemiyordum. Ondan kaçmamın asıl sebebi bu değildi. “Anlamıyorsun,” diye fısıldadım. Bunu nasıl söyleyebilirdim ki? İrkilerek yüzümü buruşturdum. Utanç verici bir sıcak basmasıyla bakışlarımı ayaklarına çevirdim. “Ben gerçekten iğrencim. Yani... son zamanlarda aşırı derecede tahrik oluyorum. Neredeyse her şey, daha önce hiç etkilenmediğim şeyler bile beni tahrik ediyor.”

Tuvaletin içine boğucu bir sessizlik çöktü.

“Ne gibi şeyler?” diye sordu Ryke. Beynindeki çarkların tıkırtısını neredeyse duyabiliyordum.

Onlara bakamıyordum.

“Biz mi?” diye sordu Ryke. “Yoksa sadece ben mi?” *İkisi de.*

“Özür dilerim,” derken içgüdülerim çılgınlık atıyordu. *Geri çekil, geri çekil, geri çekil!* Bu yüzden kabine dalıp kapıyı arkamdan kapattım, kalbim göğüs kafesimde çırpınıyordu.

“Lily...”

“Bir şey söylemene gerek yok.” Bu zamanı temiz kıyafetlerimi giymek için kullandım. Siyah pantolonu açtığımda içinde mor renkli, pamuklu bir külot buldum.

Ryke’in onları çekmecemden seçmiş olması üzerinde fazla düşünmedim.

“Yani bu üçlü ilişki dedikodularıyla ilgili değil miydi?” diye sordu Ryke.

“Hayır.” O söylentileri çoktan olduğu gibi kabul etmiştim. Onlara kafayı takacak, onlardan etkilenecek eski ben gömülüp gitmişti. Daha kötü bir şey yüzünden ondan kaçıyordum.

Benimle konuşmaya devam etti. “Bak, bu konuda kendini kötü hissettiğini biliyorum ama hissetmemelisin.”

Bu tepkiyi beklemediğim için kaşlarımı çattım. Üzerimi değiştirdikten sonra pantolonumun fermuarını çekip kirli kıyafetlerimi toplayarak kabinden çıktım. Onun yüzünü görmeye ihtiyacım vardı.

Gözlerine baktığım anda ifadesinde gördüğüm tek şey şefkatti.

Daisy bile empatik görünüyordu. “Hareketlerimizi azaltabilirdik. Bilmiyordum...”

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Hayır, bu yapmanızı istediğim son şey. Siz yeni bir çiftsiniz, bunun tadını çıkarmayı hak ediyorsunuz...”

Ayrıca bunu sizden almak istemedim. Özellikle bizim pek ağırbaşlı davranmadığımız düşünülürse.” Lo’yla neredeyse her zaman birbirimize dokunurken onlara durmalarını söylemek ikiyüzlülük olurdu. Aralarındaki bir noktaya baktım. “Neden benden iğrenmiyorsunuz?” Ben kendimden iğreniyordum. Sanki her gözeneğimin sertçe temizlenmesi gerekiyordu.

“Çünkü bu iğrenç değil,” dedi Ryke sertçe. “Bu çok normal. İnsanlar her şeyden, hatta cansız nesnelerden bile tahrik olabilir.”

“Ama ben seni tanıyorum...” Bana bakarken bir ucube görmemeyi nasıl başardıklarını anlayamıyordum. Neden aynaya baktığımda benim tek gördüğüm buydu?

“Bir itirafta bulunacağım.” Daisy lavabonun üzerinde oturduğu yerde elini kaldırdı. “Küçükken Lo’ya fena halde âşıktım.”

Ryke ona “*Ne sikimden bahsediyorsun?*” diyen bir bakış atarken ben en sonunda gülümsüyordum.

“Gerçekten mi?” diye sordum.

Başını salladı. “Onun çok seksi olduğunu düşünürdüm.”

“Ne kadar gençken?” diye sordu Ryke.

“Sanırım on iki, on üç yaşlarında falandım. O benim ilk aşkımdı.”

Herkesten o kadar da farklı olmayabileceğimin farkına varırken kaynayan endişelerimin üzerinden serin bir rüzgâr geçti. Tüm kötü yanlarımı yok etmese bile bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Ryke sert ve karanlık bakışlarla ona baktı. “Benim küçük kardeşim senin ilk aşkındı.”

“Keşke beni o zamanlar tanısaydın,” dedi Daisy bacaklarını sallayarak.

Ryke başını iki yana salladı. “İyi ki seni o zamanlar tanımıyordum. Yirmi yaşında olurdum.” Sonra bana baktı. “Şimdi iyi miyiz?”

Derin bir nefes aldım. “Sanırım öyleyiz.” Onların öpüşme seanslarından tahrik olduğum için kendimi *iyi* hissedeceğimden şüpheliydim. En azından artık bu durumun benim açımdan büyük bir gerileme olmadığını biliyordum. Lo’nun her zaman söylediği gibi sorun olmadığına inanmak zorundaydım. Bir de uyarılmamı bastırmaya

çalışmalıydım. Doğumdan sonra hormonlarım normal seviyesine döneceği için memnundum.

En azından öyle olacağını umuyordum.

“Güzel. Lanet olasıca seni özledim.” Özlemiş miydi? “Belki daha sık altına işemelisin.” Neredeyse gülümseyecekti. İşte tanıdığım Ryke Meadows buydu... Evet, ben de onu seviyordum.

Gözlerimi kısarak bakmaya çalıştım. “Hiç komik değil.” Kirli giysilerimi çöpe atıp kapıya yönelirken eskisinden daha fazla özgüvene sahiptim. Bunun nereden geldiğinden bile emin değildim. Muhtemelen hem kız kardeşimden hem de Lo’nun ağabeyinden gelmişti. İnsanların bizi daha önce olduğumuzdan daha yüksek, daha iyi bir yere çıkarabilmesi çok garipti.

Ryke sırt çantasını tekrar göğsüne bağladı. “Pekâlâ, ben buradan gidiyorum.”

Kurulda nasıl asık suratlı bir ilk izlenim bıraktığından bahsetmek istemedim. Onu yenebilmem için bundan habersiz kalması en iyisiydi.

Daisy lavabo tezgâhının üzerinden atladı. “Gitmeden önce senden bir iyilik daha isteyebilir miyim? Lütfen çılgına dönme.”

Ryke sorgulayan gözlerle ona baktı. “Neymiş o?” Bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gerçi gergin görünüyor, parmaklarıyla oynuyordu. “Çıktığımızda, herkesin önünde beni... öpebilir misin?” Ah, iyi bir plandı! Erkekler onun *açıkça* Ryke’la birlikte olduğunu anlayıp bu kadar dokunmayı keseceklerdi.

“Neden?” diye sordu Ryke gergin bir şekilde. Tahmin edecek kadar zeki olduğu için omuzlarındaki kaslar şimdiden gerilmişti.

“Herkesin birlikte olduğumuzu bilmesini istiyorum,” dedi Daisy zoraki bir gülümsemeyle.

Ryke onun içini görüyordu. “O siktiğimin heriflerden hangisi senin peşinde?” *Hepsi.*

“Hiçbiri,” diye cevapladı Daisy. “Sadece birkaçı dokunmayı fazla seviyor.”

“Öyle mi?” Ryke resmen öfkeyle kaynıyordu. “Siktiğimin herifleri nerene dokundu?”

“Çılgına dönmeyeceğini söylemiştin.”

“Asla öyle bir söz vermedim,” diye karşılık verdi Ryke. “Seni burada istememem için onlarca neden var ve bu en kötüsü olmaya başladı. Yararı saklamaya başlamandan bahsetmiyorum bile...”

“Unut gitsin,” dedi Daisy sözünü keserek. “Yardımlarını istediğim için özür dilerim.”

Bu bir Raisy kavgasının başlangıcı mıydı? Bunun olmasına izin vermeyecektim. Araya girdim, kapalı kapının yanında fiziksel olarak aralarında duruyordum. “Adamları gördüm.” Ryke’in dikkatini üzerime çekmeye çalıştım. “O kadar kötü değillerdi ama birbirinizi sevdiğinizizi hatırlatmanızın iyi bir fikir olacağını düşünüyorum.”

Ryke’in çene kasları titriyordu. “Belki yemeğin devamında burada kalmalıyım.”

“Hayır,” dedi Daisy. “Bana güvenmek zorundasın.”

Birkaç saniye duraksadıktan sonra başını salladı. “Tamam.”

Nefesimi verdim. *Tanrıya şükür.*

Ryke bir elini Daisy’nin başının üzerine koydu. “Bu beni öldürüyor.” Onu bu dünyada görmekten nefret ediyordu. Bu öğleden sonra, ben de onunla aynı duyguları paylaşıyordum. Kurumsal bir ortamdayken kardeşimde fazla kapalı ve doğal olmayan bir şeyler vardı. Burada gördüğüm kişi gerçek Daisy değildi, en azından tam olarak değildi. Bu dünyada kalırsa masaların üzerine çıkıp konuşma yapamaz, halının üzerinde taklalar atamazdı.

Avazı çıktığı kadar bağıramazdı.

Hatta koridorda çırılçıplak koşamaz, kimsenin onu zapt etmesine fırsat bırakmadan elinden geldiğince hızlı bir şekilde uzaklaşamazdı.

“Böylesi daha iyi,” diye mırıldandı Daisy.

“Hangi dünyada, Calloway?” diye sordu Ryke. “Çünkü benim dünyamda sen özgürsün.”

Önden ilerleyip kapı kolunu sıkıca kavrayarak onları bekledim. Ardından Daisy, “Hazırım,” dercesine başını salladı. Kapıyı açtığımda hep birlikte konferans odasına giriş yaptık.

Kadehini bana doğru kaldırarak, “Geri döndüler,” diye seslendi Daniel. Kimse bana utançla ya da acıyarak bakmıyordu. Sadece gülümsediler, konuştular ve beni yüksek masalardan birine doğru çağır-

mak için el salladılar. Tüm bu olanlar karşısında olgun davranıyorlardı. Onlar yetişkindi. Uyum sağlamaya çalışan bendim.

Rachel ve Irene'in yanma doğru ilerlerken Ryke ile Daisy'nin odanın ortasında durmalarını izledim. Vücut dilleri, Ryke'in yanından ayrılmadan önce Daisy'ye veda ettiğini söylüyordu. Eli renkli tutamların arasında kaybolurken kısa bir süre birbirlerine baktılar, ardından onu dilini kullanarak öptü.

Bedenim tepki vermeden önce başımı çevirip bakışlarımı yüksek bir masanın yanındaki erkek topluluğuna diktim. Bazıları geri çekilse bile on erkeğin çoğu dimdik ayakta duruyordu. Ryke, Daisy'den ayrılp asansöre doğru yürümeye başladığı anda erkeklere en sahiplenici bakışlarından birini fırlattı. Şimdi birkaç adamdan fazlası geri adım atmıştı.

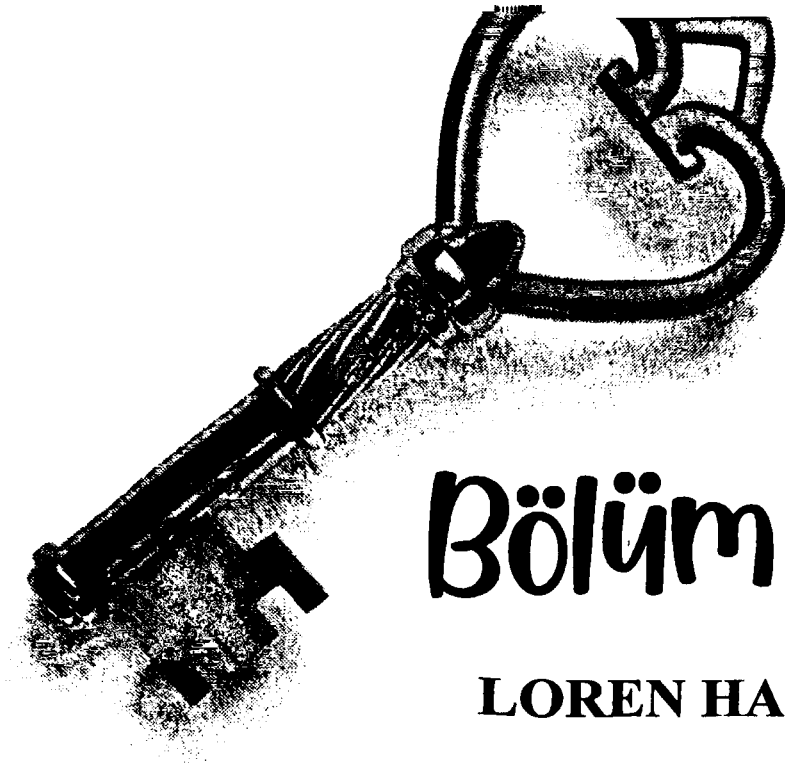
Mesaj alınmıştı.

Ryke asansörde kaybolurken, "Hakkını vermeliyim," dedi Irene yanıma sokularak. "Nasıl iyi bir giriş ve çıkış yapılacağını biliyor." Şampanyasını yudumladı. "Tıpkı babası gibi."

Bunu kimin kazanacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Ryke'in kişiliğine bu haliyle ısınırlarsa hepimiz mahvolurduk. *Hale Co.*'nun gelecekteki CEO'su herhangi birimiz olabilirdi. Bugün bir şey öğrendiysem, o da Ryke ve Daisy'den biri bu pozisyon için seçilirse aralarındaki ilişkinin bunu kaldıramayacağıydı.

Seçilen kişi olmak zorundaydım.

Bölüm 25

LOREN HALE

“Nasıl geçti?” diye sordu Lily.

Seks yaptıktan ve (ayrı ayrı) duş aldıktan sonra, üstünden birkaç saat geçen *Hale Co.* yönetim kurulu üyeleriyle yaptığım toplantıdan bahsetmeyi seçmişti.

Saçlarımı havluyla kurularken, “Şimdiden adımı kapıya kazıyorlar,” dedim kuru bir gülümsemeyle.

Dudakları büküldü, bu ihtimal karşısında pek heyecanlı değildi. “Bunu gerçekten istemiyorsun, değil mi?” Pamuklu şortunu giyip uyumak için üzerine bol bir tişört geçirdi.

Dramatik bir şekilde göğsüme dokundum. “Bu benim kaderim.”

“Ben ciddiym, Lo,” diye fısıldarken bakışları bir an için yere kayd.

Bu konuda şaka yapmak daha kolaydı. Eşofmanımın iplerini bağladım ve bu öğleden sonra tüm yönetim kurulu üyelerinin bana nasıl davrandığını hatırladım. Her zamanki sinirli ifademle içeri girmeme rağmen benden rahatsız olmamışlardı. Söylemek istediğim her şeyi dinlemiş, yorumlarımı asla göz ardı etmemişlerdi. Her zaman ilgili görünüyorlardı. Çok garipti. En sonunda babamın onlara bana iyi davranmalarını söylediğini anladım. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim.

Yaşananlar bütün gece beni huzursuz etmişti çünkü bu saygıyı kazanmış değildim. Bana öylece verilmişti. Babam bana her zaman sahip olduklarım için çok çalışmam gerektiğini öğretmişti. Şimdi bunu

bana öylece vermesi, yıllarca süren bağırış çağırışlara ve öğütlere ters düşüyordu.

Lily'yi çıplak göğsüme doğru çektim. "Bu fırsat için minnettarım." En az kulağa geldiği kadar prova edilmiş bir cümleydi. Yine de yaşamam gereken *bu* hayata duyduğum korkunun altında bir yerlerde gerçekten minnettardım.

Sevgilim, çocuğum, param ve evim vardı. Arkadaşlarım yanımdaydı, bir ailem vardı.

Babama dönüşmediğim sürece *Hale Co.*'yu devralmak bunların hiçbirini değiştirmek zorunda değildi. Onun etrafında olmak her zaman benzer özelliklerimizi mıknaş gibi çekerek ortaya çıkarıyordu. Şirket hayatının beni Connor ve Ryke'm korktuğu gibi içmeye itip itmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu muhtemelen *herkesin* kesinlikle yaşanacağını düşündüğü şeydi.

Tek endişem, yirmi dört yıl sonra oğlumun benim oturduğum yerde durup *yaptığım* tüm hataları düşünecek olmasıydı. Tıpkı benim babama baktığım gibi, onun hayatını mahvettiğimi düşünerek *bana* bakmasıydı.

Tek umudum, beni oraya götürecek bir yolda yürümüyor olmaktı.

"O kadar mı iyiydin?" diye sordu Lily sevimli bir şekilde kaşlarını çatarak.

"Dürüst olmak gerekirse..." Kollarımı beline doladım. "Hiçbir fikrim yok." İlk başta Daisy'den bahsettiklerinde *iki* adama "siktir git" dediği için Ryke'in toplantıyı mahvettiğini düşünmüştüm. Ancak kadınlar ona ısınmıştı. Onun korumacılığını sevdiklerinin, bunu olumlu bir özellik olarak kabul ettiklerinin bir işaretiydi.

Şu anda "birlikte çalışıyor" olsak da Ryke'in toplantısının daha kötü geçmesini isterdim. O zaman kimin önde olduğuna dair bir fikrim olurdu.

"En azından altına işemedin," diye fısıldadı Lily yanakları kızarak.

Ellerim onun sıcak yüzüne uzanırken utancı ve endişesi içime işliyordu. *Tanrım.* "Bugün kimse bundan bahsetmedi bile, aşkım." Keşke vücudundaki tüm rahatsız edici duyguları yok edebilseydim.

“Gerçekten mi?” Dudakları kıvrıldı, omuzları bile hareketlendi.

Bu kolay olmuştu. “Gerçekten...” diyerek gülümsedim.

Yatak odamızın kapısı hızla açıldı. Öncesinde çalınmamıştı. “Acil durum toplantısı,” diye ilan etti Rose. Siyah bir sabahlık giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Onu içki içmeye davet etmişiz gibi davranarak duvara yaslı duran mor renkli, kadife kanepeye doğru ilerledi. “Burası neden bu kadar karanlık?” Oturup sanki görevini yapmıyormuş gibi yatağımızın üzerindeki loş avizeye karşı yüzünü buruşturdu.

Son sözünü duymazdan gelerek saate baktım. Gece yarısıydı. “Tam da doğaüstü olayların meydana geldiği bir saatte toplantı yapmak istiyorsun. Asıl amacın kara büyünü kullanmak mı, Rose?”

Sarı-yeşil gözlerini bana dikti. “Bu acil durum toplantısını *ben* düzenlemedim.” Kaşlarımı çatarak onun koltukta rahatsız bir şekilde kaymasını, arkasındaki yastığı düzeltmesini izledim. Hamileliğinden dolayı şiş olan karnı onu daha az şeytani göstermiyordu.

“O zaman kim düzenledi?”

Lily suçlu bir gülümsemeyle elimden kurtuldu.

“Lil...” Sustum. *Neler oluyor?*

“Sen *Hale Co.*’dayken biraz araştırma yaptım.” Masamıza doğru ilerledi. “Notlarım bile var...”

Hâlâ kafam karışık.

“Connor sanığı getiriyor,” dedi Rose yüksek sesle.

Connor kapının ahşap çerçevesine vurdu. Zayıf, turuncu tüylü tekir kedisi kollarına kıvrılmış bir şekilde kapı eşiğinde bekliyordu. “Toplantı başladı mı?” diye sordu. *Harika*. Benden başka herkes neler olduğunu biliyordu.

Kedisi Sadie’ye odaklandım. “Bu konuşma kediyle mi ilgili?” diye sorguladım yatağın kenarına otururken.

“Evet.” Lily başını sallayarak elindeki pembe *post-it*’lere karalanmış bir avuç notla yanıma geldi.

Connor avizeye bir göz attı. “Burası neden bu kadar karanlık?” Sonra düğmeyi çevirerek odadaki ışığı gözlerimi kısmak zorunda kalacağım kadar aydınlattı. *Aman Tanrım*.

“Daha iyi,” diye onayladı Rose.

Lily yoğun bir şekilde Sadie'yi izliyordu. Bacaklarını yerden kaldırarak yatağa geri dönmüştü. Sadie daha önce ona birçok kez tısladığı için paranoyasını anlıyordum.

Connor karısının yanına oturdu. Rose uzanarak bacaklarını bir şezlong gibi kanepeye yasladığında, arkadaşım da elini onun bacaklarına yerleştirdi. Rose on bin kat daha rahat görünüyordu. Bunun kısa bir tartışma olmayacağını on bin kat daha net farkına vardım.

Rose telefonunu eline almıştı, kendi notları arasında geziniyordu. "Sadie'yi tartışmadan önce, bu evdeki gruplaşmalar hakkında konuşmalıyız."

Neyden bahsediyordu bu? Cevap almak için başımı Connor'a doğru eğdim.

Sadie'nin kulaklarının arkasını kaşıyordu. Normalde saldırgan olan bir kedinin onun gözetiminde ne kadar itaatkâr olduğu gerçeğini görmezden gelemiyordum. "*Hale Co.* toplantısının nasıl geçtiğini öğrenmek için ikinizi de aradık ama kimse cevap vermedi."

Lily dersteymiş gibi elini kaldırdı. "Telefonuma nadiren cevap veririm."

"Evet," dedim kaşlarımı daha çok çatarak. "Birbirimizle telefonda neredeyse hiç konuşmuyoruz." Bedenimle şu anda arkamda oturan Lily arasmda bir hareket yaptım. Belime tutunup kol kaslarımın arasından baktı, bu lanet kediden cidden kaçıyor.

Hiç istifini bozmadan, "Önemli tartışmaların dışında bırakılmışız gibi hissediyoruz," dedi Rose. Bahse girerim ki, bu konuyu açmadan önce tüm konuşmayı planlayıp aralarında konuşmuşlardı. "Mesela geçen gün *Ryke*, Lily'nin bağımlılığı konusunda ne kadar zor zamanlar geçirdiğinden bahsetti. Bu konuşmalar yapılırken ben neredeydim?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama onun zaten bir cevabı vardı.

"Nerede olduğunu söyleyeyim." Öne doğru eğildi. "*Alt katta.*"

Tanrım. Oda düzenlemeleri konusunda ilk kez şikâyet etmiyordu. Ana kattaki büyük odayı kendi isteğiyle seçmişti. Evdeki en büyük banyoya ve en büyük giyinme odasına sahip olan en büyük odayı almıştı. *Ryke*'in umurunda değildi. *Daisy*'nin umurunda değildi. *Lily*'nin umurunda değildi. Normalde durumu prensiplerim yüzünden

umursardım ama Connor'ın sahip olduğu ütölü gömleklerin sayısını gördükten sonra bunu görmezden gelmiştim.

Şimdi de ikinci katta kalan bizlerden “izole edildiğı” için endişeleniyordu. “Gerçekten bunun bir yakınlık sorunu olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum. Belki yakınmasının sebebi Lily ve Daisy'nin yakınlaşmasıydı, dışlanmak onu korkutuyordu. Kız kardeşleriyle vakit geçirmektense kocası ve çocuğıyla birlikte olmayı tercih eden Poppy Calloway'e dönüşmekten korkuyordu.

Rose bunu istemediğini *açıkça* belirtmişti.

Beni susturmak için elini kaldırdı. “Bu yakınlık sorunu değilse, o zaman Ryke ile Daisy'yi bize tercih ediyorsunuz demektir. İkinize de şüpheyile yaklaşıyorum.”

“*Hadi ama,*” der gibi Connor'a baktım. Onunla aynı fikirde olamazdı.

“Bir tarafı favori seçtiğimize inanmıyorum ama istediğimden daha geç bilgi almak benim için bile sinir bozucu.”

Kollarımı iki yana açtım. “Ryke ve Daisy'yi bu konuşmanın *hiçbir* yerinde göremiyorum.”

Rose daha dik oturdu. “Çünkü ikinci kattayız.”

Lily araya girdi. “Bizimle oda değiştirmek ister misiniz?”

“Hayır,” dedi Rose.

“Bu hiçbir şeyi çözmez,” diye ekledi Connor.

Ryke, Daisy, Connor ve Rose'u bir araya getiren şey olduğumuzu şimdi anlıyordum. Lily'nin arkamda diz çöktüğünü, dudaklarının kulaklarıma yaklaştığını hissettim. Çok hızlı bir şekilde fısıldadı. “Biz popüler olanlarız.” Sesindeki şaşkınlık neredeyse kontrolsüzce gülümsememe sebep oldu.

Hiç bu kadar talep gördüğümü hatırlamıyordum.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, “Bu *hiç* komik değil,” dedi Rose. Ancak karnının çıkıntısından dolayı bu hareketi istediğı gibi yapamayınca hayal kırıklığı içinde homurdandı.

Connor ayak bileklerini ovarken biraz sakinleşmişti.

Kendimi kötü hissediyordum. Sonuçta kimseyi kasıtlı olarak hayatımızdan çıkarmaya çalışmıyorduk. Bağımlılıklarımızın zirvesinde

olduğumuz dönemde bunu kasten, hem de her zaman yapıyorduk. Şimdiyse gerçekten birleştirici olmaya çalışıyorduk. “İkiniz genellikle kendinizi araya sokarsınız,” dedim onlara.

Rose ellerini karnımın üzerinde kavuşturdu. “Sorunlarınız için başkalarına koşabildiğinizde bunu yapmak daha zor oluyor.”

“Sadece hatırlatmak için söylüyorum,” dedi Connor akıcı ses tonuyla. “Rose ve ben sertifikalı dâhileriz. Sorunları ortalama bir insan beyninden daha hızlı çözebiliyoruz. Eğer akılıysanız, bundan faydalanırsınız.”

“Ben üçüncü randevuya kadar insanlardan faydalanmam,” diye dalga geçtim.

Dudakları bir sırıtişla kıvrıldı. “Çoktan öpüştük. O noktayı geçtiğimizi düşünüyorum.” Meksika’daki öpüşme sosyal medyada patlamış, ikimiz hakkında düşündüğümünden daha fazla spekülasyona neden olmuştu.

“Sen iyi misin...” Cümlemi yarıda kestim çünkü birden Connor Cobalt’a iyi olup olmadığını hiç sormadığımı fark etmişim. Yüzündeki kendinden emin ifade paha biçilemezdi.

“Elbette iyiyim,” dedi bana bakarak.

Buna sevinmişim ama bir gün kartlarını bana daha fazla gösterip göstermeyeceğini merak ediyordum. Yoksa onun satranç tahtasında her zaman bir “yük” olarak mı kalacaktım?

“Misafir odalarından birine taşınacağız.” Rose aniden konuşmayı odak noktasına geri döndürdü.

Lily’nin çenesi komik bir şekilde düştü.

Rose’un bedeni ele geçirilmişti.

“Devasa giyinme odandan vaz mı geçeceksin?” diye sordum.

“Bazı kıyafetlerimi o dolapta tutmaya devam edeceğim ama tüm temel ihtiyaçlarımız ikinci kattaki daimi odamızda karşılanacak.”

Connor ona katılarak başıyla onayladı.

Vay canına. Lily’yi o giyinme odası alanını ve şimdiki odasının iki katı kadar olan banyoyu feda edecek kadar çok seviyordu. Bu çok büyük bir itiraftı, arkamdaki Lily’nin sessizleşmesine sebep olmuştu. Hemen sonra sevgilim yataktan inip ablasına sarılmak için Sadie’nin saldırısını göze aldı.

“Ne yapıyorsun sen?” Rose ona topuklu ayakkabı koleksiyonunu yakmak üzereymiş gibi kocaman gözlerle bakıyordu.

“Sevgimi böyle gösteriyorum,” dedi Lily ablasına sıkıca sarılarak.

Rose sertçe sırtını okşayarak ona karşılık verdi. İkisi de birbirlerine, kulağa *seni seviyorum* gibi gelen bir şeyler fısıldadı.

Sadie kızlara tısladı.

Lily çığlık atarak yatağa geri döndüğünde altımdaki şilte zıpladı.

“Sakin ol, aşkım.” Arkama kıvrılışını dikkatle izliyordum. Fena halde hamile olduğu için başta endişem doruğa çıksa bile korkuyla sırtıma tırmanmasına gülümsedim. Aslında onun korkusu karşısında gülümsememeliydim... ama Lily beni bir güvenlik ağı olarak kullandığında oldukça değerli hissediyordum.

“Sadie sarılmaktan nefret eder,” dedi Rose. “Tam bana göre bir kadın.” Kucağına vurduğunda Sadie onun bebekten dolayı çıkmış karnının üstüne tırmanıp mırladı.

“Şuna bakın, sürtükler bir araya toplanmış.” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman olmuşum.

Connor kaşlarını bana doğru kaldırdı, küçük bir savunma uyarısıydı. Ancak bu hareketi Rose’un gözünden kaçmıştı çünkü bana devasa boyutlarda bir ölüm bakışı fırlattı. Bunu hak etmiştim.

“Lily,” dedi Rose. “Loren kötüye kullandığı için sözü sana veriyorum.”

“Fena laf soktun,” dedim kuru bir sesle.

Lily boğazını temizleyip kolumun arasından bakarken bir yandan da notlarmı okuyordu. “İnternette gezindikten sonra kedilerle yeni doğan bebeklerin iyi geçinemediğini fark ettim.” Bu gerçek o kadar şaşırtıcı değildi.

Rose biraz daha gerilip korumacı bir şekilde Sadie’ye sarıldı. Connor karısını öncesinden daha yoğun bir şekilde inceliyordu. Tüm bunlar bana gerçekten mantıklı gelmiyordu. Sadie’ye karşı gittikçe daha şefkatli olduğunu anlıyordum. En azından Rose’un herhangi bir şeye duyabileceği kadar şefkatliydi.

Ama kedilerle bebeklere dair bu olayları biliyor olmalıydı. Muhtemelen bu konuda bir ton araştırma bile yapmıştı.

Kimse araya girmeyince Lily devam etti. “Kedilerin bebekleri beşiklerinde boğduğu vakalar var. Hatta bebeğin nefesini bile emiyorlar.”

Lily’nin notlarına bakmak için arkamı dönerken, “Ne?” diye çıkıştım.

“Videolarını gördüm,” diye fısıldadı Lily. “Bebeğin sütünü koklamayı ve ağızlarından emmeyi seviyorlar.” Bu hiç hoşuma gitmemişti. Yüzümün keskinleşmeye başladığını hissedebiliyordum.

“Ben sanık adına konuşuyorum,” diye araya girdi Rose. “Bu iddiaların *hepsi* şehir efsanesi.”

Ona boş boş baktım. “Cidden o kedinin bebeğinizin etrafında dolaşmasına izin mi vereceksin. Lily’nin...” *Post-it*’leri saydım. “Yedi notundan sonra...”

“Sekiz!” dedi Lily bir pembe *post-it* daha sallayarak. “Bir tanesinin üzerine oturmuşum.” Teninde kırmızı lekeler belirdi.

Onu yanıma çektim. “*Sekiz* notu var. Bu kanıtlar gayet yeterli.” Connor’ın araya girip Rose ve evcil hayvanı adına konuşmasını bekledim ama bir yargıç gibi sessiz kaldı.

Zaten ne olursa olsun son kararı onun vereceğinden şüpheleniyordum.

“Sadie’yi çocuk odasından uzak tutacağız,” dedi Rose. “Yenidoğan bebekler gelmeden önce Sadie’yi onlara alıştıracağım.”

“Nasıl?” diye sorguladım.

Telefonuna bir şeyler yazdıktan sonra telefonu kediye doğru uzattı. Hoparlörlerden ağlayan bir bebeğin sesi yükseliyordu. Sadie’nin omurgası dikleşti, Rose’un elindeki lanet telefona tıslayarak vurdu.

Lily bana daha sıkı sarıldı. Vurduğu şeyin bir telefon değil de oğlum olduğunu gözümde canlandırırken ağzım açık kaldı. “*Hayatta olmaz.*”

Rose kedinin başını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. “Biliyorum. Bunlar korkunç sesler.”

Connor aniden ayağa kalkıp Sadie’yi gövdesinden yakaladı. “Bu evde küçük çocuklarla birlikte kalamaz, Rose. O kıskanç bir kedi. Eğer sevgimizde bir değişiklik sezerse, tüm hıncını onlardan çıkarır.”

“Sadie’yi sahiplenici olduğu için terk etmeyeceğim.” Rose ayağa kalkarak meydan okurcasına elini kalçalarına koydu.

“Senden kimseyi terk etmeni istemiyorum,” dedi Connor. “Sadie’yi birkaç yıllığına Frederick’e vereceğiz, sonra geri gelip bizimle kalabilir.”

Bu iyi bir plana benziyordu. “Terapistin onu kabul eder mi?”

Connor başını salladı. “O bekâr ve arkadaşlığa ihtiyacı olabilir.”

Rose gözlerini ondan ayırmadı. “İşte bu yüzden çocuklardan hoşlanmıyorum, Richard. Şimdiden sevdiğimiz şeyler konusunda fedakârlık yapmak zorunda kalıyoruz, üstelik bebek daha doğmadı. On beş yıl sonra geriye dönüp baktığımda ne kadar çok şey kaybettiğimi görmek istemiyorum...” *Bunun için biraz geç oldu.* Rose da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki, cümlesini bir anda keserek panikle gergin bir nefes aldı.

Benim korkularım Rose’unkilerle aynı değildi. Belki bunun sebebi hiçbir zaman hırslı olmamam, hayatta çok büyük hedeflerim olmamasıydı. Çocuğumun benden alabileceği şeyleri düşünemiyordum çünkü Maximoff’un alabileceği hiçbir şeyim yoktu.

Connor onu yere bıraktığı anda Sadie koşarak kapıdan çıktı. Rose’un elini tutmasını izledim. “Tekrar kazanamayacağın hiçbir şeyi kaybetmeyeceksin,” dedi usulca. “Kız kardeşlerin için her gün fedakârlık yapıyorsun. Bugün bile bunlardan birini yaptın, sevgilim.” Yatak odasından vazgeçmesinden bahsediyordu. “En sonunda, yaptığın fedakârlıklar alacağın sevgiye değecek.”

“Bunu eskiden aşkı küçümseyen adam söylüyor,” diye karşılık verdi Rose.

Connor’m dudakları bir sırtışla kıvrıldı. “Ben hiçbir zaman aşk yüzünden bir çocuk istememiştim, en azından sana âşık olana kadar.”

Ne? “O zaman neden çocuk istiyordun ki?” diye araya girdim.

Rose korkularını dışarı atıyormuş gibi iç geçirdi. “Çünkü o tamamen egoist biri. Güç için üreme fikrini seviyor.”

Connor’m sırtışı artık tüm yüzünü kaplıyordu. Rose’un alnına bir öpücük kondurdu. “Şimdiden Cobalt İmparatorluğu’nun sekizde birini hallettik, sevgilim. Geriye yedi tane kaldı.”

Rose delici bakışlarla ona baktı. “Bu henüz belirlenmedi. Kitabı daha yazılmadan bitirme, Richard.”

Koridorun karşısında aniden sesler yükseldiğinde kaşlarımı çat-tım. “O neydi?” Hepimiz sessizleşerek daha dikkatli dinledik.

Boğuk çığlıklar...ve bağırışlar duyuluyordu.

Lily yatağından fırladı. “Kavga ediyorlar,” dedi telaşla koridora doğru koşarak. Rose da hemen arkasından fırladı. Lily gibi korkmak yerine daha çok merak ediyordu.

Lily kardeşlerimizin ilişkisine fazlasıyla bağlanmış durumdaydı. Bense sırf onun üzerinde yaratacağı duygusal çöküşü geçiştirmek için kısmen birlikte kalmaları adına dua ediyordum.

Kızların histerik bir şekilde koşuşunu sakince peşlerinden *yürüye-rek* takip ettik. Ryke ile Daisy’nin odasına vardığımızda Rose ve Lily kulaklarını çoktan ahşap kapıya dayamışlardı.

“Fena halde meraklılar,” diye mırıldandığımda iki kız aynı anda beni susturdu. Sanki burada dururken onları duyamıyormuşuz gibi davranıyorlardı.

“Bu kadar ısrarcı olmayı bırak!” diye bağırdı Daisy.

Sesini yükseltmesi gerçekten anlayamadığım bir şekilde içime işlemişti. Daha önce hiç Daisy’nin böyle bağırdığını duymamıştım. Dişlerimi gıcırdattım, garip bir yanım kendi ağabeyimi boğazlamak istiyordu. Daha büyük bir parçam ise ona tamamen güveniyordu ve yerimde sabit kalmamı sağlayan tek şey buydu.

Connor omzunu rahatça duvara yaslayarak, “Bunun olacağını biliyorduk,” diye hatırlattı.

Yine de düşündüğümden daha kötü hissediyordum.

“Bu basit, *sıkık* bir gerçek, Dais,” diye karşılık verdi Ryke. “Gitmek istemiyorsun, o yüzden gitmeyeceksin. Bitti.”

“Harika bir teori,” dedi Daisy hararetle. “Yani yarın gidip motosiklette baktırmak istemiyorsam, sorun değil. Siktiğimin yerine gitmek zorunda değilim.”

“Motosikletin berbat durumda. Tamir edilmek *zorunda*.”

“O zaman teori çürütüldü.”

Ryke tedirginlikle homurdandı.

Lily’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Müdahale etme isteğiyle kapı tokmağına dokunduğunu görünce hızla ona doğru atılıp bileğini kavradım.

“Lo.” Fısıltısı, *bir şeyler yapmalıyız* demekten farksızdı.

“Bütün çiftler kavga eder,” diye hatırlattım ona.

Karşılık veremedi çünkü Ryke’in sesi daha da yükseliyordu. “Bu öyle bir şey değil! Sen de bu sikik şeyi biliyorsun!” Ryke’in agresif “karşısındaki iyiliği için sert davranması” olayına maruz kalmıştım. Bunu yaşamak her zaman eğlenceli olmuyordu. Gerçi Daisy iletişim kurması zor bir insandı, bu yüzden kimin haklı ya da haksız olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“Kulağa kötü geliyor,” diye mırıldandı Lily. Bileğindeki elim sayesinde kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum. Seks bağımlılığı, Daisy’nin hayatına önemli ve geri dönüşü olmayan zararlar vermişti. Bu yüzden Lily kardeşinin sahip olduğu tek iyi şeye sıkıca tutunuyordu.

Ağabeyimi sevsem bile Daisy onsuz var olabilir, mutluluğu bulabilirdi. Onlar bizim gibi değildi, birbirlerine fazlasıyla bağlı bir ilişkileri yoktu. Bunun için Tanrıya, kadere ve var olabilecek tüm güçlere şükrediyordum.

“Şşt,” dedi Rose dinlemeye çalışırken.

Bir vücudun mobilya parçasına şiddetli çarpma sesini duyduğumuz anda hepimiz sustuk. Donakalmış halde devamında gelen sesleri dinledim. Daisy tiz bir çığlık attı. “Ahhhhh! Ryke, Ryke!”

Siktir. Daisy’nin seks seslerine karşı içten içe yüzümü buruşturdum.

Ardından derin bir hırlama kapıdan dışarı süzüldü. Hem Lily hem de Rose aynı anda elektrik çarpmış gibi kapıdan geriye sıçradı.

Lily’ye doğru, “*Bu kulağa gerçekten kötü mü geliyor?*” diyen bir bakış attım. Bu sesi duyarak uykuya dalmak istemezdim ama bağırışlardan iyiydi.

Lily'nin yüzü sevinçle parladı. İki yumruğunu havaya kaldırıp koridorun ortasında kısa bir zafer turu attı. Bunu kafasında değil, *gerçekten* yaptığını fark ettiğinde yüzü kıpkırmızı oldu. "Ah..."

Bol tişörtünü çekerek onu göğsüme yaslayıp sıkıca sarıldım. Kocaman açılmış iri yeşil gözleri bana aşk ve özlemle bakıyordu.

Lily'de içimdeki tüm kötü yanları önemsiz gösteren bir şeyler vardı. Kötü bir günü anlık, iyi bir günü ise sonsuz kılıyordu.

Böyle bir aşk için yaşamaya değerci.

Düzenleme

Ny.özlem

Bölüm 26

LILY CALLOWAY

“Lily! Başlamak üzereyiz!” Rose’un sesi birinci katın koridorundan geliyordu.

Temiz giysi yığınlarına odaklanırken, “İki dakikaya geliyorum!” diye bağırarak karşılık verdim. Çamaşır odası neredeyse Rose’un *eski* gömme dolabı kadar büyüktü, yine de kardeşlerimin tişörtleriyle iç çamaşırlarını ayırmam gerekiyordu. Genelde giysilerimizi birlikte yıkıyor, erkeklerin kendi başlarının çaresine bakmasına izin veriyorduk.

Sahte bir ilişki içinde aynı evde yaşarken bile çamaşırlarımı Lo’nunkilerle birlikte yıkamamıştım. Fazla samimi olduğundan değildi. Sadece ikimiz de çamaşır sepetini ve etraftaki diğer kirli kıyafetleri almak için diğerini rahatsız edemeyecek kadar tembeldik.

Connor’ın kendi çamaşırlarını yıkadığından yüzde yüz emindim. Hatta ara sıra Lo’nunkileri de yıkıyordu. Ryke’in kendi çamaşırlarını yıkadığını varsayıyordum ama onun çamaşır odasına girmesi bir yana, *önünden geçtiğini* bile görmemiştim.

Soğuk zeminde oturmuş iç çamaşırı katlıyordum. Daha önce yapılması gerektiğini bilmediğim bir şeydi. Rose’un iç çamaşırlarını, düzgünce katlanmış bluzlarının yanına buruşuk bir halde koyduğumda bana fena şekilde dik dik bakmıştı. İç çamaşırlarını katladığını nereden bilebilirdim ki? Sonunda onları giydiğinde kendi kendilerine kırışıklıkları geçmiyor muydu?

Rose bu argümanımı yutmamıştı. İşte bu yüzden, hiç hevesli ol-

masam bile pijamalarımızla iç çamaşırlarımızı ayırıp katlamak için zaman harcıyordum.

Daisy'nin "haftanın günleri" temalı pamuklu iç çamaşırlarını bir kenara bırakarak önümdeki büyük yığına odaklandım. Uzan ve kavra metodunu uyguladığım için elime gelecek bir sonraki giysinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmuyordu.

Koyu renkli pamuklu kumaşı elime aldığımda Daisy'nin pijama şortlarından birinin ortaya çıkmasını bekliyordum. Bunun yerine elimde bir *boxer* vardı.

Erkek iç çamaşırıydı.

Koyu yeşil renkliydi.

Lo'nun iç çamaşırlarını biliyordum. Bu renk kesinlikle Loren Hale'e göre değildi.

İçgüdüsel olarak *boxer*'ı elimden bırakıverdim. Connor'm ya da Ryke'in olabilirdi ama sadece biri kıyafetlerini kızların yığınının arasına sokacak kadar kabaydı.

Ryke.

Az önce Ryke'in iç çamaşırına dokunmuştum! Aynı kumaş onun penisine de dokunmuştu. Bu da demek oluyordu ki, ben az önce...

İğrenç, iğrenç, iğrenç. Ayaklarımın dibindeki kıyafet yığını, bir anda patlamaya hazır minik bir bombaya dönüşmüş gibi hızla geri çekildim. *İç çamaşırını onun üzerinde hayal etme.* Ryke bana ilkini hissetmemin sorun olmadığını söylese bile tahrik olmaksızın korkmayı tercih ederdim. Artık onun gözlerinin içine bakabiliyor olabiliyordum, yine de Lo dışında birinden tahrik olmak yanlış hissettiriyordu.

"Lily!" Rose tekrar seslendi.

"Tamam! Tamam! İşim bitti!" Aslında bitmiş sayılmazdı ama Ryke'in iç çamaşırını geride bırakmak için bahane bulduğuma seviniyordum. Olması gereken yerde, benden çok çok uzaktaydı.

Geniş oturma odasına girdiğimde kandırıldığımı fark ettim. Henüz herkes burada değildi. Görmeyi en çok istediğim kişi ise (Loren Hale) bariz bir şekilde ortada yoktu. Connor siyah pantolonu ve beyaz gömleğiyle pencerenin önünde sessizce biriyle mesajlaşıyordu. Ryke ellerinde sabahki tırmanışından kalma tebeşir lekeleriyle onun hemen yanındaki kanepeye uzanmıştı.

“Lo nerede?” diye sordum Rose’a. *Queen Anne* koltuğunda oturmuş, tebaasının gelmesini bekliyordu. Üzerindeki Calloway Modaevi’nin en güzel hamile tasarımlarından biri olan muhteşem, siyah elbisesiyle kraliyete yakışır görünüyordu.

“Loren Hale’in programını takip etmiyorum,” dedi Rose.

“Banyoda.” Ryke çıplak ayaklarını bir yastığın üzerine uzatmıştı. Rose pelüş sarı yastığı onun nasırlı ayaklarının altından kurtarmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“Peki ya Daisy?” Kaşlarımı çattım, küçük kız kardeşimi de hiçbir yerde göremiyordum.

“Saçını kurutuyor,” diye cevap verdi Ryke. Daisy ne zaman saçını kurutmuştu ki? *Bırakalım kendi kendine kurusun*, diyen türden bir kızdı.

Tam bunu soracakken ağır sedir sehpanın üzerindeki altı tane plastik bebek dikkatimi dağıttı. Rose bebeklere kalp masajı yapma dersi almamız gerektiğini açıkladığında neredeyse küçük çaplı bir panik atak geçirecektim. Atılacak manşeti neredeyse görebiliyordum.

LILY CALLOWAY BEBEĞE KALP MASAJI YAPAMADI. ANNE OLMAMASI İÇİN BİR SEBEP DAHA.

Elbette ablam bu ihtimali düşünerek alternatif bir çözüm bulmuştu. Geçen hafta Connor’la birlikte sertifikalarını aldıkları için ikisi tarafından verilen “özel” bir kurs alacaktık. Onların önünde başarısız olmak beni daha az korkutuyordu.

Diğerlerinin gelmesini beklerken benimle konuşmaya çalışarak, “Yirmi üç nasıl gidiyor?” diye sordu Ryke. Popomu rahat koltuğumuzun kolçağına yasladım. Onun iç çamaşırını ya da çamaşırın içindeki aletini düşünmemek için gerçekten çok çabalıyordum.

“Ha?” Gözlerim gergin bir tikim varmış gibi Ryke’in ön tarafına takılıp duruyordu.

Bakışımı fark ettiyse bile umursamadı. “*Yirmi üçüncü yaşın*. Nasıl geçiyor?”

Üç ay içinde, yani Maximoff’u doğurduktan sonra yirmi dört ya-

şında olacaktım. Bu açıdan bakınca çok da rasgele bir soru sormuyordu.

İnternetteki tüm siteler yirmi üçüncü yaşı, yirmili yaşların en kötü yılı olduğunu söylüyordu. On iki aylık bir kimlik bunalımı ve “*hayatımla ne halt ediyorum*” farkındalıklarıyla doluydu.

Geçtiğimiz yıl doğum kontrol hapı kullanmayı unutmak da dahil olmak üzere, bazı büyük engellerle karşılaşmıştım. Yine de en çok bu yaşımı seviyordum. Eşi benzeri olmayan korkularımı yenmiştim, halka açık yerler beni eskisi kadar korkutmuyordu. Hakkımızda yazılan makaleler ve haber başlıkları kendime dokunmak istememe neden olmuyordu. Dünya daha küçük, daha baş edilebilir geliyordu. En iyi yanı ise artık *kendim* olabiliyor, bundan utanmıyordum. Çılgın (kontrollü) seks hayatım dahil, her konusunda daha iyi durumdaydım.

Yirmi üç nasıl gidiyor? “Daha iyi,” dedim Ryke’a. “Senin için nasıldı?”

Avucundaki tebeşiri ovuşturdu. “Lanet olası derecede berbattı.” Detay vermedi. Acaba o zamanlar Daisy’yle birlikte olamadığı için miydi, yoksa kardeşiyle arası kötü olduğu için miydi? Muhtemelen ikisini birden kastediyordu.

“Çamaşır katlamayı bitirdin mi?” diye araya girdi Rose. “Yarın için siyah şortuma ihtiyacım var.”

Bunun üzerine yanaklarım kızardı. *Çamaşırlar* artık beni kırmızının yeni bir tonuyla lanetlemiş, hayatım üzücü bir yöne dönmüştü. Rose’un dik bakışları terlememi daha da arttırıyordu.

Sanki kızarmama neden olmadan benimle konuşabilme becerilerine hakaret etmişim gibi, “Bunun neresinde cinsel bir anlam var?” diye azarladı Rose.

“Şey...” Duraksadım. Ryke’in *boxer*’ına dokunduğumu tam olarak itiraf edemezdim. Yoksa edebilir miydim? Bizim kıyafet yığınınımızda iç çamaşırı olduğu için bu en başında onun suçuydu.

“Ne dedi?” Lo’nun sesi beni ayılttığında hemen doğruldum. Onu gördüğüme sevinsem bile sohbetin konusu değişmediği için çok da mutlu sayılmazdım. Siyah bisiklet yaka tişörtü, formda olan zayıf vücudunu ortaya çıkarmıştı. Ancak beni ilk kez bambuyu keşfeden bir

panda gibi ona doğru yönelten şey yanları kısaltılmış, güzelce şekillendirilmiş açık kahverengi saçlarıydı.

Sanırım salyalarım akıyordu.

Gözleri başımdan karnıma, oradan ayak parmaklarıma kayarak beni inceledi ve parlak domates rengine bürünmüş halimi değerlendirdi. “Lil?”

“Lo,” diye karşılık verdim.

Kaşlarını kaldırdığı sırada çenesi kasıldı, dişlerini gıcırdatıyordu. *Tanrım*, buna bayılıyordum. Bedenim anında tepki verirken ayak parmaklarım biraz kıvrılmaya başladı. Gülümsedim, içten içe ponpon sallayıp beşlik çakarak tezahürat yapıyordum. Loren Hale tarafından tahrik edilmekten daha iyi hiçbir şey yoktu.

“Rose ona çamaşır katlamayı bitirip bitirmediğini sordu,” diye beni ispiyonladı Ryke.

Şaşkınlıkla baktıktan sonra parmağımı suçlayıcı bir şekilde doğrultarak onu işaret ettim. “Bu senin hatan! İç çamaşırlarını gizlice *bizim* çamaşır yığımıza sokan sensin! Hah!”

Ryke gözlerini devirdi. “Bu benim iç çamaşırlarımla mı ilgili?”

“Yani inkâr etmiyorsun.” *Çifte hah!*

“Siktiğimin şeyini inkâr etmiyorum,” diye kabul etti. “Artık iç çamaşır fetişin mi var?” Ses tonu ciddileşmişti.

“Hayır...” derken daha fazla kızarıyordum.

Lo arkamda durup ellerini şakacı bir şekilde kulaklarıma bastırdı. “*Fetiş* kelimesini söyleme, Connor’ı tahrik ediyor.”

Bu sözlere gülümsediğimde, Connor da milyar dolarlık sırtışıyla karşılık verdi. “Kelimeler benim favori seks oyuncağım,” diyerek karısına doğru yürüdü.

Derin bir nefes aldım. Artık kendimi o kadar anormal bir seks canavarı gibi hissetmiyordum.

Ryke bana doğru başını salladı. “Konu nedir, Lily?” Özellikle *Hale Co.*’da kendimi ona açtığımdan beri bağımlılığımı anlamak için daha çok çabalıyordu. Bu yüzden yapılacak doğru şey durumu netleştirmem olacaktı.

“İç çamaşırına dokundum.” Burnumu kırıştırdım. Bu yeterince iyi bir açıklamaydı, değil mi?

Sonunda olanları anladı. “O bir kumaş parçası, lanet olası sikim değil.”

Lütfen sakin hakkında konuşmayı kes, Ryke. Vücudum *Brütüs’e*, yani nihai ihanetçiye dönüşmeden önce uzaklaşmayı isteyerek arkamı döndüm. Doğruca Lo’nun sert göğsüne yöneldim. *Mükemmel.* Buraya bayılıyordum.

Lo ellerini omuzlarıma koyup beni daha yakınına çekti. *Çok daha iyi.*

“Neyi yanlış yaptım?” diye sorarken Ryke’in sesine endişe hâkimdi.

“Belki kız arkadaşımın önünde sikinden bahsetmemelisin,” dedi Lo kuru bir ses tonuyla.

Ryke’in yüzünü buruşturduğunu hissedebiliyordum. “Anladım.”

“Emin misin, Ryke?” diye araya girdi Connor. “Bunlar oldukça karışık talimatlardı. Senin için her zaman yazıya dökebilirim.”

Loren Hale kozamdan başımı hafifçe kaldırıp baktığımda Ryke’in ona ortaparmak çektiğini gördüm. Bu küçük engeli aştığım için mutlu bir nefes daha verdim. Ryke’a bir hafta daha sessiz kalarak tepki göstermek yerine olanları açıkça söylemeyi seçmiştim.

“Saçma... Ne yaptın?” diye sordu Rose aniden. Daisy’yi ilk gören kişi oydu, ardından herkes sessizleşti.

Bölüm 27

LILY CALLOWAY

“Bana bakmayı kesin, lütfen.” Daisy bunu odadaki herkese söylüyordu. Tüm koltuklar bir kenara itilmişti, krem rengi halının üzerinde daire şeklinde ayakta duruyorduk. On dakikadır tüm spot ışıkları saçlarının üzerindeydi. Aslında dikkatimi dağıtacak bir şey bulduğum için minnettardım. Plastik bebeğimi kucağıma alarak Rose’un bebek kucaklama yöntemini taklit etmeye çalıştım. Göğüslerimin altında ter birikmişti, bu benim için yepyeni bir duyguydu. Daha önce hiç terlecek kadar büyük göğüslere sahip olmamıştım.

“Bakmamak zor,” dedi Lo bebeği kolunda sallarken. “Çok parlaklar. Neredeyse kör oluyordum.”

Durması için karnına bir dirsek attım. Normalde canı acımış numarası yapardı ama şu anda tüm dikkati Daisy’nin üzerindeydi. Kız kardeşim inleyerek tek eliyle gözlerini kapattı. Bebeği bileğinden nasıl tuttuğunu o an fark ettim, plastik gövde aşağı doğru sallanıyordu.

“Biliyorum, biliyorum. Gerçekten çok kötü,” dedi Daisy.

Ryke bebeğini koltuk altına sıkıştırdı. Ciddi ciddi bebeğin yüzünü oraya sokmuştu. Sadece Rose bu yaptığı şeye dikkat ediyormuş gibi görünüyordu çünkü onu izlerken gözleri gitgide kısılıyordu. Ryke ise şakacı bir şekilde Daisy’nin saçını karıştırmakla meşguldü.

Orta uzunluktaki saçları *sarıya* boyanmıştı, fosforlu kalemlere benziyordu. Çok parlak olduğu konusunda Lo’ya katılıyordum. Geçtiğimiz birkaç ay içinde Daisy saçlarını yeryüzündeki her renge boya-

mıştı. Bazen röfle yapmış, bazen de tüm saçını baştan aşağı boyamıştı. Bazıları güzel, bazıları çirkindi. Tüm bu süre boyunca saçının değişimini coşku ve heyecanla karşılamıştı. İlk kez bir renk tonundan dolayı bariz bir şekilde üzüldüğünü görüyordum.

"Hangi renge boyamaya çalışıyordun?" diye sordu Connor. Bebeği ablasından biraz daha farklı bir şekilde tutuyordu, kafasını daha çok desteklemişti. Bu ayrıntıya odaklanarak bebeğimi daha iyi bir pozisyona getirip Ryke'a bir bakış attım.

Bebeği boğmaya devam ediyordu.

"Sarıya," diye itiraf etti Daisy.

"Sarıya geri mi dönmek istedin?" diye sordu Rose kaşlarını çatarak. Saçlarını bu hızla, bu kadar fazla boyamaya devam ederse onlara nasıl zarar verebileceğinden bahsetmemişti.

Ryke'in eli daha şefkatli bir şekilde Daisy'nin sırtının alt kısmına doğru kaydı ama yüzü o tanıdık taş ifadesine bürünerek sertleşmişti.

"Evet, bilmiyorum." Daisy pembe bir tulum giymiş olan bebeğini kavradı, artık kollarında daha güvenli duruyordu. "Lütfen sadece şu kalp masajı dersine dönelim gitsin."

"Buna ders demesek olur mu?" diye sorarken kollarım gerginlikle hafifçe titriyordu. "Yeni mezun oldum ve derslerle aram pek iyi değil." Ortalama bir insanın yapacağından çok daha fazla üniversite dersinden kalmıştım ancak anormal bir şekilde zor olduğu için Princeton'ı suçlayabilirdim.

"O zaman kalp masajı eğitimi olsun," diye düzeltti Connor.

Lo çemberimizin karşı tarafındaki ağabeyini işaret ederek dalga geçti. "Ryke çocuğunu çoktan boğdu."

Ryke mavi tulum giymiş bebeği koltuk altına sıkıştırdığını o anda fark etti. Futbol topu tutuyormuş gibi bebeği bir eliyle belinden kavradı. "Bu sikik şeyi neden yapmak zorundayız ki?" diye sorarken Daisy ile kendisini işaret ediyordu. "Zaten büyük ihtimalle çocuklarınıza bakmamıza izin vermeyeceksiniz."

"Eğer onu *bu* şekilde tutmayı planlıyorsan gerçekten izin vermeyeceğim," dedi Lo.

Ryke bebeğin pozisyonunu tekrar ayarladığında bebeği kucağında

tutma şekli karşısında gülümsedim. Lo gibi tutuyordu. İkisi de olabildiğince nazik davranıyor, bu işi daha ciddiyetle ele alıyordu. Lo'nun tüm bu zaman boyunca Rose'a bu konuda laf atacağını düşünmüştüm ama düşünceli davranıyordu. Aynı zamanda kucağında bir bebek varken oldukça seksi görünüyordu.

"Sadece hiçbirinizin çocuğunu benimle bırakacağını düşünemiyorum," diye itiraf etti Ryke aniden.

Connor göz göze gelecekleri şekilde doğruca ona baktı. "Neler yapmana izin vereceğimi bilsen şaşırırdın."

Rose kocasının söylediğine karşı çıkmadı. Ryke'in az önceki özensiz tutuşunun görüntüsünü zihninden silmeye çalıştım. Şimdi daha dikkatli davrandığına göre, Maximoff'ta bir sorun yaşamayacaktı.

Ryke'in bakışları, "*Beni bebeğinin yanında istemezsin, değil mi?*" der gibi Lo'ya çevrildi.

"Senin seçimin, dostum," dedi Lo. "Çocuğumun hayatının bir parçası olmak istemiyorsun. Bunda bir sorun yok." Sesindeki gerginlikle ağzından çıkan kelimeler birbirini tutmuyordu.

Ryke kaşlarını çattı. "İstediğimi biliyorsun."

"O zaman burada olmanın sebebi bu."

Daisy ayaklarının üzerinde zıplayarak bebeği göğsüne bastırdı. "Bana ihtiyacınız olduğu her anda bebek bakıcılığı yapmak isterim." Rose'a baktı. "Kızına bakmama izin verirsin, değil mi?" Çarpık gülümsemesi resmen odayı aydınlatıyordu. Tabii saçlarının da buna yardımı oluyordu.

Daisy şu anda ablamın ayaklarını öpmüş bile sayılabilirdi. İçimizden birinin daha bebeğin kız olacağı fikrine kapılmasıyla ablamız pırıl pırıl parlıyordu. Şahsen ben, sırf onu mutlu görebilmek için Rose'un kızı olmasını çok istiyordum. Bence hepimiz bunu istiyorduk. Şey... Lo hariçti. O inadına oğlu olsun istiyordu.

"*Evet, elbette kızıma bakabilirsin,*" şeklinde iltifatlar yağdırmasını bekledim. Bunun yerine, "Dersi geçersen olur," dedi Rose.

Lo kısa bir kahkaha attı. "Bebeğinize dokunmak isteyen herkese yüz sayfalık bir anket doldurtacak mısınız?"

"Belki," dedi Rose. Connor endişeli bakışlarla inceleyip ona doğ-

ru yaklaşırken saçlarını bir omzuna alarak düzeltiyordu. Kulağına bir şeyler fısıldadığında Rose başıyla onayladı. İnek yıldızların kötü yanı buydu; o kadar yüksektelerdi ki, onlarla birlikte uzayda var olmadığı-mız sürece onları duymamız ya da görmemiz zordu.

Dünya'nın atmosferini aşacak kadar bile zeki değildim. Bu yüzden sadece aşağıdan onları izlemeye çalışıyordum.

"Aslında senin için bir şeyim var, Rose..." dedi Lo yanımdan ayrılarak. Bu iyi bir şey olamazdı. Oyuncak bebeğini masanın üzerine bırakıp koridordaki dolaba yöneldi.

"Eğer bir mücevher kutusu getirmeyeceksen, sende kalabilir," diye çıkıştı Rose.

"Hayır, bu bende kalmayacak." Lo birkaç saniye etrafı karıştırdıktan sonra yeşil, pembe ve mavi kâğıtlara sarılmış düz bir kutuyla geri döndü. Bu plana dahil olmadığım için şaşkın bir ifadeyle ona baktım. Lo bunu işten eve dönerken falan almış olmalıydı.

Rose renklere odaklandı. "Size bebek hediyesi almak yok demiştim." Doğum öncesi parti yapmak istememişti. Zaten tüm o bebek eşyaları ve insanların karnına bakıp durması onu bunaltırdı. Ben doğum tarihim yaklaşınca bir parti yapacaktım ama büyük bir etkinlik olmayacaktı. Sadece ailemle kutlayacaktım.

"Tam da bu yüzden sana bir tane almaya karar verdim," dedi Lo yarım bir şekilde gülümseyerek. Rose'un yanına gidip kutuyu ona doğru itti.

Rose ona boş boş baktı. "Senden nefret ediyorum."

"Hislerimiz karşılıklı," diye cevapladı Lo. "Şimdi bana büyü falan yapmadan aç şunu."

Lo yanıma geri dönerken Rose oflayıp puflayarak hediye paketini kibarca yırttı. Artık daha gergindim.

Ayak parmaklarımın üzerinde durarak ona doğru fısıldadım. "Neden bana bundan bahsetmedin?"

Omuz silki. "Bilmiyorum. Çok önemli bir şeymiş gibi gelmedi."

Yine de onun için önemli olduğunu görebiliyordum.

"Paketi yırtabilirsin," dedi Lo.

Rose ona bir bakış atarak kutuyu özenle açmaya devam etti. Ka-

pağı kaldırıp içindeki minik kâğıtları bir kenara attıktan sonra ifadesi yumuşadı, dudakları aralandı.

Kaşlarım daha da çatıldı. “Ne var içinde?”

Rose bir sürü pastel yeşili tulumu kutudan çıkarıp en üsttekini gösterdi. Yeşil kumaşın her tarafına turuncu tekir kediler basılıydı. Çok şirindi. Ayrıca...

“İki cinsiyete de uygun,” dedi Lo. “Oğlunuz olması ihtimaline karşı.” Kedilerin tıpkı Connor’ın bir süreliğine bakması için terapisti Frederick’e verdiği Sadie’ye benzediğinden bahsetmedi. Sadie gittiğinde Rose gün boyunca gözle görülür şekilde üzgündü, gözleri ağlamış gibi kızarmıştı.

Bakışlarını kumaşın üzerinde gezdirirken, “Ne diyeceğimi bilmiyorum,” diye mırıldandı Rose.

“Teşekkürler, Lo. Çok tatlısın,” dedi Lo. “Sana sarılabılırdim ama bu sabah paslanmış eklemlerimi yağlamadım.”

Rose ona ters ters bakarak karşılık verse bile tulumları özenle kutuya geri koydu. “Şimdi senden yine nefret ediyorum.”

Lo alaycı bir şekilde elini kalbinin üzerine bastırdı. “Bu nefrete sonsuza dek değer vereceğim.”

Boğazımı temizleyerek tartışmanın ileri gitmediğinden emin oldum. Lo bakışlarını bana çevirdi ve bebeğini geri almadan önce eli hafifçe kalçama sürtündü. Dokunuşu omurgamdan aşağıya şok dalgaları gönderiyordu. Bana çok yakın duruyordu.

“Artık başlamalıyız,” dedi Connor saatine bakarak.

Rose canı acıyormuş gibi elini beline koysa da geri kalanımız gibi dik durmaya devam etti. Connor onu daha temkinli bir şekilde izliyordu ama kimsenin dikkatini Rose’un üzerine yöneltecek bir hareket yapmıyordu.

“Peki senaryo ne?” diye sordu Lo. “Bebek yuttuğu bir düğmeden mi, yoksa bozuk paradan dolayı mı boğuluyor?”

Gözlerim korkuyla kocaman açıldı. “Ne?”

Lo başımı okşadı. “Sahte bir senaryo, aşkım.”

“Söz konusu biz olunca sahte şeylerin gerçek olabileceğini kabul

ettik zannediyordum? Yoksa farkında olmadan kendimize uğursuzluk mu getirdik?”

“Senaryo falan yok,” diye araya girdi Rose. “Sadece kötü şans.”

Connor *şanstan* bahsedilmesinden rahatsız olmuşa benziyordu, buna rağmen onun üstüne gitmedi. Muhtemelen bir tür acı çekiyor-muş gibi görüldüğü içindi. “Bunu oturarak yapabilirsin, sevgilim.”

Rose başıyla onaylayıp duvarın kenarına itilmiş *Queen Anne* kol-tuğuna yerleşti. Oyuncak bebek kucağında rahatça dinleniyordu.

Connor uzunca bir süre gözlerini onun üzerinde tuttuktan sonra bize döndü. “Önce bebeğin bilincini kontrol etmelisiniz.”

Bu kulağa zor geliyordu. “Peki bunu nasıl yapacağız?” Bebeğim kesinlikle bilinçsizdi, hiçbir şekilde canlı değildi.

“Bebeğe nazıkçe vuracaksınız.” Connor bebeğin omzuna ve ayağının altına vurarak nasıl yapılacağını gösterdi. “Magdala. Magdala. Beni duyabiliyor musun?”

Rose oturduğu yerden ona öfkeyle baktı. “Nefret ettiğim için gö-bek adımdan kurtuldum, çocuğumuzun adını Magdala koyalım diye değil.”

“Rose Calloway Cobalt.” Connor karısının göbek adı olan Magdala’yı atıp yerine Calloway’i koyarak tam adını söylemişti. Arada kısa çizgi yoktu. Rose onunla evlendiğinden beri bir Cobalt’tı. “Lo’nun söylediği gibi bu bir senaryo. Senaryodaki sahte kızımıza istediğim ismi verebilirim.”

Rose gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. Elini sallayarak Connor’ı geçiştirdi. “Lütfen devam et. Umarım sahte kızımız omzuna kusar.”

Connor sırtarak bir cevap vermek için ağzını açtığı anda konuyu değiştirmek amacıyla araya girdim. “Eğitime geri dönüyoruz,” diye duyurdum. Bu benim için önemliydi. Maximoff doğmadan önce bu bilgileri gerçekten öğrenmek istiyordum. “Bebeğe hafifçe vurup adını söyleyeceğiz. Sonra?”

“Bebek tepkisiz kalırsa 911’i arayın. Ardından bebeği sert bir zemine sırtüstü yatırın.” Dairenin ortasındaki sehpayı işaret etti. “Ve kalp masajına başlayın.” Connor bize adımları anlattı. Parmakları-

mızla otuz kez göğüs kompresyonu yapacaktık, hava yolunu açarak kurtarıcı nefesler verecektik. Tüm bu bilgileri kafamdaki *önemli-asla unutma* klasörüne yerleştirdim.

Kalbim göğsümde şiddetle atıyordu. Tamam, bunu yapabilirdim. İçimden başımı sallayarak kendime olan güvenimi biraz olsun arttırdım. Yanlış bir şey yapana kadar kötü anne ilan edilemezdim. *Ünlü Takipçisi* ve anketlerinin cehenneme kadar yolu vardı.

Bir nefes vererek Bert'in ayağına hafifçe vurdum. "Bert? Bert?" diye seslendim. "Beni duyabiliyor musun?"

"Bert mi?" Lo isim tercihime güldü.

Kaşlarım birbirine yaklaştı. "Senin bebeğinin adı ne?" Bert hari-kaydı. O şimdiden bir kazanandı, bunu hissedebiliyordum.

Lo sanki konuşmasını dinliyormuş gibi bebeği kulağına doğru tuttu. O benimle dalga geçerken parmağımı pantolonunun kemer halkalarından birine geçirdiğimi hissettim. Bert'i kolumun kıvrımında tutuyordum. "Biliyordum." Başıyla onaylayarak bebeğini tekrar aşağı indirdi.

"Adı ne?" diye sordum. Şimdiden yüzümde oluşan gülümsemeyi hissedebiliyordum.

"Ernie," dediğinde kalbim kabardı. Ardından bebeğin koluna hafifçe vurdu. "Ernie, dostum? Beni duyabiliyor musun?"

Kapı çaldığında korkuyla yerimden sıçradım. "Kim bu?" diye sordum.

Odadaki herkes kimseyi davet etmediğini söylercesine başını iki yana sallıyordu.

Connor bebeğini masanın üstüne koyup kapıyı açmak için kordorda kayboldu. Odayı gergin bir sessizlik kaplamıştı. Hepimiz burada olduğumuza göre, kapıdaki her kimse muhtemelen kötü haber getirmişti. Yoksa neden evimize uğrayacaklardı ki?

Bölüm 28

LILY CALLOWAY

Connor'ın seslendiğini duydum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hallettim."

Cevap veren adamın sesini tanıyordum, Sam Stokes'tu. Bir saniye içinde iki adam da oturma odasında belirdi. Sam kenarında *Fizzle* logosu olan bir kutu taşıyordu. Üzerinde takım elbise vardı, sanki bütün cumartesi çalışmış gibi görünüyordu.

"Selam." Hepimize hitap etse bile bakışları, yanma doğru ilerlediği Ryke'in üzerindeydi. "Kargo bugün geldi ve açılış hakkında daha sonra konuşmamız gerekecek." Kutuyu Ryke'in ayaklarının dibine bırakıp açmak için çömeldi. Ryke'in, babamın ondan yardım istediğinden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum. Ryke sadece omuz silkerek böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğini söylemişti.

Yani şu anda yüzü şaşkınlıkla gölgelenmiş durumdaydı.

Kendimi sanki Bert yaşıyormuş gibi onu rahatlatmak istercesine hafifçe poposuna vururken buldum. Kimsenin fark etmediğini umarken yanaklarım kızardı.

Sam'e bakarak, "Gerçekten bunu yapmak istiyor mu?" diye sordu Ryke. "Bu lanet olası derecede kötü bir fikir."

"Kötü bir fikir değil." Sam bantlı paketi yırtarak açmaya çalışıyor, cümleleri kurarken zorlanıyordu. "Birçok odak grubu çalışması yaptık. Sen ürünün yüzü olduğunda daha fazla insanın ilgisini çekti."

"Bir sürü sikik marka benimle çalışmayı *bıraktı*," diye hatırlattı

Ryke. “İyi bir imajım yok, hiçbir içeceği temsil etmemeliyim.” Hah, babam yeni bir içecek mi ürettiyordu?

Sam kutuyla boğuşmayı bırakıp Ryke’a baktı. “Erkeksisin, atletiksin ve asla pes etmiyorsun. Bizim markalaştırdığımız şey de bu. Yardım etmek istemiyorsan tek yapman gereken bunu söylemek. Zamanımı boşa harcama.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye araya girdi Daisy. “En azından benim için değilsin.”

Sam başını kaldırıp ona baktı, saçlarını fark ettiğinde gözleri büyüdü. “Bu... yeni bir renk.”

“Parlak Seni-Kör-Edeceğim Sarısı,” diye açıkladı Lo. “Asıl korkutucu olan şey, muhtemelen bazı kızların onu taklit edecek olması.”

Lo’ya tekrar dirsek atmadım. Daisy’nin odağı yalnızca sevgilisinin üzerindeydi. Üstelik Ryke’ın yüz ifadesini gayet iyi okuyabiliyordum. Ebeveynlerimizle arasını düzeltmek istiyordu ve Daisy bunu yapmasına engel olmalıydı. Arka cebinden bir İsviçre çakısı çıkardıktan sonra eğilip Sam için kutuyu keserek açtı.

Geri çekilemeyecek kadar meraklı bir şekilde Lo’nun yanına yaklaştım. Ryke içinde yarı saydam mavi bir sıvı olan ince plastik şişelerden birini aldı. Gümüş renkli etiketi okuduğum anda anladım.

Ziff

İçecek isminin altında aroması yazıyordu.

Mavi Fırtına

Bu bir sporcu içeceğiydi, *Pepsi*’nin *Gatorade*’i ve *Coca-Cola*’nın *Powerade*’ine rakip olabilecek türden bir üründü. Aynı zamanda bu, *Fizzle*’ın birçok kez başarısız olduğu bir alandı. Sanırım Ryke’m yüzü olduğu yeni bir sporcu içeceği dizisi başlatabilmeyi umuyorlardı.

“Ziff mi?” dedi Ryke kaşlarını çatarak.

“Fizz’in tersten okunuşu, iki f ile.”

“O kadarını anladım.” Ryke şişenin kapağını açtı. Sanırım bu yabanmersini aromalıydı, rengi daha çok gece yarısını andırıyordu. Anında kolunu ağzına doğru götürdü, yüzü tiksintiyle buruştu.

Olamaz.

Lo bir kahkaha attı. “Yut gitsin,” diye dalga geçti. Kendine bir şişe almak için kutuya uzanırken kelimeleri karşısında yüzüm kızardı.

Connor bile bir şişe aldı. “Ryke yutamadığına göre gerçekten kötü olmalı.”

“Ben denedim. Tadı iyi,” diye cevapladı Sam.

Ryke sonunda sıvıyı yutup boğuluyormuş gibi bir nefes aldı. “Bu şikik şey de ne?” Etikete bakarak içindekileri okumaya başladı. “Tadı geyik safrası ve sidik gibi.”

Connor kaşlarını kaldırdı. “Daha önce sidik tatmıştı.”

“Geyik safrası da tattı,” diye ekledi Lo yüzünü buruşturarak.

“Siktir oradan, hadi *siz* deneyin o zaman.”

Konuya dahil edilmediğim için mutluydum. Tadı çişe benzeyen hiçbir şeyin yanından bile geçmeyecektim. *Teşekkürler, ben almayayım.*

Daisy topuklarının üzerinde sallandı. “Ben denerim.” Elbette benim cesur kız kardeşim denerdi. Ryke ona kendi şişesini uzattı. Lo, Connor ve Daisy aynı anda içecekten bir yudum aldı.

Daisy neredeyse aynı hızla içeceği tükürüp parmaklarıyla dilini ovuşturdu. “Off, çok kötü.”

Connor ve Lo içeceği yutmayı başarmıştı ama Lo’nun bu içeceğin peşinden bir içkiye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim, alnı rahatsızlıkla kıışmıştı. Ona su getirmek için harekete geçme üzereyken Rose ayağa kalktı. Bana doğru “*Ben getiririm,*” dercesine başını salladı. Şimdiden Daisy’nin tükürdüğü içeceğin halıda oluşturduğu lekeye bakmaya başlamıştı.

“Üzgünüm, Rose,” diye seslendi Daisy arkasından. “Temizleyebilirim...”

“Sorun yok,” dedi Rose. Çoktan mutfağın içinde kaybolmuştu.

Ağabeyine seslenerek, “Yuttuğunu söylediğini sanmıştım,” dedi Lo. *Aman Tanrım.* Bu sefer göğsüne, kaburgalarından uzağa bir yumruk attım. Sözlerinin muhtemelen *Daisy’yle* ilgili olduğunu fark ettiği için pişman ve daha huzursuz görünüyordu.

Ryke bir elini saçlarında gezdirirken tereddütle gözleri kocaman açılmış Daisy’ye baktı. Bu tavır, biz yanlarında değilken seks ve bizim hakkımızda konuştuklarının *açık* bir göstergesiydi. Bu da demek oluyordu ki, artık kız kardeşlerimle bunu yaptığımızda suçlu hissetmeme gerek yoktu. Vardığım sonuç karşısında başımı salladım.

“Bunların hiçbirini duymamışım gibi davranacağım,” diye mırıldandı Sam. Ardından ayağa kalkıp başıyla Connor’ı işaret etti. “O kadar kötü değil.”

“Ziff,” diye tekrarladı Connor. “O kadar kötü değil. İçin gitsin.” Burnumu kırıştırdım. Bu kesinlikle hiçbir içeceği sattıramazdı.

Sam hayal kırıklığıyla iç çekip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Burada elim kolum bağlı. Tadı size pek güzel gelmese de elimizdeki diğer aromalar arasında iyi bir sıralamaya sahip. Greg *bunu* yakında piyasaya sürmek istiyor.”

Bir an için hepimiz sessiz kaldıktan sonra Lo dikkatleri üzerine çekti. “Dağ yabanmersini aromalı *Fizz*’i hatırlıyor musunuz?” diye sorarak *Fizzle* tarihindeki kıyamet anlarından birini hatırlattı. Bunu gerçekten çok iyi hatırlıyordum.

“Yapma.” Sam avucunu yukarı kaldırarak Lo’yu susturmaya çalıştı.

“Dağ yabanmersini *Fizz* de ne?” diye sordu Ryke.

“Yaratılmış olan en kötü *Fizzle* aroması. Ağızda bıraktığı tat tıpkı cam temizleyici gibiydi.”

“Ya da çamaşır suyu,” diye ekledi Lo.

Hızlıca başımı salladım. “Bir yudum aldıktan sonraki berbatlığı tahmin bile edemezsin.” Sam’in gözleri yargılayıcı bir merakla beni incelerken Lo’ya sarıldığımı fark ettim ama fazla umursamadım. “Üç ay sonra piyasadan çekildi.”

Ryke’i aydınlatan cümle bu olmuştu. “İşte bu yüzden hiç duymadım.” Elindeki *Ziff* şişesine baktı. “İçemediğim bir ürünün nasıl yüzü olabilir ki?”

Sam telefonunu kontrol etti. “Lansman sırasında içmen gerekecek, hem de *sızlanmadan*. Düzenlediğimiz etkinlik halka açık olacak, *Ziff*’i içtikten sonra tırmanacaksın.”

Ryke kollarını iki yana açtı. “Ne sikime bunu şimdi söylüyorsun?”

“Greg ne olursa olsun şartları kabul edeceğini düşündü. Onun saygısını kazanmak istiyorsan, sadece durumu kabullenerek senden istenileni yapmalısın.”

“Tırmanışlarımdan önce *sü* içmem lazım. Yaklaşık bir litre falan.”

“Etkinlikle ilgili sonra konuşuruz,” diye kestirip attı Sam. Kutuyu

işaret etti. “İçeceğe alışabilmen için bunu size bırakıyorum. Şimdi sizi yalnız bırakayım da...” Gözleri elimizdeki oyuncak bebeklere takıldı. “Her ne yapıyorsanız ona geri dönün.”

Kimse ona bunun bir kalp masajı eğitimi olduğunu söyleme zahmetine girmediydi. O yanımızdan ayrılırken Lo’ya doğru fısıldadım. “Tadı gerçekten geyik safrası gibi mi?” Bu çamaşır suyundan daha anormal ve itici görünüyordu.

“Hayır,” diye fısıldayarak karşılık verdi Lo. “Daha çok demir gibi bir metal tadı var. Ferahlatıcı değil.”

Ağzım biraz daha açık kaldı. Tadı biraz metale benzeyen kan hayal ettim. Bu vampirler için bir enerji içeceğiydi. Dağ yabanmersini aromalı Fizz’in, 2.0 versiyonlu bir tekrarıydı. Ryke’in acısını paylaşıyordum. Bu içecek onun başarısız olması için hazırlanan bir tuzak gibi hissettiriyordu.

Arkadaş sahibi olmanın en zor yanı buydu. Başka bir hayatın, olması gerekenden daha karışık hale gelmesini izleyip yardımcı olamamaktı. Bunu düzeltmek için sihirli güçlere ya da aletlere sahip değildim. Kimse hiçbir zaman, “*Bırakın da beceriksiz Lily Calloway yardıma gelsin!*” demiyordu.

Gerçi ben geliyordum. Hem de çok sık geliyordum ama bu durum benim dışımdaki kimseyi tatmin etmiyordu.

Belki bir de Lo’yu tatmin ediyordu.

Eğer süper gücüm seks ise o zaman... onu kötüye kullanmıştım. Bunca zamandır sessiz, sinsiyi bir kötü adam gibi yaşamış olabilirdim.

“Lil?” derken Lo’nun dudakları kulağımı okşuyordu. Herkes bebeklerine geri dönmüştü. “Sorun ne?”

“Benim süper gücüm seks mi?” diye sordum.

Yüz hatları keskinleşti. “Hayır.”

“Emin misin?” Duygularım kabarırken gözlerim yanıyordu.

Bana sarılarak göğsüne bastırdı. Önce karnımdaki şişlik onunla temas etti, bu kadar yakın olmak zaman geçtikçe daha da zorlaşıyordu.

Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Seks senin kriptonitin*," diye fısıldadı.

Ah. "Beni zayıflatıyor." Bunu şimdi fark etmiştim.

"Ayrıca seni insan yapıyor, Lil." Yanağımı ve dudaklarımın kenarını öptü... dili benimkine dolanırken bedenim ona doğru çekildi. Daha yakın olmak için can atsam da kendime tekrar tekrar *bunun yeterli olması gerektiğini* söylüyordum.

Yeterliydi.

Zayıflığımın beni alt etmesine, aklımla oynamasına izin vermeyecektim. Bu her gün yaşadığım bir mücadeleydi, bugün kazanan ben-dim.

* Süpermen'in tek zayıf noktası olan dünya dışı bir element. (ç.n.)

Bölüm 29

LOREN HALE

Şu anki durumunuz: Ryke Meadows'un (son toplantıda üç kişiye küfretti) iş ortamında daha profesyonel davranması gerekiyor. 14 kişiden 6'sı seni onaylıyor. Tebrikler, oğlum. – Babam

Connor'ın limuzini tıkanmış trafikte beklerken ben de herkesle birlikte gruba atılan mesajı okuyordum. Hep birlikte, Cobalt Elmasları'nın akşam yemeği partisi için New York'a gidiyorduk.

Ryke'la ilgili kısmı işaret ederek, "Bu bir iğneleme miydi?" diye fırlıdadı Lily.

"Kesinlikle." Aniden bir sonraki mesajın bildirimi geldi. Babamın mesajları dörde böldüğünü fark ettim.

Lily Calloway'in (son toplantıda sadece iki kadınla konuştu ve bir bitkinin yanına saklandı) daha cana yakın olması gerekiyor. Çok utangaç. 14 kişiden 7'si seni onaylıyor. Üzgünüm, Lily. – Babam

Rahatlayarak iç çekmek istesem bile midem endişeyle düğümleniyordu. Kurulla nasıl karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Şimdiye kadar on dördüyle de üçer kez konuşmuştum ve kimin ilerleme kaydettiğini anlayamıyordum.

Tek bildiğim şey, Lily'nin bir aydan biraz fazla bir süre sonra doğuracığıydı. Bebeğin üstüne bu sorumlulukları da yüklenmek beni

yıpratmaya başlamıştı. Herkesin hata yapıp içmemi beklediği, sürekli beni izlediği paranoyasına kapılıyordum. Boynumda gergin bir sıcaklık toplanırken o bölgeyi ovdum.

Belki de beni en çok rahatsız eden şey kendi vicdanımdı.

“Lütfen biri bana şu mesajları gönderebilir mi?” dedi Rose sesinde daha az ateşle. Limuzin yolculuğu boyunca ondan duyduğum ilk şey bu olmuştu. Pencereden dışarı bakıyor, muhtemelen geç kalmamıza neden olan her arabaya içten içe küfrediyordu.

“Ben gönderirim,” dedi Daisy ekranına dokunarak. Rose’un ve yanında oturan Connor’ın telefonuna gelen bildirim seslerini duydum.

“Hey, bakın! Ryke’i yeniyorum,” dedi Lily küçük bir gülümsemeyle.

“Bir kişi farkla. Bu kadar heyecanlanma.” Ryke buz kovaşından bir su şişesi alıp Daisy’ye uzattı.

Bir sonraki mesajın gelmesini beklerken bacağımla titriyordu. Lil’in düz kesim mor elbisesini çekiştirmesini izledim. Kumaşı Rose’un siyah elbisesi gibi karnına yapışmıyordu, yine de daha fazla ağırlık taşımaktan rahatsızdı.

Onu iyice yanıma çekerek bana yaslanmasına izin verdim. Lily de topuklu ayakkabılarını çıkarıp deri koltuğa kıvrıldı.

Hepimizin telefonu aynı anda bildirimle çınladı.

Loren Hale’in (Hale Co. süreçleriyle ilgileniyor gibi görünüyordu ama rehabilitasyon süreci sorulduğunda son derece öfkeli bir hal aldı) iletişim üzerinde çalışması gerek. 14 kişiden 10’u seni onaylıyor. Aferin, oğlum – Babam

Gözleri endişeyle titrerken, “Bu seferki iğneleyici değildi,” dedi Lily usulca.

Yeterince iyiydi. Neredeyse tekrar nefes alabiliyordum. “Bunu istiyorum, Lil.” Belki sesim kulağa kararsız gelmişti çünkü dudaklarını iyice aşağı doğru kıvrarak somurttu.

Ardından nefesi sığlaşmaya başladı.

Tanrım. Ağzına çok fazla bakıyor olmalıydım. Hafifçe hareketlenerek pozisyonunu değiştirdi. Koluna dokundum, teni uyarıldığı için

sıcacık olmuştu. *İyi olacak.* Çılgın seks dürtüleri şu anda hamileliğinin ikinci üç aylık dönemi kadar yüksek değildi ama Lily hâlâ bir seks bağımlısıydı.

“Birlikte çalışmak buraya kadarmış,” diye mırıldandı yanımdaki Ryke. Kızlar seçilmezse sonuç istediğim gibi olacaktı. Sonuçta bu pozisyonu sadece bizim kazanabilirdik. Birlikte çalışmak sadece onların kaybedeceği anlamına geliyordu.

“Olması gereken bu,” diye hatırlattım herkese.

Ryke birkaç kere başını iki yana salladı. “Bununla ba...” Cümlesini yarıda keserek duraksadı, çenesi gerilmişti.

İçimdeki öfke kabarırken dişlerimi sıktım. “Bununla başa çıkamaz mıyım?”

Sessiz kalması, söyleyeceği şeyin bu olduğunu resmen doğruluyordu.

“Öyle mi? Belki başa çıkamam, Ryke.” Bacağım daha fazla seğiriyordu. “Belki de *başarabilirim*. En azından denemek için bir şansım olmalı.” Daha iyi olmak istiyordum. Tanrım, bunu her şeyden çok istiyordum. Onun gibi olmak istiyordum.

Bana ağzına geleni söylememeye çalışarak, “Bağımlılığının nüketmesinden bu yana bir yıl bile geçmedi,” dedi Ryke kontrollü bir sesle. “Ayıklık koçun ama daha çok da lanet olasıca ağabeyin olarak *endişeleniyorum*.”

Lily kolunu belime doladı, kaslarım fena halde gerilmişti. “Her neyse...” Telefonlarımızda tekrar bildirim sesi duyulduğunda konuyu uzatmadım.

Gelen mesaja baktım.

Daisy Calloway’in (sosyal, hoşsohbet ve çok ilgi çekici) grup konuşmaları sırasında sürekli kıpırdamayı bırakması gerekiyor. 14 kişiden 12’si seni onaylıyor. İyi iş, Daisy. – Babam

Midem bulanırken Ryke’la az önceki kavga gözüme oldukça önemsiz göründü.

Ryke telefonunu kucağına bırakıp ellerini yüzünde gezdirdi. “Siktir, lanet olsun...” Ryke daha fazla küfür mırıldanırken Daisy’nin mesaja hiç bakmadığını fark ettim.

“İyi misin, Rose?” diye sordu Daisy ablasına.

Rose acı çekiyormuş gibi burnunun kemerini sıkıyor, Connor onun omuzlarını ovarak kulağına bir şeyler fısıldıyordu. İkisi de bize hiçbir şey söylemedi.

“Muhtemelen *senin* hayatının sona ermek üzere olduğunu bildiğin için ağlamak üzeredir,” dedim. Dramatik bir cümleydi -özellikle de benden geldiği düşünülürse- ama belki bu kızın aklını başına getirirdi.

“Hepinizin yapmayı sevdiği şeyler var,” dedi Daisy. Artık platin sarısı olan ve bana bir uzaylıyı andıran saçlarını örüyordu. “Ben sizin gibi bir şeylerden vazgeçmiyorum.”

“Bu tam bir saçmalık,” dedim. “*Hale Co.*’nun CEO’su olarak tek bir lanet olası şeyden bile vazgeçmeyeceğim. Halway Çizgi Romanları’nın sahibi olmaya devam edeceğim.” Sadece iki kat daha fazla sorumluluğum olacaktı.

Daisy on dokuz yaşındaydı, henüz on dört yaşındayken modellığe başlamıştı. Onun hayatı boyunca benden çok daha fazla çalıştığı bariz bir gerçektir.

“Bir şeylerden vazgeçiyorsun, tatlım. Bir noktada *sevebileceğin* şeyleri feda ediyorsun. Bir gün onu bulacaksın. *Hale Co.* senin yükün değil, onu omuzlarına alırsan gerçekten hasta olacağım.”

Daisy suyunu yudumlarken bunun üzerine düşündü. Biz ondan daha büyüktük. Sanırım şu anda o da bunu hissediyordu. Omuzları çöktü, yeşil gözleri aramızda gezindikten sonra Ryke’in üzerinde durdu. “CEO olarak görmek isteyeceğin kişi kim? Ben miyim, Lo mu?”

“İkisi de değil,” dedi Ryke hızla.

“Böyle bir seçeneğin yok.”

Ryke şimdi hasta görünüyordu, her an kusacakmış gibiydi. Tüm senaryoları değerlendirirken yüzünün acıyla buruşmasını izledim. Beyaz gömleğimin yakasını çekiştirdim, takım elbisemin ceketini sıcaktan beni boğuyordu.

“Daisy... eğer tek seçeneği ikimiz olacaksak, *benim* almamı ister,” diye araya girdim. Ryke’in beni desteklemesi, bana inanması ve Daisy’ye geri adım atması için daha büyük bir neden vermesi gerekiyordu.

“Ben öyle bir şey söylemedim,” diye karşılık verdi Ryke.

Lanet olsun, Ryke. Dişlerimi sıktım, ellerim titriyordu ve o da önlenemez titreyişimin farkındaydı. *İçmeyeceğim.* Kelimeler boğazımı tırmıyor, sanki her bir hecesini haykırabilirmişim gibi dudaklarımdan dökülmek için kaşınıyordu. Ancak bu sadece bir dürtü, düşünce olarak kaldı. Söylemek yerine bu cümleyi yüz ifademle gösterdim.

“Rose?” Lily’nin ses tonu duyduğu endişeyle yükselmmişti. Başımı gözleri kapalı, yanaklarının rengi kaçmış olan ablasına çevirdim.

“İyiym,” dedi yapmacık bir sesle. Rose neredeyse kambur oturuyordu, ellerini omuzlarına yerleştiren Connor’ın tutuşu daha sıkıydı. “Bunlar yalancı sancı.”

Aman Tanrım. “Şu anda sancın mı var?” Bunca zamandır var mıydı?

“Yalancı sancılar,” diye vurguladı. Kelimeyi hırlayarak söylerken bana şeytani bir bakış atmak için gözlerini açtı. Ardından uzun bir nefes verdi. “Doğumuma üç hafta daha var. Henüz çok erken.”

Artık Connor’ın onun hareketlerini nasıl incelediğinin farkındaydım, bakışları vücudunda geziniyordu.

“Lanet olsun...” Deri koltuğun kenarını kavrayıp camdan dışarı baktı. “Şimdiye kadar ulaşmış olmalıydık.”

Delirdiğini düşünerek, “Acı çekiyorsun ve *hâlâ* akşam yemeğine geç kalacağımızdan mı endişeleniyorsun?” diye sordum. *Delirmişti.* Yüzde yüz delilikti, izlediğim şey buydu.

Lily kız kardeşini sakinleştirmek için yorumumu görmezden geldi. “Trafikte sıkışıp kalmaya devam ediyoruz,” dedi ablasına. “Su ister misin?”

Rose birkaç kez başını iki yana salladı. Bunun sahte sancı olup olmadığını gerçekten anlayamıyordum. Hiçbirimizin daha önce baba ya da anne olma deneyimi yoktu.

Connor’ın takım elbisesinin ceketini çıkarmasını izledim, belki de haziran sığından kaynaklanıyordu. Eğilip limuzinin özel ekranından şoföre seslenmeye çalıştım. “Gilligan, klimayı açabilir misin?” diye sordum. “Burası sıcaktan kaynıyor.” Neredeyse kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz havalandırma deliklerinden serin bir hava üflemeğe başladı.

Her zamanki gibi etkileyici bir tavırla, “Rose,” dedi Connor. “Benim için bacaklarını koltuğa koy.”

Rose şu anda neredeyse iki büküm olmuştu. Elleriyle iki yana açılmış dizlerini tutuyordu. *Siktir*. “Daha çok erken...” derken cümlesi acıyla kesildi.

Connor onun itaat etmesini beklemeden bacaklarını tutup kendine doğru çevirdi. Böylece bizim oturduğumuzun bitişiğindeki limuzin koltuğu boyunca uzanmasını sağlamıştı. Kalp atışlarım hızlanıyordu. Bu şimdi yaşanıyor olmazdı.

“Suyu daha gelmedi,” diye belirttim. *Şu anda böyle bir şey olmuyor*. Daisy yer değiştirip Rose’un arkasına geçti, başını kucığına koyarak terli saçlarını alnından yumuşakça çekti. “Muhtemelen yalancı doğumdur,” dedi ablasına.

Lily’nin gözleri fal taşı gibi açılmış ve dudakları aralanmıştı, yanımda oturduğu yerden hiç kıpırdamıyordu. Connor’ın hiçbir şey söylemeden duygularını kendine saklaması, bizi kendi tahminlerimizle baş başa bırakması herkesi daha fazla geriyordu.

Bacaklarını açabilmesi için Rose’un ayaklarından birini kendi kalçasına dayadı. Sonra bedeninin alt yarısını takım elbisesinin ceketıyla örttü. Muhtemelen iç çamaşırını çıkarabilmek içindi.

Ryke’la aynı anda camdan dışarıya, trafiğe bakmaya başladık. İlerideki kaza henüz temizlenmemiş olmalıydı çünkü hâlâ zorlukla ilerliyorduk.

“Connor.” Rose acıyla haykırdı, yüz ifadesi de acıyla doluydu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Connor’ın duygularına açılan kapı sonunda kırıldı ve mavi gözlerinin anlık bir endişeyle parladığını gördüm. Uzanıp bacaklarının arasına baktı. Bir avucunu Rose’un bükülmüş dizlerinde tutmaya devam ediyordu. “911’i arayacak birine ihtiyacım var,” dedi Connor.

Rose bu konuda şikâyet etmedi, hatta bir kavga bile başlatmadı. Bu da şu anda canının çok yandığını gösteriyordu.

“Ben hallederim.” Ryke telefonunu alıp numarayla tuşladı. O operatörle konuşmaya başladığında başımı Connor’a doğru çevirdim.

“Suyu henüz gelmedi,” dedim tekrar. “Bunun anlamı...”

Rose korkunç, kan donduran bir çığlık attı. Connor sanki hayatını ellerinde tutuyormuş gibi onu sıkıca kavramıştı. Korkunç bir düşünce aklımda yanıp sönmeye başladı. Belki de durum gerçekten buydu.

Lily titriyordu. Onu göğsüme daha sıkı sararak kollarımı vücuduna doladım ve ellerimi karnınm üzerine koydum.

“Ben... epidural istiyorum,” dedi Rose sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken.

Connor onun dizini ovup elini sıktı. “Bunun için çok geç olduğunu ikimiz de biliyoruz. Muhtemelen bu sabah duştayken suyun geldi...” Saatini kontrol etti. “Saat altı civarındaydı, sen bunu fark etmedin.”

Kafama o anda dank etti. On dört saattir doğumdaydı. Şu ana kadarki hafif sancılarının önemli olmadığını düşünmüştü.

Rose biraz daha doğrulup Daisy’nin göğsüne yaslandı, elleriyle bacaklarını sıkıca kavradı. “Connor...” Sesindeki korku limuzinde yankılanırken tüylerim ürperdi.

Connor onun yüzünü okşayıp başparmağıyla gözyaşlarını sildi. “Sana ya da çocuğumuza bir şey olmasına izin vermeyeceğim. İyi olacaksınız.” Söylediklerine kendini de ikna etmeye çalıştığını görebiliyordum.

O tanıdığım en zeki insan olsa bile zekânın da bir sınırı vardı. Şu anda bu sınırlardan birini izliyormuşum gibi hissediyordum.

Rose başını iki yana sallamaya başladığında Connor’ın parmakları onu sıkıca tutarak durmasını sağladı.

“Rose,” dedi yumuşak bir sesle, “Vücudun bu bebeği doğurmaya hazır. Eğer kendini rahat bırakırsan aklın duruma yetişecektir, sevgilim.”

“Korkuyorum,” diye ağladı Rose. Gözyaşlarıyla onun elini ıslatıyordu.

Connor daha fazla duyguyu bastırırken gözleri kızardı. “Seni bırakmayacağım.” Limuzin sessizdi, Ryke telefonu çoktan kapatmıştı. Rose’un alnı bir başka sancıyla kırıştığında gözleri kapandı. Connor tekrar karısına dönmeden önce bacaklarının arasına bir bakış attı.

“On dört yaşındayken sana söylediğim ilk şey neydi?” diye sordu.

Rose tekrar ıglık atmak istiyormuş gibi görünse de Connor'ın kelimelerine konsantre olduğunda ses boğazında düğümlendi. "Bana... sınav mı yapıyorsun?"

"Evet," diye kabul etti Connor. Neredeyse ne kadar açıldığını sorduktum ama bunu hayal etmek bile istemedim. Doktor olmasa bile Connor'ın durumu anlayabileceğini düşünüyordum. Yeterince zekiydi.

Rose bir ıglığı bastırıp nefesini düzgünce verdi. Gözlerini açarak az önceki soruyu yanıtladı. "En büyük rakibim sensin demiştin."

"Artık..." diye fısıldadı Connor. "En büyük müttefikimsin." Bir eli hâlâ dizindeydi. "Bebegi itmene ihtiyacım var."

Bu gerçekten yaşıyordu.

Connor'ın limuzinin arka koltuğundaydık.

Rose bebeğini doğuruyordu.

Rose ıkınıp küfürler ederken dudaklarımı ovdum. Kelime daracığı en az Ryke'inki kadar genişti. Bir dakika içinde hemen hemen her şeyden nefret ettiğini duyurdu, aynı zamanda hepimizi ölümle tehdit etti.

Daisy ablasının nemli saçlarını yüzünden çekip geriye doğru tarıyordu. "Harika gidiyorsun, Rose," diyerek onu cesaretlendirdi.

Çenemi kapalı tutmaya özen gösterdim, daha çok bebek doğduğunda ambulans gelmemiş olursa ne yapacağımız konusunda endişeleniyordum. Bebek nefes alamıyor olabilirdi ya da Rose'un başka komplikasyonları oluşabilirdi. Ters gidebilecek çok fazla şey vardı.

"Gömleğini ver," dedi Connor telaşlı bir ses tonuyla. Takım elbise-min ceketini çıkarıp gömleğimin düğmelerini açtım. Ona uzattıktan sonra Lily'ye doğru döndüm.

Hâlâ şaşkın bir sessizlikle donup kalmıştı. O da hamile olmasaydı daha az korkmuş ve daha cesaretlendirici davranabilirdi. Sanırım çoğumuz dehşete düşmüş durumdaydık.

"Bir kez daha ıkın," dedi Connor. Elleri takım elbise ceketinin altında, Rose'un kucığında kaybolmuştu.

Rose bitkin görünüyordu, göz kapakları ağırlaşmıştı. "Connor... bu çok fazla..."

“Rose. Rose, gözlerini açık tut,” dedi Connor onun vücudunu kontrol ederken. “Zihnen her şeyi yapabilecek kabiliyetin var, bunu bile.”

Rose nefesini tuttuğu anda Lily’nin donukluğu çözüldü. Titreyen ve terleyen ablasının elini tutmak için ileri uzandı. Rose kardeşinin bakışlarıyla karşılaştığı anda ikisi için de her şey bitti. Hıçkırarak ağlamaya başlamışlardı. Rose son bir kez ıknmak için hazırlanarak başını salladı.

Ryke bunu izleyemeyip başını çevirdi. Titreyen ellerimi yumruk haline getirdim. Gözlerimi Connor ile Rose’dan ayıramıyordum. Bu kadar başarılı ve her şeyi yapabilen iki insanın kendileri için çok büyük görünen bir durumla yüzleştiğini görmek çok zordu. Sonuçları hepimizi mahvedebilirdi, üstelik yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Rose biri onu göğsünden bıçaklıyormuş gibi çığlık attı.

Tiz sesli, acı dolu çığlıklar atıyordu.

Kulaklarım acırken Ryke ellerini başının üzerine koydu. Gözlerimi ovma, ellerimi gözlerimin üzerine kapatmak ya da yakamı çekistirmek üzereydim. Zihnimi dağıtacak herhangi bir şey yapmaya ihtiyacım vardı.

Çok geçmeden o çığlıkları tiz bir bebek feryadı takip etti.

Çocuğu henüz göremiyordum. İçgüdüsel olarak Connor’ın tepkisine baktığım anda, gözlerinden gerçekten yaşlar aktığını fark ettim.

Onu hiç ağlarken görmemiştim.

Buna yakın bir halini de görmemiştim, şu anda yüzünde duygularını gizleyen bir maske yoktu. İçim saf ve kontrolsüz bir şeylerle doldu. Nefes almak bile zor geliyordu.

Rose tekrar Daisy’nin üstüne devrildiğinde gözleri endişeli bakışlarla kocasına odaklanmıştı. “Oğlumuz iyi mi?” diye sorarken yorgunluktan çenesi titriyordu.

Bir erkek çocuğu olduğunu düşünüyordu. Belki bunca zamandır inandığı şey buydu ama şu anda bunu sorun etmeyeceğini görebiliyordum. Connor’dan bebeğini almak için kollarını uzattı.

Ardından babası küçük bebeği kaldırdı. Elleriyle bacakları küçük olsa da hareketli ve canlıydı. Çığlıkları biraz yumuşamıştı. “Gördüğüm kadarıyla *kızımız* mükemmel.” Kız.

Rose istediği gibi kızına kavuşmuştu.

Connor onu Rose’un göğsüne yasladığında bebek tiz bir ses çıkardı. Ağlama gibi değildi, annesine yakın olmaktan memnun olduğunu belli eden bir sestti. Connor hemen sonra uzanıp karısını alnından öptü. “Kendini kötü hissedersen bana söyle,” dedi yumuşakça.

Rose bir kez başını salladı, hareketi tekrarlayamayacak kadar yorgundu.

“Onu göğsünde tutmalısın, böylece ambulans gelene kadar vücut sıcaklığı seninkiyle eşleşebilir.” Sıcak kalmasını sağlamak için gömleğini bebeğin etrafına doladı.

Rose usulca, “Merhaba,” diye fısıldadı bebeğine. “Sen küçük bir *gremlin*’sin, değil mi?” Daha çok gözyaşı dökerken gülümsedi. “Benim küçük *gremlin*’im.” Onun eline dokunduğunda bebeğin küçük parmakları Rose’un serçeparmağının etrafına dolandı. *Tanrım*.

Gözlerimi silerken uzaktan bize doğru yaklaşan siren seslerini duyabiliyordum. Uzanıp Connor’ın omzuna hafifçe vurdum. Söyleyecek sözüm yoktu. Bakışlarını karısından ve bebeğinden ayırarak benimle göz göze geldi. “Bu hayatımın en güzel, en dehşet verici günü,” derken zorlu bir nefes aldı, kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

“Çılgınca olan şeyi bilmek ister misin?” diye cevapladım. “Belli oluyor.”

Connor zayıfça güldü, daha önce hiç hissetmediği duyguların üstesinden gelmeye çalışıyordu. Gözünü kırptığında daha çok gözyaşı aşağı döküldü.

Hiçbirimizin insan hayatının bu kadar güçlü olabileceğini hayal bile ettiğini sanmıyordum. Bunun hep kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm. Acı, sefalet ve kalp ağrısıyla dolu bir dünyaya bir çocuk getirmenin ne anlamı vardı ki?

Buna cevap verecek kelimelerim yoktu. Asıl nokta, damarlarımda

dalgalanıp kemiklerimi kavrayan her bir duyguda saklıydı. Evreni tek bir yere indirgeyen, zamanı bir milisaniyeye kadar yavaşlatan bir şeydi. İfade edilemeyecek kadar derindi.

Ryke pencereden dışarı baktı. “Ambulans az önce emniyet şeridine park etti.”

Her şey yoluna girecekti. Şubat ayında bir gece, yattayken Connor’la güvertede durduğumu hatırlıyordum. Aramızda geçen bir konuşmanın hatırası bir anda üzerime çöktü.

Ona şöyle demiştim. “Mükemmel olduğunu, mükemmel bir çocuk yetiştireceğini ve mükemmel bir hayatın olacağını düşündüğünü biliyorum. Peki içinde minicik olsa bile korku hisseden bir parçan var mı?” Daha ağzını açmadan sözünü kestim. “Bana dürüst ol, Connor. *Lütfen.*”

Connor düşünceli bir şekilde dudaklarını yaladıktan sonra cevap vermişti. “Korkmuyorum.”

Duymak istediğim şey bu değildi. Bir kahkaha atmış, onu arkamda bırakarak uzaklaşmaya başlamıştım.

Ama omzumu kavrayarak beni orada tutmuştu.

“Henüz bitirmedim.” Ses tonu bir anda rahatlamamı sağlayan derin, sakın bir dinginlik taşıyordu. “Korkmuyorum çünkü senin korktuğun geleceği kabullendim.”

“İngilizce konuş,” diye çıkmıştım.

“Ben mükemmel değilim.” Büyüyen gülümsemesiyle başını iki yana sallamıştı. “Bunu söylediğimden Rose’a ya da Ryke’a bahsetme.”

“Anlaştık” Gerçekten sadece Lily’ye söylemiştim.

“Çocuklarımla mükemmel olacağına inanmıyorum, Lo,” diyerek devam etmişti. “Koşulların onları değiştireceğini, şekillendireceğini biliyorum. Benim öngörülemeyen hatalarım bile onları incitebilir. Mükemmel olmayabilirler ama sarsılmaz olacaklar.” Bir anlığına duraksamıştı. “Sizin çocuğunuz da öyle olacak.”

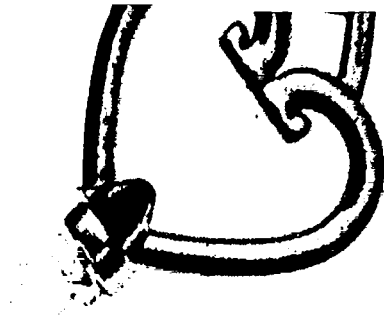
Sarsılmaz. Kendimi tanımlarken asla kullanmayacağım bir keli-

meydi. Güvenilir, sadık ve değişkenlerle dolu olan bir dünyada değis-
meyen bir şey...

Çocuğumun böyle olması, uğruna ölebileceğim bir hayaldi.

Maximoff'un geleceği zamanı düşündüğümde bu doğum beni ol-
duğundan daha çok korkutmalıydı. Oysa artık bu korkularla boğuş-
muyordum. Bu mükemmel olmayan mükemmel çocuğu, tüm kusur-
ları ve sahip olduğu her şeyle istiyordum.

Benim kaderimde yazılı bir hayat olduğu için, Lily'nin bir parçası
olduğu için istiyordum. Benim oğlum olduğu için istiyordum.

Bölüm 30

LILY CALLOWAY

Gecenin sonunda sırtım Lo'nun göğsüne yaslanmıştı, onun kolları etrafıma dolanmışken tamamen uyanık bir şekilde yatıyordum. Onu uykusundan uyandırmamaya dikkat ederek tamamen hareketsiz kaldım. Düşüncelerim hiç durmadan bir hafta önce limuzinde olanları başa sarıyordu.

Duş sırasında temkinli davranıyordum, suyum geldiğinde fark edebilmek için bir girip bir çıkıyordum. Bebeği hastane dışında herhangi bir yerde doğurmayı kaldırabileceğimden emin olamıyordum. Beklenmedik durumlara hazırlıklı değildim ama sanırım anne olmak böyle bir şeydi. Hayattaki tüm beklenmedik şeylerle başa çıkabilmekti.

Kollarım soğuktan ürperiyordu. Buna hazır değildim. Rose'un bebeğini benden önce doğurması tüm korkularımı arttırmıştı ve duraklatma tuşuna basamıyordum. Daha çok vakit kazanabilmek için zamanı geri saramıyordum.

Tek bir sonu olan bu yolda sıkışıp kalmıştım.

Kapalı kapımızın ardında, koridorun sonundaki çocuk odasından ağlama sesleri geliyordu. Bu gece ikinci kez yaşanıyordu. Lo'nun arkamda kıpırdadığını duyduğumda gözlerimi kapattım. Uyanık olduğumu bilmemeliydi, yoksa endişelenecekti. Ben de o endişelendiği için endişelenecektim. Bu iki kişi için çok fazla endişe demekti.

"Lil... ne zamandır uyanıksın?"

Hareket etmedim.

“Nefesini tutuyorsun, aşkım.”

“Ah...” diye mırıldandım.

Gözlerimi araladım. Yenilmiştim ama Loren Hale'e yenilmeyi her zaman başka birine yenilmeye tercih ederdim. Koridorun ışığı titriyordu, kapının altındaki aralıktan gölgeleri görebiliyor ve ayak seslerini duyabiliyordum.

Lo'nun elleri karanlıkta benimkileri bulup parmaklarımızı güçlü bir kavrayışla birbirine bağladı. Bakışlarımı kapının altındaki ışığa sabitledim. Yumuşak ya da kesintisiz arasında değişen bebek ağlamalarına uyum sağlıyordum. Birkaç hafta içinde Maximoff da böyle olacaktı. Onu sakinleştiremezsem, hiç durmadan ağlarsa ne yapardım?

Peki ya benden nefret ederse? O zaman gerçekten herkesin inandığı gibi korkunç bir anne olurum.

“Lil,” diye fısıldadı Lo. “Titriyorsun.” Vücudunu yastığa dayayarak kolumu ovdu. “Üşümüştün...”

Sırtüstü yatmaya başladığımda bana üstten bakıyordu. Kapıdan uzaklaştırdığım gözlerimi ellerimle kapattım. Lo'nun alnında oluşan endişe kırışıklıklarını ya da ağlayışımı izlerken kehribar gözlerinde oluşan acıyı görmek istemiyordum.

“Kötü bir anne olmak istemiyorum,” dedim bir solukta.

Elimi yüzümden çekip indirdi. “Korkman çok normal.”

Yüksek sesle burnumu çektim, gözlerinin içindeki güvende boğulmaya çalışıyordum. “Keşke kendimi daha hazırlıklı hissedebilseydim...”

“Bu sana daha iyi hissettirir miydi?” diye sordu.

Elimin tersiyle burnumu ovdu. “Evet. Öyle olacağını düşünüyorum.”

Bunun üzerine doğrularak bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Ayağa kalkarken yatak onun gidişiyle dalgalandı. Kaşlarımı çatarak odanın etrafında dolaşp yatağın bana ait olan tarafında durmasını izledim. Gözlerime bakabilmek için dizlerinin üzerine eğildi.

“Lily Calloway.” Tam adımı hayatında duyduğu en güzel şeymiş gibi söyledi. “Limuzin bebek için hazırlanmanın bir yolu yoktu.” Söyledikleriyle gülümsediğinde inleyerek başımı yastığa gömdüm. Gerçeklik çok soğuktu.

Yüzümü ona dönük tutmak için elini omzuma koydu. “Ama kendine inanabilirsin.”

“İnanıyordum... önceden inanıyordum,” dedim. Rose doğum yapmadan önce hazır olduğumdan emindim. Ancak şimdi kendimi ikna etmek daha zordu.

“Bunu değiştireceğiz.” Ayağa kalkıp elini bana doğru uzattı.

Kaşlarımı çatarak yavaşça doğruldum. “Nereye gidiyoruz?” Gözlerim saate kaydı, sabahın ikisiydi.

“Bir yolculuğa çıkıyoruz.”

Gözyaşlarının iz bıraktığı yanaklarımı sildim. “*Hogwarts’a* doğru mu?” diye sordum umutla.

Odamızın karanlığında gülümsemesi iyice genişledi. “Korkularını kovmaya çalışıyoruz. *Hogwarts’ta Ölüm Yiyenler ve Ruh Emiciler* var.”

“Evet ama onlar Harry okuldayken oradaydı,” diye fısıldadım gece olduğu için. “O zamandan sonra oldukça mutlu bir yer haline geldiğini düşünmek istiyorum.”

“Ben de öyle.” Parmaklarını salladı, hâlâ elini tutmamı istiyordu. “*Hogwarts’a* başka bir gece gideriz.” Bana büyücü olmadığımızı ya da sihirli olmadığımızı hatırlatmamıştı. Neredeyse daha fazla ağlamama sebep olacaktı.

“Söz mü?” Eline uzandığımda kalkmama yardım etti. İyice genişleyen karnımdan dolayı her zamankinden daha ağır ve yuvarlak hissediyordum.

“Söz.” Burnumun ucunu öperek beni koridora yönlendirdi. Çocuk odasından gelen ağlama sesleri kesilmişti ama kapı aralıktı. Oraya doğru yürüdüğümüzde başımı uzatıp içeri baktım.

Lacivert pijamalı Connor, soluk pembe bir tulum giyen küçük bebeği kucağında tutarak biberonla besliyordu. Biraz erken doğmuş olsa bile doktorlar üç kiloluk bebeğin gayet sağlıklı olduğunu söylemişti. Hastanede Rose’u kontrol ettiklerinde bir onur öğrencisi gibi tüm testleri geçmişti. Vücudu onu yüzüstü bırakmamıştı. Benimkiyse daha önce defalarca kez bana ihanet etmişti.

Manşetler hakkında da endişeleniyordum. Sadece magazin dergileri değil, normal haber kanalları bile Rose’un limuzinde doğum

yaptığını ve bebeği dünyaya getirenin Connor olduğunu duyurmuştu. Aradan bir hafta geçmesine rağmen medya hâlâ sakinleşmemişti.

Dünyanın büyük bir çoğunluğunun Maximoff'un doğumuyla ilgili haberleri izlemek için bekleyeceğini düşünmek korkutucuydu. Bazen sırf güzel bir hikâye, iyi bir eğlence olması için doğumdan sonra büyük bir hata yapmamı umut edip etmediklerini merak ediyordum.

Bir kez olsun hiçbir karışıklıkla, hiçbir tümsekle karşılaşmak istemiyordum. Huzurlu ve mutlu bir şeyler olmasını istiyordum.

Belki de bu sadece bir hayaldi.

Connor'ı izledim, sanırım ablam dışındaki hiçbir insandan bu kadar etkilendiğini görmemiştim. Oysa kızına daha farklı bakıyordu. *Senin için her şeyi yaparım*, diyen bir bakıştı. Rose'a hastanede kayıtlar için bebeğin adını sorduklarında cevap verirken hiç tereddüt etmediğini hatırladım. Bir isim seçmesi çok uzun sürmüştü ama o anda kalbinin sesini dinlemişti.

Jane.

En sevdiği *Charlotte Brontë* romanından seçilmişti.

Lo beni nazikçe prensesin çocuk odasına çekti, sessiz olmaya çalışıyordu. Ne planladığından emin olmasam da kalbim sürücü koltuğuna yerleşmiş gibi hızlanarak kasılmaya devam ediyordu.

“Lo,” diye fısıltıyla tısladım.

Connor varlığımıza hiç şaşırmadan bize doğru dönmüştü. Acaba nefes alışımızı ya da parkeye değen ayaklarımızı duyabiliyor muydu?

Jane biberonunu emerken çarpıcı mavi gözleri dikkatle alnıma bakıyordu. Onu kucağıma almaktan korkmuyordum. Rose kızına fazla sahiplenici davranmıyordu ve bu kısmen çok yorgun olmasından kaynaklanıyordu. Geçtiğimiz hafta hepimizin bir noktada bebeği kucaklamasına izin vermişti.

Lo beni krem rengi pelüş sallanan sandalyeye götürdükten sonra Connor'ın yanına geçip bir şeyler fısıldamaya başladı. Dudaklarını okumaya çalışsam da hiçbir yardımı olmayacak şekilde sadece ismimi anlayabiliyordum.

Tekrar bana döndüklerinde Connor gözlerini üzerime dikip yanı-

ma geldi. Dikkatim babasının kollarında mutlu görünen bebek Jane'e doğru kaymıştı.

"Çok tatlı," diye fısıldadım.

"Neden şişenin kalanını ona sen vermiyorsun?"

"Ne..." Kalp atışlarım yeniden hızlandığında Lo kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Aklındaki büyük fikir bu muydu? Şimdi paniğim daha artmıştı.

"Ona zarar vermeyeceksin." Connor aniden Jane'i kollarıma yatırmak için hamle yaptı.

"Hayır, bekle," dedim aceleyle. Telaşımı dinlemek için yarı yolda duraksadı. "Ya onu düşürürsem? Ya onu boğarsam? Ya ağlarsa? Rose bundan hoşlanmaz."

Connor'ın dudakları eğlendiğini gösteren bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu hiç eğlenceli değildi, daha çok korkutucuydu. "Onu düşürmeyeceksin. Onu boğmayacaksın. Eğer ağlarsa, sadece onu hafifçe salla. Ben buradayım, Lily."

"Peki ya Rose..."

"Seni seviyor," diye tamamladı Connor. "Ayrıca bunu Maximoff'la yapma konusundaki korkularını hafifletmekten *fazlasıyla* mutluluk duyar. Harika bir iş çıkaracaksın." Ben daha fazla itiraz edemedim. Jane kollarımın arasındaydı.

O kadar küçüktü ki... Biberonu emerken küçük parmakları kıvrılıp sallanıyordu. Connor benden uzaklaşırken neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Düşündüğüm kadar korkunç değildi. Nefesimi vererek endişemin birazını serbest bıraktım.

Biberonu eğerek Jane'in içindekilere daha rahat ulaşmasını sağladım.

Rose'la bir süre önce emzirme konusunu tartışmıştık ve o hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde mama kullanma konusunda kararlıydı. Anaç, dokunmayı seven bir insan değildi. Bu yüzden emzirmekten diğer kadınlar gibi keyif almaması mantıklıydı. Başka nedenlerden dolayı, emzirmenin sağlık açısından faydaları olsa bile ben de mamayı tercih ediyordum.

Ancak halk bunu öğrenirse alay konusu olup tepki çekmek konusunda da endişeliydim. Manşetleri şimdiden görebiliyordum: **LILY CALLOWAY BEBEK MAMASINI EMZİRMEMEYE TERCİH EDİYOR. KENDİNİ ÇOCUĞUNDAN DAHA ÇOK ÖNEMSIYOR.**

Rose bana seçimlerimden dolayı utandırılmamam gerektiğini söylemişti. Hiçbir kadın utandırılmamalıydı. Nereden ya da kimden gelirse gelsin baskı zaten hep oradaydı.

Jane şişeyi bitirdiğinde kollarımda biraz kıvrandı.

“Onu göğsüne yaslayıp nazikçe sırtını sıvazla,” diye talimat verdi Connor.

Midemde gergin bir çukur oluşurken talimatlarını dinleyerek Jane’i göğsüme bastırdım. Ellerimi hafif dokunuşlarla sırtında gezdirip ovdum. Hafifçe geçirdikten sonra rahatlamaya başladı. Gergin bir nefes aldım, o kadar da kötü değildi. Onu kucağımda yavaşça salladığım sırada Jane’in yorgun bir şekilde gözlerini kapatmasını izledim. Dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissedebiliyordum. Tekrar hafif bir uykuya daldı.

Bir dakika sonra Connor onu kollarımdan alıp nazikçe beyaz beşiğine geri yerleştirdi.

Çok ses çıkarmamaya dikkat ederek aydınlık koridora çıktık.

Lo yanağımdan öptü. “Nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyiyim.” Ancak tabii ki, Jane başa çıkması kolay olan dâhi bebeklerden biri de olabilirdi.

Yanımızdan ayrılıp koridorun sonundaki yatak odasına gitmeden önce, “Sabah görüşürüz,” dedi Connor. Lo elini belime yerleştirerek beni yatak odamıza yönlendirdi.

“Şu *Hogwarts* gezisi hakkında,” diye başladım.

Eli kapı kolunda donup kaldı. “Lil...” Sesi bu defa daha ciddiye. “Şey olmadığını biliyorsun...”

Avucumla ağzını kapatmak için neredeyse üzerine atlayacaktım. “Gerçek olmadığını söyleme.” Bu perilerin gerçek olmadığını söylemek kadar kötüydü. Bu kelimeleri söylersek içlerinden birinin ölmesine sebep olurduk. İnancımızı korumalıydık.

Elimi pembe dudaklarına bastırırken sabırla beni bekliyordu. Kehribar gözleri sanki şu anda gerçekten güzelmişim gibi parlıyordu. “*Hogwarts* gerçek,” dedim usulca. “*Universal Studios*’a gidip *Diagon Yolu*’nu ziyaret edebiliriz.” Bazen filmlerin çekildiği şatoyu ziyaret etmek için İngiltere’ye bile gidebilirdik.

Yüzünde bir farkındalık belirlediğinde elimi indirdim. “Haklısın. Elbette gidebiliriz, aşkım.”

“Şey...” diyerek devam ettim. “*Maximoff*’u beklemek istiyorum. O biraz daha büyüdüğünde, belki üç ya da dört yaşındayken birlikte bir yolculuğa çıkabiliriz.”

Gözlerinde beni havalara uçuracak kadar parlak, neşeli bir ifadeyle bana baktı. İçten içe uçuyordum. “On bir yaşma gelene kadar seçilemez,” diye hatırlattı.

Kuralları bildiğim için, “Tamam,” diyerek başımla onayladım. Ben gururlu bir *Hufflepuff*’tım. Lo ise keskin bir *Slytherin*’di. Çocuğumun ne olacağını çok merak ediyordum.

“O zaman planımızı yaptık,” dediğinde kelimeleriyle parladığımı hissettim. Belki bu kadar ilerisi için planlar yapmamalıydık. Her şey olabilirdi, en kötüsüyle sınanabilirdik.

Yine de ben daha iyi bir gelecek görmeyi seçiyordum.

İstedğim geleceği hayal ediyordum.

Eğer hayallerim gerçekleşmezse...

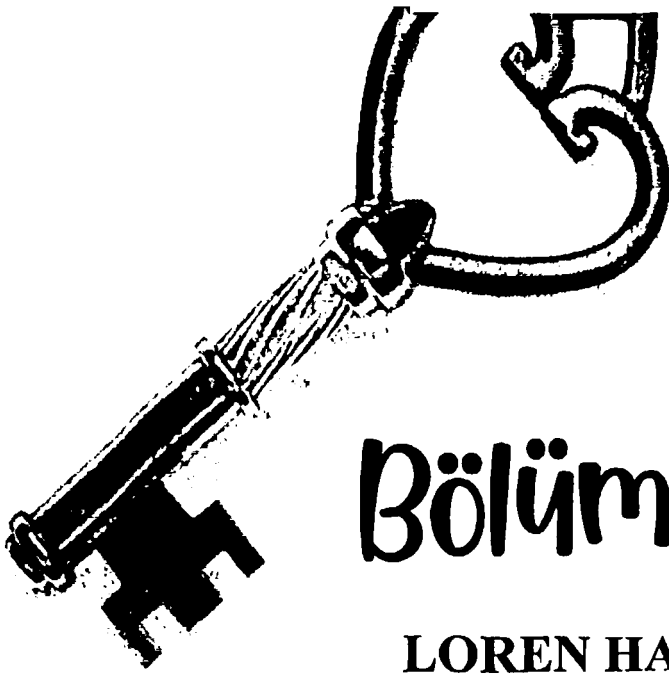
O zaman bununla başa çıkmayı da öğrenecektim.

“İşe yaradı.” Lo gözlerini yüz hatlarımda gezdiriyordu. Kapımızın tokmağını çevirip içeri, loş odaya doğru geri geri yürüdü.

“Ne işe yaradı?” Sanki bedenlerimiz birbirine bağlıymış, belimden onunkine uzanan kısa bir ip varmış gibi adımlarını takip ettim. İyisiyle ve kötüsüyle, her an Loren Hale’le birlikte olacaktım.

“Kendine yeniden inanıyorsun,” dedi yumuşacık bir sesle.

Evet. Gülümsedim, sanırım inanıyordum.

Bölüm 31

LOREN HALE

“Lo,” diye haykırdı Lily. Yan yatmış halde arkadan içine girerek bacağına belime doğru çektim. Kırmızı çarşafları sıkıca kavradı, bu kör edici his içinde titrerken dudakları aralıktı.

Aletim çok fena zonkluyordu. Serbest kalmak, içine *sertçe* girmek ve boşalmak için resmen ölüyordum. Vücudum tamamen terle kaplıydı, bu derin ritmi sürdürürken sinirlerim alev alev yanıyordu. *Tanrım*.

Ayakları gerilirken, “Daha sert,” diye inledi.

Bunu en az onun kadar istesem bile daha sert hareket edemezdim. Zayıftı, çelimsizdi ve çocuğumuzu taşıyordu. Şu anki hızımdan daha sert hareket edersem onu ikiye ayıracakmışım gibi hissediyordum. Doğum zamanı yaklaştıkça, bu olayı tetiklemekten daha çok endişeleniyordum.

Şunu aklından çıkar.

Sadece kız arkadaşımı becermek istiyordum. Aletimi daha derine ittiğimde tüm vücudu sarsıldı. Bu pozisyonda bir süre bekleyerek bacağına biraz daha yukarı çektim. Gözlerim neredeyse zevkten geriye doğru yuvarlanıyordu.

“Lo, Lo, Lo!” Bana doğru uzandı ama arkasında olduğum için tek kavrayabildiği şey çarşaflardı. Yatağa doğru inlediğinde boğazımdan kaba bir ses çıktı.

Lily’nin kadınlığı kasılarak aletimin üzerine boşalırken kendi orgazmımın tadını çıkardım. Birkaç dakika sonra içinden çıkıp dudak-

larını öptüm. Sırtüstü döndüğünde gülümsüyordu ama gözleri kapanmaya başlamıştı.

Bir dirseğimi yastığa dayayarak ona baktım. “O kadar mı iyiydi?” dedim karnında daireler çizerken.

“Hmm.”

Şaşırmış numarası yaptım. “Konuşamıyorsun bile.” Sabah seksi onu nadiren uyuturdu, bu yüzden tüm gece sevişip durduğumuz için bu kadar uykulu olduğundan şüpheleniyordum. Hiçbir şey yapamayacağımız altı haftayı şimdiden telafi ediyorduk, üstelik bundan en az onun kadar zevk alıyordum.

Evdeki diğerleri ise hiç zevk almıyordu. Rose dün gece koridorun sonundan bizi duymuştu. Bana derhal “aletimi ortadan kaldırmamı” ve Lily’nin terapistiyle görüşmemi söyleyen bir mesaj atmıştı.

Lily’yi kötü bir noktaya ittiğimden endişeleniyor olabilirdi ama ben endişelenmiyordum. Ne zaman takıntılı hale geldiğini anlayabildiğim için bu durumu kötüleştirmiyordum. Böyle bir şey yaşandığı anda tamamen duruyordum. Yine de Rose’un endişesini anlamadığımı söyleyemezdim. Lily’yle yatakta neler yaptığımı bilemezdi, bu yüzden sadece tahmin yürütebiliyordu.

Gözleri tamamen kapalıyken bir kez daha, “Mmm...” diye bir ses çıkardı Lily.

Huzurlu bir uykuya dalmasını izlerken gülümsedim. Doğrulup komodinin üzerinden telefonumu aldım ve hızlıca e-postalarımı kontrol etmeye başladım. Lil’in bana dün akşam beşte, seks yapmadan önce gönderdiği e-postanın üzerinde duraksadım.

Konu başlığı:

SAKIN BANA KIZMA! BUNU GÖRMEN LAZIM.

Gülümsemem soldu. Dönüp ona baktığımda göğsü aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Çarşafı ve yorganı köprücük kemiklerine kadar çekerken neredeyse hiç kıpırdamadı.

Gönderdiği şeye tıkladığımda *Hale Co.*’nun 4 Temmuz partisinde Lil’le çekilmiş bir fotoğrafımızı gördüm. Lily kocaman, şapşal bir

gülümsemeye bana sosisli sandviçini uzatıyordu. Gördüğüm en şirin fotoğraflardan biriydi, ona delicesine âşık görünüyordum.

Ünlü Takipçisi haberlerinden birinin linkini yapıştırmıştı. Risk olarak ona da tıkladım. Başlık şuydu:

LILY CALLOWAY 4 TEMMUZ'DA LOREN HALE İLE BİR SOSİSLİ PAYLAŞIYOR

Wendy Collins tarafından yazıldı.

Haberi incelemeye başladım. Wendy haber içeriğinde benimle, Ryke'la, Lily'yle ve *çocuğumla* ilgili dedikodulardan bahsediyordu. Bunların dışında, Lily'nin bana sosisli sandviç uzatmasının ironik olduğunu yazmıştı.

Keşke bu boktan şeyleri okumasaydı. Attığı e-postaya dönüp bana yazdığı mesaja baktım.

Fotoğrafımızın güzel olduğunu düşündüm. Sence de öyle değil mi?

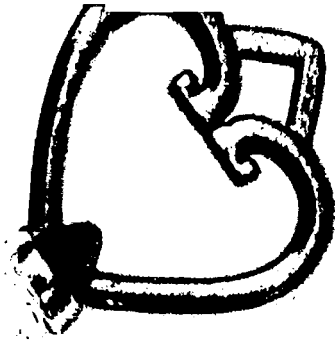
Duygularım iki dakika içinde değişmişti, şimdi yeniden gülümseyordum. Uykusunda onu izleyerek, "Evet, Lil. Çok güzel," diye fısıldadım.

Ona tam olarak güvenmiyordum. *Güvenemezdim*. Dün akşam neler yaptığını görmek için telefonumun geçmişine bakarken midem bulanmaya başladı. Bir sürü Ünlü Takipçisi haberi, Twitter, Tumblr saçmalıklarıyla doluydu. Hepsini inceledim. Porno yoktu, sadece televizyonda hayran olduğu içeriklerle ilgili paylaşımlara bakmıştı. Aynı zamanda internette "ne zaman babalık testi yaptırmalıyım?" sorusunu araştırmıştı. Ryke hakkındaki dedikoduları kesmek için test yaptırmayı aramızda değerlendirmiştik. Şu anda bu konu hakkında düşünmek istemiyordum.

Telefonumu kapatmak üzereyken bir mesaj bildirimiyle titredi.

Uyanık mısın? Seninle konuşmam lazım. Mutfaktayım. -Connor

Cevap yazmak yerine dikkatlice yataktan kalktım. Eşofman altımı giydikten sonra odadan çıktım.

Bölüm 32

LOREN HALE

Koridor boyunca yürüdükten sonra her seferinde birkaç basamak atlayarak merdivenlerden inip geniş ve temiz mutfığa girdim.

Connor Cobalt, haki şortu ve lacivert polo yaka tişörtüyle kendine kahve dolduruyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar ya da gözle görünür bir yorgunluk belirtisi yoktu. Jane'in doğumunun üzerinden dört hafta geçmişti ve o şimdiden bir profesyoneldi. "Senin kadar düzgün dinlenebilmeyi beklemeli miyim?" diye sordum dolaba ilerleyerek.

Ben mısır gevreğini ararken o arkasını döndü. "Senin normal uyku düzenin on saat," diye hatırlattı. "Benimki altı saat."

"Anlaşıldı." Rafta görebildiğim tek şey Ryke'in tahıllı gevreği, bu yüzden kutuyu çıkardım. "Ne hakkında konuşmak istemiştin?" Buzdolabını açıp sütü aldım.

"Başka bir yerde ortaya çıkmadan önce benden duymanı istediğim bir şey var."

Hareketlerim yavaşladı. Yerimde donup kalmamıştım ama artık bu konuşmaya daha temkinli yaklaşıyordum. Ne hakkında olduğunu bulabilmek için beynimi zorlasam da aklıma gelen hiçbir şey yoktu. "Peki, tamam," diyerek kâseme sütü doldurdum. Mısır gevreğini yerine koyduktan sonra konuşmasını bekledim.

Ancak nadir görülen bir anın içindeydik çünkü kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

Hareket etmeyi bırakıp tezgâha yaslandım ve telaşsız bir şekilde gevreğimi yemeye başladım. “Konu her neyse onunla başa çıkabiliyim,” diye hatırlattım. “Lily’yle mi ilgili?” Kuru meyveyle tahıllar boğazımda düğümlenmişti. Yutkunabilmek için biraz süt içtim.

“Hayır,” dedi hızlıca. Kahve kupasını sıkıca kavramış halde karşımda duruyor, mavi gözleri benimkileri inceliyordu. “Benimle ilgili.”

Kaşlarımı çatıp kaşığımı kâsenin içine bıraktım. “Meksika meselesi yüzünden Cobalt Şirketi’yle sıkıntıya mı girdin?”

“Seni öptüğüm zaman mı?” diye sordu başını yana doğru eğerek.

Yarım bir gülümseme sundum. “Ben de *seni* öpebilirdim. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Ama öpmedin. Ben seni öptüm,” dedi basitçe. “Hayır, kimseden direkt bir tepki almadım. Söylentiler de umurumda değil.”

“Gerçekten mi? İlk tanıştığım Connor Cobalt’ın tek derdi itibarıydı.”

“İtibarım o zamanlar hayal ettiğim her şeyin ötesine geçti. Buna zarar vermek için Meksika’daki bir cesaret oyunundan fazlası gerekir...” Kahvesinden bir yudum aldı. “İnsanların beni nasıl gördüğüyle ilgili endişelenmene gerek yok. Bunu hayatım boyunca en ufak ayrıntısına kadar dikkatle kontrol ettim. Artık başa çıkabilecek donanıma sahibim.”

“O zaman konu ne?” diye sordum açıkça.

“Konu...” Duraksayıp kısa bir kahkaha attı. “Bunu neredeyse hiç kimseye açıklamadım... çünkü çoğu insan beni istediğim gibi görmezdi. Gerçekten anlamazlardı. Bu yüzden sadece kendime sakladım.”

Düşüncelerini toplarken tavana baktı.

“Neredeyse her insanda belirli niteliklere hayranlık duyuyorum ama herkes gibi düşünmüyorum. Fikirlerimle inançlarım tuhaf karşılanırsa, insanlar beni olduğumdan daha değersiz... ihtiyaç duydukları biri olarak görse bile ben hep kendimi anladığım düşüncesiyle yaşadım. Kim olduğumu bildiğim sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.”

Söylediği şeyi tam anlamıyla idrak edemesem de kafa karışıklığımı gidermek için açıklamaya devam etti.

“İnsanların duygularını manipüle ediyorum. Daha önce farklı in-

sanlarla birlikte oldum çünkü onlar kendilerini sevecek birine ihtiyaç duyuyorlardı, benim de onlardan istediğim bir şey vardı. Rose eskiden bana 'ahlaksız pislik' derdi ve buna katılmadığımı söyleyemem. Hiçbir zaman ahlaklı olduğumu iddia etmedim." Daha dik durarak konuşmayı sürdürdü. "Söylediklerime yakından bakarsan beni daha iyi anlarsın."

Tüm söylediklerini sindirmeye çalıştım ama az önce anlattıklarının detaylarına, önemli kısımlarına odaklanamıyordum. Merak ettiğim tek şey, beni daha önce manipüle edip etmediği idi. Neredeyse her türlü şekilde sevgiyi arzulayan bir adam görüp bundan faydalanmış mıydı? İlişkimiz daha önce de bu aşamaya gelmişti ancak o zaman kendime boş vermek, kabullenip yoluma devam etmek için ne söylediğimi hatırlayamıyordum.

"Bilmiyorum..." dedim sessizce. Elimdeki mısır gevreğiyle dolu kâse soğumuştur.

Bunu benimle paylaşmanın onun için zor olduğunu görebiliyordum. Belki yanlış anlayacağımdan, bu yüzden ondan nefret edeceğimden korkuyordu. Fakat arkadaşşıma karşı, onun bana olduğu kadar açık fikirli olmaya çalışıyordum.

Kahvesini tezgâhın üzerine bıraktı. "Hiç cinsiyet belirtmedim. Sana farklı *insanlarla* birlikte olduğumu söyledim."

Yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. "Benden önce de bir erkeği öptün." Daha önce hiç bu konuyu açmamıştım. Durumu garipleştirecek bir şey söylemek istemediğim için doğru anı, bana geçmişinden bazı şeyler anlatacağı bir zamanı beklemiştim. İnsanların hayatına burnumu sokmamaya çalışıyordum. Her neyse, zaten kendi istekleriyle paylaştıklarında benim için çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Başıyla onayladı. "*Reality* şov sırasında hepimize bir erkekle birlikte olup olmadığımızın sorulduğu zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, o röportajı hatırlıyorum."

"Sen ve Ryke'tan daha farklı cevap vermiştim. Birçok insanın benimle birlikte olmak istediğini söyledim."

Cevabının üzerine pek fazla düşünmemiş, Connor'ın klasik kibirli

hali olduğunu varsaymıştım. Ancak şimdi bundan çok daha fazlasını olduğunu fark ediyordum. “Biseksüel misin?” diye sordum.

“Ben insanlar arasındaki çekime inanıyorum. Bana göre heteroseksüellik, homoseksüellik, biseksüellik... sadece insanların yıllar içerisinde oluşturdukları terimler ve kalıplar.” Gözlerime baktı. “İçine sığmak zorunda olduğumuz kutulara benziyorlar. Ben bir kutuya sığmıyorum, Loren. Sığmak istemiyorum.”

Düşündüğüm kadar şaşırtıcı değildi. Belki de onu daha önce hiç sınıflandırmadığım içindi. “Daha önce hiç bir erkeği çekici buldun mu?”

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Sanırım onun için önemsizdi. “Farkı türden birçok insanın ilgimi çektiği oldu,” dedi. “Ama daha önce hiç kimseyi Rose kadar çekici bulmadım. Bu asla değişmeyecek.”

“O bunu biliyor mu peki?”

Dudakları bir sırtışıyla kıvrıldı. “Elbette. Bu konudaki duruşumu on altı yaşından beri biliyor.”

Bu ikilinin gelmiş geçmiş en tuhaf ilişkiye sahip olduğunu söyledim ama seks bağımlısı kız arkadaşım, birbirimize bağımlı olduğumuz bir ilişki yaşıyorduk. “Bunun medyaya yansımından mı endişelisin?” Tüm konuşmayı bunun korkusuyla başlatmıştı.

“Söylediğim gibi, geçmişte yaptığım bazı şeyler var... bunların hepsini halının altına süpüremem. Sadece medya olayları çarpıtmadan önce her şeyin aslını bilmeni istedim.”

Bir erkekle seks yapıp yapmadığını sormak istiyordum. Bunu... düşünmek bile tuhaftı.

Yüz ifademi okumuş olmalıydı. “Erkekleri becerdiğim oldu. Sadece onlardan hoşlandığım için de değildi.”

Kabul etmek zordu ama her zaman tanıdığım adamdan farklı değildi. Aslında birkaç dakika önce ilan ettiği şeyi açıklıyordu. *Söylediklerime yakından bakarsan beni daha iyi anlarsın.* Bunları yıllardır söyleyip duruyordu. Bu süre içinde farkında olmadan, tüm parçalarını göremesem bile onu çoktan olduğu gibi kabul etmişim.

“Ne olursa olsun,” dedim Connor’a. “Cinsel yönelimlerin ötesine geçebilmen olağanüstü bir şey. Neredeyse bir amip gibisin.”

“Amipler asexüeldir,” diye cevapladı. “Ben daha çok bir tanrı gibiyim.”

Kâsemi tezgâha bırakıp onu yavaşça alkışladım.

Connor da kahvesini aldı ve gülümseyerek şerefime kaldırdı.

Ona doğru başımı salladım. “Daha önce hiç yalan söyleyip sadece eşcinsel ya da heteroseksüelim dedin mi?”

“Bunu hep yaptım,” dedi duraksamadan. “Lily bir keresinde bana eşcinsel olup olmadığını sormuştu. Ben de bu konuya girmek yerine kadınlardan hoşlandığımı söylemiştim. Lily’nin, Rose’un kardeşi olduğunu biliyordum ve ablasıyla birlikte olmamı istemesine ihtiyacım vardı.”

Çünkü Rose kız kardeşlerine tapıyordu, Lily’nin fikrine değer verirdi. “Bu çok boktan, aşkım.”

“Ahlaksız,” dedi Connor göğsünü işaret ederek.

Merdivenlerden ayak sesleri geldiğinde anında sessizleştik. Ben mısır gevreğini yemeye geri döndüm, Connor kahvesini bir kez daha doldurdu. Ryke sert ifadesi, tıraşsız yüzü ve dağınık saçlarıyla kapıdan içeri girdi.

“Benden dolayı sıkık konuşmanız bölünmesin.” Sesi daha az önce uyanmış gibi huysuzdu.

Connor’ın arkasındaki fırından saati görmek için eğildim. “Öğlen olmuş bile.”

Dolabı açarken, “Bugün cumartesi,” diye karşılık verdi. Çalışmıyordu ve rasgele günlerde kafasına göre kaya tırmanışı yapıyordu. Bu yüzden ne zaman sabahın köründe uyanacağını ya da geç saatlere kadar uyuyacağını bilemiyordum. Gerçi Connor’ın tüm bunları ne zaman yapacağını tahmin edebileceğine bahse girerdim. “Sen zaten kahvaltı yapıyorsun. Bana niye bulaşıyorsun ki?”

“Birileri dün gece sevişmemiş.”

Tahıllı gevrek kutusunu çıkarırken bana karanlık bir bakış attı. “Evde her beş dakikada bir ağlayan bebekler varken bir kızı boşaltmak zor oluyor.”

Connor araya girdi. “Her beş dakikada bir mi? Tırmanma sürelerini de böyle abartıyor musun?”

Ryke ona ortaparmak gösterirken Connor mısır gevreğini yiyebilmesi için ona bir kâse uzattı. Ağabeyim de bunu kabul etti.

Sonunda çökmüş gözlerini bize çevirdiğinde daha ciddi görünmeye başlamıştı. “Bakın, Daisy’nin zaten uyku problemleri var. Bunun üstüne bir de bebeğin eklenmesine ihtiyacı yok. Ben sikik kötü bir gece uykusu çekebilirim ama onunkiler üst üste yığılıyor.”

Mısır gevreğini dökerken kuru meyvelerle birlikte birkaç parça tahıl önündeki kâseye çarptı, ardından iri taneli un gibi tozlar havada süzüldü. Kutunun dibine ulaşmıştı.

Yavaşça dönüp bana ve kahvaltıma baktı. Anlaşılan elimde mısır gevreğinin sonunu tutuyordum.

“Tadı karton gibi,” dedim ona. “Dürüst olmak gerekirse bunu nasıl düzenli olarak yiyebildiğini anlamıyorum.”

“O zaman ne sikime yiyorsun?” diye homurdandı sıkıntıyla.

“Çünkü evde kalan tek mısır gevreği buydu. Ben de açtım,” diye kendimi savundum. “Normal bir insan gibi biraz *Cheerios* ya da *Frosted Flakes* satın al.”

“Onların içinde çok fazla şeker var. Sen o sikik şeyi yemeye devam et. Eğer bağırsakların bozulursa, bu senin karman olur.”

O mutfağa girmeden önce tabağımı neredeyse bitirmiştim ama daha önce de yediğim bir şeydi. O kadar fazla lif içermiyordu.

Ryke buzdolabından portakal suyunu aldı. “Daisy’yle bu gece bodruma taşınıyoruz.”

Bu kararı vermesinin dört hafta sürmesine şaşırmıştım.

“Bu kattaki büyük odayı alabilirsin,” dedi Connor. “Orası boş.”

Ryke başını iki yana salladı. “Rose hâlâ orayı dolap olarak kullanıyor, Daisy bunu ondan almak istemiyor.”

“Sadece bir bebek yapın,” diye alay ettim kâsemi lavaboya koyarken. “O zaman boktan uyku düzenin için bir sebebin olur.” Kahve demliğinin yanında bir *Ünlü Takipçisi* dergisi gördüm, Lily’nin satın aldığından emindim. Çöpe atmak için dergiyi elime aldım.

“Bu yakın zamanda olmayacak,” diye karşılık verdi Ryke.

Söylediğimi tamamen reddetmediğini fark ettiğimde kaşlarım kalktı. “Çocuk mu istiyorsun?”

“*Yakın zamanda değil,*” diye vurguladı. “Henüz bir yıldır bile birlikte değiliz. Her şey olabilir.” Yüz hatlarının kararmasını izledim. Boş mısır gevreği kutusunu devirdi, sadece sinirliydi. *Hale Co.* durumu ilişkisine zarar veriyordu. “Her şey olabilir” şeklinde ifade ettiği gelecekte hiç mutlu olmadığını görebiliyordum.

Dergiyi atmak için kilere yöneldiğimde kapaktaki başlıklardan biri gözüme takıldı.

ANKET: KİM DAHA İYİ BİR ANNE OLUR? LILY CALLOWAY MI, YOKSA ROSE COBALT MI?

Harika.

Zaten Lily haftalar ilerledikçe kendini ablasıyla daha çok kıyaslıyordu. Bu sağlıklı değildi.

Rose’un kusurları vardı ama Lily’ninkilerden çok daha farklıydı. Nereden bakılırsa bakılsın, ikisi kıyaslandığında Lily hep bir şekilde yetersiz kalıyordu. En azından annelik konusunda böyleydi.

Bu çok baktandı.

Rose’un ağzından çocuklar hakkında çıkan tüm o saçmalıkları duyan olmuş muydu? Hayır, kimsenin haberi yoktu. *Reality* şovda çoğu gösterilmemişti, ayrıca Samantha’nın bizi gündemde tutma ısrarından dolayı yaptığımız röportajlar genellikle sansürleniyordu. Callowaylerin basın danışmanları, muhabirlerden Rose’a çocuklarla ilgili soru sormamalarını istiyorlardı. Aksi halde tüm lanet dünyanın önünde onları canavar olarak adlandırması çok olasıydı çünkü o kadının bir filtresi yoktu.

Jane’e arada sırada küçük *gremlin* dediği bile oluyordu. Garip bir şekilde “buz kraliçesi yavaş yavaş çözülüyor” tarzında bir sevecenliği vardı ancak halkın bunu anlayacağını hiç sanmıyordum.

Sırf anket sonuçlarını görüp kendime işkence etmek için o sayfayı açtım. Bu merak bana Lily’den bulaşmış olabilirdi.

Kim daha iyi bir anne olur?

Lily: %46

Rose: %54

Alev alan sinirlerim gördüklerimle yatıştı. Düşündüğüm kadar ezici bir fark yoktu. Anketin üstüne baktığımda kızların artıları ve eksilerine göre etiketlendiklerini fark ettim. İlk önce Lily'ninkileri okudum.

Eksileri: seks bağımlısı, üçlü bir ilişki içinde (söylenti), erkek arkadaşı bir alkolik

Artıları: başarılı bir iş sahibi, tatlı biri, uzun süreli erkek arkadaşını (ve söylentilere göre ikinci erkek arkadaşını) seviyor

Dişlerim acımaya başladığında onları fazla sert bir şekilde birbirine bastırdığımı fark ettim. Rose'un listesine baktım.

Eksileri: seks kasetleri

Artıları: başarılı bir butik, evli, A tipi kişilik

A tipi kişilik nasıl listede olabilirdi ki? Rose çocuğunun programını takip etme konusunda harika olacaktı, hakkını vermem gerekiyordu. Bu haberle uğraştığım için bile kendime kızdım. Dergiyi çöpe atıp Connor ve Ryke'in yanına döndüğüm sırada Rose mutfığa girdi.

"Odada bebek var," dedi. Bir koluyla yeni doğmuş bebeğini kucaklarken diğer koluyla boş bir biberon tutuyordu. Saçları yeni duş almış ve kurutmaya vakti olmamış gibi nemliydi.

"Sekiz çocuğun olduğunda da her birinin odaya girişini duyuracak mısın?" diye dalga geçtim.

Rose bir biberon daha almak için buzdolabına doğru yürürken bana uzunca bir süre öfkeyle baktı.

"Sadece kendimi hazırlamaya çalışıyorum," diye açıkladım.

"Sekiz çocuk için kendini hazırlamana gerek yok. Böyle bir şey ol-

mayacak,” diye karşılık verdi. Connor ağzını açtığı anda onu susturmak için biberonu tuttuğu elini kaldırdı.

“Ağzımı gerçekten kapatırsan daha etkili olur, sevgilim.”

“Beni canını yakmak zorunda bırakma,” diye çıkıştığı anda Jane kıkırdamaya yakın bir ses çıkardı. Rose’un gülümsemesi neredeyse kulaklarına ulaşıyordu. Daha önce hiç böyle gülümsediğini görmediğime yemin edebilirdim.

“Ah, dur,” dedim elimle gözlerimi kapatarak. “Bu tüyler ürpertici.”

“Kızımı seviyorum,” dedi kararlılıkla. Jane onun içindeki bir şeyi ortaya çıkarıyordu. Bazen bulması zor olan daha aydınlık bir parçasını görünür kılıyordu. Fakat hâlâ aynı insandı, bu yüzden konuşmasını bekledim. “Anlaşılmaz şeyler mırıldanabilir, üzerime kusabilir ve hayatının belli bir aşamasına kadar her şeyden bihaber görünebilir ama o benim anlaşılamayan şeyim.”

Reverans yaptım. “Özür dilerim, majesteleri.”

Rose gözlerini devirdi ama bakışlarındaki gizli gülümsemeyi görebiliyordum.

“Seninle takas ederim,” dedi Connor. “Çantalara karşılık bebek.”

Henüz saldırıya geçmese bile gözleri kocasını delip geçiyordu. “Ne çantası?”

Connor’ın ayaklarının yanındaki *Chanel* ve *Dior* alışveriş çantalarını yeni fark etmiştim. Elbette bu sabah alışverişe gitmişti. Rose’un tavrı anında değişti, sırtı artık gergin değildi. Hatta bebeği Connor’ın kollarına atacağından endişeliydim.

Jane bir sevinç çığlığı daha attı, yeşil tulum giydirilmiş bacaklarıyla tekmeler atıyordu. Kol kısmında turuncu kedi baskıları vardı. Onu izlerken hepimiz gülümsedik. Rose’un rahminden çıkmasına rağmen gülünç derecede sevimli bir bebektir.

“Rose’un süslü şeylere olan sevgisini çoktan miras almış gibi görünüyor.”

“O bir bebek,” dedi Rose bana hitaben. “Bebek” kelimesini nefret yerine, hafif bir küçümsemeyle söylüyordu. “Ne hakkında konuştuğumuzu bile bilmiyor.”

Şaşırmış numarası yaptım. “Ne yani, çocuğunuzun bir dâhi olma-

dığını kabul ediyor musun?” Ryke’a döndüm. “Bu sabah cehennem mi dondu?”

Ryke tepki bile veremedi Rose konuşmaya başladı. “Çocuğumun süper insan olmadığını kabul ediyorum.” Jane’i kocasına teslim edip alışveriş çantalarına uzandı.

“Rose ve benim genlerimizle büyük olasılıkla bir dâhi olacak,” dedi Connor.

Evet, biliyordum.

Rose ada tezgâhın üzerinde alışveriş çantalarını açmaya başladı. İlk çıkan ürün siyah, ipek bir bluzdu. Rose incelemesinin ardından bluzu özenle katlayarak orijinal paketine geri koydu.

Ryke’ı dürtükledim. “Daisy bu hafta sonu ne yapıyor?” Başka insanların gündelik hayatlarını içtenlikle önemsiyordum. Bu çok tuhaftı. Dört yıl önce bağımlı ve bencilken hiç yapmayacağım bir şeydi.

Ryke gelişigüzel bir şekilde omuz silkti. “Bilmiyorum.” Portakal suyunu doğruca kutusundan içerek bir yudum aldı. Rose ağabeyimin kötü alışkanlıklarını fark edemeyecek kadar hediyelerle meşguldü.

“Nasıl yani?” diye sordum. “Onunla çıkıyorsun.”

“Sikik kişisel alanlarımız olmasını seviyoruz.”

Rose S harfiyle başlayan kelimeyi duyduğu anda doğruldu, ben de Ryke’m kolunu sertçe yumrukladım. Vurduğum nokta artık onun için hassas olduğundan irkildi.

Rose’a bakarak, “Unutmuşum,” derken vurduğum yeri ovma zahmetine girmedim.

“Büyüdüğünde küfretmesi umurumda bile değil,” dedi Rose. “Sadece ilk kelimesinin *sikik* olmasını istemiyorum.”

“Benim hislerim de Rose’unkilerle aynı,” diye ekledi Connor. Kollarında salladığı kızı uyuyakalmıştı.

Bir sistemimiz vardı, Ryke bebeğin önünde her küfrettiğinde onu yumrukluyorduk. Onun dışında hepimiz için eğlenceliydi ama şu ana kadar gerçekten işe yaradığı söylenemezdi. Jane’in eve geldiği ilk hafta boyunca kolu mosmor gezmişti, *hâlâ* kolunun ten renginde kalabilmesi için dilini tutmakta güçlük çekiyordu.

“Elimden geleni yapıyorum,” dedi dürüstçe.

Rose başıyla onayladı. “Bunu takdir ediyorum.” Kıyafetlerine geri döndüğünde, Ryke’la olan konuşmama kaldığımız yerden devam ettim.

“Kişisel alanınızı seviyor musunuz?” Kaşlarım çatıldı. “Anlamıyorum. İlişkinize ara falan mı verdiniz?”

“Ne?” Lily’nin sesi kapı eşiğinde yankılandı, ardından kocaman açılmış gözleriyle mutfığa girdi. Kafasındaki *Wampa* şapkası, giydiği dinazor terlikleri, siyah pamuklu pijamaları ve kürk ceketinin görüntüsü konusunda pek işe yaramıyordu. “Siz...” Yeşil gözleri giderek daha fazla büyüdü. “Ara mı verdiniz?” *Kahretsin.*

“Siktir, Tanrı aşkına...”

Koluna yumruk attığımda bıkkın bir ses çıkardı. Sistem böyle işliyordu, yapabileceğim bir şey yoktu. “Üzgünüm, dostum.”

İç çekti. “Sadece birbirimizin her hareketini takip etmiyoruz. Hâlâ birlikteyiz ve hâlâ si-sevişiyoruz.” Hızla bana dönerek göğsümü işaret etti. “Kahrolası, sakın beni yumruklama.”

Onu alkışladım. “Bir S bombasından kaçmayı başardın. Zar zor.”

“İlerleme kaydediyor,” diye araya girdi Connor gülümseyerek. Ryke bile içinde alaycılık olmayan bu iltifat karşısında şaşırılmış görünüyordu. Connor belki de onun sinirlerinin gerçekten bozuk olduğunu fark etmişti.

Lily mutfağın içinde ilerledi. “Emin misin, Ryke?”

“Evet, Lil,” dedi içtenlikle. “Sizin gibi değiliz, tamam mı? Birbirimize nefes alacak alan bırakmayı seviyoruz.”

“Biz nefes alıyoruz,” diye ilişkimizi savundu Lily. Kaşlarımı kaldırdım. Kendimizi kandırmamalıydık, her gün birbirimize olan bağımlılığımızla mücadele ediyorduk.

“Sen ne giyiyorsun böyle?” diye sordu Rose kardeşine. Lily paytak adımlarla buzdolabına doğru ilerlemeye başlamıştı. Kollarımı ona dolayıp göğsüme çekmek istiyordum. Tereddütlüydüm çünkü daha yeni seks yapmıştık ve onu çok fazla tahrik etmek istemiyordum. Ayrıca birbirimize olan bağımlılığımız ve nefes alacak alan meselesi vardı.

“Burası soğuk,” diye açıkladı Lily.

Odadaki gözler sürekli termostatin sıcaklığını düşüren ağabeyime

çevrildi. O da ters bakışlarla karşılık verdi. “Yaz mevsimindeyiz. Hava sıcak oluyor.”

Lily eli boş bir şekilde buzdolabının kapağını kapatıp tezgâhtan bir muz aldı. “Benim de bir duyurum var.”

Herkes sessizleşirken kaskatı kesildim. Bu şey her neyse bana söylememiştii. Gözleri ablasına odaklanmadan önce kısa bir süreliğine benimkilere kaydii. “Bebeği doğurana kadar evin içinde kalacağım. Limuzinde doğum yapma riskini göze alamam. Sadece doktor randevuları için evden çıkacağım.”

Bana uyardı. Aslında hep evde olacağını bilmek endişelerimi yatıştırıyordu. Birisi her zaman onunla olacaktı.

“O zaman temmuz ayında korkunç bir kardan adam gibi giyinmenin gerçek nedeni bu,” dedi Ryke. Sanki Lily’nin gün ışığına çıkması, onun evi soğuk tutmakla suçlanmasına bahane olacakmış gibi konuşuyordu.

Lily ona ortaparmağını gösterip muzunu soymaya başladı. *Sırtı-tım*. Tanrım, bu kızı seviyordum.

“Selam, çocuklar.” Daisy esneyerek mutfığa girdi. “Bugün herkes ne yapıyor?” Saçları hâlâ platin sarısıydı ama sürekli onları örüyordu. Ryke’la arasına mesafe koyup ocağın yanında durdu.

“Bebeğe bakacağım,” dedi Rose basitçe.

“Bebek bende, sevgilim,” diye cevapladı Connor. “Günü kardeşlerinle geçirebilirsin.”

Bunun üzerine Fransızca konuşmaya başladılar. Lily yavaşça muzunu yerken ne söylediklerine dair hiçbir fikrinin olmadığı yabancı dildeki konuşmalarını izledi. Ardından Ryke ve Daisy’ye odaklandı. Lil’in gözlerinde parlayan korku ifadesini görebiliyordum. İlişkilerinin yürümesini onun kadar isteyen hiç kimse yoktu.

“Sadece sarılıp sorunu çözemez misiniz?” dedim ağabeyimle Lily’nin küçük kız kardeşine.

Daisy’nin yüzünde karizmatik bir gülümseme belirirken erkek arkadaşına döndü. “Bana sarılmak istiyor musun?” dedi oyuncu bir tavırla.

“Hayır.” Ryke’in sesi duygusuz olsa da kinaye yaptığını umuyordum. Bunu anlayamamaktan nefret ediyordum.

Daisy daha büyük bir gülümsemeyle kollarını tezgâha uzattı. “Peki beni...” Yarım bıraktığı cümlesini, “*Becermek istiyor musun?*” diye dudaklarını oynatarak tamamladı.

Siktir.

“Her siktiğimin saniyesi, Calloway.”

Koluna yumruk attığımda Ryke arkasını dönüp aynı güçle kolumu yumrukladı. “Siktir,” diye küfrettim. Bu kelimeleri söylediğim anda bana ikinci kez yumruk attı. *Kahretsin.*

“Acıtıyor, değil mi?”

“Evet. Evet, her neyse,” diyerek onu geçiştirdim. Küfür kavanozundan iyiydi. Sonuçta para yeterince büyük bir ceza değildi.

Lily hâlâ Ryke ve Daisy’nin büyüüne kapılmış durumdaydı. Birkaç saniye sonra dikkatini çekebildiğimde bakışlarını benimkilere çevirdi. Elimi ikimizi işaret edecek şekilde aramızda hareket ettirdikten sonra dilimle kaba bir hareket yaptım. Yüzü kırmızının koyu bir tonuna bürünürken ağzına götürdüğü muzun havada donup kalmasını izledim.

Gözlerini odanın içinde dolaştırarak bizi izleyen birileri olup olmadığını kontrol etti. Hiç kimse izlemiyordu.

Ardından parmağıyla göğsünü işaret etti. “*Ben mi?*” diye sordu dudaklarını oynatarak.

Başımla onayladım. *Evet, Lil. Sen.* İki saniye sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kollarıma aldım. İşte böyle kucaklaşmalar için yaşıyordum.

Bölüm 33

LILY CALLOWAY

HÂLÂ PİYASADA JANE COBALT'IN BİR FOTOĞRAFI YOK.

Bugünün *Ünlü Takipçisi* haber başlığı Rose'u oldukça neşelendirmişti. Jane'in doğumuyla birlikte kızını paparazzilerden uzak tutmayı kendine görev edinmişti. Rose dün korumalı sitemizden Jane'le birlikte çıkıp onu Calloway Modaevi butiğine götürmeye niyetlendiğinde kameramanlar etrafına toplanmıştı.

Bunu ilk elden duymamıştım, haberleri izlerken görmüştüm. Rose videoda mağazasının ön kapısına ulaşmak için bir festivalde fotoğrafçıların oluşturduğu sıranın arasından geçiyormuş gibi görünüyordu. Onu uzun zamandır bu kadar korumacı ve kızgın görmemişim. Eğer göğsüne karşı tuttuğu Jane olmasaydı -bebek bir battaniyeyle örtülmüştü- kesinlikle adamlardan birini taşaklarından tekmelerdi.

Koruması adamları geride tutmuştu. Rose'un bunu başardığı için Vic'e olan minnettarlığını hissedebiliyordum. Kelimeleri sesli söylemezdi ama ailemizin ekstra güvenlik konusunda haklı olduğunu biliyordu. Korumalar yardımcı bir güçtü.

Rose yatağında ayak tırnaklarına oje sürerken Daisy yatağın ucunda duran Jane'e komik suratlar yapıyordu. Minik bebek de teyzesine mutlu sesler çıkararak karşılık veriyordu.

Jane'i işaret ederek, "Onunla henüz konuşamamak seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum Rose'a.

Oje fırçasını lila rengi şişeye batırdı. “Bazen sinir bozucu oluyor. Anne karnından düzgün sözel becerileri edinmiş bir şekilde çıksalar hayat daha kolay olurdu. Bebeklerin çekilmez olmasının birçok nede-ninden biri de bu...” Bakışları bebeğine kaydığında duraksadı. “Tabii o farklı. Anlamsız konuşmalarını başka şekillerde telafi ediyor.”

Daisy bebeğin küçük ellerinden birini kavradı. “Ne gibi?”

Rose bir an için sessiz kalıp dalgın bakışlarla kızının iri mavi göz-lerini ve yumuşak yanaklarını izledi. “Sadece beni anlıyor.” Bakışları ilk önce bana yöneldi. “Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama böyle hissediyorum, bu yüzden yanılıyor olamam.” Konuyu kapatmak için saçını omuzlarından geriye doğru atmış da olabilirdi. Ojeyi kapatarak bir kenara koydu ve kızının yattığı yatağın ucuna doğru yaklaştı.

Jane’i kucağına aldığı anda hâlâ biraz sertti, minik bebek yine de annesinin göğsüne sokuldu. Rose’un soğuk doğasına gücenmemişti.

Ablam onun başına dokunup ince telli, geriye doğru taranmış kah-verengi saçlarını okşadı. “Connor’a kesinlikle söylemeyin,” dedi ikimize birden. “Onu benden daha çok seveceğinden çok endişelenmiştim.”

“Ben de endişeliydim,” dedim ablama.

Rose’un sarı-yeşil gözleri beni delip geçerken Daisy hafifçe gülüm-seyerek platin sarısı saçlarını başının tepesinde topladı.

“Ne var?” diye sordum. “Dürüst olduğumuzu sanıyordum.” Bu bir paylaşım zamanı değil miydi?

“Dürüst olmak gerekirse, Jane ikimizi de eşit seviyor,” diye açıkladı Rose. “O çoktan mükemmel. Favorisini seçmiyor.” Jane’in başının üs-tüne küçük bir öpücük kondurup onu yeniden açık mavi çarşafların üzerine yatırdı. “Harika olacaksın, değil mi?” diye sordu kızına.

Jane’in kocaman gülümsemesi Rose’un gözlerine yansıdı. Annesi-nin buz gibi tavrını eritip ifadesini yüz derece ısıtarak yumuşattı.

Rose onunla konuşurken normal ses tonunu kullanıyordu. Con-nor da aynısını yapıyordu, bebek gibi konuşmak yoktu.

Jane’e bakarak, “Kendi kıyafetlerini seçebilecek kadar büyümen için sabırsızlanıyorum,” dedi Rose. “Kendi saç stilini belirleyip kendi kelimelerini kullanmanı, ayrıca büyüdüğünde nasıl bir kız olacağını görmeyi bekliyorum.”

Neredeyse ağlayacaktım. Rose kızının kendisine tıpatıp benzemesini istemiyordu. Onun, kendisi olmasını istiyordu. Kendine ait bir kimliği olan, eşsiz bir birey olmasını istiyordu.

Telefonum titrediğinde gelen mesaja baktım.

Sen. Ben. Yatak odası. – Lo

Kalp atışlarım hızlanmaya başlarken ona cevap yazdım.

Şimdi mi? Gönder tuşuna bastım.

Daha sonrası için beklemek istiyorsan başka. – Lo

Hayatta olmazdı.

Şimdi benim için uygun.

Alıştığım üzere yataktan inmeden önce derin bir nefes aldım, belim çok fazla yük taşıdığım için ağrıyordu. Karnım o kadar ağırdı ki, her an patlayabilirmişim gibi hissediyordum. Yine de sekssiz geçecek o altı haftayı her düşündüğümde Loren Hale’le elimden geldiğince çok zaman geçirmek istiyordum.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Rose.

“Lo beni çağırıyor.”

“Yatağa.” Daisy şapşal bir gülümsemeyle cümlemi tamamladı.

Kırmızının bir başka tonuna bürünsem bile söylediğini inkâr etmedim. “Altı hafta boyunca çekeceğim yoksunluğu telafi etmeye çalışıyoruz.” Sormadan önce bir an duraksadım. “Senin için nasıl geliyor?” Gerçekten zor olup olmayacağını kısmen merak etsem de mücadelelerimizin birbirinden farklı olduğunu biliyordum. Jane 10 Haziran’da doğmuştu ve bugün 13 Temmuz’du. Yani Rose gerçekten istese şu an seks yapabilirdi. Dört hafta dolmuştu ama doktorların önerdiği süre altı haftaydı. Ablam genelde kurallara uyardı.

“Connor fiziksel olarak tekrar seks yapabilecek duruma geldiğim

gün benimle ilişkiye girebileceğini düşünüyor. Bu çok sinir bozucu. Belki o gün seks yapmak istemeyeceğim, *belki de* bu defa kazanamayacak.”

Daisy’yle birlikte Rose’un kocası tarafından ne kadar heyecanlandırıldığını görerek gülümsedik.

“Belki sen bağlanmak da istemiyorsundur,” diye ekledi Daisy.

“Evet,” dedim destekleyerek. “Belki de şaplak atılmasını tercih edersin.”

Rose bana doğru bir bakış attı.

“Ciddiydim, Lo gibi kabalık etmiyordum,” diye kendimi savundum. Lo’yu sırtından bıçakladığım için kötü hissetsem de yatak odasında bu yaptığımı telafi edecektim. İçten içe başımla onayladım.

Daisy yumruğunu havaya kaldırdı. “İşte kız gücü.”

Rose nefesini verdikten sonra gözleri aniden zihninde şeytani bir fikir filizlenmiş gibi parlamaya başladı. “Ya ben de *senin* altı haftalık yoksunluğun boyunca seks yapmazsam? Bir dayanışma anlaşması olur.” Rose böyle şeylere bayılırdı ama şu anda durumun daha çok kocasıyla arasındaki akıl oyunları ile alakalı olduğunu görebiliyordum.

“Bu *senin* için fazladan bir ay demek,” diye hatırlattım ona. Kulağa çılgınca ve zor geliyordu ancak ablam bir seks bağımlısı değildi. Yirmi üç yaşına kadar bakire olarak kalmıştı, bunu gururla söylüyordum.

Rose kendine duyduğu güvenle omuzlarını kaldırıp daha dik oturdu. “Ben o adamla evliyim. Hayatımın geri kalan günleri boyunca onunla seks yapabilirim. Fazladan bir ay bizi öldürmez.”

Connor’ın cinsel ihtiyaçları üzerine düşünmemeye çalıştım. Beklemekten rahatsız mı olurdu, yoksa bunu daha büyük bir meydan okuma olarak görüp kazanmaya mı çalışırdı? Cevaptan pek emin değildim.

“Ben de katılacağım,” dedi Daisy gülümseyerek.

Çenem düştü. Ne...

Rose ellerini birbirine vurdu. “Mükemmel. Poppy’yi arayacağım. Lily’nin seksten yoksun kalmasını onurlandırmak için bunu yapacağımızı söyleyeceğim.”

Gözlerimi kocaman açarak başımı çevirdim. “Hepiniz bunu yap-

mak zorunda değilsiniz.” Yerinde duramayarak başparmağındaki yüzüğü çeviren kardeşimi işaret ettim. “Senin kesinlikle bunu yapmıyor olman lazım.” *Ryke beni öldürecek.*

Daisy’nin dudakları daha çok kıvrıldı. “Ryke’in sinirleneceğini mi düşünüyorsun?” Keskin bir nefes alırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ah, tehlikeyi düşünüsenize.”

Bir yastığı kaldırıp ona fırlattım. Daisy kahkaha atarken Rose bebeğini yastık saldırısından kaçırmak için korumacı bir şekilde Jane’nin göğsüne doğru kaldırdı.

“Ciddi olmak gerekirse,” dedi Daisy. “Bu senin için büyük bir olay ve sana destek olmak istiyorum.”

Bir an için boğazım düğümlendi. Kız kardeşlerimin hepsi mücadelemi benimle paylaşmak için gönüllü oluyordu. Belki de bana bu durumun sandığım kadar kötü olmadığını göstereceklerdi. Artık onlara bu derece yakın olduğum için çok mutluydum.

Bunun için Rose’a teşekkür etmem gerekiyordu çünkü benden hiç vazgeçmemişti. Ne zaman onu kendimden uzaklaştırsam, dışlanma izin vermeyerek hayatıma geri dönmüştü. Şimdiyse buradaydım, iki kız kardeşimle birlikte aynı evde yaşıyordum. *Mutluydum.*

Gerçekten mutluydum.

“Artık ağlamak yok,” dedi Rose. “Bu da bizim ikinci anlaşmamız olmalı. Bir kan yemini haline getirebiliriz.”

“Hayır,” dedik Daisy’yle aynı anda.

Rose bize dik dik baktı. “Bıçağı her zaman sterilize ediyorum.”

Gülümseyerek gözyaşlarıyla nemlenen gözlerimi sildim. Telefonum başka bir mesajla titredi.

Lil. Neredesin? – Lo

Başımı kaldırıp baktığımda Rose’un da kendi telefonuna bir şeyler yazdığını gördüm. Yüzünde kendini beğenmiş, muhtemelen çok âşık olduğunu belli eden bir ifade vardı. “Connor bunu kazanmayacak.”

Yüzümde aptalca bir gülümsemeyle kapıya doğru yürüdüm. Artık aralarına bir bebek eklenmiş olsa bile inek yıldızların hep aynı yöne dizildiğini bilmek güzeldi.

Koridorda beş adım attıktan sonra sırtımda donuk bir ağrı hissettim. Endişe ve kafa karışıklığı içime işlerken uzuvlarım donup kaldı. Telefonuma sabırsız bir bildirim sesi daha geldi.

Lily Calloway. Beni gelip seni almaya zorlama. – Lo

Bana nadiren cinsel içerikli mesajlar atardı, üstelik bu nadir an hissettiğim acı yüzünden mahvoluyordu. Ondan çok uzakta değildim, kapı hemen görüş alanımdaydı. Acıyı umursamadan devam edebilirdim.

İlerlediğim anda karnıma keskin bir ağrı saplandı. *Kahretsin*. Bu yaşanıyor olamazdı. Rose bunlara ne demişti? Yalancı sancı mı? Evet, onlar sahteydi. Sahte sancılardı, daha suyum bile gelmemişti.

Bekle...

Rose güvenilir bir kaynak değildi.

Bu şekilde düşündüğü için bebeğini limuzinde doğurmak zorunda kalmıştı. Hızlı adımlarla yatak odama yürüyüp kapıyı ardına kadar açtım. Lo'nun önünde açık bir çizgi roman vardı, yanında duran telefonuyla yatakta uzanmış beni bekliyordu. Bakışları bana çevrildiği anda keskin yüz hatları endişeyle dalgalandı. "Sorun ne? Lily?"

Hiçbir şey söylememe fırsat kalmadan ayaklanmıştı.

"Bence... sancılarım başladı ama emin değilim." Acı sırtımdan karnıma doğru zonklarken irkildim. Çok güçlü mutant sancıları gibilerdi. *Aman Tanrım*. Bu sancıların süper güçleri olabilirdi. Onları nasıl yenecektim ki?

Lo hızla hareket etti. Telefonunu kaptı, yanımdan geçerek kapıyı daha geniş açtı ve koridora doğru seslendi. "Rose!"

"Yapma," dedim kolunu iterek. "Çıldıracak." Bu durumda ona yoldaşlık etmesi için ilk tercihinin Rose olmasına bile inanamıyordum. Elbette Ryke ya da Connor listesinde daha üst sıralardaydı. Ancak benim bağılılığımı, yanımda en çok kim varken rahat edeceğimi düşünmüş olabilirdi.

Rahatlatmak için omzuma dokunsa da telefodayken bana cevap veremedi. "Merhaba, ben Loren Hale. Doktor Dhar'la konuşabilir miyim?"

Rose hızla odasından çıktı. Yalnız olduğu için Daisy'nin küçük yeğenimizle kaldığını varsayıyordum.

"Sorun nedir?" Kapı aralığından durumumuzu inceledi.

Karnımı tuttum, başım biraz dönmeye başlamıştı. "Bilmiyorum." Gerçek buydu. Sancıların gerçek mi, yalancı mı ya da ikisinin arasındaki bir noktada mı olduğunu bilmiyordum. Zaten beni de en çok bu kafa karışıklığıyla karanlıkta kalmak korkutuyordu.

"Çantanı alayım," dedi Rose aceleyle yatak odama girerek. *Ne çantası?* İlk düşüncem bu oldu, ardından hatırladım. *Doğru ya, hastane çantam.* Rose aylar önce benim için bir gece kalma çantası hazırlamıştı. Her şeyi organize eden, birazcık takıntılı bir kardeşe sahip olmanın avantajlarından biriydi.

Lo doktorla konuşmaya devam ederken başımı onun göğsüne gömdüm. Destek almak için parmağımı kemer halkalarından birine geçirdiğim sırada sırtımı ovuyordu. *Her zaman yanımda olduğunuz için teşekkürler, kemer halkaları.*

Odamın derinliklerinden Rose'un sesini duyabiliyordum. "Connor'la birlikte Jane'i hazırlayıp Poppy'ye bırakacağız! Daisy ise Ryke'i almaya gidecek, sizinle hastanede buluşacağız!"

Hayır, bugün doğum yapıyor olamazdım.

Yoksa olabilir miydim? Kısılmış gözlerle Lo'ya baktım.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi düşüncemi doğrulayarak başını salladı. Zaten söz konusu o olduğunda tüm düşüncelerimin yüzümden okunduğunu biliyordum.

Lo korkmuyordu. En azından benim kadar korkmuyordu ve haftalar boyunca inşa ettiği güven duygusu, adeta benim içimde de patlayarak ortaya çıkmıştı. Hafifçe esen bir rüzgâr gibi parmaklarımın arasından kayıp gitmesine rağmen o güvene sıkıca tutunmaya çalıştım. Her bir zerresini içime çekmeyi deniyordum ama dehşete kapılmış parçalar çok daha güçlüydü.

Bir bebeğim olmak üzereydi.

Aman Tanrım.

Bölüm 34

LOREN HALE

Bana tutunduğu sırada Lily'nin suyu gelmişti. İkimiz de hızlıca bir duş aldıktan sonra özür dilemesini nihayet durdurabilmişim. Zaten o noktaya kadar acının utancına baskın çıktığını görebiliyordum. Lily söz konusu olduğunda, bu durum canının gerçekten yandığı anlamına gelirdi.

Acil doğuma girmemize gerek kalmadan hastaneye ulaşmıştık ve şu anda doğum odasındaydık. Kazara tüm hemşire ekibine ters ters baktığımdan emindim. Rose "pislik" bir yüzüm olduğunu söyleyerek bunu doğrulamıştı. Çaresiz hissetmekten, kolunu gözlerinin üstüne kapatan Lily'nin acı içinde titremesini izlemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Bu lanet olasıca berbat bir şeydi.

Bana iyileşme sürecinin ilk günlerini hatırlatıyordu. Ona sürekli *hayır* diyerek ellerini tutmam gerekmişti, böylece takıntılı olmayı bırakmıştı. Seks bağımlılığının toplum içinde normal, işlevsel bir insan olma kabiliyetini bozduğu zamanlardı.

Asla geri dönmek istemediğim zamanlardı.

Altı saatin ve epidural takılmasının ardından Lily nihayet rahatladı. Uçup gitmeye hazırmış gibi görünüyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, acı çekmesinden uyuşturulmuş olmasını tercih ederdim.

İlaçları istediğini görebiliyordum ama hemşireler ona bu konuda zorluk çıkarmıştı. İyileşmekte olan bağımlıların tamamen normal doğumu denemeleri gerektiği konusunda bir şeyler söylemişlerdi.

Hemşireleri susturmaya çalışıp Lily'yi *kendi* istediği şeyi yapmaya ikna etmek için konuşmamız -Rose, Ryke ve benim- epey zamanımızı almıştı. Lily yanlış bir şey yapma ihtimaliyle, seçimlerinin oğlumuzu incitmesi düşüncesiyle dehşete düşmüştü. İnsanlar onu daha kolay bir doğum istediği için suçlu hissettirmemeliydi.

Hastane yatağında yatarken bana şaşkınca gülümsedi. Yatağın üzerinde ona yakın bir pozisyonda oturuyor, sevimli ifadesi karşısında yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyordum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Sanki bir bulutun içine batıyormuş gibi yastığına gömülüp rahatladı. "Çabuk hiddetlenen üçlüyü seviyorum."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Neyi seviyorsun?"

Kapı aniden açıldı ve babam kahvesini yudumlayarak lüks doğum odasına girdi. Bütün gün hastaneye girip çıkmış, kayıp bir ruhmuş gibi etrafta dolaşmıştı. Koyu renk gözleri benimle Lily arasında gidip geliyordu. "Bakın, bir gün bunun olacağını düşünmüştüm. Greg'e kızını on yedi yaşında hamile bırakacağını söylemiştim."

Yüzüm keskinleşti.

Greg benden önce araya girdi. "Lily bekleyecek kadar akıllı bir kız."

Lily duyduğu iltifatla iyice havada süzölmeye başlamış gibi görünüyordu. Babasının işine gömülmediği zamanlarda birçok kez onu övdüğünü duymuştum.

Odada sadece babalarımız yoktu. Lil uzun "bekleme" sürecinde kız kardeşlerinin de yanında olmasını istemişti. Poppy ile Sam, Maria ve Jane'e bakıyordu ancak diğer herkes buradaydı. Lily'nin annesi bile kapalı panjurdaki bir aralıktan dışarı bakıyordu. Pelüş sandalyeler ve rahat koltuklarla dolu oda ailelerimiz için yeterince büyüktü. Lily'nin doğumu başladığında hepsi gidecekti.

Babam kahvesini yudumlarken güldü. "Teknik olarak bir kaza yaptılar..."

Lily'nin içinde süzöldüğü buluttan inmek üzere olduğunu fark ettiğimde, "Bunu yapmasan olur mu?" diye sözünü kestim. Sevdığım kadının dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. Akıllı tercihler yaptığı için kendisiyle gurur duymasını tercih ederdim.

“Hey,” dedi babam. “Şu anda lanet olası derecede *mutluyum*.” Bu babamın mutlu haliydi. Karanlık gözlerinin, sert yüzünün altında bunu görebiliyordum. “Bir torunum olacak.” Sesindeki gurur beni bir an için şaşırttı.

Lily’nin battaniyenin altındaki ayağına hafifçe vurdu. “Nasılsın?”

Lily başıyla onayladı. “İyiyim.”

“İşte duymak istediğim şey bu,” diye araya girdi Greg gülümseyerek.

Babamın odanın içinde arkadaşına doğru ilerleyişini izledim.

Sokağı izlerken odadakilere, “Son gelişmeler neler?” diye sordu Samantha. Aşağısı son iki saattir aramızdan birinin binaya giriş çıkış anını fotoğraflamayı dileyen kamera ekipleriyle dolup taşıyordu. Önemli olmadıklarını söylemek isterdim ama Lily bu ilgi karşısında canlanmıştı.

“Bende bir tane var,” dedi Daisy. Beyaz kanepeye yayılmıştı, ayaklarını Ryke’in kucığına uzatıyordu. Telefonundan internetteki bir haberi okudu. “İçeriden bir kaynağa göre, Lily Calloway doğum sancısı tuttuğu için hastaneye kaldırılmış. Önümüzdeki saatlerde daha fazla bilgiye sahip olacağız.”

Lily’yle bana bakarken, “Asıl önemli olan, Maximoff’u paparazilerden uzak tutmak,” dedi Greg. “Hiçbir çocuğun böyle bir strese ihtiyacı yok.”

Lily bir nefes verdiğinde elini sıktım. Çocuk sahibi olmak yeterince kaygı vericiydi. “Biz hallederiz,” diye fısıldayarak saçlarını geriye doğru taradım.

Lily de buna inanmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez başını onaylarcasına salladı.

Babam, Samantha’nın yanına yanaşıp onunla birlikte panjurdan dışarı baktı. “Ayrılacağımız zaman için daha fazla güvenlik çağıracağım. Bu tam bir saçmalık.” Pencerenin dışını işaret etti. “Şu tombul olan beklerken kahrolası bir çocuk menüsü yiyor.”

Connor daha kısa bir kanepede kolunu Rose’un etrafına dolamış halde oturuyordu. “Her insan gibi kameramanların da yemek yemesine izin var.”

Ona sert bir bakış atıp, “Sen kimin tarafındasın?” diye çıkıştı babam.

“Mantıklı taraftayım,” dedi Connor kolayca. “Muhtemelen buna aşına değilsin ama onda on oranla kazanan taraf bu.”

Babamın gözlerinin öfkeyle parlaması, en iyi arkadaşım ile olan kavgasının hâlâ devam ettiğini açıkça gösteriyordu. Şimdi bu saçmalığın hiç sırası değildi.

“Hey, bu sikik şeyin sırası değil,” diye araya girdi Ryke. Teşekkür etmek için ağabeyime doğru başımı eğdim.

Oğlumun doğumunu bir aile etkinliği haline getirdiğim için neredeyse pişmanlık duyacaktım. Ancak *beni* strese soksa bile Lily’nin ailemizin varlığını takdir ettiğini görebiliyordum.

Babam kahvesini biraz daha sıkırsa da ses tonundaki gerginlik azalmıştı. “Sadece sohbet ediyorum.” İçeceğiinden bir yudum aldığıında, Samantha sonunda bakışlarını pencereden ayırdı.

Bakışları şaşırtıcı bir şekilde bize odaklanmıştı. Greg’in yanındaki sandalyeye sert bir şekilde oturarak, “İkiniz gerçekten isim konusunda kararlı mısınız?” diye sordu. “Fikrinizi değiştirmek için hâlâ vaktiniz var.”

Lily başını iki yana salladı. Ben kazara annesine kötü bir cevap vermeden önce Rose seçimlerimizi savunmaya başladı.

“Onları rahat bırakın,” dedi Rose. “Lily’nin stresini daha fazla arttırmamalısınız. Burası sakın bir *zen* ortamı.” Ne kadar huzurlu bir *zen* ortamı olduğunu göstermek için derin bir nefes aldı. Köprücük kemikleri nefesini vermekte zorlanıyormuş gibi çıkıntı yapıyordu.

“Ne diyordun?” diye dalga geçtim Rose’la.

Sarı-yeşil gözleri iğne ucu kadar kısılarak bana baktı.

Burası *gergin* bir ortamdı, tabii yüz kat daha kötü olması mümkündü. Muhtemelen zaten olması gerektiği gibi hissettiriyordu. Beklenmedik çıkışlardan kaynaklanan ufak gerginlikler yaşanıyordu.

Ryke bir kolunu kanepenin arkasından sarkıtırken diğer eliyle kız arkadaşının ayak bileklerini tuttu. “Maximoff lanet olasıca iyi bir isim. Güçlü bir isim.”

Babam araya girdi. “Bir çocuk ona *Maxi Pad* diyene kadar güçlü görünebilir.”

“Bunu söyleyen de bana Loren adını veren adam,” diye karşılık verdim.

Babam yüzüme baktı. “Bu adının *üstüne* çıkmakla ilgili. Maximoff’tan şikâyetçi değilim. Bence buna vereceği tepki onun karakterinin bir göstergesi olacak.”

Oğlumun isminin lanet olası bir test olmasını istemiyordum.

Ancak ailelerimizin bizi birlikte seçtiğimiz, gerçekten sevdiğimiz bir şeyden vazgeçirmesine izin vermeyecektim. Fikirleriyle bunu lekelemek zorunda olmalarından nefret ediyordum. Buna rağmen içimde bizi umursayan insanların varlığına minnettar olan bir parçam vardı. İyi günde ve kötü günde, aile böyle bir şey değil miydi zaten?

Lily’nin elimi tutuşu sıkılaştı ve yastıklara gömülmeden önce tekleyen bir nefes aldı. Birkaç hemşire kapıdan içeri girip hayati değerlerini kontrol etmeye başlamıştı. “Hazır olduğunu düşünüyorum,” diyen bir tanesi doktoru çağırmak için yanımızdan ayrıldı. “Odayı boşaltmalıyız, doğum sırasında iki kişi sınırı var.”

Yataktan indim.

“Gitme!” Lily iki eliyle birden benimkini tuttu.

Ona yaklaştım. “Gitmeyecektim, aşkım.” Hafifçe burnunu öptüğümde derin bir nefes verdi. Herkes odadan çıkmak için ayaklanmıştı.

Greg ceketinin düğmesini ilikleyip Lily’ye doğru başını salladı. “Sonrasında görüşürüz. Harika olacaksın.”

“Teşekkürler, baba.” Lily onun cesaretlendirmesiyle birlikte yükseklerde uçmaya başlamış gibi görünüyordu. Diğer yandan bunun sebebi uyuşturucu ilaçlar olabilirdi. Her iki durumda da bunun ikimiz için güzel bir anıya dönüştüğünü fark ettim.

Samantha bile Lily’ye gülümseyip hiçbir şey söylemeden selamlandı. Şu anda en iyisinin bu olduğunu düşünüyordum. Oda saniyeler içinde küçülmüştü. Babam elinde dev bir bardak *burbon* varmış gibi *kahvesiyle* bize doğru kadeh kaldırdıktan sonra Lily’nin ailesiyle birlikte odadan çıktı.

Ryke omzumu sıktı, Daisy de ablasına yandan sarıldı.

“Hey.” Ryke’in seslenişiyle her zamankinden daha ela görünen kahverengi gözlerine baktım. “Senin için hep buradayım.” Kendimi

bunalmış hissettiğimde gideceğim ilk kişi o olacaktı. Artık bunu çok iyi biliyordu.

Başımınla onayladım. Duygular ciğerlerime hücum ederken yapabildiğim tek hareket buydu. Boğuk sesimle bir şekilde, “Teşekkürler,” diye mırıldanmayı başardım.

Kız arkadaşıyla kapıya yönelmeden önce omzuma hafifçe vurdu.

Connor telefonunu siyah pantolonunun cebine koyup yatağın yanına yaklaştı. Hemşireler odada dolaşmaya başlamıştı. Doktor henüz burada olmasa da gerçeklik bana tüm gücüyle çarpmıştı. “Gözünü bile kırpmayın,” dedi Connor pürüzsüz bir ses tonuyla. “Düşündüğünden çok daha hızlı olup bitecek.” Bana göz kırptıktan sonra özgüvenli bir şekilde kapıya doğru yürümeye başladı.

Gözünü bile kırpmayın.

Midem düğümleniyordu.

“Rose?” Lily ablasını bulabilmek için başını çevirerek odayı aradı. Rose’un hiçbir şey söylemeden gittiğini düşündüğünde gözleri dolmaya başladı.

Tam onu bulmaya gideceğim anda Rose banyodan çıkarak kendini gösterdi. “Buradayım, ağlamayı kes.” Parlak saçlarını parmaklarıyla düzeltti. “Umumi tuvaletleri kullanmak istemedim.”

Başparmağımla Lily’nin yanaklarındaki yaşları sildim.

Rose ona bir bakış attı. “Bir anlaşma yapmıştık, ağlamak yok.”

“Bu kulağa bir iblisin söyleyeceği bir şey gibi geliyor,” dedim.

Rose ellerini kalçalarına koyup cevap vermeye hazırlanırken Lily araya girdi. “Daisy ve ben o anlaşmayı reddettik. Veto edildin.”

Şaşkınlıkla güldüm. Bu neredeyse hiç yaşanmazdı.

Rose dudaklarını büzdü. “Hatırlattığın için teşekkür ederim. O zaman ağlayabilirsin.” Lily’nin oğluna sarıldığı anı gördüğünde gözyaşı dökmeyeceğini sanıyorsa kendini kandırıyordu. Rose dünyadaki en yumuşak insan değildi ama söz konusu kız kardeşleri olduğunda bir su birikintisine dönüşebiliyordu.

Lily uzun bir nefes verdi. “Bana kısa bir ipucu verebilir misin?”

“Korkma.”

“Bana bir şey olursa,” dedi Lily. Ona en keskin bakışlarımdan biri-

ni attığımda kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. “Sadece sarılmak istiyorum.”

“Sana hiçbir şey olmayacak,” dedim. Bu ihtimali düşünmek bile nefesimi kesiyor, gözlerim yanmaya başlıyordu. Odada iki hemşire ve bir doktorumuz vardı, ayrıca hastanedeydik. Hiçbir şey ters gitmeyecekti.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi aceleyle. Elimini bırakıp kollarını Rose’a doğru açtı.

Ablası az önce biri ondan merdivene tırmanıp gider borularını temizlemesini istemiş gibi görünüyordu. Yine de eğilip Lily’nin omzuna gergin bir şekilde hafifçe birkaç kez vurdu. Ondan uzaklaşmadan önce, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Ayağa kalktığı anda parmaklarıyla gözünün altını siliyordu.

Ona doğru başımı eğdim.

“Kapa çeneni,” dedi beni işaret ederek.

“Bir şey söylemedim.”

Çenesini kaldırdı ve kararlı adımlarla kapıdan çıkıp gitti.

Hastane personeli dışında yalnızdık. Elimini başımın üzerine koyup gözlerinin odada endişeyle gezinmesini izlerken, “Ağrın var mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi fısıldayarak. “Aşağıda olan hiçbir şeyi hissetmiyorum.” Kolunu kaşındığında hemen elini avucumun içine alıp parmaklarımızı birleştirdim.

“Lily Calloway,” diye mırıldandığımda nihayet bakışlarını bana çevirdi. *Seni seviyorum*. Kelimeleri söylememe bile gerek kalmadan gözleri yaşlarla doldu. Kaslarım gerginlikle düğümlenirken derin bir nefes aldım. En iyi arkadaşım, Lily ile geçirdiğim yıllar damarlarımda dolaşıyordu.

Aramızdaki bağ erken yaşlarda, onu bir golf sahasında kovaladığım ve bir yatta yastıkların altına saklandığımız zamanlarda filizlenmişti. Yatak odamızdan kaçıp bir barın arkasında barmen rolü yaptığımız, sadece biz kalana kadar tüm dünyayı dışladığımız zamanlarda gelişmişti.

Daha fazlasını söylemek için dudaklarımı aralasam da her şeyi kelimelere dökmek çok zordu.

Yanağından bir damla yaş süzüldü. “Biliyorum.”

Dudaklarını öptüm. Onu neredeyse yakınımı çekmeme sebep olacak bir öpücüktü ama Lily’yi çok fazla hareket ettirmemek için öpücüğü yarıda kestim. Doktor ona bir şeyler söylerken zihnim dönüp duruyordu. Ardından hemşireler iki yanına geçti. Odağım daha çok Lily’nin üzerindeydi, yanında ayakta durarak elini tutuyordum. Lily bebeği vücudundan itmeye çalışırken yaklaşık iki saat geçip gitti. Yanakları yorgunluktan kızarmıştı.

“Bir kez daha,” dedi doktor.

Pes etmeden tekrar denerken Lily’nin kaşları çatıldı. Geçen süre ölçülemez gibi hissettiriyordu. Çok hızlıydı, aynı zamanda çok yavaştı. Bir kez daha ıkınmayı bitirdiğinde, “Aferin, Lil,” dedim ona.

“Son kez,” dedi Doktor Dhar.

Lily yorgunlukla geriye doğru yığılırken, “Az önce de böyle demiş miydi?” dermişçesine bana baktı. Gözleri korkuyla dolup taşıyordu. Başını öperek dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Neredeyse bitti, aşkım. Her şey yolunda.”

“Tamam,” dedi titrek bir sesle. Eli benimkinin etrafında sıkılaşıırken tekrar ıkınmak için gözlerini kapattı. Son seferin ardından nefes nefese kalmıştı.

Doktor monitörlere odaklandı. “Bebegin kalp atış hızı biraz düşük.”

Lily’ye döndüğümde gözleri kapanmak üzereymiş gibi dalgalanıyordu. “Lil?” Yüzünü avuçladım, soğuk terler içindeydi. “Lily?”

İkinci hemşire en yakındaki makineye koşup yüzüne bir oksijen maskesi yerleştirdi.

Saçlarını okşayarak geriye doğru taradım. “Hey, Lil. Bana bak, aşkım.” Gözlerim alev alev yanıyordu ve bir an için onu kaybetme korkusunu yoğun bir şekilde hissettim. Yapamazdım...

İçimi parçalayan, en derinlere varan bir acıydı. Boğazıma oturan taşları yutmaya çalıştım. *Bana bak. Lütfen.* Oksijen maskesiyle birkaç derin nefes aldıktan sonra gözleri benimkilerle buluştu, usulca başını salladı.

Tamam.

“Lily, son bir kez daha ıkın,” dedi Doktor Dhar. “Yorulduğunu biliyorum ama hepimiz bu bebeğin çıkmasını istiyoruz.”

Lily ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Üzerine eğildim, çenesini tutarak tekrar bana bakmasını sağladım. “Bu şu ana kadar verdiğin tüm savaşlardan daha kolay.” Yanaklarından aşağı akan gözyaşlarını sildim.

“Bir kez daha mı?” diye sordu moralini yükseltmeye çalışırken.

“Evet, Lil. Bir kez daha.”

Oksijeni içine çekip ıknırken gözlerini sıkıca kapattı. Dişlerimi sıktım, doğum uzadıkça çenem acımaya başlamıştı. *Lütfen, bu sefer son olsun.*

Ardından duyduğum ses beni yerle bir etti.

Bir çığlıktı.

Doktor Dhar bebeği ellerine almıştı.

Ben birilerini hayat verirken görmek isteyen türden bir adam değildim. Kötü, sert ve kindar bir piçtim. Bu seferlik ağabeyimin sloganını kullanacaktım. *Lanet olasıca umurumda değil.*

Lanet olasıca umurumda değildi.

Bazı insanlar ikinci şansları hak etmeyebilirdi. Oysa ben yaşadığımız bu anı, karşımdaki kızı, hayatımı ve yarattığım bu hayatı hak ediyordum.

Hiç kimse bana aksini söyleyemezdi çünkü bebeğimizi Lily’nin göğsüne koydukları an, içimde uzun zamandır bastırdığım bir parçamı şiddetle *hissettiğim* bir andı. Sevdığım kadın çoktan gözyaşlarına boğulmuştu, yüz ifadesinden resmen neşe fışkırıyordu. Kendime bunu deneyimlemek için izin vermek konusunda gönülsüzdüm. Bunca zamandır tüm boşlukları acıyla dolduruyordum ama artık bitmişti.

Artık o işkenceyle işim bitmişti.

Hemşirelerden biri bebeği kurulayıp onu sıcak tutacak bir havluya sardı. Diğeri de Lily’nin oksijen maskesini çıkarıyordu. “Lo.” Lily boğuk bir kahkaha attı, gözyaşları akarken çenesi titriyordu. O an yanaklarımın ıslandığını fark ettim.

Daha önce hiç olmadığım kadar hafif hissederek Lily’ye yaklaştım.

Ufacıktı, ışık onun için çok parlakmış gibi gözlerini kısmıştı ama hafifçe kıpırdanarak tiz sesler çıkarıyordu. Tam olarak ağlamıyordu, sadece burada olduğunu söylüyordu.

Yaklaşık on beş dakika sonra dünyamız biraz daha sakinleşti, insanlar yavaşlamaya başladı. Oğlumuz bir battaniyeye sarılmıştı ve halinden memnundu. “Onu kucağına alacak mısın?” Lily bunu yapıp yapmayacağımı merak ediyormuş gibi soruyordu.

Tereddüt etmeden onu nazikçe kollarıma aldım. Tanrım, bu kadar küçük olmasını aklım almıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Lily.

Tek kelime bile etmediğimi o anda fark ettim. Buğulanmış gözlerimle gülümsemeye başladım. “Güçlü görünüyor.”

Lily yorgunluğuna rağmen sanki yerden bir milyon metre yükselmiş gibi ışıldadı. “Bir süper kahraman gibi mi?”

Birkaç kez başımı salladıktan sonra parmağımı yumuşacık yanığında gezdirdim. Dokunuşuma mırıltılı bir kabullenişle karşılık verdi. Daha önce hiç kimseyi Lily’yi sevdiğim gibi sevebileceğimi düşünmemiştim ama az önce dünyam bir kat daha genişlemişti.

“Kesinlikle bir süper kahraman gibi,” dedim yumuşak bir fısıltıyla.

Bölüm 35

LILY CALLOWAY

Geçtiğimiz hafta boyunca Maximoff'un süper kahraman temalı çocuk odasındaki uzun mavi koltukta kamp kurmuştuk. Taraf tutuyor olabilirdim ama duvara çizilmiş bir şehir, *X-Men* battaniyesi ve Thor'un çekici şeklindeki dönence; Jane'in pembe prenses odasını her gün yenmeye devam ediyordu.

Bu öğleden sonra yatağımızda Maximoff'la birlikte *FX*'in *X-Men* maratonunu izliyorduk. Her zamanki saatinden çok daha geç uymuştu. "Yaşıyor mu?" diye fısıldadım Lo'ya. İkimiz de etrafında dönüp dolanıyor, filmlerden daha çok uyuyuşunu izliyorduk.

Evet, paranoyaklıktı. Ani Bebek Ölümü sendromu hakkında çok fazla broşür okumuştuk. Bu *herhangi* bir şeyden kaynaklanabilirdi. Bebek karnının üstünde uyuyamazdı. Battaniyeye çok sıkı sarılamazdı. Yanlış bir hareket yapıldığı anda... *bam!* Bebek giderdi.

Bir gün uyandığımda Maximoff'u morarmış halde bulacağıma dair dehşet verecek kadar karanlık bir görüntü aklımda belirip duruyordu ve evet...

Derhal Connor'dan bana bebek kalp masajı için yeni ipuçları vermesini istemiştim.

"Hayatta olduğuna eminim, Lil." Lo fısıldayarak cevap verdi ama onun kaşları da benimki kadar belirsizlikle düğümlenmişti.

"Nefes aldığını nereden bileceğiz?" diye sordum.

Bir an sessiz kaldıktan sonra, “Belki onu dürtmeli ya da başka bir şey yapmalıyız,” dedi Lo.

Çılgınca başımı sallayarak onayladım. “İyi fikir. Sen yap.” Bebeğimiz neredeyse hiç kıpırdamıyordu, çok huzurluydu ve nadiren ağlıyordu. Jane ondan daha çok nöbet geçiriyordu... belki de onun sessiz doğasının beni daha çok endişelendirmesinin sebebi buydu. Bir sorun olmasından mı kaynaklanıyordu, yoksa gerçekten iyi bir bebek olduğundan mıydı bilemiyordum.

Lo yan tarafına doğru eğildi ve Maximoff’un göğsünde bir şimşek sembolü olan mavi tulumunun içindeki küçük ayağına dokundu. Kalbim birkaç saniyeliğine durdu ancak o küçük bacaklar hareket ettiğinde tekrar atmaya başladı. Rahat bir nefes aldım. Yaşıyordu, her şey yolundaydı.

Sonra yüksek sesle ağlamaya başladı.

Olamaz. “Uyandı.” Çılgınlıkları karşısında irkilerek Lo ile aynı anda doğruldum.

Lo bana bir bakış attı. “Amacımızın bu olduğunu sanıyordum.” Maximoff’u kollarına aldı, hafifçe poposuna vurarak sallamaya başladı. Oğlumuz saniyeler içinde sessizleşti, mavi-gri gözlerini kapatıp uykuya daldı. Nefesini verirken küçük dudakları aralanmıştı. Lo kaşlarını yukarı aşağı salladı. “Beni seviyor.”

Gülümsememe engel olamayarak Lo’yu dudaklarından hızlıca öptüm. “*Sen kolayca sevilebilen birisin, Loren Hale,*” demek istesem bile maalesef bu tanıştığı çoğu kişi için doğru bir söylem değildi. Ona kalbini sihre açan küçük bir kız gibi âşık olmuştum. Gerçekleştiği o ana kadar tüm bu hisler gerçeküstü görünmüştü.

Lo sehpanın üzerindeki saate baktı. “Muhtemelen onu beslememiz gerekiyor.” Yataktan kalkıp bana baktı. “*Lil.*”

“Efendim?” Yanaklarımın içini ısırarak gülümsememi engelleme-ye çalıştım. Pek de işe yaramıyordu.

“Onu her kucağıma aldığımda bana öyle bakamazsın. Bu beni deli ediyor ve altı hafta boyunca bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.” Beni sarıp sarmalamak istemesine neden olan, “tapılası bir mutluluk ışıltısıyla” dolduğumu söylüyordu. Ancak neredeyse hayatımda ilk kez

cinsel dürtülerim yoktu. Alt tarafım ağrıyor, sert bir şeyi düşünmek bile çok acı verici hissettiriyordu. Neyse ki, hormonlarım tekrar kontrol altındaydı.

Yataktan fırladım. “Elimde değil. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en güzel şey.”

“Magnet’ın insanlığı yok etmeden mutant türünü kurtarmasına benzediğini biliyorum. Daha önce söylemiştin.”

Parmağımla onu işaret ettim. “Bu kahrolasica iyi bir metafor, üstelik bunu tek başıma buldum.”

Lo bebeğimizin kulaklarını şakacı bir şekilde kapattı. “Küfretmek yok, Lily Martha Calloway.”

Burnumu kırıştırdım. “Tam ismimden hoşlanmıyorum.”

“Merak etme,” dedi o alaycı bakışlarıyla. “Seni yakında bir Hale yapacağım.”

Bu gerçeğin tadını çıkarmak istesem de gülümsemem hızla soldu. Ona bu gerçekleşme bile sorun olmayacağını defalarca kez anlatmıştım. Yapacak çok işi vardı, bir de üstüne düğün organize etmek çok fazlaydı. Onu daha fazla strese sokmak istemiyordum. Ayrıca ailelerimizin işi devralmasından, düğünü yine kendi günlerine çevirmelerinden korkuyordum. En iyisi düğünleri bir kenara bırakmaktı. Beş yıl sonra işler yoluna girdiğinde ve Maximoff büyüdüğünde düşünebilirdik.

İkimiz de gizlice kaçmayı hiç düşünmüyorduk. Bu fikir, uydurduğumuz başka bir yalan ya da aldatmaca gibi geliyordu.

“Bu yaşanacak,” dedi gözleri yavaşça kısılrken. Oğlumuzu hâlâ hafifçe kollarında sallıyordu.

“Biliyorum, biliyorum.” Konuyu kapatmaya çalıştım. “Sence gözleri hangi renk olacak?” Doktorlar bebeklerin göz renginin ilk yıl içerisinde değiştiğini söylemişti, bu yüzden renk tonundan yüzde yüz emin değildik.

Cevap verirken onu kapıdan dışarı doğru yönlendirdim. Arkamda vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum, yine de koridor boyunca beni takip etti.

“Senin yeşil gözlerin gibi,” dedi Lo. Arkamı dönüp oğlumuza

baktım. Kollarını uzatırken göz kapaklarını araladı, sonra kaşlarıma bakarak *kıkırdadı*. *Aman Tanrım*. Dünyadaki en sevimli gamzeli yanaklara ve küçük bir burna sahipti. Yaklaşık iki kilo yedi yüz gramlık ağırlığıyla biraz küçük doğmuştu ama kalp durduracak kadar tapılsıydı. Kulağa klişe gelse de o benim bebeğimdi. Doğum yaptığım andan itibaren klişe seven yanlarımın çoğaldığını hissediyordum.

“Ona her baktığında eriyip gidiyorsun,” dedi Lo. “Al bakalım, böylece ağzının suyu biraz daha akabilir.”

Maximoff’u bana uzattığında ağzım açık kaldı. “Bu çok kabaydı, Loren.”

“Ben sadece gerçeği söylüyorum, Lily Martha.”

Gözlerimi kısarak ona bakarken bakışlarımla tenini delip geçmeyi umuyordum. Bunun yerine yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle kahkaha attı. Pes ediyordum. “Sanırım onun da gözleri yeşil olacak,” diye yumuşadım.

Ryke çoktan gözlerinin Lo’nunkiler gibi kehribar rengi olacağını söylemişti ama bu Maximoff doğmadan önceydi.

Oğlumuz artık benim gözetimimdeyken merdivenleri indik. Paslanmaz çelik mutfığa girer girmez sesler duymaya başlamıştım. Kulaklarımı zorlayarak dinledim.

Boğuk sesli bir... tartışmaya benziyordu. Emin olamıyordum. Ryke ve Daisy’yle birlikte yaşadığımız için onların uzaktan gelen seks seslerine tanık olmuşum ve bazen bu sesler kulağa tam bir kavga gibi geliyordu. Bedenlerin bir şeylere çarpması, boğuk bağırışlar (kendinden geçme) gibi şeyler onların doğasında vardı.

Başımı bir çift bulmayı bekleyerek bomboş olan mutfığa çevirdim. Tezgâhın üzerinde sevişmelerini bile bekliyordum. Kimseyi iş üstünde yakalamak istediğimden *değildi*. *Porno*. Bunu görmek yüzüme gerçek bir porno fırlatılmasından farksız olurdu.

Ayrıca kucağымda bir bebek vardı. Ona karşı hayati derecede korumacı hissediyordum. Maximoff’un porno izlemesine *asla* izin verilemezdi. Ergenliğe girdiğinde, hatta üniversitedeyken bile olmazdı. Hayır, kesinlikle olmazdı. Bunu yasaklamak konusunda kararlıydım.

Sesler aniden kesildi.

“Lo,” dedim o odayı tararken. Pırıl pırıl olmuş granit tezgâhlar, deri bar tabureleri ve loş ışıktan başka hiçbir şey yoktu. “Sanırım bu evde hayaletler var.”

Kaşları havaya kalktı. “Sevişen hayaletler mi?”

Bebeğimi tek kolumla tutup Lo’nun kolunu yumrukladım. Adil olan buydu çünkü bebek kulaklarının yanındayken bu tür kelimeler kullanmak yasaklanmıştı.

Lo gözlerini devirdi. Hemen sonra kilerden sanki bir konserve kutusu devrilmiş gibi bir ses geldi. Olduğum yerde sıçrarken Maximoff’a daha sıkı sarılarak düşmesine engel oldum. *Sevgili Tanrım, lütfen bebeğimi düşürmeme izin verme.* Asla bu derece ürkek olamazdım.

Lo kolunu uzatarak hem beni hem de bebeğimizi kilerden uzak tuttu. “Muhtemelen fare falandır.”

Gözlerim büyüdü. “Büyük, mutant fareler.”

Ardından kilerin kapısı bir korku filminden fırlamış bir sahne gibi yavaşça gıcırdayarak açıldı. Kapıdan çıkan üstsüz Ryke’ı gördüğümde sinirlerim hiçliğe dönüştü.

“Ya da sadece benim azgın ağabeyimdir.” Lo’nun gülümsemesi tatsızdı.

Ryke, “Sevişmiyorduk,” diyerek söze girdi. Yamuk duran şortunu hafifçe belinden yukarı çıkarıp düzeltti. Saçları o kadar dağınıktı ki, bir kızın arasından parmaklarını geçirdiğini söyleyebilirdim. Dudakları ciddi bir öpüşme seansı geçirmiş gibi pembeleşmişti.

Kocaman sırtmaya başladım. Bu görüntü beni hiçbir şekilde, hiçbir biçimde tahrik etmiyordu. Hormonlarımı yeniden seviyordum.

Mamayı ısıtmak için ilerlerken, “Özür dilerim,” dedi Lo kuru bir sesle. “Sizi rahatsız mı ettik?”

Maximoff’u lacivert ana kucağına bağladım. Rose’un tavsiyelerini dinleyerek emzirme konusunda en rahat hissedeceğim yolu seçmiştim. Bu benim seçimimdi. Ayrıca bu seçim, Lo’ya da oğlunu besleyip onunla bağ kurma şansı veriyordu.

“Hayır,” diye hırlayarak karşılık verdi Ryke. Karanlık ve suçlayıcı bakışları bana odaklanmıştı. *Aman Tanrım.* “Çünkü birileri altı sikik hafta boyunca seks yapmama konusunda bir anlaşma yaptı.”

Lo ona yumruk atmayı bile düşünemeyecek kadar bitkin görünüyordu. Ben de öyleydim. Herkesin küfretmeme kuralı hakkında bir şeyleri salıp salmadığını merak ettim.

Aklımda beliren endişelerle, “Kavga mı ediyordunuz?” diye sordum korkuyla. Bir Raisy ayrılığının sebebi olmak *istemiyordum*. *Hayır, hayır, hayır*. Raisy sonsuza kadar birlikte olacaktı. Onları ancak ölüm ayırırdı.

“Kavga etmiyorduk.” Bu cevap Ryke’in arkasından kilerden çıkan Daisy’den geldi. Ryke onu uzun, çok uzun bir süre öpmüş gibi boynu kıpkırmızı olmuştu.

Bu düşünce bile beni tahrik etmedi. Hah! Alın bakalım. Zihnimde bunu kime söylediğimi bilmesem de tam şu anda yenilmez biriymişim gibi hissediyordum.

Daisy sutyeninin askısını düzelitti ve bar taburesine oturup mutfağın ortasında durduğum yere doğru döndü. Yüzünde yamuk, muzip bir gülümseme vardı. Yani seks mi *yapıyorlardı*?

“Resmi olarak kafam karıştı,” diye ilan ettim.

“Sutyeninin ya da iç çamaşırının ardına geçeceğimiz hiçbir şey yapmadık, bunun için teşekkür ederim,” diye kestirip attı Ryke. Seks yoktu, kesinlikle seks yoktu.

“Sana on beşinci kez söylüyorum, bu onun suçu değil,” dedi Daisy sevgilisine. “Anlaşmayı ben yapmak istedim. O yüzden Lily’nin başının etini yemeyi bırak.”

“Evet, benim başımın etini yemeyi bırak,” diye eklerken *neredeyse* dilimi çıkaracaktım. Kendimi zor tutuyordum. Ben artık bir anneydim, belli bir olgunluk düzeyi göstermem gerekiyordu. Ayak bileklerini çaprazladım, dinazor terliklerin içindeki ayaklarım sıcacıktı. On yedi yaşımdan beri havalı duruşlarını hiç kaybetmemişlerdi.

Lo benimle aynı fikirdeydi.

Bir elini karmakarışık saçlarında gezdirerek, “Lanet olası bir huzur içinde şikâyet etmeme izin verin,” diye homurdandı Ryke.

Lo ana kucağının yanında yere oturmuştu, elindeki biberonla Maximoff’u besliyordu.

Daisy iki tezgâh arasında oturduğu yerden Lo’nun göremeyeceği

çapkın bir gülümsemeyle Ryke'a baktı. "Biliyorsun, hâlâ mastürbasyon yapabilirsin." Oğlumun ilk kelimesinin "mastürbasyon" olabileceği fikri beni biraz dehşete düşürdü.

"Evet, Ryke," diye kışkırttı Lo. "Sen de hepimiz gibi mastürbasyon yapabilirsin." Benimle aynı endişeyi paylaşmadığı belliydi. Belki de bir seks bağımlısı olduğum içindi. *Öyle değil mi? Öyle mi?*

Bir nefes alıp verdim. Lo'nun bu konuşmayı körüklemesine şaşırmıştım. Bir yıl önce Daisy'nin seksten, ağabeyinden ya da ikisinin herhangi bir kombinasyonundan bahsettiğini duysa öğürürdü. İşler nasıl da değişmişti.

Ryke bize yaklaşıp Daisy'nin yanındaki bar tezgâhına yaslandı. "Önce o pes ederse gerek kalmaz."

Bu pis bir oyundu. Yani küçük kız kardeşimi öpmeye ve seks için yalvartmaya çalışıyordu. Bu alçakçaydı, ayrıca sinsi bir hareketti. Benim kitabımda, yani Lily Calloway'ın Seksi Zamanlar Kitabı'nda kesinlikle sağlam bir plandı. Kitap sadece kafamda olsa bile gerçekten güzel bir kaynaktı.

Daisy gülümsememek için kendini zor tutuyordu. "Ben öyle kolay kolay boşalmam." Off, bu fena halde edepsizdi.

"Calloway, sen sadece *benimle* birlikteyken boşaldın. Sanırım seni nasıl boşaltacağımı biliyorum."

"Çikolatalı keklerle," dedi kardeşim yamuk bir sırıtışla. Bu cinsel bir ima mıydı?

"Elbette, tatlım. Lanet olası çikolatalı kekler ve yirmi dört santimlik s..."

Kulaklarımı parmaklarımla tıkadım. Onun uzunluğunu duymamıştım! *Yemek*. Hâlâ yemekten bahsediyordu. Dudakları hareket etmeyi bıraktığında ellerimi indirdim.

"İkiniz de çok sevimlisiniz," dedi Lo kuru bir sesle. "Lütfen kilerinize geri dönün."

Ryke ortaparmağını gösterdiğinde ona yaklaşıp koluna yumruk attım. Yerinden bile kıpırdamadı.

"Bu ne içindi?" diye şikâyet etti. "Küfür bile etmedim."

"Bunu parmağınla yaptın," diye karşı çıktım suçlayıcı bir şekilde

göğsünü işaret ederek. Bunu sadece ben değil, *herkes görmüştü*. “Bir haftalık oğluma bunu öğretemezsin.”

“Daha alfabeyi bile öğrenecek durumda değil, Lily. Bunun ne anlam geldiğini bilmiyor,” dedikten sonra bu defa *iki* elini birden kullanarak kaba hareketler yapmaya başladı. Korkunç bir örnekti.

“İtiraf et, sadece havalı amca olmak istiyorsun,” diye karşılık verdim.

“Moffy beni Connor’dan daha çok sever diye korkuyorsun. Sen de *bunu* itiraf et.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Etmeyeceğim.” Gerçi Maximoff’a havalı bir lakap taktığını inkâr edemezdim. Keşke önce benim aklıma gelseydi.

“Eyvah!” diyen Daisy elinde telefonuyla donup kaldı. Yavaşça bar taburesinden atlayarak erkek arkadaşının yanına sokuldu ve telefonundaki her neyse bana göstermek yerine ona gösterdi.

Ryke telefonu alırken çenesinin kaskatı kesilmesini izledim.

Bölüm 36

LILY CALLOWAY

“Ne oldu?” Kalbim gümbürdeyerek atıyordu. Kötü haber miydi? Medya mıydı? Ryke’la üçlü dedikoduları olamazdı. Basın danışmanımızın yoğun ısrarlı tavsiyesi üzerine, bir hafta önce babalık testi yaptırmıştım. Sonuçlar çoktan açıklanmıştı: Maximoff’un babası, Loren Hale’di.

Ryke konuşmadan önce kardeşine tereddütlü bir bakış attı. “*Ünlü Takipçisi*, Daisy’yle marketten çıkarken çekilmiş fotoğraflarımızı paylaşmış.”

Omuzlarım gevşedi. *Benimle ilgili değil*. Çok bencilce düşündüğümü fark ettim. “Bu iyi, değil mi?” Ne kadar çok birlikte görünürlerse, insanların onları gerçek bir çift olarak kabul etmesi kolaylaşacaktı.

Lo oğlumuzu kollarına alıp ayağa kalktı. Beslenmeyle bez değişimi için bir çizelgemiz vardı. Hepsi çok düzenliydi, hatta tam Rose Calloway’in tarzıydı. Günlük aktiviteleri ve bebeklerin ne kadar mama içmesi gerektiğini planlarken bana yardımcı olmuştu. Kısacası tüm endişelerimi bir liste haline getirmişti. Listelere duyduğu takıntıyı şimdi anlıyordum, terapiden farksızdı. *Liste terapisi*. Böyle bir şey vardı.

“Fotoğrafın nesi var peki?” diye sordu Lo şüpheyle.

Daisy ağırlığını bir ayağından diğerine vererek beyaz tişörtünün uçlarını çekti. “Biz... bu hafta ev alışverişi için bizi görevlendirdiğinizi hatırlıyorsunuz, değil mi?”

Bu benimle ilgili olamazdı... değil mi?

“Çıkar ağzındaki baklayı,” diye çıkıştı Lo. Maximoff biberonundan ayrılıp bağırarak ağlamaya başlayınca vücudu iyice gerildi. “Çok üzgünüm, ufaklık.” Onu hafifçe salladıktan sonra Moffy sessizleşti, biberona geri döndü.

“Al bakalım.” Ryke telefonunu kardeşine uzattı. Omzunun üzerinden eğilip manşeti okudum.

RYKE MEADOWS İLE DAISY CALLOWAY BEBEK COBALT VE BEBEK HALE İÇİN ALIŞVERİŞ YAPIYOR!

Market arabasının yakınlaştırılmış bir görüntüsü eklenmişti, beyaz plastik poşetlerdeki bazı etiketler görülebiliyordu. Çocuk bezi, mısır gevreği, *Lightning Bolt!* ve bebek maması vardı.

Anlamıyordum, bunda kötü olan bir şey yoktu.

Bakışlarımı sayfanın altına indirip Wendy Collins’in haberini okudum.

Calloway ailesine yakın kaynaklar Calloway kardeşlerden birinin değil, her ikisinin de bebeklerini beslemek için mama seçeneğini tercih ettiğini söylüyor ve ekliyor. “Lily ile Rose bebeklerine yardımcıların ve büyükannelerinin bakmasını tercih ediyor. Sorumluluk almak istemiyorlar. Mamayı seçmelerinin en büyük nedeni de bu. Henüz anneliğe hazır değiller ve bunu biliyorlar.”

Bu noktada okumayı bıraktım. Hiçbirimizin dadısı bile yoktu. Daha önce kötü olaylar yaşamışken bu kadar değerli bir şey için birine güvenmek çok zordu. Çocuklarımızı onlar olmadan büyütmenin daha güvenli olduğunu düşünüyorduk.

“Bu tamamen saçmalık,” dedi Lo. “Kim bu sözde *yakın kaynak*? Samantha Calloway mi?”

Daisy’yle annemizin bunu yapıp yapamayacağını anlamaya çalışarak birbirimize baktık. Hayır... annem o kadar da çıkarıcı değildi. “Bundan ne gibi bir kazancı olabilir ki?” diye sordu Daisy.

“Bakın, tam şurada...” Lo telefonu işaret etti. “Özellikle *büyükannelerinden* diye yazılmış. Bahsi geçen büyükannenin kim olduğunu düşünüyorsunuz? Connor’ın annesi öldü. Benim annem kilometrelerce uzakta, üstelik ne *beni* ne de tüm bu saçmalığı umursuyor.” Sert ses tonu asit gibiydi, kulaklarımı yakıyordu.

Annesinden bahsetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Muhtemelen yıllar geçmişti. Emily Moore bir hayal ürünü, bir hayalet bile olabilirdi. Onunla tanışmamıştım ama onu düşündüğüm her anda midem bulanmaya başlıyordu. Bu hoş bir duygu değildi, Lo için tüm bu hislerin milyonlarca kat daha üzücü olduğuna emindim.

Belki de bunu artık hiçbir şey hissedemeyeceği kadar derine gömmüştü. O kitabı kapatıp veda etmişti. Annesiyle tanıştığında hayatının o kısmının kapısını sonsuza dek kapattığını biliyordum.

“Bildiğimiz bir şey varsa,” dedi Ryke telefonu Daisy’ye geri verirken. “O da muhtemelen Connor’ın bu işle ilgilenen milyonlarca avukatı olduğudur. Resmen karısının kötü anne olduğunu söylüyorlar.”

“Evet ama *beni* hep kötü anne olarak adlandırıyorlar,” dedim. “Bir kez açıkça Rose’u kötü anne olarak adlandırdıkları için herkes sinir krizi mi geçirecek?” Kalbim sıkışıyordu.

Ryke kollarını iki yana açtı. “Bunun doğru bir şey olduğunu söylemedim. Sadece kendini iki yanı keskin kılıç için hazırla, Calloway. Lanet olası derecede acıtıyor.” Birisi koluna yumruk atacakmış gibi geri çekilse de artık küfürlerini umursamıyordum. Önemsiz hissettiriyordu.

Ryke’in uyarısını takdir ediyordum, gerçekten ediyordum. Yanında kendimi tuhaf hissetmeden bu sohbetleri yapabilmeye geri dönmek güzeldi ama böyle günlerde hiçbirimizin göz önünde olmamasını diliyordum. Doğduğundan beri ünlü olan Maximoff için hayatın nasıl olacağını çok merak ediyordum.

Hepimiz ergenliğimizi gözlerden uzak yaşamıştık. Onlar ise toplumun gözü önünde büyüyecekti.

Bölüm 37

LILY CALLOWAY

Rose'un kamp anlayışı daha önce bildiklerime hiç benzemiyordu. Arka bahçeye bir çadır kurması için birini tutmuştu. Çimlerin üzerine tüylü bir halı serilmiş, pelüş yastıklar ve beş yıldızlı bir restorandan alınmış peynirli makarna için konulan küçük bir masayla tamamlanmıştı. Rose yere çakılan lambaların üzerine sihirli olabilecek bir şeyler sıkılmıştı çünkü bölgemize bir tane bile sivrisinek ya da böcek girmemişti.

Kız kıza kamp yapmak için mükemmel bir ortamdı, şimdiden bayılmıştım. Açık havada şımartılmak sinek kovalamaktan çok daha iyiydi. Ryke bunun "sahte kampçılık" olduğunu söyleyerek planımızı "abartılı" bulmuştu ama Daisy'nin yüz ifadesini görünce sustu. Rose ona, *Hook*'tan bir sahneyi yeniden canlandırmış gibi gülümsüyordu.

Bu çok iyi bir şeydi çünkü bu gece yaptığımız her şey kız kardeşimiz içindi.

Ryke'tan uzakta uyumaya çalışıp hastalığıyla burada, bizimle birlikte savaşmak istiyordu. Doğum yapmamın üzerinden yalnızca iki hafta geçmişti. Bu yüzden ağırdan alarak yumuşak yastıklara uzanmaya çalıştım. Rose'la yanımıza bebek telsizlerimizi almıştık, ayrıca erkeklerin hepsi Jane ve Moffy ile birlikte içerideydi. Bir geceyi ortalıkta dolaşıp durmadan geçirebilirdim.

Sanırım.

İki mor tüyün dikildiği saç bandımı çıkarıp tekrar taktım. Ken-

dimi Kaplan Lily' gibi hissediyordum. Tek ihtiyacım olan bir davulla havalı bir kabile dansıydı. Saç bantları Daisy'nin bu kızlar gecesine katkılarındandı. Ben sadece kendimi getirdiğimi fark etmiştim, bu tam olarak katkı sağlamak sayılmazdı ama olsun...

Ağzımdaki peynirli makarnayı yutmadan bir yudum *Fizz Life* içtim. "Yani hiçbir şey yapmayacak mısın?" Rosé'dan bilgi almaya çalışıyordum. Hâlâ bebek maması yorumları konusunda gazetecilere teslim olduğu gerçeğine takılıp kalmış durumdaydım.

Ryke'in söylediği gibi ortada iki tarafı keskin bir kılıç olmadığı için minnettardım, sadece anlamıyordum. Kız kardeşim genelde saldırıya geçerdi.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Rose. Koyu kırmızı, tüylü saç bandı onu daha da öfkeli gösteriyordu. "Etrafıma tekmeler savurup çığlıklar atarak ağlayacak mıyım?" Gözlerini devirdi. "Savaşlarımı seçmek zorundayım. Dürüst olmak gerekirse, bu çok önemsiz bir savaş. Eğer çocuğumu bir sürü yardımcının büyüttüğüne inanmak istiyorlarsa, öyle olsun."

Kaşlarım çatıldı. "O zaman seks kasetlerindeki gibi mi olacak?" Kamuoyunu kendi lehlerine kullanmak için davanın peşini bırakmayı seçtiğini biliyordum ancak her geçen gün daha fazla kaset ortaya çıkarken buna değişirmiş gibi görünmüyordu.

Bana sert bir bakış attığında geri çekildim. *Vay be*. Tenimde buz gibi bir yanma hissediyordum ve bu hiç hoş değildi.

"Seks kasetleri hakkında konuşmak istemiyorum," derken kelimelerinin arasında belli belirsiz bir acı vardı.

Ah. Onun bu kadar etkilendiğini fark etmemiştim. Kendini dışarıya iyiymiş gibi gösteriyordu.

"O zaman başka bir şeyden bahsedelim," diye önerdi Daisy bacak bacak üstüne atarak. Saçaklı bir yastık örüyordu, peynirli makarna kâsesi çoktan boşalmıştı. "Dün okuduğum bir haberde zayıf gözüktüğün yazıyordu."

Özlem dolu bir sesle, "Siyah, belden büzgülü elbiselerin büyüğü bu işte," dedi Rose. "Eski bedenime dönmeden önce yaklaşık yedi kilo

* Bir *Peter Pan* karakteri. (ç.n.)

vermem gerekiyor ama yan taraftaki kıvrımların kalmaya devam edeceğinden eminim.” Daisy’nin arkasındaki eve baktı. “Connor onlara kafayı takmış durumda.”

Anında gülümsedim. Connor’ın onun kıvrımlı kalçalarıyla poposuna bayılması ablamın sinirini bozuyordu. Ancak içten içe onu bunun için sevdiğini biliyordum. Yıllar içinde bu flörtöz kavgalarını biraz daha iyi anlamaya başlamıştım.

Karnımı sıkıca saran kırmızı *Marvel* tulumumu değiştirdim. Şu anda eskisinden sadece dokuz kilo falan daha ağırdım. Karnım hâlâ şişti, tekrar seks yaptığımda biraz kalori yakacağımı düşünüyordum. “Spor yapıyor musun?” diye sordum Rose’a. Sokakta kilometrelerce koştuğu fikriyle gözlerim kocaman açıldı.

“Sadece yatak odamın *mahremiyetinde* video izleyerek.” Yani kimsenin onu izlemesine izin vermiyordu. Vermek istediği mesajı anlamıştım. “Ayrıca bunu kendim için yapıyorum, Connor için değil.” Aramızdaki kâsedden biraz patlamış mısır yedi. “Ne kadar kilo aldın?” Sorusu Daisy’ye yönelikti.

“Ne zamandan beri?” diye sordu Daisy.

“En düşük kilondan beri,” dedi Rose gözlerinde merakla. Daisy mankenliği bıraktığından beri sevdiği yiyecekler konusunda eskisi kadar tereddüt etmiyordu.

“Yedi kilo,” dedi Daisy platin sarısı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken.

Sahip olduğu en güzel ses tonuyla, “Çok güzel görünüyorsun,” dedi Rose.

Onaylarcasına başımı salladım. Onu uzun zamandır görmediğim kadar sağlıklıydı.

“Teşekkürler.” Daisy’nin yüzünde bir gülümseme belirdi. “Kesinlikle kendimi o kadar kemikli hissetmiyorum. Ryke bacaklarımda yeniden daha fazla kas oluştuğunu söyledi.”

Ryke iyi biriydi. Birçok açıdan Daisy’yi gerçekten karanlık bir yerden çıkarmıştı. Keşke biz de onun yanında olabilseydik. O sırada hamileliklerimizle ve benim bağımlılığımınla uğraşıyorduk. Hiçbir fikrim yoktu...

“Ağlama,” dedi Daisy tatlı bir şekilde. Bana yaklaşıp kolunu omuzlarıma doladı.

Elimin tersiyle gözlerimi silerken, “Sadece mutluyum,” diye fısıldadım.

Rose’un telefonu aniden çınladı ve parlak mavi renkte parlamaya başladı. Bu mesaj bildirimi sesi değildi.

“O da ne?” diye sordum.

“Jane hakkında ne zaman bir haber çıksa görebilmek için uyarı alıyorum.”

Şaşkınlıkla ona baktım, bu *her şeyi* değiştirdi. “Artık medyayı kontrol ettiğim için beni suçlayamazsınız.” Eğer Rose bunu yapıyorsa, akıllıca bir şey olmalıydı. Lo bu fikre katılmayabilirdi ama bana mantıklı geliyordu.

Rose beyanımı görmezden geldi, haberi okurken gözlerinin yavaşça kısılmasını izledim.

Olamaz. Sesimi ele geçiren korkuyla, “Ne oldu?” diye sordum.

“O küçük pislilikler fotoğrafları yayınladı.” İnanmazlıkla başını iki yana sallayarak telefonu Daisy’ye uzattı. Sanırım bunun nereye varacağını çoktan biliyordum.

Dün bebeklerimizi sokağımızda yürüyüşe çıkarmıştık. Kapalı bir sitede yaşadığımız için bebek arabalarını üzerine örtü örtmeden kullanmanın güvenli olduğunu düşünmüştük. Yaklaşık beş dakika sonra şakacı gençler *Range Rover*’larından fırlayıp Jane ve Maximoff’un fotoğraflarını çekmişlerdi.

Bir yanım sadece şaka yapıyor *olabileceklerini*, fotoğrafları basına satmayacaklarını düşünmüştü ama belli ki öyle değildi. Daisy’nin omzunun üzerinden bakarak Jane ile Moffy’nin bebek arabalarında çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Küçük bebekler tamamen uyanmış, ani kargaşadan sonra ağlamaya başlamışlardı.

Elbette fotoğraflar biraz bulanıktı ancak medya için bunun hiç önemi olmadığı açıkça belliydi.

Başlıkta yazanları okudum.

BEBEK JANE COBALT VE MAXIMOFF HALE'İN İLK FOTOĞRAFLARI! ÇOK SEVİMLİLER!

Gülümsedim. “Bakın, onlara sevimli demişler.”

Rose bana yine ters ters baktı. Bugün ikide sıfır yapmıştım. “Onlar bebek. Kimse bir bebeğe çirkin *gremlin* diyemez.”

“Sen söylüyorsun.” Ona karşı çıktıktan bir an sonra duraksadım. “Bekle... bebeklerimize çirkin *gremlin* mi diyorsun?”

Yanakları kızarak, “Kesinlikle hayır,” dedi aceleyle. “Onlar sevimli *gremlin*’ler.” Başımı ağrıtiyordu. “Söylemek istediğim...” Teşekkür ederim, asıl noktayı duymaya ihtiyacım vardı. “Bu pislikler çocuklarımız üzerinden kazanç sağlıyorlar. Bu çok yanlış.”

Daisy sahnedeymiş gibi ayağa fırlayıp yumruğunu havaya kaldırdı. “Öyleyse misilleme yapalım.” Sarı tüyleri tepemizdeki hilali işaret ediyordu.

Rose’la başımızı kaldırıp ona bakarken, “Ne?” dedik aynı anda. Başımı tekrar ablama çevirdim, benim tarafımda olmasına şaşırılmıştım.

“Konuşmanı misilleme yapmakla bitirmeyecek miydin?” diye sordum Rose’a.

“Hayır, önümüzdeki bir saat boyunca onlara küfredip haberleri yakmayı önerecektim.” Elbette işin içinde ateş vardı. Odağını kız kardeşimize çevirdi. “Sen ne öneriyordun?”

Daisy’nin grubumuzun *Peter Pan*’i olduğunu fark ettim. Ellerini kalçalarına yerleştirmişti, bir kurnazlık yapmak üzere olan zeki ve genç bir yaratılmış gibi davranıyordu. “Eve *paintball* silahlarıyla ateş ettikleri zamanı hatırlıyor musunuz?”

Bu hem çok uzun zaman önceymiş hem de daha dün olmuş gibi hissettiriyordu. Travma sonrası stres bozukluğu, uykusuzluk gibi birçok farklı sorunla mücadele eden ve masum bir seyirci olan Daisy’yi dehşete düşürmüşlerdi. Bu evde hep birlikte yaşamak bizi birleştirmişti, ona da biraz yardımcı olduğunu umuyordum.

“Hiçbir şey yapmamaya ya da karşı saldırıya geçmeye benim karar

vereceğimi söylediniz,” diye hatırlattı. Konuşmaktan korktuğu için konuyu öylece bıraktığını düşünmüştüm. “Şimdi seçimimi yapıyorum.”

Rose şu anda tam anlamıyla gülümsüyordu.

Ben de gülümsüyordum.

“Bir şey yapmayı seçiyorum. Hadi şu piçlerden intikamımızı alalım.” Kurnaz bir şekilde sırttı. “Aklımda mükemmel bir şey var.”

Karanlık bizim dostumuzdu.

Bakımlı bahçede sessizce ilerlerken bu mantrayı içimden tekrar edip durdum. Rose’la birlikte gençlerin fotoğrafları çektikten sonra bu taş malikâneye koşarak girdiklerini görmüştük. Yani en azından birine zarar verebilirdik.

Bana bir rulo tuvalet kâğıdı uzatarak, “Al bakalım,” diye fısıldadı Daisy. Eve gizlice girip fazladan birkaç rulo almak için kilerimizi yağmalamak kolaydı. Bütün erkekler bodrumdaydı, yani gizli görevimiz zaten planlandığı gibi gidiyordu. Hatta evdeki herkesin yatakta olmasını umarak gece yarısına kadar bekledik.

Bir çalının arkasına çömelirken tuvalet kâğıdını nazikçe kabul ettim. Üzerimizde pijamalarımız vardı. Daisy yeşil örgü bir şort ve gri renkli kısa bir bluz, Rose ise siyah saten bir pijama takımı giymişti. Benim üzerimde, ekstra gizlilik için başıma kapüşonunu geçirdiğim tulumum vardı. Hep birlikte dikenli bir çalının arkasına çömeldik.

“İçeride ve dışarıda ışıklar kapalı,” diye fısıldadım. *Mükemmel*. Lo ile birlikte bir sürü evi tuvalet kâğıdıyla kaplamıştım. Sıkıcı gecelerde birkaç rulo alıp sporculardan birinin evine giderdik. Zararsız bir eğlenceydi.

Daisy *tamam* işareti yaptı. “Görev başlasın.”

Tam çalıların arkasından koşarak çıkmak üzereyken iki hafta önce doğum yaptığımı, o kadar hızlı hareket edemeyeceğimi hatırladım. Buraya yürürken kaplumbağa gibi yavaş yavaş ilerlemiştim.

Daisy yüzünde vahşi bir sırıtişla en büyük meşe ağacına doğru fırladı. Ben de Rose’la birlikte yarı büyümüş manolya ağacına doğru

koştum. Tuvalet kâğıdını bir dalın üzerine fırlatmadan önce elimdeki tutuşunu ayarlamak bisiklete binmek gibiydi. Karnımda baş döndürücü, asi bir enerji patlamıştı. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi ama şimdi yoldaşlarım kız kardeşlerimdi. İçlerinden biri ruloyu bir ağaç dalına fırlatmayı deniyor ve başaramıyordu.

Rose onu izleyen gözlerimi yakaladığında ters ters baktı. Gözleri evin karanlık pencereleri ve benim mükemmel kavisli tuvalet kâğıdı atışım arasında gidip geliyordu. Yenilgiyle ofladığında sol tarafı çoktan kapatmıştım.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu sonunda.

“Profesyonelleri izle,” diyerek tuvalet kâğıdımı toplayıp aynı kavisi tamamladım.

Rose’un yine beceriksiz olmasını bekledim ama açığı mükemmel bir şekilde gerçekleştirdi. Öğretme becerilerim çok iyiydi. Dönüp Daisy’ye baktığımda meşe ağacının çoktan bittiğini gördüm, tuvalet kâğıdıyla koşarak öndeki tüm çalıları flamalarla süsler gibi kaplamıştı.

Artık hangi kardeşin bunu daha önce yaptığını biliyordum. Yine de Rose’un tuvalet kâğıdı bekâretini alıyor olmamız sürpriz değildi. Gençlik isyan hareketleriyle Rose Calloway pek sık bir araya gelmezdi.

Rose benden ayrıldı, artık bahçenin yeni bir bölümünü kaplamak için yeterince ustalaşmıştı. Birkaç dakika içinde ağaçları ve çalıları başarılı bir şekilde tuvalet kâğıdıyla kaplamamıza rağmen hâlâ yaklaşık üç rulomuz vardı. Rose ön verandanın parmaklıklarıyla uğraşırken küfürler mırıldanıyordu.

O anda yatak odasının ışığı yandı. *Siktir*. Aceleyle çimlerin üzerine tuvalet kâğıdı saçan Daisy’ye doğru yürüyüp fısıltıyla seslendim. “Daisy.”

Sesimdeki paniği duymuş olmalıydı çünkü bana değil, doğruca eve baktı. “Eyvah,” diyerek elindeki ruloyu anında yere bıraktı. Yanıma koştuğunda ikinci bir koridor lambası yandı. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin*. “Çalış, çalış.” Başka bir hayatta küçük kız kardeşimden harika bir suçlu olurdu.

Öfkesini ön verandanın basamaklarından çıkarıp sinirli bir şekilde söylenen ablamızı işaret ettim. “Rose...”

“Ben onu alırım,” diye fısıldadı Daisy. “Git. Çabuk git.”

Bu cesaretlendirmeyeyle manolya ağacının yanındaki dikenli çalıya doğru hızla yürüdüm. Rose hâlâ öfkeden kör olmuş durumdaydı, ışıkları bile fark etmiyordu.

Daisy onun kolunu tuttu. “Hadi gidelim.”

“Bir tane daha,” diye ısrar etti Rose. “Buna ihtiyacım var.”

Daisy bana dönerek dudaklarını oynattı. “*Hadi git!*”

Çimenlerin ortasında donup kaldığımı o an fark ettim. Projektörler ön bahçeyi aydınlatığı anda donmuş halim çözüldü. *Kahretsin.*

Bu aydınlık Rose’u trans halinden çıkardı, sonunda verandadan kalkıp hızlı adımlarla çimenlere indi. Adrenalin tüm ağrı ve sızılarımı hafifletirken çalılara doğru daha hızlı yürüdüm.

Çömelerek saklandığımda Rose ile Daisy yanıma sıkışmışlardı. Hepimiz tamamen sessizleştik, çıkan tek ses benim ağır nefes alıp verişlerimdi. Rose *susmam* için bana bir bakış attı. Nefes almayı ke-semezdim! Benden ne istiyordu? Zaten çok rahatsız bir pozisyondaydım, duruşumu değiştirip ayaklarımın üzerindeki baskıyı azaltmak istiyordum.

Ön kapı açıldı. “Dışarıda olduğunu biliyorum!” diye bağırdı bir kadın. “Eğer ortaya çıkmazsan, seni kovmaları için polisi arayacağım.” Kulağa hiç eğlenceli gelmiyordu.

Daisy gülmemek için kendini zor tutuyordu. Elbette bu senaryo hoşuna gitmişti. Koşup kaçabilir, ağaçlara tırmanabilirdi.

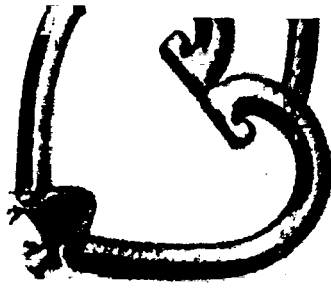
Ben sadece paytak adımlarla yürüyebilirdim. En fazla bir penguen kadar hızlıydım, bu acı bir gerçektir. “Nerede saklanıyorsun? Çalılarının arkasında mı? Hemen ortaya çık!”

Hayır. Blöf yapıyor olmalıydı, değil mi?

Bir sonraki hareketimiz konusunda kararsız bir şekilde birbirimize baktık. Kendimizi ifşa etsek bile polisleri arayabilirdi. O değersiz *reality* şovdaki ünlü vârislerin bahçesini tuvalet kâğıdıyla kapladığını öğrendiğinde intikam almak isteyecekti. Herkes öyle yapardı.

Geriye kalan tek bir çözüm vardı.

Cebimden telefonumu çıkardım.

Bölüm 38

LOREN HALE

Bodrumdaki spor salonunda ağırlık sehpasının kenarına otuyordum. Bir tur daha yapmamın imkânı yoktu. Oğlumun bana ihtiyacı olduğu ve benim iki kat aşağıda olduğum paranoyasıyla bebek telsizine bir bakış attım.

“O iyi,” dedi Connor eldivenlerini çıkarırken.

“Son beş dakika içinde sihirli güçler mi geliştirdin, aşkım?” diye sordum onu kızdıracağını bilerek.

Gözünü bile kırpmadan, “Tümdengelim süreci,” dedi Connor. “Eğer ağladığını duyamıyorsan, hâlâ uyuduğu anlamına gelir. Bu işin içinde sihir falan yok.”

Ryke barfiks barından inip su şişesini aldı. “Çekil,” dedi bana. “*Bench* bana lazım.”

Saatimi kontrol ettim. “Biraz fazla zorlamıyor musun, ağabeyciğim? Saat gece yarısını geçti.”

Zaten otuz dakika önce ağırlık kaldırmıştı. Tırmanırken kolları maksimum düzeyde zorlandığı için spor salonunda genellikle karın çalışmayı tercih ediyordu.

“Sadece çekil.” Çene kasları seğiriyordu.

Bu durumu anladığım anda sırtıtmaya başladım. “Cinsel hayal kırıklığını böyle mi gideriyorsun?”

Bir elini nemli saçlarında gezdirdi. “Bana niye gülümsediğini anlamıyorum. Sen de dört hafta daha biriyle yatmayacaksın.”

“Ne diyebilirim ki, insanların acımı paylaşması hoşuma gidiyor.”

Kirli havlusunu yüzüme doğru fırlattı. Connor televizyondaki kanalı değiştirirken havluyu havada yakaladım.

“Peki ya sen?” diye sordum Connor’a. “Rose’un bu anlaşmayı yapmasına kızgın mısın?”

“Kızgın mıyım? Hayır,” dedi Connor. “Lily’ye destek olmak için yaptığını söylüyor ama bunu bana üstünlük sağlamak için yapıyor.” Parmaklarıyla saçlarını geriye doğru tarayarak dalgalı telleri düzeltti. “Hoşuma gitmese bile sorunsuzca bekleyebileceğimi unutuyor. Eğer bu galibiyet daha iyi hissetmesini sağlayacaksa, o zaman bunu ona vereceğim.”

Rose burada olmadığı için şanslıydı, karısı söylediği son şey için onu öldürürdü. Kendisine bir “galibiyet” verilmesinden hoşlanacağını sanmıyordum. Ryke’la yerlerimizi değiştirirken Connor’a karşı başımı iki yana salladım. “Rose bunun için gözlerini oyardı.”

Sırıttı. “Biliyorum.” Eldivenlerini bir kenara koydu. “Kaybettiğim zamanı bir gecede telafi edeceğim. Bittiğinde benden pek hoşlanmayacak.”

“Bu sikik cümlelerin ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum,” diye mırıldandı Ryke.

Connor’ı işaret ettim. “Sapıkça. Sertliğin en uç noktası.”

Connor daha büyük bir sırtısla koşu bandına yaslandı. “Yanılmaz dehayı unuttun.”

Genelde yaptığım gibi onun kibrine ayak uydurmak için ağzımı açmak üzereyken yerdeki telefonumun çalmasıyla durdum. Hemen elime alıp arayanın kim olduğuna baktım. *LILY*.

Ryke ayağa fırladı, Connor saniyeler içinde yanımda belirdi. Ağabeyim bunu yüksek sesle itiraf etmese bile yorulana kadar çalışma nedeninin diğer yarısı da Daisy’nin dışarıda uyuyor olmasıydı. Yanında o olmadan uyuyordu. Bir süredir ilk kez onun için endişeleniyordu.

Telefonu kulağıma götürdüm.

“Lo,” diye fısıldadı Lily. Sesi onu zar zor duyacağım kadar alçaktı. “Lo, orada mısın?” Sesi panikle gerildi.

Kaslarım donup kaldı. “Neden fısıldıyorsun?” Belki dışarıda bir

vaşak ya da başka bir hayvan falan vardı. Ensemi kaşıyıp derin bir nefes aldım ve kendimi hemen bir sonuca varmamaya zorladım.

“Bir görevdeyiz...” derken duraksadı. “Desteğe ihtiyacımız var. Hemen. Anlaşıldı, tamam.”

Ne. Sikim. Oluyor?

Rose’un sesini duydum. “Tamam falan değil,” diye tısladı. “Ona yerimizi bile söylemedin.”

“Lo, hâlâ orada mısın?”

“Evet...”

Ryke hoparlörü açmak için telefonu almaya çalıştı. Onu geri itip tam da Lily cevap verirken hoparlör düğmeye bastım.

“Bir kaçış aracına ihtiyacımız var. Komşunun evindeyiz. Büyük, taş malikânede. Kaçırmanız mümkün değil. Bir... şey...”

“Tuvalet kâğıdı kapladık,” diye fısıldayarak cümlesini tamamladı Daisy.

“Tamam. Hoşça kal,” diyen Lily telefonu kapattı.

Ryke ellerini başının üzerine koydu. “Benimle dalga geçiyor olmalısın. Hepsi mi gitmiş?”

Bebek telsizini almak için ağabeyimin yanından geçtim. “Fısıldıyorlardı. Bir ağacın ya da çalının arkasında saklanıyor olmalılar.” Telsizi ona verdim. “Sen burada kal.”

“*Hayatta* olmaz,” diye itiraz etti. Kasları en az benimkiler kadar gergindi. “Eğer yakalanırlarsa...”

“Yakalanmayacaklar.” Connor sakinliğiyle odadaki gerginliği azaltmaya çalışıyordu ama bu insanlar suç duyurusunda bulunursa, kızlar vandalizm yaptıkları için tutuklanabilirdi.

“*Sen* lanet olasıca burada kal o zaman,” diye karşılık verdi Ryke.

“Geride kalmayacağım,” dedi Connor kararlılıkla. “Rose tutuklanan ilk kişi olacaktır...”

“*Daha az önce* yakalanmayacaklarını söylemiştin.”

Connor çocuklarımızla kalması için Ryke’ı ikna etmeye çalışıyordu. Hiçbirimiz burada beklemek istemiyorduk.

“Bebekleri de götürelim,” dedim.

Ryke’in yüzü karardı. “Hayır, sizinle şeyde buluşurum...”

“Hey!” diye bağırdım ona. Hızlıca bir *volta* atıyordu. “Daisy iyi. Bu olay Paris değil.”

Ryke artık fiziksel olarak titriyordu.

“Paris değil,” diye tekrarlardım gözlerim yanarken. O gecenin tadını alabiliyordum. Çıgılların, paranoyanın, belirsizliğin isyanı zihnimde alevlendi. Bunu unutmamız gerekiyordu. Bir daha böyle bir şey olacağına ihtimal vermemeliydi. Elimini omzuna koydum. “Gel hadi, Maximoff’u araba koltuğuna oturtmama yardım et.”

Sertçe başını salladı, duygularını dışarı atmaya çalışırken burun delikleri genişlemişti.

Connor çoktan yukarı çıkmaya başlamıştı. Jane ile Moffy’yi alıp Rose’un *Escalade*’ine yerleştirmemiz beş dakika sürdü ve bu olabilecek en hızlı tempomuzdu. Bebekler sadece onları bağladığımızda kıpırdadı, Connor garaj yolundan çıktığı anda tekrar uykuya daldılar.

“Biz oraya varana kadar ya yakalanmış ya da eve dönüyor olacağız,” diye yakındı Ryke yolcu koltuğundan.

“Çenenin kapatabilir misin?” diye çıktım. “Bebekleri uyandıracaksın.” Moffy’nin araba koltuğunun yanına oturdum.

Ryke burun kemerini sıktı. Onu anlıyordum, Daisy bu çocuklarla en son karşılaştığında onu fena korkutmuşlardı.

Lily’nin koşması mümkün değildi. Çocuğumuzu yeni doğurmuştu, bu yüzden acı çekiyor olmasından veya gerçekten tedirgin olmasından endişeliydim.

Bu gece eve saldırdıkları için onları suçlamıyordum. İntikam için bir şey yapmamaya kendimi birden fazla kez ikna etmek zorunda kalmıştım. Açıkçası Ryke, Connor ya da benden önce davranmaları şaşırtıcıydı.

Evi fark etmemiz bir dakika sürdü. Neredeyse her ağaç dalından tuvalet kâğıtları sarkıyordu, posta kutusuyla çalılar bile katmanların altına gizlenmişti. Endişeli olmasaydım, sanırım onlarla gurur duyabilirdim.

“Siktir.” Ryke’in sesi beni dondurdu. Koltuk başlığının arkasını görebilmek için boynumu zorlamam gerekti. Kızlar artık saklanmıyordu.

Ortakı çimenlikte, projektörlerin aydınlattığı alanda duruyor-

lardı. Rose, Daisy ve Lily'nin üzerlerinde pijamaları vardı. Ellerindeki tüylü saç bantlarını kayak maskesi gibi bir şeymişçesine sıkıca tutuyorlardı. Beyaz sabahlık giymiş orta yaşlı bir kadın parmağını patlatmak üzere olan bir volkandan farksız görünen Rose'un asabi yüzüne doğrultmuştu.

Henüz polisi aramamış olmalarını umdum.

Connor arabayı park ettiğinde Ryke'la birlikte hızla dışarı fırladı. Kavgayı net bir şekilde görüp duyabilmek için kapıyı iyice açtım ama bebeklerle birlikte geride kaldım.

"Sen bir *yetişkinsin*," dedi anne soğuk bir şekilde. "Öyle davran."

"Sadece tuvalet kâğıdı. Bahçenizi ateşe vermedik," diye karşı çıktı Rose. "Ayrıca bunu yapmadığım için çok şanslısınız çünkü *çok* yaklaşmıştım." Parmaklarını hafifçe birbirine yaklaştırarak gösterdi.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye küçümseyerek güldü kadın. Kocasını telefonunu kulağına dayamış, verandanın merdivenlerinden iniyordu. *Aman Tanrım*.

"Geçmiş zaman kullandım," diye tersledi Rose. "Yani *hayır*, sizi tehdit etmiyordum."

"Gerçekten çok üzgünüz," diye araya girdi Daisy.

"Hayır, değiliz," diye karşılık verdi Rose. "Çocuğunuzun bize ne yaptığından haberiniz var mı?"

Anne bu hikâyeye karşı ilgisiz görünüyordu. Bu beni fena halde sinirlendirdi, ellerimin titrediğini fark ettim. *Lanet olsun*. İçmek istemiyordum. Derinlerde bir yerde içmek istesem bile yapmayacaktım.

Ryke ve Connor çimlerden eve doğru kısa bir yürüyüş gerçekleştirmişti. Normalde onlara katılırdım ama bebekleri bırakamıyordum, üstelik Lily iyi görünüyordu. Farlara yakalanmış bir geyik gibi kocaman gözlerle kız kardeşlerinin yanında hafifçe sallanıyordu. Bu tartışmadan kaçmak istediğini görebiliyordum.

Ellerimi ağzımın etrafına götürdüm. "Lily!" Fısıldayarak bağırma-ya çalışıyordum.

Arkasını dönüp beni gördüğünde rahatladı.

"*İkinizin de yeni bebeği oldu*," diye hırladı kadın birden. *Hayır*. Lily donup kalırken Rose'un gözleri ölümcül bir şekilde parlamaya

başladı. Elbette bu insanlar çocuklarımızı biliyordu. Fotoğrafları her yerdeydi.

“Sakın buna cüret etme,” diye başladı Rose.

“Burada olmamalısın, mülkümüze zarar vermemelisin,” diye devam etti kadın. “Bu sorumsuzluk. Eğer yeni doğmuş bebeklerinizi biraz olsun önemsiyor olsaydınız, evde onlarla birlikte olurdunuz.”

Rose bir adım öne çıktığında bakışları alev almıştı. “Sen kimsin ki, bize bunu söylüyorsun...”

Connor kollarını Rose’un beline dolayarak onu kadından uzak, daha güvenli bir mesafeye çekti.

“Richard!” diye çığlık attı Rose gözleri yaşarırken.

“Sorun yok, Rose,” dedi Connor yatıştırıcı bir ses tonuyla.

Elimi ikinci kez uzatıp dudaklarımı yaladım. “Lily Calloway!” diye seslendim.

Sanki onu korkutmuşum gibi hızlıca bana döndü. Bu sefer yavaşça bana doğru yürüyerek kavgadan uzaklaştı.

“Bu kabul edilemez,” diye çıkıştı Rose. “Oğlu bizi taciz ediyor ama o tuvalet kâğıtları hakkında bir ihbarda bulunmak istiyor.” Buğulanmış, hararetle gözlerini kadının üstüne dikti. “*Tuvalet. Kâğıtları.*”

Kocasını araya girdi. “Eğer polise söylemek istediğin buysa...” Telefonu hâlâ kulağında tutuyor, kendisinden en az on beş santim daha uzun olan Connor’ı görmezden geliyordu.

Bir şeyler söyleyip bağırarak istiyordum. Müdahale etme isteğiyle boğazım sızlıyordu ama geçmiş deneyimlerimden, konuşsam her şeyi daha da kötüleştireceğimi biliyordum. Kaldırıma yapışıp kalmıştım. Burada durmamı sağlayan şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordum. Gözlerim Maximoff’un uyuduğu, nefes alırken dudaklarını araladığı karanlık arka koltuğa kaydı.

“Teşekkürler, ufaklık,” diye fısıldadım. *Bu gece beni kendimden kurtarıyorsun.*

“Bir daha olmayacak.” Connor sahte hasar kontrol sesini kullanıyordu. “Sizi uyandırdığımız için özür dileriz. Suç duyurusunda bulunmazsanız minnettar oluruz.”

Rose öfkeden kuduruyordu ama olması gereken buydu. Bu yüzden

hapse girmeyeceklerdi. Bu çok aptalcaydı. Ryke kadının birkaç metre ilerisinde Daisy'ye bir şeyler fısıldadı. Daisy aniden onun kollarından kurtulup karşısındaki çifte döndü. "Yarın bu dağınıklığı temizlerim. Ablalarımı bu işin dışında tutun."

"Bu çok saçma," dedi Rose ısrarla. "Bunu onlar temizlemeli..."

Connor eliyle Rose'un ağzını kapatıp kulağına fısıldamaya başladı.

"Buradalar mı? İyiler mi? Lo..." Lily arabanın içine bakmak için neredeyse üzerime atlayacaktı. Onu kalçalarından sıkıca kavradım.

"İyiler, Lil." Yüzünü iki elimin arasında tuttum. Büyük yeşil gözleri benimkilerle buluştu.

Sesi korkuyla yükselmişti. "Bunca zamandır onun için endişeleniyordum. Unutmadım..."

"Beni ikna etmek zorunda değilsin, aşkım," diye fısıldadım. "Sen iyi bir annesin." İhmalkâr falan değildi. "O kadının canı cehenneme. Seni, beni ya da kız kardeşlerini tanımıyor."

Lily derin bir nefes verdi.

"Tamam mı?" diye sordum ona.

Başıyla onaylayarak kol kaslarımın arasından arka koltuğa baktı. "Oğlumuz çok tatlı," dedi bir an sonra.

Gözlerimi devirdim ama omuzlarım rahatlayarak düştü. Kollarımı kaşımadığı, tırnaklarını yemediği ya da ayak bileklerini çaprazlamadığı için çok mutluydum. Buna rağmen şu anda bir içki isterdim.

Harika.

"O da ne?" diye mırıldandı Lily.

Bakışlarını ikinci kattaki aydınlık pencereye kadar takip ettim. İki genç panjurun arasından dışarı bakıyordu. Bizi görmüş olmalıydılar çünkü biri pantolonunu indirip çıplak kıcını cama yapıştırmıştı.

Dişlerimi sıktım. *Klasik.*

"Todd Border'ın evinin kenarına işediğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Lily hatıraya karşı başını eğerek. Söyledikleri kaslarımdaki gerginliği garip bir şekilde hafifletmişti.

Kolumu ona doladım. "Hıyarın tekiydi. Hem o gece çok fazla rom içmiştim. Bir yere işemem gerekiyordu." On beş yaşındaydık.

Tuhaf bir şeydi. Kötü anıları tekrar hatırlamak üzerimde bir yıl önceki etkiyi yaratmamıştı. Parçalanmadan onlara dokunabiliyordum.

Lily'nin ruhsal durumunu incelediğimde aynı şeyin onun için de söylenebileceğini fark ettim. Connor aileyi sakinleştirmeye çalışırken sevdiğim kadını daha sıkı sardım. Yanağını göğsüme yasladığında, "Hey, küçük suçlu," diye mırıldandım.

"Kaçış arabam buraya kadarmış, ha?"

"Bunun için üzgünüm." Marvel pijamasının kırmızı kolunu çekıştirdim. "Siyah giymeliydin, biliyorsun."

Gülümsedi. "Tüm favori süper kahramanlarımin bu gece beni koruması gerekiyordu ama sanırım en iyisini unuttum."

"Eğer Yeşil Fener gibi bir DC karakterini söylersen, artık sevgili olmayız," diye dalga geçtim.

Çenesini yukarı kaldırıp bana baktı. "Seni unuttum."

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Bu... bana söylediğin en romantik şeydi. Söylediğini geri al."

Bana hayretle baktı. "Geri falan almayacağım." Beni daha sıkı sardı. Ona bu kadar yakın olmayı seviyordum.

Şakağından öptüğüm sırada adamın sesi yükseldi. "Tamam, tamam. Biri burayı temizlerse suç duyurusunda bulunmayacağız." Eve geri dönmeye başladı ama karısı oyalanıyordu.

"Hepiniz tam olarak söyledikleri gibisiniz." Ryke ile Daisy'yi işaret etti. "Mankafa ve Gözü kara." Suçlayıcı bir parmakla Lily ve beni işaret etti. "Alkolik ve seks bağımlısı." Lily bedenime karşı kaskatı kesildi. Kadın, Connor'a bakarak devam etti. "Ukala." Sanırım Rose'a döndüğünde hiçbir şey söylemeyecekti. *Philly'nin Prensesleri*'ndeki etiketleri kullanıyordu, o dönemde yapımcılar Rose'u *bakire* olarak adlandırmıştı. Bu durum artık geçerli değildi.

Geçerli olmadığını tüm dünya biliyordu.

"Sana gelirsek..." Kadın kısa bir süre duraksadı. "Porno yıldızı."

Lily'nin dudakları aralanırken benimkiler gerildi. Bu benim bile hiçbir koşulda Rose'a asla söylemeyeceğim bir şeydi.

Rose'a bu kadarı yetmişti. Bu defa ileri doğru atıldı, Connor ise onu havaya kaldırarak kolayca hapsetti. "Gidiyoruz," dedi yüksek sesle ve kavgayı yeniden alevlenmeden bastırdı.

"Siktir git," diye ekledi Rose. Neredeyse kadına tükürmek üzereydi. Connor, Rose'a etkili bir bakış atarken gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

Daisy hızlıca kadına doğru yürümeye başladı.

"Şimdi kahramanlık yapmanın sırası değil, Calloway," dedi Ryke hızla Daisy'yi belinden yakalayarak.

Lily'ye baktım. "Kollarımdan ayrılmayacaksın, Lil."

"Gördün mü, sana Wolverine ve Örümcek-Adam'dan..." Pijamalarının üzerindeki tüm karakterleri inceledi "Hatta Kaptan Amerika'dan daha iyi olduğunu söylemiştim."

Ona bakarak başımı iki yana salladım ama dudaklarımın kenarları çoktan yukarı doğru kıvrılmıştı.

Ryke, Daisy'yi sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi omzunun *üstüne* kaldırdı. Vücudunun üst kısmı inanılmaz güçlüydü. Bacakları ağabeyimin göğsüne doğru sarmaya başladığında Daisy onunla mücadele etmeyi bıraktı. Sanki yüksekte daha iyi nefes alabiliyormuş gibi nefes alıyordu. İşte böyle zamanlarda ağabeyimin Daisy'yi ne kadar iyi tanıdığını görebiliyordum.

Bana bakıp nasıl olduğumu değerlendiriyormuş gibi hızlıca vücudumu taradı.

Lily sayesinde artık titremiyordum.

Başıyla sokağın aşağısını işaret ettiğinde Daisy'yi tam olarak bu şekilde omuzlarında taşıyarak eve döneceğini anladım.

Ona başımı salladığımda evimize doğru ilerlemeye başladı.

"Yürü, sevgilim," dedi Connor. Rose'u taş malikâneye değil, arabaya yürüyecek şekilde çevirerek yere indirdi.

Kadın, çimenlikteki "güvenli" alanından Rose'u kışkırtmaya devam etti. "Eminim onu *zorla* arabaya götürmeni tercih ederdi." Kocasını içeri gelmesi için sesleniyordu.

Connor hızla Fransızca bir şeyler söyledikten sonra Rose'u kollarında taşımaya devam etti.

“İndir beni, Richard,” diye çıkıştı Rose.

“Bana pi sayısının ilk yirmi basamağını söyleyebilirsen seni yere indiririm,” dedi Connor sıradan bir şekilde. *Escalade*’den sadece on adım uzaktaydık.

“3.14-senden-nefret-ediyorum.” Resmen çığlık atıyordu. Onu henüz ısırmamış olmasına şaşırılmışım.

“Yanlış.”

“Neden sadece öfkeli olamıyorsun? Bana bir p...”

Duygularının her bir kelimeyi derinleştirmesine izin vererek, “*İnanılmaz* öfkeliyim,” dedi Connor. “Sadece bunu göremiyorsun. Bu insanların önünde sinirimi göstermiyorsam, bu sadece hapse girmen için.”

“Bana akıllıca geldi,” diyerek konuşmaya dahil oldum.

Rose bir hırıltı çıkardı. “Ona iltifat etme.”

“Eh, sana kesinlikle iltifat edecek değilim,” diye karşılık verdim. Connor yolcu kapısına ulaştığında onu indirdi.

Rose arabadaki bebekleri fark ettiği anda Connor’ın koluna vurdu. “Kızımızı mı uyandırdın? Delirdin mi sen?”

“Seni temin ederim, benim akıl sağlığım bu gece seninkinden daha sağlam.” Ardından tekrar Fransızca konuşmaya başlayarak bizi konuşmalarının dışında tuttu. Her neyse, artık buna alışmışım.

Evin ön kapısı çarparak kapandı ve kızların bu gece paçayı kurtardığı gerçeğini pekiştirdi. Ancak Lily’yle birlikte o lanet pencereye tekrar baktığımızda gençlerin orada durmaya devam edip kıs kıs güldüğünü gördük.

Onlara ortaparmak çektim.

Lily bunu fark ederek hareketi kopyaladı. İki elini birden kullanmıştı. Marvel tulumu giyip bileğine tüylü bir saç bandı taktığı için bu hareketi pek tehditkâr değildi ama çok sevimliydi.

Tekrar on yedi yaşındaymışız gibi hissediyordum.

On yedi yaşımız en iyisiydi. Lily Calloway’e her baktığımda dizlerimin üzerine çökmek istediğim zamanlardı.

Ancak havadaki soğuğu, bu geceden sonra olabileceklerin ürkütücü varlığını görmezden gelemiyordum. Bu her ne ise, sadece hepimizin bununla başa çıkabileceğini umut ettim.

Bölüm 39

LOREN HALE

Lily'nin cinsel ilişkiye girmeme süresi başlayalı neredeyse üç hafta olmuştu ve etkilerini iyice hissetmeye başlamıştım. Yıkanmaktan başka hiçbir beklentim olmadan duşa girdikten sonra bilinçsiz bir şekilde Lily'nin dün geceki görüntüsünü zihnimde canlandırmaya başladım. Anlık dürtüyle bana sürtünmüş, pelvisini benimkine yaslamıştı. Ardından hemen uzaklaşarak dürtülerini kendi kontrol altına almıştı.

Yine de kıcını sikime doğru nasıl kaydırıldığını hatırlıyordum. Üstelik benim tek istediğim de aletimi onun içine kaydırabilmektir.

Tanrım. Suyun altında çıplak dururken aletim zonklıyor, okşanmak için çığlıklar atıyordu. Henüz mastürbasyon yapmamıştım. Lil'e izin verilmediği için (hiçbir zaman izin verilmeyecekti) bunu yapmanın adil olmadığını düşündüm. Ancak günde birkaç kez sevişmekten hiçbir şey yapmamaya geçmenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim.

Kendimi onunla yer değiştirmiş gibi hissediyordum.

Kürek kemiklerimi fayans kaplı duş duvarına yaslayıp gözlerimi kapattım. Beynim bana karşı savaş açmıştı. Tek gördüğüm bacaklarını aralamış bir şekilde bana yalvaran, acele etmezsem kendine dokunacakmış gibi çarşafı sıkı tutan çıplak Lily'yd.

Sert sikime baktığı anda kadınlığı ıslanmaya başlıyordu. Çığlık atıyor ve yalvarıyordu.

Başımı arkaya yasladım, saçlarım sırlıslıydı. Uzun saç tutamlarım alnıma yapıştı.

Kendime işkence ediyordum. Lily mastürbasyon yapmamı isterdi. Aksi halde kendini suçlu hissedirdi ama bunu yaparsam ben de kendimi bir pislik gibi hissedecektim. O kendine dokunamazken bunu yapabiliyor olmaktan nefret ediyordum. Düşündükçe kirpiklerimden boncuk boncuk sular damlıyordu.

Siktir et. Şu anda çocuk odasındaydı, haberi bile olmayacaktı.

Aletimi kavradığım anda dokunuşum beni tüm çelişkilerimden uzaklaştırdı. Dudaklarım aralanırken tavana baktım. Aletimi okşadıkça dokunduğum her bir sinir içimdeki şehveti arttırıyordu. Daha sert, kararlı hareketlerle okşamaya devam ettim.

Lily'yi gözümde canlandırdım.

Yüzünde her zaman içinde daha derin hareket etmemi sağlayan o "hemen boşalmam lazım" ifadesi vardı. Bacaklarının arasına sertçe girdiğimde parmakları düşecekmişcesine sırtıma saplandı.

"Lo!" diye haykırdı.

Beni en çok tahrik eden şey pozisyonlarımız değil, onun tepkileriydi. Altımda kıvrılırken narin ve açgözlüydü. Düzgün düşünemeyecek hale gelene kadar derin bir şekilde doldurulmak istediği yüz ifadesinden anlaşılıyordu.

Düşün altında okşamalarım hızlanırken hafifçe hırladım. Tanrım, onu becermek istiyordum. Sadece bana bakarak bile ne kadar ıslandığını hissetmek, aletimin etrafında kenetlenene kadar derinlerine girmek istiyordum. Bu benim son noktam oldu.

"Tanrım," diye inledim. Tam o anda şiddetle, o kadar sert bir şekilde boşaldım ki nefesim tekledi. Elim hareketini sürdürerek orgazmımı olabildiğince uzatmaya çalışıyordu. Başımı tekrar duvara yaslayarak bir süre kendime gelmeye çalıştım.

Kendimi temizledikten sonra suyu kapatıp camda asılı duran havluma yöneldim. Aralık banyo kapısındaki gölgeyi fark ettiğimde donup kaldım.

O kapıyı kapatmıştım...

Lily.

Lütfen, hayır.

Midem anında gerildi.

Olabilecek en kötü şey, Lily Calloway'in seks yapması yasakken onu tahrik etmektir.

Bölüm 40

LILY CALLOWAY

Beni görmemişti. Beni görmemişti.

Röntgencinin tekiydim. Erkek arkadaşını duşta mastürbasyon yaparken gözetleyen bir eziktim. Alnımdan ayak parmaklarıma kadar kıpkırmızı kesilirken yatak odamıza doğru kaçtım. Duştan, banyodan ve ondan uzağa...

Bacaklarımın arasındaki nokta onun sertliği için sızlamaya devam ediyordu.

Az önce gördüğüm o sertlik için sızlıyordu. Onu tam şu anda içimde istiyordum.

Bakmak bile istememiştim. Maximoff'u bir süreliğine kestirmesi için beşiğine yatırdıktan sonra aklımdan pandalar ya da süper güçlerle ilgili olduğunu sandığım komik bir düşünce geçmişti. Ne olduğunu hatırlayamadığım o düşünceyi Lo'yla paylaşmak istemiştim. Banyo kapısını araladığımda ise çok ateşli bir şeye tanık olmuşum. Hatta gereğinden fazla ateşliydi. Vücudumu hem iyi hem de kötü yönde fazlasıyla kızıştıran türden bir ateşti.

Aslında ilk dakikadan sonra bakmayı bırakabilirdim ama...

Lo'yu mastürbasyon yaparken görmemin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Kahretsin, *bu kadar* seksi bir şeyi azıcık olsun görmeyeli çok uzun zaman olmuştu...

Aman Tanrım. O bir porno muydu? Az önce Loren Hale'in canlı pornosunu mu izlemiştim?

Olamaz.

Bir fırsat bulup dolabımıza daldığım sırada, “Lily,” diye seslendi Lo. Ana yatak odasındaki dolap kadar büyük değildi ama gömme dolaptı. Önemli bir şey arıyormuşum gibi davrandım. Her neyse, zaten bunu yapmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Rose kelepçe kullandığımızı inanmadığını söyleyince ona kanıt olarak kelepçeyi bulacağımı söylemiştim. Ayrıca hangi adamın daha iyisini aldığını karşılaştırmak istemiştik. Lo’nun doğru tercihi yapan kişi olduğunu düşünüyordum. O da Connor olduğunu düşünüyordu.

Henüz kanıtlanan bir şey yoktu.

“Lily?” Lo dolabı açtı.

“Hah?” Kalbim resmen göğsümde patlıyordu. *Sana bakamıyorum.* Dolaba sıralar halinde dizilmiş siyah, kırmızı ve gri renkli baskılı tişörtlerine odaklandım. Benim için endişeleniyordu çünkü bir şeylerle başa çıkma mekanizmam her zaman seks olmuştu. Üstelik bebek sahibi olmak stres vericiydi. Moffy iyi bir bebek olsa bile her şey bazen çok fazla gelebiliyordu. Ağrıların hafiflemesinin ardından geceleri ortaya çıkan istekler ve uykusuzluk birbirine karıştığında zorlanabiliyordum.

Seks olmadığında, internette değersiz dedikodu sitelerine göz atan ve tam olarak kaşıyamadığım bir yer gibi dokunulmayı arzulayan paranoyak bir insana dönüşüyordum. Her şey karmakarışık.

Ben karmakarışık bir haldeydim.

Ancak elimden geleni yapıyordum. Ne seks ne herhangi bir giriş-çıkış ne de özsevgi vardı.

Yıllardır seksten en uzun süre yoksun kaldığım zaman buydu.

İç çamaşırmındaki nemin bu durumuma hiç yardımı olmuyordu. Yine de gerçekten porno olmadığı sürece... gördüklerimi geri almayacaktım. Porno olsaydı kendimi suçlu hissederdim. Dirseklerim yanmıyordu.

“Lütfen bana aptalı oynama,” dedi Lo. “Lily.” Kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Kehribar rengi gözleri benimkileri inceliyor, aklımın nerede olduğunu okumaya çalışıyordu.

Beline bir havlu sarmıştı. Gözlerim ıslak, parlayan göğsünde gezindi. Karın kaslarındaki çıkıntılar, kol kaslarının duruşu... vücudu-

nun tamamen çıplak olduğunu hayal ediyordum. Eli ereksiyonuna sürtünüyor, okşayarak kendini tatmin ediyordu. O kadar ateşliydi ki, düşünürken beynimin kızaracağını düşündüm.

“*Lil*,” dedi sertçe. Çenemi hafifçe çimdikleyerek yukarı kaldırdığında tekrar gözlerine baktım.

“*Lo*,” diye cevap verdim aynı ses tonuyla.

Dudaklarını yaladı. O pembe dudakları... *Öp beni*. “Mastürbasyon yaptığımı gördün mü?” diye sordu.

“Evet.” İnkâr etmedim. İnkâr edemeyeceğimi biliyordum.

Mırıldanarak küfretti ve bir eliyle ensesini ovdu. Nemli saçlarının yanları daha kısıydı, uzun tutamları alnından geriye doğru itilmişti. Son derece hayranlık uyandırıcıydı. Hapı yutmuştum. “*Lily*, odaklan,” dedi geniş eliyle çenemi tutmaya devam ederken. “Bu görüntüyü zihninden silebilir misin? Lütfen?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hayır, yapamazdım. *Asla*.

Elini indirip bana biraz daha yaklaştığında nefesim kesildi. *Aman Tanrım*. Yavaşça kot şortumun düğmesini açarken büyülenmiş gibi hareketlerini izledim. Düğmeleri çözdükten sonra fermuarı indirerek elini şortumun içine doğru soktu.

Kolunu tuttum. *Evet, lütfen*.

Külotumu avuçlayarak ne kadar sıırsıklam halde olduğumu hissetti. Başımı onun sert göğsüne yaslayıp inledim. *Lütfen, daha fazla*.

Bu bir işkenceydi, katıksız işkenceydi. “Daha sert,” diye fısıldadım. Bu benim hatamdı. Fark ettiğim anda ayrılamayıp röntgencilik yapan bendim.

Hiç hareket etmeden sabit durdu. “Ne kadar süre kalıp izledin?” diye sordu kolayca zihnimi okuyarak.

“Bilmiyorum.”

“*Lily*.”

“Üç dakika civarı.”

“Zaten toplamda üç dakika falan sürdü.”

“Ah, o zaman belki daha kısadır.” Yalandı.

“Eminim öyledir.”

Elini geri çekmek için bir hamle yaptığında bileğine yapışarak onu

hareketsiz kalmaya zorladım. Bu konuda bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, “Porno sayılmaz, değil mi? Canlı porno gibi bir şey değildi?” diye sordum ağlamaklı bir sesle.

Başımı kaldırıp baktığımda kehribar rengi gözlerinde parlayan endişeyi gördüm. Bunun sebebi kolunu rehin almış olmam mıydı, yoksa itirafım mıydı emin değildim.

“Porno değildi, aşkım. Ben senin nişanlınım.”

Omuzlarım rahatlayarak çöktü.

“Elimi geri alabilir miyim?” diye sordu.

Ah, tabii... Tutuşumu gevşettiğimde elini onu arzulayan noktadan uzaklaştırdı. Onun dokunuşunu kendi dokunuşumla değiştirme isteğime direnirken tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Etrafım tişörtler, askılar ve çeşitli eşyaların olduğu kutularla çevriliydi. Sadece onlardan birine... geri dönmeliydim.

“Ben çirkinim,” dedi Lo aniden.

“Ne?” Kaşlarımı çatarak sanki bu söylediği evrendeki en imkânsız şeymiş gibi ona baktım.

Ellerini omuzlarıma koyduğunda bedenlerimiz arasında büyük bir boşluk vardı. “Sadece ne kadar çirkin olduğumu düşün, belki o zaman tahrik olmazsın.”

Bu zor bir ihtimaldi. “Sen çirkinsin,” dedim kelimelerine inanmaya çalışarak. “Hem de çok çirkin.”

“İğrencim ve *kokuyorum*. Tanrım, o kadar kötü kokuyorum ki, benim etrafımda asla nefes almak istemezsin.” Yalandan yüzünü buruştururken elini yüzüne götürdü.

Dudaklarımı ısırarak bir gülümsemeyi bastırdım. Aslında gayet güzel kokuyordu. Sabunla narenciye karışımı gibiydi. “Kötü korkuyorsun,” diye tekrar ettim.

“Benden inanılmaz derecede iğreniyorsun.”

“Senden iğreniyorum.” Başımı sallayarak söylediğine ayak uyduruyordum. Evet, eminim iğreniyordum.

“Bana bakmaya bile dayanamıyorsun.” Ne? “Bana dokunmak bile sana *acı* veriyor.” Hayır. Artık bu oyunu sevmiyordum. Yüzümdeki acıyı görmüş olmalıydı çünkü yüz ifadesi paramparça oldu. “Lil...”

Başımı iki yana sallarken gözlerim yaşarmaya başladı. “Seni sevi-

yorum, Lo. Senden tahrik olduğum için kendimi kötü hissetmek istemiyorum. Sırf bu yüzden beni kendinden nefret etmeye zorlamayı istemiyorum.” Bu olmaması gereken başka bir kavga gibi hissettiriyordu. Üçüncü haftamızdaydık, sonrasında yeniden tavşanlar gibi sevişebilirdik.

Gözlerimi ovuşturarak derin bir nefes aldım. “Bunu unutamam git-sin, tamam mı? İyi olacağım.”

Yanından geçip dolaptan çıkmaya çalıştım ama önüme geçerek bana engel oldu. Bu bir işe yaramamıştı. “Lütfen konuşmayı *iyi olacağım* gibi bir sözle bitirme,” dedi hayal kırıklığıyla. “*Sadece iyi olmanı istemiyorum. Bunu biliyorsun.*”

Boğazım düğümlendi. Artık ne hissettiğimi bilmiyordum.

“Buraya gel.” Eliyle yanına gelmemi işaret edince bana uzanan kollarına doğru yürüyerek çıplak göğsüne ve sıcak kucağına gömüldüm. Kokusunu içime çektiğimde hafifçe geri çekildi, dudakları aniden benimkilerle buluştu. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Son zamanlarda beni elleyip öpmek konusunda cimri davranıyordu.

Bu sefer kendini tutmadı.

Dili benimkine dolandı, eli sert bir şekilde başımın arkasını kavradı. Bu baskıyı özlemiştim. Onun ağırlığı altında eriyor, başka bir insan tarafından sarhoş ediliyordum. Ten teneydik. Zevk dolu bir ses boğazımı tırmaladığında öpücüğüne daha yoğun bir şekilde, muhtemelen gereğinden fazla bir yoğunlukla karşılık verdim.

Kollarım ona sıkıca yapıştı, bedenim onunkine doğru ilerledi. *Lütfen...*

Neredeyse anında geri çekildi. *Hayır.* “Rahatla, aşkım. Nefes al.” Saçlarımı nazikçe okşarken yüzümü göğsüne sakladım. Onunkine yaslanmış vücudum titriyordu.

“Bir şeyler yapacak mıyız?” diye merak ettim umutla. Kalbim hızla çarpıyor, kadınlığım kasılıyordu. Tamamen hazırdım.

“Sana biraz dokunacağım,” diye kabul etti. “Ama aletim dışarı çıkmayacak.”

Olumlu şeylere odaklandım. *Bana dokunacak.* Kalbim heyecanla göğsüme çarpıyordu. Bir dakika... “Klitorisime dokunacaksın, değil

mi? Göğüslerime ya da başka bir yerime değil?” Hissettiğim utançla birlikte tekrar kızarsam bile durumu netleştirmem gerekiyordu. Hayal kırıklığına uğramamayı tercih ederdim.

Dudakları kıvrıldı. “Klitorisine dokunacağım, evet.” Kelimeler onun sesiyle söylendiğinde beni yepyeni bir şekilde aydınlattı. Bacaklarım bükülmek istiyordu. Sonunda dizlerimin bağı çözüldüğünde beni belimden tutup halının üzerine yavaşça yatırmaya başladı. Başımı bir yığın temiz çorabın üzerine yerleştirmişti.

“Bekle...” Eli karnıma doğru ilerlerken onu tekrar durdurdum. “Yapamayız,” dedim irkilerek. “Kız kardeşlerim benim için anlaşma yaptı, bunu bozamam.” Diğer yandan hiç boşalamamak beni daha çok endişelendiriyordu. Lo bunun hem zihnimi hem de bedenimi ne kadar rahatsız edeceğini biliyordu. Acı verici olacaktı. Saatlerce, hiçbir şey olmadan ve...

“Şşşt, aşkım. Ağlama,” dedi gözlerimin altını silerek. “Bu seks değil. Eğer seni bu kadar endişelendiriyorsa, kız kardeşlerine seks yapmaya başlayabileceklerini ya da içeri girme olmadığı sürece sorun olmayacağını söyle.”

Tamam. Tamam, o haklıydı.

Ellerini iki yanıma koyarak küçük bedenimin tam üzerine yerleşti. “Şimdi hazır mısın?” Ses tonu tamamen oyuncuydu.

Sertçe başımla onayladım, bakışlarım havlusuna kaymıştı.

“O üzerimde kalacak, Lil,” diye hatırlattı.

“Biliyorum, biliyorum,” dedim hızlıca kelimeleri yuvarlayarak.

Şortumun düğmeleri çoktan açılmış, fermuarı çoktan inmişti. *İhtiyacım* olmasına rağmen vücut ağırlığını benden uzak tuttu. Bunu istiyordum, çok açgözlüydüm. Üstelik o da beni tahrik etmeyi seviyordu.

Eli tekrar şortumun içinde kayboldu. İzlemek için başımı eğmek üzereyken beni derinden yavaşça öperek diğer yavaş hareketlerine olan odağımı kaybetmemi sağladı.

Parmaklarının ıslak iç çamaşırlarıma değdiğini hissettiğim anda öpücüğü yarıda kestim ve inleyerek doğruldum. Bacaklarım titriyordu. “Lütfen...”

“Benim için sırlıslam olmuşsun,” diye fısıldarken dudakları ku-lağıma dokunuyordu.

Aceleyle başımı salladım. *Evet. Evet.* “Sana ihtiyacım var,” diye inledim. Sırtımı kamburlaştırarak pelvisimin onunkiyle buluşmasını umdum. Daha sert bir şeye, daha derine girmesine ihtiyacım vardı. Vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirdi.

“Şşt, Lil,” diye mırıldandı.

Benden uzaklaşıp bir kenara oturacağından korktuğum için vücu-duna sıkıca sarılarak kendimi ona kenetledim.

Kolunu yere dayayıp aramızdaki mesafeyi azalttı ve saçlarımı ge-riye doğru taradı. Dudakları benimkilerden bir nefes uzaktaydı. *Öp beni.* Gerçekten öptü. Ah, hem de çok derinden öptü. Dudaklarındaki içtenlik içimi ısıtıyordu, sanki bu dünyada bir gün daha yaşayabilmem için öpücüğüyle bana oksijen veriyordu. *Teşekkürler, Loren Hale.*

Aşk ve şehvetle yanıp tutuşuyordum.

Vücudunu öne doğru iterek bana *sürtündü. Siktir.* “Lo, Lo.” diye inledim. Parmakları kumaşın dışını ovmaya başladı. *Aman Tanrım.*

Parmaklarına ihtiyacım vardı. Pamuklu bir kumaşa değil, tenime dokunmasına ihtiyacım vardı. Çaresiz, tamamen azgın bir halde daha çok inledim.

“Tuttum seni,” diye mırıldanırken boynumu öperek hassas tenimi emdi. Uyluklarımın arasındaki parmağı kumaşı kenara çekti ve kü-çük, zonklayan tomurcuğu buldu. Hassas noktama dokunduğu anda sarsılıp kıvrandım. Vücudunu bana daha sert bastırdı, hareketsiz kal-mamı sağladıktan sonra o bölgeye daha fazla baskı uygulandı.

Tanrım. Evet.

Derin, keskin bir sesle fısıldadı. “Senin içindeyim.” Parmakları hızlandı. “İçine giriyorum.” *Evet.* “Seni dolduruyorum.” Hızlanan ha-reketiyle beni gözlerimi kapatacağım kadar yükseklere çıkardı. Başım dönüyordu. *Lütfen.* Bileğini tutup elimi onunkinin üzerine koydum. Parmaklarını o noktaya doğru nasıl hareket ettirdiğini hissedebiliyordum. Onunla kıyasladığımda ne kadar küçük olduğumu hissedebili-yordum.

“Daha derine,” diye yalvardım.

Sadece klitorisimi okşadı. “Şu anda en derinlerindeyim, aşkım. Daha ileri gidecek yerim kalmadı.”

Bedenim zirveye ulaşırken omzuna doğru haykırdım. Sinirlerim elektriklendi, kalp atışlarım yeni seviyelere yükseldikçe defalarca kez kasıldım. Nefes almayı bırakarak bulutlara doğru süzüldüm. Bu andan itibaren hassas tenimdeki her dokunuşu beni kıvrandırıyor, kasılma- ma sebep oluyordu. Klitorisime baskı uygulayan dokunuşu beni uyus- turmuştu. Ardından elini çekti, beni kollarına alarak kucağına oturttu.

Nefeslerim kondisyonuz bir balinanınki gibiydi. Havlusunun altındaki sertliğini hissedebiliyordum. Özlem dolu bakışlarla, “Bir daha?” diye sordum nefes nefese. Ancak cevabı bildiğim için kendi kendime başımı iki yana salladım.

“Bir daha olmayacak, Lil.” Şortumu dikkatle bana yeniden giydirdi. Kalçamdan aşağı düştüğünü bile fark etmemiştim. Düğmesini ilik- leyip fermuarını çekti. *Bir daha olmayacak.* Bununla tatmin olmaya çalıştım. Zaten tatmin olmuşum.

“Kendine...” Kasıklarına baktım. “Tekrar dokunacak mısın?”

“Bunun hakkında düşünme,” dedi Lo. Belki de onun ne yaptığını bilmemem daha iyiydi. Kendi hizmetlerimi sunmak istesem bile Loren Hale’e özgü, o hiçbir-saçmalığı-kabul-etmiyorum bakışlarıyla çenesini sıkımişti. İnsanların çökmesine sebep olan bir bakıştı ama benim yalnızca nefesimi kesiyordu.

Oral seks, dokunma ya da herhangi bir seks türü hakkında düşün- memeye çalıştım. Boğazımı temizledim. “Kelepçelerin nerede olduğunu biliyor musun?”

Gözleri kısıldı.

“Kendim için sormuyorum,” dedim aceleyle. Bunu sormak için kötü bir zamanlama olduğunu o an fark ettim. “Rose’a göstermem la- zım.”

Yüz ifadesi yumuşamadı. “Neden?”

“Uzun hikâye.”

Başını iki yana sallayarak bir nefes verdi. Ayağa kalkarken beni de beraberinde kaldırıp tekrar *Vans* rafının yanına çömeldi. Kutulardan birini açtı. Gümüş kelepçeler oldukça basit görünüyordu ama daha

yumuşak olmalarını sağlayan siyah deriyle kaplıydı. Onları pek sık kullanmıyorduk. Belki birkaç ayda bir ortaya çıkıyordu.

Ellerimin ona dokunuyor olmasını tercih ederdim.

“Tamamdır, teşekkür ederim.” Kelepçeleri almak için uzandım.

“Önce öpücük.”

Sırıtarak aletine baktım.

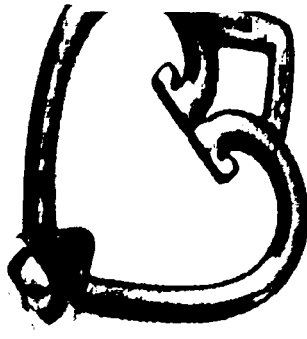
“Orayı öpmeyeceksin, aşkım. Dudaklarımı öp.”

Lanet olsun. Tekrar yukarı baktığımda gülümsediğini gördüm. Bir anlığına, gülümsemesini uzatabilmek için öpüşmeyi erteleyip erteleyemeyeceğimi merak ettim.

Aklımı okuyamıyordu.

Çünkü önce o beni öptü.

Ancak bunu da aynı derecede sevdiğimi fark ettim.

Bölüm 41

LOREN HALE

Lily ve Rose'un doğum günlerini tek bir partide birleştirecekleri günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kendimi bildim bileli Rose bunun asla olmayacağı konusunda ısrar ederdi. "Özel" günlerini dibine kadar kullanan insanlar hepimizin hayatında vardı. Bu insanlar sanki aniden kraliyet ailesinde doğmuş gibi başka insanlardan hizmet bekler, onlar için bir şeyler yapılmasını isterdi.

Rose Calloway bunun bir milyonla çarpılmış haliydi.

5 Ağustos dünyada en az sevdiğim gündü.

Lily'nin dört gün önceki doğum gününde mutlu olup hemen ardından her şeyin cehenneme dönüşmesinin hiç yardımı olmuyordu. Yani bugün 3 Ağustos'tu, Lil'in yirmi dört yaşına basmasının iki gün sonrası ve Rose'un yirmi altı yaşına basmasının iki gün öncesiydi. Bugün sadece kötü bir şöhretle yaşayabilirdi.

"Ee, Rose." Bir kutu *Fizz* alıp süet koltuğa yaslandım. "Yirmi altıncı doğum gününü hayal ettiğinde aklından geçenin tam olarak bu olduğunu tahmin edebiliyorum." Yarım bir gülümseme takındım.

Beş aşamalı yemekten sonra hepimiz pasta ve hediyeler için salona çekilmiştik. Ailesinin Philadelphia'daki malikânesi zambaklar ve güllerle süslenmişti. Sadece aile arasında küçük bir partiydi. Ailelerimizin yemek odasında oturduğunu kemerli kapıdan görebiliyorduk. Şampanya içip bebeklere komiklik yapıyorlardı. Sıradan, normal bir

buluşmaydı. Samantha Calloway her zamanki akşam yemeği partilerinden birini vermiş gibiydi, özel bir şey yoktu.

Salona doğru ilerledim. “Kusursuz, değil mi?”

Rose bana yakıcı bir bakış attı. “Konuşmayı kes, Loren.” Aylar öncesinden bir tür kaçamak tatili planlamıştı ancak sonrasında lojistik olarak bebeğiyle birlikte Philly’de kalmasının daha iyi olacağına karar vermişti. Doğum günü planlamasını annesine bıraktığında bir parçasının kırıldığından emindim.

Lily kanepede yanıma oturduğunda ağırlığı neredeyse fark edilmeyecek kadar azdı. Kocaman açılmış gözleriyle odayı incelerken, “Bu on bir yaşımdan beri geçirdiğim en süslü doğum günü,” diye yorum yaptı.

Rose’un elinde bir şarap kadehi vardı, Connor’ın kolu başının arkasındaki koltuğun üzerinde uzanıyordu. “Çünkü hiç doğum günü partisi istemedin,” dedi Rose. “Annem sana anında bir parti düzenlerdi.”

“Tüm arkadaşlarını da davet ederdi,” diye ekledi Daisy. Elinde bir tabak çikolatalı pastayla yemek odasından çıkıyordu. Sam, Poppy, Lily ve ben kanepeyi doldurmuştuk. Rahat koltukla sandalye de kapılmıştı. Daisy ya yere ya da ağabeyimin kucağına oturacaktı.

Kıçını yerdeki pahalı halıya doğru alçalttığında Ryke eteğinin ucundan tutup onu kucağına çekti. Pürüzsüz bir hareketti. Birlikte krem rengi süet koltuğu paylaştılar, Daisy sırtını ona yasladı.

“İçimizden herhangi biri senin için parti düzenleyebilirdi. Bunun için anneme gerek yoktu,” diye karşı çıktı Poppy. Sam karısının saçını Fransız usulü örüyordu. Dürüst olmak gerekirse, Poppy tam yanımda oturduğundan Sam’in hareketi dikkatimi dağıtıyordu.

Bir yorum yapmamak için dilimi ısırđım ama Sam konuştuğuna göre berbat bir iş çıkarıyor olmalıydım. “Bir kızın olduğunda daha önce hiç düşünmediğin şeyleri nasıl yapacağını öğreneceksin.”

Bir kızım olduğunda mı? Kaşlarım kalktı. Bir gün başka bir çocuk sahibi olacağımı ima ediyordu. Bir gün tüm bunları yeniden yaşayacağımı, başka birini daha tüm ruhumla seveceğimi söylüyordu.

İmkânsız görünüyordu.

“Her neyse, Sammy,” dedim tatsız bir ses tonuyla. Onunla aramda

daha fazla saçmalık başlatmak istemiyordum. O kibar davranıyordu, ben ise götün tekiydim. Konuyu burada kapatmak istiyordum.

Bakışlarım tesadüfen odanın içinde dolaşırken kızlarına takıldı. Şimdi yedi yaşındaydı, kahvaltı masasında balo elbisesi resimleri çizerek kendini eğlendiriyordu. Maria kelimenin tam anlamıyla Rose olmak istiyordu. Dünya için korkuyordum.

Neyse ki, Lily konumuza geri döndü. “Diğer doğum günlerimden şikâyetçi değilim. Hiçbir zaman büyük bir parti istemedim. Tek istediğim...” Gözleri fal taşı gibi açılırken yanakları kızardı. Utancı karşısında gülümsememeye çalışarak ona daha sıkı sarıldım. Domates rengini aldığı anda bile çok sevimliydi.

Ryke bir kolunu Daisy’nin omzuna attı. “Evet, bunun nereye varacağını hepimiz biliyoruz.” Lily’ye doğru başını salladı. “Ayrıca ne olursa olsun, Calloway. Doğum günü seksi en iyisidir.”

Lily inledi. “Hatırlatma bana.” Yüzünü boncuklu bordo renkli bir yastığa gömdü. Hâlâ hamilelik sonrası yoksunluk dönemindeydi. Tam olarak üç haftası daha vardı.

“Şu yoksunluk anlaşıması hakkında konuşabilir miyiz, lütfen?” diye sordu Sam karısının saçlarını bağlarken. Poppy ona şampanyasını uzatıp göğsüne yaslandı.

“Evet, lütfen,” diye onayladı Connor. O da tıpkı Rose gibi kırmızı şarabını yudumluyordu. Bugün alkolün her zamankinden daha çok farkındaydım, gözlerimi sürekli ağabeyime çevirerek onun da ayık olduğunu kendime hatırlatıyordum. Lil içki içmiyordu ama nedeni farklıydı.

Babam her zaman viski içmeyi çok erkeksi bir şey olarak gösterirdi. Partilerde içerdi, eğer içmezsem korkağm teki olurdum. Hâlâ beynimi yeniden yapılandırmaya, Connor ve Sam’dan daha az erkekmişim gibi hissetmemeye çalışıyordum. Soda içiyordum, aynı şekilde ağabeyim de soda içiyordu.

“Bekle.” Ryke kafası karışmış bir şekilde Poppy’yi işaret etti. “Bunu sen de mi yapıyorsun?”

Bu gerçeğin farkına varınca güldüm. *Lanet olsun.* Bu durum, Calloway kardeşler için büyük bir olaydı.

Cin toniğe uzanan kolundaki ahşap bilezikler birbirine çarparken, “Altı hafta o kadar uzun bir süre değil,” dedi Poppy.

Sam onaylamayarak tüm şampanyasını kafaya dikti.

“Bu çok ironik,” diye mırıldandım. Lily beni duyup göğsüme vurdu. Sahte bir şekilde irkildiğimde gözleri dudaklarıma kaydı. Tam onu öpmek üzereyken Poppy öne doğru eğilerek Lil’in gözlerine baktı.

“Sen farkına bile varmadan her şey bitmiş olacak, Lily.”

Lily üzerine yöneltilen ilgiyle kaskatı kesilmişti, üstelik şimdi konu seksti. Kulağına doğru fısıldadım. “Rahatla, aşkım.” Nefesini verdiği- ni, göğsünün alçaldığını hissedebiliyordum.

Buz gibi bir ses tonuyla, “İçeri girilmeden sevişilmesine de izin verilmemeli,” diye çıkıştı Rose. Bakışlarını üzerime dikmişti, sanki kanla yazılmış bir sözleşmeyi ihlal etmişim gibi bakıyordu. “Ya hep ya hiç olmalı. Güçlü dur.”

“Sen anlaşmaları tamamen yeni bir psikotik seviyeye taşıyorsun,” diye karşılık verdim. “Kurallar çiğnenmek için vardır, *Magdala**.”

“Sen bir çocuksun,” diye çıkıştı Rose.

“Bu zayıftı.”

“Çocuklar,” diye araya girdi Connor ikimize bakarak. “Buna hızla son vermeniz için konuya geri mi dönelim, yoksa başka bir konuyla mı devam edelim?”

Daisy çatalını havaya kaldırdı. “Ben içeri girilmeden sevişilmesini onaylıyorum.”

“İşte bitti.” Kesinlikle kim benim tarafımdaysa onun yanında yer alıyordum. Bu kişi Lily’nin küçük kız kardeşi, canlı ya cansız hiçbir şeye süründüğünü hayal etmeyi asla istemediğim biri olsa bile fark etmiyordu.

Daisy koluyla bir kesme hareketi yaptı. “Dava kapanmıştır.”

Lily’nin dekorasyon amaçlı yerleştirilmiş o rahatsız, boncuklu yastığa sarılışını izledim. Yastığı ondan çalıp yere attım. Bana vibratörünü çalmışım gibi bakıyordu ancak bu bakışa oldukça aşınaydım. Oyuncaklarını çöpe attığım her seferinde gözlerinde bunu görmüştüm.

* Magdalalı Meryem, Hristiyan toplumunda bir azize olarak tanınır. Hz. İsa’nın takipçilerinden biridir. Aynı zamanda bu seride Rose karakterinin göbek adı olarak geçmektedir. (ç.n.)

Onu kucağıma çektiğim anda yüz ifadesi memnuniyete dönüştü. Tabii ebeveynlerimize bir bakış attığında endişesi arttı. Babam Maximoff'u kucağına almıştı ve onunla en çok ilgilenen kişi oydu. Yanında oturan Greg Calloway de hemen ardından geliyordu.

Sanırım erkek çocukla daha çok bağlantı kurmuşlardı.

Belki de Samantha'nın sadece Jane'le ilgilenmesinin sebebi buydu. Onun Moffy'yi kucağına aldığını hiç görmemiştim ama bunun Lil'in bebeği olduğu için değil, cinsiyeti yüzünden olduğuna inanmak zorundaydım. İhtimallerden biri olsa bile üzerinde düşünülemez kadar korkunçtu.

Connor'la aralarında sessizce Fransızca konuşurken Rose gergin bir şekilde Ryke'a bakıp duruyordu.

"Lanet olasıca sizi dinlemiyorum," diye karşılık verdi Ryke. "Bana bakmayı kes."

Rose sinirli bir nefes vererek Almancayı andıran bir dile geçiş yaptı. Gerçi çok daha yavaş konuşuyordu, aksanı Connor'ınki kadar süslü ya da akıcı değildi.

Lily koluma doğru eğildi. "Ryke, Almanca konuşabiliyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok." Bildiğinden emin olduğum diğer diller İspanyolca, İtalyanca ve Fransızca'ydı. Sürekli başka hangi dili bildiğini sorup duruyordum ama cevap vermiyordu. Söylediği şey hep aynıydı. *Önemli değil. Neden önemli olsun ki?*

Bir nedeni olmadığını ne zaman anlayacağını merak ediyordum. Hiçbir zaman önemli olmayacaktı. Bana sadece aile olduğumuz için direkt söylemeliydi.

Ancak o bu tür bir aidiyet duygusuyla büyümemişti. Calloway kardeşler ise büyümüştü.

Ben de böyle büyümüştüm çünkü Lily'ye sahiptim.

Ryke'm kimsesi yoktu.

Bunu artık anlıyordum.

Lily kolumu dürtükledi. "Annem bana bunları verdi." Bana küçük bir kartvizit yığını uzattı. Onları incelerken meslek kısmına odaklanmıştım. *Bakıcı. Bakıcı. Kreş uzmanı. Dadı. Dadı. Çocuk bakım asistanı.* Midem bulandı.

Samantha'ya bir bakıcı işe almayacağımızı çoktan söylemiştim. "Rose," dedim dudaklarımı yalayarak. "Sana bunlardan verildi mi?" İleri doğru uzanıp kartvizitleri ona verdim.

Onları incelerken omuzları gerildi. "Hayır."

Lily sertçe yutkundu. "İyi bir iş çıkarıyorum, değil mi?" Cümlesinin sonunda sesi çatlamıştı.

Poppy uzanıp elini onun dizine koydu. "Harika bir iş çıkarıyorsun. Başkalarının ne söylediğini kafana takma." Sesi sıcacıktı, buna rağmen Lily'nin yüzünde ortaya çıkan korkuyu görebiliyordum. Öyle görünmediğini düşünerek endişeleniyordu. Rose Calloway'ın yanında sıcak bir insan olduğumuzu düşünmek daha kolaydı ama Poppy'nin yanında herkes keskin görünürdü.

Lily'nin sırtım okşayarak küçük daireler çizdim. "Annemi düşünme bile," dedim. "Sadece birkaç hafta içinde alacağın muhteşem, gecikmiş doğum günü seksini düşün."

Aynı anda hem kızardı hem de daha büyük bir hevesle iç geçirdi. Kollarımı beline daha sıkı sardığımda bana tutundu.

Babam bir şeye yüksek sesle güldüğünde hepimizin dikkati bir anlığına dağıldı. Connor şarabından daha büyük bir yudum aldı. Yakında yeniden doldurması gerekecekti. "Yönetim kurulu bir karar verdi mi?"

Son sıralamalar dışında yeni bir haber almamıştık ama bir etkinliğe daha katılmıştık. Yönetim kurulunun ne düşündüğünü anlayamıyordum. Bazen en az Connor kadar ifadesiz oluyorlardı.

Sodamı yudumladım, canım daha keskin bir şeyler çekiyordu. "Kurulun bir karar vermesine gerek yok," dedim. "Bu benim unvanım. Her an kendi kendinizi sabote edebilirsiniz." Sesimdeki keskinlik kulaklarımı acıtiyordu, bundan nefret ettim. "Ay sonuna kadar bana CEO, Bay Hale diyebilirsiniz. Hatta bir parti verebiliriz." Hızlı bir nefes alarak heyecanlanmış gibi yaptım. "Ryke *taco*'ları getirir, Connor da *Glenfiddich*'i tedarik eder. Değil mi, aşkım?"

Tüm oda sessizleşti.

Gerilim ve sessizliğin yoğunluğu nefes almayı zorlaştırıyordu.

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Pislik olmak için miydi?

Belki daha derin bir şeydi ama herkes sözlerimin ardındaki gizli anlamı yakalamıştı.

Bağımlılığım ilk nüksettiğinde bir şişe *Glenfiddich* içmiştim.

Connor'ın şişesi idi.

Connor'ın her zaman yaptığı gibi bana karşılık vererek gerginliği azaltmasını bekledim. Ancak gözlerini halıya dikmişti, oturduğum yere bile bakmıyordu.

Kaburgalarım ciğerlerimi sıkarken, "Hadi ama, sadece bir şakaydı," dedim kuru bir sesle.

Connor aniden ayağa kalktığı anda *gözle görülür* bir şekilde üzgündü. Herkesin bakışlarından kaçarak bunu saklamak için büyük çaba sarf ediyordu. "Bana bir saniye izin vermeniz gerekecek," dedi usulca koltuğun kenarından geçerken.

"Connor," diye seslendim o gitmeden önce. Midem bulanıyordu, kusacakmışım gibi hissediyordum. "Sadece bir şakaydı." Bunu vurgularsam beni affedeceğini düşünüyordum.

Arkasına bakmadı.

Bir kez bile...

Salon kapısından çıkıp gözden kayboluşunu izledim.

Bölüm 42

LOREN HALE

Beşinci kez kapı aralığına baktım. Connor'ı asla üzemeyeceğimi düşünmüştüm. Ne söylersem söyleyeyim ve ne yaparsam yapayım, o her zaman benim arkadaşım olacaktı. Dudaklarımı ovdum, yaptığım lanet bir yorum yüzünden onu kaybetme fikrini midem kaldırmıyordu.

Lily kucağımdan kayıp ellerini kulağımın etrafında birleştirdi. “Sadece yanına git,” diye fısıldayarak beni Connor'la konuşmaya teşvik etti. Konuşmalı mıydım?

Connor'a kadar hiç gerçek bir erkek arkadaşım olmamıştı. Evet, acınasıydı. Ben *kankalarla*, takım arkadaşlarıyla ve sporla büyümemiştim. Lily'ye sahiptim ve şimdi sahip olduğum arkadaşlarım da bir elin parmakları kadardı. Onları incitmek benim için farklı bir anlama geliyordu.

Bu beni harekete geçirince koltuktan kalktım.

Odadan çıkmadan Rose'a bakmak için duraksadım. İşleri daha da kötüleştirmek istemiyordum. Sanki doğru şeyi yapıyormuşum gibi beni başıyla onayladı.

Tamam...

Beş saniye içinde kapıdan çıkmıştım. Verandada ya da mutfakta değildi, tuvalete gitmemişti. Üst kata çıkmadan önce kontrol etmek isteyerek bu kattaki son oda olan kütüphaneye yöneldim. Ahşap kapıyı ittiğimde gıcırdayarak açıldı ve ilk olarak buraya bakmadığım için sessizce kendime lanet ettim.

Burası lanet olası bir kütüphaneydi. Elbette burada olacaktı.

Tüm duvarlara yerden tavana kadar uzanan kitap rafları sıralanmıştı, kayar merdivenler de onlara eşlik ediyordu. Odada pencere yoktu. Bu oda hep gösteriş içindi. Küçükken saklambaç oynadığımız zamanlar dışında, burada birini gördüğüm bir anı hatırlamıyordum. Lily her zaman bir kitaplığın arkasına sıkışmaya çalışırdı. Büyüdüğümüzde bu beni korkutmaya başlamıştı, üzerine düşeceğini falan düşünürdüm.

Şimdi bu odada bir insan görmek çok garipti. Ciddi ciddi rafları inceleyen, tozlanmış ciltlerden birini kalıcı yerinden çıkaran bir insan vardı. Connor'ın sırtı bana dönüktü ama odaya girerken kapıyı kapatışımı duyduğuna emindim.

Döneceğini düşünerek bir adım öne çıktım.

Arkasını dönmedi.

Tozları üfleyip kırıksık sayfaları çevirdi.

Boğazıma bir yumru oturduğunda öksürerek onu temizledim. Kahrolasica sorunum neydi?

"Rose seni arıyor," diye yalan söyledim. Konuşmasını beklerken nefesim kesiliyordu. Dostluğumuza ne kadar değer verdiğimi, umduğum kadar yıkılmaz olmadığımızı o anda anladım.

"Beni arıyor olsaydı, senin yerine buraya o gelirdi." Kitabı rafa kaldırıp başka bir kitap seçti. Cevap vermek için ağzımı açtım ama sözü mü kesti. "Seninle konuşacak durumda değilim, Lo."

Kendimi tutamadım. "Sadece bir şakaydı, Connor," diye çıkışarak savunmaya geçtim. "Düşündüğün anlamda söylemedim." Gerçekten öyle mi yapmıştım? Bunu tam olarak söyleyemezdim. Katran gibi siyah bir şey yavaşça süzülerek içimden aktı.

Ciltli kitabı yerine koyup bana dönerken ellerini ceplerine soktu. Onun karşısında ne kadar kırılgan olduğumun fazlasıyla farkındaydım ve şu anda bundan nefret ediyordum. Yüzünden hiçbir duygunun geçmesine izin vermiyordu. Beni daha güçlü, daha iyi hissettirecek hiçbir şey göstermiyordu.

Sadece lanet bir aptal gibi hissediyordum. *Hayır. Siktir et bunu.* "Lanet olası bir şaka yüzünden üzülemezsin," dedim alayla. Sesim

acıyla doluydu. Bu kadar belli olmamasını dilesem de açıkça ortadaydı. Bir yanımla bunu unutup hayatıma devam etmek istiyordu. Diğer yanımla ise bu konuyu açmamın bir sebebi olduğunu biliyordu.

“Bu benim için bir şaka değil,” dedi açıkça.

Zayıf bir kahkaha attım. “Doğru.”

Connor ilk kez öfkeli görünüyor, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Kısılmış mavi gözleri benim üzerimdeydi.

“Robotu dürtüyor muyum?” diye sordum acı verici bir gülümsemeyle. “Bir şeyler hissediyorsun, öyle mi?” Kollarımı iki yana açtım. “Ben senin omuzlarındaki lanet olası bir yüküm. Bugünün geleceğini bilmeliydin.” Babamın söylediği kelimelerle birlikte içimdeki her şey bedenimde patlıyordu. Connor beni neden yanında tutmuştu? Beni manipüle etmek için miydi? Rose’a yakınlaşmak için miydi? Hiçbir fikrim yoktu ve bu içimi parçalıyordu. Böyle bir şeyi yapabileceğimi düş...

Gözleri kan çanağına dönmüş halde, “Seni kollarımda taşıdım,” dedi aniden. “Bağımlılığının nüksettiği gün hayatımda en kötü gecesi geçirdim.” Eliyle yeri işaret etti. “Bu benim için bir şaka *değil*.”

Hiçbir şey hatırlamıyordum, kendimden geçerek bayılmıştım. Bir kahkaha daha attım ama bu seferki canımı milyon kat daha fazla acıttıyordu. “Harika. Bunu çözdüğümüze sevindim.” Söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Açıkçası bir *Maker’s Mark* içmek istiyordum.

“Lo...” İsmimin arkasına başka bir kelime eklememi. Aklımdan geçenleri okuyamıyordum, o yüzden arkamı dönüp bu konuyu kapatmasını bekledim. Kapıya yöneldiğim anda aceleyle peşimden geldi.

Kolumu yakalayarak beni kendine doğru döndürmüştü. “Lo, bekle.” Gözlerini daha önce hiç bu kadar kırmızı görmemiştim.

“Anlıyorum,” dedim. Bayginken beni taşımış, çok korkmuştu.

Eli düşerken başını iki yana salladı. “Hayır, anlamıyorsun.”

Göğsümde bir ağırlık oluştu. Bunu sormak zorundaydım, artık sadece varsayıp duramazdım. “Ben senin için bir yük müyüm?” Dişlerimi sıkarak beni içimden taşmakla tehdit eden her şeyi bastırdım.

“Evet,” dedi dürüstçe.

Birkaç kez başımı sallayarak bu gerçeğin içime işlemesine izin verdim. “Beni hiç manipüle ettin mi?”

Bileğindeki saati çevirirken bakışları düşünceli bir şekilde yere odaklanmıştı. Sonra tekrar bana döndü. “İnsanların neye ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum ve ben...”

“Dur,” dedim boğulurcasına. Açıklamasını duymak istemiyordum. Arkadaşımmış gibi davrandığını, beni kullandığını söylemesini istemiyordum. “Tek söylemen gereken evet ya da hayır.”

“O kadar basit değil,” dedi bana. Her zaman duvar gibi olan sesi hafifçe titriyordu.

“O kadar basit!” diye bağırarak göğsümü işaret ettim. “Benimle oynadın ya da oynamadın!”

“Seni seviyorum,” diye karşı çıkarken hançer gibi bakışları üzerimdeydi.

Bu beni sarstı çünkü Connor sadece kendini sevdiğini itiraf etmişti. Rose’u da sevmişti ancak başka kimse yoktu. Bunun cinsel ya da romantik bir anlamı olmadığını biliyordum. Benim ağabeyime, Rose’un kız kardeşlerine duyduğu türden bir sevgiydi.

Bu gerçeği kabul etmekte zorlanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Lo, ben... çok fazla insanı sevmiyorum. Ancak sana karşı hissettiklerimde *hiçbir* manipülasyon yok. Gerçek şu ki, sana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm şekilde şefkat gösterdim ve övdüm ama bunun arkasında gizli hiçbir amacım yoktu. Seni hiçbir şey için kullanmadım.”

Konuşmak için ağzımı açtığımda hemen elini kaldırarak beni durdurdu.

“Bekle, bitirmeme izin ver.” Yutkunurken ademelması hareket etti. “Sen benim için bir yüksün *çünkü* seni seviyorum. Bağımlılığın nüksettiği gece öleceğini sandım.” Duraksadı. “Üstelik bu gerçek beni neredeyse sakat bırakıyordu. Araba bile *kullanamadım*, Lo.” O geceyi hayal etmek istemiyormuş gibi başını iki yana salladı. “Seni, sana ne olacağını önemsiyorum ve bu nereden bakarsam bakayım bir zayıflık. Zamanında baban bundan ne çıkarım olduğunu sormuştu. Ona gerçeği söylemiştim. Arkadaşlığını kazandım. Tek istediğim de buydu.”

Söylediklerini sindirmeye çalıştım. Beni bu kadar önemseydiğini düşünmemiştim. Aklımın bir köşesinde, statüm ve Calloway ailesiyle

olan bağlantım nedeniyle kişiliğime katlandığına gerçekten inanıyordum. Bu durumu sorun etmemeye çalışıyordum.

Yıllar sonra bile onun bana asla açılmayacağı kadar kendimi açmışım gibi hissediyordum. Beni acımasızca dibe vururken görmüştü, oysa ben onun ürkütüğünü dahi görmemiştim. Bunun tek istisnası şu an olabilirdi. Sanki sadece benim için, beni sevdiğini söylemek için kalkanının bir kısmını indirmişti.

İhtiyacım olan şey dürüstlüktü. Arkadaşlığımızın gerçek olduğunu Rose'dan değil, Connor'dan öğrendiğim için daha rahat nefes alabileceğimi hissediyordum.

Gözlerine baktım. "Çoğu insanın bana katlanamadığını biliyorsun."

Milyon dolarlık sırtışıyla gülümsedi. "Çoğu insan bana da tamamiyle katlanamıyor. Bunu yapabilecek insanların, en derinden sevdiklerim olduğunu fark ettim."

"Bu senin tamamın mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Evet. Çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?"

"Kendimi her zaman senin görmek istediğin şekilde ifade edemiyorum..." Duraksadı.

Öfkeden bahsettiğini fark ettim. Dayanabileceği seviyeye kadar kızgınlığını görmeme izin vermeyecekti. "Pekâlâ," dedim. "Tamam." Zorlukla bir nefes verdikten sonra aklıma gelen düşünceyle donup kaldım. "Az önce babamdan bahsettin... o biliyor mu?" Kaşlarım çatıldı.

"Jonathan'la sürekli tartışıyoruz çünkü senin duygularınla oynadığımı düşünüyor. Daha önce bir erkekle yattığımı öğrendi. Yıllar önceydi, senin tanımadığın biriydi. Sadece bir arkadaşımın arkadaşısıydı..." Connor kravatını gevşeterek konuşmasını bitirdi.

Babamın onun bana asıldığını ya da aptalca bir şey yaptığını düşündüğüne emindim. Aramızda düşündüğü gibi bir şey yoktu. Tabii Meksika'da öpüştüğümüz videodan sonra... "Kahretsin." Burnumun kemerini sıktım.

"O sadece seni koruyor," dedi Connor. "Bunu da aramıza hatırı

sayılır bir mesafe koymamı söyleyip 'yoksa' tehdidini kullanarak yapıyor. Açık uçlu uyarısından korkmuyorum, sadece böyle bir şeyin var olmasından rahatsızım."

Elim yan tarafıma düştü. "Babamla konuşacağım..."

"Hayır," dedi Connor ısrarlı bir şekilde.

"Babam beni seviyor," diye karşılık verdim. "Yardım edebilirim."

"Durumu daha da kötüleştireceksin," dedi. "Eğer babana gidip beni tehdit etmeyi bırakmasını söylersen, ona bunu söylemen için seni manipüle ettiğimi düşünecek. Bunu bir düşün, Lo. Seni bu kütüphaneye getirdiğimde sırf onu yapmasını istediğim şeye ikna edebilmen için, sana ne kadar çok değer verdiğimi dile getirebilirdim. Bugün olanlar bununla ilgili değil. Unut gitsin, bırak da ben halledeyim."

Zorlukla son bir nefes verdim. "Tamam." Haklı olduğunu bildiğimden teslim olmuş sayılırdım. Bu karmaşayı düzeltmesine yardımcı olmak için hiçbir şey yapamazdım. "Arkadaşlığımız senin için gerçekten buna değer mi?" diye sordum. Arkadaşlığımızın onun açısından fazla olumlu yanı yokmuş gibi görünüyordu.

"Evet," derken tereddüt bile etmedi. "Daha önce çözemeyeceğim bir sorunla hiç karşılaşmadım. Endişelerini Lily'ye yönlendirmen daha doğru olur."

Başım la onayladım. Bu konuda da haklıydı. "Bana bir şey için söz verebilir misin?"

"Ne için?" diye sordu.

"Bir dahaki sefere, şakalarım dan biri berbatsa bana söyle." Gülüm sedim. "Gerçekten berbatsa."

Dudakları bir kez daha sırtışıyla kıvrıldı. "Her zaman, sevgilim."

Bölüm 43

LILY CALLOWAY

Lo peşinden gittiği Connor'la konuşurken salonda oturmaya devam ettim. Kız kardeşlerim her yeni konu açtığında başımı sallasam da aklım kötü yerlere kayıyordu. Yapamayacağım doğum günü seksi hakkında hayaller kuruyordum. Pasta kreması, vücut parçaları, sert şeyler ve içeri girmeden yapacağımız *yoğun* bir sevişmeyi hayal ediyordum.

Bir dakika, içeri girilmeyen sevişmeye izin vardı. Bu düşünce beni canlandırdı, Lo'nun bunu düşünüp düşünmeyeceğini merak ettim.

Bir bebek ağlaması duyduğumda içine girdiğim trans yarıda ke-sildi ve suçluluk damarlarıma sıvı buz gibi sızdı. Anne olmak kişiliğimi değiştirmemiş, beni daha az takıntılı yapmamıştı. Hâlâ edepsiz bir zihnim vardı, üstelik şu anda bu düşüncelerden daha çok nefret ediyordum.

Kız kardeşlerim ve onların sevgilileriyle birlikte burada oturmuş-ken pasta kremasıyla sevdiğim adamın aleti hakkında düşünüyordum. Üstelik bebeğim görüş alanımdaydı. Ayağa kalkacağım sırada annemin Jane'i kucağmda hafifçe sallayarak onu susturduğunu fark ettim. Moffy, Jonathan ile babamın arasındaki ana kucağının içinde boş boş oturuyordu. Babam ona aptalca bir surat yaptığında kıkırdadı.

Jane'in feryat ettiği anlaşıldığı anda Rose ayağa kalktı. Kimse bir şey söyleyemeden hızla kemerli kapıyı geçerek bebeğine yöneldi.

Utançtan kızarmış yüzümden kurtulmaya çalıştım. Bu en kötü renk tonuydu.

“İyi misin, Lily?” diye sordu Ryke kaşlarını çatarak. Daisy onun kucağında uyuyakalmıştı. Bunun beni bir anlamda daha mutlu etmesi gerekirdi. Kız kardeşim, o gece çadırdayken toplamda sadece birkaç saat uyuduğunu itiraf etmişti. Şu anda iyi bir şeye bakıyordum, küçük kız kardeşim birazcık kestiriyordu ama farklı bir şey hissediyordum. “Lily?” Ryke tekrar sorduğunda sesi daha kısıktı.

Poppy ve Sam de artık bana odaklanmış durumdaydı.

Boğazımı temizledim. “Hmm.” Anlamlı kelimeler oluşturmıyordum. Dadılar için verilen kartvizitlerden cinsel düşüncelerle boğuşmaya geçiş yapmıştım. Moffy için endişelenmem gerekirken seksin bunun önüne geçmesinden nefret ediyordum. Bu doğru değildi, iğrenç bir şeydi.

Ryke onun uyanmaması ya da konuştuklarını duymaması için bir elini çok nazik bir şekilde Daisy’nin kulağına bastırdı. “Tekrar dene.”

Aşırı ısrarcılığıyla tanınıyordu. “Dadılar çok da kötü değil, değil mi?” Parmaklarımın arasındaki kartvizitlere bakıyordum. “Yani, bir zamanlar hepimizin vardı. Normal insanların da var. Çalışan anne ve babalar için...”

Ryke’m bakışlarındaki sıcaklık kanepeye gömülmeme sebep oluyordu. Teselliye başka yerde, mesela Poppy’de aramak için ona döndüm.

“Maria küçükken bir dadımız vardı,” dedi Poppy. “Ama sırf kendini buna mecbur hissettiğin için bir dadı tutmamalısın.” Elimdeki kartvizitleri şefkatle topladı. “Bunları senin için saklamama ne dersin?”

Sanki bir grup arı yemek borumu sokmuş ve şişirerek kapanmasına sebep olmuş gibiydi. Kararsızca başımı salladım.

Ryke düşmemesi için yarısı yenmiş çikolatalı kek tabağını Daisy’nin kalçasının dibinden alıp masaya koydu. “Bak, eğer kendini bunalmış hissedersen, Daisy ile ben buradayız. Her zaman yanındayız.”

Bunalmış mı? Göğsümde bir baskı oluştu. Ben bencil bir canavar değildim. Moffy’yi seksten daha çok önemsiyordum. Her şeyden çok önemsiyordum. *Gerçekten önemsiyordum.*

“Lily.” Ryke tekrar adımı söyledi. O kadar güçlü bir şekilde söylemişti ki, Daisy’nin gözleri korkuyla açıldı. “Siktir.”

Kolumu kaşıdığımı o an fark ettim. Hemen elimi geri çekip dizlerimin arasına hapsettim. Benim neyim vardı? Ryke'in kucağındaki Daisy'nin bembeyaz olmuş yüzüyle daha dik oturmasını izledim. İçimdeki suçluluk duygusu daha da arttı.

Sanırım istemsizce kız kardeşimin küçük bir panik atak geçirmesine neden olmuşum.

Ryke onu kollarının arasına aldı, yüz hatları endişeyle kaplanmıştı.

"Ben iyiyim," dedi Daisy derin bir nefes alarak. Düzgün nefes alabiliyordu.

Böyle söylemesine rağmen Ryke neredeyse hiç rahatlamadı.

"Çok üzgünüm," dedim.

Daisy başını "*hayır, üzülme*" dercesine iki yana salladı. Yine de bu benim suçumdu. Her şey benim suçumdu. Seks bağımlılığımın halka duyurulması ona *bunu* yapmıştı. Korkmuş, alaya maruz kalmıştı. Bunun için kendimi asla affedemezdim.

Endişeler üzerime yığılmaya devam etti. Düşüncelerimi bastırmam gerekiyordu ama kafam allak bullak olmuş durumdaydı. Normal dönmelerini diledim. Lo'nun ortaya çıkacağını umarak omzumun üzerinden baktım. Ne kadar istesem de sadece ona güvenemezdim.

Poppy kanepeye uzanıp kolunu omzuma doladı. Kendimi çok daha kötü hissediyordum. Şu anda beni değil, Daisy'yi rahatlatıyor olmalıydı. Poppy nazikçe, kardeşçe bir tavırla omzumu sıktı. "Maria doğduğunda kendimi çok paniklemiş hissetmiştim. Bir şeyleri yanlış yaptığımı düşünüyordum. Bu çok normal."

Benim beynim normal değildi. İçini görebilseydi, ne kadar iğrenç olduğunu fark ederdi. Başımı sallamaya devam ederken gözlerimi ovuşturdum, dikkati üzerimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Endişemin kaynağını itiraf etmek istemiyordum. *Seksi, kendi çocuğuma tercih etmek...* Ancak burada oturup paniğimin normal bir annelik duygusu olduğu konusunda onlarla hemfikir olmak, kendimi yalancıların yalancısı gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var," diye mırıldanarak kanepeden kalktım. Ayrılmadan önce durup küçük kız kardeşimle tekrar göz göze geldim. "Gerçekten üzgünüm... her şey için."

"Bu senin suçun değil," dedi usulca. Gözlerinden yorgunluk göz-

yaşları akıyordu. “Keşke bunu kabul etsen. Bu bana daha iyi hissettirirdi.”

Sanırım insanlar lanetlenmişti. Bunlar üstesinden gelinemeyecek kadar karmaşık duygulardı. Sonunda o duyguları bırakmak bir ömür sürebilirdi.

Sadece başımı salladım. Tek yapabildiğim buydu. Dışarı çıkarken yemek odasından geçip Maximoff’u aldım.

“Max’e bakabiliriz.” Babam yüzünde küçük bir sırıtış olan bebeğime sevgiyle bakıyordu. Hatta uzanıp ayağını bile gıdıklamıştı, Moffy’nin mutlu ses kalbimi eritti. Jane’i biberonla besleyen anneme baktım, Rose onun yanında oturuyordu.

“Sorun yok,” dedim aceleyle. “Bütün gün dışarı çıkmadı.” Hâlâ üzgün görünüp görünmediğimi bilmiyordum ama odanın her köşesinden gelen endişenin beni sıcak bir battaniye gibi sardığını hissedebiliyordum. Neredeyse boğucu bir histi.

İyi bir anne olacak kadar güçlü olduğuma inanmalarını istiyordum.

Bazı günler öyle olduğumu düşünüyordum. Diğer günler ise kendimi yeniden ikna etmem gerekiyordu. Ne olursa olsun bunu başarak, pes etmeyecektim.

Maximoff’u pusetine bağladıktan sonra yan kapıdan arka avluya geçiş yaptım. Hava ne olmak istediğinden emin olamıyormuş gibi yaz ile sonbahar arasındaki garip aşamada kalmıştı. Puseti demir bir sandalyeye yerleştirip bitişikteki sandalyeye oturdum ve bacaklarımı bükerek kalçalarımın altında topladım.

“Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” Küçük mavi şapkasını, uza-
mış koyu kahverengi saçlarının üzerine düzgünce oturttum. İki eliyle parmağımı kavradığı anda erimiş kalbim kabarmaya başladı. “Dünya-
daki her şeyden daha fazla... Loren Hale ile birlikte, tam oradasın.” Sı-
cak hava dalgalandığında etrafına tekmeler savurarak minik bir bebek
cıyıklaması çıkardı. Akan burnumu çekip elimle ovarken gülümsedim.

Cam kapı kayarak açılınca arkamdan dışarı gelenin kim olduğunu görmek için boynumu eğdim.

“Selam.” Lo’nun sesi neredeyse bir başka gözyaşı dalgasını ateşle-
yecekti.

“Selam,” diye fısıldadım gözyaşlarımı dizginlemek için defalarca gözümü kırıştıtırırken. “Sadece biraz hava alıyorum.”

“Evet, Ryke burada olduğunu söyledi.” Lo bir sandalyeyi yanıma sürüklerken demir ayaklar çimentoyu kazıyordu. Sandalyeyi yanıma yerleştirip parmağıyla Moffy’nin yanağına hafifçe dokundu. Bebeğimiz bu şefkat karşısında parlıyordu.

“Seni seviyor,” dedim.

“Seni de seviyor, Lil.” Kehribar rengi gözlerini üzerime çevirdi. Şaşkındı, endişeliydi ve çok daha fazlasıydı. “Bana gerçekten neler olduğunu sorduracak mısın?”

Ağır bir nefes verdim. “Onu düşünmem gerekirken... *ne olduğunu bildiğin şey* hakkında düşünmek istemiyorum. Bu doğru değil.” Titrek bir elimi yağlı olmayan ince buklelerimde gezdirdim. Bu sabah saçımı yıkamıştım. Artık bunu yapmayı daha çok hatırlıyordum.

Kaşları çatıldı. “Bu kadar mı?”

Ağzım açık kaldı. “Bu yeterince kötü, Lo.”

Alnı kırışırken yüz ifadesi çok fazla kelimeyi yansıtıyordu. *Bu kötüye yakın bile değil.* “Normal insanlar seks hakkında ve çocukları hariç başka şeyler hakkında düşünürler. Sorun değil.”

“O zaman neden iğrenç hissettiriyor?” Maximoff’un göğsünü gıdıkladığımda o kadar genişçe gülümsedi ki, hemen sonra çenesine biraz salya aktı. Çok şapşaldı. Tanrım, onu çok seviyordum. Tükürüğünü battaniyesinin kenarıyla sildim.

Lo bana döndüğünde gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. “Yanlış hissettiriyor çünkü kendini seks düşüncesinin bile kötü olduğuna inanmaya şartlamışsın. Kesinlikle değil. Bu sadece ayaklarını yere basma yöntemin. Moffy doğduğundan beri birçok kez seni becermeyi düşündüm. Bunların hepsi normal.”

Omuzlarım gevşedi. “Sadece seksi ona tercih etmek istemiyorum.”

“Etmeyeceksin,” diye temin etti Lo. “Eğer bu konuda endişeleniyorsan, yapmayacağından eminim. Ayrıca bunu düşünmek, onunla seks arasında bir seçim yapmakla aynı şey değil. Tamam mı?”

“Evet, tamam.”

Şimdi derin bir nefes alma sırası ondaydı. “Birkaç gün sonra tera-

pimiz var. Orada bu konuyu açabilir miyim? Belki tekrar konuşabiliriz.”

Başım la onayladım. “Bu hoşuma gider.”

Öne doğru eğilip beni dudaklarımdan hafifçe öptü ve damarlarımdaki tüm buzlanmayı çözdü. Ayrıldığında eli boynuma düşmüştü, başparmağı tenimi okşuyordu. “Doğum günü seksi hakkında düşünüyordun, değil mi?” Gülümsemesi yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkardı.

“Gecikmiş,” diye hatırlattım ona.

“Gecikmiş doğum günü seksi. Bana her şeyi anlat.”

Normal biriymişim gibi hissettirmesine bayılıyordum. Onun için beynim uçsuz bucaksız, derin ve pis bir çöplük değildi. Onun gözünde, ben bir çeşit mükemmelliktim.

Bölüm 44

LOREN HALE

Lily kıvrınarak kırmızı çarşaflarımıza ve şampanya rengi yorganımıza dolandıktan sonra sırtüstü yuvarlandı.

Yatağın üzerinde diz çökerek, “*Taco* olmak için pratik mi yapıyor-sun?” diye sordum. Bu sabah Lil’in uyumasına izin vermek için Mof-fy’yi ben beslemiştim. Son zamanlardaki seks eksikliğinin getirdiği huzursuzluk yüzünden sevgilimin uyku düzeni berbattı.

“Belki...” Mırıldanırken yorganın ucundan bana bir bakış attı. “İyi bir *taco*’ya benziyor muyum?”

“Seni yerdim,” dedim başımı sallayarak.

Yanakları kızardı. *Siktir*.

“İki gün daha, Lil.” Onu cesaretlendirmek için ayağına hafifçe vur-dum. Bileğinden tutup kendime doğru çektiğimde çarşafı yorgan da onunla birlikte geldi.

“*Sonsuzluk* gibi geliyor,” diye sızlandı.

Vücudunu hızla incelediğimde battaniyelerin onun düzensiz ne-fesleriyle yükselip alçaldığını fark ettim. Ağır yorganı üzerinden sıyı-rarak onu sadece kırmızı çarşafa sarılmış halde bıraktım. “Gençliğimi-zi hatırlıyor musun?” Sert bir tutuşla bacaklarını ayırdım.

Hareketlerime odaklanırken çenesi yavaşça düştü.

Ağırlığımı ona verdiğimde dudaklarım kulak memesine sürtündü. “Oturma odamda yalnız olduğumuz zamanlarda, rol yaparken...” Dili-mi kullanarak boynunun alt kısmını öptüm. Altımdaki vücudu titredti.

Her zaman birlikte “pratik” yapardık. Sonuna kadar gitmesek bile yeterince ileri giderdik. Babama haber verecekleri için evdeki görevlere bir performans sergilerdik. Her zaman onun sınırlarını zorlamıştım, bunu biliyordum.

“Seni duvara yapıştırdım,” diye mırıldandım. Bakışlarım, siyah V yakalı tişörtünden görünen köprücük kemiği boyunca gezindi. Yatar-ken benim tişörtümü giyiyordu. “Parmaklarımla kısa saçlarını okşardım.” Elimini boynunun yumuşak teninde gezdirdim. Her an üzerime çıkıp bana sürtünme ihtimali olsa bile altımdaki bedeni küçük, ince ve narindi.

“Lo,” derken sesi boğuklaştı. Artık geçmişi tamamen hatırlayabiliyordum. Kelimeleri söylemek, konuyu açarak bazı anları yeniden yaşamak acı vermiyordu.

Sanırım ikimiz de bunu olduğu gibi kabul etmiştik. Berbat bir başlangıçtı, yine de bu bizim başlangıcımızdı. Hiç kimse bunu elimizden alamazdı. “Bundan sonra ne yaptığımı hatırlıyor musun, aşkım?”

Bakışları dudaklarıma sabitlendi. “Kendini bana doğru bastırırdın.” Boynu kızardı. “Ereksiyonunu hissedebiliyordum, bunu biliyor muydun?” Gözleri benimkilere kayarak cevabımı bekledi.

“Beni sertleştirdiğini biliyordum. Evet,” dedim gülümseyerek.

Koluma vurdu. “Onu değil.”

“Evet, Lil. Hıyarın tekiydim,” diye hatırlattım ona. “Aletimi hissetmeni istemiştım.” Yuvarlak yüzü, iri yeşil gözleri ve güzel hatlarını içime çektim.

“Onu becermemi umuyordun, öyle mi?”

“Hem de her gün.” Ayrıca bunları ona itiraf etmek acı vermiyordu. Lily’nin yüz ifadesindeki hafifliği de görebiliyordum. Artık birbirimize sahiptik, bu asla değişmeyecekti.

“Tahmin et, ne olmuştu?”

“Ne?”

“O zamanlardan beri her gün, hatta şu anda bile aletini becermek istiyorum.” Bir öpücük için hazırmış gibi başını kaldırdı. “Bana izin

vereceğine söz veriyor musun?” İsa aşkına... onu tam şu anda becerebilirdim. Sabırsızca öne eğildi, aletimle aynı hizaya gelmek için altımda kıpırdadı. Öpücüğü terk etmişti.

Ona sahip olmamak için vücudumdaki her kası kontrol etmek zorunda kaldım. Odaklanarak geçirdiğim bir andan sonra dramatik bir şekilde iç çekerek belini kavradım ve onu daha yukarı çektim. “Maalesef sana bu sözü veremem, Lily Calloway.”

Gözlerini kısarak bana baktı, can alıcı noktanın gelmesini bekliyordu. Acele etmeden pelvisimi onun sıcaklığına yasladım. Nefesi kesildi, sikimi ona bastırırken elini aşağı indirdi.

“Görüyorsun ya,” dedim kaldığım yerden devam ederek. “Benim seni becermek istediğim günler de olacak.”

“Ah...” Dudaklarını yaladığında ona sürtünmeye başladım. *Lanet olsun.* Aletim içinde olmak için çılgık atıyordu. Çarşafı fırlatıp atmak, eşofmanımı ve onun iç çamaşırını çıkarmak istiyordum. Aletimin isteğini görmezden gelerek onun tepkilerine odaklandım.

Ayak parmakları kıvrılırken kalçası havaya kalktı. Baskı için can atıyordu.

Kendimi daha derine itmek için bacaklarından birini yukarı kaldırdım. Kumaş bizi ayırıyordu. Diğer bacağımı belime doladığımda benimle birlikte hareket ederek ereksiyonuma sürtündü. *Tanrım,* Ağır bir nefes beni terk ederken dudaklarımın aralandığını hissettim.

Onun dudaklarından inlemeler yükseliyordu. Sanki çölde onun buzuymuşum gibi ben hareket ettikçe artan, yüksek perdeden çaresiz iniltilerdi. Tıpkı gençliğimizdeki gibiydi, sadece biraz farklıydı.

Bu sefer ona sahiptim.

Sadece ona ait değildim.

Lily de bana aitti.

Onu derince öptüm, altdudağını şişene kadar emdim.

“Lo, *lütfe*.” Yalvarırken elleri titriyordu. Kendine dokunmak, doğruğa çıkmak istiyordu.

Saçlarını alnından çekerek, “Tamam. Tamam, şşşt,” diye ikna ettim onu.

Elimi aşağı uzatıp çarşafın ve iç çamaşırının altına ulaştım, itişle-

rimle birlikte onu okşamaya başladım. Yeni bir hisle kirpikleri titriyor, sığ nefesler alıyordu. Dudakları aralandığında daha çok inlemesini bekliyordum ama gerçek kelimelerle konuşmayı başardı.

“Gerçekten gençliğimizdeki gibi olacak,” dedi şaşkın bir gülümsemeye. Bu sefer can alıcı noktayı bekleyen *bendim*. “Pantolonunun içine boşaldığın zamanlar gibi.”

Gülümsememek için kendimi zor tutarak kaşlarımı kaldırdım. “Pantolonuma boşalacağımı kim söyledi?” Bir elimle çenesini kavrayıp mükemmel bir “O” şeklini almaya başlayan güzel ağzına baktım.

Yanağını, çenesini ve dudaklarını öperken parmaklarımın yumuşak tenindeki hızını artırdım. “Önce sen, aşkım.”

Gözleri, *Evet*, diyordu. *Milyonlarca kez evet...*

Duş aldıktan sonra Ryke ve Connor’la birlikte öğle yemeğine gitmek için hazırlanmış şekilde merdivenlerden indim. Kızlar cumartesi gününü Jane ve Moffy ile geçirip bize boş zaman ayırmışlardı.

Ryke evin girişindeki duvara yaslanmıştı, siyah *Vans*’ımı bağlamayı bitirmemi bekliyordu. “Hepimizin sevişebilmek için iki günü daha var. Peki sen neden bu kadar mutlu görünüyorsun?”

“Kız arkadaşım sakso çekmekten hoşlanıyor,” dedim omuz silke-
rek.

Ryke bana ters ters baktı. “Neden gidip sikik bir kitap yazmıyorsun?” dedi. “Adını *Kadın Bir Seks Bağımlısıyla Çıkmanın Faydaları* koyabilirsin.”

“Ya da sen bir tane yazabilirsin,” diye karşılık verdim ayağa kalkarak. “*On Altı Yaşındaki Bir Süper Modele Aşık Olmanın ve Sırf Piç Üvey Kardeşin Engel Olduğu İçin On Sekiz Yaşına Girene Kadar Beklemek Zorunda Kalmanın Faydaları*.” Tatsız bir şekilde gülümsedim.

Connor koluna *Rolex* saatini takarken, “Bu başlık üzerinde biraz çalışılması gerekiyor,” dedi. “Ryke’in uzun bir romanın tamamını yazabileceği konusunda hepimiz hemfikirsek tabii.”

“Dostum, ben siktiğimin gazetecilik bölümünü okudum.”

“Bak bu seni ne kadar ileriye götürdü.”

“Hadi gidelim,” diyerek araya girdim. “Açlıktan ölüyorum, muhtemelen korumalarımız *Escalade*’de bizimle ilgili söyleniyorlar.” Şehir merkezindeki yerel Meksika restoranı dahil olmak üzere, halka açık olan her yerde bizi takip etmek zorundalardı.

Ryke kapı tokmağını çevirdiğinde onunla birlikte tuğla verandaya çıktım.

Ayağım paspasa değer değmez aniden şiddetle üzerimize çağlayarak dökülen bir sıvı yüzünden ıslandık. Zaman yavaşlamıştı, sıcak sıvı gözlerimi yakmaya çalışırken onları sıkıca kapattım. Koku baskın, keskin ve çok tanıdıktı.

“Ne sikim oluyor?” diye bağırdı Ryke. Dehşete düşmüştü.

Su değildi.

Daha kötü bir şeyle sıırıslıklam ıslanmıştık. Fıskırma durduktan bir saniye sonra kova yere doğru yuvarlandı. Farkındalık içinde donup kaldım. Az önce ne olduğunu tamamen kavramıştım.

Az önce alkol yağmuruna tutulmuştuk.

Kokuyu içime çektiğimde *burbon* olduğunu anladım.

Yavaşça gözlerimi açtım. Vücudum titriyordu, hiçbir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdaydım. Yıllar boyunca süren kötü eylemler ve korkunç gecelerin içinde sürükleniyordum. Ryke’a baktığımda saçlarının ıslandığını, gri tişörtünün göğsüne yapıştığını gördüm. Düzensiz nefesler alırken öfkeyle doluydu. “Bu çok boktan bir şey.”

Sonra bakışlarımla buluştu. Yüz hatları çok fazla duyguyla dolup taşıyordu. Benim için hissettiği yoğun panik ve gençlere duyduğu öfke birbirine karışmıştı.

Koku beni resmen öldürüyordu. İçgüdüsel olarak dudaklarımı yaladım, bu kesinlikle *burbon*’du.

Beni durdurma isteğiyle kolumu kavrayarak, “Lo, siktiğimin şeyinin tadına bakma,” dedi Ryke aceleyle. Bu beni durdurmazdı.

“İçkiyle sıırıslıklam olmuş durumdayız,” dedim sanki o bunu göremiyormuş gibi. “Artık çok geç.” Bu ayıklığımı bozduğum anlamına gelmiyordu. Tekrar nüksetmeyecektim, buna inanmak zorundaydım.

Beynim bugün bir savaşı kaybettiğimi söylemek istese bile kaybetmemiştim. *Kaybetmedim.*

Yüzümle aynı anda midem buruldu. *Tanrım, lanet olsun.* Bir saniyeliğine çömelip nefesimi topladım.

“Hey,” dedi Ryke sertçe bana doğru eğilerek. Omzumu sıktı. “Bir şeyin yok.”

“Ne kadar söylersen söyle, bu onu daha doğru yapmayacak,” diye karşılık verdim tedirgin bir sesle. Ona değil, içinde bulunduğum duruma öfkeliydim. Yüzümü buruşturdum. “Sadece...” Kendimi kaybetmemeye çalışıyordum.

“Kıyafetlerini çıkar.” Connor kapı eşiğinde duruyordu, ses tonu ifadesizdi.

Neredeyse beni güldürecekti ama yüz hatlarım acıyla buruştu. “Ne kadar cüretkârsın, aşkım.”

“O haklı,” dedi Ryke ciddiyetle. Beni kaldırdığında daha dik durmayı başardım. Hemen sonra kilitlenen eklemlerimden ıslak tişörtümü çıkarmaya başladı. Katılığım biraz daha çözöldüğünde bisiklet yaka tişörtü başımın üzerinden çektim. Ryke da kendi tişörtünü çekiştirerek çıkardı ve ıslak kumaşı benimkiyle birlikte tuğlanın üzerine attı.

İçgüdüsel olarak bir elimi saçlarımda gezdirirken koku karşısında duraksadım. Tenime ne kadar çok sızdığını hissedebiliyordum. *Tanrım.*

Ryke bir şeyler söylüyordu. Zihnim yüzlerce yola girmiş, hızlanıyordu. İzleyen birilerini bulmayı umarak yola baktım, orada kimse yoktu. Kötü niyetli olan o aptal, sıkılmış gençler yoktu. Bu alçakçaydı. Kızlar evlerinden birini tuvalet kâğıdıyla kaplamışlardı. Bunun karşılığında iyileşme sürecimi bin adım geriye taşımaya karar vermişlerdi.

Ryke çok haklıydı. Bu çok boktandı.

Gerçekten boktan bir şeydi.

“Lo!” Ryke bağırırken odağımı geri getirmek için yüzüme hafif bir tokat attı.

Kaslarımı yakan derin, gergin bir nefes aldım. “Benim için endişelenme,” dedim. “Bayılıp ölmeyeceğim.”

“Titriyorsun,” dedi Ryke.

Aramıza biraz mesafe koyarken, “Öfkeden *deliye* dönmüş durumdayım,” dedim küçümseyerek. “Tıpkı senin gibi.”

Başıyla onaylasa da endişesi onu asla terk etmedi.

Şu anda kardeşime benzer bir ifade takınmış olan Connor’a döndüm. “Ben Kötü Kalpli Cadı değilim, tamam mı?” diye çıkıştım. “Yerde eriyip gidecek değilim.” Burada durdukça bedenim sıkışıyordu. Öfke, damarlarımda dolaşan duyguyu tam olarak tanımlayamıyordu.

Böyle bir misillemeye hazır değildim ama bu başa çıkamayacağım anlamına gelmiyordu. Şu anda aramızdaki zayıf halka olmamak için, bana bunu kaldırabilirmişim gibi bakmaları için her şeyimi verirdim. *Kaldırabilirim*. Kaldırabileceğimi biliyordum.

“Gidip duş almalısın,” diye önerdi Ryke.

“Bir saniye sonra.”

“Lo.”

Peşimi bırakmayacaktı. *Peki*. “Senin de duş alman gerekiyor,” dedim keskin bir sesle. “Leş gibi kokuyorsun.”

“Hemen arkandayım.”

Connor’ın yanından geçip eve girdim ve ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım. Ryke bodrumda kaybolurken basamakları ikişer ikişer çıkarak yukarı koştum. Yatak odasına girdiğim anda Lily uyukladığı yorganın üzerinden fırladı.

“Lo?”

“İyiyim.” Hızla cevap verip doğruca banyoya yöneldim. İçeride girdiğim anda ıslak kıyafetlerimin kalanım çıkarmaya başladım. Lily arkamdan geldiğinde şaşırmamıştım, siyah V yakalı tişörtüm kalçalarını örtüyordu. “Duş almam lazım.” Sesim her zamankinden daha mesafeli çıkmıştı.

Soyunmamı izlerken kapının çerçevesine tutundu. “Ne oldu?” Burnunu kırıştırdı. “Bu... şey mi?”

“*Burbon*,” diye mırıldandım.

Kelimeyi duymuştu. “Ne?” diye bağırdı.

Boxer’ımı çıkarıp cam duşakabine girdim. “Gençler su kovası numarasını kullandılar. Temizlendikten sonra öğle yemeğine gideceğim.” Cevap vermesini beklemedim. Musluğu açtığımda sıcak su üzerime

dökülmeye başladı. Kaslarım gerildi, sabunu almadan önce bir elimi fayans duvara dayayarak rahatlamaya çalıştım.

Çocukça şakaları anlıyordum. Kötü niyetli olanları çok daha iyi anlıyordum çünkü bu bendim. O gençlerin hepsi *bendim*. Babamın yapacağı gibi polisi aramalıydim ama nasıl yapabilirdim ki? Boşuna olurdu. Aileleriyle aralarını kötüleştirirdim, onları daha çok kızdırırdım ve hayatlarını daha başlamadan mahvederdim. Bu benim için son bir sınavmış gibi hissettiriyordu. Olduğumdan daha iyi bir insan haline gelmek için vereceğim son sınavdı.

Kendimi koruma içgüdümün devreye girmesini bekliyordum. Ruhumun bencil, karanlık kısımları devreye girdiğinde “*Hepinizin canı cehenneme*” diyecektim.

Oysa umurumdaydı. *Paintball* silahıyla vurduğumuz gece yakladığım o genç adamı düşündüm. Oğlumu, Lily’yi ve kız kardeşlerini düşündüm. Uğruna savaştığım mutlu sona ulaşmak için her şeyi çözecek bir cevap bulamıyordum.

Mutlu son oradaydı, tam orada olduğunu biliyordum. Sadece son bir gölgeli yoldan geçmeliydim, çekmem gereken bir acı nöbeti daha vardı. Bununla başa çıkabilirdim.

“Lo?” Lily cam kapının aralığından bana baktı. “İçeri girebilir miyim?”

Sertçe başımı salladığımda yarı çıplak vücuduyla duşakabine girdi. Su küçük bedenini ıslatırken siyah tişörtü vücuduna yapıştı. Bir lifle bir kalıp sabunu almasını izledim. Bir anı kasırgasına yakalanmışım. Akşamdan kalma zamanlarımda Lily’nin beni duşa sürüklemeye çalıştığı anları hatırlıyordum.

Dudaklarım kıvrılmaya başladı. O zamanlar kendi başıma yıkabilecek durumdaydım ama Lily’nin bana yardım etmeye çalışması hoşuma gidiyordu. Onun bu kadar yakınımda olması, benim için onun bildiğinden bile daha fazla şey ifade ediyordu. O benim en iyi arkadaşımdı, *hâlâ* öyleydi.

Lifi sabunladıktan sonra nazıkçe karın kaslarımı ovmaya başladı.

Sonra gözleri ilk kez benimkilere kaydığında duraksadı. “Bu kadar komik olan ne?” Gülümsemem artık tüm yüzümü kaplıyordu. Bir yanımdan diğerine uzanıyordu.

“Seni her zaman sevdim, bunu biliyorsun,” diye fısıldadım.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Hayatımın her bir parçasında, benimle birlikte oradaydı. Bu karşı konulmaz ve akılalmazdı. İçinde olmak istediğim her evren, Lily’nin o duş kapısından geçip yanıma geldiği evrendi. Her seferinde...

Konuşmak için dudaklarını araladı ama o konuşmadan duygular ona hücum etmişti bile. Gözlerini silmesi şapşalca ve fena halde sevimliydi çünkü duş başlığından yanaklarına su tanecikleri dökülüyordu zaten. “Gözüme bir şey kaçtı,” diye mırıldandı.

“Elbette,” dedim fısıldayarak. Onu daha yakınımaya çekip dudaklarının kıvrımını öptükten sonra bir an için ona sarıldım. En mutlu yanlarımı kucaklamaya benziyordu. Nasıl bir his olduğunu tam olarak açıklayamıyordum ama cennete yakın bir yerlerde olduğuna emindim.

Bölüm 45

LILY CALLOWAY

Duş aldıktan sonra Lo üzerine temiz kıyafetler giydi. Ben de bu fırsatı *burbon*'la ıslanmış pantolonunu çöp torbasına atmakla değerlendirdim. Alkolün keskin kokusunun arzularını tetikleyeceği endişesiyle cezbedici olabilecek her şeyi yok etmek istiyordum.

Aşağı inerken bebek telsizini taytımın beline yerleştirdim ve alışkanlık haline getirdiğim üzere düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol ettim. Daisy ile Rose ocağın etrafında kafa kafaya vermiş *fısıldaşıyorlardı*.

Çöp kutusunun metal ayağına bastım. “Siz ikiniz ne hakkında dedikodu yapıyorsunuz?” Poşetimi mısır gevreği kutularıyla dolup taşan çöp kutusunun içine ittirmem gereğinden uzun sürmüştü.

Rose doğrularak ellerini kalçalarına koydu. “İki numaralı misilleme.”

Daisy kenevir bileziğini çevirdi, kolunun altında bir *Ziff* şişesi vardı. “Yaptıkları yanlarına kâr kalamaz.”

Midem çukurlaşırken içime huzursuz bir his yerleşti. “Bir numaralı misilleme oldukça kötü sonuçlandı,” diye hatırlattım onlara. “Bunu tekrar yapmalı mıyız emin değilim.” Aslında iyi planlanmış bir gizli görevi severdim.

“Lily’ye katılıyorum.” Hükmedici ses koridordan geliyordu. Hızlı adımlarla mutfığa gelirken Connor’ın makosen ayakkabılarının parkede çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordum.

Connor Cobalt az önce bana hak vermişti.

Bu muazzam bir olaydı. Neredeyse tezahürat yapmaya başlayacaktım ama Rose'un sarı-yeşil gözleri onun yaklaşmakta olan bir doksanlık bedenini delip geçmeye başlamıştı.

"Bu konuda oy hakkın yok," diyerek onu kolayca başından savdı "Sadece kızlar arasında."

Connor bir adım daha yaklaştı. "Cinsiyetin yüzünden özel ayrıcalıklar mı istiyorsun?" Bu soru, Rose'un yüzünü buruşturmasına neden oldu. Kocasına ona bakarken aralarında sadece birkaç metre vardı.

"Peki ne yapmamızı istiyorsun?" diye karşı çıktı Rose. "Hiçbir şey yapmayalım mı? Tekrar saldırmalarını mı bekleyelim? Sonra bir bakmışsın Lily'nin yüzüne dildo fırlatmışlar!"

"Bu daha önce yapıldı zaten," diye mırıldandım.

"Kendi komşuların tarafından yapılmadı." İyi bir noktaya değinmişti. Evin etrafında dolaşırken yoluma hiç seks oyuncağı mermisi düşmemişti. "Buranın herkes için güvenli bir yer olması gerekiyor. Bu yüzden birlikte yaşıyoruz. Ryke'in dağınıklığı ve Loren'in varlığıyla kendime boşuna işkence etmiyorum."

Daisy Ziff şişesinin kapağını çevirdi. Demiri andıran tadına katlandıkça lezzetinin daha iyi olduğunu iddia ediyordu ama içten içe destekleyici bir kız arkadaş olmak için içtiğini biliyordum. Yakında gerçekleştirilecek Ziff kaya tırmanışı etkinliğinde Ryke resmi olarak spor içeceğinin yüzü olacaktı.

"Polisi arayabilir miyiz? Ya da ihbarda bulunsak?" diye sordu Daisy merakla.

"Kanıt olmadan işe yaramaz," diye açıkladı Connor. "Ayrıca içimizden biri iddiada bulunur bulunmaz, bu durum tüm magazin gazetelerinin baş sayfasında yer alır." Polise koşmakta tereddüt etmemin en büyük nedeni buydu. Moffy'yi sitedeki gençlerden korumakla, yeni bir manşetle patlayacak olan kudurmuş medyadan korumak arasında gelip gidiyordum. Her zaman iyi bir haberin peşine düşerlerdi.

Medyanın neden olabileceği psikolojik hasarla karşılaştırıldığında mahallenin gençleri zararsız görünüyordu. Oğlumun beş yaşında, dışarı çıkmaya korkan ve etrafı kameralarla sarılan biri olmasını istemiyordum... Halkın gözleri önüne ilk çıktığımda tam olarak bu haldeydim.

Kapı çaldığında yerimden sıçradım. “Aman Tanrım,” diye mırıldandım “Ya onlarsa?” Belki özür dilemeye gelmişlerdi? Evet, böyle bir şey olacağını hiç sanmıyordum.

Rose’un topuklu ayakkabıları kapıya doğru yürürken tıkırdıyordu.

Gözlerim kocaman açılmış bir şekilde, “Rose,” diye seslendim. “Bu bir numara olabilir.” Başka bir kova ya da daha kötüsü olabilirdi.

Daisy tabureden atladı ama tereddüt ederek geri çekildi. Korkusuz kız kardeşim şu anda çok ürkek durumdaydı. Kardeşimin elini sıkıca tutarken Connor’ın birkaç uzun adım atmasını izledim, bacakları Rose’dan çok daha uzun olduğu için karısı itiraz bile edemedi girişe ulaşp kapıyı açtı.

“Artık korkmak istemiyorum,” diye fısıldadı Daisy yumuşakça.

Tüylerim ürperdi. “Bir gün... korkmayacaksınız.” Bu fikir karşısında kararlılıkla başımı salladım. “Sadece biraz zaman alacak.” Zihnindeki parçalarla savaşmış biri olarak bu mücadeleyi iyi biliyordum. Her şeyin daha iyi olmasını dilesek bile, zihin bizden daha büyük bir şeydi. Kontrolümüzün tamamen dışında gibi hissettiriyordu ama derinlerde bir yerde, aslında ulaşabileceğimiz bir noktadaydı.

Bunu küçük kız kardeşime ifade etmek istediğim sırada girişten gelen yeni ses düşüncelerimi söndürdü.

“Gerçekten kendi anahtarım olmalı. Dört kızımdan üçü burada yaşıyor.” Annem bize her zaman habersiz gelirdi ancak bu gelişlerin hiçbirini beni görmek için olmazdı. Genelde odamda, bazen çocuk odasında saklanırdım. Belki bu biraz da benim hatamdı, daha sosyal olmam gerekiyordu.

Mutfığa geri dönerken, “Senin için bir tane yaptıracağım,” dedi Connor. Rose onun gözlerini oymaya hazır görünüyordu. Connor’ın annemize yalan söylüyor olma ihtimali de vardı, onu kazanmaya çalışıyor olabilirdi.

Samantha Calloway iki saniye içinde mutfakta belirdi. Boynuna inci bir kolye dolamış, kahverengi saçlarını sıkı bir topuzla toplamıştı. Beyaz tasarım çantasını ada tezgâhın üzerine bıraktı.

“Bu zevki neye borçluyuz?” diye sordu Rose hevesiz bir şekilde.

“Bu kadar düşmanca davranma Rose,” diye karşı çıktı annemiz. “Sadece uğrayıp bir selam vermek istedim. Bugün cumartesi.”

“Peki, öyle olsun,” dedi Rose homurdanarak.

Annemiz Daisy’yi fark ettiğinde sanki ziyaretinin amacını bulmuş gibi tavrı hafıfledi. “Tatlım, saçlarını tekrar bal sarısına boyatmayı planladığını sanıyordum.” Daisy’ye yaklaşıp platin sarısı saç tellerini parmaklarının arasında inceledi. “Kuaförden senin için bir randevu alacağım...”

“Hayır, sorun değil,” diye sözünü kesti kardeşim hemen. “Henüz hangi rengi istediğimden emin değilim ama bir dahaki sefere boyadığımda resmi renk o olacak.” Omuz silktilti. “Bir süre daha değişiklik yapmayacağım.”

Annemiz dudaklarını büzdü, onu bal sarısı rengine ikna etmenin yollarını arıyormuş gibi görünüyordu. Küçük kardeşimin elini sıkarak kararlarına destek oldum. Ne olursa olsun, kararlarını kendisi verdiği sürece onu destekleyecektim. Şimdi anneme çok daha yakın duruyordum.

Kaçınılmaz soğuk muamelesine hazırlanırken göğsüm sıkıştı. Çok az göz teması, daha da az konuşma... Son birkaç yıldır bana karşı hep böyle davranıyordu.

Yakınındaki varlığımdan kaçınarak, “Jane nerede?” diye sordu annem. “Gitmeden önce torunumu görmek istiyorum.” İncilerini parmağına dolarken gümüş bilezikleri şingirdadı.

Oğlumun dışlanması kulaklarımda bir boru sesi gibi çınılıyordu. Bu durum bir süredir beni rahatsız ediyordu. Bana yöneltlen sessiz muameleyle başa çıkabilirdim ama Maximoff’un kendi büyükannesi tarafından dışlandığı bir geleceği gözümde canlandırdığımda... Böyle bir acıyı tatmasındansa etrafının sevgiyle çevrili olmasını tercih ederdim.

Kelimelerim içime sığmıyordu, zapt edilemeyecek kadar güçlülerdi. “Seninle konuşmam gerekiyor.” Annem kulağının dibinde bağırımışım gibi irkilince sesim neredeyse bir fısıltıya dönüştü. “Özel olarak.”

Omuzları kasılıp köprücük kemikleri belirginleşse de başıyla onayladı. Beni reddetmedi. Sanırım bu bir başlangıçtı. Bunu tek başıma yapmaya özen gösterdim ve kız kardeşlerime bakmadan annemi güneş gören aydınlık odaya götürdüm.

Meşe kapıyı arkamızdan kapattığımda midemin boş kısımları

gerçek düğümler halinde bükülüyordu. Annemle en son yıllar önce yalnız bir şekilde oturmuştum. Öncesinde onunla yüzleşecek kadar konuşkan ya da güçlü olmadığımı inanmış olabilirdim ancak şimdi denemek için bir nedenim vardı.

Çiçek desenli kanepenin yanında rahatsız ve kaskatı bir şekilde durdu.

“İstersen oturabilirsin,” diye talimat verdim.

Ayakta kalıp dik durmayı tercih etti. “Düğünün için bir tarih mi planlıyorsun?” Bu güvenli bir seçimdi. Üzerinde uzun süre düşünmek için kendimi şartlandırdığım bir konuydu.

Çatlamış dudaklarımı yaladım. “Hayır...” *Sadece ona nasıl hissettiğini söyle.* Görüldüğü kadar kolay değildi.

Kollarını göğsünde kavuşturarak güneş odasındaki pirinç mobilyaları inceledi. “Bence yaz aylarında bir tarih seçmelisin. Mayıs ya da haziran. Düğün planlamasını yapmak için bana bolca zaman verir.” Onu yerden tavana uzanan pencerenin önüne kadar takip ettim. Ağustos ortasıydık, dışarıdaki yapraklar koyu yeşildi.

Boğazımdaki bir yumruyu yuttum. “Bir şeyi bilmeye ihtiyacım var...”

Bana dönerek o soğuk, hançer gibi bakışlarını gözlerime dikti. Rose gibi değildi. *Olmanı istediğim kişi değilsin*, diyen bir hava taşıyorlardı. “Öyle mi? Konuş.”

İçimdeki cesaret kırıntılarını bir araya getirip sordum. “Neden Jane’le, Maximoff’tan daha çok ilgileniyorsun? Benim oğlum olduğu için mi?” Soru, en az duyulduğu kadar acı vericiydi.

Yüz ifadesi neredeyse hiç etkilenmedi. “Daha önce hiç erkek çocuğum olmadı, Lily. Jane’le birlikteyken daha rahatım.” Sanki daha fazlası varmış gibi duraksayarak düşünceli bir tavırla inci küpesine dokundu. Kalbim hızla atarken bir bıçak darbesi almayı bekliyordum. “Seninle... benim, farklılıklarımız oldu. Daha fazla gereksiz dramaya neden olmak istemiyorum.”

Bu kısmen benim hatamdı. Ben de ondan kaçıyordum, şimdi bu durum iki ayrı varoluş düzleminde duruyormuşuz gibi hissettiriyordu. Rose çok sert davrandığında annemin beni savunduğu günleri

özlüyordum. Aile yemeklerinde araya girip bana üniversite hakkında sorular sorduğu günleri özlüyordum. Her şeyi fena halde berbat etmiştim.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Olanlar için her gün kendimi suçluyorum ve beni affetmen için ne gerektiğini bilmiyorum.” Gözlerim sıcak yaşlarla dolmaya başladı.

“Sadece zaman,” dedi usulca.

Başımı iki yana salladım. “Yıllar oldu.” Buğulanmış gözlerimle ona baktığımda aşılmaz savunması kırılmaya başladı. Artık bana bakamıyordu, gözlerini parlak parkeye çevirmişti.

“Seni affettim,” dedi sessizce. “Sadece seçimlerinin bu aileye yaptıklarını unutamıyorum. Neredeyse babanın tüm işini batıracaktın. Bir zamanlar sahip olduğumuz itibarı yeniden kazanmak çok uzun zaman aldı. Sadece çok karmakarışık bir durum, Lily.” Başını kaldırıp bana bakmadı. *Bana bak.*

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. “Anne.” Bir saniyeliğine gözlerini kaldırdığında, “Ben hastayım,” dedim ona.

Söylediklerimle birlikte dudakları aralandı, kalemle çizilmiş gibi görünen kaşları seğirmeye başladı. Savunmacı doğasının ortaya çıkmasını bekledim ama durumum onu düşündüğümünden daha fazla etkilemiş olmalıydı. Sessizlik içinde devam etmemi bekledi.

“Küçükken...” diye başladım. “Seks yapmamın sebebi bana kendimi değerli hissettirmesiydi. Evde olduğum her zaman kendimi değersiz hissediyordum.” Çenem titredi. “Seni suçlamaya çalışmıyorum. Yaptığım her şeyin sorumluluğunu üstleniyorum ama içimdeki bir parça... hep daha fazlasını arzuluyordu. Umutsuzca onu bulmaya çalışıyordum.” Parmaklarımla oynadım. “Seks... kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Bütünüyle değil, sadece biraz daha iyi.”

Bu konuşmayı kafamda binlerce kez prova etmiştim. Annemden alacağım milyonlarca farklı tepkiyi hayal etmiştim. Bazıları kayıtsızdı, bazıları ise sıcaktı ve sonunda özür diliyordu. Şimdi burada dururken hangisiyle karşılaşacağımı, hangi gerçekliğin benim olduğunu merak ediyordum.

Gözleri kızardı. “Anlamıyorum...” Sesi çatladı. “Özür dilerim.”

Kafa karışıklığı için mi, yoksa daha fazlası için mi özür dilediğini anlayamamıştım.

“Eskiden Poppy, Rose ve Daisy’ye bayılırdın...”

“Babanla birlikte olmayı daha çok sevdiğini sanıyordum.” Bir parmağını ustalıkla gözünün altından geçirirken rimelini bulaştırmamayı başardı. “Seni *Fizzle*’ın ofisine götürmeyi çok severdi ve Loren en iyi arkadaşındı... sana çok şey verdik. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Üzgünüm, Lily.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı damlıyordu. Belki hayatlarımıza dair algılarımız birbirine asla uymayacak kadar kopmuştu. Belki de hepimiz ortak bir noktada buluşamayacak kadar farklı düşünüyorduk. “Beni seviyor musun?” diye sordum.

Aniden yanıma yaklaştı. Daisy’yle her zaman paylaştığını gördüğüm anne kucaklamasıyla bana sarıldı. Bir kolunu bana dolarken diğer elini sırtıma yerleştirdi. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, “Seni hep sevdim, Lily. Sen benim kıızımsın,” diye fısıldadı. Geri çekildiğinde manikürlü tırnaklarıyla bana zarar vermemeye çalışarak gözlerimin altını sildi. “Bunu istediğin şekilde gösteremediysem özür dilerim...”

Bu muğlak bir özürdü, aynı zamanda benim için çok değerliydi. Kısmen, alabileceğim tek şeyin bu olabileceğini bilmemden kaynaklanıyordu. Sessiz gözyaşlarım yeniden çığ gibi büyürken, “Hatalarımdan dolayı beni cezalandırmayı bırakabilir misin?” diye sordum. “Lütfen?”

Annem de ağlıyordu. Eli yanına düştüğünde artık gözyaşlarını engellemeye çalışmıyordu. Gergin bir şekilde başını salladı. “Küçükken hep çok utangaçtın... seni kendi haline bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm.”

“Sadece beni önemsediyiğini bilmek istemiştım.”

Göğsüne dokunarak, “Seni önemsiyorum,” dedi güçlü bir sesle. “Geçmişte söylemiş olabileceğim her şey için... özür dilerim. Sadece incinmişim...” Gözlerindeki ifade, “Her şeyin daha farklı olmasını istiyorum,” diyordu. Ben de bunu istiyordum. Bunu uzun zamandır istiyordum. Ancak şimdiye kadar hiç birbirimizle yüzleşmemiştik.

Yıllar...

Bu anın gerçekleşmesi yıllar almıştı.

Kısa saçlarımı okşarken, “Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabiliriz?” diye sordu. Kolu hâlâ etrafıma dolanmış haldeydi. Yüksek sesle burnunu çekti, bir hanımefendiye yakışmayan bir hareketti. Sanırım bunca zamandır aynı hikâyeye farklı merceklerden bakıyorduk. Benim resmim, onunki gibi değildi. Hatta şu anda bile tam olarak aynı portreyi görmüyorduk ama en azından doğru çerçevedeydik.

Bu yeterli olmalıydı. “Oğluma, Rose’un kızına davrandığın gibi davranacağını bilmeye ihtiyacım var. Çocuk ayırma olmadan.” En çok istediğim şey buydu. “Bu mümkün mü?”

Kalbimde daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir umutla cevabını bekledim.

Bölüm 46

LOREN HALE

Kulağımı meşe kapıya dayayıp beni geçmeye çalışan Rose'u omzumla ittirdim. Connor bana Lily'nin annesiyle o "malum" konuşmayı yaptığını söylediği anda aceleyle aşağı inmiştim.

Sesleri çok kısıktı, ahşabın ardından zar zor duyuluyordu. Rose kurgularına dirsek attığında Ryke küfretti. "Siktir."

"Şşşt, devamını duyamıyorum," diye tısladı Rose.

"Çocuklar," dedi Connor koridordan. Kömür grisi duvara yaslanmıştı, aramızdaki "kapıya kim yaklaşacak" savaşını izliyordu. "Bazı insanlar sabrın bir erdem olduğunu düşünür."

Daisy onun yanında yerde oturuyor, vişneli dondurmasını yiyerek bizi izliyordu. "Bırakın kapıyı ablam dinlesin, sonra konuşulanları hepimiz için çevirebilir."

"Onu çoktan denedik," diye hatırlattım Daisy'ye. "Çeviri işinde berbattı." Rose çoğunlukla her şeyi kısaltarak söylemişti. Üstelik kalan kısmında bilgi aktarma zahmetine bile girmemişti.

Rose karşılık vermek için dudaklarını araladığında kapı aniden açıldı. Samantha Calloway dimdik ayakta duruyordu, bizi fark ettiğinde gözlerini devirdi. Bana o kadar Rose'u hatırlatıyordu ki, bununla ilgili bir şey söylememek için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Rose'u sesli bir şekilde annesiyle karşılaştırmak benim bile kaçınmak isteyeceğim kadar bel altı bir vuruş olurdu.

Her neyse, Rose'un *tam olarak* onun gibi olduğuna inanmıyor-

dum. İlk olarak, Rose daha çok kendini bilen biriydi. Samantha'nın Lily'ye söylediklerini dinlemiştim, dürüst olmak gerekirse çok saçmaydı. Samantha en başında ondan özür dilemeliydi. Lily'ye diğer kızlarından daha farklı davrandığını kabul etmeliydi ama o bunu anlamıyordu. Hiçbir zaman da anlayacağını düşünmüyordum.

Asla yapmak istemeyeceğim tek bir şey varsa, o da kendi hatalarımı göremediğim için çocuğumun hayatına karşı bu kadar kör olmaktı.

Samantha kapıda durduğu süre boyunca odadan hiç ses çıkmadı. Sert görünmesine rağmen yanakları gözyaşlarıyla lekelenmiş, gözleri kızarmıştı.

Rose'un vücudunun hemen yanından geçerken, "Bebekler nerede?" diye sordu. "Gitmeden önce onları görmek istiyorum."

Rose kapıdan uzaklaştı. "Çocuk odasındalar. Beni oraya kadar takip edebilirsin." Odadan çıkmadan önce Rose dikkatle kardeşine baktı ama Lil hâlâ güneş gören odada saklanıyordu.

Kalbim hızla atarken kapıyı daha geniş açılması için sertçe ittim. Lily hasırdan bir sedirin üzerinde oturuyordu, gözleri şişti ve başı yorgunluktan öne eğilmişti.

Odaya girmek için kapıyla Ryke'in göğsü arasından sıyrılmam gerekti. Lil gözlerini ovuşturduğu sırada önünde diz çökerek ellerini avuçlarımın arasına aldım. Yanağını öperken, "Çok iyi bir iş çıkardın, Lil. Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadım. Annesiyle yüzleşmesi gerekiyordu, sessizlik yıllardır onu yiyip bitiriyordu.

"Ona tıpkı Jane gibi davranacağını söyledi." Lily tekrar hıçkırıklara boğulmadan önce burnunu çekti. Ayağa kalkarken kollarımı ince bedenine dolayarak onu da yukarı kaldırdım. Göğsüme yaslandığında başını kaldırıp bana baktı. "Bunu deneyeceğini hiç düşünmemiştim ama daha iyi bir ilişkimiz olmasını istediğini söyledi."

Birkaç kez başımı salladım. "Bu iyi bir şey, Lil." Elimde değildi, Samantha'ya karşı her zaman temkinli olacaktım. Lil kendininkini indirirse benim kalkanlarım yükselecekti. Üstelik arada sırada gerçekten kalkanlarını indirmeliydi. Günün sonunda, Samantha onun annesiydi.

Belime doladığı kollarını sıkılaştırırken, "Beni ya da yaşananları

tam olarak anlamadığını biliyorum,” diye fısıldadı Lily. “Ama o kendi gerçeğine sahip olabilir, ben de kendi gerçeğime. Ömür boyu sürecekle bir çıkmazdansa böyle olması daha iyi.” Moffy’yi düşünüyor olmalıydı.

Oğlumuz için tüm bu olanları gömmeye, eski yaraları kapatmaya hazırды.

Seçimlerimiz çocuğumuzu etkileyecekti ve hayatımızın geri kalanında kendi çıkarlarımıza değil, onun çıkarlarına göre karar verecektik. Bencil olamamanın zor olacağını düşünmüştüm. Oysa birini ruhunuzun en derin parçalarıyla sevdiğinizde, o kişi en büyük istisnanız haline geliyordu.

Oğlumuzun bizim istisnamız olduğunu biliyordum.

Bölüm 47

LILY CALLOWAY

Nişanlım dünyadaki en seksi insandı. Bu bir gerçektir. Önyargılı bir gerçektir ama onu benim gibi görebilselerdi birçok insan düşünceme hak verirdi.

Kırmızı çarşafı göğsüme bastırarak sırtımı yatak başlığına dayadım. Lo çırlıçıplak banyoya doğru yürürken şapşal bakışlarımla onu izliyordum. Kıçını, kaslı sırtını, zayıf ve formda vücudunu incelerken cennette gibiydim.

Şu anda sırtıttığına emindim, bu görüntüyü sonsuza dek şaplak bankama kaydettiğimin farkındaydı. *Yaramaz şeyler* olarak adlandırılan bir bölümde kalacaktı. Beynimin o kısmı zaten tıka basa Loren Hale'le doluydu.

Duvarın ardında kaybolduğunda tüm o resimler bir anda gözlerimin önüne geldi. "Tekrar sevişmeliyiz," diye seslendim arkasından. Şampanya rengi yorganı kendimle birlikte sürükleyerek yatağın kenarına doğru kaydım. "Kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz lazım."

Bugün, o gündü.

Şimdiden bir kez seks yapmıştık. Sırtımızı duvara çarpan ve yatağın agresif bir şekilde sallanmasına neden olan türden bir sevişmeydi. İkinci tur için hazırdım. Muhtemelen üçüncü, hatta dördüncü için bile hazırdım. Ancak yine de doyumsuz canavarı uzaklarda, kilitli tutabilmeli ve gerektiğinde durabilecek kadar kendimi kontrol edebilmeliydim.

Elinde bir bardak suyla banyodan dönüp küçük yudumlar aldı.

“Seni fazla mı çalıştırdım?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“*Ciddi misin? Sırf su içtiğim için mi?*” dercesine bana baktı. Kaşlarını hafifçe yukarı kaldırarak, “Bunun benim için bir iş olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Tamamen ter içinde ve nefes nefese olduğun için... evet,” diye mırıldandım. “Gerçi benim için de iş olabilir.” Kelimeler ağzımdan hızla dökülüyordu. “Bir sürü esnek pozisyon... gibi birçok şey var.”
Kes sesini, Lily.

Çarşafı yorganın içinde kıvrılarak etrafıma iyice doladığımda neredeyse kumaş tarafından boğuluyordum. Anlık bir karardan sonra karnımın üzerine yuvarlanıp biraz gevşedim. Şimdi *favori* pozisyonum için mükemmel bir pozisyondaydım. Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve arkamda duran Lo'ya bir bakış attım.

Suyu sıradan bir şekilde yudumlarken dikkatle beni izliyordu. İşkence. Saf bir işkenceydi.

“Orada öylece duracak mısın?” diye sordum.

“Belki.”

Gözlerim kısıldı. “Benimle dalga mı geçiyorsun, yoksa şeyle ilgili yardıma mı ihtiyacın var?” Kızardım. “Biliyorsun ya...” Çenemle hiç de yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmeyen aletini işaret ettim. *İyi iş, Lil.* İçten içe kendi sırtımı sıvazladım.

“Karşındaki benim, aşkım.” Şifoniyere doğru yürüyüp boş su bardağını üzerine bıraktı. “Neyden bahsettiğini söylerken utanmana gerek yok.”

Yatağa yaklaşıp üstüne tırmandığında yatak ağırlığıyla sallandı. Ellerini kalçalarımın altına gezdirerek beni kolayca tekrar sırtüstü çevirdi. Gözleri kızarmış yüzümde dans ediyordu.

“Neyden bahsettiğini söyle,” dedi yumuşak bir sesle. Ağzı göğsüme doğru inerken sıcak nefesi tenimi gıcıkliyordu. Meme ucumu nazikçe emerek beni kışkırtmaya başladı.

“Hımm...” Bu yeni his karşısında gözlerim kapanırken altımdaki

çarşafı sıkıca kavradım. “Seni... elimle tatmin etmemi mi, yoksa...” *Düşün, Lily!* “Sakso çekmemi mi istiyorsun?” Önce bir, sonra iki gözümü de açarak gülümsedim. İşte başarmıştım.

Dili hassas tomurcuğuma dokunmadan hemen önce, “İkisini de istemiyorum ama bunu sorman hoş,” dedi usulca.

“Şimdi sıra sende.” Ayağımla bacağına dürttüm.

Dudakları eğlenen bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Lily Calloway, seni elimle tatmin etmemi ister misin?” *Evet.* Avuç içi kalçalarımın arasındaki hassas noktaya değiyordu. Nefesim boğazımda tıkanı. “Ya da emerek boşaltmamı?” *Çifte evet.* Göğsümden göbek deliğime, oradan da *daha aşağıya* öpücük izleri bırakarak ilerledi.

Ağzı *şimdiye kadarki en iyi* noktaya ulaştığında neredeyse inliyordum. Tam acımı dindirmeye başlayacağı sırada durdu, başını bir kez daha kaldırarak cevabımı bekledi. İkisine de evet demek istesem bile birlikte boşalmamızı daha çok istiyordum.

“Aslında,” dedim sığ nefesler alıp verirken. “C şıkkı.” Tekrar dönmeye çalıştığımda kalçakemiklerimi sıkıca kavrayarak sırtüstü yatmamı sağladı. Çabam bir işe yaramamıştı.

“D şıkkı,” diye karşı çıktı. Kulağa hoş geliyordu. Tek duyduğum şey *Seçenek Alet’i*. Aklımdan söyleyebilirdim, kimsenin oraya girmesine izin verilmiyordu. Yaptığı her küçük hareketi özüksedim. Lo önümde diz çökmüş durumdayken bir yastık kapıp popomun altına sıkıştırdı.

Çarşafarla yorgam üzerimden çekerek çıplak bedenimi ortaya çıkarmıştı. Her geçen saniye kalbim gümbürtüyle atıyordu. Kendimi kontrol edemediğim için anında üzerine atladığım günleri hatırlıyordum. Ancak şimdi anın tadını çıkarıyor, onun özgüveninden ve beni tamamen memnun etme yeteneğinden zevk alıyordum.

Burada uzandığım yerde izleyerek bekleyebilirdim. Bu beni daha iyi bir yere taşırdı.

Her ikisini de yukarı kaldırmadan önce parmakları hafif dokunuşlarla bacağımda boylu boyunca gezindi. Ardından dizlerimi kıvrıdı ve

* *Dick*, alet anlamına geldiği için Lo, “D şıkkı,” diyerek kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

bir bacağımı kolunun altına sıkıştırıp diğerini kavradı. Pelvisi girişime tam olarak oturduğunda kalbim hızla atmaya başladı.

Misyoner pozisyonunda anal seks... Birlikteyken bu çok daha samimi bir hal alıyordu.

Yavaşça içimi doldurmaya başladığında sertliğinin her bir santimi vücudumdaki havai fişekleri ateşliyordu. Bunaltıcı sıcaklığıyla gece gündüz altında uzanıp güneşlenmek isteyeceğim kadar heyecanlı hislerdi. Tamamını içime aldığımda öne doğru eğilerek beni derince öptü.

Başım dönmüş ve sersemlemiş bir halde karşılık vermeye çalıştım. Dudaklarına karşı, "Lo," diye fısıltıyla inledim.

"Rahatla, aşkım," dedi yatıştırıcı sesiyle. Sonra içimde derin ve ritmik bir şekilde hareket etmeye başladı. Sert kol kaslarını kavrayarak daha ileri gidebilmesi için bacaklarımı havada tutmaya odaklandım. Ara sıra kısa nefesler alıyordum. Bir dakika içinde nefes alıp vermeyi bıraktım, başım mutlulukla dönüyordu.

Lo hareketlerinin ortasında duraksadı. "Nefes al."

Ona doğru kıvrılarak aletin hareketini tamamlamaya çalıştım. Lo bacaklarımdan birini bırakıp onun yerine kalçamı kavrarken parmakları etime saplandı. "Nefes al."

Tamam. Tamam. Derin bir nefes aldığımda başım öncekinden daha az dönüyor, göğsüm o kadar dar hissettirmiyordu. Tatmin olmuş bir şekilde hareketlerine devam etti. Bakışlarının hipnotize edici yoğunluğu beni içine çekerken amber renkli gözleri bir girdap gibi şehvet, tutku ve arzuyla doluydu.

Arzuları benimkilerin yansımasıydı.

Sinirlerim coşku içinde şarkı söylerken eli ıslaklığını buldu, parmaklarıyla beni tamamen doldurdu. Yatağın içinde inledim, artık göz teması kuramıyordum. Dünya dönüyordu. Parmaklarıyla aleti senkronize bir şekilde hareket ediyor, durmaksızın girip çıkıyordu. Nefesleri benimki kadar düzensizdi. Dudakları zevkle aralanmıştı.

O bir buzdu, o kadar soğuktu ki beni yakıyordu.

İnlemelerim artarak kontrol edilemez bir hale geldi.

Bir an sonra tüm dünyadaki en kötü ses yatak odamıza doldu.

Ağlama sesiydi.

Bebekler ağlıyordu.

Kalbim yerinden fırladı. “Dur, dur, dur,” diye mırıldanırken kelimelerim birbirine giriyordu. Gözlerim bebek telsizine kaydı, hoparlörlerden yayılan seslerle birlikte ışığı yanıp sönüyordu. Çoktan geri çekilmiş olmasına rağmen Lo’yu çılgına dönmüş gibi iterek uzaklaştırdım.

Panik içinde yataktan fırlayıp onun bol yakalı tişörtlerinden birini giydim. Siyah kumaş dizlerimin üstüne doğru sarkıyordu.

“Lil, sakın ol. O iyi. Biraz ağlayıp yine de iyi olabilir,” diye beni teselli etti Lo.

Hayır.

Onun yerine asla seksi seçmeyeceğime dair söz vermişim. Bu benim ilk gerçek sınavımdı ve bunu geçecektim. “Onu kontrol etmeye gidiyorum,” dedim nemli saçlarımı dağınık bir topuz yaparak. “Sen banyoda işini bitirebilirsin.”

Yüzü şaşkınlıkla kaplandı. “Az önce bana gidip mastürbasyon yapmamı mı söyledin?” Evet, bu *hiç* yaşanmazdı.

Ona cevap verecek vaktim yoktu. Çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım. Kapıyı açmama fırsat kalmadan peşimden koşup elini ahşaba yapıştırarak dışarı çıkmamı engelledi.

“Lo.” Sızlanırken çıkardığım ses karşımda yüzümü buruşturdum.

“Biraz nefes al,” dedi bana bakarak. “Bu durumun yaşandığı her seferinde panik yapmanı istemiyorum. Sadece rahatla, tamam mı?”

İçten içe bu halimin sebebinin bebek ağlamasından daha fazlası olduğunu hissediyor olmalıydı. “Rahatım,” dedim gergin bir sesle.

“Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok, Lil.”

Boğazımda bir yumru oluştu. “Mastürbasyon yapmak zorunda değilsin,” dedim usulca. “Beni bekleyebilirsen, daha sonra birlikte bitirebiliriz.”

“Öyle mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

“Eğer bu kapıyı açarsam çocuk odasına kadar yürüyeceğine, oraya koşarak gitmeyeceğine söz verir misin?”

“Söz veriyorum.” Serçeparmağını kaldırdım ancak parmaklarımı-
zı birleştirmek yerine beni dudaklarımdan öptü. Kalbim gümbürdeye-
rek atarken geri çekilip elini kapı çerçevesinden ayırdı.

Koridorda yavaşça yürüdüm, tüm bu süre boyunca Lo’nun sıcak
bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Çocuk odasına girdiğimde
hızımı arttırıp Moffy’nin beşiğine doğru ilerledim.

“Şşşt, sorun yok,” diye fısıldayarak onu kollarımın arasına aldım.
Bezini kontrol ettim, temizdi. Ardından altı haftalık bir bebeği sakin-
leştirmek için bilinen en eski yöntemi, hafif dokunuşlarla sırtını ok-
şarken sallama tekniğini uygulamaya başladım. Bir saat daha yemek
yememesi gerekiyordu.

Moffy’nin karşısındaki çocuk odasında Jane hiç durmadan ağlı-
yordu. Boynumu uzatarak koridora baktım. Connor ve Rose’un yatak
odasının kapısı hâlâ kapalıydı. Evde iki yenidoğan bebek olduğu için
“bırak ağlasın” ebeveynlik yöntemini uygulamama konusunda hepi-
miz anlaşmıştık. Çok gürültülü oluyordu.

Jane ağlamaya devam ettiği sürece Maximoff durmayacaktı.

Bir saniye sonra Lo eşofman giymiş bir şekilde yatak odamızdan
çıktığında kasıklarına baktım. Ne olmuştu?

“Bekleyemedim.” Beni yanağımdan öptü. “Üzgünüm, aşkım.”
Moffy’nin küçük kafasını ve koyu kahverengi saç tutamını okşadı.
“Kuzeninin ağlamasından nefret ediyorsun. Öyle değil mi, dostum?”

Tam o anda sihirli bir şekilde ablamın yatak odasının kapısı açıldı.
Connor kapıda belirdi... *lanet olsun*. Ellerim bebeği tutmakla meşgul
olduğu için gözlerimi kapatacak hiçbir şeyim yoktu. “Lo,” diye yardım
çağırdım.

Yüzümün kızarmasından ve telaşımdan düşüncelerimi kolayca
okudu. Biraz geç olsa da avucuyla gözlerimi kapattı. Connor’ın terden
parlayan çıplak göğsünü, hatta *daha fazlasını* görmüştüm. *Onun* eşof-
manı Lo’nunkinden çok daha fazlasını sergiliyordu. Belki daha çok şe-
yin açığa çıkacağı bir anda olduğu içindi.

Aman Tanrım. Unut, Lily. Bunu unut.

Deniyordum.

“Beni gördüğün için heyecanlandın mı?” dedi Lo ona takılarak.

“Her zaman, sevgilim,” diye cevap verdi Connor. “Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, Lily.” Connor hızla Jane’nin çocuk odasında kaybolduğunda Lo elini indirdi. Şu anki manzaram daha güvenliydi.

Moffy’yi kollarımda hafifçe sallasam da hüngür hüngür ağlaması kesilmiyordu. Büyük olasılıkla Jane yüzündendi ama gittikçe daha çok geriliyordum. Kendimi çaresiz hissederek sırtını okşamaya devam ettim. Yakında sakinleşeceğini umuyordum.

“Bana ver.” Lo oğlumuzu kollarımdan aldığı anda çığlıklar yükseldi, artık sesi daha tiz ve cırtlaktı. Kalbime hançer gibi saplanıyordu. “Sorun yok, küçük adam. Bizimle güvendesin.”

Jane’in çığlıkları yumuşadı. Belki bezinin değişmesi gerekiyordu ya da kucağa alınmak istiyordu. Ağlama sesi tamamen durmamasına rağmen bir dakika sonra Connor çocuk odasından çıktı. Lo’yla birlikte kapı aralığında durmuş, Maximoff’un uyuyabilmesi için onun susmasını bekliyorduk.

“Hâlâ ağlıyor,” diyerek bariz gerçeği belirttim.

Connor koridorda duraksadı, gözleri endişeyle yatak odasına kaymıştı. “Rose’u bir saniyeliğine kontrol etmem gerekiyor,” dedi aceleyle. “Hemen döneceğim. Söz veriyorum.”

“Bekle, ne?” diye çıkıştı Lo. “Jane durmazsa Moffy de durmaz. Lütfen önce bebeğinle ilgilenir misin?” Yardım teklif etmek üzere dudaklarımı araladım. Lo kucağındaki Moffy’yi sallarken ben de Jane’le ilgilenebilirdim. Connor hızla konuşup daha da hızlı bir şekilde yürümeye başladı.

“Beş saniye daha geçerse, bebeğimle ilgilenecek kadar uzun süre hayatta kalamayacağım.” Odalarının kapısını açtığı anda Rose’un ona küfrettiğini duydum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Sence o...” Bağlanmış mıydı? Kelimeleri telaffuz bile edemiyordum. Aklımda olmasını istediğim bir görüntü değildi.

Lo yüzünü buruşturdu. “Oralara girmeyelim,” dedi uyarıcı gibi.

Moffy’nin başını öptüm ve Lo onu hafifçe zıplatırken küçük sırtını ovdum. Rose ve Connor birlikte yatak odalarından çıkmadan önce birkaç dakika bekledik. Rose’un üzerinde siyah ipek bir sabahlık vardı, yanakları kızarmıştı. Tahrik olmuştan çok kızgın görünüyordu.

Bizi görünce Connor'ı işaret etti. "Onu suçlayın."

"Sana ne yaptı?" diye sordu Lo şakayla karışık. "Süpürgeni falan mı çaldı?"

Rose ona ters ters baktı. "Sana söyleyecek değilim." Ardından kocasıyla birlikte çocuk odasına girdi. Tam o anda Jane'in çılgınlıkları yatışmaya başladı.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Lo. Maximoff'un gözleri titreyerek kapanmaya başlıyordu. Nefesleri düzene girmişti dudakları aralıktı.

Ona gülümseyerek parmağını yumuşacık yanaklarında gezdirdim. "Arkadaş olacaklarını düşünüyor musun?"

"Kimin?" Kaşları birbirine yaklaştı. "Janie ve Moffy'nin mi?"

Jane'in yine Ryke tarafından takılan lakabına karşı gülümsememeye çalışarak başımla onayladım. Connor ve Rose bu kelimeyi kullanmamaya özen gösteriyordu ama bazı insanlar bunu benimseyecekti. Maximoff'un en iyi arkadaşı Janie'yle birlikte büyüdüğünü hayal ettim.

Hiç kardeşi olmasa bile en azından Jane'e sahip olacaktı. Ayrıca ona göz kulak olacağından emindim. Biraz bile babasına benziyorsa Jane'i güvende tutmak isteyecekti.

Moffy'yi beşiğine geri koyarken, "Rose'un yavrusu olduğu fikri beni çok korkutsa bile," dedi Lo kısık sesle. "Onların arkadaş olması çok hoşuma gider."

"Benim de," diye fısıldadım. Çocuk odasından çıktıktan sonra parmak uçlarımızda yürüyerek odamıza döndük. Lo kapıyı arkamızdan kapattığında tüm dikkatini bana çevirdi.

Elleri belimi buldu. "Başladığımız şeyi bitirelim mi?"

Seksten bahsettiğini anlamak birkaç saniyemi aldı. Beynimde parlak ve güzel bir ışık patlamıştı. Düşündüğüm kadar kötü biri değildim.

Lo da aynı şeyi söylemişti.

"Seni seviyorum," dedim ona.

O benim takım arkadaşım, ortağımdı. Hayatımın her zor anında yanımda olmasını istediğim kişiydi. Benim kendi Scott Summers'ımdı.

Bölüm 48

LILY CALLOWAY

Tweet attım: Kız kardeşlerimle birlikte *Hale Co.* yardım derneği balosu için hazırlanıyoruz #RoseCobalt'ındolabımyağmalama

Daisy'yle ikimizin, Rose'un yatağında zıpladığımız bir fotoğrafı ekleyerek gönder tuşuna bastım. Fotoğrafta bulanık çıkmıştım, uzuvlarım biraz tuhaf duruyordu ama Daisy çok havalı görünüyordu. Zıplarken yumruklarını havaya kaldırmış, platin sarısı saçları etrafına dağılmıştı.

"Bunları dene, Lily," dedi Rose. Gri renkli Calloway Modaevi elbisesini, yatağın kenarındaki lila elbisenin yanına koydu. Tam açık mavi yorgamın üzerinden kalkarken telefonum art arda gelen Twitter bildirimleriyle çınlamaya başladı.

"*Tweet* mi attın?" diye sordu Rose donuk bir şekilde. İpek sabahlığının kayışını sıkıyordu. Tıpkı Daisy gibi ben de ne giyeceğimize karar verene kadar sutyen ve iç çamaşırıyla bekliyordum. Gerçi önceki fotoğrafı çekerken tamamen giyinik olduğumuzdan emin olmuşum.

"Belki..." Tereddüt ettim. "Basın danışmanlarımız buna hiç *hayır* demedi." Başlangıçta aldığım tepkinin istediğim gibi olmadığını itiraf etmem gerekirdi. *Ünlü Takipçisi*, Raisy'nin reklamını yapmak için nasıl "çok fazla çabaladığıma" dair bir hikâyeye kafayı takmıştı ancak hayranlar etkileşimi sevmiş gibi görünüyordu. Lo'nun ve kız kardeşlerinin fotoğraflarını paylaşmamdan, durum güncellemeleri yapmamdan hoşlanmışlardı. *Philly'nin Prensesleri* sona erdiğinden beri insanlar doğal olarak günlük hayatlarımızı merak ediyordu.

Medyanın sahte bir şey yaratmasındansa onlara gerçek hikâyeyi vermeyi tercih ederdim. Üstelik sosyal medya sayesinde bunu yapma şansına sahiptik. Bunu dün *Lucky's*'te kahve içerken anneme (yüz yüze) anlatmıştım, o da benimle aynı fikirdeydi. Gerçekten ama *gerçekten* söylediklerime katılmıştı.

“Annem bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi,” diye hatırlattım Rose’a.

Gözlerini devirdi. “Elbette öyle söylemiştir. Ailemizin mümkün olduğunca uzun süre gündemde kalmasını istiyor.”

“Bu bizim kontrolümüzde olan bir şey,” diyerek düşüncemi açıkladım. “Ayrıca bir *fandom*’ın parçalarıyız.” Bundan daha heyecan verici bir şey olamazdı.

Rose bu konuda sessiz kaldı. Gri elbisesinin kumaşını düzeltirken sosyal medya fikri üzerinde kafa yordüğünü anlayabiliyordum.

Twitter yanıtlarını kontrol ederken gülümsedim.

@ToriKPierce3: @lilycallowayX23 Şanslısın! Ben de Rose’un dolabını yağmalamak istiyorum!

@Pippa_Woo: @lilycallowayX23 SENİ ÇOK SEVİYORUM! AMAN TANRIM!

“Hayranlardan bahsetmişken.” Daisy muzip bir gülümsemeyle çantasından bir paket çıkardı.

Rose’un sırtı kardeşçe bir koruma içgüdüsüyle gerilirken benim kaşlarım çatıldı.

“Artık hayran mektuplarını güvenlik inceliyor,” dedi Rose. İnsanlar ona siyah kırbaçlar, tıkaçlar ve amatör porno videoları göndermeye başladığından beri postalara bakmayı bırakmıştı.

“Bunlar hayran postası değil.” Daisy oyuncu bir tavırla yatağın üzerinde zıplayarak paketi havaya kaldırdı. “Hayran sitelerine göz atarken bir ürün mağazasına rastladım.” Kaşlarını birkaç kez aşağı yukarı kaldırdı. Sırıttığı o kadar bulaşıcıydı ki, dudaklarımın kıvrıldığını hissettim.

Lila rengi elbiseyi kırıışmadan kaptım ve paketi açmasını izledim.

Rose ellerini kalçalarına koydu, sarı-yeşil gözleri merakla parlıyordu.

Daisy bir erkek iç çamaşırına benzeyen kısa kadın şortlarını ortaya çıkardı. Bana popo kısmını göstermeyi ihmal etmemişti. Üzerinde beyaz harflerle şöyle yazıyordu: **LOREN HALE'İ SEVİYORUM!** Adının yanında sevimli pembe bir kalp bile vardı.

Şaşkınlıkla güldüm. "Bana mı aldın?"

"Başka kime almış olabilir ki?" diye tersledi Rose.

Ona ters ters bakmaya çalıştım ama onun bakışları, benimkileri anında öldürdü. Neyse, zaten çok mutluydum.

Daisy iç çamaşırını bana fırlattı. "Lo beğenir mi?"

Başım la onayladım, kendi adını kıcım da gördüğü an yaşayacağı şaşkınlığı şimdiden hayal edebiliyordum. "Parti için bunu giyeceğim."

Rose yine gözlerini devirdi. "Yardım derneği etkinliğinde seks yapmayacaksın."

"Sadece onun kıcıma yakın olması fikri hoşuma gidiyor." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimi biraz yanlış ifade ettiğimi fark ettim. "Öyle değil," diye hızla ekledikten sonra kaşlarım çatıldı. "Tamam, birazcık öyle... şu an sadece kafam karıştı."

Rose iç geçirip paketi açmaya devam etmesi için Daisy'ye işaret verdi. Ablam hediyeleri severdi, bu yüzden kendisi için büyüleyici bir hayran tişörtü falan bekliyor olabilirdi.

Kız kardeşlerimin önünde üstümü giyinmekten çekinmeyerek külotumu değiştirdim, yeni iç çamaşırım üzerime tam olmuştu. Daisy bir sonraki giysi parçasını gösterirken yatakta biraz zıpladı. "Kendime de aldım." Üzerinde kalp yerine güneş olan **RYKE MEADOWS'U SEVİYORUM!** külotunu gösterdi.

"Çok tatlı," dedim daha geniş bir gülümsemeyle. "Sen de bu gece onu giymelisin."

Başını salladı. "Kesinlikle."

"Lütfen bana Connor Cobalt yazan bir külot olmadığını söyle," dedi Rose gözlerini kısarak. En küçük kız kardeşimizi bakışlarıyla delik deşik ediyordu.

"Bunlar çok *şirin*," diye hatırlattım.

Rose elini yüzüme doğru kaldırdığı sırada Daisy siyah pamuklu bir kumaşı ona fırlattı, iç çamaşırını incelerken yanına sokuldum.

Rose neşesiz bir kahkaha attı. "Hayır."

Üzerinde *CONNOR COBALT'I SEVİYORUM!* yazıyordu.

Kenarında rujlu bir öpücük izi vardı.

"Connor buna bayılırdı," dedim Rose'a. Karısının kalçalarında bunun yazmasının *düşüncesiyle* bile milyon dolarlık sırtışını takınacağını şimdiden görebiliyordum.

"Kesinlikle bayılır," dedi. "Egosunu okşamama gerek yok."

"*Connor Cobalt'ın gelmiş geçmiş en zeki adam* olduğu yazmıyor. Sadece onu sevdiğini söylüyor."

Araya girdim. "Kesinlikle. Hah!"

"*Hah* falan değil," diye karşılık verdi Rose. Yine de iç çamaşırı hâlâ elindeydi, yakından incelemeye devam ediyordu.

Daisy yataktan atlayıp ayaklarını yere bastı. İç çamaşırını değiştirirken Rose'a cevap verdi. "Oyunu kaybetmiyorsun, tam aksine kazanıyorsun."

Onaylayarak birkaç kere başımı salladım. "Daisy haklı. Sen güçlü bir konumdasın, onu tahrik edebilirsin." Göğsüme dokundum. "Güven bana, biliyorum. Ben bir seks uzmanıyım." Daha önce hiç bu kelimeleri kızarmadan ya da utanç duymadan söyleyebileceğimi düşünmemiştim. Gülümsememek için hafifçe yanağımın içini ısırdım. Kendimle gurur duyuyordum ve bu garip bir duyguydu. Bu zaferin tadını çıkardım. Engebelerle dolu uzun bir yolun son düzlüğüne yaklaşıyordum, düşüşlerim yüzünden yara bere içindeydim ama hâlâ koşmaya devam ediyordum. Bu iyi hissettiriyordu.

"Bunu giyersem asla utancını aşamam," dedi Rose çamaşırı düzgünce katlayarak. Sonra tereddütle duraksayıp katladığı çamaşırı tekrar açtı. "Siktir et." Siyah sabahlığının altından külotunu çıkardı.

Daisy'yle birlikte olduğumuz yerde zıplayarak ona tezahürat yaptık. "Giy onları! Giy! Giy!" diye bağırdık.

Sessiz olmamız için bize tıslarken sanki her an içeri biri girebilecekmiş gibi gözleri kapıdaydı. Girmeyeceklerdi. Kapı kilitliydi...

Kapı ardına kadar açıldı. *Kilitlediğimi* sanıyordum. Lo içeri girerek kapıyı arkasından kapattı, neyse ki ablam iç çamaşırını değiştirmeyi çoktan bitirmişti.

"Loren!" diye bağırdı Rose. Lo'nun yüzünü tırmalayarak parçalara ayırmak üzereydi.

Lo eliyle gözlerini kapattı. "Aman Tanrım. Daha giyinmedin mi?" Saatine baktı. "Etkinlik bir saat içinde başlayacak." Daisy kıyafet al-

mak için Rose'un dolabında kaybolurken ben de lila elbiseyi başımın üstünden geçirdim.

"Gardırop sorunları yaşadık," diye yalan söyledi Rose.

Lo'nun gözleri kapalı olsa bile kendine özgü yarım gülümsemesiyle göz kamaştırıyordu. "Twitter öyle demiyor."

Rose bana cehennemin derinliklerine ait olması gereken bir bakış attı.

Geri çekildiğimde telefonum elimden kayarak yere düştü. Rose arkasını dönüp Daisy'nin peşinden dolaba girerken eğilip telefonumu yerden aldım.

Ayağa kalkar kalkmaz Lo'yla göz göze geldim. Artık tatsız ya da alaycı bir gülümseme takınmıyordu, gülümsemesi tamamen gerçekti. Yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkmıştı. Onu baştan aşağı inceledim. Özel dikim siyah takım elbisesi, siyah gömleği ve kırmızı cep mendili kişiliğine tamamen uyuyordu. Uzun saçlarının tepesi geriye doğru yatırılmış, kısa kesilen yan kısımları havalı bir şıklıkla şekillendirilmişti. Loren Hale keskin biriydi. Her zaman öyleydi, on dört kişilik bir kurulu memnun etmek zorunda olsa bile bu özelliği değişmemişti.

Lo bakışlarını benimkilerden ayırmadan yavaşça bana yaklaşırken tüm vücudum hem iyi hem de kötü bir şekilde ısındı. Sonra elleri belimi kavrayıp daha aşağıya, kıçıma kadar kaydılar. Elleri elbisemin altında kaybolduğunda kalbim gümbürdeyerek atmaya başladı.

Ah, bekle... beni eğilirken görmüştü...

İç çamaşırlarımın belini çektiğinde neredeyse kollarında paramparça olacaktım.

"Bunu nereden buldun?" Kıçım ona doğru olacak şekilde beni döndürdükten sonra elbisemi kaldırdı. Şimdiden yakalanmıştım.

Popomu inceleyip hafifçe sıkarken, "Sürpriz olması gerekiyordu," dedim ona. Yapamazdım, lanet olsun... "Lo..." Nefesim sığılaştı.

Boynumu öptü ve beni bir kez daha döndürerek eski pozisyonuma getirdi. İnanılmaz derecede uyarılmış durumdaydım. "Bu gece seni sertçe becereceğim."

Büyüyen gözlerimle başımı salladım. *Evet. Evet, lütfen.*

Bana hafifçe şaplak attı. *Aman Tanrım.* Kollarımı beline dolayarak onu sıkıca sardım. Bu çok güzeldi.

"Fermuarını çekmemi ister misin?" diye sordu.

"Ne..." Kaşlarımı çatıttım.

"Elbisenin, Lil."

“Ah, evet. Tabii ki.”

Beni hareket ettirmeden fermuarı kürekkemiklerime kadar çekti. Kız kardeşlerimin dolaptaki konuşmaları duvar tarafından boğulduğu için Rose’un odasının geneline ağır bir sessizlik çökmüştü.

Ona baktığımda artık tamamen gülümsemediğini fark ettim. Düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

“Buraya, seninle bu gece hakkında konuşmak için geldim,” diye mırıldandı.

“Ah...” Yönetim kurulu yeni bir CEO seçmeden önceki son *Hale Co.* etkinliklerinden birine katılacaktık. Bu süreç boyunca Moffy ile Jane dünyanın en iyi bebek bakıcısıyla birlikte olacaktı. Poppy bana bunun onun resmi unvanı olduğunu bile söylemişti, o yüzden Moffy hakkında pek endişeli değildim.

Fakat etkinliğin arkasındaki anlam beni bir gelgit dalgası gibi vuruyordu. Lo’yla bu CEO pozisyonu hakkında pek konuşmamıştık. Ryke, Daisy ve Lo’yla aramızda bu pozisyonu birbirimiz için kazanmaya çalıştığımıza dair sessiz bir anlayış vardı.

Lo yüzümü kavrayıp parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. “Lil...” Gözleri nefesimi kesecek kadar güçlü bir şekilde benimkilere bakıyordu. “Bana inanmana ihtiyacım var.”

Midem gerildi. “İnanıyorum... her zaman inandım.”

Dudaklarını yaladı. “O zaman *lütfen*, bu işi alacağım konusunda bana güven. Kimse bununla başa çıkabileceğimi düşünmüyor ama en azından senin bana inanmana ihtiyacım var.”

Kaşlarım derince çatıldı. Benim için bu yarış her zaman onun bağımlılığından daha fazlası olmuştu. “Eğer yapmak istemiyorsan, *Hale Co.* için çalışmanı istemiyorum.”

“Sana bunu *istediğimi* söylüyorum.”

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum. Benden istediği şey buydu, korkutucu olan da buydu.

Tepkimi okuduğunda nefesleri ağırlaştı. “*Lütfen*, Lil.”

Kendimi sabote etmemi istiyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum. Dudaklarımı araladığımda ilk başta hiçbir şey çıkmadı. Ona inanmayı her şeyden çok istiyordum.

Beni daha yakınına çekti. “Seni *Hale Co.*’da görmek beni orada olmaktan *çok daha fazla* incitir. Bunun acısını çekmek istemiyorum.

Lütfen.” Sesindeki inanç ve samimiyet beni taraflardan birine itip seçimimi sağlamlaştırdı.

Bu sefer tereddüt etmedim. “Tamam,” diyerek kabul ettiğim anda endişelerim azalmaya başladı. Bu gece kurulun gözünü boyamayı planlamıştım... Köpekbalıklarıyla yüzüyormuşum gibi hissetsem bile en azından elimden gelenin en iyisini yapmayı deneyecektim.

Göğsünden yüz kiloluk bir ağırlık kaldırmışım gibi nefesini verdi. Bu sefer doğru bir seçim yaptığımı hissettiriyordu. Bana sarılıp şakağımın bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim.”

“Gerçi en büyük rakibin değildim,” diye fısıldadım. Listenin en alt sıralarında yer alıyordum. Daisy ile Ryke çok daha değerli rakiplerdi.

Daha başımı kaldırmadan gülümsediğini hissedebiliyordum. “Harika bir rakiptin,” dedi bana. “Bence ağabeyim senden korkuyordu.”

Gülümstedim. “Gerçekten mi?”

Başıyla onayladı. “Kesinlikle.” Benimle kısmen dalga geçtiği için koluna hafifçe vurdum. Canı acımış gibi yalandan yüzünü buruştururken vurduğum yeri ovdu.

“O zaman ne yapacağım?” diye sordum. “Etkinliğe katılmayayım mı?”

“Hayır, katılmalısın,” dedi. “Sadece mesafeli ol. Bir bitkinin ya da başka bir şeyin yanında kalıp yemeğini ye.”

“Her zaman yaptığımız gibi mi?” diye sordum gülümseyerek.

Gülümsememe karşılık vermedi. “Yönetim kuruluyla konuşmam gerekiyor, o yüzden yalnız kalacaksın...”

Ah, doğru söylüyordu. “Evet, evet,” dedim usulca. “Yine de mesafeli olabilirim.” Bu benim doğal halimdi. “Bil diye söylüyorum, ben seni tutuyorum.”

Bir kahkaha patlattı, sanki bu kelimeleri ilk defa duyuyormuş gibi gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Bu bağlamda büyük olasılıkla ilk olduğunu fark ettim.

Kalbim kabardı. *Evet. Seni tutuyorum, Loren Hale. Bu iş sende.*

Bölüm 49

LOREN HALE

Hale Co. şehir merkezindeki bir çocuk hastanesini desteklemek için büyük bir yardım derneği balosu düzenlemişti. *Hale Co.*'yla ilgisi olsun olmasın, Philadelphia'daki cebi dolu olan herkes etkinliğe davetliydi.

Basit bir etkinlikti. Güzel yemeklerle içki servisi yapılacak ve insanların ihtiyaç duydukları anda *Hale Co.*'nun onlara nasıl ulaştığına dair hikâyelerini paylaşmaları sağlanacaktı. Sonrasında hepsi çek defterlerini açacaktı. Bu tür etkinliklere o kadar çok katılmışım ki, artık herhangi bir okul etkinliğinden daha rutin hale gelmişti.

Bir konuşmacı hikâyesini bitirdiği sırada suyum yudumlayıp yönetim kurulu üyelerinden Daniel Perth'ü bulmak için kalabalığa doğru ilerledim. Bu defa bedenlerin arasında sıkışmak zorunda kalmamışım, yaklaştığım anda benim için zaten yol açıyorlardı.

Sırf benim geçebilmem için o insan kalabalığı yol açıyordu. Hiçbir zaman bir baş belasından fazlası olmamışım. Bakışların beni delip geçmesini bekliyordum ancak insanlar sadece başlarını sallayıp gülmüşüyordu. Tüm gece böyle geçmişti. Kendimi farklı, çok daha büyük hissediyordum.

Daha güçlüydüm.

Yürüyüşüm daha özgüvenliydi, hatta bunca zamandır ihtiyacım olan tek şeyin kendime güvenmek olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Bir an sonra cevabımı aldım. Bu durum beni açıklayamadığım bir şekilde bunaltıyordu.

Yine de ilerlemeye devam ettim.

Bir dakika sonra Daniel'i diğer üç yönetim kurulu üyesiyle birlikte peynir ve şarap büfesinin yanında buldum. Üyelerden biri kadın, diğer ikisi erkekti.

Daniel hoş geldin dercesine kırmızı şarabını kaldırdı. "Eğleniyor musun?"

"Şarap daha iyi olabilirdi," diye dalga geçtim yarım bir gülümsemeyle.

Şakaya gülerек omzuma hafifçe vurdu. "Ben de tam Irene'e, senin bebekler ve küçük çocuklar için tasarımcı kıyafet markası oluşturma fikrinden bahsediyordum."

Irene gözleri sürekli kısık olan sert bir kadındı, şu anda da beni bakışlarının altında ezmeye çalışıyordu. Bakışlarına daha soğuk bir şekilde karşılık verdim. Ne ondan ne Daniel'dan ne de yönetim kurulu üyelerinden korkuyordum. Babamla kıyaslandığında onlar hiçbir şeydi, yanından bile geçemezlerdi.

"Rose Calloway'in bu ortaklığı kabul etmesini sağlayabileceğinden emin misin?" diye sorarken dudakları kıvrılmıştı.

"En iyi arkadaşız diyemem," dedim kuru bir sesle. "Ama onu ikna edebileceğimi biliyorum."

"Peki nasıl yapacaksın?" Irene bir kraker yerken bundan şüpheliymiş gibi görünüyordu.

"O benim şımarık ablam gibi. Zaman zaman ortamdaki varlığımıza katlanamamak bile birbirimizi seviyoruz. Bu yüzden benim için bunu yapmaya hazır." Yapacağını biliyordum. "Ancak o bölüm için ortak olması gerekir. Rose unvanları sever ve benden emir almak istemeyecektir." Yönetim kuruluna karşı hep dürüst olmuştum.

En başında, artık hiçbir konuda yalan söylemeyeceğime karar vermiştim. Diğer ihtimal pek sağlıklı değildi, sonrasında çekeceğim acıya değmiyordu. Hayatımı daha iyi ve daha bütün bir insan olarak yaşamak istiyorsam, yapmam gereken şey buydu. Her dürüst cümleyle birlikte daha çok nefes alabildiğimi hissediyordum. Artık geleceğimi korkuyla beklemiyordum.

İlk defa yarını özlemle bekliyor, düne değer veriyor ve bugün için yaşıyordum. Bu huzuru benden kimse alamazdı.

"Onunla konuşup giyim markası için isim önerilerine başlamalısın," dedi Daniel şarabını bitirirken.

Irene başıyla onayladı. "Bu güçlü bir konsept, ayrıca çoğu kadın Rose'u seviyor."

Adamlardan biri, “Onunla çalışmaya hazır mısın?” diye sordu. Rose’un uğraşması zor biri olarak ün saldığını biliyormuş gibi akli karışık bir gülümseme takınmıştı.

“Hazırım. Eğer birbirimizi öldürmezsek, bunu başarı sayarım.”

Hepsi kakhaha attı. Benim tavrıma alışkın olduklarını görebiliyordum. Babamla mizahımız benzer bir tarzdaydı, o yüzden dikkate alıyorlardı. Onlara düşündüğümünden daha kolay uyum sağlamıştım.

“Hey.” Arkadan ağabeyimin sesi geldi, elini omzuma koymuştu. “Seninle bir dakika konuşabilir miyim?”

“Evet.” Daniel’a doğru başımı salladım. “Sizinle sonra konuşuruz.”

“Belki o zamana kadar şarabı beğenmeye başlarsın,” diye şaka yaptı Daniel.

“Keşke,” diye karşılık verirken ağabeyimin parmak uçları omzuma batıyordu. Hızla arkamı dönüp duvarın yanındaki boş yüksek masaya doğru ilerledim.

“İçmiyorsun değil...” diye başladığında hızla sözünü kestim.

“Hayır. Sadece bir şakaydı.” *Kaldırabileceğim lanet olası bir şaka.* Kıyafetlerini incelerken bardağımı sıkıca kavradım.

Babamın onu içinde görmeyi çok sevdiği bir takım elbise giyiyordu. Özel dikim takımı lacivertti, kravatı takılıydı. Bu sabah tıraş bile olmuştu, daha çok çabaladığı ve olmadığı bir şeye dönüşmek için yaptığı bir girişimdi.

“Aptal gibi görünüyorsun,” dedim ona.

Ryke ters ters baktı. “Söylediğin ilk dört sikik seferde de duydum.”

Dişlerimi sıkarken çenemin dışarı fırladığını hissettim. Kazanmak için bu yolu seçmesinden nefret ediyordum. Zaten o kadar çok yönetim kurulu üyesine küfretmişti ki, artık gerçek bir seçenek olamazdı. Görünüşünü değiştirmeye çalışması, onun benliğini oluşturan diğer özellikleri değiştiremezdi.

Dürüst olmak gerekirse, bunun için gerçekten şükreliyordum.

“Ne diyecektin?” diye sordum.

Endişeli bir şekilde elini saçından geçirdi. Fazla uyuyamamış gibi görünüyordu, gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etmiştim. “Babamın mesajını gördün mü?” Telefonunu yumruğunun arasında sıkı tuttuğunu fark ettim.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ve cebimden telefonumu çıkardım. Et-

kinlik için sessize almıştım. Tek bir tıklamayla tüm okunmamış mesajlar arasında gezindim.

Yeni sıralamalarınız. Belki bu gece kendinize çekidüzen vermeye karar verirsiniz. -Babam

Neredeyse aynı anda gönderilmiş olan dört mesaja göz gezdirdim.

Lily Calloway: yönetim kurulu hâlâ çok sessiz olduğunu düşünüyor. Maximoff'un doğumundan sonra şirketten uzak durmaya başladın ve ilgisizleştin. 14 kurul üyesinden 4'ü seni onaylıyor. -Babam

Omzumun üzerinden arkama baktım. Lily çikolata çeşmenin yanında oyalanıyor, elindeki kürdanla peynir küplerinden yiyordu. Yüzündeki o aptal sırıtış olmasa, onu yalnız bıraktığım için kendimi daha suçlu hissedebilirdim. Yeni akıllı telefonuna, yani sosyal medyaya daldığından oldukça emindim.

Bir kez olsun başkalarını değil de kendini mutlu ettiği için seviniyordum.

Nefesimi serbest bırakmaya çalıştım.

Lily yarışın dışında kalmıştı. Yarışta olabilmek için çabalamayı da bırakacaktı. Bu durum, üzerimdeki baskıyı azaltıp işimi kolaylaştırıyordu.

Sertçe yutkunarak okumaya devam ettim.

Loren Hale: genel olarak herkes senden etkilendi (olması gerektiği gibi). Seni çekici, sempatik ve sert buluyorlar. Benimle sorun yaşayan birkaç kişi hâlâ seni destekleme konusunda tereddüt içinde. 14 kişiden 11'i seni onaylıyor. -Babam

Son kalan üç kişiyi benden hoşlanmaları için nasıl ikna edebildim? Babama çok benziyordum. Farklı yolları düşünürken içten içe yüzümü buruşturdum. Okumaya devam etmeden önce tüm o düşünceleri aklımdan atmaya çalıştım.

Ryke Meadows: kendini çok geliştirmişsin. Yaklaşılabilirsin ve değişmeye isteklisin. Çoğunluk senin şirket için güçlü bir lider olacağını inanıyor. 14 kişiden 11'i seni onaylıyor. -Babam

Midem bulanırken soğuk boynumu ısıırıyordu. Geçtiğimiz ay boyunca ağabeyimi yok saymışım. Bir şey söyleyemeyecek kadar kaskatı kesilmiş halde bakışlarımı tekrar ekrana çevirdim.

Daisy Calloway: olgunluk gösterdin ve şirketle gerçekten ilgileniyor gibisin. Ayrıca cana yakınlığın da ötesinde çok büyük bir enerjiyle, coşkuyla dolusun. 14 kişiden 13'ü seni onaylıyor. Irene, CEO olarak seni seçmek konusunda tereddüt ediyor. Çok vahşi, fazla genç olduğunu düşünüyor. Onu memnun etmenin bir yolunu bulursan, şirket senindir. Tebrikler. -Babam

Ryke'm neden aceleyle yanıma geldiğini şimdi anlıyordum. Onun şirketi devralmasından çok daha kötüsü Daisy'nin başa geçmesi olurdu. Ağabeyimin yüz hatları kaya gibi sertleşmişti.

"Bu sikik şey yaşanıyor olamaz." Telefonumu işaret etti.

Telefonu cebime koydum. "Şu anda hissettiğin şey sadece kendi kendini yaralamak," diye karşılık verdim. "Buna bir son verebilirsin..."

"Lanet olsun, dur artık," diye homurdandı alçak sesle.

Başımı iki yana salladım. "Tek yapman gereken ona söylemek. Sadece söyle gitsin, dostum. Pozisyonun ona gitmesindense bana gitmesini tercih edersin." Beni cehenneme mahkûm ettiğini düşünüyordu ama öyle değildi. Burası her zaman olmam gereken yerdi.

"Onu sana tercih edemem, lanet olası. Tam tersini de yapamam." Karanlık bir fırtına tüm yüzünü kaplamıştı.

Sanki bu işlemeyi reddettiği bir günahmış gibi davranıyordu. "Bu bir günah değil," dedim ona açıkça. "Sevdiğin kız için daha iyi bir hayat seçiyorsun diye senden nefret etmeyeceğim. Ben o kahrolası adam değilim." Artık değilim.

Sessiz kaldı, kasları hâlâ gergindi.

Dudaklarımı yalayıp devam ettim. "Bunu birlikte yapalım. Sen ve ben. Tıpkı en başından beri yapmamız gerektiği gibi adil bir dövüş olacak. Şu anda eşitiz. Sadece onu bu cehennemden kurtar." Sonrasında kazanmak için bir yol bulacaktım. Ağabeyimin böyle bir hayat yaşamasına izin vermem mümkün değildi. Bu onun isteyeceği türden bir hayata azıcık olsun benzemiyordu.

Sadece savaşmadan bunu yaşamama izin vermeyecek kadar fedakâr biriydi.

Ryke yumruklarını açıp kapattı. Derin düşüncelere dalmışken bile agresif görünüyordu. Uzun bir duraksamadan sonra, "Siktir," diyerek acı dolu bir kahkaha attı. "Daisy bir Hale bile değil."

"Sen de değilsin."

Yüzünü buruşturdu. "Yaptığın şeyi meşrulaştırma, Lo."

Dişlerimi sıktım. "Ben sadece lanet gerçeği dile getiriyorum. Başka bir gerçek daha var, Daisy şu anda kıcımızı tekmeliyor. Eğer kendini sabote etmezse, şirket ona teslim edilecek. Bizimle kıyaslandığında, bu sikik dünyada yaşamamanın onun için daha karanlık olacağını ikimiz de biliyoruz."

Ryke bir an için elini başının üstüne koyduktan sonra indirdi. Başını iki yana sallayıp duruyordu.

"Bu beni yıkmayacak," dedim ona. "Ama onu mahvedecek. Bununla yaşamak istiyor musun?"

Midesi bulanmış gibi görünüyordu. "Hayır ama..."

Elimi omzuna koyarak bana bakmasını sağlarken, "Ama diye bir şey yok," diye üsteledim.

Aramızda tam bir dakikalık, havayı vakumlayan türden saf bir sessizlik oluştu. "Benimle gelmene ihtiyacım var."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Daisy'yi kendini sabote etmeye ikna edeceksem, ona karşı birlik olmalıyız."

Bölüm 50

LOREN HALE

Ryke bir şey daha eklemeyen önce bile aklımı bu plana zar zor verebilmişim.

“Sakın öylece geri çekilip bu sıkık şeyi sana vermeme bekleme,” dedi hızla. “Eğer bunu gerçekten istiyorsan, almak için beni yenmek zorundasın, Lo.”

Bunu yapabileceğimi düşünmüyordu. İşin en başında olsaydık bunu kabul edebilirdim. Yıllar önce olsa sonucun aynı olacağını bildiğim için denemeye bile çalışmazdım.

O adamı siktir et gitsin.

Ağabeyimle boy ölçüşemeyeceğimi söyleyen hiçbir şey yoktu.

Bir piç, başarısızlık abidesi ve doğuştan mağlup biri olsam da en sonunda kazanabilirdim. Hayatımda bir kez olsun bunu yapacaktım.

Biz onu Irene'den uzaklaştırıp otelin balo salonunun dışındaki lobiye sürüklerken, “Hey, çocuklar...” dedi Daisy tereddütle. Ara sıra boş yemek tepsileriyle geçen garsonlar dışında ortalık sessizdi.

Ryke'la kollarımızı göğsümüzün üstünde kavuşturmuştuk, tepesinde dikilerek ona bakıyorduk. Buna rağmen Daisy gözünü bile kırpmadan dimdik durmaya devam ediyordu. “Hadi şunu tekrar deneyelim,” dedi Ryke. “Senin bu lanet olası pozisyonu almanı istemiyorum.”

Daisy iç geçirdi. “Ryke...”

“Bunun üzerinde düşündüm,” diye sözünü kesti. “Senin yerine Lo’nun CEO olmasını tercih edeceğimi fark ettim. Bu yüzden iş için mücadele etmeyi kesip kardeşimi desteklemeye devam edebilirsin.”

Daisy sanki ağabeyim bir şaka yapıyormuş gibi güldü ancak bizim sert duruşumuz değişmemişti. Bunu fark ettiğinde kahkahası kesildi. “Beni ona tercih etmeni istemiyorum.”

Göğüs kafesim daraldı. Daisy’nin söylediklerinin Ryke’a sözünü geri aldırarak kadar acı çektireceğini düşünüyordum.

Onun yerine, “Çok kötü, Calloway. Çoktan seni seçtim,” diye cevapladı.

Daisy yine tereddüt ettiğinde araya girdim. “Hadi ama, Daisy. Sen bir Hale değilsin. Bu pozisyonu benden çalman garip olur. Bu *bana ait*.”

Omuzları çöküp içe doğru kıvrılmaya başladı. Keskin yüz hatlarının ifadesizliğini görüyor, onlardan korkmuyordu. “Senin için endişeliyim. Sen...” Cümlesini tamamlamadı.

Ama ben anlamıştım.

Dudaklarım tedirgin bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bunun beni içmeye iteceğini mi düşünüyorsun?” Lily’nin küçük kız kardeşinin, beni kırılabilir bir oyuncak bebek gibi görmesi berbattı. *Hale Co.*’nun beni dibe çekmesine izin veremeyecek kadar çok kez kırılıp yeniden yapıştırılmıştım.

“Hepimiz öyle düşünüyoruz...” Söylediğini doğrulamasını umarak Ryke’a baktı. *Güçlü kal*, dercesine Ryke’a dik dik baktım.

İyi iş çıkarıyordu. Gözleri bir kez bile bana doğru kaymamış ya da emin olmayan bir bakışla tereddüt içinde kalmamıştı. Odağı tamamen kız arkadaşındaydı: “Lo bunu kaldırabilir.”

Yabancıysa olduğum kelimeler kulağımda çınılıyordu. Daisy için kurgulanmış olsalar bile bu cümleyi ağabeyimden duymak hoşuma gitmişti.

“Gördün mü?” diye ekledim başımı eğerek. “Henüz kendimi yok etmedim.”

“Bu Lo ile benim aramda.” Ryke duraksamadan konuşmayı sürdürdü. “Seninle ilgili değil, Dais.”

Suçluluk psikolojisine sokma hamlesi bu defa işe yaramıştı. Artık

Daisy gözlerimize bakamıyordu. Sanki o çirkin altın rengi desen çok güzel görünüyormuş gibi aniden tüm dikkatini halıya vermişti.

Onu elinden tutup göğsüne doğru çekerken, “Gel buraya,” dedi Ryke. Sarıldıklarında Daisy yüzünü onun göğsüne gizledi, Ryke da teselli ederek bir elini başının üzerine koydu. “Seni yere sermeye çalışmıyoruz, Dais. Yalnızca anlamayı sağlamaya çalışıyoruz.”

“Tamam,” diye mırıldandı birden.

Ryke’la şaşkınlıkla birbirimize baktık. “Tamam ne?” diye sordum.

Ağır bir nefes vererek geriye doğru bir adım attı. “Tamam, kendimi sabote edeceğim.” Yeşil gözleri doğruca bizimkilere bakıyordu. “Eğer ikinizin de istediği buysa...”

“Öyle,” dedik aynı anda.

Yeşil eteğinin belinden çıkmış beyaz bluzunun altını kıvrıdı. “Yani gelecek hafta ben...”

“Hayır, *bu gece*,” dedi Ryke neredeyse hırlayarak. O zamana kadar kazanma ihtimali olduğu için gergindi. Ben de öyleydim ama o Daisy’yi çok daha derinden önemsiyordu. Endişesi benimkinden daha yüksekti.

“Bu gece mi?” diye tekrar ederken Daisy’nin ağzı açık kalmıştı. “Ryke, bu bir *yardım* derneği balosu.”

“Bir çek yazacağım, yani yaşanan ne olursa olsun telafi edecek,” diye araya girdim. Bunun söylenecek doğru şey olmadığını biliyordum. Daisy dehşete düşmüş görünüyordu, insanları incitmenin düşüncesiyle gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Aslında böyle bir şey yapmıyaktı, sadece kendi aklında durumu böyle görüyor olabilirdi.

Ryke yüzünü kavradığında Daisy sadece ona odaklandı. “Dais, senden kendini ya da etrafındakileri küçük düşürmeni istemiyoruz. Sadece annenin sana öğrettiği şu siktiğimin görgü kurallarını bir kenara bırak, ne hissediyorsan onu yap.”

Daisy gözlerini kırparak yaşlardan kurtulmaya çalıştı. İzlemek zor olsa da arkamı dönemiyordum. “Belki... gelecek hafta,” dedi tereddütle.

“Hayır.” Ryke iki elini yanaklarına koyarak onu iyice kendine çekti. “Hem bugün hem de yarın... Vahşi ol, Calloway.”

Güçlkle bir nefes aldı. “Peki ya ben böyle biri değilsem?”

“O zaman istediğin kişi ol, tatlım,” dedi Ryke tutkulu bir şekilde. “Ama onlar için değişme.”

Daisy onun takım elbisesinde parmaklarını gezdirdiğinde bu konuda bir yorum yapacağını düşündüm. Belki bu konuda yaptıkları tartışma canını yakmıştı çünkü Ryke onun şirket için değişmesinden bahsetmiyordu. Yine de Daisy parmak uçlarına yükselip onun tıraşlı çenesini öptü. Ağabeyim gerilirken Daisy tekrar ayak tabanlarının üzerindeydi. “Beni durdurmayın,” dedi bize. Yüzünde gerçek bir gülümseme vardı, gözleri sinsice parlıyordu.

“Bunu nadiren yaparım,” diye hatırlattı Ryke.

Daisy son aylarda içinde kilitli tuttuğu her şeyi yeniden kucaklıyormuş gibi bir nefes verdi. Ardından balo salonunun kapısına doğru geri geri yürümeye başladı. Ryke’a oyuncu bir bakış atarken sırtışı genişlemişti.

Dürüst olmak gerekirse, ne yapmak üzere olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Sadece yönetim kurulunu, onun CEO seçilemeyecek kadar pervasız olduğuna ve hâlâ çok genç olduğuna ikna edecek bir şey yapacağını umuyordum.

Kapıdan içeri girdiğinde biz de arkasından ilerliyorduk. Tıklım tıklım dolu olan konferans salonunda Daisy bize bakarak kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirdi. Sonrasında şu anda kimseye dikkatini vermeyen gürültülü insan gruplarına doğru döndü.

Eteğini beline kadar uçuşturan bir parende attı. İç çamaşırını ortaya çıkardığında... gözlerimi devirdim ancak iç çamaşırı bana Lily’ninkini hatırlatmıştı.

Çikolata şelalesinin yanındaki Lily, muza bir çubuk batırıyordu. Yüzümü bir gülümseme kapladı. Bir parça yiyeceği şelaleye daldırmayı planlıyormuş gibi davranmak bizim eski numaramızdı. Oysa sadece zaman öldürüyorduk.

Bakışlarımı ondan ayırıp ağabeyime yönelttim. Daisy’ye deli gibi aşık olmuş bir halde, nadir görülen gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Şu anda dördüncü parendesini atıyor, gitgide daha çok insanın dikkatini çekiyordu. Amuda kalktığında neredeyse herkes onu izliyor-

du. Birkaç yönetim kurulu üyesi onaylamayan tavırlarıyla başlarını iki yana salladı.

RYKE MEADOWS’U SEVİYORUM! yazısı baş aşağı duruyordu.

Birkaç kişiyi telefonlarıyla fotoğraf çekerlerken yakaladım. Bu beklenen bir şeydi.

“Adın onun kışında yaşıyor,” dedim ifadesizce.

“Ona o kadar aşığım ki.” Söylediği tek şey buydu. Her kelimesine inanıyordum.

Daisy tekrar ayaklarının üstüne indiğinde küçük bir selam verdi ve birkaç adam onu alkışladı. Muhtemelen kışını gösterdiği içindi. Onlara doğru bir bakış attım ama Daisy’yi izlemelerine engel olmaya yetmedi. Bakışlarından rahatsız olsam da, Daisy ağabeyimle göz göze geldiği anda bu his kayboldu.

Yüzünde en büyük, en parlak gülümsemesiyle balo salonundan koşarak çıktığı anı izledim. O ağabeyimin yakalayacağı bir ışık topuydu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Ryke peşinden fırladı.

Sokağa bakan pencereye yöneldiğimde yanımda birinin varlığını hissettim. Elinde çikolata kaplı muzla bana yaklaşan Lily, burnunu önümüzdeki cama yasladı. “Neye bakıyoruz?”

“Senin kardeşine, benim ağabeyime.”

Sokağa çıkmalarını bekliyordum, bu tam olarak Daisy’nin yapacağı türde bir şeydi. Hemen hemen üç dakika sonra platin sarısı saçları olan bir kız koşarak otelden çıkıp otoparka girdi. Hızla ilerlerken bluzuyla eteğini üstünden çıkarmıştı. Üçüncü kattaydık, bu yüzden Daisy’nin yüzündeki güçlü gülümsemeyi görebiliyordum.

Birinin zincirlerinden kopmasını izlemek gibiydi.

Ağabeyim onun peşinden koşuyordu. İçerideki herkesin, onun Daisy’yi durdurmak için peşinden gittiğini düşündüğünü biliyordum. Ryke ardından koşarken hepsi onaylarcasına başını salladı ama ağabeyim öyle yapmayacaktı.

Daisy ile aynı hizaya gelir gelmez, onun yanında koşmaya başladı. Umutlu bir şekilde başını sallayarak, “Bu sonsuza kadar sürecektir,” dedi Lily.

Evet, gerçekten bunu yapabilirler. Dikkatimi pencereden ayırarak ona yönelttim. Telefonunu çıkarmış, yazmaya odaklanmıştı. “Ne yapıyorsun, Lil?”

“Tweet atıyorum,” diyerek telefonunun ekranını gösterdi.

Raisy için çıldırıyorum.

Yalandan irkilerek elimle gözlerimi kapattım. “Tanrım, Lil. Beni tüm o *Raisin** Takımı ışığınla kör ettin.”

“*Raisy*,” diye düzeltti beni gözlerini kısarak. Aşırı sevimliydi.

“*Raisin*.” Elim gözümünden indirip vücudunu kendime doğru çektim. “Bu benim favori *ship* ismim. Bırak böyle kalsın.”

Çenesi düştü. “Favori...” Elimle ağzını kapattım.

“En sevdiğim demedim.” Dudaklarım kulağını sıyrırken gülümsememi durduramıyordum. “Kesinlikle, hiç şüphesiz ve en sevdiğim *ship* ismi...” Bir an için duraksadım. “*Bizimki*.” Ardından onu öptüm.

Onu ruhunun benimkine karışmasına ihtiyacım varmış gibi öptüm. O da yıllardır öpüşmüyormuşuz gibi karşılık verdi.

Hale Co. konusunda atmam geren son birkaç adımı, yakında bir gün ağabeyimi yenmek zorunda kalacağımı neredeyse unutmuştum.

Ama yazılmamış bir gelecek hâlâ aklımın bir köşesinde duruyordu.

* *Kuru üzüm* anlamına gelir. Karakterlerin çift ismi olan Raisy, kuru üzüm anlamına gelen *Raisin* sözcüğüne benzediğı için yazar kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

Bölüm 51

LILY CALLOWAY

“Ne yaptın?” Lo ağzı açık halde Connor’a bakakalmıştı ve benim de gözlerim yuvalarından fırlamak üzereydi.

Etrafımız masaların üzerinde piramitler halinde dizilmiş *Ziff* şişeleriyle çevriliydi. Eylül rüzgârları onları devirmekle tehdit ediyordu ama birçok *Fizzle* çalışanı başlarında nöbet tutmakla meşguldü. Arkamızda tamamen gri kayalar ve yeşil bitkilerle kaplı, korkutucu bir yüksekliğe sahip yüz elli metrelik bir uçurum yükseliyordu. Ryke uçurumun dibinde Daisy’yle babamın yanında duruyordu. Az sonra halkın katılımıyla gerçekleşen *Ziff* etkinliğini başlatmak için basın önüne çıkacaktı.

Ancak benim dikkatim kucağındaki Jane’i uyutan Connor’ın üzerindeydi. Endişelenmemin sebebi kızı değil, az önce söylediği kelimelerdi.

“Nee...” diye yüksek sesle konuşmaya başladım.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, “Biliyorum,” dedi Rose. “Beni yanında götürmediği için ona çoktan bağırdım.” Bu çok büyük bir suçmuş gibi dudaklarını büktü.

Hayır, konumuz bu değildi.

“Bir dahaki sefere seni de götürürüm, sevgilim.” Connor boştaki eliyle onun saçlarını bir omzunda toplayıp karısının çıplak boynunu hafifçe öptü. Rose’un *neredeyse* kızarmasına sebep olan görkemli, zahmetsiz bir öpücüktü.

“Güzel,” diyerek çenesini kaldırdı.

Çenem resmen yerdeydi. Daha doğrusu, toprak zemine düşmüştü. Şu anda aklı başında, olgun davranan insanlar Lo ve ben miydik? Dünya gerçekten tersine dönmüştü.

“İkiniz de resmen delisiniz,” diyen Lo benden önce davranmıştı. “Gençlerle ya da aileleriyle yüzleşmemeye karar vermiştik.”

Connor’ın kaşları kibirli bir şekilde çatıldı. “Sadece geçmişe barksak bile ailelerini ikna edebilecek en nitelikli kişi benim.”

“Bu konuyu *konusmalıydık*,” diye çıkıştı Lo. “Bu herkesi etkiliyor, Connor.”

Connor’ın çene hatları kasıldı, gerçek duygularının tek belirgin işareti buydu. “Alınma ama, karım ve kızım verandamızda su tabancasıyla vurulduktan sonra senden ya da Ryke’tan izin istemeye gerek duymadım.”

“Meyveli *punch*, su değil,” diye düzeltti Rose. “Ayrıca bana yeni bir elbise borçlular.” Olanları görmemiştim. Dün evde Jane’le yalnızdı. Kapının önündeki paspasımızı sonbahar temalı bir paspasla değiştiriyordu. Gençler ona meyveli *punch* sıkıldığı sırada bebeği kollarındaydı.

Keşke Connor’ın işten dönüp olanları öğrendiği ilk anda verdiği tepkiyi görebilseydim. Gerçi o tepki tam olarak buydu. Evlerine gidip aileleriyle yüzleşecek kadar öfkelenmişti.

“Su tabancası dedim. İçinde su olduğunu söylemedim,” diye karşılık verdi Connor.

Rose hızla başını ona doğru çevirdi. “Bu bir ayrıntı, Richard. Küçük bir ayrıntı hakkında yanıldın.”

“Eğer durum bu olsaydı, sana hak verirdim,” dedi Connor yumuşak bir sesle. Dudakları kıvrılmaya başlamıştı. “Sadece bu kadar değil, Rose.” Normalde iyi bir flört-kavgasını severdim ama inek yıldızların sakinleşmesi gerekiyordu çünkü hâlâ gençler ve ebeveynleriyle olanları tam olarak öğrenememiştik.

Rose derin bir iç çekip Connor’ın kollarındaki bebeğe baktı. “Narsisizminin kızımızın içine sızmaması için dua ediyorum.”

“Narsisizm kimsenin içine *sızamaz*, somut değildir. Ayrıca kime dua ediyorsun, sevgilim?”

“Neden seninle üremeyi seçtiğimi bana söyleyecek herhangi bir tanrıya.”

Connor yüzeye çıkan milyon dolarlık sırtışıyla açıkça gülüyordu. “Çünkü seni seviyorum, tıpkı senin beni sevdiğin gibi.”

Rose dudaklarını birbirine bastırırken ona biraz daha yaklaştı. “Bu senin bir tanrı olduğunu kanıtlaman için değildi, Richard.”

Connor daha parlak bir gülümsemeyle onu alnından öptü.

Gözlerini kısarak, “Lütfen asıl sorunumuza geri dönebilir miyiz?” diye sordu Lo. “Patricklerle konuştun ve nasıl geçtiğini bile anlatmadın.” Connor’m bize söylediği tek şey, evimizin üç ev aşağısında yaşayan aileyle konuştuğuydu. Bu da aklımı başımdan almaya yetmişti.

Connor rahat, tamamen sakın görünüyordu ancak gülümsemesi ortadan kaybolmuştu. “Bir ev dolusu moronu ikna etmeye çalıştığımı bilseydim giriş konuşmamı daha basit tutardım.”

O zaman kötü geçmişti.

Lo başını kaldırıp, “Neden, Tanrım... neden?” diyen bakışlarla gökyüzüne dik dik baktı. Oğlumuz lacivert bebek askısında babasının göğsüne doğru kıpırdadı. Lo ise onu hafifçe salladı.

Çok fazla bakmamak için kendimi tutmam gerekiyordu. Lo’nun Moffy’yi askısında taşıması şirinlik listelerinin zirvesine yerleşmişti. *Ünlü Takipçisi* bile Lo’yu “*en seksi ünlü babalar*” başlığıyla yayınladığı fotoğraflarda göstermişti.

Bu inkâr edilemezdi.

Connor uykusundan uyanan kızına rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyordu. “Yorumlamayı sevmem ama açıkçası o konuşma tekrarlanmayacak kadar sinir bozucuydu.” Jane gürültülü bir feryat koparmadan önce, Rose siyah *Chanel* bebek bezi çantasını karıştırıp yumuşak pelüş aslanını çıkardı. Jane’in minik kolları oyuncacı bulduğu anda yatıştı.

Bence hepimiz Jane’in oyuncacı bağlanmasından memnunduk.

“Kısa halini dinlemek istiyorum.” Lo hafifçe elini sallayarak Connor’ın devam etmesini bekledi.

“Aynı cümleyi en az beş kere tekrarladılar. Sadece bir su tabancasıydı, gerçek bir silah değildi.” Duraksadığında sakın kalmak için

mücadele ettiğini görebiliyordum. “Argümanları tüm gençlerin eğlenmeyi sevdiği ve onların yaşında olup aynı şeyleri yaptığım zamanları hatırlamam gerektiği idi. Sonuç olarak, sadece önüme bakmalıyım.” Connor zayıf bir şekilde gülerek başını iki yana salladı. “Ben asla normal bir genç olmadım. Aynı şeyleri yapmadım, üstelik içimden bir ses önüme *bakmamam* gerektiğine inanıyor.”

“Ama bakacaksın?” Lo’nun ifade etme şekli, Connor’ın orijinal “geçene kadar bekleyin” planına sadık kalması gerektiğini söylüyordu. Tüm bu huzursuzluk midemi bulandırıyor. Bu işin daha fazla büyümesini istemiyordum, aynı zamanda medyada bir kargaşaya neden olmayı hiç istemiyordum.

“Şikâyetle bulunmayacağım,” dedi Connor. “Eğer bir magazin dergisi hikâyeyi duyarsa, manşetleri beni çocuksu ve kalın kafalı gösterecektir. Bunun kimseye bir faydası olmaz.”

Lo bu haberi sindirmeye çalışırken birkaç kez başını salladı. Ardından Sam ve Poppy yanımıza geldi. Sam haki renkli bir pantolonla *Fizzle* tişörtü giymişti. İkisinin de elinde *Ziff* şişeleri vardı, kızlarının annemizle birlikte gölgeli piknik masalarının arkasında kaldığını fark ettim.

Kameramanları, ellerinde askılı çantaları ve şapkalarıyla toprak patikadan çitlerle çevrili alana doğru yürüyen rasgele insanları görebiliyordum. Beyaz çadırların altına yiyecek stantları kurulmuştu, mısırın tatlı kokusu rüzgârlı havayı dolduruyordu.

“Hepiniz hazır mısınız?” diye sordu Sam. Bakışları sanki bir şey arıyormuş gibi vücutlarımızda geziniyordu.

“İçecekleriniz nerede?” diye sordu Poppy kaşlarını çatarak. Elini güneşe siper ederek yüzünü korumaya çalışıyordu. Görünüşe göre, Maria buraya gelirken güneş gözlüklerini kırmıştı. Rose ise bu olayın, büyük ablamızın kızının Jan’e den daha korkunç bir varlık olduğuna dair bir işaret olduğunu söylemişti.

“Ellerim dolu,” diye yalan söyledi Lo. Yine de kollarını lacivert askının altına sararak nedenini göstermeyi ihmal etmemişti. Moffy dudaklarını birbirine bastırıp anlaşılmaz bebek sesleri çıkardı.

Gülümsememe engel olamıyordum.

“Benim de,” diye ekledi Connor. Bulunduğu durumu göstermek için Jane’i havaya kaldırdı. Bebeğin dudakları yarı uykulu bir şekilde aralandı, pelüş aslanına sarıldıktan sonra sıcaklık ve güvenlik için babasının göğsüne sokuldu.

“İkiniz de cidden çocuklarınızı günah keçisi olarak mı kullanıyorsunuz?” diye küçümsedi Rose.

Lo ona yarım bir gülümseme gönderdi. “Sadece şu anda Jane’in senin kucığında olmasını *dilediğin* için mızızlanıyorsun.”

Rose kollarını göğsünün üzerinde kavuştursa bile inkâr etmedi. *Ziff’in tadı işte o kadar iğrençti.* Geçen hafta Ryke bir yudum almak için beni kışkırtmıştı, sonrasında öğürmemek için on dakika boyunca gargara yapmıştım.

İkinci bir yudum alınmamalıydı. *Hayır.*

Sam piramitten iki şişe aldığı anda gözlerim yine yerinden fırladı.

“Piramit düzenini bozamayız,” diye bağırdım aniden. Hatta kollarımı bile kaldırıp hızlıca sallamıştım. Utançtan her tarafım ısındı.

Sam bir an bile duraksamadan şişeyi elime tutuşturdu. “Piramidi yeniden inşa etmeye yetecek kadar çok var.”

Şişeyi kavrarken plastiğin üzerine sarılmış gümüş rengi kırıştı. *Mavi Fırtına’nın* tadı daha çok *Kan Fırtınası* gibiydi. Belki kendimi bir vampir olarak hayal etmeyi denersem daha keyifli bir deneyim yaşayabilirdim.

Sam sesini alçalttı. “Çok fazla içmene gerek yok. Yudumlar almıyormuş gibi yapsan yeter. Sadece fotoğraflara ve halkın seni görmesine ihtiyacımız var.”

“Vay canına, Sammy,” dedi Lo. “Sen bir modern zamanlar dolandırıcısısın.” Lo *boştaki* eliyle göğsüne dokundu. “Senin gibi insanlarla ilişki kurmayacak kadar dürüstüm.”

Connor tek kaşını kaldırırken sırtışı büyüdü. Sam’in cevabını duymak için bekleyebilirdim ama içimden bir his gözlerini devirmekle yetineceğini söylüyordu.

“Daisy ile Ryke’i kontrol etmeye gidiyorum.” Kelimeleri yeterince

yüksek sesle söylediğimi sanmıyordum, yine de yanlarından uzaklaştım. *Ziff*'i elimde taşıyarak etrafta dolaşırken çok lezzetliymiş gibi davranmayı planlıyordum.

Ryke'in dibinde durduğu uçuruma doğru yaklaştım. Üstsüzdü, düşük belli gri bir şort giymişti ve belinde bir tebeşir çantası vardı. Ayrıca *esmer* bir kızın elini tutuyordu.

Kalbim hızla atmaya başlarken gördüğüm manzara beni şaşkına çevirdi. Olduğum yerde donakaldım.

Bölüm 52

LILY CALLOWAY

Esmer kıza odaklandım.

Ayaklarının üzerinde sallanarak Milli Park Bekçisi'ne ve babama bakarken huzursuz görünüyordu.

Nefesimi verdim.

O sadece Daisy, diye hatırlattım kendime.

Saçları yıllardır açık kahverengi değildi. Doğal rengi benimkiyle aynıydı, bu yüzden hâlâ alışmaya çalışıyordum.

Yine de bu renk ona yakışıyordu. Belki saçını değiştirdiğinden beri daha sık gülümsediği içindi. Ryke onun kararını etkilememek için bu saç rengi süreci hakkında tarafsız kalmış, dün gerçek düşüncelerini bana itiraf etmişti.

Tam olarak şu kelimeleri kullanmıştı. "Sana çok fazla benzeyeceğinden korkuyordum ama benzemiyor. Onu bu derece çekici bulacağımı tahmin etmemiştim." Görünüşe göre Daisy onunla bir taş ocağında buluşmuş, motosiklet kaskını çıkarıp saçının son halini ortaya çıkarmıştı. Sonrasında açık havada seks yapmışlardı.

Fikri gerçekliğinden daha iyiydi. Bunu ilk elden biliyordum.

Onlara yaklaşıırken Milli park bekçisinin başını şiddetle iki yana sallayarak Ryke'a baktığını, ona bir tırmanış kemeri ve ip itmeye çalışmasını izledim. Ryke ellerini kaldırdı.

Tam duyma mesafesine ulaştığım sırada, "Zaten sıkık bir feragat-

name imzaladım. Eğer ölürsem, parkın hiçbir sorumluluğu olmayacak,” dedi Ryke.

“Hava rüzgârlı ve tırmanış için hâlâ tehlikeli. Eğer bir meydan okuma arıyorsanız diğer yamacı deneyebilirsiniz. Tırmanışçıların çoğu kayalığın bu tarafını tercih etmez.”

Ryke gerginlikle homurdandı.

Babam aralarına girdi. “Ryke tırmanmanın güvenli olduğunu söylüyorsa bunu yapabilir. Risklerin farkında.”

“Aşağı da inecek mi?” diye sordu bekçi.

“Evet.” Babam başıyla onayladı. “İki kişi şimdiden onun için gerekli malzemelerle birlikte tepede bekliyor.”

Bekçi iç geçirerek savaştan vazgeçti. “Peki. Söyleyebileceğim her şeyi söyledim.” Cümlesi bittikten sonra uzaklaştı. Babam da Ryke’m omzunu sıvazlayıp, “*İyi şanslar,*” diye mırıldandı.

Yolun yarısında donup kaldığımı fark ettim ve endişeyle ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Tanıdık bir dürtü beni ele geçirmeye çalışırken sürekli aynı şeyi tekrarlıyordum. *Seks yok.* Bekçinin uyarıları mantıklı görünüyordu. Bu tırmanış tehlikeliydi, hava rüzgârlıydı. Ya düşerse? Ryke bunu kendisi söylemişti.

Ölürdü.

Ryke eğilerek kardeşime bir şeyler fısıldarken başını çevirdiğinde beni gördü. Genelde sert olan yüz hatları bir nebze yumuşamıştı. Gözlerini yeterince iyi okuyabiliyordum. *İyi olacağım. Lütfen, benim için endişelenme.*

Ryke asla kimsenin onun iyiliği için acı çekmesini istemezdi ama Lo’yla benim hayatımızın çok büyük bir parçasıydı. Bu yüzden onun kayboluşu, bir ayağımızın kesilmesinden farksız olurdu. Önümüze bakmak çok zorlaşırdı.

“Merhaba, Lily,” dedi babam aniden yanımda belirerek.

Onun varlığıyla neredeyse irkiliyordum, üstelik olduğu yerde kalmayı tercih ettiğinde daha da şaşırdım. “Annemle birlikte... tırmanışı izlemek istemiyor musun?”

Ellerini cebine yerleştirdi, Sam gibi beyaz yakalı bir *Fizzle* gömleği giyiyordu. “Burada’iyiyim.”

Omzumun üstünden Lo'ya bir bakış attım. Gözleri tamamen ağa-beyine odaklanmış, alnında endişeli kırışıklıklar belirmişti. Ryke kız kardeşimi öptükten sonra tırmanışa başlamadan içmek üzere *Ziff* şişesini eline aldı.

Muhabirlerin ve insanların konuşmaları iyice artarak uğultulu rüzgârı bastırdı.

“Lily...” Babam konuşmaya başlasa da tereddütle duraksayıp dudaklarını kapattı. Ne söyleyeceğinden ya da nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş gibi gergin bir şekilde gülümsedi.

Boğazımda bir yumru oluştuğunda bunu bir an için *Mavi Fırtına* ile gidermeyi düşündüm.

Ben o riskli yola giremeden babam tekrar konuştu. “Uzun zamandır çok üzgündüm.”

Kemiklerim kilitlendi ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Hiçbir şey söyleyemedim. Daha önce seks bağımlılığımдан hiç bahsetmemesine rağmen, içimde konuşmanın bu yöne gittiğine dair bir his vardı.

“Bunu... yapman için bir neden bulamıyordum.” Bakışlarını çimlere çevirerek duraksadı. “Özellikle de sana bu kadar şey vermişken.”

Şiddetli bir esinti saçlarımı karıştırıp gözlerimi yaşarttı. Babam sonunda beni suçladığını itiraf ederken ben de rüzgârı suçlayacaktım. Acı kaburgalarım saplanarak bir çukur oluşturdu. “Üzgünüm,” diye zorlukla mırıldandım.

Başını iki yana sallayıp kızarmış gözlerini benimkilere çevirdi. “Üzülme. Gerçekle yüzleşemediğim için kendimi ihanete uğramış ve incinmiş hissettim.” Bana hüzünlü bir şekilde gülümsediği sırada kahverengi saçlarının arasındaki gri tellerin daha çok farkına vardım. “Hayatımın yarısından fazlasını kızlarım için, size benim sahip olduğumdan çok daha iyi bir hayat sağlamak için çalışarak geçirdim. Uğruna bu kadar çok çabaladığım bir şeyin hayal ettiğimin tam tersiyle sonuçlandığı gerçeğini kabullenmek çok zordu.”

Başımı iki yana salladım. Kendini suçluyordu.

Bağımlılığım yüzünden suçluluk hissediyordu. Gözyaşlarım akmak üzereydi, umutsuzca onları bastırmaya çalışıyordum.

Elimi tuttu. “Uzun zaman boyunca benim utangaç kızım oldun,

tam anlamıyla yanımda olmadığını fark etmeliydim. Bir yetişkin, bir ebeveyn ve babam olarak asıl *ben* çok üzgünüm.”

Sıcak sıvı yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Neden burasıydı? Neden şimdiydi? Bu soruları sormak içimi acıtıyordu ama cevapları onun akmamış yaşlarla dolu bakışlarında görüyordum. Benim göz-yaşlarımı silişinde görüyordum. Kimse neden ve ne zaman cesaretli davranacağını tam olarak belirleyemezdi.

Bu zamanla olurdu ve babam her zaman içinde yaşadığım bu acı verici, saf gerçekliği pekiştirmişti. Daha komik olan tarafı ise, o buradayken bu gerçekliğin daha huzurlu olmasıydı. Eskisi kadar acıtmıyordu.

Burnumu çekip gözyaşlarımı dindirmek için gözlerimi kırptırırken, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Sormak zorundaydım... “Belki bir gün... benimle terapiye gelmek ister misin? İstemezsen seni kesinlikle anlarım...”

“Çok isterim, Lily.” Uzanıp bana sarıldığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir an sonra, “Peki *Ziff*’i nasıl buluyorsun? Bana dürüst ol.”

Ah, olamaz. Kolumla burnumu ovuşturdum, hiç hanımefendice bir hareket değilse bile babam çok umursamadı. “Şey...” Düşüncelerimi tam olarak yüksek sesle söyleyemiyormuş gibi irkildim.

“O kadar mı kötü?” diye sorarken kaşları endişeyle alnına doğru kalktı. Şişemi çalıp etiketi inceledi. “Tarif senin yaşındaki çocuklar için iyi sonuç vermişti.” Sam’in odak grubu çalışmalarıyla alakalı söylediklerini hatırladım.

“Belki sadece benimle ilgilidir.” Omuz silktim.

Beni sıkıca sarıldı. “Reklam yüzümüz Ryke olunca başarı şansını yüksek. Umudum bu yönde.” Ryke’in başarısız olmasını hiç amaçlamamıştı. Bunca zamandır onun beşinci çocuğu olarak gördüğü *Fizzle*’a yardım edebileceğini umuyordu. Hepimiz Dağ Yabanmersini *Fizzle* 2.0’ın raf ömrünün kısa olacağını tahmin etsek de babamın iyi niyetli olduğunu bilmek güzeldi.

Birkaç saniye sonra onunla birlikte uçuruma odaklandığımda ara-

mızdaki gerginlik neredeyse kaybolmuştu. Omuzlarımdaki kolunu çekmediği için gözyaşlarım neredeyse yeniden akmaya başlayacaktı.

Birkaç dakika içinde Ryke kayayı hızlı ve dikkatli bir şekilde tırmandı. Yedi metre yüksekliğe çıktı, ardından on beş metre oldu. Zirveye o plastik piramidin yapım süresinden daha hızlı tırmanmıştı. Terli göğsü, arkaya taradığı saçlarıyla bir şişe daha *Ziff* içti.

Kalabalık coşkuyla kükrüyordu. Bu mükemmel bir andı, bir dergi ya da reklam için harika bir kapak fotoğrafıydı. Herkes alkışlayıp tezahürat ediyordu. Babam bile yüzünde gururlu bir gülümsemeyle avuçlarını birbirine vuruyordu.

Ryke'tan hoşlanıyordu. Onun Daisy'yle olmasını istemese bile Ryke'in cesaretine hayran olmaması pek mümkün değildi. Her tırmanışında imkânsıza meydan okuyordu.

Rahatlayarak nefesimi verecekken Ryke'in tırmanış kemerini takıp inmeye hazırlandığını gördüğüm anda nefesim daraldı. Bir keresinde kaya tırmanışının en tehlikeli kısmının tırmanma değil, inme anı olduğunu söylemişti. Midem yine allak bullak oldu.

Sonra inmeye başladı.

Aşağı...

Daha aşağı ve daha aşağı...

Büyük bir rüzgâr estiğinde kalabalık aynı anda sessizliğe büründü. Ancak bu Ryke'i hiç etkilemedi. Saniyeler içinde ayakları güvenli bir şekilde çimlere dokundu. Bir anlığına ayaklarının üzerinde tökezleyince destek almak için kayaya uzandı.

Neyin yanlış olduğunu anlamıyordum.

Daisy ona doğru koştu ve Ryke başını kaldırdığında tenindeki rengin gittiğini fark ettim.

Kendimi babamla birlikte hızlı adımlarla Ryke'a yürürken buldum. Lo, Connor, Rose, Sam ve Poppy'nin de yanımda olduğunu hissedebiliyordum.

Lo'nun yanında Moffy olmasaydı büyük ihtimalle ağabeyinin yanına koşuyor olurdu. Hepimiz aynı anda Ryke'in etrafını sarmıştık. Ellerini kalçalarına koymuştu, iki büklüm olmuş halde duruyordu.

“Bana... sikik... bir dakika... verin.” Burnundan ağır ağır nefesler aldı.

“Çok solgun görünüyorsun,” dedi Lo endişesi tüm yüzüne yayılırken. “Tırmanış o kadar zor muydu?”

Ryke tekrar tekrar başını salladı. O anda aklıma geldi. İğrenç, kokuşmuş *Ziff*’ten tam iki şişe içmişti.

Yüzünde beliren mide bulantısıyla öğürdü.

“Pekâlâ, geri çekilelim.” Babam hepimize Ryke’tan uzaklaşmamız için işaret verdi. “Ona biraz yer açın...”

Çığ gibi mavi sıvı kusmaya başladı.

Rose’un topuklularının her yerine sıçradı.

“Tanrı aşkına,” dedi Lo.

Rose dehşete kapılarak anında gözlerini kapattı. “Böyle bir şey olmuyor. *Böyle bir şey olmuyor.*” Güçlü bir nefes alırken köprücükkemikleri iyice belirginleşti.

Connor’ın kaşları endişeyle çatılmıştı, hızla hareket ederek ölüm perisi gibi ağlamaya başlayan Jane’i bana uzattı.

“Connor!” Rose kalıcı olarak çimlere sabitlenmişti, gözlerini açıp ayaklarının üstündeki pisliği görmeyi reddediyordu.

Connor normal nefes alıp vermeye çalışan ablamı saniyeler içinde kollarının arasına alıp yukarı kaldırdı. Rose’un OKB’si iyi bir çift topuklu ayakkabının yok olmasından da öte bir şeydi. Connor akıcı bir Fransızca ile konuşurken dudakları Rose’un kulağına dokunuyordu. Onu aceleyle en yakın tuvalete doğru götürdü.

Gözlerimin hâlâ fal taşı gibi açık olduğundan emindim. Ryke’in tekrar tökezlediğini fark ettim ama Daisy onu belinden tutarak dik durmasını sağladı. Bu defa da yan tarafına kustu.

“Ryke, neden hastalandın?” diye bağırdı bir muhabir. Kamera flaşları havai fişek gibi patlıyordu.

Kollarımda annesiyle babası için ağlayan Jane’i hafifçe salladım.

Sam gerilerek babama doğru fısıldadı. “Onu kameralardan uzaklaştırmalıyız.”

“Hayır, hayır.” Babam bir elini Sam’in omzuna koydu. “Onun sağ-

lığı her şeyden önce gelir. Gidip sağlık görevlilerini bul. Onları mümkün olduğunca çabuk buraya getir.”

Sam ablamlarla birlikte yanımdan ayrılmadan önce bir kez başını salladı.

“Jane, şşşt,” diye fısıldadım. Aslanı neredeydi? *Aman Tanrım.* Az önce aslanını kusmuş içine düşürmüş olamazdı. Kısa bir süre oynacağı aradım ama hiçbir yerde bulamadım.

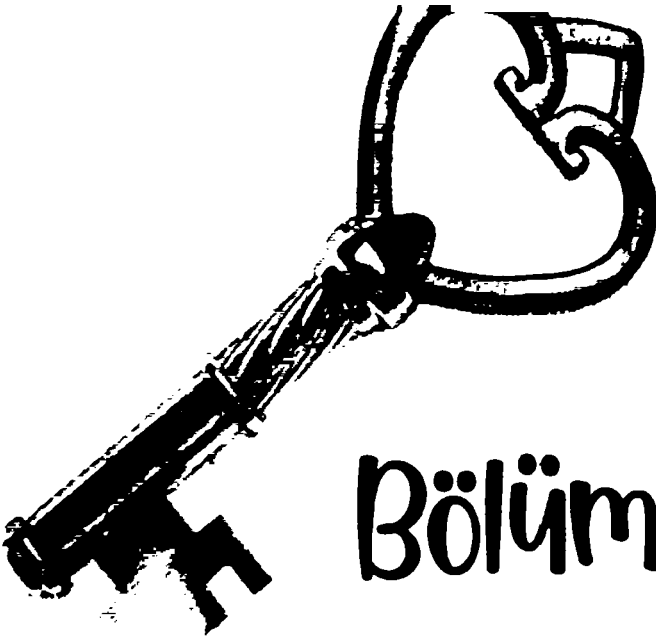
Lo yanıma sokulduğunda gözlerini sıkı nefesler alan ağabeyinden ayırmıyordu. Bir *Fizzle* çalışanı Ryke’a su uzattı, o da küçük yudumlar alarak suyu içti.

“Ne tuhaf bir gün,” diye fısıldadı Lo.

Jane kulağımın dibinde ağlamaya devam ederken, “Evet,” diye başımı sallayarak onayladım. *Babam benden özür diledi.* Kelimeleri şimdi söyleyemiyordum ama sonrasında anlatacağımı biliyordum. Özellikle bugün, o cümleyi duymayı hiç beklemiyordum.

Kucağımızda bebekler, etrafımızda kargaşa varken bile ayakta dimdik duran sütunlarmışız gibi hissediyordum.

Başkalarının sırtını dayayabileceği türden insanlarmışız gibi...

Bölüm 53

LOREN HALE

Şiddetli yağmur, Connor'ın yatak odasının öğleden sonraki fırtınadan dolayı buğulanan camlarına vuruyordu. Boktan ruh halim de hava durumuyla hemen hemen aynıydı. Boğazım zımpara kâğıtlarıyla kaplanmış gibi kupkuruydu, elimdeki çıktısı alınmış e-postayı okudukça parmaklarım titriyordu.

Kolumla ağzımı ovdum. “Bunu nereden aldın?” diye sordum kısık bir sesle. Yatağının kenarından kıpırdamıyordum.

Connor duvara yaslanmıştı, duygularını gizlemekte zorlanıyordu. Alnında gergin çizgiler belirdi. “Kaynaklarım var,” dedi usulca.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, düşüp kâğıdı ıslatmakla tehdit ediyordu. Bir parçam çığlık atarak ağlamak, her şeyin alev almasına izin vermek istiyordu ama o his göğsümü sıkacak şekilde olduğu yerde kaldı. Beni içten içe kemiriyordu.

Ryke çıplak ayaklarını kadife kaplı tabureye dayamış halde Rose'ın makyaj masasının ahşap yüzeyinde oturuyordu. Başımı kaldırmadık bile ağabeyimin endişesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. “Lo...”

Kâğıdı avucumun içinde buruşturarak gözlerimi kapattım.

Derinden gelen sesiyle, “Lo,” diye tekrarladı Ryke. “Bu siktiğim şeyi beni rahatsız etmiyor. Her zaman yaptığımız gibi görmezden gelmeliyiz.”

Bacağım hiç durmadan seğiriyordu. Böyle günler en zoruydu. Bana ayık geçirdiğim onca ayı unutturuyor, yarını ya da dünü umur

samadan sadece *şu anı* düşünmeme sebep oluyordu. Üstelik *şu an...* çok acı çekiyordum.

“Bu sadece seninle ilgili değil,” dedim ona. Connor’a baskı öncesinde e-postayla gönderilmiş olan makalenin haber başlığına baktım. Zaman damgası yarın sabahın tarihini gösteriyordu.

Üç yüzden daha az kelime kullanarak, meşru bir babalık testini itibarsızlaştırmışlardı. Maximoff’un nasıl koyu kahverengi saçlı olduğuna dikkat çekiyorlardı.

Babamın saçı koyu kahverengiydi.

Ryke’in saçı da...

Benimkiler daha açık bir kahverengiydi, öz annemle paylaştığım bir renkti. Makale gerçeği çarpıtarak iğrenç, çirkin bir yalana dönüştürmüştü. Daha önce, “İnsanlar inanmak istediklerine inanırlar ve hiçbir kanıt inatçı önyargıları değiştiremez,” demişti Connor.

İnsanlık hakkındaki küçümseyen görüşü doğru olabilirdi ama konu ağabeyimin duyguları değildi. Benim duygularım da değildi. Yalan suçlamalara katlanmayı öğrenmişim, bununla başa çıkabilirdim. Karnımdaki ağrının sebebi ben değildim, Lily bile değildi.

Bedenimde dolaşan jilet keskinliğindeki amansız acının tamamı, yan odadaki iki aylık bebeğe aitti.

Duygularım birbirine karışırken burnumun kemerini sıktım. “Oğlumun *her kahrolası gün* böyle bir şeyle yüzleşmesini istemiyorum...” Sesim boğuklaştığında zar zor bir nefes aldım. Makaleyi açıp düzeltirdim, görüşüm kelimeleri okuyamayacak kadar bulanıktı ama bu sefer kâğıdı üçe katladım. “Mercek altında yaşamak zorunda olması yeterince kötü. Gerçek babasının kim olduğuna dair hiçbir soruya cevap vermek zorunda kalmamalı.”

Boğazım düğümlenerek yataktan kalktığımda düşüncelerim çoktan yerine oturmuştu. Lily’ye bundan bahsedemezdim. Bahsetmek zorunda kalmayı hiç istemiyordum. Derin bir nefes verip Connor’ın karşısına geçtim. “Bir iyiliğe ihtiyacım var.” Konuşurken omuzlarım gerildi. Ondan nadiren iyilik isterdim çünkü Connor Cobalt’ın tek bir iyiliğe milyonlarca ip bağladığını biliyordum. Biri için bir şey yaparsa, karşılığında bir şey yapılmasını isterdi.

Bu işler böyle yürürdü.

“Senin için her şeyi yaparım, sevgilim.” Tüm samimiyetiyle gülümsediğinde bile mavi gözlerinde kederin izlerini görebiliyordum. Belki de gördüğüm şey sadece benimkilerin yansımasıydı.

Ryke araya girdi. “Daha lanet olası iyiliği duymadın bile. Sikin pantolonunun içinde kalsın, Cobalt.”

“Bilmen için söylüyorum, kıskançlığın geceleri beni sıcak tutuyor,” diyerek göz kırptı Connor.

Ryke ona ortaparmak gösterdi.

Her zamanki şakalaşmamıza bile katılamıyordum. Sadece bu bataklıktan çıkmaya odaklanmıştım. Connor dikkatini yeniden bana yönelttiği an, reddedilmeye hazırlandım. En azından benim konuşmam için bekliyordu.

“Babamla aranı düzeltmeni istiyorum,” dedim ona.

Connor ne gözünü kırptı ne de herhangi bir şey söyledi.

Ebeveynine yalvaran küçük bir çocukmuş gibi davranmam gerekmeden onu ikna etmeyi umarak devam ettim. “Bunu tamamen yok edebilir,” diye açıkladım katlanmış kâğıdı ona uzatırken. “Ama kaynaklar sende.”

Connor kâğıdı cebine soktu. “Bunun o kadar kolay olacağını sanmıyorum, Lo.”

“Deneyebilir misin?” Gözlerim yanıyordu. Tek seçeneğim buydu. En iyi arkadaşım ve babam, oynayabileceğim son kart buydu. Oynamak zorundaydım. Bunlar sadece söylentiden ibaret olup birkaç hafta içinde yalanlansa bile... Moffy’nin *asla* duymasını istemediğim bir dedikoduydu.

Bir kez bile karşılaşmamalıydı. Babası olduğuma dair en ufak bir şüphe duymadan büyümesini istiyordum. Onun için zorluklar ve yarılamlar olmadan çizilmiş bir gelecek vardı.

Bu geleceğin onun olmadığını biliyordum. Ne yaparsam yapayım, bir gün kameralar onun yüzüne çevrilecekti. İnsanlar sorular soracaktı. Defalarca, kulakları çınlayana kadar soracaklardı. Annesinin seks bağımlısı olduğunu öğreneceği bir gün gelecekti ve bunun için alay edildiği bir zaman olacaktı.

Ancak geçmişimizdekileri bilmesine rağmen umutla dolu, şüphesiz yaşayacağı başka bir gelecek vardı. Elde etmek için çabaladığım gelecek *buydu*. Aşkla dünyaya geldiğinden emin olacağı bir gelecekti.

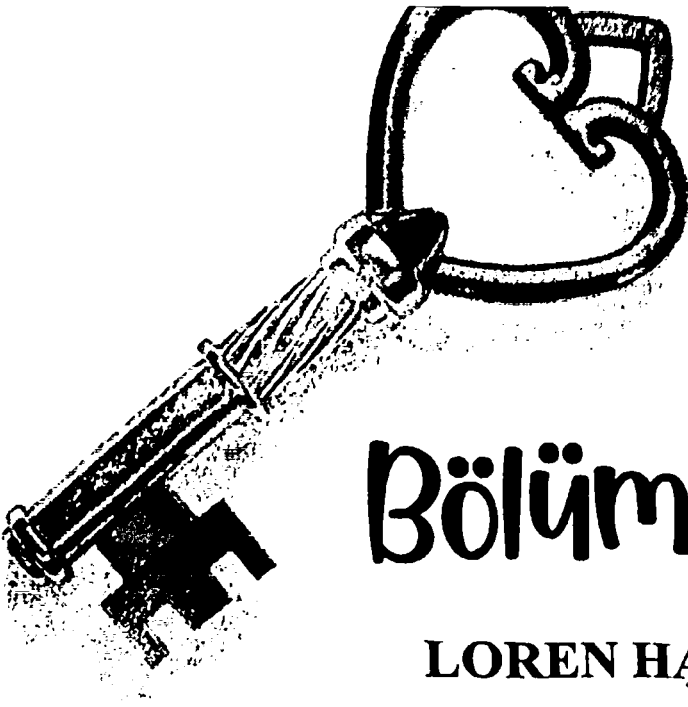
Hiç kimse ve hiçbir şey onu bu kavramdan yoksun bırakamazdı. Hiçbir şey ve hiç kimse onun aklına bu şüpheleri sokamayacaktı.

Diğer insanların inançlarını değiştiremezdim ama etrafa yalan haber yaymalarım engelleyebilirdim.

Sadece yardıma ihtiyacım vardı.

Bunu isteyemeyecek kadar gururlu ya da utangaç biri değildim.

Uzun bir süre sonra Connor duvardan uzaklaşıp mavi gözlerini benimkilere çevirdi. "Arabayı ben sürerim."

Bölüm 54

LOREN HALE

Babamın evine giden yolumuz kısaydı ve korumalarımız yanımda değildi. Onları aramak için zaman ayırmamıştık, evi korumalıyken buna gerek yoktu. Farklı yollar arayan, farklı seçenekleri değerlendiren düşüncelerim birbirleriyle yarışıyordu. Babamın Connor'la çalışmak zorunda kalacağı gerekçesiyle yardım etmeyi reddetmesi mümkündü.

Bu teoriyi reddettim. Babam kindar olabilirdi ama söz konusu ailesi olduğunda -benim için- neredeyse her şeyi yapardı. Connor kapıya yaklaştığımızda *Escalade*'i yavaşlatıp camını indirirken bu düşünceye sıkıca tutundum.

"103190." Ona güvenlik kodunu söylediğimde panoya tuşladı. Çok geçmeden demir kapı inleyerek açıldı.

Hızla arabayı park etti. Babamın malikânesi, araba kapısının hemen dışındaydı.

Ryke yolcu koltuğunda tereddütle duraksadıktan sonra arkaya doğru döndü. "Bu işe yaramayabilir. İşe yaramazsa da sorun olmayacak. Moffy'nin kötü bir hayatı olmayacak. Hepimiz onu siktiğimin medyasından koruyacağız."

Beni en kötüsüne hazırlamaya çalışıyordu. Ancak en karanlık gelecek için acı çekmektense daha iyi bir geleceğe bakmayı tercih ederdim. Burada oturup kendime eziyet etmeyecektim.

Hiçbir şey söylemeden arabadan indiğimde serin hava ciğerlerini doldurdu. Connor ve Ryke'i siyah ahşap üzerinde aslan şeklinde me-

talden bir tokmağı olan ön kapıya yönlendirdim. Bir süre boğuştuğum anahtarı sonunda kilide sokup babamın malikânesine girdim.

Terli ellerimi kotuma silerek koridorda ilerledim. Bir pazar günüydü ve saat üçtü. Aslında babam her yerde olabilirdi ama ben burada olduğuna emindim.

Her bir odaya baktım. Aramayı olabildiğince çabuk bitirmeyi umutsuzca istiyordum.

Evin arka tarafındaki çalışma odasına yaklaştığımda sanki telefonda konuşuyormuş gibi sadece onun sesini duydum. Başka kimsenin sesi gelmiyordu.

“Geceyi benim evimde geçirdiğini biliyorum, Greg. O zamanlar lanet olası bir kör değildim.” Kanım dondu. Lily’den bahsediyordu, bundan emindim.

Hafifçe aralık kalmış kapıya yaklaştığımda loş koridorun ortasında durdum. Dinlerken duvardaki çerçevelenmiş fotoğrafları inceliyordum. Bebekliğim, yürümeye yeni başladığım zamanlar, Lily’yle çocukluğumuz ve onlu yaşlarımızın başında olduğumuz zamanlar...

“Ebeveynlik yöntemimin Samantha’nınkinden daha rahat olduğunu biliyordun. Başlarında dikilecek değildim. Eğer ikinizden birinin bununla ilgili bir sorunu varsa, onu evinizde tutmalıydınız.” Duraksadı. “Hadi ama, Greg. Kendini suçlamayı bırak, sen iyi bir babasın.” Sonra buz küplerinin bardağa çarpma sesini duydum. “Hepimiz hata yaparız.”

Bu ses...

Buzun cama çarpması, çekiçle çakılmış çiviler gibi kulaklarımı deldi. Anılar puslu bir karanlığın içinde üzerime yıkıldı. İçim gölgelerle doldu. Elimdeki kristal bardağı resmen hissedebiliyor, babamın elinde tuttuğunu da gözümde canlandırabiliyordum. Sadece limon ve su değildi.

Öyle olmalı.

Öyle olduğuna inanmak zorundaydım. O ayıktı. Babam *ayıktı*.

Ryke elini omzuma koydu. Hareket edemiyordum, bir şey ayaklarımı durduğum yere sabitlemişti. Belki de o his korkuydu.

“Sonunda birlikte olacaklarını hepimiz biliyorduk. Tanrım, onlar Lily ve Loren. Onun seks bağımlısı olacağını nereden bilebilirdik ki? En iyi falcı bile bunu tahmin edemezdi.”

Ses tonu keskindi, *çok fazla* keskindi.

Babam ayık.

Dişlerim sızlarken sonsuza kadar bu duvarın arkasına saklanamayacağımın farkında vardım.

Ayaklarım, zihnimden önce hareket etti. İleri doğru bir adım attığımda ağabeyimin eli omzumdan düştü. Babamın çalışma odasına girer girmez anıların en derinine gömüldüm.

Deri kanepeler, koyu renkli ahşap dolaplar, düzenli bir çalışma masası, bilgisayar, düz ekran bir televizyon... asla unutamayacağım o geceden beri değişmemişti.

On dört yaşındaydım ve aynı koridorda babamla kavga etmişim. Çalışma odasına döndüğümde Lily kanepede ürkek bir şekilde bekliyordu, bilimkurgu dizimiz televizyonda duraklatılmıştı. Biz her zaman arkadaştan daha fazlası olmuştuk.

En iyi arkadaşlık.

O zamana kadar benim her bir parçama zaten sahipti. Ben de onun çoğuna sahiptim.

Lily'nin acımı bir öpücükle bastırmasına izin vermişim. Sonrasında çok daha fazlasına dönüşmüştü. Bekâretimi burada kaybetmişim. Tam *burada*, berbat çocukluğumun işkence odasındaydı.

Sanki o geceden kalan tüm katılaşmış hisleri barındırıyormuş gibi yıllarca bu odadan kaçmışım. Artık odada anıların altına çekilmeden yürüyebiliyordum. Bunun olmayacağına inanıyordum.

İnanmak zorundaydım.

Çalışma odasına girdiğim anda, büyük pencereden dışarı bakarak babama odaklandım. Yağmur camdan aşağı doğru kayıyordu. Sı elinde bir bardak vardı...

Ona doğru ilerlerken donup kaldım. “Baba?”

Yavaşça bana döndü, gördüğüm şeyde bir hata yoktu. Kristal '

dehin içinde kehribar rengi bir sıvı yüzüyordu. *Viski*. Şişesi masanın üzerinde, bir kutu puro ve bir yığın kırılmış kâğıdın yanında duruyordu. Kendimi zorlayarak bakışlarımı onunkilere çevirdim.

Gözleri kısılmıştı, bakışları keskin ve gözlerinin altı koyulaşmıştı. Çoktan gitmiş durumdaydı. Onu ayık gördüğüm için artık farkı anlamak kolaydı.

“Greg,” dedi telefona doğru. “Seni sonra ararım.” Aramayı sonlandırıp telefonu şiddetle masasının üzerine fırlattı. Telefon bir gümbürtüyle halının üstüne düştü.

Başka bir şeymiş gibi davranmaya zahmet etmeden içkisini hafifçe salladı. “Dur tahmin edeyim,” dedim sertçe. “Sadece su mu?”

“*Macallan 1939*,” diye yanıtladı. Ardından içkiden uzun bir yudum alarak, resmen yüzümün ortasına bir tokat attı. Geriye doğru tökezlesem de gözlerimiz birbirinden asla ayrılmıyordu. Bana o çok iyi bildiğim kelimeleri söyleyen bakışını atmaya çalışıyordu. *Sen sadece küçük, sikik bir çocuksun. Büyü artık.*

Büyümüştüm.

Artık ondan daha yetişkindim.

“Senin lanet olası derdin ne?” diye bağırırken Ryke yüzü kıpkırmızıydı. Öne doğru fırlayamadan onu geri ittim.

Connor bile Ryke’m kolunu tutup onu zorla yanımıza çekerek bana yardım etti. Ryke bağırıp eski tartışmaları yeniden alevlendirmeden önce basit cevaplar almak istiyordum.

Hafifçe titreyen sesimle babamıza, “Ne zamandır?” diye sordum. “Ne zamandır arkamızdan içki içiyorsun?”

Cevabını bir yudum daha viski içerek erteledi. Beni en çok kendini beğenmiş gülümsemesi rahatsız ediyordu. Sanki onun içmesi, benim ise ayık kalmam komik bir şeymiş gibi dudaklarının kıvrılma şeklinden rahatsız oluyordum.

Benden bu kadardı. Daha fazla dayanamayıp patladım.

Hiç düşünmeden harekete geçip hızla odanın diğer ucuna koştum ve kadehi onun demir pençesinden almak için mücadele ettim. Ka-

famın içinde bir yerlerde bir düşünce belirmişti. *Eğer kadehi elinden alabilirsem bu iş biter.* Oysa böyle bitmeyecekti.

Bunu çok iyi biliyordum.

“Loren!” Küçümseyen tavriyla gülüp omzumu itti. İki avucumu kullanarak onu daha sert bir şekilde geri ittim. Pencereye doğru tökezleyince destek almak için beline kadar uzanan bir vazoya tutundu.

Ona hiçbir zaman bu şekilde fiziksel bir tepki vermemiştim. İçimden çılgınlık atıyordum, hayal kırıklığı ve acı her şeyin altında eziliyordu. Ona doğru birkaç adım atıp bardağı tekrar almaya çalıştım ama o bardağı başının üstüne kaldırdı.

“Küçük bir pislik gibi davranmayı kes!” diye bağırdı. “Benimle yetişkin bir adam gibi konuş.”

Boğazım yanıyordu. “Senin gibi mi, baba? Senin gibi mi konuşayım? Sen lanet olasıca yetişkin bir adam mısın?” Göğsünü işaret ettim. “Sen bu musun?” Tuğladan farksız bir yumruyu bastırdım. “Ne zamandır? Ne kadar zamandır bana yalan söylüyorsun?” Yüzüm hissettiğim acının yoğunluğuyla buruştu.

Anlıyordum.

Nüksetmeyi anlıyordum, bu konuda artık ustalaşmışım. Numara yapmayı ve yalan söylemeyi anlıyordum. İnsanın bütün hayati parçalarını yiyip bitirirdi, sevdiğimiz insanları da paramparça ederdi.

Ben de bunun merhametine kalmış durumdaydım.

Eski benliğimin parçalarıyla bunun diğer tarafındaydım.

“Kendine gel de konuşalım,” diye hirladı babam.

“Siktir git!” Bu ağabeyimin sesiydi, tam arkamda duruyordu. “Sen üzücü, acınası bir baba müsveddesisin. Deneyeceğini söylediğinde sana *inanmıştım.*” Viski şişesini kaptı. “Ne bu?” Sesindeki acı babamı susturdu.

Ürkütücü bir şekilde sessizleşti.

“NE BU?” diye tekrar bağırdı Ryke.

Babam irkilerek gözlerini kapattı.

Aldığım her nefes bana zor geliyor, ciğerlerim sızlıyordu. Başım dönse de babama bir kez daha sordum. “Ne zamandır?”

Göz kapakları aralanırken boş bakışlarla bana baktı. “Daisy’nin yattaki doğum gününden beri.”

Mide bulantım arttı. Bu aylar önceydi, üzerinden neredeyse bir ömür geçmişti.

Ryke’m öfkeli gülüşü bir haykırışa dönüştü. Elindeki şişeyi duvara fırlattığında çarpmanın etkisiyle şişe paramparça oldu, alkol boyadan aşağı akmaya başladı. En yakınındaki kitaplığı yerle bir edip kitapları devirdi ve bir rafı parçaladı. Onun öfkesi her zaman yumruklarındaydı.

Benimki ise başka bir yerdeydi.

“Tebrikler,” dedim kuru bir sesle. “Benden daha iyi bir yalancısın.”

Söylediklerime kadeh kaldırır gibi içkisini kaldırdı.

Bardağı dudaklarına bastırmadan önce ona, “Dur,” dedim içime bir panik yayılırken. “Sadece dur, baba. Her zaman tekrar deneyebilirsin. Daha bitmedi.”

Sanki hatalıymışım gibi başını iki yana salladı. Zaten ben hep hatalıydım. “Benim için bitti, oğlum. Artık rol yapmayacağım.” Ardından bardağını kafasına dikti.

Ryke ağır nefesler alırken dizlerinin üstüne çöktü. Babamıza bakamıyordu. Sanırım çok önceden babamın tekrar nüksetmesi halinde bir daha denemeye ikna edilemeyeceğini biliyordu.

İkinci sefer daha zordu. Bunu biliyordum, ilk elden yaşamıştım. “Lütfen,” diye yalvardım. “Şu anda öyle görünmediğini biliyorum ama bunu yapabilirsin.” Sesim kulağa acınası geliyordu, içimdeki en kötü parça ona inanıyordu. O parçaya teslim olmayı reddettim. Bu doğrudu, söylediğim şey *doğru*du.

“Anlamıyorsun,” dedi babam kontrollü bir sesle. “Tekrar denemek istemiyorum. O yüzden yalvarmayı bırak, küçük bir...”

“Tamam,” diyerek hiç hak etmediğim hakaretini beklemeden sözünü kestim. Ondan vazgeçemezdim. Ryke benden vazgeçmemişi. Yine de hâlâ bir ayıklık koçu olmaya hazır değildim.

Babam boşalan bardağını masaya koyup kendine odanın diğer ucunda yeni bir hedef buldu. Sorgulayıcı bakışları Connor’ın üzerindeydi. “Loren geçmişinde ne yaptığını biliyor mu?” diye sordu ona.

“Ya da daha iyisi... *kimi yaptığını*.” Kaşları çatılırken yüz hatları hoşnutsuzlukla karardı.

“Bu benimle ilgili değil, Jonathan,” diye rahatça cevapladı Connor. “Konuyu saptırmanın sana bir faydası olmaz.”

Babam zayıf, telaşlı bir kahkaha attı. “*Hiçbir şeyin* bana faydası olamaz.” Takım elbisesinin ceket düğmelerini titreyen eliyle ilikledi, parmakları neredeyse benimkiyle aynıydı. “Bir yıldan kısa süre içinde gitmiş olacağım.” Dizlerinin üstünde, kırık resim çerçevelerinin yanında duran oğluna doğru döndü.

Ağabeyim, babamın bakışlarının sıcaklığını hissetmiş olmalıydı ki başını kaldırdı.

“Eşyalarımın saldırmayı bırakıp kutlama yapabilirsin,” dedi babamız. “Sevgili yaşlı, *acıması* baban ölmüş olacak. Yaşasın!”

Dudaklarım kafa karışıklığıyla aralandı. “Neyden bahsediyorsun sen?” Mantıklı konuşmuyordu.

“*Şundan*.” Masanın üzerindeki bardağı işaret etti. “Bu beni öldürdü ya da *öldürecek*.” Bana karanlık, tedirgin bir şekilde gülümsedi. “Haberini yat gezisinden birkaç hafta önce aldım. Karaciğer hastalığı. Siroz. Geri dönüşü yok.”

Bacaklarım gücünü kaybetmek üzereyken sersemlemiş bir şekilde kanepeyi buldum ve deri minderine üzerine çöktüm. Söylediklerinin ağırlığıyla oda sessizleşmişti. Açıklamasını sindirmeye çalışarak dudaklarımı ovdum.

Babam ölüyordu.

Acı dolu bir kahkaha attım. Gerçekten ölüyordu.

Beni seven tek ebeveynim, bana hayatta bir şans veren tek kişi... Öylece yok olup gidecek miydi?

Babamın sesini duydum. “Ağlamayı kes, Loren. Bebek gibi davranma.”

Gözlerimi silmek için kolumu kaldırdım, kelimeleri midemi bulandırıyor.

“Siktir git,” diye hırladı ağabeyim ayağa kalkarak. “Ona öleceğini açıkladıktan bir dakika sonra böyle sikik şeyler mi söylüyorsun? Lanet

olası, kimsin sen?” Connor birkaç adımla Ryke’in yanına ulaşp elini omzuna koydu, sanırım kısmen onu dizginlemeye çalışıyordu.

Babam kaşlarını çatarak duvardan aşağı damlayan sıvıya baktı. Eminim hepsinin kendi bardağında olmasını diliyordu.

Şiddetle titreyen elimi yumruk haline getirdim. Alkolün kavrulmuş boğazımdan aşağı kaydığını hissedebiliyordum. O acı tadı ve gücü, hepsi bir aradaydı.

Nefesimi verdim. “Karaciğer hastalığın varsa içmemelisin.” Bunu hiç düşünmemiş miydi? Doktorum beni bu konuda bilgilendirmişti, hatta iyileşme sonrası bir sağlık planı oluşturmak için diyetisyenle bile görüştürmüştü. Gerçi bariz olanı görmek için bu kadar formaliteye gerek yoktu.

“Nasıl olsa öleceğim,” dedi keskin bir tonla. “Yapabiliyorken hayatın birkaç lüksünün tadını çıkarabilirim. Viski ve kadınlar.”

Kadınlar. Bu kelime dikkatimi çekti. “Bu yüzden mi davetlere sevgililerini getiriyorsun?” diye sordum. Bu yüzden mi yarı yaşındaki kadınları seçiyordu? Bu yüzden mi hayatının bu kısmını benden saklamaya bile çalışmıyordu?

“Yapabiliyorken arkadaşlıklarının tadını çıkarıyorum,” diye itiraf etti.

Ağırlaşan başımı yavaşça salladım, her şey netleşmeye başlıyordu. “Başka seçeneklerin de olmalı.”

“Yok,” diyerek hemen konuyu kapattı.

“Peki ya karaciğer nakli?” Bu yolun var olduğunu bildiğim için soruyordum.

Güldü. “Donör listesinde o kadar aşağılardayım ki, adımı zar zor görebilirsin. Paranın satın alamayacağı bazı şeyler var.”

Bir şeyi unutuyordu. “Kan grubumuz aynı. Uyumlu olabiliriz...”

“Hayır.”

Tek söylediği buydu.

Yüzümü buruşturdum. “Ne demek hayır?” Ayağa fırladığımda kanım hızla damarlarıma pompalanıyordu. “Bu senin hayatını kurtarabilir ve sen sadece hayır mı diyorsun?”

Gözlerimin içine baktı, geri çekilmiyordu. “Benim için bunu yap-

mayacaksın.” Yani gurur mu yapıyordu? Merhametinden miydi? Anlamıyordum.

“Buna sen karar veremezsin,” diye çıktım. “Eğer donör olmak istersem, donörün olacağım.”

“Denemek istiyorsan, yap o zaman,” dedi babam. “Eminim karaciğerin çok iyi durumdadır.”

“Öncesinden daha iyi durumda,” diye itiraz ettim. Çoğu alkolik gibi bende de eskiden karaciğer yağlanması vardı. Doğru beslenmenin yanı sıra ayık kaldığım için bu durum ortadan kalkmıştı. Neredeyse bir yıldır sağlıklıydım. “Sadece bir kısmını almaları gerekiyor, değil mi?” Onay için arkadaşşıma döndüm.

Bir kez başını salladı. “İyileşme süreci kolay değil, Lo. Bu büyük bir ameliyat.”

Umurumda değildi. Bu bir ölüm kalım meselesiydi ve babamın ölümüne seyirci kalmayacaktım. Ne kadar kötü biri olursa olsun bunu ona yapamazdım. İkinci bir şansı hak ediyordu, herkes ikinci bir şansı hak ederdi. Ben de ona bir şans verecektim.

Babam yine itiraz etmek, bana *hayır* demek için dudaklarını araladı. Bu kelimedden bıkmıştım.

“Bunu yapacağım,” dedim konuşmasına fırsat vermeden. “Bana sürekli hayatımı nasıl kurtardığını anlatıyorsun.” Kendi annem istemezken o beni istemişti. “Ben de seninkini kurtarmak istiyorum.”

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Birden karar verecek değildi. Kimin önce geri çekileceğine dair bir yarış yapıyormuşuz gibi hiç hareket etmeden bana baktı.

Olduğum yerde kaldım. Bir ya da iki yıl önce olsaydı, belki beş ay öncesinde bile olsaydı geri çekilebilirdim. Jonathan Halee rakip olan kişi Ryke olurdu. Ona karşı çıkacak, onu durduracak kişi ağabeyim olurdu.

Şimdi sıra bendeydi.

Onu sevdiğim için kolay yolu seçmesine izin vermeyecek ya da geri çekilmeyecektim. Bu yüzden onu zor olan, daha iyi bir yola girmeye zorlayacaktım. Ryke’in bana her zaman yaptığı gibi davranacaktım.

“Farklı görünüyorsun,” dedi babam. Gözleri korkuyla parlıyordu... onda gördüğüm en insani duyguydu.

“Daha büyüğüm,” diye hatırlattım.

Lily’nin daha önce yaptığı gibi başını iki yana salladı. “Ondan değil, oğlum,” dedi fısıldayarak.

Biliyordum. Farklı hissediyordum.

Yüksek sesle burnunu çekerek duygularını kontrol altına aldı. Bir iki dakika sonra nihayet ayaklarını sürüyerek masasına gitti. Bir çekmecenin arkasına eğildiğinde birbirine çarpan şişeleri duydum. Elinde viski şişeleriyle ortaya çıktı. İçkiyle geçirdiği gün sayısı, içkisiz geçirdiği günlerden oldukça fazla olan alkolik babam, viskisini en yakındaki çöp kutusuna attı.

Ardından onlardan uzaklaşarak bana doğru yöneldi.

Uzun bir nefes aldım. Babamın seçimine sevineceğini düşünerek Ryke’a döndüğümde odada olmadığını gördüm. Etrafımı kolaçan ettim, muhtemelen dışarı çıkmıştı. Nefes alabileceği bir yerdeydi.

“Jonathan’la durumumuz hakkında konuşacağım,” diyerek buraya geliş nedenimizi hatırlattı Connor. “Sen gidip onu bulmalısın.” Ryke’i kastediyordu.

Connor’ı burada yalnız bırakmak konusunda tereddütlüydüm, babam şimdiden onunla konuşma fikrine sinirlenmiş gibi görünüyordu. Onu az önce reddettiği dört şişe içkiye doğru itmemeyi tercih etmedim.

Ama Ryke için duyduğum endişe burada kalamayacağım kadar büyüktü.

Kararımı vermem hiç zor olmadı.

Bölüm 55

LOREN HALE

Ryke'i garaj yolunda bulduğumda yağmur durmuştu. Connor'ın arabasının anahtarları onda olmadığı için *Escalade*'in yanında beklemek zorunda kalmıştı. Kaldırımın kenarında, çimentonun çimle buluştuğu yerde oturuyordu. Dizlerini göğsüne doğru çekmişti, yüzü ellerine gömülüydü.

Kalp atışlarım hızlandı. Ağabeyime yaklaşırken, "Selam," dedim yumuşak bir sesle.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ama başını kaldırıp bana bakmadı. Bakışları tamamen yere odaklanmıştı.

"Her şey yoluna girecek," dedim usulca.

Bir kez başını iki yana salladı, parmakları bu defa kahverengi gür saçlarını kavramıştı.

Boynumun kenarını ovdum. "Ondan hoşlanmadığını biliyorum... muhtemelen organ bağışlamamı istemiyorsun ama onun ölmesine izin veremem."

Gözleri kızarıırken çenesi sertleşti. Yanlış şeyleri söylüyordum. *Tanrım*. Ne söylemeliydim? Ryke, ben değildi. Benim gibi düşünmüyordu. Hiç düşünmemişti, bu yüzden ilişkimizi kurmamız yıllarımızı almıştı. Hep ayrı sayfalardaydık, aynı hikâyenin farklı bölümleriydik.

Onu rahatlatmak için yanında diz çökmem gerekip gerekmeyeceğini düşünerek huzursuzca bocaladım. Yoksa dik durup ona tepeden

mi bakmalıydım? Sonunda olduğum yerde donup kaldım. “Ryke...” dedim boğuk bir sesle.

Burun delikleri genişlerken derin bir nefes verdi. Elleri iki yanına düştüğünde nihayet başını kaldırdı. Derinlere gömemediği gözyaşları yüzeye çıkmıştı. “Bize öleceğini söyledi,” dedi titreyen sesiyle. “Hissettiğim ilk şey *rahatlamaydı*.”

Gözyaşlarının yanaklarından aşağı yuvarlanmasını izledim.

“Bu korkunç bir şey,” dedi. “Gerçekten korkunç.” Eliyle beni işaret etti. “Rahatlaması gereken kişi sensin. İstismar ettiği kişi sensin. Onunla yaşamak zorunda olan sensin.” Boğazı düğümlendi. “Ama o istemediği halde ona yardım etmekte tereddüt bile etmedin.” Ryke şu anda savunmasız olmaktan çok başka bir noktadaydı. Çenesi titriyordu, yüz hatları paramparça olmuşken bana bakıyordu.

Onu daha önce belki iki kez bu halde görmüştüm. İlki, annesinin ona ihanet ederek Lily’nin seks bağımlılığını halka duyurduğu zamandı. Diğeri Utah’ta, birbirimizle dövüşerek yumruklaştığımız gündü. Neredeyse bir yıl önceydi.

“Hep kötü adam olduğunu düşünüyorsun ama değilsin, Lo.” Başı öne eğildi. “Kahretsin ki değilsin.” Yüzünü tekrar dizlerine gömdü.

Bu sefer eklemlerimi çalıştırıp ağabeyimin yanına oturabildim. Kolumu, tüm vücudu gibi titreyen gerilmiş omzuna doladım.

“Onu senden daha iyi tanıyorum,” diyerek kendimi savundum. “Bu yüzden ona yardım etmek istiyorum.”

Ryke bir dakika sessizleşti. “Ya edemezsen, Lo?” diye fısıldadı. “O zaman ne olacak?”

Midem karnımda resmen takla atıyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordum.

“Çünkü senin dışında tek bir seçenek olduğunu biliyorsun.” Ryke avuçlarındaki tebeşir kalıntılarına baktı. “Seninle aynı seçimi yapıp yapamayacağımı bilmiyorum.”

Yaşlı gözlerime parmaklarımı bastırıp sorun yokmuş gibi omzunu sıktım. Benimle ve babamla aynı kan grubunu paylaşma ihtimali çok yüksekti. Fakat ondan karaciğerini bağışlamasını istemeyecektim. Bu çok fazlaydı, o zaten yeterince şey yapmıştı.

“Sorun değil,” dedim yüksek sesle.

“Sorun olacak,” dedi hıçkırığını yutarak. “İkimiz de sorun olacağını biliyoruz çünkü aklının bir köşesinde, bana baktığın her sikik seferde aynı şeyi düşünüyor olacaksın.”

“Hayır,” derken başımı kararlılıkla iki yana salladım. *Hayır, düşünmeyeceğim.*

“Onu benim öldürdüğümü düşüneceksin,” diyerek cümlesini tamamladı. Tekrar sertçe yutkundu. “İkimizin ilişkisini mahvedenin, Daisy’yle olan ilişkim olacağını sanmıştım.”

“Dur,” dedim sertçe. Onu hafifçe sarsarken parmaklarım omzuna saplandı. “Böyle bir şey olmayacak, Ryke.” *Böyle bir şey olmayacak.*

Zihninin bir köşesinde her şeyden şüphe ediyordu. “Evet... göreceğiz.”

Bölüm 56

LILY CALLOWAY

Lo onuncu kez telefonunu kontrol etti, aklı masasının üzerinde duran çizgi romanlardan çok uzaktaydı. *Superheroes & Scones*'un üstündeki Halway Çizgi Romanları ofisinde ona eşlik ediyordum. Bunu yapmamı o istemişti.

O malum şeyin babasını mahvetmesine rağmen hızlı bir çözümü arzuladığını görebiliyordum.

Maximoff kanepedeki pusetinde uyuyordu. Okuduğum eski bir *New Mutants* çizgi roman sayısını bırakıp onu uyandırmamaya dikkat ederek mavi koltuktan kalktım.

Kalçamı masaya yaslayarak Lo'ya, "Ne zaman arayacaklarını söylediler mi?" diye sordum.

"Hmm?" Bağımsız bir yazarın çizgi romanına bakarken kaşlarını çatmıştı. On dakikadır aynı sayfayı okuyordu. Tamam, Lo yavaş bir okuyucuydu ama *o kadar* yavaş değildi.

"Hastane," diye açıkladım parmağımla kolunu dürterek. "Ne zaman arayacaklar?" Karaciğer bağışına uygun olup olmadığını görebilmek için bu sabah test edilmişti. Ameliyat beni korkutuyordu, yine de ne olursa olsun Lo'yu destekleyecektim. Onun bu üzüntülü halini izlemek, nakilden sonra iyileşmesini izlemekten daha zor olacaktı.

"Bugün ya da yarın." Tekerlekli ofis sandalyesini geriye doğru iterek bana döndü ve bir elini uzatıp kalçamı kavradı. Beni kucağına oturturken gülümsedim. Kendimi ona dolanmış halde bulmuştum.

Gerçekten çok iyi bir pozisyondu.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken parmakları hafifçe, özenle temimi okşuyordu. “Bu konuda gergin olduğumu biliyorum ama her şey yoluna girecek, Lil.”

Ofisin kapısı aniden açıldı. Arkamı döndüğüm anda ahşap kapı hızla kapandı, açan kişi de ortadan kayboldu.

“Üzgünüm!” diye seslendi Maya diğer taraftan. “Kapıyı çalmam gerekirdi.”

Lo gerçekten eğlenmiş bir şekilde güldü. “Yaklaşık on tane plastik Thor çekici taşıyor,” diye fısıldadı.

Süper inek mağaza müdürümün *bu* halini düşünerek gülümse-dim. Kız hiçbir kişisel bilgiyi basınla paylaşmayarak sadakatini kanıtlamıştı.

“Sorun yok!” diye seslendim Maya’ya.

Üzerinden inmeden Lo yanağıma bir öpücük kondurdu. “Kızarmadın,” dedi bir gerçeği dile getirirerek.

Kollarıma baktım. Kızaran dirsekler ya da alerjiyi andıran bir kızarıklık yoktu. İçim sevinçle doldu. “Süper güçlerim...”

“Ortaya mı çıkıyor?” diyerek benim için cümleyi tamamladı. Hipnotize edici, kehribar gözleri doğruca benimkilere bakıyordu. Dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı.

“Yavan bir süper güç, değil mi?” diye sordum kapıya doğru yürürken. Baştan ayağa kızarmaktan kaçınma yeteneği... çok büyük, destansı bir yetenek sayılmazdı ama sonuçta bir şey sayılırdı, değil mi?

“Korkunç,” diye dalga geçti. “Sen bundan daha iyisin, aşkım.”

Gülümsedim. “Öyle miyim?”

Başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

Bu tatlı güven desteğiyle kapıyı açtım. Maya kolunda bir yığın plastik Thor çekiciyle kapının önünde oyalanıyordu. Gözlükleri burunun ucuna inmişti, düz siyah saçları üstüne yıldırım düşmüş gibi kabarmıştı. “Üzgünüm, Lily.” Tekrar özür dilerken gözleri dehşet içinde fal taşı gibi açılmıştı.

“Gerçekten bir şey yapmıyorduk,” dedim aceleyle. Boynumda ani bir ısı toplanıyordu, *kızardığımı* hissedebiliyordum. Lanet olsun, bu

çok kısa sürmüştü. “Yardıma ihtiyacın var mı?” Elinde tuttuğu eşyaları gösterdim.

“Buñlar için mi? Hayır. Hayır, ben hallederim. Sadece...” Yanıma yaklaşıp fısıldadı. “Sürekli Lo’yu soran bir kız var. İki haftadır burada ve ne kadar sürerse sürsün gelmeye devam edeceğini söylüyor.”

Tanrım. Lo’nun ofisinin kapısını yavaşça kapattım. Onu rahatsız etmek istemiyordum. Şu anda zaten tuhaf bir noktadaydı, bir de üstüne süper hayranlarıyla uğraşması gerektiğini düşünmüyordum.

“Belki sadece benimle tatmin olur?”

Maya tekrar başını salladı.

Moffy’yi babasının yanında bırakarak kıvrımlı merdivenlerden inip *Superheroes & Scones*’un mola odasına girdim. Birkaç çalışan beni görünce gülümsedi. Oğlum doğduğundan beri pek buraya gele-memiştim. E-posta ve telefonla iletişim kurmak daha kolaydı.

Mağazanın içine girmek, sokağa çıkmanın farklı bir versiyonu gibiydi. Biraz daha sakindi, yine de gürültülü bir karmaşa oluşturu-yordu. Bu yüzden buraya kapanış saatinden, yani herkes gittikten sonra gelmeyi seviyordum. Etrafta sadece kırmızı vinil kaplama stantlarla çizgi roman rafları oluyordu ancak şu anda risk alacaktım. Mağazaya giden kapıyı açtım.

İçerisi tıklım tıklım doluydu. Her bir masa bir grup insan tarafından işgal edilmişti. Bazıları sadece kahve içiyor, diğerleri kitap okuyordu. İnsanlar rafları gerçekten inceliyordu. Sadece Callowayleri görmek için gelmiş gibi değil, gerçekten çizgi romanlara ilgi duydukları için buradaymış gibi görünüyorlardı.

Bu görüntü beni gülümsetti.

Ancak tezgâhın arkasına geçtiğim anda etrafımdaki herkes bana doğru döndü. Kapının dışındaki kuyruk bozuldu ve bekleyen herkes camlara hücum etti. İnsanlar telefonlarını çıkarıp videolar çekmeye başladı. Mağazanın içindeki insanlar da aynısını yapıyordu.

Sadece çok hafifçe irkildim. Artık insanların sürekli bana bakmasına alışmıştım. Maya arkamdan beni takip ederken plastik çekiçler fiyat etiketleriyle birlikte sallanarak birbirlerine çarpıyordu. “Kız nerede?” diye sordum.

Kelimeler dudaklarımın arasından çıkar çıkmaz *X-Men* çizgi romanlarının bulunduğu rafın yanından bir kız fırladı. Açık kahverengi saçları dağınık bir şekilde örülmüştü. Omzunda kot kumaşından eskimiş bir sırt çantası asılıydı ve yavaşça bana doğru yürüyordu. Büyük, yuvarlak gözlüklerini titreyen gergin elleriyle burnundan yukarı itti.

Onların tarafına her baktığımda çılgık atan kızlar gibi heyecanlı olacağını düşünmüştüm. Ancak tam tersine, yaklaştıkça yüzünün rengi daha da soldu.

Kasa bizi ayırdığı için çok yakınımızda değildi. “Merhaba,” diyerek gülümsediğimde karşılık vermedi. *Ah... ya benden nefret edip sadece Lo’yu seviyorsa?* Bu ihtimali hiç düşünmemiştim.

“Loren buralarda mı?” diye sordu. “Onu gerçekten görmek istiyorum.” Gözlüklerini tekrar yukarı doğru itti.

“Şu anda çalışıyor,” dedim burnumu kırıştırarak. “Berbat bir durum, biliyorum ama ben buradayım.” Tekrar gülümsediğimde kaşları daha da çatıldı. Loren Hale’in karın kasları ve buz kadar keskin elmacıkkemikleriyle kıyaslandığında boktan bir alternatifim. Daisy havadan sudan konuşmak konusunda benden çok daha iyiydi. Ancak *Hale Co.* rekabetimiz sayesinde ondan bir şeyler öğrenmiştim. İltifatlar beni daha ileri götürebilirdi. “Rozetin hoşuma gitti.”

“Ne?” diye sordu şaşkınlıkla.

Bu hiç iyi gitmiyordu. Sırt çantasının askısındaki iyice yıpranmış olan rozeti gösterdim. Mavi yazılar yarı yarıya kazınmış olsa da yazıları okuyabiliyordum. *Mutant & Gururlu*. “*X-Men: First Class* benim de favori filmlerimden biri.”

Kayışı tutan elleri sıkılaşıırken çantasını hafifçe hareket ettirdi. “Onu görmemin bir yolu var mı? Yarın mesela?”

Lo ile görüşeceğine dair söz veremezdim. O kadar çok şeyle uğraşıyordu ki, bir yabancıyla el sıkışmak için hiç iyi bir zaman değildi. Yine de ona bir seçenek sunmak istiyordum. “Onun sana e-posta atmasını sağlayacağım,” dedim kıza. “En fazla bu kadarını önerebilirim.”

Omuzları şaşkınlıkla havalandı. “Evet, *lütfen*. Çok teşekkür ederim.”

Kasanın yanında bir not defteri bulup kalemle birlikte ona uzattım. “Benim için e-posta adresini yazar mısın?”

O bir şeyler karalarken mağaza kapısının zili çaldı ve ortamın gürültü seviyesi bir anda arttı. Sesli konuşan pisliklerden oluşmuş dört kişilik bir grup mağazaya girmişti. Bir tanesi Cyclops'un* kartondan maketine vurdu, bu çok kaba bir hareketti.

Maya sıkıntıyla inledi. "Korkunçlar."

Kaşlarımı çattım. "Daha önce buraya geldiler mi?"

"İki kere. Her seferinde ortalığı darmadağın ediyorlar."

On yedi yaşından daha büyük olamazlardı. İçlerinden biri elinde kahverengi bir kesekâğıdı tutuyordu. Hepsi sarhoştı. Siyah kapüşonlu çocuk boş sayılmayacak bir masaya oturdu. Birkaç kız onların gelişile küfrederek masadan kalktığı anda arkalarından, "Kaltaklar!" diye bağırdı. Hatta onlara ortaparmak bile gösterdi.

Korumama mesaj atarken kalp atışlarım hızlanmıştı. *Superheroes & Scones'un yardımına ihtiyacı var, Garth.*

On dakika önce tuvalet molasına çıkarken *Lucky's*'de yediği *chili*'nin ona iyi gelmediğini söylemişti. Onu en başından uyarmıştım. *Lucky's*'i sevsem de oranın *chili*'si asla yenmezdi.

Ardından Lo'ya mesaj attım. *Mağazada birkaç kaba ergen var. Onları nasıl dışarı atmalıyım?*

Gönder tuşuna bastığımda kız bana üzerinde e-posta adresinin yazılı olduğu not defterini uzattı. Gerçekten çizgi romanlarla ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Bu yüzden, "Sorun olmazsa buralarda takılabilir miyim? *Messiah Complex*'in yarısında kalmıştım," dediğinde hiç şaşırmadım.

"Elbette," diye cevapladım gülümseyerek. Kız yavaşça çizgi romanların olduğu tarafa, *X-Men* rafına doğru yöneldi. Cebime koymadan önce notunu okudum.

willowbadaboom33@gmail.com

Telefonum gelen bildirimle titredi.

Moffy ve Ryke'la birlikte aşağı iniyorum. -Lo

* Bir *X-Men* karakteri. (ç.n.)

Ne? Hayır, inemezdi. Hızlıca cevap yazdım.

Hayır, bunu ben hallederim... bekle, Ryke'in orada ne işi var?

Sen gittiğinde onu aradım. Bu çevredeymiş. Birazdan görüşürüz.

-Lo

Daha güçlü bir mesajla cevap verip Ryke'in burada olduğu bilgisini hazmedemeden mola odasının kapısı hızla açıldı. Ryke ve Lo ortaya çıktı. Sanki bir baraj kapağı açılmış gibi dışarıdan çığlıklarla bağırışlar yükseldi. Mağazadaki konuşmalar daha da arttı. Çalışanlar dışında neredeyse herkes telefonunu bize doğrultmuştu.

Moffy sanki saldırıya uğruyormuş gibi Lo'nun kollarında ağlıyordu. Kalbim yerinden fırladı, içgüdüsel olarak onu babasından alıp göğsüme bastırdım. Lo bunun farkına bile varmamıştı. Gözleri sarhoş, kaba çocukların olduğu masaya kilitlenmişti.

"Sikerler, yok artık," diye küfretti Ryke. Ses tonu şaşırmış olmaktan çok öfkeliydi.

"Ne oldu?" Şaşkınlıkla bakıyordum.

"Bunlar o çocuklar," dedi Lo dişlerini sıkarak. "Bize şaka yapıp duranlar."

Ah. Kahretsin.

Bölüm 57

LOREN HALE

Ryke'la birlikte kırmızı koltuğun iki ucuna sıkışarak dört ergenin hızlı ve kolay bir şekilde dışarı çıkmasını engelledik. “Merhaba,” dedim en tedirgin edici yarım gülümsememle.

Kapüşonlu genç pencereye en yakın yerde oturuyordu. Kesekâğıdına sarılmış şişeden içerek gösteriş yaptı. Ryke kollarını masaya dayamıştı, onları dışarı çıkarmak için can atıyordu ama kendini oturur pozisyonda kalmaya zorladığını görebiliyordum.

Gençlerin çoğu, güzel bir tişört ve kot pantolon gibi normal kıyafetler giyyordu. Onları sıkılmış zengin çocuklarından başka bir şey olarak göremiyordum. Bu benim oldukça aşina olduğum bir şeydi.

İlk önce Ryke'in yanındaki simsiyah saçları olan çocuk konuştu. “Şerefsiz arkadaşın nerede?”

“Evet,” dedi yanımdaki kızıl saçlı. “Gelip bize bir saat boyunca nutuk çekecek mi?”

“Dur tahmin edeyim.” Kızıl saçlıyı işaret ettim. “Soyadın Patrick.”

Kollarını göğsünün üstüne kavuşturarak iyice gevşedi. “Öyleyse ne olmuş?” *Connor ailenle konuştu ve bu sadece hepimizi daha çok kızdırdı.* Sonuç bundan daha iyi olmalıydı, belki de zaten umutsuz bir vakaydı.

Ne olursa olsun... yine de denemeye kararlıyım.

“Size nutuk çekmeyeceğim,” diye başladığımda kapüşonlu çocuk öne doğru eğildi.

“Bizi kovamazsın. Diğer herkes gibi burada olmaya hakkımız var,” dedi çıkışarak. Aralarından en çok hatırladığım oydu, karışık kahve-rengi saçları ve yumuşak bir yüzü vardı. Evimize *paintball* silahıyla ateş ederken yakaladığım çocuktü.

Saçlarını neredeyse sıfıra vurmuş olan gençlerden biri araya girdi. “Evet, burada olmak bizim ilk anayasal hakkımız.”

Connor řu anda *Superheroes & Scones*’ta olmadığı için şanslılardı. Bu söylediklerini yırtıp atardı, onları yerin dibine sokardı.

Ryke dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. “Hepiniz ucuz votka gibi kokuyorsunuz.”

“Üzgünüm,” dedi kapüşonlu kuru bir sesle. “Bir dahaki sefere daha pahalısını alırız.”

“Ben öyle demek...” İki çocuk aynı anda elleriyle dillerini kullanarak kaba hareketler yapınca ağabeyim öfkeyle hırladı. Sabrını kaybediyordu ve benimkilere kayan gözleri etkilenmeme sebep oluyordu.

“Hadi ama, hiçbiriniz on yediden büyük görünmüyorsunuz,” dedim onlara. “Reşit olmadan içki içmek yasa dışı, yani řu an güçlü bir konumda değilsiniz.” Kapüşonlu olana doğru başımı salladım. “Adın ne senin?”

V şeklindeki parmaklarını ortaparmağa çevirerek, “Siktir git,” diye küfretti.

Ryke’la bu işin bir yere varmayacağınm farkındalığıyla bakiştık. Daha da kötüsü, oturdukları köşe bir pencereye dayalıydı ve camın diğer tarafındaki insanlar fotoğraflarımızı çekmeye devam ediyordu.

“*Burbon* banyosu nasıldı?” diye sordu siyah saçlı çocuk gülerek. Sonra masanın diğer tarafındaki arkadaşına bir beşlik çaktı.

Ryke’in gözleri öfkeyle alev alev parlıyordu. “Sence bu komik mi?”

“Ryke,” diye araya girerek başımı iki yana salladım.

Kapüşonlu çocuk, “Amcık,” diye mırıldandı. Bu yüzde yüz bana yönelikti.

Kızıl saçlı kıs kıs güldü. “Bu iyiydi, Garrison.”

“*Dostum.*” Garrison şaşkınlıkla arkadaşını uyarırken kapüşonu başından düştü. Onu izlediğimi fark ettiğinde, “Neye bakıyorsun sen?” dedi tükürür gibi.

“Sana,” diye cevapladım aynı zehirle. Duvarlarını azıcık indirdiğinde gözlerinin incinmişlikle parladığını gördüm. İçgüdülerim beni yanlış bir yere yönlendiriyordu. “Olacak olan şu. İki seçeneğiniz var.” Şaşırtıcı bir şekilde sessizce beni dinliyorlardı. “Şu şakalarınızı bırakıp bir daha *asla* evimize gelmeyebilirsiniz. Eğer *bu derece* sıkıldığınız bazılarınızı burada çalıştırabilirim. Bir iş istemiyorsanız, bunu da anlarım. Okumayı seviyorsanız, çizgi romanlarda indirim hakkınız olabilir.”

“Ben de hepinize spor salonunda kaya tırmanışı öğretmeye hazırım ama içki içmek yok,” diye ekledi Ryke.

“Aman ne eğlenceli,” dedi kızıl saçlı gözlerini devirerek.

Garrison kese kâğıdını karıştırırken masaya kilitlenmiş bakışları uzaklara dalmıştı. “Peki ikinci seçenek?” diye sordu.

“Evimize tekrar zarar verirsiniz ya da kızlarımızı taciz ederseniz suç duyurusunda bulunuruz. Lanet olası serçeparmağını bile bahçemizde gördüğüm anda polisi ararım. Hapse girmiş biri olarak söylüyorum, orada olmayı hiç istemezsiniz. Birkaç saat için bile olsa.”

Garrison kısa, sinirli bir kahkaha attı. “Sen ne zaman hapse girdin ki?”

Gözümü bile kırpmadan cevapladım. “Pisliğin tekinin kapısından aşağı domuz kanı döktüğümde.”

“Yok artık,” diye şaşkınlıkla iç çekti kızıl saçlı çocuk.

Garrison daha dik oturdu. “Cidden mi? O pislik nerede şimdi?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Tüm bu saçmalık çoktan bitti, dostum. Hazırlık okulundan mezun olacaksın ve yanında götürdüğün tek şey hatalarm olacak.” Elindeki içki şişesine baktım. “Onu bırakıp herhangi bir karmaşaya neden olmazsanız, burada kalabilirsiniz. Aksi takdirde gitmek zorundasınız.”

“Gideceğiz,” dedi saçlarını sıfıra vurdurmuş olan. Sonra Garrison’a doğru başını salladı. “Şu altılı biralardan alıp ilkokulun oyun alanına gidelim.”

Midem bulansa da kimseyi bir şeyler yapmaya zorlayamazdım. Bunu iyi biliyordum. Hepsi ayaklandığında ben de kalktım, gitmek için toparlanıyorlardı. Çıkarken yanımdan geçen Garrison bana uzun uzun baktı. Dudakları tiksintiyle... ya da başka bir şeyle kıvrılmıştı.

Sonra şişeyi elime tutuşturdu. "Al bakalım, içersen bu kadar korkak bir amcık olmazsın."

Hiç duraksamadan, "Sen öyle san," diyerek şişeyi en yakındaki çöpe attım.

Şaşkına dönmüş yüzü paha biçilemezdi.

Onlara sırtımı döndüğümde çıkarken kapıdan gelen çan sesini duydum. Ryke hemen yanımdaydı. "Sence bu bir işe yarayacak mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Bildğin bir şey var mı?"

Omzuma hafifçe vurdu. "Seninle kahrolası derecede gurur duyduğumu biliyorum."

Söylediği beni bir anlığına şaşırttı, az önceki konuşmayı hızlıca gözden geçirdim. Kötü niyetli, nefret dolu ya da kindar bir tavır almamıştım. O gençlere babamın bana davranacağı gibi davranmamış, sadece dürüst olmuştum.

Nefesimi vererek oğlumu ve sevdiğim kadını bulabilmek için mağazayı inceledim. Kasanın arkasında değillerdi. "Maya," diye seslendim onu koridorda aceleyle ilerlerken gördüğümde. "Lily nerede?"

"Mola odasında. Garth da yanında. O çocukların icabına baktığın için teşekkür ederim!" Eliyle artık boş olan masalarını işaret etti.

"Bir daha böyle bir sorun yaşarsan, bana mesaj at."

Önümde eğilip Korece bir cümle söyledi. Bunun aslında İngilizce olması gerektiğini öğrenmiştim. *Battlestar Galactica*'dan* bir deyişti. "*Dileriz ki öyle olsun.*"

Tam *Superheroes* & *Scones*'tan çıkmak üzereyken biri adımı söyledi. "Loren?"

Kızın biri arkamdan gizlice yaklaşıp yanıma gelince ağabeyim kaskatı kesildi. Kızı iyice incelediğimde yüzüm düştü.

Hayır.

Bu olamazdı... şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. Daha büyüktü, sanırım şu anda on yedi yaşında falan olmalıydı. Onu ilk ve tek gördüğüm seferde daha ortaokula gidiyordu.

* *Battlestar Galactica*, askeri bilimkurgu ve drama türündeki televizyon dizisi. (ç.n.)

** Dizide sıklıkla kullanılan önemli bir slogandır. "*So say we all.*" (ç.n.)

Aman Tanrım, bu çok uzun zaman önceydi.

“Selam,” dedi gergince sırt çantasını düzeltirken. Başka ne yapacağını bilmiyormuş gibi dudaklarını yalayıp duruyordu.

Ryke araya girdi. “Fotoğraf ya da imza falan mı istiyorsun?” Nazik olmaya çalışsa bile bir doksan boyundaydı, göz korkutucu görünüyordu. Kız onun gözlerine bakmaya çalışsa da yapamadı.

Geniş gözlüklerini burnundan yukarı doğru itti. “Hayır... teşekkürler.”

Ryke bana dönerek, “*Ne yapmalısınız?*” der gibi baktı.

Aslında kız tuhaf davranmıyordu. Yalnızca bu şeyleri nasıl yapabileceğine dair bir kılavuz yoktu ve beni bulacak cesareti gösterdiğine inanamıyordum. Yanıma bu kadar yaklaşmak için bile haftalarca uğraşmış olmalıydı.

Derin bir nefes alıp doğruca bana baktı. “Ben...”

“Kız kardeşimsin,” diye tamamladım. *Üvey kız kardeşim*. Tıpkı Ryke gibi sadece diğer taraftandı. “Willow, değil mi?”

Resmen çenesi düşmüştü. “Beni... hatırlıyor musun?”

“Evet.” Ona zayıfça gülümsedim. “Biyolojik annemle tanıştığım gün öyle kolay unutulacak bir şey değildi.”

“Ah...”

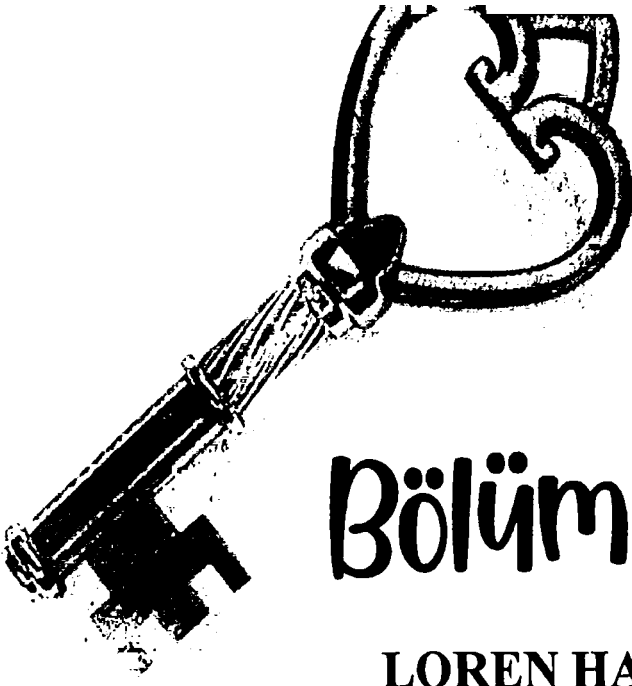
Ryke sessizliğe gömülmüştü. Gözleri aramızda gidip geliyordu.

“Kahve içerken konuşmak ister misin?” diye sordum. “Mola odasına geçebiliriz.”

Willow tereddüt etmeden başıyla onayladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Rahatlamış görünüyordu. Rahatlamıştı çünkü kapıyı yüzüne çarpmamıştım. Ona otobüse atlayıp Maine’e geri dönmesini söyleyebilirdim, bunları yapmamıştım.

Yapmayacaktım.

Ryke’ı tam anlamıyla tanıdıktan sonra bir kardeşin yüzüne kapı kapatmayı düşünemiyordum. Bu arkadaşlıktan daha farklı bir bağdı. Koptuğunda daha çok acı veren ama bütünken her şey anlamına gelen bir bağdı.

Bölüm 58

LOREN HALE

Willow'la birlikte elimizde kahvelerle içeri girip parlak mavi bir kanepeye yerleştiğimizde mola odası biraz boşalmıştı. Lily'yle daha sonra konuşmayı planlıyordum. Şimdilik Ryke ona bir şeyler fısıldayarak Moffy ve Garth ile birlikte üst kattaki ofisime götürmüştü.

Willow ceplerinden biri fazla kullanmaktan yırtılmış olan sırt çantasını yere koydu. "Ben..." Duraksayarak kahvesini iki eliyle kavradı.

Aynı anda aklıma çok fazla soru gelmiş olsa da bir yerden başlammam gerekiyordu. "Beni nasıl öğrendin?" diyerek en önemli soruyu sordum.

Bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Çekingen, biraz utangaçtı. Bunlar onun kişisel özelliği miydi, yoksa şu anda bana verdiği tepkiden miydi anlayamıyordum. "Annemle babam yaklaşık bir yıl önce boşandı."

Kaşlarını çatıldı. "Üzgünüm." Maine'i arkamda bırakırken edindiğim izlenim böyle değildi. Mükemmel bir aile olduklarını düşünmüştüm. Emily Moore'un iki kızı ve ona iyi davranan bir kocası vardı.

Bu durumdan etkilenmemiş gibi omuzlarını silkse de gözlerime bakamıyordu. Gözlüklerini yukarı itti. "Bir ay önce Ellie'nin altıncı yaş gününde ebeveynlerim boşandıktan sonra ilk kez bir araya geldiler." Duraksadı. "Mutfakta annemin bir oğlu olması, onun... seni terk etmesi hakkında kavga ettikleri duydum."

Ensemi kaşıdım. "Babam yanımdaydı, yani sorun yoktu." Boğa-

zımın bir an için şiştiğini hissedip yutkundum. “Bu konuda onunla yüzleştin mi?” Emily’nin bir noktada itiraf edeceğini düşünmüştüm ama Willow beni olabilecek en kötü şekilde, kulak misafiri olarak öğrenmişti.

Başını salladı. “Evet, duyduğum anda. Ona duyduklarımı sorduğumda bana gerçekleri anlatması için biraz bağırması gerekti.” Gözyaşlarını saklamaya çalışarak yanaklarını sildi.

Vücudumu biraz daha ona doğru çevirdim. “Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm.” Onunla tanıştığım zaman Emily’yi kızlarına anlatması gerektiği hakkında uyarmışım. Ağabeyimi öğrenme anım canımı yakmıştı, Willow’un bu türden bir ihaneti yaşamasını istememiştim.

“Sonra kaçtım,” diye hıçkırarak ağlamaya başladı.

Midem bulandı. “Ne yaptın?”

Ağlamaya devam ediyordu. “Ben sadece... çok kızdım. Anneme seni bulacağımı, beni durduramayacağını söyledim. Arabama atlayıp Philadelphia’ya geldim.”

Bunun ne anlama geldiğini fark ettiğimde burnumun kemerini sıktım. “Bütün bir ay boyunca burada mıydın? Peki Emily biliyor mu...”

“Biliyor,” dedi Willow burnunu çekerek. O konuşurken ayağa kalkıp etrafımızda peçete aradım. “Paramın tükenmesini bekliyor. İş bırakıp gelebilmek için hiç izin günü kalmadı, bu yüzden beni almaya kendi gelemiyor.”

Göğsüm sıkıştı. Artık bir çocuğum olduğu için kendimi bir ebeveynin yerine koyabiliyordum. Moffy ergenlik çağındayken evden kaçsaydı mahvolurdum. Bir saat içinde peşine düşerdim ama benim onu dünyanın dört bir yanında takip etme imkânım vardı.

Çalışanların buzdolabının üstündeki peçete kutusunu alıp kanepeye döndüm. “Ne kadar paran kaldı?” diye sordum kutuyu Willow’a uzatırken.

Bir peçete aldı. “Geri dönmeyeceğim.”

“Willow,” dedim üzerine bastırarak. “Ne kadar paran kaldı?”

Tekrar ağlamamak için dudağını ısırıldı. “Motelde bir gece daha kalmama yetecek kadar.”

Motelde mi kalıyordu? *Tanrı aşkına*. “Bu gece ve yarın için motelinin parasını ödeyeceğim. Maine’e dönmen için bir uçak bileti alabilirim.”

“Hayır, *hayır*. Lütfen beni geri gönderme. Seninle daha yeni tanıştım...” Hıçkırarak gözlüklerini çıkardı, ıslak camlarını mavi-yeşil çizgili tişörtüne sildi.

“Sen lisede değil misin?” diye sordum.

Sessiz kalarak cevap vermemesini *evet* olarak kabul ettim.

“Annen muhtemelen endişeden hastalanmıştır,” dedim ona.

“*Annemiz*,” diye vurguladı gözlüklerini tekrar takarken. Burunlarımız, saç rengimiz aynıydı. Yüz hatlarını inceledikçe birbirimize daha çok benzediğimizi fark ediyordum. “Endişeli olup olmaması umurumda değil.”

Yüzümü buruşturdum. “Willow...”

“Bana *yalan* söyledi.” Elini göğsüne koydu, sesi incinmişlikle kalınlaşmıştı. “Bir daha asla onun etrafında olmak istemiyorum.”

Bu konuşmaların sebebi onun öfkesiydi. Bunların hepsini anlıyordum. Ben de babamla bağlarımı koparacağımı düşünmüştüm. Benden önce şeyi sakladığını öğrendiğim anda yüzünü bir daha görmeyi hayal bile edememiştim. Zaman böyle derin yaraları bile iyileştiriyordu, sadece onun yaraları henüz çok tazeydi.

“Emily’yi arayıp onun ne düşündüğünü öğrenmeme ne dersin?” Kelimeleri söylediğim anda kaslarım gerildi. Hiçbir durumda, onun sesini tekrar duyacağım aklımın ucundan geçmezdi. Bunu teklif ettiğime bile inanmıyordum.

Kısa bir süre sonra Willow başıyla onaylayıp Emily’nin telefon numarasını söyledi. Telefonuma tuşlayarak ayağa kalktım. “Hızlı olacağım. Aç mısın?”

Başını iki yana salladı ama içimden, sırf parasını dikkatli harcamak için tüm bu zaman boyunca ne kadar yemek yediğini sorgulamaya başlamıştım. Masanın oradaki genç bir çalışana seslendim. “Ona ön taraftan kek getirebilir misin?”

Sandviçini bir kenara koydu. “Elbette,” diyerek odadan çıkıp ön tarafa yöneldi. Kapıyı arkamdan kilitleyip çalışanlar tuvaletine girdim. Kabinlerden birine geçmiştim, beş tuvaleti de çalışanların elinden almış değildim.

Ellerim titrerken aradığım ilk numara Emily’ye ait değildi. Onun yerine başka bir numarayı tuşladım.

Bölüm 59

LOREN HALE

Hâlâ çalışanlar tuvaletindeydim, Lily'nin gözleri ben olanları anlattıkça daha da büyüyordu. Pantolonumun kemer halklarından birine tutunuyor, sanki yeni bir *Marvel* filminin konusundan bahsediyormuşum gibi bana bakıyordu.

“Yok artık,” dedi sonunda anlatmayı bitirdiğimde.

“Var artık.” Dirseklerimi lavaboya dayadım. “Şimdi onun annesini aramak zorundayım. *Kendi* annemi.” Emily'nin beni oğlu olarak görmediğini göz önünde bulundurunca, bunu söylemek çok tuhaf hissettiriyordu.

Lily'yi tuvalete çağırmıştım çünkü bunu onunla birlikte yapmak istiyordum. O yanımdayken kendimi daha güçlü hissediyordum. Belki de yüz ifadesinden, bana her şeyi tökezlemeden yapabileceğime inanıyormuş gibi bakma şekli endi.

“Bunu hızlıca yapmak istiyorum,” dedim telefon elimde iyice ağırlaşırken. Ryke, Moffy'yle mola odasında ve ağabeyimi sevsem bile daha önce hiç yanında Daisy yokken çocuğumla yalnız kalmamıştı.

Lily telefona baktı. “Arama tuşuna basacak mısın?”

Parmağım yeşil işaretin üzerinde gezinirken tereddüt içindeydim. “Sen yap.”

Ateşe dokunuyormuş gibi hızlıca ekrana dokunup aradı ve yanıma yaklaştı. Onun da dinleyebilmesi için hoparlörü açtım.

Telefon dört kez çaldığında artık cevap vermeyeceğini düşün-

yordum. Beşinci çalışta açıldı. Kalbim hızla atıyordu, alnım boncuk boncuk terlemişti.

“Alo?” dedi Emily.

“Merhaba...” Zımparalanmış gibi kuruyan boğazımı temizledim. “Ben Loren Hale. Telefonu yüzüme kapatmadan önce seninle ciddi bir şey konuşmam gerekiyor. Willow burada...” Başka ne söyleyeceğimi bilemeden kalakaldım. Lily’ye dönüp baktığımda bana cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi.

“O iyi mi?” diye sordu Emily. Sesi endişeyle tizleşmişti.

“Sinirli ve kırgın. Bunların dışında, oldukça harika bir durumda.” Sesimdeki gerginliğe engel olamıyordum, sadece telefonu kapatmaması için dua etmekle yetindim.

“Willow’u dün aradığımda yeterli parası olduğunu söyledi, onu geri dönmeye ikna etmeye çalışıyorum. Sadece işten ayrılmak ve polisi olaya dahil etmek istemedim,” dedi telaşla.

“Beni arayıp burada olduğunu söylemeliydin,” diye karşılık verdim. “Philly’ye geldiği anda onu bulurdum.”

Emily sessizleşti. Tekrar konuştuğunda fısıldıyordu. “Bu benim için bir seçenek olamazdı. Medyanın Hale ailesiyle olan bağlantımı bilmesini istemiyorum.”

Beni aramak istemediğini o anda fark ettim. Bunun için bile olsa, benimle bir daha asla konuşmak istememişti. Yüzümü buruşturarak parmak boğumlarım beyazlayana kadar lavabonun kenarını sıktım.

Lily kollarını belime doladı, sıcaklığını hissetmek göğsümdeki gerginliği hafifletiyordu.

“Bu cuma uçakla buraya gelmeni sağlayabilirim. Willow’la yüz yüze konuşmalısın, belki o zaman seninle eve döner.”

“Geri dönmek istemeyecektir,” dedi Emily tekrar fısıldayarak. “Üvey ağabeyinin ünlü biri olduğunu daha yeni öğrendi.”

Gözlerimi tavana diktim. “Mesele o değil.” Willow’un ifadesindeki acıyı görseydi, durumun söylediğinden daha derin olduğunu anlardı. Bu ona acı çektiren biriyle yüzleşmek için kendini zorlamasıyla ilgiliydi. Hayatın bazı bölümlerinin belirsizlik ve şüpheyile gölgelenmesinden nefret etmekle ilgiliydi.

Mesele ün ve şöhret olsaydı, annesi için ağlamazdı.

“Eğer eve dönmezse haklı olacağım.”

“Olmayacaksın,” diye çıktım. “Eğer eve dönmek istemezse bunun tek sebebi seninle yaşamayı midesinin kaldırmaması olacak.” Kulağa ne kadar sert geldiğinin farkındaydım. “Üzgünüm ama gerçek bu.”

“Onu tanımıyorsun bile,” dedi Emily savunmaya geçerek.

“Haklısın ama ben de daha önce onunla aynı durumdaydım.” Babamdan uzakta, rehabilitasyonda doksan gün geçirmiştim. Döndüğümde onunla tekrar bir ilişki kurmayı düşünmeye yeni başlamıştım, o mesafeye ihtiyacım vardı. Bu durumda farklı olan şey ise Willow’un liseye gitmesiydi. Henüz resmi olarak bir yetişkin değildi. “Seni buraya getirmeme izin ver,” diye tekrar denedim. “Onunla konuşup sonra ne yapacağınıza bakabilirsiniz.”

Uzunca bir süre duraksadı. “İşten sadece bir gün izin alabilirim, o bile çok zor olacak.”

“O zaman gün içinde Philly’ye gelip gitmiş olacaksın.”

Kısa bir süre daha bu seçeneği düşündü. “Tamam. Sana e-posta adresimi atarım,” diyerek yüzüme kapattı.

Telefonu cebime koydum.

“Lo.” Lily parmaklarını tekrar kemer halkalarıma taktı. “Sana yaptığı kabalık için üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Az önce söyledin zaten, aşkım,” diye fısıldadım şakağını öperek. Daha derin bir nefes alırken onu dudaklarının kenarından öptüm. Lily’nin bu kadar yakınımda olması iyi hissettiriyordu. Küçük bedenini sert göğsüme bastırdım. Göğüs kafesi düzensiz, tahrik edici bir hareketle yükselip alçalıyordu. Onu daha fazla tahrik etmemeye çalışsam da tam burada, şu anda onu öpmeyi çok istiyordum...

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda bedenlerimiz tamamen başka bir seviyede birleşmişti. Elim saçlarında kaybolurken dilim onunkine doğru kaydı. İnleyerek titrediğinde kendimi daha fazlasını yapmaktan alıkoydum. Onu kaldırıp bacaklarını belime dolamak istiyordum ama şu anda yapamazdım.

Dudaklarım onunkilerden ayrılıp hafifçe kulağını okşadı. “Daha sonra.”

Kabul edercesine başıyla onayladı. Vücudunu inceleyerek daha fazla ileri gitmemeyi kaldıramayacağına dair bir işaret aradım. Kızarmış olsa da bacaklarını birbirine bastırmıyordu.

“İyiyim.”

Bakışlarım fermuarına kayarken, “Kontrol etmem gerekiyor mu?” diye sordum ciddiyetle.

“Çoktan ıslandım ama sırılsıklam değilim.” Tekrar başını salladı, bu defa daha kararlıydı. Buna rağmen daha çok kızarmıştı.

Gülümseyerek kollarımı omzuna doladım. “Seni seviyorum, Lil.”

“Ben de seni seviyorum, Loren Hale.”

Şaşırmış gibi yaptım. “Beni seviyor musun? Vay be.”

Oyuncu bir şekilde koluma yumruk attı. Tuvaletten birlikte çıkar-ken onu iyice yakınımı çekerek sarıldım. Ancak çıktığımız anda olduğumuz yerde donup kaldık.

Ryke kanepenin önündeki halının üzerinde, bir *çizgi romanı* marakas gibi sallayan Maximoff’un yanında oturuyordu. Ağabeyim onunla oynarken oğlum *Young Avengers*’ın köşesini çiğniyordu. Willow’un kanepa kolçağına sarılmış bir şekilde kekten parçalar aldığını fark ettim.

“Gözlerini kapat,” diye fısıltıyla bağırdı Lily. Oğlumuzun bir çizgi romana saygısızlık etmesini izlememi engellemek için vücudunu resmen üzerime attı.

“Artık çok geç, Lil. Gördüm bile.”

Yine de sırtıma tırmandığında onu bacaklarından tuttum. Parmakları gözlerimi doğru düzgün kapatamıyordu. Beni hipnotize edebilirmiş gibi, “Hiçbir şey görmedin,” diye tekrar etti.

Aniden kâğıdın tam sırtından yırtılma sesini *duydum*. “Ryke,” diye inledim. “Bunun için seni suçluyorum.”

“Şu anda ağlamıyor bile. Sikik derecede harika bir iş çıkarıyordum.” Küfürleri ortadan kaldırmak için uyguladığım *her küfürde yumrukla* taktığı pek işe yaramamıştı. Ryke sadece daha çok sinirlenmeye başlamıştı, ben de her iki saniyede bir onu yumruklamaktan nefret etmiş-tim. Başta eğlenceliydi, sonrasında yorucu olmaya başlamıştı.

Janie ya da Moffy'nin ilk kelimesi "siktir" olursa Connor'la bana fena halde borçlu olacaktı.

"Daha okumayı bile bilmiyorken ona bir çizgi roman verdin."

"O zaman erken başlıyor," dedi Ryke. "Belki de onun eşyalarının olduğu bez çantasını falan bana vermeliydin."

Lily elini indirdi. "Duvarlarında *tönlarca* oyuncak olan bir mağazadayız. Bir Green Goblin* figürü verebilirdin."

"Wolverine, Black Widow, Hulk ya da Örümcek-Adam..." diye ekledim.

"Siktir. Tanrı aşkına, tamam. Anladım." Kirletilmiş çizgi romanı elinden aldıktan sonra onu kucakladı. Moffy kıkır kıkır güldü. Onları izlerken dudaklarım kıvrıldı. Ağabeyimin çocuğumla iletişimi hiç fena sayılmazdı.

"Daha sık bebek bakıcılığı yapmalısın."

"Çok komiksin," dedi Ryke. Lily sırtımdan atlayıp yere indiğinde Maximoff'u bana uzattı.

İşte o zaman zihnimi daha ciddi bir konuya yönlendirdim. Willow yemeğini çoktan bitirmişti, odağım ona çevrilir çevrilmez doğruldu.

"Annen seninle konuşmak için bu hafta sonu uçakla buraya gelecek. O zamana kadar bizim evdeki bir misafir odasında ya da bir otelde kalabilirsin. Masrafları ben ödeyeceğim, sorun yok."

"Otel benim için uygun," dedi. "Şu anda olduğumdan daha... büyük bir yük olmak istemiyorum."

Moffy kucagımda kıvranarak tekme attı. Lily onu benden aldığı konuşmamıza daha rahat konsantre olabildim. "Fikrini değiştirirsen, kapımız her zaman açık." O araya giremeden, "Bu arada kaç yaşındasın?" diye sordum.

"On yedi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir saniye için duraksadım. "Aslında Daisy senin yaşına oldukça yakın."

Ryke bana doğru dönerek, "*Bu bana soktuğun bir laf olmasa iyi olur,*" diyen bir bakış fırlattı. Bu onunla ilgili değildi.

* Green Goblin, bir *Marvel Comics* karakteridir. (ç.n.)

“Muhtemelen sana Philly’yi gezdirmekten keyif alacaktır. Buraya ilk kez mi geliyorsun?”

“Evet ama...” Hepimiz ayakta durduğumuz için Willow da gergin bir şekilde ayaklandı. Sırt çantasının askısını can simidi gibi tutuyordu. “Benden hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değilim. Yani motosikletleri ve... o tarz şeyleri sevmiyorum.” Ryke’in bakışlarından kaçındı. Hepimizin medyada dolaşan belirgin bir itibarı vardı, sanırım bizim hakkımızda bildiği tek şey buydu.

“Ben de sevmiyorum,” dedi Lily. “Korkunçlar.”

“Çünkü daha önce hiç binmedin,” diye karşılık verdi Ryke.

“Çünkü korkunçlar,” dedi Lily tekrar.

Willow’un omuzları gevşedi. “Bence de korkunçlar. Daha önce hiç binmedim ama korkuyorum.”

Willow onunla aynı fikirde olunca Lily kocaman gülümseyen yüzüyle parmağını Ryke’a doğrulttu. “Hah!” Moffy bu sesi taklit etmeye çalışarak bir *agu* sesi çıkarsa da konuşması anlaşılmasa bebek mırıltılarından ibaretti.

“Daisy motosikletleri sevmemene aldırılmaz. Dürüst olmak gerekirse, o senin istediğin ne varsa onu yapar,” dedi Ryke.

“Ben de bu hafta bazı günler izin kullanacağım,” dedim. Bir şirketin CEO’su olmanın tek iyi yanı buydu, çalışma saatlerini kendim belirleme lüksüne sahiptim. Gerçi Halway Çizgi Romanları’nı biraz olsun ihmal edebilsem bile *Hale Co.* toplantılarından kaçamazdım. Hâlâ unvanı almak için ağabeyime karşı yarışıyordum.

Yardım etkinliğinden sonra sadece üç yönetim kurulu üyesi Daisy’nin bu işe uygun olduğunu düşünmüştü. Irene aralarında daha fazla sözhıbiydi ve herkesi onun böyle bir iş için çok genç olduğuna ikna etmişti.

“Tamam o zaman,” dedi Willow. “Nereden başlıyoruz?”

“Öğle yemeğine ne dersiniz?” diye sordum.

Herkes aklıktan ölmek üzereymiş gibi fikrimi onayladığında Willow’un bir şey söylemesini bekledim. Gözleri yine gözyaşlarıyla bulandı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Ryke benim için harika bir ağabey olmuştu. Ona bunun karşılığını vermek ve Willow’a aynı şekilde davranabilmek adına elimden geleni yapacaktım. Hiçbir konuda en iyi olmasam bile ortalamanın üstüne çıkmayı deneyebilirdim.

Bölüm 60

LILY CALLOWAY

Ondan istememe gerek bile kalmadan, Lo bir ya da iki dakika boyunca içimde kaldı. Kaslı vücudunun ağırlığı altında uzanırken tenim terle parlıyordu. Destansı bir zirveden henüz inmeme rağmen her zamanki gibi tekrarı için can atıyordum.

Artık yarına ya da sabaha kadar beklemeyi öğrenmiştim. Dürtüleriyle hareket eden muhtaç Lily çok uzaklarda bir yerde dinlenmeye çekilmişti. Bu huzurlu yerden çok geride, distopik bir ülkede kalmıştı.

Lo'nun güzel, pembe dudaklarına baktım. Benimkiler hâlâ sızlıyordu, bir nefes uzakta olmasına rağmen onu dudaklarımda hissedebiliyordum.

Öp beni. Dudakları nazik, şefkatli bir öpücükle benimkilere dokunduğunda bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim. Geri çekilerek bedenini yanıma bıraktı ve nemli saçlarını alnımdan geriye doğru taradı.

“10 Ekim,” dedi giderek büyüyen bir gülümsemeyle.

Yakın bir zamanda evleneceğimize tam olarak inanmakta zorluk çekiyordum. Bir aydan daha az bir süre kalmıştı. “Ertelemek istemediğine emin misin?”

Gülümsemesi anında kaybolunca soruyu sorduğuma pişman oldum.

Doğrulup kırmızı çarşafı göğsüme bastırdım. “Yönetim kurulu üyeleri 1 Ekim’de CEO’yu seçeceği için...” Keskinleşen çene hatlarını gördüğümde sessizleştim.

“Başka bir tarih seçmek istiyorsan benim için sorun yok, Lil. Sadece gerekçenin benim ruhsal durumum olmasını istemiyorum. Unuttuysan diye söylüyorum, yedi yaşından beri seninle evlenmeye hazırım.” Beni ondan uzaklaştırmak yerine bir şekilde daha fazla çekilmemi sağlayan o yarım gülümseme ortaya çıkmıştı.

Sırtını yatak başlığına yaslayarak dik oturduğunda kolayca bacaklarımı belinin iki yanına sardım. Bir süre hiçbir şey söylemeden iki avucumu da belirgin kaslarının üzerine yerleştirip vücuduyla birlikte yükselip alçalmalarını izledim. “10 Ekim’i seviyorum,” diye fısıldadım. Tarihi spontane bir şekilde evde *taco* pişirirken seçmiştik. O an doğru hissettirmişti, hâlâ aynı hissettiriyordu. Sadece şüphe içeri sızmayı, iyi olan her şeyi yok etmeyi seviyordu.

Rahatlatıcı bir şekilde yüzümü tuttu. “O günü hiçbir şey lekelemeyecek, aşkı. Henüz buna inanmadığını biliyorum ama göreceksin.”

Her şey bir rüya gibi geliyordu. Keskin çenesine hızlı bir öpücük kondurduğumda benden daha hızlı davranarak dudaklarımdan öptü. Vücudum yeniden ısınırken gülümsedim. Ona sürtündüğümde boğazından derin bir inleme kaçtı.

Hafifçe geri çekilip, “Peki *sen* lavanta ve kızcık konusunda emin misin?” diye sordu.

Sonbahar düğünümüz için seçtiğimiz renkler bunlardı. Başımı çilgınca sallayarak onaylarken gözlerim tamamen dudaklarına kilitlenmişti. İki parmağıyla çenemi yukarı kaldırdığında yoğun kehribar rengi gözlerinin altında eridim.

“Çünkü baş nedimeye tüm detayları gönderdim. Dün yemek menüsünü değiştirdiğimde çıldırmıştı.”

Rose çoktan yapılmış bir planı bozmaktan hoşlanmıyordu ama fikrimizi almak konusunda gerçekten rahat davranmıştı. Sadece birkaç öneride bulunmuştu. Mesela koyu mor bir buket taşımam için çiçek seçeneği olarak lisyantus önermişti. Çiçeğin neye benzediği bir yana, nasıl telaffuz edileceğini bile bilmiyordum. Bir hafta önce bana o çiçeklerden oluşan bir demet verdiğinde öğrenmiştim. Kesinlikle mükemmeldi.

“Artık değişiklik yapmayacağız,” dedim. “Seçtiğimiz her şeyi be-

ğendim.” İlk başta, menü konusunda resmi davranmıştık. Kuzu eti ve deniz tarağından oluşan tek lokmalık mezeler olacaktı. Sonra sadece ailemizi davet ettiğimizi, sevdiğimiz şeyleri yemeyi tercih edeceğimizi fark ettik. Ardından herkese *five star chicken** tavuk, karides, balık *ta-co*’su, margarita ve *taquito* servis edilmesine karar verdik.

Her zaman düğünümün bu şekilde olması gerekiyormuş gibi hissediyordum, sadece bu noktaya ulaşmak biraz zaman almıştı.

Lo’nun gülümsemesi geri döndü. “Ben de beğendim.” Beni tekrar öpmek için eğildiği anda yatağıın üzerindeki telefonu titremeye başladı. Arayanın kim olduğunu gördüğünde kaşları çatıldı, alnındaki çizgiler belirginleşti.

“Kim arıyor?” Başımı uzatarak ekrana bakmaya çalıştım.

“Hastane.” Ah, test gelmiş olmalıydı. Arayamayacakları kadar geç olmamıştı, saat daha akşam sekizdi. Lo dudaklarını yaladıktan sonra aramayı kabul edip telefonu kulağına götürdü. “Alo?”

Tepkisi yükselmekte olan bir dalgadan farksızdı, bana çarpacağı-nı biliyordum. Sadece bekleyerek çarpmanın etkisinin ne kadar güçlü olacağını ya da gelgitin ikimizi de sürükleyip sürüklemeyeceğini merak ediyordum. Dudakları büküldü, nefesini tutarken göğsü kalıcı bir şişkinlikle dondu.

“Anlıyorum.” Ellerinden biri cevap verirken bile sırtımda durmaya devam etti. “Teşekkürler,” dedikten sonra telefonu kapattı.

“Evet?” diye sordum. Gözlerimiz buluştuğı anda bakışlarının ardındaki hüznü okuyabiliyordum. “Bağışlayamayacaksın.”

“Karaciğerim yeterince sağlıklı değil. Babam haklıydı.” Başını arkaya yaslayıp acı dolu bir kahkaha attı. “Babam ölecek ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok.” Lo’ya sarıldım, o da bana sıkıca sarılarak karşılık verdi. Keşke karaciğerimi bağışlayabilseydim. Bunu isterdim ama kan testi yaptırmıştık, bağış için hiçbir şekilde uygun değildim.

“Ryke’a mesaj atmam lazım,” dedi Lo.

“Ne diyeceksin?” Hâlâ birbirimize sarılı bir haldeyken tek eliyle mesaj yazmasını izledim.

* Bir *fast food* markası. (ç.n.)

Bu çok tatlı olsa da ağabeyine yazdığı her kelimede gözlerinde yaşlar birikmeye başlıyordu.

Haberleri az önce aldım. Bağış yapamayacağım. Lütfen bunu yapmak zorunda hissetme. Ne olursa olsun seni seviyorum.

Gönder tuşuna bastığında, “İşte bitti,” diye fısıldayarak beni tekrar sardı. “Sen, ben ve Maximoff yeni başlangıçlara yelken açacağız.”

“Üzücü sonları olmayan başlangıçlara,” diye ekledim.

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. Işığının bir kez daha geri dönmesine sevinmiştim. “Üzücü sonlar olmayacak, aşkım. Onlar bizim kaderimizde yok.”

Güzel. Mutlu bir sona hazırdım.

Bölüm 61

LILY CALLOWAY

“Birinin ona yirmi altı kez şaplak atması gerekiyor... Tabii *ben* yapmayacağım,” diye belirttim hızlıca. “Ryke’in kıcına dokunmayacağım.” 19 Eylül onun doğum günüydü. Hep birlikte arka verandada barbekü yapıyorduk, Ryke yanımdaki demir sandalyede huysuzca oturuyordu.

Gün boyu sadece dört kelime söylemişti. İki tanesi *siktir*, diğer ikisi de *off*tu. Lo’nun yüzü hastaneden haberleri aldığından beri asıktı. Aklında çok şey vardı.

“Ben yaparım,” diye teklif etti Lo. Yağlı spatulayı tehditkâr bir şekilde ileri geri sallıyordu. “Dön arkanı, ağabeyciğim.”

Ryke ona ortaparmak çekti, hiç eğlenmiyordu. Lo kaşlarını çatarak kardeşine bakıp başını iki yana salladı. İkisi de farklı nedenlerden dolayı sinirliydi.

Güneş yerini geceye bıraktığında serin akşam havası yanaklarımı ürpertti. Başımdaki beyaz tüylü *Wampa* şapkamı düzelttikten sonra Maximoff’un başındaki minik *Wampa* şapkasının kenarlarını çekiştirdim. Rose’un Moffy için diktiği *Star Wars* temalı şapka sayesinde, oğlumun sevimliliği artık olabilecek tüm sevimlilik ölçeklerini aşıyordu. Kırmızı *Marvel* battaniyesine sarılmış bir şekilde dizlerimin üstünde uyuyordu.

Jane de Rose’un göğsüne yaslanmıştı, siyah kürkünün altında uyuyordu. Izgaranın yanındaki Connor şarabını yudumluyordu, arada sı-

rada onu karısıyla kızını saygılı bir gülümsemeyle izlerken yakalıyordum. Bu ana ve onlara inanılmaz değer veriyormuş gibi görünüyordu.

Daisy kaşlarını kaldırıp indirirken, “Ben daha sonra Ryke’a şaplak atabilirim,” dedi. Hızlı düşünerek kurduğu cümleyle dikkatleri Ryke’in huysuzluğundan uzaklaştırmıştı. Bir yıla yakın bir süredir birlikte oldukları için bu yorum öncesinde olacağı kadar garip değildi. Ryke’in hemen arkasında, masanın üzerinde oturuyordu ve parmaklarını onun gür saçlarında gezdiriyordu. Ryke’in eli de göğsünün üzerinden sarkan Daisy’nin bacağına duruyordu.

Kısmen eğleniyormuş gibi görüldüğü tek an, Daisy’nin dikkatini dağıttığı zamanlardı. Daisy öne doğru eğildiğinde baş aşağı bir öpücük için ensesini kavramıştı. Beş dakika önce, kardeşimden onay alarak bu öpücüğün fotoğrafını #Raisyyaşıyor! etiketiyle tweet’lemiştim.

Sonsuza dek trendlerde kalmasını bekliyordum.

“Eğer morarma yoksa yeterince sert vurmuyorsundur,” dedi Connor milyon dolarlık sırtışıyla.

Lo şaşırmış gibi yaptı. “Morlukları seviyor musun? Aman Tanrım, aşkım. Artık seni tanıyamıyorum bile.” Ardından başını ablama doğru eğdi. “Peki ya siz, Bayan Cobalt? Bunu biliyor muydunuz?”

Rose’un sarı-yeşil gözleri Lo’ya binlerce hançer fırlatıyor, onu delip geçiyordu. Sonra başını *bana* doğru çevirdi. Bakışlarının içindeki ateşe karşı güçlü durdum. “Loren’a şakalarının vasatın altında olduğunu, bir palyaçoysa bile güldüremeyeceğini düşündüğümü söyle.”

Geri çekildim. Onların arasına girmem mümkün değildi.

Lo hızla Connor’a döndü. “Rose’a söyle, verdiği cevaplar onun adına üzülmemeye neden oluyor. Ayrıca şirket isimleri konusunda berbat bir zevki var.”

Connor şarabını yudumladı. En iyi arkadaşıyla karısı arasındaki iletişimi bir akşam eğlencesiymiş gibi seyrediyordu.

Olayın büyümesini istemiyorum. Bu her zaman bir numaralı önceliğimdi.

“Benim *harika* bir zevkim var,” diye karşı çıktı Rose. Jane’i tutmuyor olsaydı muhtemelen şimdiye kadar ayağa fırlamıştı. “Henüz fark

etmediysen, *Hale Co.*'nun alt bölümüne ortak olmamı istedin. Seni hâlâ reddedebilirim.”

“Giyim markasına Çiçek Açan Bebekler adını vermiyoruz,” diye karşılık verdi Lo. “Kulağa lahana bebekleri giydiriyormuşuz gibi geliyor.”

Son bir haftadır isim konusunda tartışıyorlardı. Üstelik ben hâlâ en başında birlikte çalışmayı kabul ettikleri için endişeliydim.

“Markanın adını *Hale Co. Bebek Kıyafetleri* koymayacağım. Tasarımcı olan *benim*.”

“Sen bebeklerden *hoşlanmıyorsun* bile,” dedi Lo.

“O zaman neden benden yardım istiyorsun, Loren?”

Yardım istiyordu çünkü ona ihtiyacı vardı. Rose da gerçekten bu projenin bir parçası olmak istiyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca bebek ve küçük çocuk kıyafetlerinin eskizlerini çizmişti. Giyim kreasyonlarının yeniden büyük mağazalarda satılacağı ihtimaliyle aşırı heyecanlanmıştı.

Lo şaşkınlıkla ablama baktı. “Beyin fırtınası yapmaya devam edeceğiz.”

Rose bir heceleme yarışmasını kazanmış gibi daha dik oturuyordu. Lo’yu fena halde sevdiğim için Loren Hale Takımı’nda olsam da aynı zamanda Calloway Kardeşler takımındaydım. Bu yüzden gülümsemem yerli yerindeydi.

Ryke ve Lo’yu gülümsetmek çok zordu. Bu yüzden biraz neşelenip neşelenmediğini görmek için Ryke’i kontrol ettim.

Sanırım bu bir hayal olacaktı.

Solumda oturan Ryke boşluğu izliyordu. Bakışları donuktu, dudakları aşağı doğru bükülmüştü. Bugün onun doğum günüydü ve aklında çok fazla düşünce vardı. Ona doğru eğilip, “Ryke,” diye fısıldadım.

Sesimi algılaması bir saniyesini aldı. Sonunda fark ettiğinde yavaşça başını bana doğru çevirdi.

“Hediyelerini açmak istemiyor musun?” diye sordum. Genelde herkesten kendisine tırmanış malzemeleri almasını isterdi ama bu yıl doğum gününü unutmuş gibiydi. Kaya tırmanışından ya da ihtiyacı olan ekipmanlardan hiç bahsetmemişti.

Lo ile Connor'ın Ziff tanıtım kampanyasından kalma Ryke'a ait bir karton maketi bile vardı. Reklamcılarımız, kusma olayını gıda zehirlenmesine bağlamıştı. Böylece spor içeceği gün ışığı görmeye devam edebilmişti. Ryke'ın maketi üzerinde "tırmanış kemerini iğneleme" oynayacaktık ama morali bozuk olduğu için bu kötü bir fikir gibi görünmüştü. Sanırım Lo karton maketi dolaba fırlatmıştı.

"Belki sonra," dedi Ryke asık suratla.

Lo'nun çenesi seğirdi. "Pekâlâ, daha fazla dayanamayacağım." Connor'a spatulayı uzattı.

Sonra ağabeyiyle yüz yüze geldi. Ryke oturduğu sandalyede kaskatı kesilmişti, Lo'yu izlerken kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. Lo... eskiden zorbalardan kaçan, boğazı yanana kadar hakaretler yağdıran ve sonunda hep kaybeden taraftaki adamdı. Şimdiyse hepimizi içine çeken manyetik bir özgüvenle dimdik duruyordu.

Kararlılıkla zemini işaret ederek ağabeyine, "Bugün ölmüyorsun," dedi Lo. "*Şu anda* hepimiz hayattayız, Ryke. Belki bir yıl sonra babam etrafımızda olmayacak ama bu bizim de hareket etmeyi keseceğimiz anlamına gelmiyor. Onca insan arasında bana bunu *sen* öğrettin. Arkana bakma. Sadece ilerle, bataklıkları koşarak geç. O yüzden ayaklarını kaldır, dostum. Birincisi, bugün senin doğum günün. İkincisi, kimse seni *bu kadar* sinirli görmekten hoşlanmıyor. Bu iç karartıcı."

Ryke bu sözler üzerinde düşünürken Lo çevresinde beni aradı. Belki onaylanmak istiyordu, belki de bir sebebi yoktu. Saniyeler içinde kehribar rengi gözleri benimkileri buldu, ardından dudakları kıvrılmaya başladı.

Yok edilmiştik ve bir bütün olarak ilk kez bir araya gelmiştik. Hayatlarımız sürekli gerçekleşen meteor yağmurları gibiydi. Kendimizi toparladıktan sonra ne yapacağımızı bildiğimizi bile sanmıyordum.

Belki tüm o sabit, değişmez yıldızlarla birlikte uzaya aittik. Biz sadece evrenin daha yıkıcı, tahmin edilemez felaketlerle dolu parçalarıydık. Dünyaya doğru gelen kuyruklu yıldızlardık.

Uzunca bir an sonra Ryke yavaşça ayağa kalktı. Kardeşinden bir-

kaç santim daha uzundu. Daha fazla düşüncelere daldı ancak Lo ondan daha sertti.

Taşa karşı buz.

Sertliğe karşı keskinlik.

Bir an için kavga etmek üzere olduklarını düşündüm. Sonrasında Ryke uzanıp Lo'nun elini kavrayarak o erkeksi sarılmayı yapmak için eğildi. Omuzlarım sanki havada süzülecekmişim gibi yükselmişti. Birbirleri için cehenneme gidip dönmüşlerdi, bence mecbur kaldıkları takdirde ikinci bir yolculuğa çıkmaya razı olurlardı.

Lo her zaman üç kız kardeşim olduğu için benimle dalga geçerdi. Tek çocuk olmanın daha kolay, daha iyi olduğunu düşünürdü. Oysa ağabeyini hiçbir şeye değişmeyeceğini biliyordum.

Artık bir de kız kardeşi vardı. Willow'u önemsiyordu ve bu gerçeği hiç kimseden saklamıyordu. Bütün gün telefonundan Willow'un mesajlarını kontrol ediyordu. Philadelphia'da olduğu sürece ondan kısmen sorumluydu. Bu gece Emily buraya gelmişti, şu anda kızıyla birlikte geleceği konuştukları bir akşam yemeği yiyordu. Willow'un, Maine'e dönüp dönmeyeceği tamamen kendisine bağlıydı.

Ryke ile Lo sarılırken etrafımız sessiz, sakindi.

Neredeyse huzurluydu.

Daisy bir anda gerildi. "Sesi duydunuz mu?" Panik dolu tiz sesi omurgama bir ürperti gönderdi.

Bölüm 62

LILY CALLOWAY

Daisy temkinli bir şekilde masanın üzerinden inerken köprücük-kemikleri nefesini tutuyormuş gibi belirginleşmişti. Büyük yeşil gözleri, eve giriş kapımız olan sürgülü cam kapıya odaklıydı.

Ryke ve Lo hemen ayrıldı, Ryke'in yüzü endişeyle dolmuştu. "Dais..." Bir şeyler mi duyuyordu? Yüzümü buruşturdum. Hayır, kız kardeşim kafasından bir şeyler *uydurmuyordu*. O iyiydi.

Bir yerden şiddetli bir çarpma sesi geldi. Parkelere çarpan tencere, tava ya da kitap gürültüsüne benziyordu. Oturduğum yerde zıplarken neredeyse kucağımda kundaklanmış halde uyuyan Moffy'yi korkutuyordum.

Bir parçam, gürültüyü kardeşim uydurmadığı için seviniyordu. Muhtemelen önemli bir şey değildi, burada hepimiz güvendeydik.

"Belki fare falandır," diye tahmin yürütürken tırnaklarımı ısıırıyordum. Ne yaptığımı fark edince elimi hemen indirdim.

"Şakasını bile yapma," dedi Rose ters ters bakarak. *Fareler*. Farelerden nefret ederdi. Sadie eskiden Rose için onların icabına bakardı fakat kedi şimdi Frederick'leydi.

"Şışt." Connor elini kaldırdığında herkes tekrar sessizleşti. Arka kapıya en yakın olanlarımız erkeklerdi ve sert duruşları beni geriye itiyordu. Gerçekten önemsiz bir şey olsaydı, onlar da şaka yapıyor olurdu.

Nefesimi vererek Moffy'yi koruyucu bir şekilde göğsüme yaklaştırdım.

dım. *Wampa* şapkası küçük kafasına sıkıca oturmuştu. Kendiminkine dokundum, hâlâ başımdaydı. Her şey yolundaydı.

“HEY, PİSLİKLER!” diye bağırdı yukarıdan boğuk bir ses.

İrkilerek safça ikinci kat penceresine kadar sesi takip ettim. Boy-nuzlarıyla sivri dişleri olan korkunç *gargoyle* maskesi takmış iki kişi, kafalarını ve kollarını camdan dışarı uzatıyordu. Elllerinde eldiven vardı. Kalbim göğüs kafesinde resmen takla atıyordu. *Şu anda Maximoff’un odasındalar*, diye düşündüm.

Moffy’yi oradan almam gerekiyordu. Lo’ya doğru bir adım attığımda kollarımdaki oğlum feryat ederek çoktan benimle, güvende olduğunu hatırlattı.

“Tahmin edin ne oldu?” diye bağırdı bir tanesi. “Bu eylülde Calloway kardeşlerin arasına katılıyoruz!” Ardından kıs kıs gülererek kalçalarını pencereye doğru itip pervazı becerir gibi hareketler yaptılar.

“Evin içindeler,” dedi Daisy kederli bir fısıltıyla. Tüm vücudu donmuştu, kocaman açılmış gözlerindeki dehşet herkes tarafından hissediliyordu. Kalbim hızla çarpıyordu, koşarak evin içine girmek ve korkup kaçmak arasında kalmıştım.

Ryke, Connor ve Lo yanımdan ayrılmak konusunda tereddüt ediyordu. Kapıyla bedenlerimiz arasında duruyorlardı, hangi tarafa gidecekleri hakkında tedirgin bir şekilde bocaladıkları belliydi. Herkes durumu değerlendirirken saniyeler geçmişti. O sırada siyah giysili bir figürün koridorda hızla ilerlediğini, bir pencerenin önünden geçtiğini gördüm. *Onlar sadece zararsız ergenler*. Kendime bu gerçeği hatırlatarak içimdeki korkuyu hafiflettim.

Bu düşünceyle onu rahatlatmak için Daisy’ye dönüp baktım fakat bu iyi bir fikir değildi. Küçük kız kardeşime göre onlar sadece zararsız ergenler değildi. Acımasızdan daha beterlerdi.

O zaman ben de onun elini tutardım. Olabilmek için çabaladığım ablaya dönüşerek ona elimi uzattım.

Ancak Daisy ona uzanan elimi fark etmedi. Bunun yerine kötü bir şey oldu. Kot pantolonunun ağ kısmına koyu bir renk yayılarak kumaş ıslatmaya başladı. Sanki...

“Yapamam...” derken aldığı nefeste boğuluyor gibiydi.

“Hey, hey.” Ryke hızla ona doğru koşup bedenini baştan aşağı inceledi. Daisy’yi göğsüne çekerek bir eliyle koruyucu bir şekilde başını tuttu. “Yanımdayım, Dais.” Ona sıkıca sarılırken korunmuş ve güvende hissedebilmesi için kardeşimin vücudunu kendininkine bastırdı. Altına işlemiş olsa bile, Ryke elinden geldiğince onu teselli etmeye çalışıyordu.

Histeri havayı gererken titremeye başladım. Giderek daha fazla pencere açılıyor, gençlerin kıkırdamaları savunmamı sarsıyordu. Korkuya karşı bağışıklığım yoktu. Beni ele geçirmeye çalışıyor, hâlâ kollarımda ağlayan Moffy’nin de ödünü patlatıyordu. Onu hafifçe salladım, daha bir dakika geçmişti.

Belirsizlikle dolu bir ömür geçmiş gibi hissediyordum.

“Lo?” dedim nefesim kesilerek.

Kulağımın dibinde Connor’ın polisi aradığını duydum. Izgarada yanan etlerin kokusunu alabiliyordum. Rose çığlık atan Jane’i sıkıca sararken hiç durmadan aynı şeyi tekrarlıyordu. “Onları boğazlayacağım.”

“Lily!” diye bağırdı Lo.

Yanaklarımı sıcak ellerinin arasına almıştı. Vücudunu oğlumuzu ezmeyecek şekilde olabildiğince bana yakın tutuyordu.

Korktuğumu fark ettim. Şu anda dehşete düşmüş durumdaydım, üstelik bu korku kendim için değildi. Moffy ile Lo için korkuyordum. “Gitme.”

Çoktan bana ne yapacağımı anlatmaya başlamıştı. “Kendini Rose’un arabasına kilitle ve kardeşlerinle birlikte ailenin evine git.”

“Hayır,” diyerek şiddetle başımı iki yana salladım. Kendini dışarıda bırakmıştı. “Benimle gel.”

“Kaçmadıklarından emin olmalıyız, Lil,” dedi hızlıca. “Bu iş bu gece bitecek.”

Gözlerim yaşardı. “Seni burada bırakmayacağım,” diye mırıldandım.

“Bizi öldürmeyecekler, aşkım. Onlar sadece bir grup ergen,” diye fısıldadı Lo hızlıca.

Çenem titriyordu. “Ben de öyle düşünmüştüm ama üzerinde daha fazla düşününce...”

“Lily.” Anlamam için ismimi bastırarak söylüyordu. “Onlar da *tıpkı benim gibiler*.”

Lo'nun böyle bir şeyi asla yapmayacağını söyleyemezdim. Eğer kırılma noktasına gelirse yapabilirdi. Yeterince sarhoşsa büyük ihtimalle yapardı. "Artık onlar gibi değilsin."

"Onlar gibiydim," diye düzeltti kendini. "Birinden bile korkmuyorum ama sen korkuyorsun."

"Korkmuyorum," diye itiraz ettim. "Senden hiç korkmamıştım."

"Lil." Zayıfça gülümsedi. Onlar tüm değerli eşyalarımızı yok etmeden önce hızlı bir karar vermemiz gerekiyordu.

"Sen benimle gelmeyeceksen, ben seninle gelebilir miyim?" Korkudan tüm cinsel imaları bir kenara bırakarak sormuştum. "İçeride Moffy'nin oyuncakları var. Onun dikkatini dağıtabilirim..."

"Tamam," dedi ben daha cümlemi bitiremeden. "Ama *sadece* ergen oldukları için kabul ediyorum. Diğer türlü olsaydı, şu anda bir arabanın içinde olurdun. Anladın mı?"

Başım la onayladım. Bana ve Moffy'ye bir şey yapacaklarından korkmadığını söylüyordu, yoksa bu riski asla göze almazdı. Bileğimi kavrayıp beni arkasından sürüklemeye başladı. Bedenimi sırtına çok yakın tutarak beni koruyordu.

Omzumun üstünden arkama baktığımda Rose ve Connor'ın da benzer bir şekilde ilerlediklerini gördüm. Kardeşimin kocasının yanında değil, arkasından yürüdüğünü gördüğüm nadir anlardan biriydi.

Ryke ile Daisy bize katılmadı. Ryke taş kesilmiş kız kardeşimi kollarına almıştı. Onu kolayca kucaklayarak arabalardan birine binebilmek için garaja doğru taşıdı. Lo korku filmlerindeki gibi tüm kızların kaçıp gitmesini istiyordu ama gerçek bundan biraz farklıydı. Aptalca görünse bile ayrılmak yerine onun yanında kalmak daha doğru, daha güvenli geliyordu.

Lo bileğimi sertçe kavradı, sanırım ayrı kalacağımızdan endişeleniyordu. Ancak ben sürgülü kapıdan içeri girerken sadece ona yaslanmak istiyordum.

Yaklaştığımızda canavar maskesi takan bir genç "ruh parmaklarıyla" uluyarak yanımızdan geçip üst kata koştu. İrkilerek neredeyse geriye doğru sıçrayacakken Lo beni hemen kendine çekti.

Bu iş bu gece bitecek.

Gerçekten, gerçekten bitmesini umuyordum.

Bölüm 63

LOREN HALE

Oğlumun endişeli ağlamaları kulak zarımı deliyordu. Buna dayanamıyordum. Bu ses kaç ya da savaş tepkimi tetikliyordu. Kaçmak bir yana, her nerede saklanıyorlarsa onlara doğru koşmak istiyordum.

Evin içine girdikten sonra Lily'yi oturma odasına yönlendirdim. Aman Tanrım... kanepeyi bıçakla yarmışlardı, pamuklar minderlerden fişkırıyordu.

“Geri zekâlılar,” dedi Connor gergin bir sesle.

“Bıçaklı geri zekâlılar,” diye karşılık verdi Rose. Kaşları endişeyle çatılmıştı. Topuklarını üst üste birkaç kez yere vurdu.

Birisi merdivenlerin tepesinden, “BÖÖÖ!” diye bağırdı.

Ürkütücü olmaya çalışarak *gargoyle* maskeli kafasını eğdi, elinde bir silah yoktu. Polisin yakında burada olması gerekiyordu. Belki de birkaç dakikası vardı. Her çıkışı kapatacak vaktimiz yoktu ama bir tanesini yakalarsam, o zaten arkadaşlarını ispiyonlardı.

“Bu iş bende,” dedim hepsine. Tüm kaslarım gerilmeden Lily'nin gözlerine zar zor bakabiliyordum. Onu korumak için doğal bir içgüdüye sahiptim. *Kimsenin* ona ya da oğluma dokunmayacağından emin olmam gerekiyordu. Yine de bunu yapmak zorundaydım.

Kendimi onun yanından uzaklaşmaya zorlarken Lily ablasına yaklaştı. Moffy'yi kollarında hafifçe sallıyordu. Nedense Connor'ın bana güvenmeyerek devreye girmesini, kontrolü ele almasını bekliyordum. Onun yerine bana bakarak başını öne eğdi ve karısına Fransızca bir

şeyler fısıldadı. Rose kürk mantosunun fermuarını çekip kızlarını mantonun altına sakladı.

Göğsümün üzerine yerleşen kayadan kurtulmaya çalışarak nefes aldım ancak bu neredeyse imkânsızdı. Uzun, geniş merdivenlere yaklaşıp tırabzana yöneldim. Gençler merdivenin en tepesinde duruyordu. Birinin kırmızı *vans*'ları benim giydiklerimle aynıydı. Sırık gibi bedenini, gri kot pantolonunu, siyah bisiklet yaka tişörtünü ve koyu mavi *gargoyle* maskesini inceledim.

Aramızda yaklaşık yirmi merdiven vardı, genç yavaşça kolunu kaldırarak beni işaret etti. Beni korkutup kaçırabileceğini düşünüyordu.

Yapamazdı. "Böyle bir şey olmayacak," dedim ona açıkça. Hiçbir zaman korku filmlerinden korkmamıştım. Karanlık beni asla korkutmamıştı. Kendimi her zaman Cadılar Bayramı'ndaki tüm o yaratıklardan daha korkutucu bir canavar olarak görmüştüm.

Hayatım boyunca, sadece Lily'yi kaybediyormuşum gibi hissettiğimde tehlikede olduğumu düşünmüştüm. Zihinsel olarak, fiziksel olarak ve her anlamda beni korkutan tek şey buydu. Bu gece, bu gençler Lily'ye ya da oğluma zarar vermeyecekti.

Bu fikri aklımdan bile geçirmemiştim.

Şu anda sadece ben ve o ergen vardık.

İki basamak aşağı inerek aramızdaki boşluğu kapatmaya başladı. Yavaşça başını eğdiğinde üst kattaki tüm o gürültü ve takırtı sesleri aniden kesildi. Sonra arkadaşlarının merdivenin tepesinde, onun arkasında toplandığını fark ettim. Beş vücut sayabiliyordum.

Biri arkadaşının omzuna hafifçe vurup gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi koridoru işaret etti. Çocuk ona eliyle uzaklaşmasını söylüyormuş gibi bir hareket yaparken olduğu yerde kaldı.

"Ne gördüğümü bilmek ister misin?" dedim boğazımda acı bir tat yükselirken. Onlardan nefret etmek istesem bile yapamıyordum. Seçimlerinden nefret ediyordum. Evime zorla girip içerideki herkesi korkutmalarından nefret ediyordum ama onlardan nefret edemiyordum.

Maskeden boğuklaşmış sesiyle, "Ne?" diye sordu bana en yakın olan. Konuşanın şu ana kadar bana karşı en yüksek sesle konuşan kişi, yani Garrison olup olmadığını anlayamıyordum. Boynunu çevirerek

omzunun üzerinden arkadaşına bir şeyler fısıldadı. Parmakları gergin bir şekilde yumruk halini almıştı.

Merdivenden çıkarken elimi tırabzan boyunca kaydırıyordum. “Bu geceden ömür boyu pişmanlık duyacak beş genç görüyorum.” Adımlarımı hızlandırdığım anda küfretmeye başladılar. Benimle konuşan çocuk koşarak merdivenleri geri çıkmaya başladı. Koridora doğru hızla koşan arkadaşlarına katılmaya çalışıyordu.

Ben de peşlerinden koştum.

Jane ile Moffy’nin odalarının önünden geçerken, “Hadi, hadi, hadi!” diye birbirlerine bağıyorlardı.

Duvardaki çerçeveli fotoğraflardan birine çarptığında, “Arka merdivenlere gidin!” diye bağırdı bir tanesi. Benden en fazla iki metre uzaktardı.

Koridorun köşesine varmadan önce en yakındaki çocuk kendi ayaklarına bir numara büyük olan kırmızı ayakkabılarına takıldı. Bu gençleri sokakta kovaladığım son ana dair bir hatırlama yaşadım. Ayağa kalkmaya çalışırken siyah tişörtünü arkadan kavradım. Arkadaşlarına doğru atıldığı sırada onu kendime çekip tişörtünü yumruğumun etrafına sardım.

“BIRAK GİDEYİM!” diye bağırdı telaşla.

Arkadaşları koridorun köşesinde duraksadı. Uzaktan siren sesleri duyuluyordu. Polisler şu anda garaj yoluna bile park etmiş olabilirlerdi.

“Sizi uyarmıştım,” diye hırladım. “Bu sefer suç duyurusunda bulunacağımızı söylemiştim.”

“Gitmemiz gerekiyor,” dedi çocuklardan biri. “Hapse falan girmeyeceğim, dostum.”

“Ben de girmeyeceğim,” dedi bir diğeri.

Elimdeki çocuk çırpındı. “BENİ BIRAKMAYIN!” diye bağırdı. “BENİ BIRAKAMAZSINIZ!” Sözde arkadaşları koridorun köşesinden kaybolarak kaderini mühürlerken korkudan sesi titriyordu.

Benden daha kısa, daha zayıftı. Benimle mücadele etse bile onu kolayca belinden tutup merdivenlere doğru taşıyabildim. “Lanet olası bir şakaydı!” deyip duruyordu. *Bir şakayı bile kaldıramıyor musunuz?*

Midem altüst olmuştu, merdivenin başında duraksayıp çocuğun bileklerini arkasından sıkıca kavradım. “Çok komiksin,” dedim kuru bir sesle. “Gerçekten komiksin. İnsanların eşyalarını yok etmek gerçekten aşırı komik bir hareket.” Sonra maskesini çıkardım.

Ağzım açık kaldı.

Kızıl saçlıydı, yüzü tanıdıktı. *Superheroes & Scones*’ta tanıştığım çocuklardan biriydi ama Garrison değildi. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilirken onu ittirerek aşağı inmesini sağladım. Oturma odasına girer girmez kalp atışlarım bir anda yükseldi.

Lily koltuğa oturmuştu. Üzerinde ceket yoktu, sanki sürekli kaşıyormuş gibi kızaran kolunu fark ettim. *Kahretsin, Lil*. Mide bulan-tım artarken mavi tulumunun içindeki Moffy’ye odaklandım. Buğulu gözleri benimkileri bulduğunda kollarını uzattı ve şu anda benim kucağımda olmak istiyormuş gibi kıvrandı. Lily onu rahatlatmaya çalışarak Moffy’nin kafasından çıkardığı küçük *Wampa* şapkasını geri taktı. Jane gibi o da avutulamıyordu.

“Seni küçük penis,” diye küfretti Rose.

Nedense bana hakaret ettiğini düşünmüştüm. Ancak delici sarı-yeşil gözleri tuttuğum kızıl saçlı çocuğun üzerindeydi.

“Arkadaşların nerede?” Rose sanki çocuğu sorguya çekiyormuş gibi bağıırıyordu.

Kızıl saçlı çocuk ince dudaklarını birbirine bastırdı.

Rose topukları üzerinde dönerek arka kapıya doğru yürümeye başladı. “Arkadaşlarını hemen bulmalıyız.” Jane şu anda babasının kollarında olduğu için diğer gençlerin peşine düşmek konusunda kendini özgür hissediyordu. Sorun şuydu ki, topuklu ayakkabı giyiyordu. Ayrıca o Rose’du, yedi yaşındaki yeğeni dahil olmak üzere iki ayağı olan herkes ondan kaçabilirdi.

“Evet. Onları sen bul,” dedim Rose’a. “Sihirli baloncuğunun içinde uç, Glenda.”

“Kapa. Çenenin. Loren.” Connor’dan üç metre uzaklaştıktan sonra oflayıp puflamaya başladı. Kocasını ise ona yetişerek kolunu beline doladı.

“Çoktan gittiler, sevgilim.” Onu bedenine doğru çekti.

“Richard...”

“Onların peşinden koşamazsın,” dedi Connor. “Ama o, arkadaşlarını ispiyonlayacaktır.”

Çocuk sinirli bir kahkaha attı. “*Bok ispiyonlarım, seni pislik.*”

Connor’ın dudakları titredi. Doğrulurken bir kolunu karısının omuzlarına sardı, diğeri kucağındaki kızına sarılıydı. Jane onun göğsüne doğru ağlıyor, tişörtünü ıslatıyordu.

“Hırsızlık ağır bir suçtur. Ciddiyetini anlamadıysanız açıklayayım. Artık iş bulmakta ve üniversiteye girmekte *ciddi* sıkıntılar yaşayacaksınız. Hayalini kurduğun *Ivy League* üniversiteleri seni listelerinden çıkaracak. Sosyal çevrende de sadık arkadaşların olduğunu umsan iyi olur çünkü statüye biraz bile önem veren herkes seninle ilişkisini kesecek. Sen sosyal bir intihar sayılırsın, piramidin en aşağısındasın. Daha şanslı olanların sana dağıttığı kırıntılarla yetinmek zorunda kalacaksın,” dedi kontrollü bir sesle.

Rose araya girmek için dudaklarını araladı, umarım ona yine *penis* demezdi. Konuşmasını bekledim ama omuzları gerilirken dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Dikkatle kocasına bakıyordu.

Kaşlarımı çatarak kızıl saçlı genci inceledim.

Ağlıyordu.

Gözyaşları yüzünden akarken gözleri kıpkırmızı olmuştu. Daha duygusuz olsaydım, şu anda kendimi iyi hissederdim. Onun acısıyla kendimi haklı görürdüm. Bizimle uzunca bir süre uğraşmıştı. Bunu hak ediyordu sonuçta, değil mi? Oysa yüzeye çıkan acıma duygusu, o yollardan geçmiş olan bir adama aitti. Herkesten, her şeyden nefret eden o adamın hisleriydi. Sadece dünyadan yok olup gitmek, boğulmak isteyen birine aitti.

Bu gençlerin bunu seçmesini istemiyordum. Ancak bir daha *asla* bu geceki gibi bir şey yaşamayacaktım. Koridorumuzdan geçen başka bir gölge *asla* olmayacaktı. Hiçbir empatik duygu fikrimi değiştiremeyecekti.

Connor’ın tavrı yumuşadı. “Ya da bir anlaşma yapabilirsin. Suçlaların azaltır, ağır suçu hafifletmeye çalışırsın.”

Connor'ın nereye varmak istediğini anlamıştım. "Arkadaşlarının ismini vermek zorundasın."

Çocuk zayıfça gülerek söylediğini onaylarcasına birkaç kez başını salladı. Tam o sırada polisler ellerinde tabancaları, üzerlerinde kurşungeçirmez yelekleriyle ön kapıdan içeri daldı. Aynı anda birden fazla şey haykırıyorlardı.

Her şey bitmişti.

Tutuşumu gevşetip çocuğu serbest bıraktım. Elleri havada sendeleyerek öne doğru yürüdü. Hemen korkudan dehşete düşmüş Lily'nin ince kollarında kıvranan oğlumu kucakladım. Moffy göğsüme sıkıca yapıştı, bir elimle onu vücuduma iyice yaslarken sırtını ovdum.

Lily sanki benden saklanmaya çalışıyormuş gibi *Wampa* şapkasını iyice aşağı indirdi.

Connor'ın söylediği şeyi zar zor duydum. "Polisle ilk ben konuşurum." Polis memurlarından biri beni sorgulamak için kenara çekmek üzereydi.

"Bir dakika sonra gelebilir miyim?" diye sordum polise.

Otoriter ellerini kemerine koymuş olan polis bir kez başıyla onayladı ve geriye doğru adım attı.

"Lil?" diye fısıldadım. Endişeyle ayak bileklerini birbirinin üstüne atmasını izledim. Durumu iyi değildi. İki parmağımı kemer halkalarından birine sokup onu göğsüme doğru çektim.

Yüzünü göğsüme yaslarken hıçkırarak ağlıyordu.

Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyordu. Kürklü beyaz şapkasını başının üstüne kaldırdım. Lil'in yeşil gözleri yaşlarla doluydu. Narin, yuvarlak yüzü oğlumuzunki gibi gözyaşlarının izleriyle doluydu.

"Bir anlığına ortadan kayboldum, değil mi?" Neler hissedebileceğini o anda fark ettim. Duvarlara vurduğumuzu duymuş olmalıydı. Silahlı olduklarını düşünmüş olabilirdi. Lily Calloway'in hayal gücü her gün onunla uğraşıyordu, az önceki olaylara oldukça yıkıcı bir son geliştirdiği konusunda bahse girebilirdim.

Koluyla burnunu sildi.

Onları daha fazla kışkırtmış olsaydım üzerime atlayıp beni merdivenlerden aşağı itmeye çalışabilirlerdi. Tabii onlar benden, benim

onlardan korktuğumdan çok daha fazla korkuyorlardı. Çocukların nefretini kendiminkiyle daha da beslememiştim. Tek yaptığım öyle kalmalarına izin vermek olmuştu.

“Bir daha böyle bir şey yapma, tamam mı?” Çenesi titriyordu.

“Aşkım,” diye fısıldarken kalbim sızlıyordu. Onu daha sıkı sarmaladım. Ufak tefek bedenini benimkiyle birleştirdiğimde dudaklarım kulağına sürtünüyordu. “Sen ve ben.”

Hıçkırarak güldü. “Lily ve Lo.”

Göğsüm alevlendi. “Mutlu sonumuza ulaşacağız.” Kocaman gülümsedim çünkü artık o sonu görebiliyordum. Tanrım, gerçekten görebiliyordum.

Hiç tahmin etmediğim kadar yakındı.

Polis ifadelerimizi aldıktan sonra birkaç memur kaçan dört gence dair bir iz bulmak için evimizi aradı. Muhtemelen hepsi sokağın aşağısındaki evlerine kaçmışlardı. İçimden bir ses polislerin bir saat içinde kapılarını çalacağını söylüyordu.

Kızıl saçlı çocuk, Nathan Patrick bu gece burada olan bütün arkadaşlarını ispiyonlamıştı. Mutfak zeminini süpürürken isimleri beynimde yankılanıyordu. Birkaç çiçek vazosu parçalanmıştı.

Dillon, Kyle, John ve Hunter.

“Kapüşonlu çocuğun adı neydi?” diye sordu Lily. Ada tezgâha yerleştirdiği laptopu açtı. O çocuğun bu gece eve saldıranların arasında olmadığından kısaca bahsetmiştim.

“Garrison.” Camları faraşa doğru fırçalarken içgüdüsel olarak buzdolabının yanında duran Moffy’yi kontrol ettim. Jane’in yanında, ana kucağında sessizce uyanık halde duruyordu. İkisi de tepelerinden sarkan şeylere büyülenmişçesine bakıyorlardı. Jane’inkinde yıldızlar ve gezegenlerle tam bir güneş sistemi vardı. Moffy’ninkinde ise şimşekler ve Wolverine gibi doldurulmuş süper kahramanlar vardı.

Kırmızı Örümcek-Adam'a odaklandığında gülümsedim. Her ne kadar kaderinde bağımlı ebeveynlerle dünyaya gelmek olsa da iyi bir insana dönüşeceğini düşünüyordum.

"Sence bu gece dönmeyi planlamış mıdır?" diye sordu Lily.

"Hiçbir fikrim yok." Cam kırıkların siyah çöp torbasma atıktan sonra cevapsız arama olup olmadığını görmek için telefonumu kontrol ettim. *Yoktu*. Ryke'i en az beş kere aramıştım, bana tek bir mesajla karşılık vermişti. *Seni bir dakika içinde arayacağım*.

Üzerinden bir saat geçmişti. Kutusu parçalanmış, yeşil ambalajlı hediye yerden kaldırdım.

Paketi açıp hasarı inceledim.

Ahşap resim çerçevesi bükülmüştü, camı boyunca bir çatlak uzanıyordu. Ağabeyim için çerçevelediğim fotoğrafı dikkatlice içinden çıkardım. Paparazziler tarafından çekilmemiş, tamamen bize ait olan nadir fotoğraflardan biriydi. Dışarıdaki havuzun kenarında otururken bu yaz çekilmişti. Daisy isimlerimizi seslenmiş, başımızı ona doğru çevirdiğimiz anda fotoğrafı çekmişti.

Hazırlıksız yakalanmamıza rağmen mutlu görünüyorduk. Gözlerimizden belliydi, o nadir gülümseme bakışlarımızda uçuşuyordu. Kardeş gibi görünüyorduk.

"Bir tane seçtin mi?" Rose'un sesi düşüncelerimi böldü. Fotoğrafı bir çekmeceye koyup kırık hediye kalanını çöpe attım.

"Krem süet çok çabuk kirlendiği için koyu gri, deri olanı daha çok beğendim," dedi Lily.

Rose kardeşinin omzunun üzerinden bilgisayar ekranına baktı. "Çok çirkin."

"Bir kanepeden bahsediyoruz," dedim ona. "Porselen takımından değil."

"Yine de uyumlu olması gerekiyor," diye karşılık verdi Rose. "İkinci tercihin neydi, Lily?"

Lily tırnaklarını ısırırken taburede hafifçe kaydı. Ada tezgâhın etrafından dolanıp onun yanına gittiğimde topuğunu kasıklarına bastır-

dığını gördüm. En azından buz gibi bir küvetin içinde ağlamıyordu. Berbat dünyamızdaki şeyler düşünüldüğünde, aslında tüm bu olanlarla gayet iyi başa çıkıyordu.

Bunun bizim sonsuzluğumuz olduğunu biliyordum. Lily hiçbir zaman yüzde yüz iyi olmayacaktı. Ben de olmayacaktım ama bu küçük tümsekleri aşmak, karşılaştığımız o koca tuğla duvarlardan çok daha kolaydı.

“Bu,” dedi Lily gözlerini kısarak ekrana bakarken. “Bej rengi sorumlu kanepeyi seçiyorum.”

“Yarın sabaha kargolanabilir miymiş?” diye sordu Rose. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde bilgisayarı tutup önüne çekti ve yazarak merak ettiği detayları araştırmaya başladı. Daisy için evimizi mümkün olduğunca eski haline çevirmek istiyorduk.

Daisy telefonuna cevap vermediği için Rose tüm enerjisini bu hazırlıklara vermişti.

Sikerler.

Bir saat daha beklemeyecektim. Ağabeyimin numarasını altıncı kere arayıp telefonu kulağıma bastırdım. Tam son çalışında aramanın cevaplandığını bildiren *klik* sesini duydum.

“Hey, çok özür dilerim. Sadece...” Sanki bu geceyi sisteminden atmaya çalışıyormuş gibi derince nefesini verdi. “İyi misin? Herkes iyi...”

“Hepimiz iyiyiz.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Rose keskin bir nefes verdi.

“Onlara ulaştın mı sonunda? Hoparlörü aç.”

Ona bir bakış attım. “*Lütfen* demeyecek misin?”

“Loren,” diye çıkıştı.

“Kraliçe Rose telefonu hoparlöre almamı istiyor,” dedim Ryke’a.

“Alabilirsin.”

Telefonu kulağımdan uzaklaştırarak hoparlör tuşuna bastım. Connor mutfığa girip omzunu kapı çerçevesine yasladı. “Neredeler?” diye sordu.

Ryke soruyu duymuş olmalıydı. “Geceyi şehir merkezinde bir otelde geçiriyoruz. Sabaha dönmüş oluruz,” diye karşılık verdi.

Başımı salladım. Bu iyiydi. Daisy dönmeden önce burayı tam anlamıyla düzenlemek için zamanımız olacaktı.

“O nasıl?” diye sordu Rose. Sesi normalden daha yüksek çıkıyordu. *Daisy için*, ona daha güvenli bir çevre sağlayabilmek için birlikte yaşamaya karar vermiştik. Yaşananlar aniden kafama dank etti.

Onu yüzüstü bırakmıştık. Tüm planımız boka sarmıştı.

Hayatımın hikâyesi...

Bir an her şeyi hallettiğimizi, sorunları çözecek o parçayı bulduğumuzu sanıyorduk. Bir an sonra o parçanın tek yaptığı her şeyi mahvetmek oluyordu.

Hayat deneme-yanılmalarla dolu bir bok çuvalıydı ve tüm o hatalar her zaman birilerine mal oluyordu.

“Hâlâ inanılmaz sarsılmış durumda,” dedi Ryke. “Onu biraz sakinleştirdim... sabaha daha iyi olacağını düşünüyorum.”

“Evden taşınacak mı?” diye fısıldadı Lily.

İçimi tuhaf bir duygu kapladı. Ne hissettiğimi anlamam bir saniye sürdü. Tanrım, Daisy’nin taşınmasını istemiyordum. Tek başına gidemezdi, yanında ağabeyimle bile olmazdı. Herkesin burada, aynı evde ve hep birlikte olmasını seviyordum.

Biz bir aileydik.

Ryke sesini alçalttı. “Bu konu hakkında konuştuk ama henüz bir karar vermedik.”

“Taşınabiliriz,” diye önerdi Rose. Omuzları suçluluk duygusuyla çökmüştü.

Söylediklerini duyunca başımı iki yana salladım. Delirmiş olmalıydı. Aylar boyunca bu ergenlere katlanmıştık, sonunda her şey bittiğinde taşınacak mıydık? Nereye gidersek gidelim en baştan aynı şeylerle uğraşacaktık. *Hayatta olmaz.*

“Daisy bunu yapmanızı istemiyor,” diye açıkladı Ryke.

Lily boğazını temizleyerek daha yüksek sesle konuştu. “Sizi burada, yanımızda istiyoruz.”

Rose başıyla onayladı. “Aynı fikirdeyim, beni ikinci say.”

“Şunu üçleyelim,” dedi Connor dudakları kıvrılırken.

“Ben de katılıyorum,” diye ekledim.

“Hepinize teşekkür ederim. Sabah görüşürüz,” diye cevapladı Ryke. Telefonu kapatırken söylediklerimizle şaşkına döndüğü sesinden anlaşılıyordu. Doğum gününü kutlamayı unutmuştum, bu yüzden hemen bir mesaj attım.

Neler yaşadığını anlayabiliyordum. Bunu düzeltmenin hiçbir yolu yokken sevdiğimiz birinin endişeler ve korkuların eşiğinde sallanmasını izlemek berbattı. Sadece onların tekrar ayağa kalkmasını sağlayabilirdik. Her bir Calloway kızı farklı şekillerde mücadele ederek benzer bir savaş veriyordu. Telefonumu cebime koyduğum sırada Lily’nin kollarını kaşındığını gördüm. Benim Calloway kızım da o eşiğe doğru ilerliyordu.

Bölüm 64

LILY CALLOWAY

Uyuyamıyordum. Çarşaflara dolanmış bir şekilde yan yatıyor, bebek telsizini göğsüme bastırarak duvarların gıcırtısını dinliyordum.

“Lil,” diye mırıldandı Lo. Bana arkadan sarılmıştı, elleri kalçalarımın üzerindeydi.

“Efendim?” Bacaklarımın arası zonkluyordu. *Görmezden gel, görmezden gel, görmezden gel.* Beynime sinyal göndermeye çalışıyordum. Gerçekleşmeyecek olsa bile oraya ulaşmaları lazımdı.

“Sikime sürtünüyorsun, aşkım.”

Kahretsin. Ondan uzaklaşmak istemediğim için kaskatı kesildim. Kalçakemiklerimdeki güçlü tutuşunu, sıcak göğsünün sırtımdaki baskısını hissetmek hoşuma gidiyordu. Tıpkı diğer alt bölgem gibi kemikli kığım da bana ihanet etmişti.

“Bunu yapmak istememiştim.” Tenim endişeyle kızarıyordu.

“Sorun değil.” Dirseğini yastığa dayayarak kendini kaldırdı ve yavaş yavaş öptü. Aman Tanrım, o dudakları benimkilerin üzerinde istiyordum.

“Lo,” diye sızlandım. Muhtaç sesimden nefret ediyordum. Yüzümü yastığa gömerek sıkıntıyla inledim. Bu gece zihnimden kaçmak istiyordum, bunu yapmanın en iyi ve en kolay yolu seksti. Sorun şuydu ki, Moffy’nin güvenliği için korkuyordum. *Neden* korkularını seksle boğmak isteyen garip kız ben olmak zorundaydım?

Lo beni sırtüstü çevirdi ve dizlerini iki yana açarak üzerime çık-

tı. Başımı kaldırıp ona baktığımda odamız karanlık olmasına rağmen keskin çene hatları belli oluyordu.

“Bu gece normal olmak istiyorum,” dedim çok yumuşak bir sesle.

Kaşları endişeyle birbirine yaklaştı. “Sen zaten normalsin, Lil.”

Başımı hafifçe iki yana salladım. “Seni becermek istiyorum.”

“Komik bir durum, ben de seni becermek istiyorum,” diye karşılık verdi.

Zayıfça güldüm, bu zayıf gülüş daha zayıf bir gülümseme şeklinde yüzümde asılı kaldı.

“Bu doğru,” dedi oyuncu bir şekilde. “En iyi arkadaşım...” Yanaklarımı çimdikledi. “Ergenliğe girdiğimden beri beni tahrik ediyor. Onunla ilgili her şeye bayılıyorum ve ‘*bu kızı becermek istiyorum*’ düşüncesini aklımdan geçirmediğim *tek bir gün* bile yok.” O güzel pembe dudaklarını benimkilere yaklaştırdığında aramızda sadece bir nefeslik boşluk vardı. “Görüyorsun ya...”

Onun altında titredim. “Lo.” *Becer beni*. Beynimin yaramaz isteğini geri çevirip engelledim. Bir şey kaçırmış olma ihtimalime karşı bebek telsizini kulağıma dayadım.

Lo tereddütle beni izliyordu. “O iyi, Lil.” Ciddiyet sesine geri dönmüştü.

“Sadece emin olmaya çalışıyorum.”

Ben daha cümlemi bitiremeden üzerimden ve yataktan kalkıp ışıkları yaktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum doğrularak. Siyah *boxer*’ının üzerine eşofman giymişti. Normalde üzerinde eşofmanı olmazdı ancak bir bağımlının karşısında sahip olduklarını saklamaya çalışıyordu. Yine de kıcıyla çamaşırının önündeki şişkinliğe bakmaktan kendimi alamadım. Artık bana hangi tarafı dönükse orasını inceliyordum.

Edepsiz bir alışkanlıktı.

“Hemen döneceğim.”

Sonra kapıyı açıp ortadan kayboldu.

Lo’nun bol, siyah tişörtlerinden birini giyiyordum. Canım acıdığımda tırnaklarımı yediğimi fark ettim. Elim indirdiğim sırada Lo odaya geri döndü ve yanında getirdiği kişiyi görür görmez neşem yerine geldi.

Maximoff Hale. Bebeğimiz, üzerinde “*Avenger in Training*” yazan kırmızı bir tulum giyiyordu. Koyu kahverengi saçları düzeltilmişti. ağzı açık bir şekilde Lo’nun kollarında uyuyordu. Artık hayatta olduğundan emin olmak için onu dürtmüyorduk.

Lo kollarında oğlumuzu tutuyordu. Birlikte yarattığımız, varlığımızın diğer yarısı olan bebeğimize sarılıyordu.

Beynime iletilen en güzel görüntüydü ve bunu daha kirli bir şeye dönüştürmekten korkuyordum. Bu yüzden hızla yüzüstü dönerek yorganın altına saklandım.

“Lily,” diye azarladı Lo. Yanıma uzandığında yatak onun ağırlığıyla çöktü. “Dışarı çık, aşkım.”

“Çıkamam,” dedim hemen. Utancımın kızarıklığı sıcak ve acımasızdı.

Lo yorganı üzerimden çekti. “Banyoda ya da yorganın altında saklanmayacaksın. Madem Moffy’nin bu gece odasında güvende olmaya-cağından korkuyorsun, öyleyse o da aramızda uyuyacak.”

Ağzım açık kalırken yan dönüp onun kısılmış kehribar rengi gözleriyle karşılaştım. “Lo, ben...” *Korkuyorum*. Kendimden korkuyordum.

“İyi olacaksın, aşkım.” Nazikçe oğlumuzu yatağın üzerine, vücutlarımızın arasına bıraktı. Gözlerim yaşarmıştı. Moffy tüm bebeklerin olması gerektiği gibi halinden memnun, mutlu ve sessizdi.

Rahatlayarak küçük eline dokundum, uykusunda parmaklarını serçeparmağıma doladı. Belki bunu yapabilirdim. Nefesimi verip Lo’ya baktım. O da beni inceliyor, tüm dürtülerimi zihnine not alıyordu. Biraz daha kayarken bacaklarımı birbirine bastırdım, yine de onlar sayesinde endişelerimin azaldığını fark ediyordum.

Dikkatimin dağılması güzeldi.

Lo tekrar yastığına geçerken Moffy’yi uykusunda izledim, babasının elmacıkkemiklerine sahip olacağı şimdiden belliydi. Koyu renk saçları dışında, Lo’nun bebeklik resimlerinin kopyası sayılırdı.

“Ya onu ezersem?” diye sordum Lo’ya.

“Sen uyuyakaldığında onu beşiğine geri götüreceğim.”

Planını başımla onayladım.

“Gözlerini kapat, aşkım.”

Hafif bir isteksizlikle gözlerimi yumdum. Zihnim ağırlaşarak uykuya kayarken aklımdan geçen tek bir düşünce vardı. Her zaman kötü günlerim olacaktı. Bu düşünce, kabullenmeye başladığım bir gerçektir. “Lo,” dedim usulca.

“Evet?”

“Bir kere bağımlı olan her zaman bir bağımlı mı olur?” Bence bunu değiştirmenin bir yolu yoktu. Çok uzun süre sessiz kalıp cevap vermediğinde bir gözümü aralayarak ona baktım.

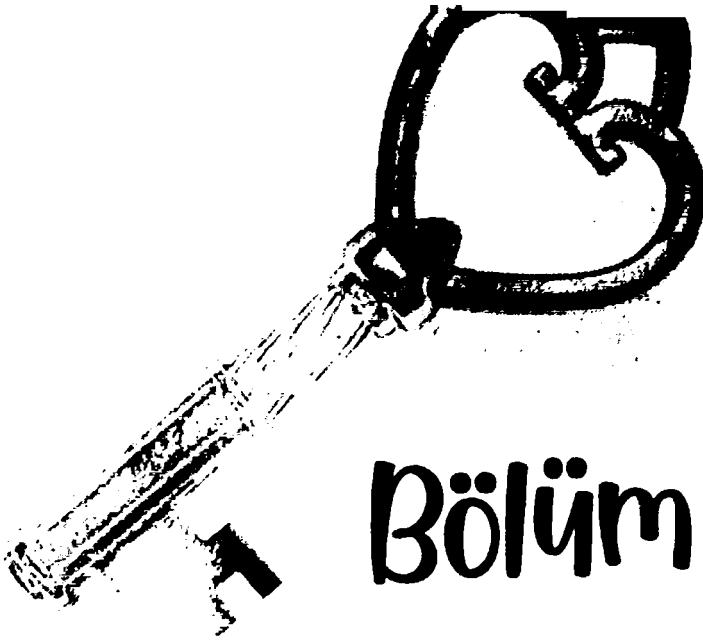
Bana öyle bir yoğunlukta bakıyordu ki, nefesimin kesilmesine sebep olmuştu. “Hiç iyileşeceğimizin falan hayalini kurdun mu?”

Diğer gözüm de açıldı. “Hayır,” diye fısıldadım. “Peki sen kurdun mu?”

Başını iki yana salladı. “En başından beri *sonsuza dek bağımlı* olacağımızı biliyordum.” Kehribar rengi gözleri beni delip geçiyordu. “Sadece daha önce olduğumuzdan daha iyi bir yerde olup olmayacağımızı bilmiyordum.”

Daha iyi bir yerdeyiz. Kelimeleri söylememe gerek bile kalmadı çünkü cevabı o da biliyordu. Şimdiye kadar bulunduğumuz en iyi noktadaydık, birlikte bir durağanlığa ulaşıyorduk. Burası çok güzeldi, üstelik düşsem bile daha önce o yolu aşabildiğimi bilmek güzel olacaktı. Her zaman zirveye tekrar çıkabilirdim.

Lo oğlumuzun üzerinden eğilerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Saf bir öpücüktü ama ömür boyu sürececek bir sözle doluydu. O sözün uyumam için bana rehberlik etmesine izin verdim.

Bölüm 65

LILY CALLOWAY

Rose kucagında Jane'le birlikte kocasının yanına, yepyeni sorguçlu rahat koltuğumuza yerleşmeden önce Daisy'yle bana sıcak çikolata kupalarını uzattı. Ryke ve Daisy, onların hemen yanındaki sorguçlu bej kanepeyi sahiplenmişti. Bu sabah soğuklar gelmeye başladığından beri kız kardeşlerimle ben battaniyelere sarmış durumdaydık.

Bir elimle kupamı tutuyordum, omuzlarımda ise mor renkli tüylü bir battaniye vardı. Lo sırtını beyaz şömineye yaslamıştı, ben de bacaklarının arasında oturuyordum. Diğer elim Moffy'nin ana kucagındaydı. Hiçbirimiz iyi uyuyamamıştık ama odağımız bebeklerimizden çok küçük kız kardeşimizdeydi.

Sonunda bacak bacak üstüne atarak, "Kanepeye ne oldu?" diye sordu Daisy. Ryke bir kolunu beline dolamıştı, onun da gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Daisy'nin sıcak çikolatayı dökmemesi için kupasını elinden almak zorunda kaldı.

Rose bir anlığına tereddüt etti, kötü bir yalancıydı. "Bir önemi yok."

Daisy kahverengi saçlarından bir tutamı parmaklarına doladı. Doğal saç rengiyle daha genç görüldüğünü fark ettim. Yaşını daha çok gösteriyor, çok daha masum duruyordu. "Büyük bir konuşma yapmamı beklediğinizi biliyorum..." Parmaklarını çevirip duruyordu ve onun huzursuz tiklerini izlerken karnım ağrımaya başlamıştı. Artık bunların sağlıklı yanları olduğundan pek emin değildim. Hayatının

herhangi bir döneminde sağlıklı olup olmadığından bile emin değildim. “Ama dün gece nasıl hissettiğimi gerçekten anlatan bir kelime bulamıyorum.”

“Sorun değil, Dais,” dedi Ryke. “İstemiyorsan tek bir sikik şey bile söylemek zorunda değilsin.”

Kardeşim bacaklarını ayırdıktan sonra tekrar birbirinin üstüne attı. “Sanırım buna ihtiyacım var.” Yeşil gözleri Rose’la benim aramda gidip geliyordu. “Sizinle yaşadığım bu on ay hayatımın en güzel zamanlarıydı. En küçüğünüz olduğum için kendimi hep dışlanmış hissetmiştim. Ancak siz bebekleriniz olmasına rağmen beni her şeye dahil etmeyi başardınız.” Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “İkinizi de çok sevdiğimi bilmenizi istiyorum.”

Gözlerimi silip Rose’a kaçamak bir bakış attım. Henüz ağlamıyor olsa da gözleri buğulanmıştı. Söyledikleri çok hüzünlü bir vedaya benziyordu. Buna hazır değildim, çok daha uzun bir süre birlikte yaşayacağımızı düşünmüştüm.

Sabah uyandığımda kız kardeşimin elinde yabanmersiniyle mutfakta dolaştığını görmek hoşuma gidiyordu. Bir güneş topu gibi Ryke’in krep pişirmesine yardım etmesini, oturma odasında kaykayla takılmasını seviyordum. Hayat ve aşk üzerine teorilerini anlatmasını, yazın kavurucu sıcaklığında su balonu savaşı yapmayı teklif etmesini seviyordum.

Bir zamanlar Daisy Calloway’in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık onu tanıyordum. O benim coşkulu, küçük kız kardeşimdi. Onu kan bağımızı aşacak kadar çok sevmeye başlamıştım. Kardeş olmanın yanında onu arkadaşım olarak da seviyordum, tüm bencilliğimle gitmesine izin vermek istemiyordum.

Daisy sessizce ağlarken konuşmaya devam etti. “Bazı açılardan kendimi gerilemiş gibi hissettiğim zamanlarda sizinle geçirdiğim onca saati hatırlıyorum.” Gözlerimin içine baktı. “Bence başka bir yerde olsaydım o anların hepsini kaçıırırdım.” Burnunu çekti. “Burada bir şey kazandım ve bunu kaybetmek istemiyorum.”

Gözlerimi silmek için battaniyemi kullandım. “Kaybetmeyeceksin,” derken sesim boğuktu. “Ne olursa olsun kaybetmeyeceksin.”

“Her zaman senin kardeşin olacağız,” dedi Rose. İşte o zaman gözyaşları akmaya başladı ve ağladığını fark ettiğinde gözlerini devirdi.

Daisy birkaç kez başını salladı. “Nereye gidersem gideyim korkacağımı fark ettim. Kosta Rika’ya kadar bile gitsem kendimi korkutabilirdim.”

Ryke bunu duyunca kaskatı kesildi. Eli rahatlatmak ister gibi onun başına uzandı.

“Her zamankinden daha çok kafayı yemiş gibi görünsem de hepimiz beni çok mutlu ettiniz,” diye açıkladı. “Bu yüzden kalıyorum.”

“İkimiz de kalıyoruz,” diye duyurdu Ryke. Daisy’nin saçlarını karıştırdığında kardeşim başını kaldırıp ona gülümsedi.

Ağzım açık kaldı. “Gerçekten mi?” Şu anda resmen ağlıyordum.

Daisy kızaran gözlerini ovuştururken güldü. “Gerçekten, gerçekten.”

“Bu dünyanın en iyi haberi.” Benzer bir tepki bekleyerek Rose’a döndüm.

Gözyaşları kurumuştu, şu anda kardeşimize *dik dik bakıyordu*. “*Kalıyorum* diyerek başlayıp beni bu şiş gözlerden kurtarabilirdin.”

Lo araya girdi. “Duygusallığıyla kalbinin buzlarını çözdü. Bunun için sürtüklük yapmamalısın.”

“O kelimeyi lügatinden çıkarıyorum,” dedi Rose kollarını göğsünde kavuşturarak. Connor kahvesini yudumlarken sırtıyordu.

“Ah, şu işe bak! Bana büyü yaptı,” dedi Lo kuru bir sesle. Connor’a doğru başını salladı. “Seni büyülediğinde nasıl hissediyorsun? İçten içe ölüyormuş gibi mi?”

Genelde kapattığı bu *büyü* şakalaşmasına dahil olarak, “Tam tersi,” diye cevap verdi Connor. Gülümsemem yanaklarımı acıtacak kadar genişti.

Lo yüzünü buruşturdu. “Tanrım. Sorduğum için üzgünüm.”

“İkinizden bahsetmişken,” diye araya girdi Ryke, Connor ve Rose’u işaret ediyordu. “Dün gece Lily’den sizi sosyal medya hesabı açmaya ikna ettiğine dair bir mesaj aldım. Bu ne sikim şimdi?”

“Benim zaten Twitter hesabım var,” diye hatırlattı Connor. “Yani sadece Rose’u ikna etmesi gerekti.”

Bu yeni konu beni iyice neşelendirdi. “Hepimiz bunu yapmalıyız.”

Ryke bana pis (cinsel türden olmayan) bir bakış attı. “Lütfen bana bunun senin lise sloganının olmadığını söyle.” Bu koruyucu Ryke’in ortaya çıkışıydı (bir kez daha cinsel olmayan şekilde).

Söylediği şeyi düşünürken burnumu kırıştırdım. “Hayır, o daha çok Daisy’ninkiydi. İnsanları çılgınca şeyler yapmaya ikna etmeye çalışan kişi oydu.” Daisy’yi işaret ettim. “Bir apartmanın çatı kenarından yürümek gibi.”

“Evet, ağabey,” dedi Lo gülümseyerek. “Şu anda onunla çıkıyorsun.”

Ryke kız arkadaşına bakarak kaşlarını kaldırdı.

Daisy o kadar geniş gülümsüyordu ki, tüm odayı aydınlatıp gerginliği sonlandırmıştı. “Çılgınca şeyler yapmak için yaklaşık otuz yılım daha olduğunu fark ettim. Yani tüm o şeyleri istediğim kadar çok insanla yapabilirim.” Ryke’i dürttü. “Sadece seninle bile yapabilirim.”

Ryke onunla resmen yiyişmek üzereydi. Gözlerindeki o şehvetli bakışı biliyordum. O bakışı çok fazla kez takınmışım. Sonunda sevgilisinin başını öperek tekrar bize odaklandı. “Sosyal medya kullanmak konusunda anlaşılmamış mıydık?”

“O dün geceye kadardı,” dedi Connor. “Eve zorla girilmesinin ardından, Lily herkesin güvende olduğuna dair bir *tweet* attı ve düzinelerce haber kanalı *tweet*’mi meşru kaynak olarak gösterdi.”

İlk defa sesimiz gerçekten duyulmuştu. Kelimelerimiz çarpıtılmadan, kötü düzenlemeler ya da yanlış yerleştirilmiş alıntılar olmadan paylaşılmıştı.

“Kontrolü biraz olsun geri alıyoruz,” diye ekledi Rose.

Ryke ve Daisy gibi Lo da bu duruma yeni alışıyordu. Söylediklerimizi sindirirken alnındaki çizgiler derinleşti. “Peki kontrolü hangi kullanıcı adıyla geri alıyorsunuz?” diye sordu Rose’a. “*Callowitch**, *hashtag* şaplak-at-bana olarak mı?”

Lo’nun göğsüne vurdum.

“Ne?” diye fısıldadı.

“Bu çok kabaydı.”

Connor da gülümsemiyordu. Bu tavrından, Lo’nun söylediklerinin Rose’u kesinlikle incittiği anlaşıyordu.

* Lo burada Rose’un soyadı olan Calloway’le cadı anlamına gelen *witch* kelimesini birleştirerek kelime şakası yapıyor. (ç.n.)

Rose güçlü bir nefes aldı. “İsmimin Rose *Cobalt* olduğunu düşünürsek, az önce iki kız kardeşime de hakaret ettin. Ayrıca *hashtag* senden-*nefret*-ediyorum.”

Lo ellerini kaldırdı. “Tek söylediğim, sosyal medyada ne kadar hesap açarsak açalım bizi eleştiren insanlar olmaya devam edecek, Rose *Cobalt*. Sosyal medya bunu düzeltmeyecek.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Bunu biliyorum, Lo.” Tüm inancımı büyük bir çözüm olarak sosyal medyaya bağladığım için benim adıma endişeleniyordu. “Her zaman bizden nefret eden insanlar olacak. Aynı zamanda hayranlarımız da olacak. Onları elimizde tutmak istiyorum.”

Lo’nun omuzları gevşerken başını salladı. “Tamam.”

“Rose’un kullanıcı adı *RoseCCobalt*,” dedim. “Boşta olan tek isim buydu.”

“O zaman *LorenHale* kullanıcı adının da alındığını düşünüyorum. Yanılıyor muyum?”

Başımınla onayladım. “Evet, alınmış.”

“Bekle, birileri nasıl isimlerimizi alabilir ki?” diye kaşlarını çatı Ryke.

Tanrım, Twitter’ı bilmeyen tek kişi oydu. Daisy ona telefonunu gösterdi. “Senin için bir hesap oluşturacağım.”

“Bunu gerçekten yapıyor muyuz?” diye sordu Ryke tereddütle.

“Sadece kendin ol,” dedi Connor ona. “Biliyorum, muhtemelen yazılı olarak bunu yapmakta zorluk yaşayacaksın ama genelde kendin olmak konusunda çok iyisin.”

“Beni sikik bir şekilde aşağıladığın kısmı görmezden geleceğim.”

Connor sırtı. “Neden? Onlar en iyi yönlerin aslında.”

Ryke ona ortaparmağını gösterdi.

“Kullanıcı adı olarak *RykeFuckMeadows* nasıl olur?” diye sordu Daisy telefonuna bir şeyler yazarken. “Ah, bekle... o da çoktan alınmış.”

“Ciddi misin?” diye soran Ryke’in sesi etkilenmiş geliyordu. Ekranı bakabilmek için Daisy’nin omzunun üzerinden eğildi.

“Sadece tersten yaz,” dedi Lo. “*MeadowsRyke*. Bunu kafasına takmaz.”

“Evet, benlik bir sıkıntı yok.”

“Oldu,” dedi Daisy. Sonraki birkaç dakika boyunca Daisy ve Lo’nun

kullanıcı adı için birçok fikir ortaya atıldı. Ben de Lo'nun telefonunu çalarak potansiyel isimleri not aldım.

"Senin kullanıcı adın ne?" diye sordu Lo. Connor'ın doğrulanmış bir Twitter hesabı olduğunu unutuyordu.

"Kendi adım, boşluksuz."

@ConnorCobalt. Bu kullanıcı adını kapmış olması hiç şaşırtıcı değildi. Bizimle tanışmadan önce bile kullanıcı adı buydu.

Ben hayranlarımız arasındaki bir Twitter tartışmasına odaklanırken Lo omzumun üstünden baktı. "Kaçırılmış bir fırsat, Connor," dedi Lo gittikçe genişleyen gülümsemesiyle.

"Neymiş o?"

"Hayranlarından biri kullanıcı adını ConnorCockbalt yapmış." Lo başını ona doğru eğdi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama seninkinden daha iyi, aşkım."

Connor'ın sırtışı tüm yüzünü kapladı. "Sana katılmadığımı söyleyemem."

Twitter tartışmasının içine çekilmiştim, gözlerim kullanıcı adlarındaydı. Okuduğum her birinde göğsüm kabarıyordu.

@lorenhale

@rykemeadows

@ConnorCockbalt

@lilycalloways

@rosescalloway

@daisyscalloway

@runcalloway

@callowaysisters

@lilocalloway

@coballoway

@cobaltscalloway

Bu hesapların arkasındaki insanlar, tıpkı tüm hayranlar gibi benim için bir şey ifade ediyordu.

"Bu oldukça havalı," diye fısıldadı Lo kulağıma. Ekranı dönmüştü, omzumun üzerinden diğer kullanıcı adlarına bakmaya devam ediyordu.

“Evet,” dedim daha büyük bir gülümsemeyle. “Oldukça havalı.”

“Lorenhellion’u denesene,” dedi. Denediğimde yeşil bir tik işareti çıkarak ismin kullanılabilir olduğunu gösterdi. Daisy @daisyonmeadows’u seçmişti, biraz flörtöz olan komik bir kelime oyunuydu. Ona yakışmıştı.

“Peki sosyal medyada hesaplarımızın olması tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordu Ryke. Bence ne anlama geldiğini biliyor, sadece birinin sesli söylemesini istiyordu.

İlk ben konuştum. “Artık saklanmaya çalışmaya devam edemeyiz.” Kararlılıkla başımı salladım. Eskiden yalnızlığı seven, dikkatlerden ve kameralardan sürekli kaçan bir kızın bunu söylemesi ironikti. Sosyal medyayı kullanarak herkesin gözü önünde yaşayacağımız bir geleceğin temelini iyice sağlamlaştırıyorduk.

Geri adım atmak yoktu.

Madem spot ışıkları altında olacaktık, bunu kesinlikle kendi şartlarımla yapmayı tercih ederdim. Belki o zaman Maximoff ve Jane büyüdükçe onları korumak için bir şansımız olurdu. Artık hepimizin sesi daha yüksekti.

Kimse bizden bunu alamazdı.

Bölüm 66

LOREN HALE

Ryke tost makinesinden bir simit aldı. “Sikik şeyi sakın söyleme.”

Alaycı bir şekilde gülümsüyor olmalıydım. “Hiçbir şey söylemeyecektim.” Kızlar oturma odasında sessizce konuşurken biz mutfakta kahvelerimizi dolduruyorduk.

Connor sütün üzerindeki son kullanma tarihini inceliyordu. “Ben söylerim.”

“Yap şunu,” diye teşvik ettim.

“Daisy Meadows,” diye ortaya attı Connor. Daisy’nin seçtiği kullanıcı adı bizim için eski anıları, Ryke’a sürekli bu ihtimalden bahsettiğimiz anıları canlandırmıştı. Onunla evlenmesi ihtimalini... Önceden olsa onu sustururdum ama şimdi ağabeyimin gözlerini devirerek bana siktirip gitmemi söyleyişini izlemek eğlenceliydi.

Ryke kahvaltısının pişmesini beklerken kızgın görünüyordu. “Siz ikiniz çok komiksınız.”

Süt kutusunu çöpe atıp, “Komik olmaktan çok tahmin edilebilir olduğumuzu sanıyordum,” dedi Connor basitçe. “Tabii ben ikisini de kabul ediyorum.”

Fırına sırtımı dayadım. “Çocuklarınızın adını *Wild** mı, *Pony*** mi koyacaksınız?”

“Kapa çeneni,” dedi Ryke sakince. Hatta kahkaha attı. “Pony Meadows mu? Gerçekten mi?”

“Doğayla ilgili işte.” Daisy gibi yalandan şaşırmış taklidi yaptım. “Doğa muhteşemdir.”

* (İng.) Vahşi. (ç.n.)

** (İng.) Midilli. (ç.n.)

“Onu taklit etmekte berbatsın.”

“Evet, bu çok zayıftı.” Connor’ın kupasına kahve doldurmasını izledim. Elini dalgalı saçlarından geçirerek bazı kalın telleri düzeltti. “Hey...” Kanım donarken aklımdan geçen düşünceyi söylemekte zorlandım.

Connor bana dönerek masmavi gözlerini üzerime dikti. Cümleyi tamamlamamı bekliyordu.

Ona bir süredir oğlumla ilgili olan malum haberi soramamıştım. İnternete düşmemişti. Bu yüzden halledildiğini düşünmüştüm, yine de ondan duyduğumda daha rahat uyuyacaktım. “Babamla aranız düzeldi mi?”

“Yakın zamanda çok iyi arkadaş olacağımız bir gelecek görmüyorum, sadece şimdilik farklılıklarımızı bir kenara bıraktık.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Ortak bir noktamız olduğu ortaya çıktı.” Her zamankinden daha açık olan bakışlarını okudum, cevap açıkça ortadaydı.

İkisi de beni seviyordu.

İşin en garip kısmı bu bile değildi. Asıl tuhaf olan şey, kendimi duydukları sevgiye *layık* hissetmemdi.

“Haberden nasıl kurtuldunuz?” diye sordum kaşlarını çatarak. “Neye mal olduysa bir çek yazabilirim...”

“Merak etme,” derken savunması tekrar yükselip duygularını kitlemişti.

“Connor...”

“Lo,” dedi yumuşak bir sesle. “Sadece sana halledildiğini söylediğimde bana güven. Bu artık senin hikâyenin bir parçası değil.”

Ryke makineden çıkan simidini aldı. “Kolay olanı seç işte, Lo. Hepimiz boktan bir karmaşadan kurtulduk.”

Her durum bir savaşa dönüşmek zorunda değildi. Eğer bu daha kolay olacaksa... evet, bunu kabul edecektim. “Teşekkürler,” dedim Connor’a.

“Senin için her şeyi yaparım.”

Bu kez sözlerindeki derinliği fark etmiştim. Benim için ne yaptığından emin değildim, Connor’ın ne kadar ihtiyatlı olduğunu düşünürsek bunu öğrenebileceğimden de şüpheliydim. Yine de emin olduğum bir şey vardı. Benim ona verebileceğimden çok daha fazlasını ortaya koymuştu.

Bölüm 67

LILY CALLOWAY

“Kasayı kullanmak oldukça basit, tabii istersen *espresso* ve kahve makinelerinin başına geçebilirsin. Tamamen sana kalmış. Yine de çizgi romanların sana daha uygun olacağını düşünüyorum.” *Superheroes & Scones*’un vitrin camlarının birkaçının jaluzilerini açtım. İki saat daha açılmayacaktık ama Maya’yla birlikte Willow’a etrafı gezdiriyordum.

“Muhtemelen sıcak sıvıların yanında olmasam daha iyi,” dedi Willow usulca. “Gergin olduğum zaman sakarlaşıyorum.” Kot kumaşından sırt çantasının askılarıyla oynadı. Onu hâlâ bir güvenlik yeleğiymiş gibi yanında taşıyordu.

“Bunu bildiğim iyi oldu,” dedim. Sanki buraya ilk kez geliyormuş gibi boş mağazayı incelemesini izliyordum. Aslında müstakbel bir çalışan olarak ilk kez gelmişti. “Eğer bir iş istemiyorsan...”

“Hayır, istiyorum,” dedi aceleyle. “Gerçekten istiyorum. Sadece her şeyi sindirmeye çalışıyorum.” Gözlüklerini burnundan yukarı itti. “Sadece ilk defa kendi başıma kalıyorum...”

“Lo bundan bahsetmişti.” Ben daha önce hiç kendi başıma kalmamıştım. Lo her zaman yanımdaydı, üstelik on yedi yaşındayken bambaşka bir eyalete gideceğim bir yolculuğa çıkmayı hayal bile edemezdim. Bu sadece kız kardeşimin, yeterince cesarete sahip olursa yapabileceği bir şeydi.

Willow, küçük kız kardeşim gibi maceraperest olmadığını söyli-

yordu. Ancak onun yolculuğu, bana oldukça büyük bir macera gibi geliyordu.

“Annen her zaman eve geri dönebileceğini söyledi. O kapıyı senin için açık bıraktı, değil mi?” diye sorarken tezgâhtaki *Ünlü Takipçisi* dergisini görerek duraksadım. Çalışanlardan biri burada unutmuş olmalıydı. Eskiden olsa birkaç manşet okuyup göz gezdirmek için can atardım.

Dergiyi alıp mantıklı şeyi yapmak için çöpe doğru yürüdüm. Sanırım şu anda benimle en çok Ryke gurur duyardı.

“Evet,” diye onayladı Willow. “Her zaman açılmış.”

Dergiyi çöpe atarken, “Güzel,” dedim dalgın bir şekilde. *Hah! Al sana, Wendy Collins, derginin kadrolu yazarı ve baş düşmanım.* Çöpün kapağını kapatırken yanlışlıkla manşetlerden birine göz attım.

LILY CALLOWAY & LOREN HALE

DÜĞÜN SÖYLENTİLERİ!

Hayır, bunun sızdırıldığına inanmayı reddediyordum. Her şeyi gizli ve kendi aramızda tutuyorduk. Bu huzurlu günü mahvedemeyeceklerdi. Çöpün kapağını kapatıp tıpkı Rose gibi çenemi yukarı kaldırdım. Özgüvenli hissetsem de aptal gibi göründüğüme emindim.

Maya kasanın arkasına geçip paraları saymaya başladı. “Oda arkadaşım, gel bakalım. Sana işi öğreteyim, genç bilge.”

Willow yeni oda arkadaşı Maya’yı takip ederken biraz daha gülümsemi. Lo üvey kız kardeşine bizim evde kalmasını teklif etmişti ama o rahatsız etmek istemediğini söylüyordu. Sanırım biraz bunaltıcı olurdu. Zaten çok kalabalıktık, ayrıca o hâlâ yeni bir yere alışmaya çalışıyordu.

Maya sadece yirmi yaşındaydı, eski oda arkadaşı Kaliforniya’ya gittiği için her şey sorunsuz hallolmuştu. Willow son senesini burada tamamlayacak olsa bile sanırım üniversite konusunda kararsızdı. Bu çok normaldi, yeni bir yola girdiğimizde hayat durmazdı. Her zaman devam etmenin bir yolunu bulurdu.

Cam kapı gürültüyle çalındığında irkilerek ana geri döndüm.

Garth sesi duyar duymaz aceleyle mola odasından çıktı ve iri kemikli korumam olarak girişe yaklaştı. Gözlerimi kısıp cam kapıda asılı duran *kapalı* tabelasının ardındaki yüzü izledim.

Boğazım düğümlendi.

Bu o kapüşonlu çocuktuktu, Lo adının Garrison olduğunu söylemişti. Onu içeri almak konusunda tereddüt ederek tırnağımı ısırdım. Kısıtıcı gözleriyle bana bakıp kapıyı daha sert çaldı. Bakışları ne korku ne de öfkeyle doluydu. Endişeli bir tavırla vücut ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyordu.

Garth'a baktım. "Belki de onu bir dinlemeliyim?"

Çok diplomatik bir adam olan Garth başını salladı. "Nasıl istersen."

Pekâlâ. Ağrı adımlarla ilerleyip kapının kilidini geçici olarak açtım. Başımı dışarı uzattığımda Garrison kapüşonunu çıkararak kahverengi saçlarını ve çocuksu yüzünü ortaya çıkardı.

Tereddütlü bir şekilde omzumun üstünden baktı. "Loren burada mı?"

"Hayır." Şu anda evimizde bir *Hale Co.* toplantısına hazırlandığı detayını vermemiştim. Yönetim kurulu yeni CEO'yu seçecekti.

Garrison yanımdaki korumamı fark ettiğinde kısa, acı dolu bir kahkaha attı. "Unut gitsin. Bu bir hataydı." Gitmek üzere arkasını döndü.

"Bekle," dedim hızlıca.

Kapının yanında donup kaldı, vücudunun yarısını bana doğru döndürdü.

"Ne istiyorsun?"

Kelimeleri söylemekte zorlanıyormuş gibi dişlerini gıcırdattı. "Erkek arkadaşın... bana ve arkadaşlarıma bir iş teklif etti." Garrison gözlerini devirdi. "Zaten çok aptalcaydı. Her şey öyle."

"Lo bundan bahsetmişti," dedim kapıyı daha geniş açarak. "İçeri gelmek ister misin?" Midem gergin bir şekilde taklalar atıyor olsa bile kızarmış, şaşkın gözleri benimkilere kilitlendiği anda bu his geri çekildi.

"Ne?" dedi inanmazlıkla.

"Eğer bir iş istiyorsan, mağazanın içine girmelisin. Gerçi..." Beynimde bir ampul yanıp sönüyordu. "Ön tarafta bir süper kahraman maskotumuz olsa çok havalı olurdu. Maskot olmak ister misin?"

“Hayır,” derken bana delirmekle Tanrının bir lütfu olmak arasında kalmışım gibi başını iki yana salladı. Daha önce hiç kimse bana böyle, *Tanrının bir lütfuymuşum* gibi bakmamıştı ama delirmişim gibi bakan çok insan olmuştu.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokup yavaşça içeri girdi. Sahnırım hâlâ gergindi.

Garth yine de onu durdurdu. “Üstünü aramam gerekiyor.”

Garrison’ın karşı koyacağını düşünmüştüm ama korumam ceplerini yoklayıp kapüşonunun tutma yerini kontrol ederken elleri iki yana açık şekilde bekledi. İşini bitirdiğinde Garth bana başıyla *sıkıntı olmadığını* işaret etti.

“Demek bir iş istiyorsun?” Lo’nun teklifini kabul ettiğine inanamıyordum. Açıkçası hiçbirinin kabul edeceğini düşünmemiştim.

Garrison bana bakmaktan kendini alamıyordu, muhtemelen bastırmak istediği duyguları ortaya çıkıyordu. “Bana o gece nerede olduğumu ya da neler olduğunu bile sormayacak mısın?”

Ah, belki bununla başlamam gerekirdi. Buraya gelmenin onun için ne kadar zor olduğunu gördükten sonra onu korkutmak istemiştim. “Neredeydin?” diye sordum. Cevabını duymak konusunda isteksizdim.

Düşünceli bir şekilde tavana bakarak başını iki yana salladı. “Ben iyi bir adam değilim. Onlara durmalarını hiç söylemedim. İçeri girip herkesi korkutmayı planladıklarını bildiğim halde bu konuda hiçbir şey yapmadım. Sadece gitmelerine izin verdim.” Boğuk bir kahkaha daha attı. “Şimdi hepsi bir yıl hapis cezasıyla karşı karşıya ve ben dışarıda özgürüm.”

Bana hiç de özgürmüş gibi görünmüyordu. “Geride kalmayı seçmenin sebebi neydi?”

“Erkek arkadaşının söylediği o şeyler... Siktir, bilmiyorum. Sadece kızları ve bebekleri korkutmak doğru gelmedi... birinizin travma sonrası stres bozukluğu olduğunu biliyorum...”

Kaskatı kesildim, ağzım açık kalmıştı. “Ne...” Bu hepimizin insanlardan sakladığı bir gerçektir.

“Kimseye söylemedim,” dedi aceleyle. “Yemin ederim. Hanginizin ağzından kaçtığını bile hatırlamıyorum. Ryke ya da Lo bana bağırırken söylemişti. Etrafta başka kimse yoktu.” Tekrar başını eğdi. “Bence... o gün arkadaşlarımla gitmeyi planladığımı bilmen gerekiyor.”

Duygularını dizginlemeye çalışıyormuş gibi dudağını ısırduğunda boğazıma bir yumru oturdu. Karşımda en iyi arkadaşımı, içinde bir sürü karışık duygunun birbiriyle savaştığı Loren Hale'in genç halini görüyordum. O da hayatta olmaktan acı duyardı. Garrison'ın gözlerinde aynı ifade vardı.

"Kelimenin tam anlamıyla aptal ayaklarımı hareket ettiremedim," dedi sonunda. "Bir parçam o anda onların yanında olmamı diliyor. Ben de yakalanmalıydım."

Bu sadece suçluluk duygusuydu. Sertçe yutkundum. "Sen doğru olanı yaptın."

"Öyle mi yaptım?" derken tekrar başını salladı. "Özür bile dileyemiyorum çünkü her şey kahrolası derecede aptalca hissettiriyor. Sanki..." Bir elini saçlarında gezdirdi. "Sanki yeterli olmayacakmış gibi geliyor, anlıyor musun? Asla yeterli olmayacak."

"Bu yeterli," dedim yumuşak bir sesle. "Söz veriyorum, yaptığın şey yeterliydi." Lo'nun on yedi yaşındayken buraya gelip kendini affettirmek için bu acı dolu kelimeleri söylediğini hayal bile edemiyordum.

Loren Hale bir beş yıl daha acı içinde hayatına devam etmişti.

Bugün birini zamanında kendi düştüğü durumdan kurtardığını öğrense çok mutlu olurdu.

Garrison siyah kapüşonlusunun koluyla gözlerini ovuşturdu. Derin bir nefes vererek Willow'un az önce yaptığı gibi mağazayı inceledi.

"Hadi gel, seni mağaza müdürü Maya'yla tanıştırayım. Kendisi hangi pozisyonun doldurulması gerektiği konusunda daha çok fikir sahibi." Genç çocuğu Lo'nun kız kardeşiyle birlikte kasanın arkasında duran Maya'nın yanına doğru yönlendirdim.

Garrison kızlara başıyla selam verdi. "Selam."

Willow bir erkek sesi duyar duymaz bir şekilde kasanın çekmece-sine çarpmayı başardı. Çekmece devrilip yere düştü.

"Çok özür dilerim," derken teni solmuştu. Benim utançtan kızaran yüzümün tam tersiydi. Garrison'la doğrudan göz teması kurmaktan kaçınarak bana mahcup bir şekilde gülümsedi. Maya bilgisayarla uğraşırken o da düşen paraları almak için eğildi.

"Yardım edebilirim." Garrison eğilip kâğıt paraları ve çeyreklikleri toplamaya başladı.

Aman Tanrım, paraları beceriksizce toplayan Willow'a kaçamak

bakışlar atıyordu. O bakışı biliyordum. *Çok ilginç birisin ve seni yakından tanımak istiyorum*, diyen bir bakıştı.

Herhangi bir flört yaşanmadan önce Lo'nun isteyeceği şeyi yaparak onların arasına girdim. "Tamam. Şimdi Willow'la tanıştığına, Willow da seni gördüğüne göre tanışma faslı sona erdi." Onların vardiya zamanlarını farklı ayarlayıp ayarlamayacağımı Lo'ya sormam gerekiyordu.

Superheroes & Scones'un inekler için bir çöpçatanlık tesisi olmasını istesem de Willow yasak bölgeydi. Lo "tüyler ürpertici erkeklere" dikkat etmesi gerektiğini söylemişti. Kaptan Amerika meraklısı biri bile ona asılsa yeterli olmadığını söylemişti. Willow, Scott Summers ve üstü seviyesindeki erkekleri hak ediyordu.

Lo'nun uzun zamandır yaptığı en aşırı korumacı, en şirin süper kahraman göndermesiydi.

"Burada yeni misin?" diyerek sohbet başlatmaya çalıştı Garrsion.

Sohbet etmek yoktu, o da yasaktı. "Evet. Evet, herkes yeni," dedim hızlıca. "Willow... mola odasından çantamı getirebilir misin?" Yanımda çanta falan getirmemiştim, bu yüzden biraz zaman alacaktı. Akıllıca düşündüğüm için zihnimden kendi omzumu sıvazlıyordum.

"Tabii." Para çekmecesini tekrar kasaya yerleştirmeye uğraşıyordu.

"Ben yaparım," diyerek işi devraldı Maya.

Willow mola odasına doğru giderken yarı yolda bir şey kaybetmiş gibi duraksadı. "Sırt çantam..."

Garrison çantayı benden önce yerde buldu. "Bu mu?" Eski kot sırt çantasını alıp ona götürdü.

Çantayı uzattığında parmakları birbirine dokundu. "Teşekkürler," diyen Willow bir hayalet kadar beyazdı.

Pes ediyordum. Belki de başka bir hayatta aşk tanrısıydım, bu yüzden yaşanabilecek tüm ilişkileri önceden görebiliyordum. Bu düşünce karşısında gülümsedim. Kendiminki hariç hepsini önceden tahmin edebilmişim.

Bölüm 68

LOREN HALE

Bizi toplantı salonuna götürecek olan *Hale Co.* asansörüne bindiğimizde, “Hazır mısın?” diye sordum Ryke’a. Darmadağınık saçlarını taramamıştı bile, beyaz gömleği dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı.

Bugün ağabeyimden başkasıyla görüşeceğimden yüzde yüz emin sayılırdım. Gömleğini sonuna kadar ilikleyip kravatını bağlayan, ofisine bir motosikletle değil de arabayla giden bir versiyonuyla karşılaşacağımı düşünüyordum.

“Genelde bu soruyu soran taraf ben olurdum,” diye mırıldandı. Üzerine yorum yapmayacağım kadar kısık sesle konuşuyordu.

Gerilimi görmezden gelmeye çalışarak düğmeye bastım. “Bugün kendin gibi görünüyorsun,” derken saçlarını işaret ettim. “Yataktan yeni çıkmış, gördüğün ilk şeyi giymiş gibisin.” Daha fazla şaka yapmak üzereydim ama ne gülümsüyordu ne de gülüyordu.

Omuzları kaskatı bir halde durmaya devam etti. Geleceğimizin temellerini atmak üzereydik, Ryke ise tüm seçeneklerin kötü olduğunu düşünüyordu. Bu asansör benim için cehenneme giden bir yol ya da kafesmiş gibi hissettirmiyordu. Başlangıçtan şu ana kadar bir noktada değişmiştim.

“Ryke...”

“Seni yenebilmek için farklı olmayı denedim,” dedi aniden. “Çünkü sana yardım etmek istiyordum. Artık bunu midem almıyor.”

“Ne olursa olsun,” dedim. “Tekrar kendin olduğun için mutluyum.”

Söylediklerimi onaylarcasına başını birkaç kez salladı, yan yana durduğumuz sırada yere bakıyordu. Asansörün kapıları çoktan kapanmıştı ve yükselmeye başlamıştık. “Sana bir şey söylemeliyim,” diyerek başını bana çevirdi. “Hastaneye gidip test yaptırdım.”

Kaşlarım hafifçe birbirine yaklaştı. “Organ bağışına uygun olup olmadığını görebilmek için mi?”

“Eyet.” Konuşmadan önce bir an için bekledi, kendini açıklamakta güçlük çekiyordu. “Uyumluyum.”

Dudaklarım aralansa da ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Delice, değil mi?” dedi sertçe. “Babamın hayattaki tek sikik şansı olacağını kim bilebilirdi?”

Midem düğümlenerek, “Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin,” diye hatırlattım.

Ryke parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, aklı karışık ya da kararsız görünmüyordu. “Bugün ne olursa olsun,” dedi. “Organ nakli ameliyatı konusunda kararımı verdim.”

“Öyle mi?” diye sorarken kaşlarım çatılmıştı. Ne söylemesini umduğumu bilmiyordum. Tek istediğim herkesin hayatta kalmasıydı ama babamın yaşaması için gereken bedel fazla yüksekti.

Sonra ağabeyim gözlerimin içine baktı. Her zaman vücudundan fişkıran o kendine özgü inatçı özgüveniyle, “Bunu onun için yapmıyorum. Bu lanet olası şeyi *kendim* için yapıyorum,” diyerek göğsünü işaret etti. “Çünkü ona yardım edebileceğimi bilirken *hiçbir şey* yapmazsam, kendimi bir daha affedemem.”

Şaşırmıştım fakat aslında böyle hissetmemem gerekiyordu. O hayatımda tanıdığım en şefkatli insandı. Sormama gerek kalmadan, karşılığında hiçbir şey istemeden yıllarca ayık kalmama yardım etmişti.

Bir arkadaşla ihtiyacı olan yalnız bir kızla arkadaş olmuştu.

Kimse yapmazken ona göz kulak olmuştu.

Benim dünyamdaki en büyük kahraman her zaman Ryke Meadows olacaktı. “Ben de orada olacağım,” dedim. “Her adımda yanında olacağım.”

Karanlık ifadesi rahatlamayla doldu, aramızda bir gerginlik yoktu. “Güzel çünkü iyileşme sürecinde bok gibi sıkılacağım.”

Bir kahkaha attıktan sonra eline uzanıp sarılmak için onu kendime çektim. Sırtına hafifçe vurarak *teşekkür ederim* ya da *ihtiyacın olursa her zaman vazgeçebilirsin* demek üzereydim. Babamın hem oğlumun hem de Ryke’in çocuğu olursa onunkilerin büyümesini izleyebileceği ihtimalini yeni yeni fark ediyordum.

Fakat ağabeyim geri çekilirken omzumu sağlam bir şekilde kavradı. “Süreç uzun ama bu şey gerçekleşecek. Düğününden kısa süre sonra olacağını düşünüyorum.” Dudakları hafifçe kıvrılarak bir gülümsemeye dönüştü. “Bu seçimi yaptığımda doğru olanı yapıyormuşum gibi hissettim. Bu yüzden yapacağım.”

Yani onu aksine ikna edemeyeceğimi söylüyordu. Zaten Ryke’i herhangi bir şeyden vazgeçiremezdim. “Kutu oyunu falan almalı mıyım? *Operation* mesela?” Alaycı bir şekilde gülümsedim.

Kocaman bir sırtışıla saçlarımı karıştırarak bana yeniden onun küçük kardeşi olduğumu hatırlattı.

Asansör durup kapılar kayarak açıldığında gülümsememiz solmuştu. Gerçeklik sadece bir adım ilerideydi. Koridorun sonundaki toplantı odası buradan bile görünüyordu.

“Tam arkadayım,” dedi Ryke.

Hale Co.’nun yetmiş beşinci katına ilk adımımı attım.

O an gelip çatmıştı.

Bölüm 69

LOREN HALE

Ryke'la uzun masanın iki ucunda oturuyorduk. Yedi yönetim kurulu üyesi bir tarafa, kalan yedisi diğer tarafa ayrılmıştı. Sandviç ve kahveler dağıtılırken *Hale Co.*'nun mali raporlarıyla iş ilişkilerini gözden geçiriyorlardı. CEO unvanı hakkında hiçbir şey söylememişlerdi.

Sonunda yapılacaklar listelerinin sonuna gelmişlerdi. Aralarında beni en çok rahatsız edene odaklandım.

Daniel Perth oturduğu sandalyeden kalkıp ceketinin düğmelerini ilikledi. "Bu şirketi yönetmek için gösterdiğiniz çabayı takdir ediyoruz." Ryke'a doğru baktı. "Sen bize saygı duymaya başladıkça biz de sana saygı duyduk. Birden fazla dil konuşabiliyorsun, yaklaşımlarımızı anlamakta hızlısın ve yeni fikirlere açıksın. Baban senden bahsederken çok övünür, kendi iyiliğin için fazla akıllı olduğunu söylerdi."

Yönetim kurulu üyeleri toplu halde kıkırdarken Daniel gülümsüyordu. "Bu, Jonathan Hale için oldukça iyi bir iltifat. Pek fazla iltifat etmez."

Ryke sessiz kalsa bile gözleri birden fazla kez benimkilere kaymıştı. Birbirimizden uzaktaydık, upuzun ahşap masa aramıza girmişti.

Cevapsız bir şekilde oturdukça kaslarım geriliyordu. Tanrım, bunu istiyordum. Bunu istememin çok fazla nedeni vardı. Beklerken ayağımı sallıyor, dudaklarımı ovuşturuyordum.

Daniel sonrasında bana döndü. "Seninle ilk tanıştığımızda bu şirkete dahil olmak isteyip istemediğinden emin olamamıştık. Girişi-

minle bize bunu istediğini kanıtladın.” Duraksadı. “Babana çok benzesen de o değilsin.”

Dişlerimi sıkarken çenemin keskinleştiğini hissedebiliyordum. *Haklıydı.* Göz temasını keserek tavandan yere kadar uzanan, Philadelphia’nın bunaltıcı öğleden sonra manzarasını gözler önüne seren pencereye baktım. “Tam olarak ne bekliyordun acaba?” diye sordum sessizliğe.

“Bakalım,” dedi Daniel. “Jonathan Hale’in oğlu, onun deyimiyle *küçük bir pislik*. Jonathan tam olarak böyle biri. Bir şişe şarabı duvara fırlatan, kâğıtları etrafa savuran ve iş planladığı gibi gitmezse çalışanına son gücüyle bağırarak bir. Kendini daha iyi hissetmek için karşısındaki aşağılayan biri.”

Kaşlarımı çatarak tekrar yüzüne baktım.

“Bu kadar şaşırmış görünme. Babanın korkunç yönlerinin hepsini biliyoruz. Onun etrafında yeterince uzun süre bulunduk ve hepimiz onun *alışkanlıklarını* miras almadığını görmekten çok etkilendik.”

Aslında hepsini almıştım. Tüm bu davranışlar ondan bana geçmişti.

Şaşkınlık içinde masaya baktım. Terapistim bir keresinde bana bir şey söylemişti.

“Bazen olacağımızı düşündüğümüz kişi zaten olduğumuz kişidir ve gerçekten olacağımız kişi en az beklediğimiz kişidir.”

Yıllardır babama dönüşmekten korkuyordum. Bu yüzden *Hale Co.*’yu devralmayı hiç istememiştim. Bu yüzden bana söylediği her şeye karşı çıkmıştım.

Üstelik tüm bu zaman boyunca çoktan o olmuşum.

Artık babamın kopyası değildim. Bir zamanlar olduğum kişinin daha iyi bir versiyonuydum. Yanında durmaya katlanabileceğim, birlikte yaşayabileceğim bir adamdım.

Evet, yeterince uzun sürdü. “Karar verdiniz mi yani?” diye sordum Daniel’a.

“Oylama yaptık fakat günün sonunda kararın size bırakılması gerektiğini fark ettik. Bu şirketi gerçekten yönetmek isteyen birinin başa geçmesini istiyoruz. Eğer ikiniz de bunu istiyorsanız, Hale kardeşleri *Hale Co.*’nun yüzü olarak görmekten mutluluk duyarız.”

Hale kardeşler. Ryke'in çenesi sertleşti. Kendisini Hale olarak değil, bir Meadows olarak görüyordu.

"İkimizin de mi CEO olmasını istiyorsunuz?" diye sordum.

"Sadece sizin istediğiniz buysa," dedi vurgulayarak.

Ryke'in gözlerinin içine baktım, ellerimi masanın üzerinde birleştirerek öne doğru eğildim. Eğer o isterse, bu işi onunla birlikte yapabilirdim ama yaşayacağı bu hayattan zevk alacağından şüpheliydim. Bunu istediğinden bile şüpheliydim.

Yönetim kurulu söylediği her kelimeyi dinlerken, "Bana tek bir şey söyle," dedi Ryke. Üyelerin sert ifadelerini görmezden geldim. Odada sadece ben ve ağabeyim vardık. "Mutlu olacak mısın?"

Kendimi tutamadan gülümsemem yüzümün tamamına yayıldı. "Zaten mutluyum." Dayanmam gereken o koltuk değnekleri olmadan bu noktaya ulaşabileceğimi *kendime* kanıtlamıştım. Ayıktım, sağlıklıydım ve tam anlamıyla hayat doluydum.

Ryke benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsememe karşılık verdi. "O zaman iş senin, küçük kardeşim. Sana inanıyorum."

Aylardır duymak istediğim tek şey, söylediği son iki kelimeydi. Bunu ağabeyimden duymak benim için her şeye bedeldi.

Bölüm 70

LILY CALLOWAY

Bir otel süitindeki makyaj masasında otururken Rose saçımın ön tutamlarını elmas bir tokayla tutturdu. Üç kız kardeşim ve annem *Cinderella*'daki mavi kuşlar gibi etrafımda uçuşuyordu. Hiçbir zaman bir peri masalı prensesi olacağımı düşünmemiştim, daha çok ıslak kaldırımda hüznle yatan balkabağına benziyordum.

“Ya hayır derse?” Bu sabah hissettiğim korkulardan biri aniden dudaklarımdan döküldü.

Makyaj masasından kalktığım sırada, “Penisini koparırım,” dedi Rose dümdüz bir sesle. Bu hoşuma gidecek bir karşılık *olmazdı*. Loren Hale'in aletini gerçekten çok seviyordum.

Annem gözlerini devirip bir elini omzuma koydu. “Ablanı dinleme.”

Düğün günümde annemle konuşabileceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradaydık. Ciddi ciddi konuşuyorduk.

Poppy elbisemin beyaz tül eteğiyle ipek üstünü düzeltirken araya girdi. “Evet diyecek.” Geleneksel bir gelinlik giymiyordum. Denizkızı, balo elbisesi ve dönem gelinlikleri dahil neredeyse tüm stilleri denemiştim. Bir etekle kısaltılmış bir üst kombinasyonu bulana kadar hiçbirinin içinde kendim gibi hissetmemiştim.

Daisy yan tarafımı dürttü. “Erkekliğinin tehlikede olduğunu bildiği için değil, gerçekten istediği için evet diyecek.”

“Bu sadece sebeplerinin yüzde ikisini oluşturacak,” diye araya girdi

Rose. Düz kahverengi saçlarımın kalanını omuzlarıma bırakırken otel komodininin üzerindeki saate baktı. “Yavaş yavaş çatıya çıkmalıyız.”

Hemen mi? Far görmüş tavşan gibi görünüyor olmalıydım çünkü bir anda odadaki herkes cesaretlendirici şeyler söylemeye başlamıştı. Zihnim binlerce farklı yöne dönüyordu. Lo’yu tüm gün görmemiştim, belki de yaklaşan törenle ilgili beni korkutan şey buydu. Ya gittiğimde orada olmazsa? Ya yağmur yağmaya başlarsa? Ya konuklardan birine yıldırım düşerse?

“*Lily.*” Rose yüzüme doğru parmaklarını şıklattı. Tam önümde duruyordu. Yüksek kaliteli nedimem olarak çenemi yukarı kaldırıp göz göze gelmemizi sağladı. “O seni bekliyor. Korkma.”

Güçlü bir nefes aldım. En iyi arkadaşımın evlenmek üzereydim. Bu cümleyi biraz daha tekrarlısam ağlamaya başlayacaktım. Bu yüzden düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve otel odasından çıkıp asansöre doğru yürüyen kız kardeşlerimin peşinden ilerledim. Hepsi nedimelerim olarak lavanta rengi tek omuzlu elbiseler giymişti, Rose’un deyişiyle Yunan esintili elbiselerdi.

Asansör çatıya doğru çıkarken, Rose havalı ismini unuttuğum mor çiçeklerden oluşan buketimi bana uzattı.

Loren Hale’i içeren binlerce anıyla dolup taşıyordum. Her birinde bedenlerimizin bir parçası birbiriyle temas halindeydi. Ellerimiz, bacaklarımız ve kalplerimiz... Hepsi bilinçaltımda birleşerek bedenimi onun beni beklediği çatıya doğru yönlendiriyordu.

Koridorun dışarı açılan kapısından gelen keman seslerini duyabiliyordum. Son nedimem olan Poppy az önce içeri girmişti ve beni Philly’nin yüksek binasında babamla baş başa bırakmıştı.

“Maximoff dışarıda mı?” Kapının arkasındaki gizemi göreceğim anı uzatabilmek için onu bilgi konusunda zorlamaya çalışıyordum.

Babam cevap vermekten kaçındı. “Sırada biz varız.” Bir elini sırtıma yerleştirdi. “Hazır mısın, Lily?”

Tüm ruhuma sahip olan adamla evlenmeye hazır mıydım?

Endişelerim usulca azaldı.

Hazırdım.

Ancak babam kapıyı açana kadar buna yüzde yüz inanmıyordum. Onunla evleniyordum. 10 Ekim'deydik, bugün benim düğün günümdü. Düğün bizim şartlarımızla gerçekleşiyordu.

Uzun, çok uzun süren bir bekleyişten sonra...

Ufuk çizgisi güneş ışığıyla parlıyordu, hava keskin ve serindi. Kız kardeşlerim, mor renkli Yunan tarzı elbiseleriyle koca bir kemer gibi tepelerinde duran sarmaşığın yanında çapraz bir sırada duruyorlardı. Sarmaşığın etrafında beyaz çiçekler açmıştı. Gülümsemeleri güneşten bile aydınlıktı.

Mor yapraklar koridor boyunca serpilmişti. Beyaz ahşap sandalyelerde oturan az sayıdaki aile üyelerimiz, alana girdiğimi fark ettiklerinde bana doğru döndüler. Bu kişiler sadece Jane'i kucagında tutan annem, Willow ve Jonathan'dan ibaretti.

Sarmaşığın yanındaki şık adamlar özgüvenle boylarını sergiliyorlardı. En sonda Sam ve oğlumu kucagında taşıyan Ryke vardı. Maximoff, kırmızı bir süper kahraman peleriniyle siyah üzerine M harfi işlenmiş bir tulum giyiyordu. Gözyaşlarım serbest kalmak üzereydi ama onları bastırmak için elimden geleni yaptım.

Sadece Loren Hale'e ulaş.

Sadece Loren Hale'e ulaş.

İleri doğru attığım her adımda bu sözleri tekrarlardım. Connor tam Loren'in arkasında duruyordu, nikâhımızı o kıyacaktı. Benim odağım ise sadece en iyi arkadaşımdaydı, uzunca bir an için etrafımdaki her şeyi görmezden geldim.

Lo üzerine mükemmel bir şekilde oturan smokiniyle, ellerini vücudunun önünde kavuşturmuş halde koridorun sonunda beni bekliyordu. O sarhoş edici, kehribar rengi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Buz ve viski gibiydi... Keskin ve baş döndürücüydü, nefes kesecek kadar muhteşemdi. Bana baktığında yaşadığımız binlerce anın bakışlarından geçtiğini görebiliyordum. Arka bahçede nikâh töreni yapan yedi yaşındaki halimizi, dokuz yaşındayken babasının malikânesinde koşuşturmamızı görüyordum.

On beş yaşındayken onun yatağının üzerinde çizgi roman karıştır-mamızı görüyordum.

İlk günden beri birbirimizi tüketmiş, bir anlığına bile birbirimizi yalnız bırakmamıştık.

Lo'dan sadece birkaç adım ileride durduğumuzda babam yanağımı öperek annemin yanındaki sandalyesine döndü. Rose elimdeki buketi alınca ayaklarım beni Lo'nun yanına doğru sürüklemeye başladı.

Manyetik bir şekilde birbirimize çekildik, eli elime kaydığı anda bacaklarımız çarpışarak birbirlerini buldu. Başka birinin bizi ayır-masından korkuyormuş gibi, neredeyse birbirimize yapışacak kadar yakın duruyorduk. Bilinçaltımda müziğin sesini bastırdığımda Lo yü-zümü avucunun içine aldı. Gözleri yüz hatlarımda geziniyordu.

Ben de onu inceliyordum.

Bir an önce ileri atlayıp öpüştüğümüz kısıma geçmek istiyordum. Lo bakışlarımı okumuş olmalıydı, aniden gamzelerini gösterecek bir şekilde gülümsedi. "Yakında," diye fısıldadı.

Yakında. Bu hoşuma gitmişti.

"Lily, Lo," dedi Connor bakışmamızı bölmeye çalışarak. Adımı ikinci defa söylemesi işe yaramıştı. Gözlerimi iyi giyimli, kusursuz bir stile sahip olan Connor Cobalt'a çevirdim. Milyon dolarlık bu adam, düğünümüz için mükemmel bir nikâh memuruydu.

Lo ona tören için resmi bir konuşma hazırlamasını söylemişti. Kısa ve tatlı bir konuşma olacaktı.

"Birbirinize birkaç kelime söylemeden önce," dedi Connor. "Hepi-mizin size söylemek istediği tek bir şey var."

Kaşlarım çatılırken müstakbel kocama baktım. Bu plan hakkın-da uyarılmamış gibi bana bakarak başını iki yana salladı. Seyircileri tarayıp ailemi aradım, annem çoktan gözlerini mendille silmeye baş-lamıştı. Jonathan gururla gülümsüyordu, kız kardeşlerim ise... onlara döndüğümde içtenlikle kendilerini kaybettiklerini gördüm. Daisy bir mendil kutusunu elden ele dağıtıyordu.

Daha ben ağlamadan onlar ağlamaya başlamıştı.

Neler oluyor?

Connor kaldığı yerden devam etti. "Şu anda, buradaki herkes adı-

na konuşuyorum,” dedi. “Siz ikiniz, Lily ve Loren, tanıma şerefine eriştiğimiz en güçlü insanlarsınız.”

Gözlerim dolmuştu. “Ne?” dercesine elimi sıktı Lo.

Connor ifadesini bozmadı, yüzündeki sırıtiş içten ve samimiydi. “İkiniz de yıllarınızı bizim yeteneklerimizi, güçlü yanlarımızı överek geçirdiniz ama kendi zaaflarınız yüzünden size ne kadar saygı duyduğumuzu göremeyecek kadar kördünüz. Yıllarca bu gelecek için, birbiriniz için mücadele etmenizi izledik. Üstelik yaşamınız boyunca çoğumuzun görebileceğinden bile daha büyük bir savaşta galip geldiniz.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken çenemin titrediğini hissedebiliyordum. Birinin bize böyle bir şey söyleyebileceğine hiç inanmamıştım. Bu bir rüyaya benzese bile rüya olmadığını biliyordum çünkü Lo buğulu gözleriyle tekrar elimi sıkıyordu.

“Sizler bizim kahramanlarımızıdır. Bugün aşkınızı ve birlikte geçireceğiniz hayatı kutladığımız için minnettarız.”

Lo kolunun ucuyla gözlerini sildi. “Kahretsin, Connor.”

İzleyen herkes ağlamaklı, duygusal kahkahalar attı. Ben de gülüyordum, Lo yüzümü kurulamak için başparmağını kullandı.

“Söz sizde,” dedi Connor bir adım geri çekilerek.

Bizim sıramızdı. Lo’ya tekrar baktığımda bir eli kalçamda, eteğimin kısa üstümle birleştigi çıplak tenimde duruyordu.

“Önce mi konuşmak istersin, sonra mı?” diye sordu.

Yeminlerimizi yazmamıştık. Birbirimize o anda içimizden ne geliyorsa onu söylemek üzere anlaşmıştık. Seyircileri, sağdıçları ve nedimeleri görmezden gelebilirim... sahne korkusu yaşamadan bu görevi başarıyla tamamlayacağımı biliyordum. Gerçi çoktan hissetmeye başlamıştım. Çevremde gördüğüm son yüz, sevinçle gülümseyen bir süper kahraman olan oğlum Maximoff Hal’di.

“Önce,” diye fısıldadım. “İlk ben konuşacağım.”

Parmakları saçlarımda kaybolmuştu, büyük eli hâlâ yanıma sarılıydı. Onunla geçirdiğim günleri düşünerek konuşmaya başladım. “Biri ne kadar süredir birlikte olduğumuzu sorsa, ona aklımın yettiği kadar uzun zamandır diye cevap verirdim. Sana ne zaman âşık olduğumu söyleyemem çünkü âşık olmadığım tek bir an bile olmadı.”

Sesim daha önce hiç hissetmediğim kadar yoğun bir mutlulukla titriyordu. “Kalbimin en saf parçalarına sahipsin ve eminim ki, var olabilecek her alternatif evrende seni her zaman, her zaman seveceğim.”

Göğsü benimkiyle birlikte yükselip alçalıyordu. Nefeslerimiz eşleşmişti, aldığımız ve verdiğimiz her nefes birlikteydi. Beni öpmek için can atıyormuş gibi öne eğilirken kollarıyla belimi sardı. “Hayatımızın neredeyse her günü, hep tek bir şeyi merak ettin.”

Aklıma gelen şey seks oldu.

Zihnimin usulca süzüldüğü kirli yönleri çok iyi bildiği için gülümsemesi yüzünü aydınlattı. “Süper güçlerinin ne zaman ortaya çıkacağını.”

Söylediği şey tüm düşüncelerimi yıktığında onun yoğun, tutkulu bakışlarına odaklandım. “Ortaya çıktılar mı?” diye sorarken sesim yumuşacıktı.

“Senin zaman akışına göre,” dedi Lo. “Aklının yetmeye başladığı zamandan beri o güce sahipsin.” Dudakları kıvrıldı. “Lily Calloway... bunca zamandır senin süper gücün beni sevmekti.” Yaşlar gözlerimden süzölmeye başladı, o konuşmaya devam ettiği sürece durmayacaktı. “Ayrıca ölümlü olmadığımı bilmekten mutluluk duyacaksın.”

“Değil misin?” Nefesim boğazıma düğümlenmişti.

“Hayır.” Başını iki yana sallayarak gözlerimin altındaki ıslaklığı sil-di. “Çünkü benim süper gücüm de sana duyduğum aşk. Olağanüstü, anlaşılmaz bir aşk ve bu dünyadaki hiç kimse, hatta hiçbir şey hissettiklerimin yanına bile yaklaşamaz.”

Kalbim o kadar doluydu ki, zorlukla nefes alabiliyordum.

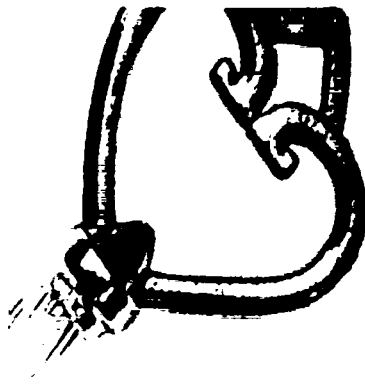
Söylediğimiz sözlerin gerçekliğini gösterircesine dudaklarımız aynı anda birbirini buldu. Bedenlerimiz tanımlanamaz bir süre için bir araya gelmiş mıknatıslar gibi birbirini çekiyordu.

Hayatımın en mutlu anında üç şey öğrendim.

Güçlüydüm.

Süper güçlerim vardı.

Ayrıca Loren Hale’in her öpücüğünde ruhum onunla buluşuyordu. Evrenimin perdeleri kapandığında bile onun hâlâ benimle olacağından tamamen emindim.

Epilog

LOREN HALE

Hayalet, cadı ve zombi çocuklar akşamın beşinde sokak boyunca salınarak yürüyordu. Henüz güneş bile batmamıştı ama şimdiden şeker için delirmiş durumdalar. Başka bir siyah *Audi* olan yeni arabama atladım. Connor peşimden ön koltuğa otururken Ryke da arka koltuğa yerleşti.

“Hız yapma,” dedi Ryke, Cadılar Bayramı kostümü olan ekose gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Giydikleriyle kendisi dışında kime benzemeye çalıştığına dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu. “Dışarıda çok fazla sikik çocuk var.”

Connor saatine baktı. “En azından on kilometre hızla git.”

Yorumlarını duymazdan gelip dikiz aynamı kontrol ederek arabayı sokağa doğru ilerlettim.

“En kötü kâbusun kendi sikik partine geç kalmak. Öyle değil mi, Cobalt?” diye sordu Ryke.

“Sadece katılan insanlar önemliyse,” diye yanıtladı Connor. “Eğer parti senin karbon kopyalarınla dolu olsaydı, özellikle iki saat geç giderdim.”

Ryke koltuğunda arkasına yaslandı. “O lanet partideki tek kişi sen olurdun. Benim versiyonlarım gitmezdi bile.”

“Bu çok kabaydı,” dedi Connor. “Gerçekçi olmak gerekirse, sizden birini bile partime davet etmezdim. Konuklarımın en azından tuvalet eğitimi almış olmalarını isterim.”

Migrenimi azdırıyorlardı. “Siz ikiniz, ‘Hey, kim benimle benzin istasyonundan birkaç buz torbası almaya gelmek ister?’ diye sorduğum anı hatırlıyor musunuz? O an aklımdan geçen...” Bir elimi direksiyondan çekip onları gösterdim. “Bu değildi.” Bu hafta balayında olabiliirdik ama Lily’yle birlikte balayına gitmeme kararı almıştık. Zaten yıllarca baş başa vakit geçirmiştik. Asıl özel hissettiğimiz zamanlar... arkadaşlarımızla, sevdiğimiz insanlarla ve oğlumuzla birlikte yaşayarak geçirdiğimiz günlerdi. Bu duyguyu yaşamak için okyanusu olan egzotik bir ülkeye gitmeye ihtiyacımız yoktu.

Evde olsak yeterdi.

“Lanet olası evden çıkmak istemiştin,” diye hatırlattı Ryke. Parti planlamak ona göre değildi. Bu akşam ailelerimizin yanı sıra, bazı nazik komşularımızı ve çocuklarını da arka bahçemizde ağırlayacaktık. Rose kocaman bir alışveriş listesi hazırlayıp Lily’ye vermiş, sadece buzlu oraya eklemeyi unutmuştu.

Ayrıca davetli listesinin yaklaşık elli kişi olduğunu söylemişti. Süslemeler bana Callowaylerin verdiği partileri hatırlatmıştı. Sis makineleri, balkabakları, korkuluklar, örümcek ağları, yüz boyama ve elma toplama oyunları hazırlanmıştı.

Connor neşeli bir şekilde, “Onun yerine sana *iyi ki doğdun* şarkısını söylesek?” diye sordu.

“Duruma göre değişir.” Şerit değiştirerek benzin istasyonuna döndüm. “Kucak dansı da yapacak mısın?”

Connor sırtıttı. “Onu sadece gerçekten sevdiğim insanlara yapıyorum.”

Arabayı park edip ona döndüm. “Ne şanslı piçlermiş.”

Emniyet kemerini çözerken, “Sadece tek bir piç,” diye düzeltti. “Buzu ben alırım. Siz burada kalın.” Beni ağabeyimle yalnız bırakarak arabadan çıktı.

Ryke arka koltuktan yolcu koltuğuna geçerken elinde gümüş renkli plastik bir *Ziff: Hırçın Nehir* şişesi vardı. Yarı saydam yeşil sıvının kalanını bir dikişte içti. Bugüne kadar en çok satan spor içecekleriydi, Greg’in isteği üstüne Ryke’in seçilmesine yardım ettiği bir aroması vardı.

Ağabeyim şişeye baktığımı fark etti. “*Mavi Fırtına* kasım ayında piyasadan çekilecek. Bir şeylerin sikik yüzü olduğumu bilmek hâlâ çok garip geliyor.”

“Hapse girdikten sonra mı demek istiyorsun?” Tamamen yalandan ibaret, reşit olmayan biriyle cinsel ilişki yaşama dedikodularından dolayı bir sürü sponsorluğu kaybetmişti.

Başıyla onaylayarak şişeyi bardak tutacağına koydu.

“Bir yıl oldu,” diye hatırlattım. “İnsanlar çabuk unuttur.”

“Biz unutmasak bile.” Kararan gözlerini benimkilere çevirdi. “Hiç dört yıl önce tanıştığımız geceyi düşünüyor musun?”

“Cadılar Bayramı partisini mi?” Hayal meyal hatırlıyordum. Hafızam bulanıktı, içki yüzünden o gecenin bir kısmı zihnimde karanlıktı. Gözümün önüne gelen belli anılar olsa bile özellikle Ryke’i barındıranlar hep gölgede kalmıştı.

“Evet, Connor’ın sizi davet ettiği parti.”

“Bazen.” Elim direksiyondan düştü. “Gecenin çoğunu pek hatırlamıyorum.” İçkilerini çaldığım için Penn atletizm takımındaki çocuklarla kavga ettiğimi biliyordum. Birisi bana yumruk attığında Green Arrow olarak giyinmiş Ryke da bir noktada araya girmişti.

Ryke başını koltuğa yasladı. “Neredeyse her sikik gün o geceyi düşünüyorum.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden?”

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Seni orada öylece bıraksaydım neler olacağını düşünüyorum.”

“Ben sana olacakları söyleyeyim ve kendine işkence etmeyi bırak, ağabeyciğim.” Gözlerimi onunkilerden ayırmıyordum. “Ertesi sabah uyanır, güne biraz *Baileys*’le başladıktan sonra viski ve *burbon*’a geçdim. Her saat, her lanet gün bunu yaparak sevdiğim tek kızı da kendimle birlikte yerin dibine sürüklerdim.”

Burun delikleri duygularını dizginlemeye çalışıyormuş gibi genişledi.

“Sen beni kurtardın. Benim bakış açıma göre, Rose da Lily’yi kurtardı.” Rehabilitasyondayken danışmanlarım bana gerçek bir pislik olduğumu, insanlara akıllalmaz şeyler söylediğimi ve kötü bir durum-

dayken *kimsenin* benim yanımda olmaması gerektiğini söylemişlerdi. Ancak birine ihtiyacım vardı. Destek olmadan ayağa kalmak çok zordu, nihayet kalktıktan sonra tekrar düşmek çok kolaydı.

Ryke'm tek bir kararı dünyamı değiştirmişti.

"O günü, en azından hatırlayabildiklerimi düşündüğümde," dedim Ryke'a. "Aklımдан geçen şey, o zamanlar nasıl bir pislik olduğum değil. Sadece senin hem o zaman hem de şu anda ne kadar harika bir adam olduğunu düşünüyorum." Ona yarım bir şekilde gülümsedim. "Seni seviyorum, dostum."

"Siktir oradan," dedi dudakları kıvrılırken.

Connor elinde iki torba buzla yolcu camına vurdu. Bagajı açıp poşetleri yerleştirdikten sonra aynı yere geri döndü.

"Koltuğunu geri istiyor," dedim Ryke'a.

Ryke cama doğru dönüp Connor'a ortaparmağını gösterdi. "Siktir git."

İki saniye sonra Connor arka kapıyı açarak arabaya girdi. "Arka koltukta oturmaktan keyif aldığını düşünmüştüm. Başını çıkarabileceğin iki pencere var sonuçta."

Birlikte çıktığımız yolculuğu hatırladığımda, "Onu Daisy'yle karıştırıyorsun," diye araya girdim. Ne zaman Connor veya ben direksiyona geçsek endişemiz tavan yapıyordu, bu yüzden Ryke'ı neredeyse tüm yol boyunca sürmesi için zorlamıştık.

Ben arabayı eve doğru sürerken, "O ikinizden de daha sıkık bir şekilde havalı," diye karşılık verdi Ryke.

Connor'ın kaşları kalktı. "Bu konudaki fikirlerini pek dikkate almıyorum."

"Ben bir köpek değilim, Cobalt."

"Ama Daisy Calloway'i beceriyorsun," diye cevap verdi Connor basitçe. "Mantıken onun bizden bir ya da iki sakso daha havalı olduğunu düşünmen normal."

Tekrar şerit değiştirirken, "Ağzının yerini eliyle değiştirsen daha iyi olur," dedim Connor'a. "Lily onun sakso çekmekten nefret ettiğini söyledi."

Ryke parmak uçlarını gözlerine bastırdı. "Lanet olası, ikinizden de nefret ediyorum."

Ona bir bakış attım. “Gececek, ağabeyciğim. Ayrıca sana iyi hissettirecekse, Rose’un da sakso çekmekten nefret ettiğini duydum.”

“Hepsini ağzına alamadığı için bu durum sinirini bozuyor,” diye açıkladı Connor.

Ryke ona ters ters baktı. “Tanrı aşkına! En azından iki sikik saniye için bile olsa bunun tadını çıkarmama izin veremezdin, değil mi?”

“Ben gerçeğin tamamını söylerim. En azından birimizin bunu yapması gerekiyor.” Connor’ın yüzünde, “Aslında söylediğim şeylerin yarısı saçmalık,” diyen o sahte sırıtış vardı. Ayaklarının ucunda duran plastik poşeti karıştırıp bir paket vampir dişi çıkardı. Sabahın beşinden beri çalıştığı için kostüm ayarlamaya vakit bulamadığından bahsetmişti. Şu anda her zamanki gibi takım elbisesiyle kravatını gi-yiyordu.

Ben gri, yün kumaştan bir kazak giyiyordum. Altında da beyaz bir gömlek ve yeşil bir kravat vardı. Yeşil-siyah bir atkıyı boynuma dolamıştım. Yarım dakika sonra arabayı kaldırımımıza doğru çevirerek garaja park ettim.

Ryke ve Connor kızları bulmak için etrafa dağılırken buz dolu torbaları içeri taşıdım. Mutfağın kapısını tekmeyle açıp, “Nerede benim *puff*’ım?” diye seslendim.

Lily dev bir *punch* fiçisinin önünde spatulayla meyve parçalarını karıştırırken başını kaldırdı. Kendimi sırf bu görüntüsünü zihnime kazımak için yavaşlarken buldum. Fazladan çaba sarf etmekten kızarıp pembeleşen yanaklarını, üzerindeki siyah kazakla hırkanın altında gizlenmiş olan uzun ve zayıf kollarını, yakasından görünen sarı kravatını...

“Ben mi?” dedi şaşkınlıkla burnunu kırıstırırken. Tanrım, onu öpmek istiyordum. Kollarımı etrafına dolamak istiyordum.

Buzları tezgâha bırakıp ona yaklaştım. Sonra alaycı bir tavırla omzumun üstünden bakarak arkamı kontrol ettim. “Evde başka bir *Hufflepuff* var mı, aşkım?”

“Maximoff bir gün *Hufflepuff* olabilir,” diye belirtti. “Henüz bilmiyoruz sonuçta.”

Oğlumu çok uzakta aramama gerek yoktu. Lily’nin hemen yanın-

da, yerdeki ana kucağında uyuyordu. Üzerinde siyah büyücü cübbesi vardı. Onu yara izli Harry Potter gibi giydirmeyi düşünmüştük ama plastik gözlüklerden nefret etmişti.

Benim *Hogwarts* binamı es geçmeyerek, “*Slytherin* de olabilir,” diye belirtti. Moffy neredeyse her şey olabilirdi ve her haliyle ona oğlum demekten gurur duyardım.

Hâlâ onun adına korktuğum küçük anlar vardı. Gelecekte karşılaşabileceği zorlukları, yapacağını bildiğim hataları düşündükçe kendime bir sene öncesine kadar aklımdan bile geçirmediğim bir şeyi hatırlatıyordum.

Çocuğumuzun bize sahip olduğunu hatırlıyordum. Bir zamanlar, babası olarak benim gibi bir pisliğe denk geldiği için ona acırdım. Artık pisliğin teki olmadığını biliyordum, değersiz ya da zavallı değildim. Oğlum bir gün düşerse, onu gitmesi gereken yere taşıyacağıma dair hiçbir şüphem yoktu. Çocuğumu, tıpkı karımı sevdiğim gibi koşulsuz şartsız seviyordum. Onu yüceltecek, ona değer verecek ve onu taparcasına sevecektim.

Açlığını çektiğimiz her şeyi ona verecektim.

“Eğer o *Gryffindor*’sa,” dedi Lily. “Bu bizden daha havalı olduğu anlamına mı geliyor?”

“Elbette hayır,” diye cevapladım. “*Ryke* da o binada ve biz ondan milyonlarca kat daha havalıyız. *Tweet* atmaya bir hafta boyunca sadece tek kelimelik *tweet*’ler atarak başladı.” Onun sadece *çarşamba* yazdığı *tweet*’ini, *retweet*’leyen insan sayısına inanmamıştım. Bu kadardı. Sadece *çarşamba* yazmıştı.

“O gerçekten saçmaydı,” dedi kollarmı kâseye sararak. Neden *punch* kâsesine sarılıyordu ki? “Ama çıplak elleriyle kayalara tırmanıyor.”

“Öyle mi? Ben de seni aynı gece on iki kez boşaltabiliyorum. Kim daha etkileyici?”

Yanakları kızardı, soluk soluğa kalırken dudakları aralandı. “Sen.” Yeniden tüm odağını *punch*’a verdiği anda, o dev kâseyi ince kollarıyla kaldırmaya çalıştığını fark ettim.

“Lily Hale.” Ona bir bakış attım.

“Bu kaprisli bir kâse.”

“Hareket ettirmek için büyülerinden birini kullansana, küçük *puffy*,” diye alay ettim.

Yine burnunu kırıştırdı. “Yapamam.”

“Asanı mı kaybettin?”

Gözleri dudaklarıma kaydığında yüzümde bir gülümseme belirdi. Büyücü şakalarından tahrik olmuştu. Tanrım, onu çok seviyordum. Yardım etmek için yanına yaklaştığımda bir elini kaldırdı.

“Geri çekil.”

“Bu bir büyü değil.”

“Şu anda çok çekicisin.” Ayak bileklerini birbirinin üstüne atıp fırının saatini kontrol etti.

Şimdiden insanların arka bahçeye geldiğini duyabiliyordum, yani dolapta hızlıca sevişemezdik. Zaten o da hızlı bir şekilde sevişmek için can atmıyordu.

“Saçını dağıt,” diye emretti.

Parmaklarımı uzamış saç tellerimden geçirerek dağıttım.

Gözleri gülünç bir şekilde yuvalarından fırladı. “Öyle yapma.” Panikle mırıldanırken kelimeleri birbirine girmiş, nefesleri ihtiyaçla yavaşlamıştı.

Punch kâsesini elinden alırken, “Moffy’yle dışarı çıkmaya ne dersin?” diye sordum.

Bağımsızlık Bildirisi’ni okumuşum gibi defalarca kez başını sallayarak onayladı.

“Önden buyur,” dediğimde üç buçuk aylık oğlumuzu kucaklayıp bizi bahçeye doğru yönlendirdi.

Sürgülü cam kapı açtı, insanlar içeri girip çıkıyordu. Arka bahçemiz Cadılar Bayramı kostümü içindeki çocuklarla, ebeveynlerle ve süslemelerle doluydu. Varilde yüzen elmalar bile vardı, su ışıklardan dolayı turunculaşmıştı. Komşularımızı çağırdığımız bu parti bir zeytin dalıydı. Burada güvenli, normal bir hayat yaşamak için bir başlangıçtı.

Punch kâsesini çeşitli Cadılar Bayramı ikramlarının bulunduğu uzun masaya yerleştirip Lily için birkaç *Fizz Life*’la bir kurabiye aldım. Kucağındaki oğlumuzla saman balyasının üzerine oturmuştu, insanları izlemek için mükemmel bir yerdeydi.

Lil'e ulaşmadan ablası önümü kesip bana ters ters baktı. "Daha uygun bir kostüm seçemezdin," dedim içeceğimin kapağını açarken.

Ellerini kibirli bir tavırla kalçalarına yerleştirerek, "Benim ne olduğumu biliyor musun ki?" diye karşılık verdi. Kostümünü inceledim. Siyah bir tütü giymişti, gözlerinin üstünde siyah far vardı ve saçları topuz yapılmıştı.

"Bir şeytansın. Hatta bekle, bu senin kostümün değil. Doğruca kendin olmuştun." Siyah Kuğu gibi giyindiği çok açıktı, *Natalie Portman*'a benzemişti.

"Eğer bir şeytan olsaydım, mızrağım çoktan yarıya kadar kıcına girmiş olurdu." Parmağıyla göğsümü dürttü. "*Geçen hafta* sana çizimlerini verdim ancak hâlâ açılmamışlar."

"Onlara birkaç gün sonra baksam bile Calloway Modaevi Bebekleri hayatta kalabilir. Merak etme," diye hatırlattım. "Ayrıca zaten benim onayına ihtiyacın yok."

"Elbette var," dedi hemen. "Biz iş ortağıyız."

Güldüm. "Gün boyunca duyduğum en korkunç şey buydu."

Dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. "Sadece bir bak onlara."

Başımla onayladım. "Bakacağım."

Eliyle saçlarını savururken yeşil-sarı gözleri komşularla sohbet etmekte olan kocasına odaklandı. Connor vampir dişlerinden bile belli olan sahte bir gülümseme takınıyordu. Beyaz bir tütü giyip saç bandı takan kızı kucağındaydı.

Rose daha yanına gidemedi Connor yaklaştığını fark edip komşularla sürdürdüğü konuşmayı kesti. Rose onun ağzındaki takma dişlere bakarak gözlerini kıstı. "Bunların konuşmanı zorlaştırmış olması gerekiyordu ama seni hâlâ gevezelik ederken görüyorum."

"İyi olduğum şey bu," dedi Connor *açıkça*. Rose'un gözleri alevlenirken kocasının sırtışı büyüyordu. "Varsayımlar ise senin pek de iyi olmadığın bir şey, sevgilim."

"Onlarda senden daha iyiyim, önemli olan da bu." Jane'i almak için ellerini uzattı. "Buraya gel, küçük *gremlin*. Biz uyumlu giyinmişken egoist bir vampirin kollarında olmana hiç gerek yok."

Connor'ın yüzü resmen parlıyordu. Göz göze geldiklerinde, iki baskın kişilik olarak birbirlerini eşitliyormuş gibi görünüyorlardı. İmkânsızdı, yine de bir şekilde doğruydu. Başımı iki yana sallayıp onlar konuşmalarını Fransızcaya çevirirken yanlarından ayrıldım.

Lily'nin yanına dönerek kurabiyeyi ona verdim ve Moffy'yi kollarıma aldım.

"Daisy'yi gördünüz mü?" diye sordu Ryke. Elinde bir tabak cips ve ıspanak sosuyla aniden yanımda belirmişti. "Onu bir türlü bulamıyorum."

"Aya bir bak bakalım," diye cevapladım onu.

Bana garip bir bakış attı.

Kuru bir şekilde gülümsedim. "Telesekreter mesajında oraya gittiğini iddia ediyor."

"Çok komiksin." Ağzına bir cips attı.

Moffy kıpırdanarak şekerlemesinden uyandı. Parmağını emmeye çalıştığında daha istememe bile kalmadan Lily biberonunu bana uzatmıştı. Biberonu dudaklarına bastırdım, Moffy içmeye başlarken hevesle kenarlarını kavradı.

Lily şaşkınlıktan nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkardı.

"Ne?" Hemen ona baktım ancak odağı Moffy'nin üzerinde değildi.

"Sen bunu görmüyorsun." Lily hızla gözlerini kapatmaya çalıştı, bakışları elma dolu varilin yanındaki bir şeylere çevrilmişti.

"Çok geç," derken bakışlarım hiçbir şey olarak giyinip gelen Garrison'a takıldı. Tamamen siyah giysiler içindeydi. *Street Fighter*'dan Chun-Li olarak giyinen kız kardeşimin alnına yapışan ıslak tutamları düzeltiyordu. Garrison'ın eli kalçalarına değdiğinde kardeşim gergin bir kahkaha attı.

Garrison'dan hoşlanıyordum ancak Willow'dan daha çok hoşlanıyordum. Philly'de yaşadığı süre boyunca benim sorumluluğumdaydı, üstelik yanındaki çocuğun şöhreti bok gibiydi.

"Sevimli görünüyorlar," diye hatırlattı Lily.

Bu genç romantizmini izledikçe yüzüm daha çok buruşuyordu. Başımı iki yana salladım. Acaba biz de küçükken bu kadar fazla âşık mı görünüyorduk?

Lily'ye dönerek, "O öfke sorunları olan, hormonlu sikik bir ergen. Sevimli falan görünmüyor," dedi Ryke.

Lily kurabiyeden aldığı ısırtığı yuttu: "Ben de hormonlu bir ergendim. Ergenlik kısmını dışarıda bırakırsak hâlâ öyle sayılırım..."

Şakağını öperken, "Ve çok tatlısın," dedim Lily'ye.

"Öfke sorunları," diye vurguladı Ryke parmaklarını yalayarak.

Garrison kolunu Willow'un beline doladı. *Harika*. Hızlıca oğlumun kulağına elimi bastırarak seslendim. "Hey! Siz ikiniz!"

Willow ve Garrison'ın başları varilin karşısındaki saman balyalarına döndü. Tek bir Hale ölüm bakışı, ayaklarının dibinde bomba patlamış gibi aceleyle birbirlerinden uzaklaşmalarına yetmişti.

"Bu çok kabaydı," dedi Lily.

"Senin hakkında söylediği saçmalıkları bilseydin, kaba olduğunu düşünmezdin," diye karşılık verdi Ryke.

"Ne?" derken Lily'nin kaşları çatıldı.

Ağabeyimin başının arkasına vuracak kadar yakın olmasam da bunu yapabilmeyi çok isterdim. "Hiç filtresi yok," diye hatırlattım Lily'ye. "Ama üzerinde çalışıyor." En azından öyle umuyordum. *Superheroes & Scones*'tayken o çocukla defalarca kez konuşmuştum. Hâlâ pisliğin tekiydi ama en azından eskisinden daha az pislikti.

Ryke beni ayrı tutarak, kadınları aşağılayan erkekleri affetmekte zorlanıyordu. Kendi annesine onun normal hayatında bile söylemeyeceği bir kelime söylemiştim... Üstelik o dönem onu kendi annem zannediyordum. Rezil bir durumdu, *ben* rezil bir durumdaydım. Bu yüzden o çocuğu, muhtemelen hepsinden çok daha iyi anlıyordum.

"Ka-kav!" diye bağırdı biri yukarıdan. Hepimiz evin çatısına kadar sesi takip ettik. "Ka-kav!" Boynuzlu bir saç bandı takıp kahverengi bir gömlek giymiş olan Daisy, çatı kiremitlerinin üzerinde oturuyordu. Bakışları tam ağabeyimin üzerine sabitlenmişti. "Avla beni."

Becer beni demiş sayılabilirdi. Onları duymazdan gelip çocuğumu beslemeye çalışıyordum ancak kulak misafiri olmamak zordu.

"Geyikler öyle ses çıkarmaz, Calloway," diye mırıldandı Ryke.

Daisy'nin şaşkınlıkla nefesi kesildi. "Geyik olduğumu nereden bil-

din?” Bacaklarını çıkıntıdan aşağı sallarken yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Saçlarını örmüştü, yüzündeki uzun yara izi açıktaydı.

Koluma üst üste tokatlar atarken, “İnek yıldız alarmı,” dedi Lily.

Tanrım, iki çifti aynı anda izleyebilecek akli dengeye sahip değilim. Beynim bunun etkisiyle patlayacak gibiydi. Birini seçmek zorunda olduğum için özellikle ilgimi ağabeyime verdim. Daisy’ye verdiği cevabı kaçırmıştım. Tabasını çöpe atıp çatıya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Eve girmek yerine, üst bedeninin gücünü kullanarak kanalizasyon borusuna tırmanmaya başladı. Bunu sevgilisine ulaşmak için lanet olası merdivenleri kullanıyormuş gibi gösteriyordu. Kıcını kiremitlerin üzerine bırakıp onu öptüğünde çevremizdeki insanların çoğu alkışlayarak tezahürat yaptı.

Fakat benim gördüğüm tek şey, yüksek riskli bir ameliyat yüzünden bir buçuk ay yatalak kalacak bir adamdı. Ayrıca sonrasında tamamen iyileşse bile binlerce metrelik uçurumlara, onu yakalayacak bir ip olmadan tırmanmaya istekli bir adam görüyordum.

Ağabeyimin ömrü benimkinden daha kısıydı. Bunu biliyordum ve bu gerçekten nefret ediyordum.

Benden, hatta buradaki kahrolası herkesten daha uzun yaşamayı hak ediyordu.

Hayatım boyunca bir ağabeyimin olmasının beni değiştireceğini hiç düşünmemiştim. Beni olduğumdan daha iyi biri yapacağı aklıma bile gelmemişti. Ancak kardeşlerle ilgili bir şeyler vardı, bizi bir ebeveynin yapamayacağı şekilde geliştirip büyümeye itiyorlardı.

“Hey, Lil,” dedim Moffy’nin biberonunu yere bırakırken.

“Hmm?” Yüzünde sersem bir gülümsemeyle Connor ve Rose’a odaklanmıştı. Ablası da onu kurtarmıştı. Bunu bir süre önce Ryke’a söylemiştim ve bu da lanet olası bir gerçektir. Rose ben rehabilitasyondayken Lily’ye bakmıştı. Onun yanında *olmadığımda*, benim olmam gereken yerde Rose vardı.

Kelimeler bir anda dudaklarımdan çıktı. “Bir gün,” dedim usulca. “Bir çocuk daha istiyorum.”

Lily bir anlığına donup kaldıktan sonra yavaşça bana doğru döndü. Duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. Bunu daha önce hiç dile getirmemiştim, hatta kendime bile bir saniyeden daha uzun süre düşünme izni vermemiştim. “Ne...?”

Dudaklarımı yaladım. “Birden fazla çocuk yetiştirebileceğimize inanıyorum. Bir ya da iki, hatta üç yıl sonra bile olmak zorunda değil. Sadece bir gün, Luna’yla ve başka kim olacaksa onunla tanışmak istiyorum. Maximoff’un büyürken benim gibi tek çocuk olmasını istemiyorum.”

Hayatın her iki versiyonunu da yaşamıştım, kardeşli ve kardeşsiz. Tekrar dünyaya gelirsem hangisini seçeceğime dair aklımda hiçbir soru işareti yoktu.

Lily’nin cevap vermesini beklesem bile yüz ifadesi şaşkınlıktan öteye geçmemişti.

“Tabii... sen istemiyorsan...” Çenesinin titrediğini görünce duraksadım.

Sónra gülümsemeye başladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bu evet demektir. Onun da bunu istediğini fark ettim, sadece benden dolayı dillendirmemişti.

“Bir tane olduktan sonra biteceğini mi düşünmüştün?” diye sordum gülümsemeye başlarken.

Başını onaylarcasına salladı, yanaklarını kollarına silerek gözyaşlarını kurultuyordu. “Moffy’yi sevdiğini biliyorum.” Burnunu çekti. “Hem de çok fazla. Sadece daha önce hiç bundan bahsetmemiştin.”

Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. “Bunu sana hiç söylemedim ama çocuk sahibi olmak beni etkiledi.” Daha ileri gitmemi sağlayan bu güçlü duyguları içime çektim. “Bunun kolay olduğunu ya da sorunlarıma sihirli bir çözüm olduğunu söylemiyorum. Bazen işleri daha da kötüleştirdi, beni bunalıttı... aynı zamanda beni sarstı. Uyanmamı sağladı.” Duraksadım. “Kafamın içinde bir yerlerde, gevşemekte olan şeyleri sıkılaştırdım. Her zaman tekrar gevşeme ihtimalleri olduğunu biliyorum. İleride bağımlılığımın tekrar nüksedebileceğini biliyorum. Artık hayatımın en kötü yanlarına bakmak yerine sahip olduğum en iyi şeylere odaklanıyorum ve bunlardan gerçekten çok var.”

Lily'nin gözleri, "Seni seviyorum," diyordu. Göğsüm onunkiyle senkronize bir şekilde yükseliyordu. Moffy kollarımdaydı, bana daha da yaklaşarak yanağını göğsüme yaslamıştı.

Lily'yi iyice kendime çekerek sarıldım ve dudağının kenarını öptüm. Bacaklarını birbirine bastırmıyor, olduğu yerde kıvranmıyordu. Seks için yalvarmıyordu. Göz pınarlarından yaşlar akarken göz alıcı, mutlu bir gülümseme dudaklarını süslüyordu.

"Doğum gününde sana hediye veren taraf ben olmalıydım," diye mırıldandı. "Tam tersi olmamalıydı."

"Bana yüz doğum günü daha yetecek kadar şey verdin, aşkım." Yirmi beş yaşındaydım, beni çaresizce seven bir kıza çaresizce âşıktım. Onunla bu hayatı yaşamaktan daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu.

Lily oğlumuzun minik parmaklarına dokundu ve başparmağıyla nazikçe, şefkatli bir şekilde yanağını okşadı.

Benim ailem. Benim karım. Benim oğlum.

Daha önce hiç bu kadar kırılgan, değerli şeylere sahip olacağımı düşünmemiştim.

Bugün her bir parçam hayattaydı, yarın da öyle olacaktı. Artık kendi vücudumun içinde yavaş yavaş ölmüyor, gerçekten yaşıyordum. İçim huzurla, var olduğunu hiç düşünmediğim bir sessizlikle doluydu. Benim için olduğuna asla inanmadığım bir cennetteydim.

Lily ve ben... ilişkimize rol yaparak başlamış olabilirdik.

Ama kendimi bildim bileli aşkımız hep gerçektir.

